

Giới thiệu Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế

Thể loại: Mau xuyên, 1vs1, Nguyên sang, Hiện đại, Cận đại, Cổ đại, Ngôn tình, HE, Tình cảm, Nghịch tập, Nữ phụ, Ngược tra, Vả mặt, Báo thù.

Tình trạng: Hoàn convert, 92 chương + ngoại truyện

Editor: Cà Ri, Bella, Kuro

Lần lượt nữ chính sẽ xuyên vào nhân vật nữ phụ của các câu chuyện sau nhưng liệu cô có đủ bản lĩnh làm thay đổi các kết cuộc của nữ phụ:

Bảng mục lục:

Tổng giám đốc vứt bỏ bình hoa nữ minh tinh (hoàn)

Lãnh cung khí phi nhan sắc phai tàn bị vứt bỏ (hoàn)

Bạn gái cũ vồng hồng* của đại thiếu gia (hoàn)

*vồng hồng: hot face

Tài tử dân quốc khinh bỉ hạ đường thê* vô học (hoàn)

* hạ đường thê: người vợ đã ly hôn

Các nam thân ghét bỏ đại tiểu thư mập mạp (hoàn)

Nữ cận vệ nữ trùng sinh, nữ phụ pháo hôi phối hợp diễn (hoàn)

Tiền thiếp vương phủ (hoàn)

Thối giới hiện thực (hoàn)

Ngoại truyện phát đường (hoàn)

.....

A Yên tôi về: Tâm tình bình tĩnh, không hề cảm thấy áp lực.

Nữ chủ có bàn tay vàng, nam chủ có đuôi vàng, vậy thì sao? Ta có mỹ nhân thịnh thế, ai hiếm lạ đuôi vàng, sớm hay muộn cũng quỳ dưới váy ta.

Gỡ mìn:

Nữ chủ yêu đẹp đến điên cuồng, không lo lắng bất cứ thứ gì, không đi con đường minh bạch.

Hằng ngày Tu La tràng lưu, nữ chủ có bàn tay vàng thịnh thế mỹ nhân.

=====

A Yêu bị đả kích vì gương mặt bị hủy dung, để trở lại thời kỳ mỹ nhân thịnh thế, triển khai kế hoạch báo thù, A Yêu thông đồng với hệ thống gương Thanh Đồng dưỡng nhan, xuyên qua các thế giới khác nhau hoàn thành tất cả nhiệm vụ, trở thành nhân vật nữ phụ tình cảnh thê lương thành công nghịch tập... Cốt truyện mới mẻ độc đáo, tình tiết đặc sắc, văn phong lưu loát, chuyện xưa vô cùng thú vị, đề cử đọc.

=====

Tìm kiếm chữ mấu chốt: Diễn viên: A Yên, nhóm tra nam| phối hợp diễn: biểu ca, sư huynh| cái khác: những bệnh thần kinh nhi đồng vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Tổng giám đốc vứt bỏ bình hoa nữ minh tinh

- Đẳng sau ánh hào quang (1)

Mưa vẫn rơi.

Bóng lưng người đàn ông đứng bên cửa sổ, một tay đút túi quần tây, một tay nâng ly rượu lắc nhẹ, chất lỏng màu đỏ sẫm va vào nhau như một vệt máu.

Tô Yên hoảng hốt nghĩ, đó chắc là máu trong tim cô.

Thật đau.

Cô yếu ớt mở miệng, giọng nói có chút đáng thương: “Giang Ly ——”

Người đàn ông quay đầu lại, đuôi mày khẽ hất, khóe môi mỉm cười: “Tô tiểu thư, cô lại sai rồi.”

Hắn dừng lại, không nói thêm gì nữa, quay đầu chậm rãi bước đến.

Tô Yên ngửi thấy một mùi nước hoa nhàn nhạt, mùi hương đã từng quen rất thuộc, nhưng giờ lại xa lạ ngoài tầm với.

Mũi lên men, khóe mắt cay cay.

Giang Ly cười nhẹ, giọng nói nho nhã mà trào phúng: “Từ đầu tới cuối, tôi với cô chỉ là giao dịch, đừng không biết chừng mực.”

Tô Yên cúi đầu.

Cô chán ghét mình yếu đuối, nhưng đứng trước mặt hắn cô luôn thấp kém, mãi mãi không có ngày ngẩng đầu.

“Xin lỗi... Giang Tổng.” cô hít sâu một hơi, cố gắng trấn định: “Em biết bây giờ khẳng định anh rất coi thường em, mặc kệ em nói gì anh cũng sẽ không tin tưởng, nhưng mà... nhưng mà em yêu anh.”

Không biết tại sao, sau khi nói ra được những lời này cô cảm thấy mình thật nhẹ nhõm, gánh nặng lâu nay rốt cuộc buông lỏng.

Cuộc giao dịch quyền, sắc, hắn không cần, cũng không cần tấm lòng của cô, cho nên cô cẩn thận từng li từng tí cất giấu bí mật không muốn ai biết, không muốn để cho hắn phát hiện... cô đã sớm động lòng.

Ở lại bên cạnh hắn, đã sớm không phải vì tiền cùng tài nguyên, chỉ là muốn cùng với hắn.

Chỉ đơn giản như vậy.

Tô Yên nắm chặt tay, hàm răng cắn môi dưới, tức giận đỏ mắt nhìn thẳng hắn: “Giang tổng, em đối với anh là thật lòng, em làm như vậy với An Thuần, không phải vì ganh tỵ vậy khi cô ta so với em tốt hơn, mà bởi vì anh... anh đối với cô ta không giống.”

Người nữ nhân kia không cần phải trả giá cái gì, nhưng lại có được trái tim của Giang Ly.

Tô Yên tự biết mình không trong sạch, bên trong giới giải trí, người mới muốn nổi tiếng thì phải trả giá rất nhiều, cho nên đối với An Thuần, trong lòng cô cảm thấy chán ghét và căm hận.

Dựa vào cái gì?

Dựa vào cái gì An Thuần lại có được sự chiều chuộng độc nhất vô nhị của Giang Ly?

Dựa vào cái gì mà người mới vì một nhân vật phụ mà phải bồi rượu, thậm chí bồi ngủ, còn An Thuần cái gì cũng không cần trả giá, nhưng lại có thể diễn vai nữ chính?

Giang Ly không có nhìn cô, ánh mắt nhìn vào trên ly rượu đỏ, không mặn không nhạt hỏi: “Cô thuê người bịa đặt chuyện An Thuần bị tôi bao dưỡng, là bởi vì cô yêu tôi?”

Tô Yên cứng đờ gật gật đầu.

Giang Ly cong khóe môi: “Vậy cô có biết tại sao ở trong mắt tôi, An Thuần cùng loại nữ nhân như cô không giống nhau?”

Tô Yên nhìn hắn, khuôn mặt trắng bệch.

Hắn lại nhẹ nhàng một câu nói ‘loại nữ nhân như cô’ đem cô ra so sánh.

Cô cùng với hắn bảy năm, suốt bảy năm, đến lúc quay đầu lại, họ tên đều không thể lưu lại.

“Bởi vì...” Giang Ly bình tĩnh nhìn người nữ nhân đối diện, từng chữ từng chữ, bình tĩnh mà tàn khốc: “An Thuần sạch sẽ.”

Hắn suy tư mà nhìn người nữ nhân về mặt âm đạm, lại giống như đang thương thức sự chật vật của cô: “Mà cô, Tô tiểu thư, thân thể của cô, trái tim của cô, tình yêu của cô ——” đầu ngón tay của hắn mân mê, chỉ vào vị trí trái tim của cô, khẽ mỉm cười: “—— quá bản.”

*

Trong hư không hình ảnh tôi lại.

Đây là ký ức của nguyên chủ Tô Yên, cũng là chuyện phát sinh của nửa tháng trước.

A Yên thu hồi tầm mắt, cúi đầu nhìn về cái gương nhỏ trong tay, xem thật kỹ gương mặt của chính mình.

Tóc dài ngắn ngang, che kín đôi mắt đầy tơ máu, son môi xệt trắng xuống cằm, gương mặt nhìn thật thê thảm. Chủ nhân của thân thể này, không thể đơn giản dùng “chặt vật” để hình dung.

Rõ ràng cô ấy đã đến biên giới suy sụp, tần vờ.

Nửa tháng này, hình tượng cá nhân của Tô Yên xuống dốc không phanh, từ trước đến giờ vẫn là nữ minh tin nổi tiếng, giờ dân cư mạng lấy ngòi bút làm vũ khí mắng chửi tâm cơ khó lường, cuối cùng biến thành người điên tinh thần không ổn định.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, paparazzi không chỉ một lần chụp được ảnh Tô Yên tóc tai bù xù lang thang trên đường, một lần nghiêm trọng nhất. Tô Yên phát hiện có người chụp ảnh mình, vậy mà nổi điên chỉ vào đối phương chửi ầm lên, giống như người điên.

Bộ mặt dữ tợn đó trong nháy mắt được chụp được.

Ảnh chụp được phát tán trên weibo #Tô Yên nổi điên# trở thành top 1 của bảng xếp hạng hot search.

Một trận trào phúng trên mạng, có dân cư mạng bình luận: Tô Yên thành như vậy có chút đáng sợ, cô ấy sẽ không tự sát đi?

Hắn đoán đúng.

Giờ này trong căn phòng lung tung, rối loạn của Tô Yên giấy cùng rác rưởi ném đầy đất, thế nhưng tủ trên đầu giường rất sạch sẽ, chỉ đặt một con dao nhỏ gọt hoa quả, cùng một bước đi thư.

Dựa theo kịch bản ban đầu, Tô Yên chọn kết thúc cuộc đời ngắn ngủi vào đêm nay.

A Yên nhặt một tờ giấy dúm dỏ từ trên đất lên, mở ra xem.

Giấy A4 màu trắng, chi chít cả tờ giấy đều là chữ ‘Bản’, Mỗi một nét chữ đều mang theo một cổ điển cuồng, ngòi bút mạnh mẽ vạch thủng cả tờ giấy.

Thật sự bức điên Tô Yên không phải những lời lùm xùm, chửi rủa trên mạng, cũng không phải sự áp bức của truyền thông..... mà từ đầu đến cuối vẫn là vì một người đàn ông.

Một câu quá bản, ba chữ nhẹ như gió, đủ để giết chết một cô gái vì yêu.

Chuyện xưa rất đơn giản.

Bảy năm trước, một cô gái nhỏ vừa ra mắt gặp được kim chủ vừa anh tuấn lại có tiền, kim chủ nói điều kiện, ra bằng giá, cô gái nhỏ nhỏ không chịu nổi danh lợi hấp dẫn, dễ dàng bỏ lên giường kim chủ.

Bảy năm sau, cô gái nhỏ dưới nâng đỡ của kim chủ cùng sự cố gắng của bản thân, thành công đứng trong hàng ngũ Tiểu Hoa đán, nhưng lúc này trong lòng Tô Yên mong muốn không phải tiền tài, không phải địa vị trong giới giải trí, mà là người tình lạnh lùng bên gối.

Cho dù hắn có người nữ nhân khác, cho dù hắn xem cô như đồ chơi.

Đột nhiên có một ngày, ‘vạn hoa từng trung quá, phiến điệp bất triêm thân’* Kim chủ tìm được nữ chính kiếp này của mình, cô gái tên An Thuần, không chỉ có gương mặt xinh đẹp, càng đáng quý chính là tính cách đơn thuần không làm bộ, kiên cường có điểm mấu chốt không giống với bên cạnh hắn dong chi tục phấn.

*vạn hoa từng trung quá, phiến điệp bất triêm thân: đi qua vạn bụi hoa không một phiến lá dính thân, ý chỉ kẻ lãng nhãng chơi bời nhưng chưa từng chịu trách nhiệm với ai.

Kim chủ để ý.

Tô Yên đóng vai một nữ phụ ác độc, lương tâm ghen tị, vạ vạ, hủy diệt chỉ số thông minh của cô, cô bỏ tiền thuê người bôi đen An Thuần được kim chủ bao dưỡng, sau kim chủ phát hiện, hắn cho người vạch trần quỷ kế của Tô Yên, đối mặt với sự truy hỏi của phóng viên, hắn công khai thừa nhận mình đang theo đuổi An Thuần.

Dưới đêm mưa to, Tô Yên tuyệt vọng đi gặp hấn, nói ra lời nói động lại đáy lòng bảy năm qua.

Mà hấn nói, quá bản.

A Yên khe khẽ thở dài.

Một người không thông minh, không nói đến vô tội, đáng thương lại đáng giận vai nữ phụ.

Một người đối với tất cả mọi người lạnh lùng, đối với người mình yêu sùng nịch vô hạn vai nam chính.

Loại này nam nữ si tình, tình tình yêu yêu gì đó, đối với bây giờ cô mà nói, đã quá mức xa xôi, cô cũng không có cảm động lấy, cũng không bao nhiêu hứng thú, bởi vậy cô không đồng tình Tô Yên, cũng không chán ghét Giang Ly.

Mục đích của nàng rất rõ ràng.

Hoàn thành nhiệm vụ thế giới này, làm nữ phụ cùng đường bí lối, biến mục nát thành thần kì, cùng nam chủ chán ghét mình.... Phát sinh ba lần tỉ mỉ không thể miêu tả giao lưu thân mật.

Lần đầu tiên, đối với hấn Bá Vương ngành thượng cung.

Lần thứ hai, để cho hấn đối với người Bá Vương ngành thượng cung.

Lần thứ ba, người tình ta nguyện.

Trình tự không thể loạn.

A Yên gọi khéo môi, ngón tay từ từ ở trên mặt kính viết xuống hai chữ.

—— Nhân vật mạnh mẽ thế giới này Giang Ly.

*

Một tuần lễ sau.

Sinh nhật Tiểu Lục Tổng của truyền thống Thiên Hồng được tổ chức ở hội trường Tinh Quang Thôi Xán, bữa tiệc rượu xa hoa, một nửa giới giải trí đến chúc mừng có thể so với lễ trao giải cao cấp.

Trong xe bảo mẫu màu đen, Lý tỷ như gặp đại địch, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, một phát túm lấy cánh tay bé nhỏ mềm mại như không xương của cô gái, nhỏ giọng nhắc nhở: "... Tô Yên, lần này mà hồng chuyện, đến ông trời cũng không thể nào cứu được em! Nếu Giang tổng cũng ở đây——"

"Hấn nhất định ở đây"

Người nữ nhân mặc lễ phục thấp ngực màu đen nhẹ nhếch mi, giọng nói nhẹ nhàng tinh tế: "Hấn cùng người Lục gia là hàng xóm, hai nhà lại là thế giao, quen biết nhau từ nhỏ, lên lút phân cao thấp nửa đời, nhưng ngoài mặt lại xưng huynh gọi đệ, hấn có thể không tới sao?"

Lý tỷ ngăn ra.

Ánh sáng trong xe lơ mơ, A yên nghiêng đầu đi, hai mắt Thụy Quang Liễm Diễm*, như có ý cười mơ hồ lưu động, lại như sóng gợn lặng lẽ tàn ra, không tiếng động trôi chốc lòng người.

*sóng nước lỏng lạnh

Mỗi một động tác, cúi đầu nhếch mi, đều phong tình vạn chủng.

Lý tỷ trầm nghĩ, cái người bị bệnh tâm thần lại phát điên một thời gian này, không có đem gương mặt hủy hoại, lại có thể làm gương mặt trẻ ra, cũng coi như ông trời phù hộ... Không chừng, thật sự có thể xoay người.

Mua thủy quân bôi đen gèm pha, thế nhưng giữa những nghệ sĩ tranh đấu kịch liệt như vậy, đằng sau có mấy ai không có mờ ám?

Coi như bị lộ ra ngoài ánh sáng, cũng không đến mức không thể xoay chuyển tình thế.

Nhưng đắc tội Giang Ly, chẳng khác nào đóng kín một nửa con đường.

"Tóm lại——!" Lý tỷ nhỏ giọng ho khan, nhấn mạnh: "Em sau khi tiến vào, tìm một cơ hội, cố gắng cùng Giang tổng xin lỗi, nếu như An Thuần ở đây, em cũng nên cúi đầu xin lỗi người ta một câu, có nghe hay không? Nói cho cùng chuyện này em là không đúng, bỏ lỡ lần này, em muốn gặp mặt Giang tổng cũng không có cơ hội! chị hỏi thăm qua, Giang tổng không có một gậy tre đánh chết người—— phi! ý chị là dự định triệt để phong sát người, nhưng em còn phải tiếp tục sống, tuyệt đối không thể triệt để đắc tội hấn. Thái độ của em lên thấp một chút, dù sao hai người cũng có bảy năm tình cảm——"

A Yên đặt tay ở trên cửa xe, quay đầu lại liếc mắt nhìn.

Lý ty gạt mình trong lòng, có chút không đành lòng: “Tô Yên, đừng trách chị nói thẳng với em, Giang tổng hẳn nói rõ chỉ muốn cùng với em giao dịch, đầu óc em nước vào mỗi một mình đơn phương tình nguyện, biến thành như bây giờ, nói em gieo gió gặt bão không oan... Nhân lúc còn sớm nghĩ thông đi, em còn trẻ, đường còn rất dài.”

A Yên như có điều suy nghĩ: “Chị nói đúng...”

Lý ty thở phào nhẹ nhõm: “Nghĩ thông suốt là tốt rồi.”

A Yên mở cửa, nửa người ở bên ngoài, giọng nói nghiêm túc: “Cho nên, em không muốn để ý hấn, chỉ muốn với cùng hấn ngủ, đến mấy lần trao đổi nguyên thủy nhất giữa nam và nữ”

Trong đầu Lý ty ong một tiếng, ban đầu còn tưởng mình nghe nhầm, sau khi tỉnh lại, nhìn ra bên ngoài, Tô Yên đã sớm đi không thấy bóng dáng.

Trong lòng thấp thỏm, vừa tức lại sợ, hận không thể giẫm nát giày cao gót dưới chân.

“Mẹ kiếp, Tô Yên ngày hôm nay nguoi dám nổi điên cho lão nương thử xem!”

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Đằng sau ánh hào quang (2)

“Giang tổng, An ty vẫn còn ở vẫn còn ở vẫn còn ở kịch quay phim, đêm nay không thể tới, chị ấy để cho tôi nói với ngài một tiếng, thật ngại quá, rõ ràng đã đáp ứng cùng ngài đi...”

Người đàn ông âu phục phẳng phiu cúi đầu, liếc nhìn tiểu trợ lý lo sợ bất an, nhẹ giọng trấn an: “Làm phiền cô rồi.”

Tiểu trợ lý sững sốt: “... Không, không có.”

Giang Ly mặt mày mỉm cười: “Trở về nói với An tiểu thư, sau này loại chuyện nhỏ như vậy, chỉ cần gọi điện thoại là được rồi.”

Hắn dừng lại chốc lát, khẽ thở dài, lời nói thâm thúy: “Tôi tôn trọng thái độ chuyên nghiệp khi đóng phim của cô ấy, nhưng cũng phải chú ý thân thể, không thể suốt ngày thức đêm.”

Ánh mắt của hắn ôn nhu mà bình tĩnh.

Tiểu trợ lý không biết làm sao đỏ mặt lên, trái tim càng đập càng nhanh, gần như không nghe rõ hắn nói cái gì, chỉ yên lặng cúi đầu, ý đồ che giấu trái tim loạn nhịp.

Người này...

Phong độ, lịch sự, nhã nhặn, giọng nói trầm thấp dịu dàng, gương mặt ôn nhu... Đối với tất cả phụ nữ đều là kịch độc trí mạng.

Lúc hắn nghiêm túc nhìn nguoi, luôn chuyên chú như vậy, phẳng phát như trong thế giới của hắn chỉ có mình nguoi.

Tiểu trợ lý cắn cắn môi, trong lòng trăm mối thổn thức

— đáng tiếc tất cả chỉ là ảo giác, trong lòng Giang tổng chỉ có An ty.

“Được, tôi đã biết, Giang tổng, tôi đây đi trước.”

Giang Ly chăm chú nhìn bóng dáng mất mát của tiểu trợ lý khẽ cười.

Bên tai đột nhiên nghe được tiếng hô kinh ngạc của thư ký tiểu Tống: “Giang tổng, kia không phải là Tô Yên sao?”

Giang Ly ngẩng đầu ý cười nơi đáy mắt nhạt đi, không tiếng động nhìn về phía cửa đại sảnh.

Kinh ngạc không khác tiểu Tống.

Ánh mắt của toàn trường đều tập trung trên người nữ nhân kia.

Mới đầu còn khe khẽ nhỏ giọng bàn tán, có người đối với cô chỉ trỏ, cuối cùng chỉ còn lại im lặng.

Dùng ngôn ngữ mạng để hình dung chính là — há hốc miệng kinh ngạc.

Mấy ngày nay trên mạng hot search toàn về chuyện nổi điên của Tô Yên, hình tượng điên cuồng của Tô Yên đã in sâu vào lòng người, thế lên nhất thời có rất nhiều người căn bản không nhận ra cô.

A Yên đối với sự chú ý của người khác không để ý chút nào, nhìn một vòng từ ngoài vào trong, tầm mắt dừng lại trên người Giang Ly, rất tự nhiên đi tới.

Tiểu Tổng quay đầu, có chút khẩn trương nói: “Giang tổng, có cần tôi ngăn lại—”

Giang Ly khẽ lắc đầu, ngăn lại câu nói chưa nói hết của tiểu Tổng.

A Yên đứng trước mặt hắn, trầm chú nhìn mặt hắn, nhìn lâu thật lâu, nhìn lâu đến nỗi người chung quanh đều ngưng ngừng, không dám nhìn tiếp, sôi nổi tản ra.

Nữ nhân son môi đỏ tươi, nhẹ nhàng kêu một tiếng: “Giang tổng.”

Giang Ly nói: “Nếu tới xin lỗi, thì không cần. Giao dịch đã thanh toán hết, giờ không còn liên quan tới nhau...” hắn giọng ly rượi lên, nhấp một ngụm: “Tôi không có lý do nhằm vào cô.”

Bởi vì không đáng.

A Yên giống như không nghe hiểu lời hắn nói, vừa mở miệng, giọng nói đặc biệt chân thành nói: “không có bông mát, mắt không có quảng thâm, môi hồng, làn da vẫn tốt....Giang tổng dạo này tu tâm dưỡng tính, tinh thần thật thoải mái.”

Giang Ly ngẩn ra, ấn đường khẽ nhăn.

A Yên thở dài, tiếc nói: “Giang tổng tuy còn chưa ôm được mỹ nhân về nhà, nhưng lại có thể vì giai nhân thù thân như ngọc, xem ra là không có hứng thú cùng tôi ôn lại chuyện cũ.”

Giang Ly nghiêng người về phía trước, giọng nói bình thản như trước, nhưng lại ẩn chút không kiên nhẫn: “Tô tiểu thư, nói tiếng người.”

A Yên mỉm cười, nghiêng mắt nhìn hắn: “Giang tổng cũng cảm thấy tôi điên rồi? Tôi đây.....” ngón tay đặt trên môi, như có điều suy nghĩ chốc lát, tiếp tục nói: “tôi đây thật hoài niệm sự hùng dũng ở trên giường của Giang tổng, nhưng thật đáng tiếc, ngài quyết định thanh tâm quả dục, tôi cũng không làm người khác khó chịu.”

Cô tiến thêm một bước, giữa hai người vốn không nhiều khoảng cách, lại lần nữa rút ngắn.

Cúi đầu, dựa sát vào một chút, dường như có thể nghe được nhịp tim đập của hắn.

Nhón chân lên, ngẩng đầu, giống như có thể cảm nhận được hắn ấm áp hô hấp.

A Yên tim đập nhanh hơn, hai gò má nổi lên một tầng hồng nhạt, trong mắt bởi vì hưng phấn càng mà lộ vẻ trong trẻo.

Đem hắn ngủ là có thể hoàn thành nhiệm vụ, hoàn thành nhiệm vụ, liền có thể chữa trị dung mạo chân thân vô cùng thâm trọng nỗi nhin của nàng, a... Chỉ nghĩ thôi liền hưng phấn hận không thể trực tiếp thượng hắn.

Khắc chế, nhất định phải khắc chế.

A Yên một lần nữa nhắc nhở chính mình.

Giang Ly giọng tay, ngón tay thon dài chỉ ở cái trái tron bóng Như Ngọc của A Yên: “Tô tiểu thư, cô biết tôi không thích phụ nữ không có chừng mực.”

A Yên mỉm môi nở nụ cười, ngẩng đầu nhìn hắn, đột nhiên ‘Ồ’ một tiếng, xoắn xuýt một chút, mí mắt buông xuống: “Có câu nói, không biết tôi có nên nói hay không, nói ra rất thẹn thùng, mà không nói thì lại khó chịu...”

Giang Ly nhún mày, giọng nói: “Còn có chuyện gì thẹn thùng hơn so với nói yêu tôi?”

“Đó là đương nhiên...”

A Yên nghiêng đầu, ghé vào bên tai hắn, môi gần như hôn lên vành tai hắn, nửa thật nửa giả trêu đùa: “Suy cho cùng tuổi cũng lớn rồi, không thể so hai mươi mấy tuổi. Giang tổng, công việc tất nhiên quan trọng, làm đẹp bảo vệ làn da cũng không thể quên...Dựa vào gần, nhìn thấy khóe mắt ngài có nếp nhăn, tôi đây thấy đau lòng.”

*

Ánh mắt hồ ly câu nhân, nửa thật nửa giả trêu đùa, tóc dài bên trái vén ra sau tai, lộ ra khuyên tai Hồng bảo thạch hình giọt nước, từng lời nói tự như lan,

khuyên tai đỏ như máu nhẹ nhàng đung đưa, phản chiếu vào mắt hấn, Phong Nguyệt vô biên*.

* Gió trắng vô tận không có bến bờ

Giang Ly khẽ hoảng hốt.

Trong đầu nhớ lại những hình ảnh kiều diễm ướt át, đêm khuya quyến luyến, thân thể mềm mại của nữ nhân dính sát ở trên người, cánh tay mảnh khảnh như không có lực bám ở trên cổ hấn, đôi môi đỏ mọng khẽ khẽ gọi tên của hấn, một tiếng lại một tiếng.

Hấn nhả mảy lại.

Ở phương diện nào đó Tô Yên đối với hấn có lực hấp dẫn, hấn đương nhiên biết.

Nhưng đã bảy năm, hấn đối với cô đã sớm hết hứng thú.

Cho nên, lúc này thân thể theo bản năng có phản ứng...

Hấn nheo mắt, tay dứt vào trong túi quần nắm chặt, ánh mắt nhìn theo phương nữ nhân hướng rồi đi, lạnh lùng nhìn cô vắn vẹo còng eo không đủ một nắm tay, đi về hướng Lục

Thế Đồng, dáng đi quyến rũ. Hai người nói chuyện mấy câu, càng dựa vào càng gần, cuối cùng nữ nhân ghé vào bên tai hấn, không biết nói cái gì khiến cho vẻ mặt Lục Thế Đồng chợt biến, cùng cô mặt đối mặt một lúc, bỗng nhiên lại cười lớn.

Giang Ly hiểu rất rõ Lục Thế Đồng, biểu hiện như vậy, chứng minh Lục Thế Đồng đối với người phụ nữ kia cảm thấy rất hứng thú.

Hấn lại nghĩ tới lời nói trước khi Tô Yên rời đi, một bộ dáng nghiêm trang trịnh trọng nói hươu nói vượn, không khỏi cảm thấy buồn cười, lại cảm thấy phiền chán, ngón tay ngắt sống mũi, hỏi: “Tiêu Tổng, cậu nói cô ấy là điên thật, hay vẫn là giả ngây giả dại?”

Tiêu Tổng lắc đầu, tỏ vẻ không rõ ràng lắm.

Giang tổng phản cảm cấp dưới thảo luận cuộc sống riêng tư của hấn, ở thời điểm như thế này, hấn cũng không cần phải thật sự có câu trả lời, cho nên giờ phút này phản ứng thỏa đáng nhất chính là im lặng.

“Mặc kệ điên thật hay là diễn kịch, Tô Yên không đúng lắm.”

Giang Ly ngược mắt nhìn về phía hấn, ánh mắt ác liệt sắc bén, giống như liệp ưng ngửi được mùi nguy hiểm: “Cậu thay tôi làm một chuyện.”

*

Lục Thế Đồng đứng im nhìn nữ nhân chân thành hướng hấn đi tới.

Ngực lớn, eo thon, chân thon dài thẳng tắp, dáng người đường cong quyến rũ, bước chân đi tới đáng vẻ thướt tha mềm mại, bộ bộ sinh liên.

— bắt mắt diễm lệ Hồng Liên.

Tô Yên.

Nữ Nhân này năm đó xuất đạo, chưa đến hai mươi tuổi, nói riêng về bề ngoài cùng dáng người, ở trong giới giải trí mỹ nữ nhiều như mây cũng là số một số hai, hấn thấy liền cảm lòng không được, theo đuổi một trận, đôi phương lại chầm chậm không trả lời, không nghĩ tới cuối cùng theo Giang Ly.

Với ai không được, có tình là Giang Ly.

Hấn và họ Giang so nửa đời, khi đi học, thành tích học tập so ra kém hấn, chơi bóng rổ cũng không tốt bằng hấn.

Ra trường, Giang Ly liền tiến vào xì nghiệp gia tộc rèn luyện, tùy tiện đầu tư tập đoàn Tu

Tĩnh coi như nghề phụ tùy tiện vui đùa một chút, không giống hấn, một lòng một dạ ở giới giải trí ngọp trong vàng son, trường bối nhiều lần khuyên bảo cũng không nghe, không trách được lão gia tử trong nhà đem họ Giang thôi lên trời, lại đem con trai mình giam xuống bùn.

Chỉ không nghĩ tới, ngay cả theo đuổi nữ nhân cũng thua bối Giang Ly.

Đang suy nghĩ, đôi phương đã cười híp mắt đứng ở trước mặt hấn, giọng nói yêu kiều mềm mại: “Lục tổng, chúc ngài sinh nhật vui vẻ, mọi sự như ý, tâm tưởng sự thành.”

Lục Thế Đồng đánh giá nữ nhân trước mắt.

Chuyện tình của Tô Yên cùng Giang Ly, hấn không biết cũng khó, nghe nói Tô Yên bị đá kích chưa gượng dậy nổi, trở nên điên điên khùng khùng, nhưng hôm nay vừa thấy, nữ nhân này không những không có vẻ tiêu tụy, so với bảy năm trước ngày ngộ, dung mạo đang đứng ở trạng thái đỉnh cao,

phong tình cùng khí chất theo năm tháng lắng đọng, càng thêm mê người.

Hắn quay đầu liếc nhìn Giang Ly cách đó không xa, không ngờ lại nghênh đón ánh mắt của đối phương, giật mình, lần nữa nhìn về phía A Yên, ánh mắt phức tạp: “Tô tiểu thư không có suy nghĩ hôm nay là địa bàn của tôi, cô đi vào trước tiên cùng Giang tổng chào hỏi, sau đó mới đến lượt tôi?”

A Yên nói: “Lục tổng hiểu lầm, người đại diện của tôi ngàn dặm vạn dò, để cho tôi nhận lỗi với Giang tổng, tôi thế nào trước tiên cũng phải qua loa vài câu.”

Lục Thế Đồng hừ nhẹ, vẻ mặt nguội lạnh: “Cô đều thăm đến lỗi nổi điên trên đường cái, yên tâm, Giang tổng không keo kiệt như vậy, không đến mức đuổi tận giết tuyệt.”

“Lục tổng lại hiểu lầm, đó là ý của người đại diện, không phải là của tôi.”

“Ồ? Cô không nghĩ mình sai rồi sao?”

A Yên lắc đầu: “Thắng làm vua thua làm giặc, coi như tôi đối với hắn quỳ xuống dập đầu, hắn cũng chỉ xem như chuyện cười, cần gì phải lãng phí thời gian. Tôi chỉ hối hận...”

Ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn vào ánh mắt hắn, sâu kín thờ dài một tiếng: “Năm đó ánh mắt tôi không tốt, tôi hẳn là lên chọn Lục tổng.”

Lục Thế Đồng cười lạnh: “Đáng tiếc, những lời này của Tô tiểu thư, đã muộn bảy năm. Đồ vật Giang Ly đã chơi đùa không cần nữa, cô cảm thấy tôi sẽ còn hiếm lạ?”

Ánh mắt A Yên nhìn vòng quanh hắn quay một vòng, vài bước đến gần, nói nhỏ: “Thứ nhất, Giang tổng sao, tôi cảm tiền của hắn, hắn tham của tôi sắc, đôi bên dựa theo như nhu cầu, tôi bản hắn cũng không sạch sẽ, không thể nói là ai chơi ai. Thứ hai...”

Cô nhìn nhìn hai bên, ghé vào bên tai hắn, thanh âm rất nhẹ, tựa như tán tỉnh, lại có chút cảm giác mát mẻ: “Lục tổng, ngài đối với chuyện "Chơi" này, không biết gì cả.” Cười nhẹ một tiếng, giọng nói ngọt ngào: “Không bằng tôi dạy cho ngài cách chơi mới?”

Lục Thế Đồng trừng mắt nhìn cô, sắc mặt biến đổi liên tục, cuối cùng cười to, dọa người chung quanh giật mình.

“Thú vị.”

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 3: Đằng sau ánh hào quang (3)

Sáng sớm

Một tia nắng mặt trời xuyên qua rèm cửa sổ khẽ hở, chiếu trên người cô gái đang nhìn gương trang điểm.

A Yên trong tay cầm một cái gương Thanh Đồng nhỏ, để sát vào nhìn một chút, bỗng nhiên cực kỳ hoảng sợ, kêu lên: “Tiểu Cổ Đồng, ngươi mau tỉnh lại, có phải sắc mặt của ta có chút ố vàng? Nhanh giúp ta làn da trắng đẹp lại!”

Trong phòng trang trí xa hoa, trừ cô không có một bóng người.

Hồi lâu, trong gương truyền ra tiếng ho khan già nua: “Khụ khụ... Ký chủ, tên của ta gọi Lão Cổ Đồng.”

A Yên câu môi khẽ cười: “nhìn ngươi nói kia, ta khẳng định lớn hơn ngươi.”

Lão Cổ Đồng...

A Yên thu lại nụ cười, nghiêm trang nói: “ngươi nghe được lời ta nói đi, nhanh lên một chút mở ra công cụ lan, ta muốn một khóa làm đẹp —— không, chậm đã, không muốn làm đẹp nữa, ta nghĩ lên chỉnh sửa sắc đẹp.”

Lão Cổ Đồng lại ho khan mấy tiếng, mặt kính ong ong vang lên, sau một lát, bên trái đột nhiên xuất hiện một công cụ lan, mặt trên có các loại chức năng hạng mục để lựa chọn, bao gồm làn da mềm mại, loại bỏ nếp nhăn, làm trắng, lựa chọn màu môi, lựa chọn trang điểm màu mắt vân vân, giống như một trò chơi trang điểm thú vị.

Công cụ lan bên trong có một hạng mục "khóa".

Mở ra, danh sách lựa chọn bên trong tất cả đều là khóa chặt, tạm thời không thể sử dụng, chia ra rất nhiều chức năng có chỉnh sửa ngũ quan, kéo dài

người, ngực lớn, giảm cân nặng, điều chỉnh tiếng nói các loại.

Mỗi khi hoàn thành thế giới nhiệm vụ, là có thể mở khóa chức năng mới.

Giờ phút này, mặc kệ A Yên điều chỉnh cái gì, mặt người trong gương biến đổi thế nào, mặt của cô cũng tùy thời thay đổi theo.

Lão Cổ Đồng âm thầm quan sát nàng.

Trước sau, nó đã từng cùng ký chủ, nói ít cũng phải mấy chục vị, trong đó không thiếu tính tình cổ quái, nhưng là vị tân kí chủ kỳ ba đến có thể nói thanh tâm thoát tục.

Trước đây đều là nó lựa chọn ký chủ, lần này, nhưng là ký chủ đem nó từ giấc ngủ trăm năm tỉnh lại.

Lão Cổ Đồng mở mắt ra, suýt chút nữa bị hù chết tại chỗ-- kia một cái mặt thất bốn phía là vách đá, hiện trường loạn như mới vừa đã xảy một vụ nổ cực lớn, mà đối diện nó là gương mặt máu thịt be bét, gần như không có một chỗ hoàn hảo, người không giống người, quý không giống quý, bộ xương không giống bộ xương, mà cái đồ vật quái đản mở miệng, tiếng nói khàn giọng khó nghe: "... Tỉnh? Rất tốt, vật nhỏ, giúp ta chữa trị nấy nhanh thịnh thế, điều kiện cứ việc nói. "

... Kia rõ ràng là một gương mặt xấu cực kỳ bi thảm

Không, ngay cả "Mặt" cũng không xứng đáng, hoàn toàn thay đổi, ngũ quan khó phân biệt.

Lão Đồ Cổ nói, có thể, xuyên qua các thế giới khác nhau, làm nhân vật nữ phụ phản diện đang trong nghịch cảnh tuyệt đối, hoàn thành tất cả nhiệm vụ, ta sẽ giúp người khôi phục dung mạo.

Cái gọi là nhiệm vụ mau xuyên, chính là tìm đến manh mối nam chủ, cùng hắn tiến hành ba lần thân mật trao đổi.

Lần thứ nhất, người không tình ta nguyện.

Lần thứ hai, người tình ta không muốn.

Lần thứ ba, người tình ta nguyện, ngọt ngọt ngào ngào.

Mấy cái chi tiết nhỏ thân mật trao đổi này từng để cho vô số kí chủ chửi ầm lên.

Vậy mà A Yên đối với mấy chuyện này căn bản không để ý, một lời đáp ứng: " thành giao. "

Sau mấy ngày gần đây quan sát, Lão Cổ Đồng phát hiện, nó không có cách nào phân biệt được thân phận cùng bối cảnh của ký chủ, cũng không thể đọc được suy nghĩ trong lòng ký chủ, bởi vậy có thể thấy được, ký chủ khẳng định không phải nhân loại bình thường, đạo pháp cao, có thể cách xa nó ở phía trên.

Cho nên, đến cùng tại sao ký chủ lại muốn triệu hoán hệ thống? Tại sao không tự chính mình chữa trị dung mạo?

Lần đầu gặp gỡ ngày đó, hiện trường đáng sợ kia, nàng tuyệt thế xấu nhan, lại là xảy ra chuyện gì?

Lão Cổ Đồng ở trong lòng đối với A Yên còn có đề phòng, không dám mở miệng hỏi.

Nó đề phòng nhìn chằm chằm nữ nhân đối với gương tu dung.

Lục tổng sinh nhật tới hôm nay, đã qua ba ngày.

Lão Cổ Đồng thanh thanh cổ họng: " khụ, kí chủ, Lục Thế Đồng đã gọi điện thoại cho người, nhưng Giang Ly bên kia vẫn không có động tĩnh, ngày hôm nay cũng không liên hệ với hắn sao? "

A Yên chuyển sóng mắt: "Người săn thú sao? "

"... Lão hủ nhất giới trong gương linh, còn chưa tu luyện được hình người."

"Vậy người gặp qua người săn thú sao? "

"Giống như từng có. "

A Yên cười: " Một người thợ săn đủ tư cách, phải có đủ kiên nhẫn, hơn nữa vĩnh viễn đừng bao giờ coi thương con mồi của người. Nếu như quá mức nôn nóng, vội vàng, tùy tiện ra tay, thứ nhất sẽ dâng hủ dọa con mồi chạy mất, thứ hai còn có thể cho con mồi có cơ hội phản kích. "

Lão Cổ Đồng có tin hay không.

A Yên nếp nhăn nơi khóe mắt biến mất, thản nhiên nói: "Ta hỏi người, tam giới hệ thống nhiều như vậy, bàn tay vàng vừa dài lại mạnh có nhiều, người

đoán tại sao ta lại lựa chọn người? "

"Bởi vì lão hủ anh tuấn? "

"Bởi vì..." A Yên nở nụ cười, giọng nói nhu hòa: "Quyền thế, tài phú, nam nhân... Đây đều tính là cái gì? Ta chỉ hưởng thụ mỗi ngày làm cho mình biến xinh đẹp mới cảm giác thành công. Trên đời này, chỉ có khuôn mặt này không thể phụ lòng, cũng chỉ có một tấm thịnh thế Vô Song mỹ nhan, mới có thể mang cho ta khoái cảm chí cao vô thượng. "

Nàng để gương xuống, đứng dậy đi về phía phòng vệ sinh: "Chờ, hân sớm muộn cũng đưa tới cửa."

Lại qua một ngày, Giang Ly không có chủ động liên lạc, ngược lại Tiểu Tổng gọi điện thoại tới: "Ô tiểu thư sao? Là tôi, Tiểu Tổng, tôi đang đứng bên dưới lầu nhà cô, cô có thể xuống lầu một chuyến không?"

A Yên xuống lầu, nhìn thấy Tiểu Tổng đứng bên cạnh một chiếc xe porsche màu trắng.

Tiểu Tổng bước nhanh tới, mặt cười chân thành: "Ô tiểu thư, đã lâu không gặp. Chuyện là thế này, lần trước cô đến chỗ Giang Tổng, lúc đi quên không lái xe về, Giang Tổng để tôi lái xe đến cho cô, trong xe còn có mấy bộ quần áo cô quên ở nhà Giang Tổng."

A Yên suy nghĩ một chút... Nha, đúng rồi, lần trước xác thực Tô Yên nghe xong lời nói tuyệt tình của Giang Ly, thương tâm quá độ, tông cửa mà chạy, đem xe bỏ lại, ở trên đường lắc lư một hồi lâu mới về đến nhà.

"Cậu khách khí rồi." A Yên như có điều suy nghĩ liếc mắt nhìn ô tô: "Xe này lúc trước là Giang Tổng đưa, bây giờ tôi với hân đều như vậy rồi... cậu vẫn lên lái về đi."

Tiểu Tổng xuy tay: "Ô tiểu thư yên tâm, Giang Tổng không phải người hẹp hòi, hân nói đây vốn dĩ cô nên nhận được."

A Yên trầm mặc một chút, vui vẻ gật đầu: "Vậy thì cảm ơn cậu, cũng thay tôi cảm ơn Giang tổng. "

Tiểu Tổng đi rồi, A Yên lấy túi quần áo trong xe ra, cầm chìa khóa xe lên lầu, trực tiếp đi vào trong phòng, hỏi cái gương trên bàn trang điểm: "Tiểu Cổ Đồng, họ Giang lắp đặt cái gì ở trong xe?"

Lão Cổ Đồng: "Máy nghe trộm, định vị."

"Quả nhiên. " A Yên cười cợt, lại không nhận được thờ dài: "... Ở trong mắt hân, ta đến cùng có bao nhiêu ngu xuẩn? "

Giang Ly tuyệt đối không phải là người đàn ông háo sắc, lần trước gặp mặt hân thấy cô thay đổi, phản ứng đầu tiên không phải thấy sắc mà nổi lòng tham, mà là đề phòng cô có ty định rả thù.

—— cho dù cô chỉ là nghệ sĩ tai tiếng quanh người, ở trước mặt hân không đáng nhắc tới.

Người đàn ông này lòng đề phòng thật mạnh.

Trong lòng hân xem thường cô, cho rằng người ngu ngốc chỉ cần dùng cách ngu ngốc để đối phó, vừa hay để cho cô có cơ hội lợi dụng sơ hở.

A Yên cầm điện thoại di động, gọi điện cho Lục Thế Đồng: "Lục tổng, ngày kia có rảnh không? Tôi chuẩn bị cho ngài một niềm vui bất ngờ, bảo đảm để ngài hài lòng. "

Trong xe.

Lục Thế Đồng mở cửa xe ngồi xuống, đang muốn mở miệng nói chuyện, A Yên duỗi một ngón tay ấn nhẹ môi của hân, ý bảo hân tạm thời không cần nói.

"Lục Tổng, tôi hẹn ngài nhiều lần như thế, hôm nay ngài mới chịu nể mặt ra ngoài gặp tôi, sao ngài nhẫn tâm để tôi đợi lâu như vậy?" giọng nói A Yên ngọt ngào lại pha chút làm nũng: "Bảy năm trước, Giang Tổng sao với ngài sáng khoái hơn nhiều."

Lục Thế Đồng là người thông minh, trong lòng cũng nhận ra điều gì liên thuận theo lời cô nói: "Tiểu tao hóa, bảy năm trước cô là loại mặt hàng tranh nhau cướp đoạt, hiện tại cô là cái mặt hàng hồng Giang Ly tiện tay ném đi, còn ở trước mặt tôi làm bộ làm tịch làm gì? "

Hân sờ vào túi quần tây, đốt một điếu thuốc, bình thần nhìn đôi phương biểu diễn.

A Yên nhắc cánh tay nhỏ bé khoát lên vai hân, hừ nhẹ một tiếng: “ Không thể nói như vậy, Lục Tổng, những trò vui tôi có thể mang cho cái đồ của ngài, mấy người phụ nữ trong trắng thuần khiết bên ngoài đều không thể... Ngài cười cái gì? Không tin? “

Cô đột nhiên ghé lại gần người nam nhân, từng chữ từng câu nói rõ ràng: “ Ngài cũng đã nói, tôi bồi Giang Ly ngủ bảy năm, rờn rã bảy năm, trong số bạn giường của hân, không ai có tự lịch lâu hơn tôi, tôi biết tất cả thói quen của hân, cũng biết khi trên giường ‘thực lực’ của hân thế nào...”

Lục Thế Đồng nheo mắt lại, vẻ mặt ngả ngón có chút thu liễm.

A Yên dăng về bình tĩnh, nhân nhả: "Lục tổng, truyền thông Thiên Hồng của ngài không bằng cổ phần Tụ Tinh của Giang Ly, hần khắp nơi đề ngài một đầu, ngài cam tâm sao?" thấy đối phương nhếch mi, hai tay cô đan vào nhau, bình tĩnh mà thành khẩn nói: "Chúng ta hãy nói rõ ràng đi, tắt đèn còi sạch quần áo, tôi biết kỹ lục đáng tự hào nhất của Giang Ly khi ở chỗ tôi, người khác không thắng được hần, nhưng tôi tin tưởng, ít nhất loại này... Chúng ta nỗ lực một chút, ngài nhất định mạnh hơn hần."

Lục Thế Đồng âm trầm khó hiểu, im lặng rất lâu, nhin không được mở miệng hỏi: "Hần một đêm mấy lần?" "dừng một chút, lại hỏi: " Một lần bao lâu? "

A Yên hai tay ôm ngực, liếc xéo hần: " Ngài đồng ý rồi tôi mới nói." giọng nói mềm mại, đối với hần làm nũng: "Hai ngày nữa tôi ở khác sạn Châu Tế đặt phòng, ngày đến hay không?"

Lục Thế Đồng nghiêng ngẫm, lăm lăm cảm của cô: " Tay không tới?"

A Yên cười nhu thuận: "Tôi thích túi xách, Hermes."

"Được."

A Yên nhẹ giọng nói, vạn phần ghét bỏ: " Kỳ thật phương diện kia của hần không được, mấy năm nay đều phải đến nam khoa, cuối cùng cũng có chút chuyển biến. Bình thường cũng được, không may vận khí kém.. Ai, tuy rằng cả đêm cũng có thể làm hai ba lần, nhưng mỗi lần đều không kiên trì được đến mười giây, tôi vừa áp ủa xong tình cảm phối hợp diễn, còn chưa có cảm giác được liên kết thúc, khỏi phải nói có bao nhiêu mất hứng!"

Lục Thế Đồng cười to.

A Yên cũng cười vài tiếng, đột nhiên giận tái mặt, cuối đầu vron tay xuống phía dưới ghế ngồi lấy xuống máy nghe trộm, đối với vật kia ôn hòa nói: " Giang tổng, nghe vui vè sao? Tôi cùng Lục tổng nói chuyện làm ăn đây, ngài như vậy thật không phúc hậu. "

Nói xong, mở cửa xe, ném máy nghe trộm xuống, hung hăng dẫm mấy cái.

Lục Thế Đồng cười không ngừng lại được, ấn mở cửa sổ xe, vút bỏ tàn thuốc trong tay: " Nói đi, đến cùng xảy ra chuyện gì?"

A Yên: " Xe này của Giang Ly, ngày hôm trước hần đột nhiên cho người đem đến trả lại cho tôi, tôi cũng biết hần không có lòng tốt, liền tìm người kiểm tra, phía dưới ghế ngồi gắn máy nghe trộm."

Lục Thế Đồng gạt đầu, im lặng một lát, hỏi: " Vậy bây giờ có thể nói chuyện làm ăn?"

A Yên nhìn hần: " Đây còn phải xem ý của Lục Tổng."

"Cô muốn cái gì?"

A Yên cũng không ngại ngừng, gọn gàng dứt khoát: "Thiên Hồng đầu tư bộ ảnh chụp phim truyền hình cổ trang đang tuyển vai, nghe nói muốn An tiểu thư vào vai nữ chính. Ngài xem, bộ ảnh chụp kịch bản này cải biên từ tiểu thuyết, nữ chính trong sách là gia tộc đệ nhất mỹ nữ, tôi cảm thấy rất thích hợp với mình."

Lục Thế Đồng bật cười, xoa bóp mặt cô: " Da mặt thật dày."

A Yên còn nói: " Tôi còn muốn cung Lục Tổng ký hợp đồng, Giang Ly không nâng đỡ tôi, chỉ dựa vào người đại diện của tôi thì không thể được, tựa lưng vào đại thụ mới dễ hóng gió.

"Lòng tham không nhỏ." Lục Thế Đồng nhàn nhạt nói: " Cô đáng giá sao?"

" Tôi có thể giúp Lục Tổng làm ấm giường, tôi có thể giúp người kiếm tiền, tôi còn có thể giúp ngài tìm niềm vui."

Lục Thế Đồng nhìn cô thật lâu, đột nhiên cười, lại đốt điếu thuốc: " Hôm nay thấy cô lại trở lên xinh đẹp hơn, như thế nào, mới phẫu thuật thẩm mỹ?"

A Yên không trả lời, chỉ nói: " Tôi về sau sẽ còn trở lên xinh đẹp hơn, tôi bảo đảm, tương lai không xa, gương mặt sáng giá của tôi có thể trị giá 100 triệu."

Lục Thế Đồng hừ một tiếng, từ chối cho ý kiến.

A Yên cẩn thận dè dặt nhìn hần: " Cho nên, ý của Lục Tổng là...?"

Lục Thế Đồng hít một hơi thuốc lá, tàn mạn nói: " Cô trước đây nổi tiếng như vậy, tiền kiếm được cũng không thiếu mấy cái túi hàng hiệu, còn chiếc xe này cũ rồi, hôm nào đổi cho cô một cái mới."

A Yên vui vẻ: " Cảm ơn Lục Tổng."

Lục Thế Đồng xuống xe, đi về.

Quản lý Hoàng tở gần, nhỏ giọng: " Lục Tổng, Tô tiểu thư cùng Tụ Tinh bất hòa, chuyện của cô ấy cùng Giang tiên sinh--"

Lục Thế Đồng khẽ cười, nhướn mày: "Thế nào, Giang Ly cùng Tô Yên bất hòa, tôi liền xoay vòng quang cô ấy sao? Ông nghĩ tôi là người hầu của Giang Ly hả? "

"Không, không, tôi không giám có ý này." Trên trán quản lý Hoàn tỏa mồ hôi, khăn trương che giấu: "Tôi chỉ cho rằng, giờ trên mạng bình luận ác ý về Tô tiểu thư như thủy triều, thanh danh cũng không tốt, lúc này mà ký hợp đồng với cô ấy, có phải quá mạo hiểm không?"

Lục Thế Đồng dứt hai tay trong túi quần, nở nụ cười, ánh mắt khinh bỉ: "Nhìn ông bị dọa kìa, phụ nữ chính là đồ chơi, không chừng ngày nào đó tôi chơi chán rồi sẽ tặng cho ông."

Quản lý hoàn gượng cười, đuổi theo hắn.

*

Tiểu Tổng nhìn đồng hồ trên tay.

Giang Tổng một mình ở tròn phòng làm việc... ít nhất cũng hai tiếng.

Hắn lau mồ hôi.

Vừa rồi, trợ lý nói với hắn, Tô Yên cùng Lục Tổng gặp nhau, hắn liền cùng Giang Tổng nghe bọn họ nói chuyện ở trong xe, cho đến khi Tô Yên nói đến "thực lực" của Giang Tổng khi ở trên giường, hắn liền dùng vận tốc trăm mét một giờ, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Cũng không về sau nói chuyện gì, Giang tổng lâu như vậy còn không chịu đi ra.

Đang nghĩ ngợi, cánh cửa mở ra từ bên trong.

Giang Ly sắc mặt bình tĩnh, cùng ngày thường không khác biệt gì, ung dung hòa nhã dặn dò: "Phái người theo sát Tô Yên, nếu cô ấy đến khách sạn hoặc nhà của Lục Thế Đồng, báo cho tôi đầu tiên."

Tiểu Tổng vội vàng gật đầu: "Tốt, tôi lập tức đi làm"

Giang Ly bỏ đi rồi.

Tiểu Tổng mới dám ngẩng đầu lên, lập tức sững sờ.

Trong văn phòng, văn kiện vốn lên ở trên bàn toàn bộ bị ném trên đất, một cái chén trà giá trị xa xỉ cũng vỡ làm hai nửa.

Tiểu Tổng nuốt nước miếng, trên trán chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 4: Đằng sau ánh hòa quang (4)

"Em xem, đây rốt cuộc là cái gì!" Lý ty tức giận một tay chống nạnh, đem di động quăng ở trên ghế sofa: "Chị bảo em đi xin lỗi, chứ không bảo em đi tiếp khách, em còn ngại thanh danh của mình không đủ thối sao?"

A Yên đang nằm trên ghế sofa đắp mặt nạ, nhắm mắt dưỡng thần, nghe thấy tiếng nói, chậm rãi mở mắt, duỗi thẳng cánh tay, liếc mắt cảm di động phía xa.

Nha, đêm đó sinh nhật Lục Thế Đồng, có người chụp trộm hai tấm ảnh của cô bán cho truyền thông, một tấm là cùng Giang Ly vành tai và tóc mai chạm vào nhau, một tấm khác là cùng Lục Thế Đồng nói chuyện.

Lý ty rót chén nước, mới vừa uống một hộp, đột nhiên nghe thấy A Yên cười sung sướng, tức giận hết chỗ nói: "bệnh thần kinh, em cười cái rắm! "

A Yên chỉ vào tin tức trong di động: "Truyền thông nói em giống hoa hòe điệp, kinh diễm toàn trường --"

Lý ty tức chết: "Đại tiểu thư, bọn họ đang châm chọc em! Châm chọc, em nghe có hiểu không hay không?"

"-- còn nói em xinh đẹp khiến người khác nhìn không rời mắt, quả thực muốn câu hồn nam nhân." A Yên đề di động xuống, cảm thấy mỹ mãn nhắm mắt lại: "Thật tốt, em thích nhất nghe người khác khen mình xinh đẹp."

Lý tỷ cắn răng: " Mẹ nó. tự luyện cũng phải phân trường hợp! Em cảm thấy bây giờ chị còn có tâm tình tán gẫu --"

"Chị." A Yên lại gắt lòi, lấy mắt nạ xuống, ngồi dậy: "Em đã ký hợp đồng, sau này sẽ là nghệ sĩ của truyền thông Thiên Hồng, Lục Tổng đã đồng ý với em, có thể tự mình lựa chọn người đại diện."

Cả người Lý tỷ cứng đờ, không thể tin được trừng mắt nhìn cô.

A Yên bình tĩnh nói: " Thiên Hồng đầu tư bộ phim cổ trang cung đấu, tài nguyên của An Thuần mà chị ghanh tị nửa ngày kia, Lục Tổng cũng cho em rồi." Khẽ cười, cô nâng mắt nhìn về phía Lý tỷ: "Cho nên, chị có đi theo em không?"

Khóe môi mang theo ý cười, nhưng đôi mắt lại bình tĩnh.

Lý tỷ vẫn không nói ra lời.

Mấy ngày nay, cô gái nhỏ trước mắt này đều vô tâm, làm sao thế nào... thế nào đã bắt đầu nghiêm túc, đã vậy khi thế có chút dọa người đây?

A Yên đứng lên, lấy chén nước trong tay Lý tỷ bỏ xuống bàn, giọng nói trở nên nhẹ nhàng:

"Chị, chị không nói lời nào, em coi như chị đã đồng ý rồi nha. A cái kia... em vừa nhớ ra, chị giúp em thông báo tuyển dụng trợ lý nha, thời điểm phỏng vấn không cần hỏi nhiều, chị cần bảo bọn họ miêu tả gương mặt của em, người nào có cái miệng ngọt nhất, em muốn người đó. "

Lý tỷ:...

*

Văn phòng tổng giám đốc.

Tiểu Tổng đứng trước bàn làm việc, thẳng lưng báo cáo công việc "đặc biệt": "... sau khi Tô Tiểu thư cùng chúng ta hủy hợp đồng, thật lâu cũng không kiếm được công ty khác, gần đây đầu quân cho Thiên Hồng, nghe nói này hôm qua chính thức ký hợp đồng, nhưng lại không thông báo với truyền thông weibo chính thức của Thiên Hồng cũng không có dấu hiệu gì, Tô tiểu thư đang ở đầu ngọn gió, bọn họ muốn xử lý trong im lặng. Nhưng mà, Lục Tổng tặng Tô tiểu thư một chiếc xe --"

Tay đang viết chữ của Giang Ly ngừng lại.

Mí mắt Tiểu Tổng giật giật.

Giang Ly mắt cũng không nâng: "Cậu nói tiếp đi."

"Bộ phim Thiên Hồng đầu tư vốn định từ trước định để An tiểu thư đóng, nữ chính đổi thành Tô tiểu thư, Lục Tổng ở hội nghị cao tần chống lại mọi người, cố chấp làm theo ý mình."

Giang Ly lạnh nhạt mở miệng: "Tôi biết rồi."

Tiểu Tổng ngẩn người.

Cứ như vậy?

Giang Tổng vẫn luôn theo đuổi An tiểu thư, gần một năm còn chưa nhận hồi đáp, lần này rốt cuộc có cơ hội, hần không nên ra tay giúp An tiểu thư xử lý mọi chuyện, thuận tiện xả giận sao?

Ít nhất cũng nên bồi bên người nhân gia, vậy mới có thể chiếm được trái tim của giai nhân a.

"Tiểu Tổng."

Tiểu Tổng ngẩng đầu lên.

Giang Ly lạnh nhạt nói: "Gọi điện thoại cho An tiểu thư, hẹn cô ấy cơm trưa."

"Vâng."

Tiểu Tổng xoay người đi ra ngoài, còn chưa đi xa thì di động trong túi đồ chuông, hần cầm ở trong tay nhìn một chút, nghe được hai câu lập tức cúp máy, chạy nhanh trở về phía văn phòng: "Giang Tổng, Tô tiểu thư vừa đến khách sạn Châu Tế."

Giang Ly đột nhiên đứng dậy, cầm áo khoác đi ra ngoài: "Bảo tài xế đợi tôi dưới lầu."

Tiểu Tổng lại sừng sốt: " Ngài còn hẹn An tiểu thư ăn cơm chưa --"

"Hủy bỏ."

*

Trong phòng khách sạn.

A Yên rải cánh hoa hồng đầy giường, rót hai ly rượu vang đỏ, thấp nền, hài lòng nhìn tác phẩm của mình.

Tốt lắm, tất cả đã chuẩn bị xong, chỉ thiếu mỗi tên nhà giàu coi tiền như rác thôi.

Chuông cửa vang lên.

Trên người A Yên chỉ mặc một chiếc váy ngủ ren màu đen, nghe thấy tiếng chuông, lấy áo choàng tắm khoác lên vai, đi tới mở cửa, cửa vừa mở ra, lập tức giả bộ kinh ngạc: "Sao lại là ngài --"

Người đàn ông thở gấp gấp, trên trán có một tầng mồ hôi mỏng, bắt lấy cổ tay cô, khéo vào trong phòng, vung tay đóng cửa lại.

Yên hơi nhúm mày, xoa cổ tay mảnh khảnh: "Làm gì? Ngài làm tôi đau rồi..." Ngắc đầu, đối mặt với người khác không mời mà đến, vẻ mặt vô cùng lạnh nhạt: "Giang Tổng, người tôi chờ không phải ngài, đừng trở ngại công việc của tôi, ra ngoài không tiễn."

Giang Ly cười lạnh, nói lỏng caravat: "thật coi chính mình là gà rồi hả?"

"Haizz, nói như vậy rất tổn thương cảm tình." A Yên kéo ghế ngồi xuống, cầm ly rượu khẽ nhấp một chút: "Chỉ là tôi đã nghĩ thông suốt... Đây còn phải cảm ơn ngài, Giang tổng."

Mặt Giang Ly cứng ngắt, trong đôi mắt hẹp dài lửa giận phun trào.

"Ngày đó, những lời ngài nói với tôi, trở về liền suy nghĩ, đúng thật có chút đạo lý. Đối với người như tôi, nói chuyện tình yêu thì quá xa xỉ, vẫn lên nói chuyện tiền bạc mới chân thật, những cái khác đều không có ý nghĩa, không có gì không thể thay thế, túi có thể đổi, xe có thể đổi, kim chủ... đương nhiên cũng có thể."

Trong đôi mắt đen lửa giận bùng nổ. A Yên thấy hấn tức giận không thêm để ý, cười ngọt ngào: "Phải nói, Lục Tổng thật sáng khoái, hấn đồng ý với tôi một tuần ít nhất có hai buổi tối sẽ đến chỗ tôi, không giống như ngài, có đôi khi một tháng ngay cả bóng cũng không thấy đâu. Giang Tổng ngài cũng không thử nghĩ mà xem, tôi còn trẻ, không làm một tháng khác gì ni cô, tôi cũng thật khó chịu a."

Giang Ly bước tới, ngoài mặt thì cười, nhưng trong lòng thì không. "Lục Thế Đồng cũng không phải đèn cạn dầu."

"Vật thì thế nào, hấn chịu cho tôi thời gian, tôi cũng không cần hấn đối tốt với mình --" A Yên không nói tiếp, phiền chán mà nhìn người khách không mời mà đến ngồi phía đối diện, lạnh lùng nói: "Tôi rất nghiêm túc, ngài mau đi đi, một lát nữa Lục Tổng tới như vậy rất xấu hổ."

Giang Ly hừ lạnh, tay cầm ly rượu vang đỏ trên bàn lên.

A Yên nhúm mày: "Buông tay, cái đó không phải cho ngài."

Giang Ly cười, môi mỏng để sát vào mép ly.

A Yên đứng dậy, nghiêm túc cảnh cáo: "Giang Ly, tôi đã nói rồi, ly rượu này không phải cho ngài, đừng không biết điều!"

Dây cung kéo căng bỗng đứt.

Trong câu nói ẩn chứa khiêu khích kín đáo, đủ để nổi lửa đốt cháy cánh đồng.

Một ly thấy đầy, Giang Ly đem cái ly không đầy đến trước mặt A Yên: "Tôi cũng đã nói qua, tôi không thích cô kêu tên của tôi."

A Yên nói: "Hôm nay tôi với Lục Tổng chuẩn bị khiêu chiến kỷ lục của ngài, không phải chuyện mười giây kia, mà là kỷ lục thật của ngài, cho nên trong rượu bỏ thêm thuốc kích tình."

.....

.....

.....

A Yên nhìn về phía nam nhân đang hóa đá, bày ra bộ mặt lạnh nhạt "ta đã sớm nói với ngài": "Dù sao chúng ta cũng quen biết nhau, phòng này để lại cho ngài, giờ ngài muốn tôi gọi hai người phụ nữ xinh đẹp đến phục vụ ngài hay vẫn nên gọi điện cho An tiểu thư --" thân thể bỗng nhiên bị người đàn ông bế bổng lên, mặt A Yên biến sắc: "Ngài đừng gấp, chờ một chút có người tới --"

Hơi thở nam nhân hỗn loạn, giọng nói gấp gấp tức giận: "Như vậy không phải càng tốt sao?"

"Tốt cái gì?"

"Cho hấn nhìn --" Giang Ly cắn chặt răng, nhìn chăm chăm vào đôi mắt của nữ nhân nói: "-- xem tôi như thế nào làm cô."

Hắn đem A Yên ném lên giường, A Yên tay chân luống cuống muốn bò dậy, thấy hai tay hắn đang cởi quần áo, gấp gấp mở miệng: "Đội đã... ngài không muốn cùng tôi phát sinh quan hệ thân mật, ngài bởi vì uống nhầm thuốc lên mới bất đắc dĩ ngủ với tôi đúng không?"

Giang Ly cười lạnh: "Đúng thì thế nào?"

"Không như thế nào cả, tôi chỉ muốn xác định một chút."

A Yên cảm thấy mĩ mãn mà thờ dài, gật gập đầu, chống thân thể, vuron tay túm lấy caravat của người đàn ông, đem hấn kéo lên giường, sau đó lưu loát xoay người, đè hấn ở dưới người, hôn nhẹ lên chóp mũi hấn một cái, tinh thần phấn chấn, đáy mắt đầy thỏa mãn: "Giang Tổng, hôm nay là sân khấu của tôi, tiếp theo ngài lên ngoan ngoan, đừng lộn xộn..." đôi môi di chuyển, giọng nói nhỏ dần: "... để tôi đến là được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Đẳng sau ánh hào quang (5)

Thời điểm tỉnh lại, trong phòng mờ đèn, ngoài cửa sổ một mảng đen nhánh, đã là buổi tối.

Bên người có tiếng xột xoạt, Giang Ly vừa mở mắt, quay đầu thấy A Yên đã mặc quần, đang cài móc nội y, cài mấy lần vẫn không được, quay đầu lại thấy hấn, cười nói: "Tỉnh?"

Hấn nói: "Đề ta."

A Yên nhướng mày, có chút kinh ngạc, nhưng vẫn ngoan ngoãn mà xoay người: "Nga, cảm ơn."

"Khách khí rồi." Giang Ly cài xong móc áo, im lặng một lát, bình tĩnh nói: "Lục Thế Đồng không có tới."

Bọn họ từ giữa trưa làm đến buổi chiều, từ buổi chiều làm tới khi trời tối, căn bản không có người đến gõ cửa, đừng nói Lục Thế Đồng, ngay cả phục vụ cũng không thấy.

Đây là một cái bẫy.

Hấn nhìn nữ nhân đang khom lưng nhặt áo, lạnh nhạt hỏi: "Tô Yên, rốt cuộc cô muốn làm gì?"

A Yên giờ ba ngón tay lên, nghiêm túc nói: "Ba lần."

Bỏ tay xuống, giọng nói càng nghiêm túc hơn: "Tôi xin thề với trời, tôi chỉ muốn ngủ cùng ngài ba lần, tuyệt đối không có ý tưởng khác."

Giang Ly cười lạnh: "Lắp camera mini? Quay video để Lục Thế Đồng thưởng thức sao?"

"Ai nha, tư tưởng không nên có suy nghĩ xấu xa như vậy." A Yên bắt mắt nhìn hấn một cái, sửa lại quần áo: "Không phải tôi đã nói với ngài sao? Tôi đây thực hoài niệm sự hùng dũng ở trên giường của ngài." Cười nhẹ một tiếng, nhìn trộm hấn: "Chúc mừng ngài, hôm nay đột phá lịch sử, rất dũng mãnh nha."

Cô suy nghĩ một chút, thành khẩn thêm vào một câu: "Tôi rất hài lòng."

Giang Ly mắt lạnh nhìn cô.

A Yên ngồi xổm xuống, đi giày cao gót, đứng dậy đi vài bước, dừng lại, vịn khung cửa, quay đầu mỉm cười: "Ly rượu kia không có cái gì cả, tôi chỉ lừa gạt ngài thôi."

Nam nhân ngẩn ra, sắc mặt biến đổi, lãnh khốc làm cho người ta sợ hãi.

"Ngoài miệng nói bất đắc dĩ, nhưng thân thể lại rất thành thật, tôi thích ngài như vậy." A Yên cũng mặc kệ hấn đột nhiên im lặng, nhẹ nhàng nói: "Giang tổng, hợp tác vui vẻ. Chúng ta lần sau gặp lại."

*

Một tháng kế tiếp, A Yên thành thật mà ở nhà, cùng gương mặt mà mình yêu nhất, tình chàng ý thiếp, sống cuộc sống gia đình, thẳng đến khi bộ phim

Cung Tường Liểu 》 bắt đầu quay, cô cùng trợ lý mới tiểu Mỹ, Lý tỷ mới im lặng tiến vào tổ quay.

Tô Yên từ khi xuất đạo tới nay, chưa từng an phận như vậy, nhưng dù thế cô vẫn chiếm top 1 trên bảng hot search.

Bộ phim này vốn nữ chính được truyền là An Thuần, không nghĩ bức ảnh hậu trường đầu tiên đoàn phim tung ra, lại đổi thành người có nhiều tai tiếng, bê bối, Tô Yên, fan An Thuần đương nhiên không vui, vừa vô cùng phẫn nộ chỉ trích đoàn phim giai đoạn trước tuyên truyền lợi dụng danh tiếng của An Thuần, vừa ở các trang đại giải trí bình luận châm chọc mỉa mai Tô Yên, đem những chuyện xấu cô làm, đào hết ra nói.

Có người còn đào ra Thiên Hồng cùng Tô Yên có quan hệ, lại thêm một hồi gió tanh mưa máu.

"Ngủ toàn ông trùm giới giải trí, đúng là rác rùi."

"Không khó tìm được kim chủ mới, người nào đó làm ăn thật tốt."

"Không nghĩ tới Lục Thế Đồng lại thấp kém như vậy, không chê bản a."

Lý tỷ không khỏi lo lắng, ngay cả Tiểu Mỹ trong lòng cũng thay lão bản đồ mồ hôi.

A Yên bị vây trong gió lốc nhưng so với người khác càng thêm nhàn nhã.

Cô đối với Weibo, khoa học kỹ thuật mới này có chút nhận thức, nhưng cũng không ham thích, người trên mạng có nói gì, cô thứ nhất không nhìn thấy, thứ hai không để bụng, không chịu ảnh hưởng chút nào.

Ngày thứ ba vào tổ, Lý tỷ nhìn Weibo, càng xem càng tức, bất giác cười lạnh: “..... Cướp vai, không biết xấu hổ? Ha, cười chết ta. Trước khi em rời khỏi Tự Tĩnh, Giang Ly vì lấy lòng An Thuần, đem vai diễn của em cho An Thuần diễn, lần đó em đã vào đoàn phim hai ngày rồi, còn không phải nói hủy vai liền hủy bỏ sao? Chuyện này ai đều có thể máng, chỉ có An Thuần không có tư cách! Ở trên bảng hot search Weibo bôi đen lâu như vậy, nếu bộ phận qua hệ xã hội của cô ta không ở sau lưng gây sự, chị liền ăn điện thoại!”

Tiểu Mỹ khuyên nhủ: “Lý tỷ, chị bớt giận đi. Bọn họ đang cố ý, chúng ta đứng ra giả thích, liền trúng kế. Chị quên rồi sao? Bộ phim mà An Thuần vừa mới quay xong, đang đợi chế tác hậu kỳ, không phải cũng là phim cổ trang cung đấu sao? Gần đây độ hot trên mạng đều tập trung hết ở bên này của chúng ta, bọn họ muốn nhân cơ hội này đập lên《 Cung Tường Liểu 》tuyên truyền phim của mình, thật âm hiểm.”

Lý tỷ trầm mặt uống trà.

A Yên vươn tay, nói: "Có ảnh so sánh sao? Cho chị xem."

Tiểu Mỹ không chịu: "Không có gì đẹp hết, ảnh của An Nhiên rõ ràng đã qua chỉnh sửa, còn của chị là ảnh chụp lén, chị có trí tuệ thiếu năng mới đem ra so sánh cùng nhau."

A Yên cười: "Đưa điện thoại cho chị, không sao cả."

Tiểu Mỹ không cam lòng đưa qua.

Một lát sau, A Yên yếu ớt thở dài: "Thật tốt a, nhiều người khen cô ấy xinh đẹp như vậy." Cô nhìn về phía Lý tỷ, hỏi: "Lúc em còn nổi tiếng, cũng có rất nhiều người khen em đẹp đúng không?"

Lý tỷ nói: “Nếu em có thể xoay người, chỉ bằng tám ảnh chụp lén, mơ hồ kia, cũng sẽ có fan khen em đẹp như hoa.”

A Yên ngơ ngác, sau một hồi nghiêm túc nói: “Vậy em nhất định nỗ lực gấp đôi.”

*

Đoàn phim bắt đầu quay được nửa tháng, hôm nay đến cảnh quay của A Yên cùng nữ số hai Đồng Hiểu Vi.

Đồng Hiểu Vi đóng vai Hiền phi cùng Hoàng Hậu bất hòa, bởi vì một chuyện nhỏ, Đồng Hiểu Vi hoài nghi A Yên đóng vai ninh quý nhân. ngoài mặt cùng nàng kết giao, sau lưng lại giúp đỡ Hoàng Hậu làm việc, vì thế gắng hỏi A Yên, lúc đầu chỉ âm thầm trách móc, về sau liền trách mắng kịch liệt.

Tuồng vui thuốc sung mười phần này, nam chính Tịch Viên cũng ở bên cạnh xem.

Hắn hiện tại là tiểu thị tươi được yêu thích nhất hiện nay, mấy ngày nay đóng phim cùng A Yên, hắn ghi nhớ lời khuyên của người đại diện cùng fan, ngoại trừ đóng phim ở bên ngoài, nhất định phải duy trì khoảng cách một mét trở lên với A Yên, không nói chuyện riêng, không giao lưu bằng mắt, tránh dính bẩn vào người.

Hắn cho rằng đối phương sẽ tức giận, kỳ quái chính là..... A Yên căn bản không chú ý tới chuyện hắn cố tình xa cách, người nữ nhân kia luôn mang theo bên người một chiếc gương cùng một túi mặt nạ, ở phim trường không có việc gì làm, cô ấy cũng không cùng người khác nói chuyện, chỉ một mình nằm trên ghế đắp mặt nạ.

Tiết độ quay phim rất cao, ngủ không đủ giấc, ngày đêm đảo lộn, dưới điều kiện khắc nghiệt, gương mặt người nữ nhân kia luôn toả sáng, làn da càng

ngày càng trắng, ngày càng non mềm, làm hấn cũng muốn mang theo mỹ phẩm đường da bên người, dù sao hấn cũng là tiểu thị tươi được yêu thích nhất, không có kỹ thuật diễn không quan trọng, giá trị nhan sắc mới là trọng yếu.

Tuồng vui hôm nay, hấn cố ý đến nhìn A Yên bị mất mặt.

Đồng Hiểu Vi cùng An Thuần là bạn tốt, cô ấy có lòng thay An Thuần trút giận, tối qua còn cố ý nói cho hấn biết, hôm nay nàng sẽ không để cho A Yên dễ chịu đâu.

Tịch Viên cắn quả táo, khoe mắt tùy tiện đảo quanh, chợt thấy trợ lý A Yên đang giờ điện thoại lên.

Hấn suy nghĩ thật nhanh, tính nhắc nhở Đồng Hiểu Vi, còn chưa kịp mở miệng, đạo diễn bên kia kêu ngừng, nhiếp ảnh gia mới vừa bỏ tay xuống, chỉ nghe ‘ba’ một tiếng, tay phải Đồng Hiểu Vi giờ lên, vung cho A Yên một bạt tai.

—— hồng rồi.

Trong lòng hấn thờ dài, bên kia Đồng Hiểu Vi hồ nhiên chưa phát hiện, trừng mắt, ôm cánh tay hừ một tiếng.

A Yên cúi đầu, không thấy rõ biểu tình: "Trong kịch bản không có cái này."

Đồng Hiểu Vi thần sắc kiêu ngạo, miến cường vén tóc: “Ai nha, thật là, sao tôi lại bất cẩn thế này? Chỉ trách tôi vừa rồi quá nhập vai, nhất thời không kiểm soát được, Tô Yên, cô sẽ không tức giận chứ?” Cô ta thấy A Yên im lặng không lên tiếng, đặc ý nói: “Nếu là người bình thường, có lẽ tôi sẽ nhường nhịn một chút, không dám ra tay nặng như vậy, nhưng Tô tiểu thư cô a, da mặt so với tường còn dày hơn, da dày thịt béo, tay của tôi yếu ớt như vậy, làm sao mà đánh đau được?”

A Yên không nói gì.

Đồng Hiểu Vi hạ giọng, cay nghiệt nói: “Nếu Lục Thế Đồng đối với cô, bằng một nửa giống như Giang Ly đối với Thuần Thuần, tôi cũng không dám ra nặng tay như vậy. Từ khi cô vào tổ đến giờ, hấn cũng chưa tới một lần, xem ra cô ngay cả người phụ nữ của hấn cũng không phải, chỉ có thể tính là kỹ nữ may mắn thành công bỏ giường ——

Còn chưa dứt lời, A Yên xanh mặt, vuron tay túm tóc của cô ta, giựt xuống thật mạnh.

Dưới chân Đồng Hiểu Vi lao đảo một cái, mới vừa đứng vững, ùng ùng nổi giận muốn phản kích, hùng hổ mà lao đến phía trước, không ngờ lại bị trật chân, cả người mất thăng bằng, khuôn mặt hướng về phía vách tường tiếp xúc thân mật.

"A a a a!"

Tiếng kêu thảm tê tâm liệt phé*.

* đau khổ tột cùng.

Quả táo trong tay Tịch Viên rớt xuống, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn chằm chằm Đồng Hiểu Vi đầu đến nước mắt nước mũi tràn đầy gương mặt, choáng váng quên mất cả việc nên đi qua hỗ trợ —— từ từ, kia kia kia, đó là cái gì?

..... cái mũi của Đồng Hiểu Vi, thì ra là chính?

Tiểu Mỹ đã buông đi động xuống, chạy nhanh tới: “Ai nha, thực xin lỗi, đều là Yên Yên tỷ chúng tôi không tốt, chị ấy cũng không phải cố ý, chị ấy không biết cái mũi của cô là chính sửa, nếu biết, nhất định sẽ đỡ chị một cái.....”

A Yên nắm cầm Đồng Hiểu Vi, nhìn thẳng vào đôi mắt hoảng sợ của cô ta, thấp giọng cười nói: “Tôi không chỉ là kỹ nữ, mà còn hung dữ, về sau nhớ kỹ một chút.”

Cô buông tay, dứt khoát xoay người bước đi, không để ý phía sau loạn thành một đoàn.

"Mau đưa đến bệnh viện!"

"Làm sao bây giờ, có nên báo cảnh sát hay không?"

...

A Yên không để ý tới, đi đến trước mặt Tịch Viên toàn thân đang cứng đờ, ngừng lại, nhú mày chăm chú nhìn hấn.

Tịch Viên không tự chủ nuốt một ngụm nước miếng, lui về sau một bước.

A Yên nheo mắt nhìn, có chút kinh ngạc, sau đó mở miệng, câu nói đầu tiên từ khi vào tổ tới nay mà không phải lời thoại: “Tịch tiên sinh, trên trán anh nổi mụn kia.”

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhan Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 6: Đằng sau ánh hào quang (6)

"... Yên tỷ, đừng soi gương nữa, thật sự không sung, hơn nữa cũng không có đồ lên."

Tiểu Mỹ bất đắc dĩ khuyên mấy câu, thấy đối phương căn bản không có nghe, chỉ có thể bước đến kéo cái gương của người nữ nhân đang cầm trong tay: "Chị à là thật, thật, thật đó! Thật sự không nhìn ra, em xin thề với trời, một chút cũng không nhìn ra."

Sắc A Yên mặt tái nhợt, vẻ mặt tiêu tụy: "Nhìn chị... trông như thế nào?"

Tiểu Mỹ nhắm mắt lại lớn tiếng nói: "Chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, mỹ nhân thịnh thế!"

A Yên thờ dài, vịn ghế sofa ngồi xuống, mặt mày âm đạm: "Cả đời này, chị tự nhận không thẹn với trời, không thẹn với người, điều xin lỗi nhất, cũng là về ngoài của mình, đáng tiếc....."

Tiểu Mỹ không rảnh nghe lão bản đang ngồi ai oán, lấy điện thoại ra, xem đoạn video vừa rồi gửi cho Lý tỷ, hưng phấn hỏi: "Yên tỷ, chị cũng quá thông minh, làm sao chị biết Đồng Hiểu Vi sẽ chơi xấu?"

"Ngủ thấy."

Tiểu Mỹ ngẩn ra, ngắc đầu: "Cái gì?"

A Yên cúi đầu, một tay bịt mắt: "Nếu có người bên cạnh có ý xấu với chị, chị có thể ngủ được."

Tiểu Mỹ cười: "Chị đùa à, em mới không tin đâu, cũng không phải là mũi chó."

A Yên lắc đầu, không muốn nhiều lời.

"Ai..." Vui sướng qua đi, Tiểu Mỹ bắt đầu đau đầu: "Trận chiến dư luận trên mạng lần này chúng ta chưa chắc đã thua, ít ra sẽ không có tình trạng nghiêng về một phía, công khai lên án hành vi của chị, nhưng mà nếu Lục tổng không ra mặt, công ty của Đồng Hiểu Vi bên kia..... chỉ sợ không dễ đối phó như vậy. Chị, không bằng chị thử thăm dò ý Lục tổng xem sao? Chị?"

Tiểu Mỹ quay đầu, hướng về phía A Yên đang trầm mặc quơ quơ tay: "Chị có nghe được lời nói của em không?"

A Yên đứng lên: "Cùng chị đến chỗ đạo diễn Triệu xin phép nghỉ, rồi đặt vé máy bay cho chị, ngày mai chị về nhà một chuyến, hai ngày nữa trở lại."

Tiểu Mỹ: "Còn chuyện Đồng Hiểu Vi kia —— "

"Lục Tổng hẹn chị ăn cơm." A Yên quay đầu lại, thấy bộ dạng ngo ngác của Tiểu Mỹ, không khỏi bật cười: "Phát giác cái gì? Đi thôi."

*

Sự kiện Đồng Hiểu Vi cùng Tô Yên đánh nhau kéo dài rất lâu.

Ban đầu bên Đồng Hiểu Vi thả tin tức ra, Tô Yên ở phim trường cật độ nổi tiếng, đánh Đồng Hiểu Vi tới mức nhập viện, sau truyền thông và rất nhiều trang báo mạng lớn đăng tin tức này, hoảng loạn dân cư mạng phần nộ lên án, đem Tô Yên lần thứ N mắng chửi.

Ngay sau đó người đại diện của Tô Yên thái độ cứng rắn, tỏ vẻ là do Đồng Hiểu Vi khiêu khích trước, hơn nữa là cô ta tự mình trượt chân, không may đụng vào tường.

Mất thấy sắp đến cửa ái sinh tử, giải trí đại V đột nhiên thả ra một đoạn video hiện trường.

Cho nên, sự thật đã sáng tỏ.

*

Giang Ly buông dao nĩa, cầm khăn lau miệng, vừa ngắc đầu, đối diện với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của An Thuần, hần cảm thấy hơi mờ mịt, cố gắng nhớ lại lời nói của đối phương, trong đầu lại trống rỗng.

Mới vừa rồi...

Mới vừa rồi, hần đang suy nghĩ, hơn một tháng rồi, Tô Yên không có gọi điện thoại, không có gửi tin nhắn, trên Weibo cũng không có đăng cái gì mới.

Hắn cảm thấy Tô Yên không có ý tốt, lừa hắn trong ly rượu bỏ thuốc, gạt hắn lên giường, sau lưng nhất định có nhiều mưu mô xảo quyệt hơn, sẽ không đơn giản như vậy, nhưng chớp mắt đã qua bốn mươi ngày, Tô Yên một lần cũng không liên hệ với hắn, cho dù bị lên án đánh người, cũng không cầu hắn giúp đỡ.

Nhớ tới nữ nhân điên điên khùng khùng kia, trừ bỏ không có chỗ phát tiết phiền muộn, bên ngoài cảm phần, trong ngực dâng lên một cảm giác tức giận vô cớ, nơi sâu thẳm trong ký ức lại hiện lên hình ảnh hương diêm không vút đi được, mà trước khi cô rời đi, trong lời nói mang theo một chút chế nhạo, cùng châm chọc, chỉ có hắn đêm khuya trằn trọc, khó ngủ.

Từ trước đến giờ không có thuốc kích dục gì cả.

Hắn đối với cô, là bản năng của đàn ông đối với phụ nữ, đòi hỏi cùng khát vọng.

“Xin lỗi, buổi chiều có gặp khách hàng, điều khoản hợp đồng có chút vấn đề, làm anh phải suy nghĩ.” Ánh Giang Ly mắt nhắm xin lỗi, ôn nhu hỏi: “Em vừa nói gì vậy?”

An Thuần vứt bỏ cảm giác mất mát trong lòng, lên tinh thần: “Buổi sáng nay em đến bệnh viện thăm Hiểu Vi, cô ấy bị thương thực nghiêm trọng, em thấy mà trong lòng thật khó chịu. Việc này..... Không thể hoàn toàn trách Tô Yên, Hiểu Vi nói chuyện cũng có điểm khó nghe, nhưng cô ấy đều đã như vậy, Tô Yên gián tiếp tạo thành cái hậu quả này, chẳng lẽ không nên đứng ra xin lỗi sao? gương mặt là mạng sống của diễn viên, nếu bị hủy rồi, nghề diễn viên của Hiểu Vi cũng kết thúc.”

Giang Ly nhớ lại cái video lưu truyền trên mạng kia, đáy mắt có ý cười thoáng qua rồi biến mất, trên mặt gió yên sóng lặng: “Bên công ty của Đồng Hiểu Vi nói thế nào?”

An Thuần thở dài: “Đương nhiên là tức giận rồi, cùng Thiên Hồng thương lượng vài lần, đều không giải quyết được gì, người đại diện của Hiểu Vi sắp tức điên rồi.”

Cô dừng lại một lát, dùng khước mắt len lén đánh giá hắn, cẩn thận nói: "Lục tổng có lòng che chở Tô Yên, bối cảnh Lục gia lớn, người bình thường... Ai cũng không dám đắc tội hắn."

Giang Ly im lặng hồi lâu không nói gì.

An Thuần lo sợ bất an, lại có chút mong chờ.

Phục vụ đem đồ ăn xuống, rót trà nóng.

Giang Ly nhấp một ngụm, giọng nói âm trầm: "Tính tình Tô Yên không tốt."

Trong lòng An Thuần lộp bộp, vừa lạnh vừa đau.

Cứ như vậy là xong?

Nếu đổi lại là lúc trước, thái độ của Giang Ly tuyệt đối không phải như thế này, qua loa ngắn ngủi một câu cho xong.

An Thuần cảm thấy ủy khuất, lại cảm thấy hối hận.

Mấy ngày qua, người đàn ông trước mắt này luôn như gần như xa, dù có đi cùng nhau, cũng sẽ liên tục thất thần, tuy rằng mỗi lần hắn đều tìm được cớ, nhưng thân là phụ nữ tâm tư mẫn cảm, cô có thể không nhận ra sao?

Chẳng lẽ sau lần hắn tỏ lộ, cô vẫn chậm chạp không đáp ứng, kéo dài lâu như vậy, hắn đã không còn kiên nhẫn nữa?

Trong lòng An Thuần cả kinh, không chút nghĩ ngợi, duỗi tay cầm tay hắn: “Giang Ly, có phải..... có phải trong lòng anh có tâm sự hay không?”

Về mặt Giang Ly bất động, cười, rút tay ra: "Không có. Không còn sớm, tôi đưa em về."

*

Lục Thế Đồng tìm một chỗ yên tĩnh, lúc ăn không đề cập đến chuyện Đồng Hiểu Vi, tùy ý nói vài tin tức thời sự, ăn xong chủ động đưa A Yên về nhà, xe chạy đến công tiểu khu A Yên ở, hắn kêu tài xế dừng xe, tay cầm áo khoác, nói: “Tôi đưa cô đến dưới lầu.”

Thời tiết chuyển lạnh.

Lục Thế Đồng tối nay mặc vô cùng tùy tiện, trên người mặc một cái áo lông màu xanh hải quân, hắn cũng không sợ lạnh, nhấc tay choàng áo khoác lên vai A Yên.

A Yên uống chút rượu, gương mặt trắng nõn hơi hồng hồng, xuyên qua ánh đèn mờ mờ cùng ánh trăng mờ mờ lung, vẻ đẹp ấy phản chiếu vào trong mắt Lục Thế Đồng, xinh đẹp mê ly, giống như cảnh trong mơ.

Hắn lập tức thu hồi ánh mắt: "Ra tay không nhẹ a."

A Yên biết hắn đang nói chuyện Đồng Hiểu Vi, không mặn không nhạt trả lời: "Tôi lại cảm thấy quá nhẹ."

Lục Thế Đồng hừ nhẹ: "Đem cục diện rồi rắm vút cho tôi giải quyết sao?"

A Yên đứng yên, nghiêng người đối diện với hắn, bình tĩnh nói: "Lục tổng, ngài đầu tư cho tôi rất có giá trị. Tôi sẽ không kết hôn, sẽ không sinh con, thậm chí sẽ không yêu đương, so với tất cả nghệ sĩ của ngài đều bớt lo hơn, ngoại trừ kiếm tiền cho ngài cùng với gương mặt của tôi yêu đương, những cái khác đều không cần đề ý."

"Không cần bớt lo? Tôi nhìn không ra." Lục Thế Đồng nâng tay lên, hài hước mà xoa mặt cô —— lòng bàn tay đầy cảm xúc, quả thực như trẻ mới sinh mềm mại tinh tế.

A Yên nói chuyện duyên duyên, nhưng có một câu không nói sai.

Nàng càng ngày càng trở nên đẹp hơn, hào quang tỏa ra bốn phía, đối với gương mặt này, chỉ cần nhìn thôi cũng đủ để hắn hưởng thụ mê muội.

Lục Thế Đồng im lặng, hai tay để trong túi quần, đột nhiên nói: "Đi theo tôi."

A Yên nhìn hắn: "Lên giường sao? Được a."

Lục Thế Đồng nói: "Kết giao."

Lời vừa nói ra khỏi miệng, không chỉ A Yên, ngay cả chính hắn cũng ngây ngẩn cả người, qua một lát mới nói: "Cô yên tâm, cho dù sau này có chia tay, tôi cũng sẽ không tuyệt tình giống Giang Ly. Những thứ nên cho cô đều có, xe, nhà, tiền tiết kiệm gửi ngân hàng, đều có, chỉ nhiều chứ không ít."

A Yên lắc đầu: "Những cái đó không phải điều tôi muốn."

Lục Thế Đồng thần nhiên nói: "Cô cứ việc mở miệng."

Ánh mắt A Yên vô tư: "Tôi muốn được mọi người khen."

Lục Thế Đồng cau mày: "Cái gì?"

A Yên giải thích: "Tôi muốn giống như An Thuần, trên mạng đăng hình của tôi, phía dưới một đồng người khen ta mỹ nhân thịnh thế, sau đó tôi sẽ kêu tiểu Mỹ đem tất cả bình luận biên soạn lại, mỗi ngày sáng chiều đều đọc cho tôi nghe một lần."

Lục Thế Đồng...

Sắc mặt người đàn ông xanh mét, A Yên muốn về nhà tắm bọt cùng massage mặt, không muốn cùng hắn lãng phí thời gian, liền kiễng mũi chân, hôn một cái lên má hắn: "Lục tổng, ngài đối với tôi có ơn tái sinh, ngài cho ta chút thời gian, qua hai tháng này, nếu ngài còn muốn cùng tôi trao đổi thân mật, tôi lúc nào cũng có thể phụng bồi, dù sao âm dương hòa hài lúc nào cũng tốt, tôi cũng sợ mất cân bằng nội tiết."

Cô xoay người đi hai bước, dừng lại: "Còn nói chuyện yêu đương, tôi không có hứng thú."

*

A Yên ra khỏi thang máy, duỗi eo một cái, nghĩ đến lát nữa có thể tắm cùng với sữa, không khỏi vui vẻ, bước chân nhẹ nhàng, thẳng đến khi đụng phải một pho tượng đứng cạnh cửa.

Giang Ly hai tay đút trong túi quần, lưng dựa vào tường miễn cưỡng mà đứng, ánh mắt lạnh nhạt liếc nhìn cô.

A Yên nhìn hắn một cái, nụ cười trong nháy mắt vụt tắt, cúi đầu tìm thấy chìa khóa trong túi, mở cửa đi vào.

Giang Ly theo ở phía sau, tiện tay đóng cửa lại, giọng nói lạnh như băng: "Lục Thế Đồng đưa cô về."

Câu khẳng định chứ không phải câu hỏi.

A Yên liếc xéo hắn: "Ngài nhìn thấy sao?" Hừ nhẹ một tiếng, cời áo khoác ngoài ném xuống ghế sofa: "Làm sao, phái thám tử tư đi theo tôi còn không ngại đủ mất mặt, giờ còn tự mình ra sân khấu rồi?"

Giang Ly đi tới mấy bước, từ phía sau ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, khàn giọng non nỉ nói: "Hắn nói với cô cái gì, dụ dỗ khiến cô ở bên ngoài cũng không biết xấu hổ, ôm ôm, hôn hôn?"

Giọng nói hắn ôn nhu, nhưng hai cánh tay cứng như sắt, gắt gao siết chặt cô lại.

Thẳng đến thân thể hai người dính chặt vào nhau, bụng dưới chùy đến một trận nóng rang, mỗi một tế bào, mỗi một giọt máu đều đối với cô khát vọng.

Dục vọng nguyên thủy điên cuồng, chỉ muốn đem cô áp ở trên giường hung hăng xâm lược.

A Yên dĩ nhiên nhận thấy được biến hóa thân thể của hắn, thầm nghĩ không thể tắm cùng với sữa được rồi, bắt được cơ hội phải làm đến cùng, giải quyết trao đổi thân mật lần thứ hai.

Nghĩ như vậy, liền giãy giụa kịch liệt lên: "Buông tay!"

Giang Ly không kịp chuẩn bị, bị cô tránh được, đáy mắt u ám nổi lửa.

A Yên khinh miệt cười, ngồi vào ghế sofa, hai chân thon dài gác lên nhau: "Giang tổng, sau này, chúng ta vẫn lên phân rõ giới hạn cho thỏa đáng. Ngài cũng biết, tôi hiện tại là nữ nhân của Lục tổng, đối với hắn ôm, hôn, thân mật, đây đều là chuyện nên làm, lần sau ngài cũng không cần trốn, dù có quang minh chính đại đứng bên cạnh nhìn cũng được, tôi sẽ không ngại ngần đâu."

Giang Ly chậm biếm cười: "Lừa hắn rồi cùng với tôi thuê phòng, đây chính là phân rõ giới hạn của cô đấy sao."

A Yên cười sáng khoái nói: "Đó là không kìm lòng được, tôi đã từng nói —— thân thể của ngài, ta rất hài lòng." cười xong, lắc đầu: "Nhưng một lần là đủ rồi. Ở bên cạnh ngài, tôi đã học được nên là nữ nhân có chừng mực."

Giang Ly đã quen nhìn người khác diễn lạt mềm buộc chặt, nghe được lời đối phương nói, cười châm chọc, vừa đi về phía phòng tắm, vừa cời cúc áo sơ mi: "Biệt thự kim thành quốc tế kia cho cô, chờ khi nào cô có thời gian rảnh, liền làm thủ tục chuyển nhượng."

Một hồi trầm mặc.

"Yên tâm, Lục Thế Đồng không biết." Giang Ly quay đầu lại, tay khoác lên cửa phòng tắm, dù bận nhưng vẫn ung dung: "Cô tắm trước, hay tôi trước?"

Đáp lại hắn vẫn là trầm mặc.

A Yên đột nhiên cười thành tiếng, cười xong, vẫn trầm mặc.

Cô ngẩng đầu, gương mặt trắng bệch: "Hắn nói... muốn cùng tôi yêu đương."

Sắc mặt Giang Ly đột biến, ánh mắt tàn nhẫn.

"Giang tổng, ngài nói tôi bán, tôi cũng nhận, hắn cũng biết, nhưng lại không chê."

Giọng nói của cô run run, trong mắt lấp lờ hơi nước, khóe môi nở nụ cười, vừa bi ai vừa hạnh phúc: "Tôi muốn cho mình một cơ hội, nếu tới nay để ngài ở lại, đời này tôi đều ở ứ." Cô lấy tay lung tung lau nước mắt, cảm ân phụ của hắn, đưa cho hắn: "Giang tổng, xin ngài giờ cao đánh khẽ, tha cho tôi một con đường sống."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Đằng sau ánh hào quang (7)

Cả đời Giang Ly này sống quá dễ dàng.

Mọi người bỏ hết công sức cả đời theo đuổi tiền tài, sự nghiệp, địa vị, còn hắn, từ nhỏ đến lớn đã dễ như trở bàn tay, không cần tốn công phí sức đã có được tất cả mọi thứ.

Cho dù so với những người cùng tuổi với hắn sinh ở giới thượng lưu, hắn cũng có thể bộc lộ hết tài năng, đập lên vai đám người Lục Thế Đồng, khiến cho bọn họ hâm mộ mà nhìn hắn có được những thứ mà họ khao khát.

Hắn thành công như vậy. Trên thế giới này chỉ có người và đồ mà hắn không muốn, chứ không có gì là hắn không đạt được.

Còn An Thuần là cái bất ngờ, cô ấy gây cho hắn cảm giác muốn chinh phục, so với những con mồi khác, cho cô ấy nhiều hơn một chút kiên trì cùng chờ đợi, nhưng sớm muộn cũng là của hắn, đối với chuyện này, hắn định liệu trước.

Cuộc đời cay đắng ngọt bùi, đối với hắn mà nói, cái "khó" kia, thật sự quá ít.

Cho tới giờ, hắn đã quên cảm giác đau lòng.

Đột nhiên có một ngày, người phụ nữ đã từng bên cạnh hắn hèn mọn đau khổ cầu xin, cái người từng bị hắn xem thường, căm ghét... Từ chối hắn.

Cô cảm áo khoác âu phục của hắn, vô cùng đáng thương đứng ở trước mặt hắn, tỏ vẻ lấy lòng, khẩn cầu mà nhìn hắn. —— nhưng lại vì một người đàn ông khác.

Cô nói, tha cho tôi một con đường sống.

Cả người cô đang phát run, tiếng nói yếu đuối không thể tả, hèn mọn giống như trước đây.

Hắn tự nhiên cảm thấy mờ mịt, cảm thấy mất mát, giống như đã mất đi đồ vật mà mình đã từng cho rằng nắm chặt trong lòng bàn tay.

Mà khi cô cúi đầu, khóe mắt chảy xuống một giọt nước mắt, trong nháy mắt, trái tim trong ngực hắn như bị ai bóp lép, ngọn lửa tức giận bùng cháy, đốt hết lý trí còn sót lại của hắn.

Áo khoác rơi trên mặt đất.

Giang Ly không để ý sự phản kháng của cô, một tay nắm lấy cánh tay đang vung loạn, thân thể cao lớn ép lên người cô chống đỡ ở trên cửa, mạnh mẽ hôn, một cái tay khác đi xuống, không kiên nhẫn mà xé rách váy của cô.

" Buông, buông tay... " " Giang tổng, đừng đối với tôi như vậy... "

" Cầu xin ngài... "

"... Quên đi. "

Cuối cùng cô từ bỏ.

Tinh thần hết sức phấn khởi, hắn không nhớ rõ đã cởi quần áo như thế nào, lại làm sao từ bên cạnh cửa, trên thảm, một đường làm tới trên giường.

Chỉ nhớ rõ, ánh mắt cô đau khổ, quay đầu, không nhìn hắn, thờ nhẹ nhàng một cái, nói: " Quên đi. "

Bí ai, tuyệt vọng.

Nửa đời sau, chỉ sợ hình ảnh này sẽ ám ảnh đến khi hắn chết.

Trong lòng hắn rất đau.

Thân thể phát tiết nhưng tâm hồn không cách nào an ủi, cuối cùng thờ hờn hển gục ở trên người của cô, hắn không có cảm giác thảo mãn phóng thích dục vọng, chỉ cảm thấy trống rỗng, trong lòng rầu rĩ khó chịu, giống như một cơn mưa rào rơi vĩnh viễn không bao giờ tạnh.

Không biết qua bao lâu, xung quanh yên tĩnh chỉ còn nghe thấy tiếng tim đập của hắn.

Giang Ly ngồi dậy, theo thói quen mở ngăn kéo tủ đầu giường, thấy bên trong để một hộp thuốc, tay vươn qua chợt dừng ở giữa không trung.

Đây là nhãn hiệu thuốc lá mà hắn hay dùng, không phải của Lục Thế Đồng.

Trong lòng nháy mắt thoải mái không ít. Giang Ly rút ra một điếu thuốc, dùng bật lửa đốt, ánh mắt đảo qua những thứ trong ngăn kéo, ngăn người.

Một con dao, một phong thư, cùng một ít giấy vụn.

Trên giấy dùng bút đỏ, viết chi chít cả tờ giấy đều là chữ "Bản, nhìn thấy mà giết mình.

Đầu thư viết "Lý tỷ".

Chữ viết khó coi lại mang chút trẻ con, ngây thơ giống như kiệt tác của học sinh nhỏ.

Tô Yên là đứa trẻ mồ côi, khi còn bé đã đi theo một bà lão lượm rác để duy trì cuộc sống, sau khi bà lão qua đời, một mình cô lang bạt giữa xã hội, trình độ học vấn thấp, không có văn hóa gì, đương nhiên chữ viết xấu.

Hắn cười, nháy mắt đọc câu tiếp theo, nụ cười trên môi vụt tắt.

Thư rất ngắn, tổng cộng cũng chỉ có mấy câu.

Lý tỷ.

Em xin lỗi, cuộc sống như vậy quá mệt mỏi, em không muốn tiếp tục sống cuộc sống như vậy nữa.

Hắn nói đúng, mọi người trên mạng cũng nói rất đúng, người như em, đáng đời lên đi tìm chết, quá bản.

Chỉ, con người em chính là như vậy, một đời trong sạch, đến khi chết cái gì cũng mang không đi, chỉ lưu lại một thân bản.

Đồ của em không nhiều, tất cả để lại cho chị, chị nếu cần thì lấy, không cần liền vứt.

Tô Yên

Đây là một bức di thư.

"Ngài đang làm gì vậy? Sắp cháy đốt tới ngói tay rồi. " Phía sau truyền đến giọng nói, lười biếng mà quỵến rũ, giống như con mèo vừa ăn no thỏa mãn.

Giang Ly quay đầu lại, hai mắt đỏ lên.

A Yên ngẩn ra, vươn tay lấy thuốc lá trong tay hắn, ở sọt rác bên cạnh vấy vấy tàn thuốc, ngẩng đầu nhìn thấy ngón kéo đang mở, trong lòng hiểu rõ, cười nói: " Trước đây viết, lúc thu dọn quần vứt, khi đó thực sự ấu trĩ. "

Giang Ly mở miệng, khàn giọng nói: "... Tô Yên. "

A Yên thấy tâm trạng của hắn chập chờn kịch liệt, vỗ vỗ bờ vai của hắn, an ủi nói: "Ngài đừng coi là thật, cuộc sống tốt như vậy, tôi làm sao mà bỏ được, đi tìm chết đây? "

Hắn chỉ im lặng nhìn cô chăm chăm.

Thấy hắn không hút thuốc lá nữa, A Yên đem đầu thuốc đập tắt, vụn vụn cái cò, giơ hai tay, sau đó nhào tới trên người hắn, ôm cổ hắn nói: "Giang tổng, nghỉ ngơi tốt rồi chứ? Nhanh lên một chút, rèn sắt khi còn nóng, chúng ta làm thêm một lần."

Ánh mắt của cô giống như bầu trời sao, sáng lấp lánh.

Nghĩ đến chỉ cần cố gắng thêm chút nữa, thừa thế xông lên, là có thể hoàn thành nhiệm vụ thế giới này, trong lòng A Yên kích động, hai gò má hồng hồng, không biết là bởi vì vừa mới hoan ái, hay là trong lòng không ngăn được hưng phấn.

Nhưng mà, ánh mắt Giang Ly âm ỉ, kéo tay của cô xuống, khàn giọng nói: "Tô Yên, đừng như vậy. "

A Yên khó hiểu nhìn hắn.

"Đừng như vậy." Hắn lặp lại một lần, giọng nói thất bại, kéo chân che lại cơ thể của cô.

A Yên cuống lên: "Tôi muốn như vậy! Đi mà, ngài cho tôi chút mặt mũi, cũng chỉ muốn làm thêm một lần nữa —— " Giang Ly vương tay, đem cô ôm vào trong lòng, nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của cô: "Lời nói lần trước... Tôi thu hồi, không ai cảm thấy em bẩn cả, đừng đối xử với chính bản thân mình như vậy."

A Yên cảm thấy không thể hiểu được hắn đang nghĩ gì, nghĩ lại cảm thấy không đúng, chẳng lẽ hắn nghĩ cô không chịu được kích thích bá vương ngành thượng cung, tự hạ thấp lòng tự trọng, nên mới nịnh lọt hắn?

Không khỏi nghĩ quá nhiều.

Mất thấy thành công đang ở ngay trước mắt, cô liền thiếu kiên nhẫn, lại bắt đầu giãy dụa: "Giang tổng, ngài không nên suy nghĩ nhiều, chúng ta lại làm một lần nữa có được hay không?" ngưng một lát, thấy tránh không được ôm ấp của hắn, liền sẵn sàng đề nghị: "Có phải ngài mệt hay không? Nghỉ ngơi một chút rồi cũng có thể —— "

Sắc mặt của hắn càng tái hơn, khó khăn mở miệng: " Tôi không phải cố ý... "

Âm cuối tàn đi, thấy A Yên cả người đầy dầu xanh tím, tóc dài toán loạn, hắn muốn mở miệng giải thích nhưng lại vô lực, nâng tay che lại đôi mắt đau đớn mơ hồ, im nặng nửa phút, nhỏ giọng nói: " Em bảo tôi buông tha cho em, hắn tốt như vậy sao? "

A Yên càng thêm buồn bực, mấy ngày nay đóng phim đã rất mệt, lòng đầy vui sướng nghĩ đến có thể về nhà liền có thể tắm bọt sữa, chăm sóc gương mặt, kế hoạch buổi tối lãng mạn, lại bị Giang Ly phá hoại hết, hơn nữa cùng hắn trình diễn một hồi bá vương ngành thượng xuân cung đồ sống kịch liệt, cả người càng thêm mệt mỏi, kiên nhẫn đã sớm mất hết.

A Yên nàng vốn không phải là người có tính tình tốt, tính khí nóng nảy mọi người trong tộc đều biết, thậm chí mẫu thân cũng không để ý tới cừu cừu mọi cách ngăn cản, vẫn cứ đem nàng đi tây thiên dưới trướng đại hòa thượng, ròng rã bảy trăm năm niệm kinh văn khô khan.

Sau này, tuổi nàng lớn dần, đối với mọi người cư xử ôn hòa hơn rất nhiều, cũng không phải bởi vì niệm nhiều kinh phật, thay đổi hoàn toàn, mà bởi vì một lòng hướng tới tu thuật trú nhan, không có thời gian đền cùng những người râu rì sâu bọ so đo.

Về sau, một mình khổ tu sống trong cấm điện, muốn nổi nóng, xung quanh cũng chẳng có ai.

Một ngàn năm, một vạn năm, cung gương mặt yêu thương nhất làm bạn, mỗi ngày đều vui sướng, càng không có oán hận gì.

Giờ phút này, Giang Ly đang khiêu chiến sự nhẫn nại đến cực hạn của nàng.

A Yên quyết định cố gắng khuyên nhủ một lần cuối cùng: “Giang Tổng, ta mặc kệ ngài có lòng hay không có lòng, đều không quan trọng, ngài sao không chịu suy nghĩ vậy? đêm xuân ngắn ngủi, đừng lãng phí thời gian, nghĩ nhiều như thế làm gì, có mệt không? Ngài mau tỉnh lại đi, Có hoa có thể hái liền hái, người có thể ngủ cũng lên ngủ —— ”

“Đủ rồi.”

Giọng nói rít chặt.

A Yên: “Cái gì?”

Giang Ly đột nhiên đẩy cô ra, xoay người xuống giường, đem quần áo vừa cởi ra, mặc lại từng cái.

A Yên tựa ở đầu giường, mắt lạnh nhìn động tác của hắn, nắm bắt tâm tư của hắn, cũng không cảm thấy sốt ruột, xem sắc mặt hắn ngày càng âm trầm, ngày càng lạnh nhạt, không khỏi cười giễu cợt.

Nam nhân chính là khó hiểu.

Lúc trước đối với hắn nói gì nghe đấy, hắn không đem người để trong lòng, hiện tại không để ý tới hắn, hắn ngược lại để trong lòng.

Như vậy cũng được, luôn có đàn ông không tự trọng, mới thích phụ nữ lừa bịp.

Giang Ly ngẩng đầu, mặt không chút cảm xúc nhìn qua.

A Yên nói: " Giang tổng, đây là lần ngủ thứ hai, còn một lần ngủ nữa. "

Bàn tay lớn của Giang Ly đặt lên trán cô, lòng bàn tay hơi lạnh, nhàn nhạt nói: “Bị sốt lên uống thuốc.”

Hai má A Yên hồng như hoa đào, hai tay nhu nhược không xương cầm tay của hắn, nịnh nọt một câu “Đầu tôi nóng bởi vì thấy ngài lên tâm tình kích động dâng trào.”, Giọng nói lại chuyển thành châm chọc: “Lòng bàn tay ngài đỏ mề hôi lạnh, chắc không phải thận hồng chứ?”

Giang Ly hừ lạnh, rút tay về.

A Yên ung dung bình thản, nhìn thẳng hắn: “Tôi muốn ngủ với ngài, thì nhất định sẽ ngủ, ngài cũng không cần rối rắm, chuyện này người tình ta nguyện, ngài cũng không bị lộ.”

Cô cắn răng từng chữ nói rõ ràng, nhấn mạnh bốn chữ ‘người tình ta nguyện’

Rèm cửa sổ kéo lên, chỉ còn ánh sáng của chiếc đèn ngủ mờ nhạt, chiếu xuống một mảng chiều tà.

Ánh sáng mờ nhạt cùng sự im lặng nặng nề, đem bóng lưng cô đơn và tịch mịch của người đàn ông vẽ ra, hòa tan đi về bề ngoài cao lãnh, cùng cảm giác lạnh lùng cao ngạo thường ngày của hắn.

Hắn dừng lại ở cửa, không quay đầu nói: “Tô Yên, tôi coi em là người.”

A Yên nhảy xuống giường, thịch thịch chạy tới, dùng sức đem hắn đẩy ra ngoài: "Bây giờ nói những này có ích lợi gì? Vừa nãy thời điểm cảm thú sao không nhớ rõ tôi cũng là người? Ngài phiền chết được, đi mau đi mau! "

Giang Ly bắt được hai tay đang làm loạn của cô, giơ cao lên đỉnh đầu, một tay khác giữ chặt eo của cô.

A Yên sau một giây liền lật mặt, mặt mày hớn hở, ngoan ngoãn hỏi: “Giang tổng? ngài đổi ý rồi? quay về phòng ngủ, tôi giúp ngài cởi quần áo.”

Giang Ly vờ như không nghe thấy, lạnh mặt hỏi: “Lúc đó, tại sao bôi đen An Thuần?” Hắn dừng lại, trầm giọng nói: “Cho tôi một lý do hợp lý, cho dù là lấy cớ cũng được.”

A Yên thiếu kiên nhẫn: " loại này chuyện cũ năm xưa —— "

" trả lời tôi! "

Lời vừa ra khỏi miệng, Giang Ly liền sững sờ.

Hắn lường cho rằng mình rất lý trí, khả năng kiềm chế tốt, cho dù trong lòng có tức giận, ngoài mặt vẫn có thể giả bộ tao nhã lịch sự, nhưng đêm nay, ở trước mặt Tô Yên, Hắn một lần nữa lại mất khống chế.

Ở trong lòng hắn nghĩ, nếu như cô nói lại lần nữa, nói cô biết lỗi rồi, nhất thời bị quý ám, những hành động khi đó cũng bởi vì yêu hắn, vậy hắn có thể đem những đau đớn trong tim xem là động lòng, cùng cô làm lại từ đầu.

Làm người yêu.

A Yên im lặng, nhỏ giọng hỏi: “Nếu tôi nói bởi vì yêu, ngài sẽ ở lại ngủ với tôi sao?”

Mặt Giang Ly tối sầm, lắc đầu.

A Yên mím môi, lồng mày dựng thẳng, giống một con mèo xù lông nổi giận, đẩy hán ra, mở cửa: “Vậy thì ngài lăn đi được rồi.”

Giang Ly chặn cửa lại: “Tò...”

“Làm chuyện xấu cũng cần lý do chính đáng sao?” A Yên buồn bực ngắt lời hán: “Bởi vì tôi muốn làm như vậy, không được sao.”

Cô không muốn cùng hán đông dài nữa, nặng nề đóng sầm cửa lại.

Trở lại phòng, A Yên cầm lấy cái gương trên bàn trang điểm, nhìn gương mặt giận dữ của mình trong gương, nhìn nhìn, bỗng nhiên bật cười, vui vẻ trêu chọc: “Người nhìn xem, làm cái gì cũng đều đẹp, bảo sao ta có thể không yêu người đây?” nói xong liền muốn chu miệng hôn lên mặt gương.

Lão Cổ Đồng bị lãng quên ho khan nói: “Khụ, phi lễ đừng hôn, phileex đừng hôn.”

A Yên mất hứng, để gương xuống.

Lão Cổ Đồng: “Manh mối nam chủ chạy mất rồi?”

A Yên: “Chạy thì chạy, bây giờ nghĩ lại, hoàn thành nhiệm vụ nhanh quá cũng không được, ta còn chưa có thực hiện giấc mộng của ta.”

Lão Cổ Đồng: “Giấc mộng của cô?”

A Yên: “Đúng vậy, giấc mộng mọi người khen ta mỹ nhan thịnh thế.”

Lão Cổ Đồng:...

Sau một hồi lâu mới bình tĩnh lại được, Lão Cổ Đồng lại hỏi: “Di thư cùng dao trong ngăn kéo, là cô có ý để ở trong đó sao?”

A Yên: “Hả?, lúc trước thu dọn, quên không để ý thôi.”

Lão Cổ Đồng nửa tin nửa ngờ: “Chuyện ký chủ vừa làm, ta còn tưởng cô có ý muốn hán một lòng đối với cô...”

"Ta muốn trái tim của hán để làm gì? Lại không phải thịt Đường Tăng, ăn rồi có thể làm cho ta xinh đẹp như hoa vĩnh không già sao? " A Yên càng không hiểu ra sao: "Nói tới chuyện này, ta mới hỏi hán đây, lẽ ra sớm lên vứt những thứ kia đi, tính ngày hôm nay xấu ta chuyện tốt. Aiiii, vốn ta còn nắm chắc bảy phần lừa hán ở lại ngủ cùng ta, ai ngờ hán vừa nhìn thấy mấy thứ này, sắc mặt liền thay đổi, đoán chừng tối nay liền cứng không nổi nữa, thật là thời cơ bất lợi mà."

Lão Cổ Đồng:...

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhan Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 8: Đẳng sau ánh hào quang (8)

Quay phim cũng gần được 7 tháng, 《Cung Tòng Liễu》rót cục cũng chính thức đóng máy.

Thời gian hơn nửa năm này, A Yên vẫn ở lại tổ làm phim, làm việc đặc biệt khiêm tốn, cô vẫn không đăng cái gì mới lên Weibo, cũng không tham gia bất kỳ hoạt động gì.

Cho dù như vậy, cô vẫn nằm trong danh sách ba ngày hai bữa, chiếm lấy một vài tìm kiếm hot trên Weibo.

Trước là bộ phận quan hệ xã hội của An Thuận ghi hận trong lòng, động một chút là ra thông cáo trách cứ A Yên cướp vai diễn, nhân phẩm kém, còn thả các loại tin tức ngầm cho các trang báo mạng, nói bóng gió A Yên cùng Lục Thế Đồng quan hệ không sạch sẽ.

Sau đó là Đồng Hiểu Vi.

Sau sự kiện đánh người, mặt của cô phải làm phẫu thuật, trong thời gian ngắn không dám ra ngoài, tự nhiên cũng không thể tiếp tục đóng phim, vốn là muốn dùng chuyện này uy hiếp Thiên Hồng, nếu không thêm tiền thù lao liền không đi quay tiếp, không nghĩ tới Lục Thế Đồng càng ác hơn, trực tiếp dùng giá cao mời tới một vị nữ diễn viên có cả thực lực và nhân khí thay thế vai diễn của cô ta, những cảnh quay trước đây toàn bộ không còn giá trị.

Đồng Hiểu Vi đương nhiên sẽ không bỏ qua kẻ đầu sỏ, hơi một tí là thông cáo kêu thảm, thuận tiện lên án A Yên ý thể hiếp người, nếu không có chỗ dựa là Lục Thế Đồng, sớm đã bị tổng giám vào tù.

Kết quả hoàn toàn ngược lại.

Việc này vốn có video làm chứng, Đồng Hiểu Vi không chiếm lý, chỉ bởi vì danh tiếng của đôi phương cực xấu, mới bắt đầu nhiều người còn giúp đỡ cô ta mắng A Yên quá cao ngạo, làm mất bát com của người ta còn không chịu nhận sai.

Có điều sau đó Đồng Hiểu Vi cứ nhai đi nhai lại lý luận cũ rích này, dân cư mạng dần dần cũng thấy phiền chán, quay lại đối với Đồng Hiểu Vi chê cười, châm chọc cô ta kẻ ác còn đi cáo trạng trước, đã động thủ trước còn điều võ dương oai*, nói người sai không phải mình, hiện tại lại giả thành Bạch Liên Hoa nhu nhược.

*phô trương uy thế và sức mạnh để khoe khoang hoặc đe dọa.

Đến ngày đóng máy, A Yên lại một lần leo lên đầu bảng hot search, nhưng lại không có liên quan gì đến công việc.

Người đại diện An Thuần weibo của mình đăng ra một thông báo ý vị sâu xa*.

*có tính chất cơ bản, quan trọng, nhưng không trực tiếp nhận thức được mà phải qua phân tích mới thấy

Gửi tới nữ minh tinh nào đó,

Đã theo kim chủ mới, cũng đừng nhớ thương bạn trai người khác.

Mọi người đều biết tâm cơ kỹ nữ, còn muốn bắt cả hai tay, đúng là bản tính hồ ly tinh.

Trà xanh biểu*

*Giả vờ là nữ nhân thanh thuần, nhưng thích cướp bạn trai của người khác.

Tất cả mọi người đều đoán vị này nữ minh tinh chính là A Yên, nhưng đối với thân phận "bạn trai người khác" kia, lại không có kết luận.

Mãi đến tận khi có người đào ra, trên Weibo của Giang Tổng mới cập nhật trạng thái cá nhân mới, tháng trước đặc biệt khác thường đăng một tấm hình, đen trắng, trong hình là bày tay của một nam một nữ nắm tay nhau.

Tay của người đàn ông chắc là của chính hắn.

Quan trọng nhất chính là tay của người phụ nữ, trải qua các loại so sánh kỹ càng... cực giống Tô Yên.

Càng kích thích chính là, vốn là Thiên Hồng đối với mọi sự scandal của Tô Yên đều không lên tiếng, đối với bức ảnh đăng được 1 tiếng kia, đột nhiên dùng tài khoản chính thức đính chính, nghệ sỹ Tô Yên của chúng tôi bận bịu sự nghiệp, không rảnh yêu đương, những ai tự mình đa tình còn có ý định lừa dối các bạn trên mạng xin tự trọng.

Giọng điệu này hướng đến một người.

Không phải người đại diện An Thuần gây ra thị phi, mà là bản thân Giang Ly.

Tất cả mọi người trên Weibo đều xôn xao.

Nhưng sau đó đối với thao tác của Giang Ly lại càng thích thú.

Hắn hiếm khi nào lên Weibo, đêm hôm đó Thiên Hồng đính chính, hắn online, nhưng đối với chuyện này lại không có chút phản ứng nào.

Hắn trước tiên hủy theo dõi An Thuần, xong lại bấm theo dõi tài khoản A Yên đã lâu không cập nhật gì.

Nội dung vờ kịch kiến mọi người sợ hãi, mờ mịt khó hiểu, Weibo dường như muốn nổ tung.

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người đều bất động.

Ai cũng đều đang đợi người trong cuộc Tô Yên tỏ thái độ.

*

Đêm đóng máy, Tịch Viên tới phòng A Yên.

Hắn quyết định không nghe lời khuyên can của người đại diện, tự ý tiếp xúc với A Yên, hắn rất hiếu kỳ.

Hơn nửa năm, vì phải đóng phim hầu như sớm chiều ở chung, hần tận mắt A Yên càng ngày càng đẹp, hình dáng càng ngày càng tốt, lối ăn mặc trong lòng càng ngày càng sâu.

Đến đêm đóng máy đó, hần cầm điện thoại, lấy ảnh chụp ngày mới khai máy cùng với tấm hình gần đây của A Yên, quả thực không thể tin được vào mắt của chính mình.

Thật khó hiểu.

Nếu như A Yên sửa mặt, hoặc là phẫu thuật, phải cần một thời gian hồi phục, không lý nào hần lại không biết được.

Hơn nữa, cô ấy là từng ngày từng ngày trở nên đẹp hơn, không phải tự nhiên biến một lần mà thành.

Hần muốn biết việc này là như thế nào.

Qua ngày hôm nay, hần muốn hỏi thì có chút khó khăn.

A Yên mở cửa, nhìn thấy hần, nhú mày: "Tịch tiên sinh? "

Hần lắc mình đi vào: "Gọi tôi Tịch Viên là được rồi. "

A Yên cười cười, đóng cửa lại: "Tìm tôi có việc gì sao? "

Tịch Viên không tiện nói thật, trước chỉ có thể khách sáo mấy câu, lấy thân phận của bạn diễn đến an ủi: "Chuyện trên Weibo, cô cũng đừng quá để ý, không chừng là Tự Tinh cố tình chuyển hướng, ai cũng biết hậu trường An Thuận là tổng giám đốc Giang. "

A Yên ngồi ở trên ghế salông, hai chân vắt chéo vào nhau: "Cậu giống như hiểu rất rõ ràng? "

Tịch Viên: "Đúng vậy! Hồi tôi mới xuất đạo, bị người trên mạng mắng, tôi cũng đã quen rồi, bọn họ mắng liền mắng, đều là những tin đồn vô căn cứ, tôi cũng không mất miếng thịt nào, mắng xong một trận, bọn họ mắng xong còn quên nhanh hơn tôi nữa. "

A Yên cúi đầu nở nụ cười.

Tịch Viên tim đập chậm một nhịp.

Cô đã tẩy trang xong rồi, dung nhan thuần khiết, gương mặt đó tìm không ra được khuyết điểm, đẹp đến mức động lòng người.

Đặc biệt là bình thường quen nhìn A Yên trang điểm đóng phim, giờ khắc này dưới ánh đèn, lại càng thấy dung nhan thuần khiết, khí chất dịu dàng, tựa như nước trong suốt, một cái nhú mày một nụ cười đều mang một ý vị riêng.

Điện thoại trên bàn trà đổ chuông.

Tịch Viên cả kinh, thu hồi ánh mắt làm càn rỡ, trên mặt nóng cháy, hồng tận đến bên tai.

A Yên nhìn hần một chút, không nói gì, nghe thấy điện thoại rung không ngừng, chỉ có thể cầm lên, quét mắt nhìn người gọi đến, ở ngay trước mặt Tịch Viên nghe máy: "Giang Tổng, hoa ta đã ném rồi, ngài cảm thấy thú vị sao? Bảng giao tình của tôi với ngài, tặng hoa, tặng quà cái gì cũng quá tầm thường rồi, không bằng trực tiếp nướn phông. Còn có, tin nhắn của ngài ta xem không hiểu, thật xin lỗi, ta giáo dục không tốt, xem không hiểu, ngài cho ta thời gian và địa điểm đi, tôi nhất định sẽ đến. "

Lời thoại này đã nói một trăm lần rồi.

Đối phương làm như không nghe thấy, xem nhẹ nói: "Tấm hình trên Weibo, còn nhớ là chụp năm nào hay không?"

Người kia thanh âm vốn là trầm thấp lại ôn nhu, lời vô tình nhất trên đời, xuất phát từ trong miệng hần, cũng trở thành lời ngon tiếng ngọt.

Mà thời phút này, giọng nói quen thuộc ở bên kia điện thoại xuyên qua đường dây hư vô, trầm thấp ở bên tai vang lên, mang theo mấy phần thất vọng, mấy phần tương niệm đè nén.

Đổi lại những người khác nghe xong, sớm mất hồn, hận không thể chết chìm trong đó.

Nhưng A Yên chỉ thờ dài.

Mấy tháng này, chỉ cần cùng Giang Ly gọi điện thoại, cũng giống như đàn gảy tai trâu.

Không biết nổi điên cái gì, bắt đầu tặng hoa, tặng quà, đưa thẻ tín dụng, có lúc là thăm hỏi đơn giản, có lúc là một bức ảnh xưa, có khi lại là một câu thơ, vẫn là lời ít ý nhiều, về sau càng ngày càng thâm thúy, về ý nghĩa có thể hiểu thành hai loại: "Anh nhớ em", "Anh có một chút hối hận rồi".

Tài năng của Giang tổng, thật khiến người ta sợ hãi.

Hoa ném đi, tăng đồ cũng ném, thê bẻ hết.

Hắn lại không hề quan tâm.

Chỉ khi nào hắn gọi điện thoại đến, A Yên sẽ tiếp, nhưng luôn không nói cùng một chủ đề, hắn nói quan tâm cô, cô trả lời không cần, hắn ám chỉ sẽ cho cô tài nguyên mà các nữ minh tinh khác mơ ước, cô tỏ vẻ không có ý định đi ăn máng khác, hắn thuyết phục, cô yêu cầu mướn phòng, cho nên không giải quyết được gì.

Cho tới hôm nay.

Mọi người trên mạng sôi nổi về chuyện Weibo của hắn, tám ảnh nắm tay kia.

A Yên không cảm thấy gì, chỉ thấy Giang Ly hằng ngày lên con thoi, không nghĩ tới Lục Thế Đồng cách xa vạn dặm kia lại tức giận như vậy.

Gần đây Lục tổng ở nước ngoài nói chuyện làm ăn, rất bận rộn, trong lúc cấp bách không quên dành ra chút thời gian, sai múi giờ cách gần nửa vòng Trái Đất, gọi điện thoại liên tục chất vấn cô xảy ra chuyện gì, cuối cùng còn để công ty phát ra cái thông điệp không thể tưởng nổi kia.

Bình thường, Lục Thế Đồng vẫn thái độ như gần như xa, không đến thăm dò, chỉ gọi điện thoại, không biểu lộ cái gì.

Thế nhưng lần này như muốn nổ tung.

Nam nhân mà ghen, còn gay gắt hơn so với phụ nữ.

"Nói tới Weibo, Giang tổng, đối với chuyện ngài làm, dễ dàng khiến người khác hiểu lầm, không tốt lắm. "

"Khiến ai hiểu lầm? "

"Trọng điểm không phải cái này."

"Lục Thế Đồng sao? "

A Yên im lặng.

Giang Ly cười nhẹ: "Thiên Hồng muốn đính chính, hắn nói cho anh biết, hồi anh, lần này là do anh đứng ra làm sáng tỏ 'hiểu lầm', hay là hắn. Em đoán anh làm sao cự tuyệt hắn chứ? "

"Tôi không thích đoán. "

"—— không phải hiểu lầm. "

A Yên lại trầm mặc.

"Lúc còn nhỏ, Lục Thế Đồng đã thích cướp đồ vật của anh, không giành được hắn ghi nhớ trong lòng, lúc cướp được đến tay, nhưng hắn lại xem thường." Trong im lặng, hắn nhẹ nhàng thở dài một tiếng, ôn nhu nói: "Hắn đối đãi với em chưa chắc thật lòng. Tô Yên, anh mang em về Tụ Tinh, có được hay không? "

Ý là, phí bồi thường vi phạm hợp đồng do hắn phụ trách.

A Yên cúp điện thoại.

Có bệnh.

Thay lòng đổi dạ để làm gì, không bằng một thời son môi, chỉ ít vui tai vui mắt.

Cô đứng dậy rót trà.

Tịch Viên cảm thấy quần bách, chỉ biết nhìn xuống bàn trà pha lê, không biết làm sao.

A Yên đưa cho hắn một cái tách trà, hơi hột nói: "Chuyện trên mạng, không phải đều là tin đồn vô căn cứ. Giang Ly bao nuôi tôi, là thật. Giang Ly bỏ rơi tôi, là thật. Tôi dùng tiền bồi đen An tiểu thư, là thật. Tôi nhớ thương Giang Ly, cũng là thật, tôi cùng hắn quá thật còn vấn vương, còn lại cuối cùng một đoạn duyên kia, tạm thời không thể chấm dứt. "

Cô nâng chén trà, nhấp một ngụm, cười cười: "Tôi biết cậu tốt bụng an ủi tôi, tôi cũng biết cậu muợn như vậy tới đây, thực lòng muốn hỏi cái gì." Lần thứ hai đứng dậy, chậm rãi đi tới bên cạnh hắn, ôn nhu hỏi hắn: " Tịch tiên sinh, tôi đẹp không? "

Tịch Viên hơi nâng cằm lên, kinh ngạc đưa mắt nhìn.

Cô cúi người xuống, đẩy cột tóc bỗng nhiên lỏng ra, từng sợi từng sợi rơi xuống, che kín hai bên gò má, càng làm lộ vẻ khuôn mặt nhỏ nhắn đậm đáng

yêu.

Tóc dài đen nhánh, màu da trắng như sứ, con ngươi so với bóng đêm sâu hơn mấy phần, thần sắc rất nhạt, có chút lạnh bạc.

Thật xinh đẹp.

Trong đầu hần mê mê mang mang, trong tầm mắt chỉ có nữ nhân trước mắt, không thể thấy được cái gì khác.

"Cậu muốn hỏi tôi, có sửa mặt hay không, bác sĩ nhà ai cao minh như vậy, có thể giới thiệu cậu biết hay không, người ở trong giới giải trí, giá trị nhan sắc không thể mất được..." A Yên vui vẻ câu môi cười, nhắc tay xoa khuôn mặt anh tuấn của thanh niên, giọng nói mang theo vô hạn nhu tình: "Tịch tiên sinh, cậu mới chừng hai mươi, còn trẻ như vậy, nhân khí lớn, gương mặt đẹp như vậy, hà tất mỗi năm phải khâu vá chỉnh sửa? Cậu cũng không biết, tôi có bao nhiêu hâm mộ cậu..."

Khóe môi phát ra một tiếng thở dài.

Cô lại hỏi một lần: "Tôi đẹp không?"

Thanh niên như được đầu độc, hồn vía lên mây gật đầu.

A Yên nâng mặt của hắn lên, từng chữ từng chữ nói: "Khuôn mặt là dùng để gạt người. Cậu có tiền đồ tốt như vậy, đừng ngớ ngẩn nữa." Cô nhú nhú mày, đi đến mở cửa: "Không còn sớm nữa, tạm biệt."

Tịch Viên giống như mới tỉnh sau cơn mộng, lập tức nhảy lên, lỗ tai đỏ đến mức có thể nhỏ ra máu, tầm mắt cũng không dám đặt ở trên người cô nữa: "... Quấy rầy rồi."

Suýt nữa chạy trời chết.

A Yên đóng cửa lại.

Bàn trang điểm truyền đến thanh âm già nua của tấm gương: "... Ký chủ cô dùng mỹ thuật với hắn?"

A Yên đi tới tấm gương, vén một lọn tóc sau tai: "Ài, ta không thường dùng mỹ thuật... Yên tâm, sau này cũng không dễ dùng. Vừa nãy, ta phát hiện hắn mê muội với dung mạo của ta, có dấu hiệu động tâm, ta có lòng tốt muốn hắn thấy rõ bản chất của ta, biết hết hy vọng đúng lúc, thấy nhìn hắn ngưỡng mộ dung nhan ta như vậy, trong lòng thực sự cao hứng, nhất thời không đề ý, không nhìn được liền ——"

Cô lắc lắc đầu, lẩm bẩm nói: "Muốn hồ ly không phát tao, rất khó đó đã là bản năng rồi. Chỉ trách ta ngây người một chỗ quá nhiều năm, không biết thu điểm, nếu là chân thân của ta, sợ cũng không giấu được cái đuôi."

Lão Cổ Đồng rung mình, thử dò xét nói: "Ký chủ hồ yêu bộ tộc tuyên bố?"

"Một nửa một nửa, một nửa yêu hồ, một nửa thiên hồ.."

"Vậy không phải hồ yêu sao?"

A Yên vừa chải đầu, vừa nói: "Vừa nhìn là biết người chính là nhân giới linh khí, tu hành còn chưa đến nơi đến chốn. Thật sự kém xa nha, hồ yêu là yêu, thiên hồ là tiên, tiên yêu khác biệt. Mỹ thuật là pháp thuật mà hồ yêu lấy làm kiêu ngạo trước giờ, thiên hồ thân là hồ tinh một mạch, tuy rằng trời sinh mỹ thái, lấy hồ yêu mỹ thuật là sỉ nhục, dù năm mộng cũng muốn làm Đại Thượng thân tiên."

Lão Cổ Đồng sống nhiều năm như vậy, lần đầu tiên bị người khác chê cười tu hành không đủ, trên mặt không nhịn được, phản bác: "Lão hủ đã mấy trăm năm tuổi."

A Yên: "Tiên giới tuổi tác lấy ngàn năm mà tính, thần giới lấy vạn năm làm tính toán. Người vẫn còn con nít, đừng nghịch." "

Lão Cổ Đồng nói không lại, còn muốn truy hỏi vài câu, bất đắc dĩ ho khan liên tục.

A Yên xoay người đi ra, ngăn nga cười nhỏ, cảm điện thoại di động đặt đồng hồ báo thức.

Máy bay sáng mai, từ chỗ quay phim về nhà, ngày kia còn có nhà báo đến phỏng vấn, lịch trình có chút nhiều.

Cô quay phim hơn nửa năm, trong thời gian này hầu như không xuất hiện trước công chúng, truyền thông tham ban cũng không lộ diện, ngoại trừ mấy tấm ảnh chụp lén, cũng chỉ có video quay lén lần kia với Đồng Hiểu Vi.

Đây là lần đầu tiên cô chính thức trở lại trước mặt công chúng, cần phải chuẩn bị thật cẩn thận.

Mới vừa đặt xong đồng hồ báo thức, điện thoại của Lục Thế Đồng báo tới.

A Yên ngáp một cái, bắt máy: "Lục tổng, bên kia của ngày là buổi sáng sao? Chỗ này của tôi đã muộn lắm rồi, sáng mai tôi còn đi máy bay, có việc gì nói ngắn gọn thôi."

Lục Thế Đồng trầm giọng nói: "Xuống lầu. "

Nghe có chút mệt mỏi.

A Yên ngán ra, mở miệng: "Ngài ở —— "

"—— Trước cửa khách sạn. " hần ngắt lời, giọng điệu bình đạm: "Mang theo hành lý xuống đây."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 9: Dăng sau ánh hào quang (9)

Editor: Bella

Beta: Cà ri

A Yên lấy điện thoại vào Wechat gửi tin nhắn cho trợ lý Tiểu Mỹ, nhét điện thoại lại vào túi, lấy ra một cái gương cầm tay nhỏ.

Ra ngoài chưa kịp trang điểm, ngồi trên xe Lục Thế Đồng, cô cầm gương lên muốn bôi một chút son môi, nhưng ánh sáng trong xe lại quá mờ, đã vậy xe còn đột nhiên phanh gấp, làm son môi bị lệch một ít.

Đang muốn tìm giấy lau đi, một cánh tay bên cạnh tay vươn tới, khớp xương rõ ràng, thon dài mạnh mẽ, ngón tay quyết đi vết đỏ bắt mắt bên khóe miệng cô.

A Yên nở nụ cười, không quay đầu lại, nhìn gương nháy mắt.

Lục Thế Đồng tức giận: "Trong gương lảng lơ cái gì? "

A Yên quay đầu nhìn hần, thấy hần nghiêng người, lười biếng tựa vào cửa xe, áo khoác trên vai, đã rơi xuống khuỷu tay, cứ để yên như vậy.

Hần trời sinh có một tác phong cầu thả, cho dù có mệt mỏi, cũng không hiện ra, chỉ cảm thấy hần cả lơ phát phờ, quá tùy ý.

"Mọi người đều gọi tôi là Hồ ly tinh, một ngày không phát tao sẽ cảm thấy khó chịu, cũng không phải nhằm vào ngài, đừng để ý. " Thấy hần không nhìn được cười lạnh, A Yên bỏ cái gương xuống: "Ngài đừng nóng giận, thời gian tôi lảng lơ với gương, so với ở đàn ông còn nhiều hơn, chẳng qua ngài đứng lúc ở đây, nếu không thích thì vậy nhắm mắt lại đi. "

Lục Thế Đồng hừ một tiếng: "Miệng đầy nguy biện. "

A Yên cười cười, dựa vào lưng ghế, nhắm mắt dưỡng thần.

Sau một lát, Lục Thế Đồng mở miệng: "Không hỏi tôi mang em đi đâu sao? "

A Yên mắt cũng không mở, nói chuyện tùy tiện: "Muốn đi đâu cũng được, trước buổi tối mai đưa tôi về, ngày kia có việc."

Lục Thế Đồng không khỏi buồn bực.

Hần châm điều thuốc, ra lệnh tài xế đỗ xe ở bên lề đường, nhả ra hai làn khói, lại hỏi: "Lúc trước khi bàn điều kiện, em nói sẽ tìm thú vui cho tôi, lời này còn tính không?

A Yên hơi kinh ngạc, giương mắt nhìn hần: "Đương nhiên rồi."

"Vậy thì tốt." Hần hút một hơi thuốc thật sâu, nhả ra một làn khói trắng, neho mắt lại, ánh mắt lạnh lẽo xuyên thấu làn khói, cùng cô đối diện: "Lão từ hiện tại rất khó chịu, thu hồi lại cái dạng không tìm không phổi kia của em đi!"

A Yên biết sai liền sửa, vội bày ra một gương mặt si tình, ôm cánh tay hần, bộ dạng chim nhỏ nép vào người: "Là tôi quá sợ ý, Lục tổng đại nhân đại lượng, đừng so đo với tôi. Đúng rồi, ngài đổi vé máy bay về nước trước sao? Ngồi trên máy bay lâu như vậy, có mệt hay không? Tôi xoa bóp vai, đắp chân cho ngài nhé? "

Lục Thế Đồng nói: "Về bằng máy bay tư nhân."

A Yên nghiêng đầu, hỏi: "Tiếp viên hàng không có xinh đẹp hay không? "

Lục Thế Đồng không mặn không nhạt: "Không nhìn kỹ, tức sôi ruột, thấy ai cũng phiền. "

A Yên cũng sờ: "Tức giận sao, sao lại tức như vậy? "

Lục Thế Đồng lại không nói lời nào, hút thuốc xong, ném vào cái gạt tàn thuốc, nói với người ở ghế trước: "Tiểu Trương, cậu xuống xe đi. "

Tài xế đáp một tiếng, mở cửa xe đi ra ngoài.

A Yên nhân cơ hội liếc mắt nhìn ra ngoài cửa xe.

May không phải đường cao tốc, đoạn đường hẻo lánh, xe qua lại không nhiều, lại có người trông chừng, không thể nào xuất hiện sai lầm được.

A Yên quay đầu: "Lục tổng, muốn tôi giúp ngài cởi quần áo sao? "

Lục Thế Đồng cau mày.

A Yên cười khẽ, rũ mí mắt, tầm mắt rơi vào chỗ ngồi trên xe: "Thế nào, dễ dàng chiếm hữu được nên không thích?" Ngón tay nhẹ nhàng di chuyển lướt qua đệm, đặt lên chân hắn, giọng nói nhỏ dần, ẩn chứa mấy phần châm chọc: "Ngài cũng vậy, Giang tổng cũng vậy, thứ cướp được đều thấy tốt, có cạnh tranh mới có động lực, thật vô vị. "

Ngón tay đặt ở đầu gối hắn khẽ cong lại.

Lừa gạt trong mắt như muốn phun trào, muốn nói lại thôi.

Một chiếc xe bên cạnh chạy vụt qua, đèn xe chói mắt.

A Yên cảm thấy hơi hớ hụi, nhắm mắt lại.

Môi hắn thuận thế ép đến, nụ hôn nóng bỏng, kịch liệt, hơi thở quấn quýt trở nên nóng bỏng, môi lưỡi mang theo vị thuốc lá nhàn nhạt.

A Yên thuận thế nằm xuống, lưng đè lên túi xách, khẽ rên một tiếng.

Lục Thế Đồng kéo cô ngồi dậy ôm vào lòng thật chặt

A Yên ngoan ngoãn đợi nửa ngày, hắn vẫn không thấy hắn có hành động tiếp theo, đành phải rụt rè mở miệng: "Lục tổng, chúng ta có tiếp tục không? "

Hơi thở dồn dập của Lục Thế Đồng bình tĩnh lại dần, nhàn nhạt nói: "Đêm nay không muốn."

A Yên nghe xong, vẻ mặt sững sốt, nhanh chóng liếc mắt nhìn xuống giữa hai chân hắn, kín đáo lại nghiêm túc khuyên nhủ: "Lục tổng, ngài cần phải bảo trọng thân thể a! "

Lục Thế Đồng hừ lạnh, vuốt ve mặt cô.

A Yên cười tránh đi, nhưng không tránh cái ôm của hắn, ngoan ngoãn cho hắn ôm.

Lục Thế Đồng chơi mệt rồi, hai tay vòng lấy cô, để mặt cô kề sát ở trước ngực mình, nhắm mắt lại nói: "Ký hợp đồng mới đi."

A Yên kinh ngạc: "Không phải vừa mới ký sao? "

Lục Thế Đồng trầm mặc vài giây, bất đắc dĩ nói: "Giang Ly gửi tin nhắn cho tôi."

A Yên không biết hắn rầu rĩ chuyện gì, trả lời: "Không phải ngài gửi tin nhắn cho hắn sao? Hỏi chuyện trên Weibo kia lên xử lý như thế nào sao."

Lục Thế Đồng cong môi, lộ ra răng trắng toát: "Tin tức của em nhanh thật."

A Yên đổi chủ đề: "Hắn nhắn tin nói chuyện gì? "

"Hắn muốn biết, cụ thể số tiền vi phạm hợp đồng của em"

Đuôi lông mày A Yên nhíu lại, nhún nhún vai.

Lục Thế Đồng chăm chú nhìn mặt cô, tay đi lên, vuốt ve phần gáy nhẵn nhụi của cô, giọng nói âm lãnh: "Ôi Yên, nếu như tôi phát hiện, các người liên thủ lừa dối sau lưng tôi —— "

A Yên bảo đảm: "Sẽ không, chỉ có chúng ta liên thủ bốn cột hắn. "

Lục Thế Đồng không nói gì, lông mày vẫn chau lại thành một đường, khắp người toả ra hơi thở âm trầm lạnh lẽo.

A Yên lần thứ hai nói sang chuyện khác, nâng mặt mình lên như nâng vật quý hiếm đến trước mặt hấn, hỏi: "Lục tổng, ngài nhìn kĩ một chút, có phát hiện tôi lại trở lên xinh đẹp hơn không?"

Đương nhiên có, nhưng hấn không cao hứng.

Lục Thế Đồng cảm thấy mình điên rồi.

Ban đầu hợp tác cùng Tô Yên, chẳng qua là nhất thời kích động, muốn nhìn Giang Ly xấu mặt, muốn tìm niềm vui cho bản thân mình, cùng một chút ham muốn sắc đẹp.

Hơn nửa năm trôi qua, A Yên vẫn quay phim, tổng cộng số lần bọn họ gặp mặt không đến hai lần, lần trước đưa cô về nhà, còn tức giận đùng đùng.

Từ trước tới giờ chưa có ai dùng lý do kỳ lạ như vậy từ chối hấn.

Cho dù như vậy, hấn vẫn không thể nào bỏ xuống được.

Không hiểu tại sao.

Lạnh lùng với cô, xa cô, không những không thể quên đi ký ức mơ hồ đó, ngược lại càng thêm rõ ràng.

Nhìn thấy dáng vẻ vô tâm của cô, thật khó chịu.

Nhìn thấy cô cố ý hạ thấp bản thân làm hấn vui lòng, thật tức giận.

Có lẽ, không phải hấn điên rồi, mà là do cô diễn quá vụng về.

Đúng vậy, hấn lên tìm cho cô một hướng dẫn diễn xuất riêng.

Lục Thế Đồng trải qua một phen đấu tranh gian khổ trong lòng, cuối cùng cũng cảm thấy thoải mái một chút, thở dài một hơi, sâu xa nói: "Mấy ngày nữa, tôi nhờ người giúp em mời một giáo viên của học viện Hí Kịch, chuyên môn phụ đạo diễn xuất cho em."

Tô Yên ngẩn người.

Không phải đang nói về mặt của cô sao? Làm sao đột nhiên chuyển qua kỹ năng diễn xuất rồi?

"Lý tỷ khen ngợi tôi diễn không tồi, so với diễn xuất lúc trước tiến bộ vượt bậc, giống như không phải là cùng một người diễn."

"Lý Lam biết cái gì."

"Đạo diễn cũng nói như vậy."

"Hấn mất mù."

...

Tô Yên không vui, nhào tới lay cánh tay hấn: "Lục tổng, hay là ngài mời cho tôi hai người làm đẹp đi, đó mới là nhu cầu gấp của tôi."

Lục Thế Đồng coi như gió thoảng bên tai, dận dỏ: "Em cùng Giang Ly kia cắt đứt liên lạc đi."

Tô Yên tò mò nhìn về phía hấn: "Ngài không muốn xem hấn chịu thiệt sao?"

Lục Thế Đồng nói: "Tôi không muốn thấy em và hấn có bất kỳ liên hệ gì, đừng nói trên hot search Weibo, tên xuất hiện cùng nhau trên tin tức cũng không được."

Tô Yên nhìn quanh hấn một vòng, chậm rãi nói: "chuyện này sợ không dễ xử lí."

Sắc mặt Lục Thế Đồng cứng đờ, cúi đầu, lại đốt thêm một điếu thuốc, ngâm trong miệng: "Quay phim xong, để trống hai ngày, tôi mang một túi Hermes đến, cùng em thuê phòng."

Lời này có chút quen tai.

Ngày ấy, Giang Ly ở trên xe gắn máy nghe trộm, Tô Yên chỉ thuận miệng nói, cũng chẳng để trong lòng, nhưng không nghĩ tới Lục Thế Đồng lại nhớ kỹ.

"Lục tổng, xem ngài đang nói chuyện gì vậy, ngài là người có phong cách, đừng học đám nhà giàu mới nổi kia."

Lục Thế Đồng mở cửa xe, để gió bên ngoài thổi vào, thổi đi làn khói lượn lờ bên trong xe: "Trừ khi cần thiết, tôi không đi khách sạn, muốn phòng thì không cần, ở nhà tôi để lại cho em một phòng."

Tô Yên hỏi: "Đây là mệnh lệnh của lão bản sao? "

Lục Thế Đồng cười lớn, giọng nói không đổi: "Lão hai có mấy phòng trống, tôi kêu người sửa chữa, mở cho em phòng khám làm đẹp riêng, máy móc dùng loại tiến tiến nhất trong ngoài nước. "

Hai mắt A Yên sáng ngời.

Lục Thế Đồng: "Còn có yêu cầu gì nữa? "

A Yên: "Không có. "

Ánh mắt cô long lanh, như đang phát sáng, khi cười, ngọt đến tận trong lòng.

Lục Thế Đồng hoảng hốt, trước mắt xuất hiện ảo giác.

Hắn luôn cảm thấy người phụ nữ này giống như một loại động vật, như chó vẫy đuôi, mèo liếm móng vuốt, hay là... hồ ly tinh cười xấu xa gồi lên cái đuôi lông xù.

A Yên nói: "Ngài gọi Tiểu Trương vào đi, trời nóng muỗi nhiều, đừng để người ta ở bên ngoài nuôi muỗi chứ. "

Lục Thế Đồng gật đầu, quay đầu muốn gọi tài xế, tay áo bỗng nhiên bị kéo lại.

Hắn quay đầu, A Yên bình tĩnh mà nhìn thẳng vào mắt hắn, ánh mắt nghiêm túc chăm chú chưa từng có.

"Lục tổng, tôi không sẽ không yêu đương, ngài nên nhớ kỹ. "

Về mặt Lục Thế Đồng lạnh lẽo, trong lòng khó chịu, giống như bị đóng băng trong nháy mắt, lại giống như bị lửa đốt cháy trong lòng. Hắn nhả một ngụm khói, ngậm thuốc cười lưu manh, bộ dạng hết sức bất cần đời: "Em gấp cái gì? làm như cả đời tôi chưa từng thấy phụ nữ không bằng, không phải em muốn như vậy sao? Chúng ta chỉ coi như quan hệ mờ, không can thiệp vào chuyện yêu đương, kết hôn của đôi phương, bất cứ lúc nào có thể kể thúc. "

A Yên hiểu ý: "Bạn giưòng? "

Sắc mặt Lục Thế Đồng trầm xuống, quay đầu gọi Tiểu Trương lên xe.

A Yên tới gần, dựa sát hắn.

Xe chuyển động.

Giọng nói Lục Thế Đồng vang lên: "Cắt đứt sạch sẽ mọi liên lạc với Giang Ly, có nghe thấy không? "

...

Không phải quan hệ mờ sao?

A Yên lười hỏi hắn, qua loa nói: "Tôi sẽ cố hết sức đánh nhanh thắng nhanh." Suy nghĩ một chút, thêm vào một câu: "Sau này có phát sinh chuyện giống như vậy trên weibo, ngài dặn dò một tiếng, kêu người trong công ty đừng phản ứng, loại chuyện như vậy cần bản không cần phải lên tiếng thanh minh, đừng có tức giận như vậy, phối hợp với bọn họ nên làm như không thấy mới là tốt nhất. "

Lục Thế Đồng không lên tiếng.

Sau khi về đến nhà, Tiểu Trương xuống xe, giúp A Yên xách hành lý, trước khi đi lặng lẽ nói: "Ô tiểu thư, thực ra việc Thiên Hồng thanh minh, không phải nhân viên công ty đăng lên đâu. "

A Yên giật mình: "Bị hack? "

"Không phải... "

Tiểu Trương nhỏ giọng nói: "Lục tổng của chúng ta yêu cầu mật khẩu và tài khoản bên phòng điều hành, rồi tự mình đăng. "

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 10: Đằng sau ánh hào quang (10)

Editor: Cà ri + Bella

Beta: Cà ri

So với đài truyền hình, truyền thông cùng báo chí, phỏng vấn trực tiếp cởi mở hơn nhiều, gần như tất cả các đề tài hot xoay quanh A Yên, đều có thể hỏi tới.

Mở màng tương đối nhẹ nhàng.

"Tô tiểu thư, đã lâu không gặp, từ lúc cô bước vào, tất cả nhân viên công tác đề nhìn cô không dứt mắt được."

"Không có, không có."

"Ha ha, không cần khiêm tốn mà."

"Không phải tôi khiêm tốn, gương mặt này vẫn còn lâu mới đạt đến kỳ vọng mà tôi mong muốn, sau này tôi sẽ còn đẹp hơn nữa."

....

Câu hỏi sau đó ngày càng sắc bén.

"Bức ảnh mà cô chỉ vào papazari chửi lớn, mọi người thấy, đều nghĩ rằng tinh thần của cô không bình thường, fans của cô rất lo lắng cho cô, rốt cuộc chuyện lúc đó là thế nào?"

"Không nhớ rõ lắm "

"Không nhớ chút nào sao? Tôi nghe nói rằng các nhà tâm lý học cho biết, con người sau khi chịu kích thích lớn, sẽ xuất hiện tình huống tự mình phong bế trí nhớ."

"Cô quanh co muốn nói rằng tôi có bệnh tâm thần sao?"

"Không, không tôi không phải có ý đó..."

"Ồ, câu hỏi tiếp theo."

...

Trước khi《Cung Tường Liễu》bắt đầu quay, có rất nhiều tin tức cho rằng diễn viên chính là An Thuận, thế nhưng đến khi bấm máy diễn viên chính lại đổi thành cô, chuyện này là thế nào?"

"Cô ấy còn chưa ký hợp đồng, tôi muốn diễn."

"Cho nên bộ phim ban đầu đã cân nhắc chọn An Thuận là diễn viên chính sao? Cô cũng không phủ nhận tin đồn mình cướp vai?"

"Đúng vậy, câu hỏi tiếp theo."

...

"Video của cô cùng Đồng Hiểu Vi kia, đã từng bá chiếm bảng hot search rất lâu, đối với chuyện này, cô có muốn nói gì không?"

"Ngoài công việc ra, ai động đến mặt tôi, tôi sẽ không để yên, như vậy là nhẹ nhất."

".....Cô đang nói Đồng tiểu thư sao?"

"Không, tôi nói cho tất cả mọi người."

...

Trước khi quay bộ phim này, sự nghiệp của cô đang ở lúc bấp bênh, vừa rời khỏi Tự Tinh không lâu, cô lại cùng Thiên Hồng ký hợp đồng, tại sao khi đó Thiên Hồng cùng Lục tổng lại đồng ý kí hợp đồng với cô vậy?"

"Bởi ký hợp đồng với tôi rất có giá trị."

"Có tin tức nói, khi Thiên Hồng ký hợp đồng với cô, Lục Tổng đóng vai trò rất lớn."

"Đương nhiên, hẳn là ông chủ a."

....

Rốt cuộc cũng đã đến phần mà khán giả quan tâm nhất.

"Người đại diện của An Thuần gần đây có đăng một weibo mới, kiến cho mọi người trên mạng bàn tán xôn xao, cô có biết không?"

"Có biết."

"Có rất nhiều người đoán rằng người trong weibo là cô, đối với chuyện này Tô tiểu thư có suy nghĩ gì?"

"Có cam đảm chỉ rõ họ tên, nếu không tôi từ chối trả lời."

Ngày hôm đó Thiên Hồng dùng tài khoản chính thức thanh minh....?"

"Đầu tiên, tôi không biết, thứ hai, chỉ có tôi mới có thể đại diện cho chính mình."

...

"Cô đối với Scandal của Giang tiên sinh có gặp nhiều rắc rối không?"

"Không."

"Truyền thông loan truyền giống như sự thật vậy, mọi người đều rất tò mò về cuộc sống tình cảm của cô."

"Già, tôi cùng Giang tiên sinh không có bất luận cảm tình gì dính líu tới nhau, bây giờ không có, sau này cũng sẽ không có."

"Vậy còn trước kia?"

"Trước kia bỏ qua, chuyện 800 năm trước, tôi không nhớ rõ."

....

Cuối cùng, MC có ý muốn làm dịu bầu không khí, hoàn thành phần cuối cùng.

"Tô tiểu thư, có thể nói một chút về tiêu chuẩn chọn chồng của cô, được không? Cô thích đối tượng như thế nào? Tiêu chuẩn để tìm bạn trai là gì? Khi nào thì có dự định kết hôn?"

"Câu hỏi này rất hay, tôi thích."

MC ngẩn người, nhìn về phía người nữ nhân mặc quân áo lộng lẫy, khí thế kinh người.

Từ khi bắt đầu phỏng vấn tới giờ, A Yên luôn rất chân thành, rất bình tĩnh, và rất thoải mái, cho đến câu hỏi này, cô đột nhiên trở nên nghiêm túc, trong chớp mắt, khí thế thay đổi hoàn toàn, giống như biến thành người khác, lời nói ra tuy không dùng từ mạnh mẽ, nhưng lại chứa khí phách không thể nghi ngờ.

"Nhân cơ hội này, tôi muốn tuyên bố ở đây, tôi không có tiêu chuẩn chọn chồng, bởi vì tôi sẽ không yêu đương, cũng sẽ không kết hôn. Về sau bất cứ tin tức đồn đãi nào về chuyện tình cảm của tôi, xin đừng tin, tất cả đều là tin tức giả. Nếu phải chọn một đối tượng lý tưởng, tôi sẽ kết hôn với gương mặt của tôi, chúng tôi sẽ rất hạnh phúc, cảm ơn."

*

"Con mẹ nó người đi tìm đường chết a a a." trong tiếng kêu thảm thiết của Lý tử, cùng tiếng thờ dài của Tiểu Mỹ muốn nói lại thôi, cuộc phỏng vấn của A Yên được phát sóng, lấy tốc độ nhanh nhất trở thành top một ở trên bảng xếp hạng hot search, nóng nổ tung

Cư dân mạng chia thành ba phái chính.

Phái thứ nhất vĩnh viễn đứng đầu các vụ bôi đen, vẫn là anti fans.

"Tô Yên quyết định đi theo con đường minh bạch? Vô dụng, hết hy vọng đi."

"Nói lời tạm biệt quá sớm rồi, không yêu đương? Sớm muộn gì cũng bị vả mặt, đến lúc đó cắn chết cô không thương lượng."

"Hừm, thừa nhận cướp vai, ha ha."

Phái thứ hai là fans thân mật biến mất thật lâu, xem xong phong vân liền xuất hiện, hàng loạt lời hỏi thăm gửi đến.

"Đã nói một trăm lần không muốn, nhưng vẫn còn đau lòng, rốt cuộc đã chịu bao nhiêu kích thích đây, haizz."

"..... Cho nên, về sau đều chuyên tâm theo sự nghiệp? Tôi rốt cuộc tìm được động lực phấn đấu tiếp rồi."

"Kỳ thật đã sớm biết chuyện của chị cùng ai kia..... Nhưng tin em đi, đàn ông không đáng tin cậy, chỉ có sự nghiệp là quan trọng nhất. Chị nói không cần tìm đối tượng, em lại tin chị một lần."

Phái thứ ba là người qua đường đến xem mặt.

"Tôi chỉ muốn khen một chút giá trị nhan sắc này."

"Nhìn trạng thái Tô Yên cũng thật tốt quá đi?, so với lúc mới xuất đạo còn xinh đẹp hơn, tôi đi, xem như chính sử cũng thật thành công, tôi chịu."

"Không nói lời nào chỉ ngồi ở chỗ kia nhìn giống như một bức tranh mỹ nhân đồ..... Tiểu tỷ tỷ cô vẫn là đừng lên nói gì, bớt tranh cãi, tôi chỉ muốn fan chính trực ngắm nhìn gương mặt của cô thôi."

Trắng trắng đen đen, tiếng mắng chửi liên tục, cộng thêm người qua đường ăn dưa đổ dầu vào lửa, độ hot kéo dài năm ngày vẫn không giảm.

Từ sau khi A Yên gặp chuyện không may, fans suy sụp đã lâu nay lại phấn chấn lại, thổi kèn lên phản công, lấy tốc độ cực nhanh làm người ta kinh ngạc, cấp tốc chỉnh sửa thông tin chi tiết lại các tư liệu chống anti fans, truyền bá mọi phía.

Ví dụ lúc ở Tự Tĩnh, A Yên cũng đã từng trải qua cảm giác bị cướp vai, người cướp chính là An Thuần gần đây hay than bi thảm.

Ví dụ như gần hơn nửa năm, A Yên an tĩnh quay phim, vậy mà cách hai ba ngày là bị người kéo lên hot search, bị toàn bộ Weibo chửi rủa.

...

A Yên tuyên bố không yêu đương, mặc dù thu hoạch được mấy ngàn sọt cà chua cùng trứng gà thối, nhưng cũng thần kỳ nhóm fans giống như tiêm một liều thuốc trợ tim.

Lên xuống bấp bênh, cho dù nói như thế nào, A Yên hoàn toàn xoay người ở trên mạng, lần nữa nổi tiếng trở lại, đỏ thắm nửa bầu trời.

Cho dù đã từng đỏ đến biến thành đen.

Đang ở lúc được tuyên truyền mạnh mẽ nhất, A Yên dựa vào Thiên Hồng, với mức độ chú ý này, nhanh chóng thu hút sự chú ý của các nhà đầu tư và những người trong ngành, tất cả các loại tài nguyên đều kéo đến.

A Yên còn chưa kịp cùng Giang Ly đánh nhanh thắng nhanh, Lý Tỷ vui vẻ không ngâm mồm được đã thay cô nhận vai nữ chính trong bộ phim truyền hình thời trang sắp bấm máy, và vai nữ phụ trong bộ phim thần tượng lớn, gần như không có thời gian rảnh rỗi.

Lịch trình sắp xếp dày kín.

Cuối cùng hết bận, cũng đã qua hơn nửa năm.

Độ hot của A Yên cũng giảm đi, im lặng một thời gian.

Nhóm anti fans ở trên weibo lại bắt đầu trào phúng, trề giễu cô, lúc trước phát ngôn lời nói kinh hãi thế tục*, không đến nửa năm thất thế, thật là báo ứng.

*Kinh hãi thế tục: việc đi ngược với quy tắc, khiến cho mọi người sợ hãi

Đúng lúc này 《Cung Trường Liễu》công chiếu.

Bộ phim được chiếu vào giờ vàng của TV, công chiếu được một tuần, tỷ lệ người xem cùng độ hot của bộ phim bùng nổ, A Yên đóng vai nữ chính, khả năng diễn xuất và giá trị nhan sắc được đông đảo mọi người công nhận, cùng với Tịch Viên tạo thành CP thu hút vô số fans.

Trong một thời gian, danh tiếng có một không hai, không ngăn cản.

Những chuyện bôi đen đúng sai lúc trước, căn không đáng nhắc đến nữa.

*

Trên bàn trà đặt một tờ báo, tiêu đề bài báo to đùng được viết bằng chữ in đậm màu đen: An Thuần vỡ mộng hào môn, tình yêu nghi ngờ có biến.

Kèm theo ảnh chụp chung của An Thuần và Giang Ly, thêm khung hình trái tim, ở giữa có một vết rất bất mắt.

"Thời đại này, ai còn xem báo?"

A Yên nghe thấy có người lên tiếng, quay đầu lại, cười với Trang Tĩnh: "Em không thường lên mạng, nếu trên mạng có tin tức quan trọng gì, thì trợ lý sẽ

nói cho em biết."

Trang Tĩnh nhướn nhướn mày: "Tôi nhớ tới, em trước kia rất chịu khó cập nhật weibo, làm sao thế... bỏ mạng sao? "

"Bỏ lâu rồi."

Trang Tĩnh lặng im suy nghĩ, liền hiểu rõ: "Bắt đầu từ khi đó sao?"

Một năm trước, Tô Yên thuê thủy quân cùng báo trí bơi đến An Thuận bị bao vây, kết quả trộm gà không được còn mất năm gạo, không chỉ quỹ kế của cô vạch trần, còn phát hiện cô mới là chim hoàng yến được kim chủ bao vây bảy năm. Giang công tử đối với "Bạn gái" không bao giờ nhắc tới, thì lại công khai thừa nhận mình đang theo đuổi An Thuận.

Chuyện cười này đem đến một trận cười rúa, thậm chí đem Tô Yên bức đến nỗi tâm thần không ổn định.

A Yên chỉ cười, không nói gì, mở chai rượu vang đỏ, rót hai ly, đem một ly đẩy đến chỗ Trang Tĩnh: "Lục tổng có trường bối lớn tuổi định cư ở nước ngoài, gửi mấy chai rượu về, chị nếm thử một chút, nếu thích thì mang hai chai về."

Trang Tĩnh là giáo viên học viện Hí Kịch mà Lục Thế Đồng mời về dạy phụ đạo cho cô.

Tuy rằng cô hạ quyết tâm cùng Giang Ly đánh nhanh thắng nhanh, nhưng rốt cuộc kế hoạch không đuổi kịp biến hóa, nhờ phong ba weibo cùng gió đông phồng vãn, cô bận rộn đóng phim, quay xong bộ phim truyền hình, lại đóng phim thần tượng, lại dùng chút thời gian rảnh, tham gia game show, nhận phát ngôn nhỏ, học diễn xuất, thời gian không đủ dùng, chớp mắt một cái liền qua nửa năm.

Giới giải trí cạnh tranh kịch liệt, không tiến là lùi ngay, hàng năm trường giang sóng sau xô sóng trước.

A Yên hiểu rất rõ cái quy luật này, không muốn vì Giang Ly, mà bỏ mất cơ hội xoay người đáng quý này, hên hấn vài lần không thành công,

Mấy lần hấn không được, liền một lòng một dạ tập trung tinh thần vào công việc, không nghĩ tới qua nửa năm, lại nghe được tin tức biến cố tình cảm của hấn.

Nghĩ tới lại cảm thấy buồn cười.

Hấn với An Thuận từ lúc nào lại trở thành người yêu rồi?

Rõ ràng vẫn là sứ giả hộ hoa, cùng yêu kiều tiểu cô nương, không yêu đương thì lấy đâu ra biến cố tình cảm đây.

Đến nỗi ngay cả Lục Thế Đồng cũng không thấy mặt, hấn mỗi ngày đều nhắn tin, thỉnh thoảng mới tới thăm đoàn phim.

Có lần hấn đến lúc ba, bốn giờ sáng, A Yên thân là nhân viên, rất chăm sóc mà mời hấn ở lại qua đêm, nhưng hấn lại ghét bỏ phòng khách sạn không tốt, không muốn lãng phí lần đầu tiên của bọn họ ở một chỗ như thế này, đợi đến trời sáng, ăn xong bữa sáng lại chạy trở về.

Thái độ của A Yên đối với hấn rất rõ ràng, thân phận của hấn là ông chủ kiêm kim chủ chỗ dựa vững chắc, ở trong phạm vi có thể thỏa hiệp, cô có thể thỏa mãn bất cứ điều hấn yêu cầu.

Nói cách khác, chỉ cần hấn không gây trở ngại cho cô, thì hấn muốn sao cũng được.

Uống được mấy ly rượu, Trang Tĩnh ý vào mình cùng A Yên quen biết đã lâu, nói chuyện cũng không lựa lời: "Tiểu Tô, em nói thật với chị đi, em hỏi hấn sao? Có hận không? Em lúc đó nổi tiếng tốt như vậy, đến khi sảy ra chuyện kia, em cái gì cũng mất hết, nếu không gặp Lục tổng, thì em không thể nào ở trong cái vòng luẩn quẩn này mà có thể ngẩng đầu lên được."

"Hỏi hận, nhưng không hận." A Yên nhấp một ngụm rượu, thả nhiên nói: "Những thứ đã từng có được kia, đều là Giang Ly cho, hấn muốn lấy lại, đau lòng thì có đau, nhưng lại không oán hận chút nào cả, oán hận nhất vẫn là lòng tham của chính mình thôi, muốn tiền của hấn, rồi lại muốn cả tình yêu của hấn, thật đúng là ngu ngốc mà."

Trang Tĩnh cười nhẹ: "Hấn cùng Lục thiếu ấy, chính là hai loại người khác nhau. Giang ly nhìn thì hào hoa, phong độ, lịch sự, nhã nhặn, nếu thật sự hiểu rõ về hấn, có ai không nói hấn lạnh lùng? Còn mọi người hay nói Lục thiếu ngông cuồng, nhưng sự thực thì sao, hấn tử tế hơn rất nhiều."

"Lục tổng là ông chủ tốt."

Trang Tĩnh thở dài: "Không cần chỉ vì một người như thế kia, mà vợ đùa cả lắm, một giây đem tất cả đàn ông đánh chết."

A Yên lười biếng mà dựa vào sofa, lắc ly rượu: "Dựa vào núi, núi sẽ đổ, dựa vào sông, nước sẽ chảy, dựa vào người, người sẽ bỏ đi mất, sống trên cõi đời này, muốn tồn tại, chỉ có thể dựa vào chính mình thôi. Mục tiêu phấn đấu đời này của em chính là hướng về phía trước mà đi, đi thẳng đến khi nào không cần phải dựa vào bất cứ người đàn ông nào cả, đến lúc đó, em mới có thể thở phào nhẹ nhõm, không cần lo lắng, không chú ý một chút liên lạc tội với người khác, lại bị dẫm xuống lần nữa."

Trang Tĩnh im lặng mà uống hết ly rượu, chậm rãi mở miệng: "Đạo diễn Dương gần đây sắp bán máy quay 《Phượng Hoàng》 một bộ phim nghệ thuật muốn đem đi tranh giải, bản thân nữ chính đang bị vùi lấp dưới đáy của cuộc đời, cho dù có vùng vẫy như thế nào cũng vẫn ở trong ngõ cụt, từ đầu đến

cuối đầu không chịu từ bỏ, từ trong xương có một cỗ nghị lực kiên cường.

Về mặt A Yên nghiêm túc hỏi: "Ý của cô là...?"

Trang Tinh để cái ly xuống: "Đạo diễn Dương có tiếng chỉ dùng người quen, nhưng chị có thể giới thiệu em đi thử vai, những cái khác chị không thể đảm bảo."

Lúc nói những lời này, Trang Tinh có ba phần say, thấy tư chất A Yên không tệ, khả năng diễn xuất rất có thiên phú, gần đây rất nổi tiếng, sau lưng lại có núi dựa lớn như Lục Thế Đồng vậy, liền muốn bán một cái nhân tình, nhưng trong lòng cũng không ôm nhiều kỳ vọng.

Dù sao tính tình Đạo diễn Dương quái đản, rất rõ ràng với các minh tinh và diễn viên, huống hồ A Yên thị phi quanh người, còn có tin đồn phẫu thuật thẩm mỹ, càng không phù hợp với khẩu vị của đạo diễn Dương.

Vì vậy, đến ngày bộ phim nghệ thuật 《Phượng Hoàng》tuyên bố đội hình dàn diễn viên, Trang Tinh nhìn chằm chằm tấm poster của bộ phim, kinh ngạc không thua gì mấy bình luận của dân cư mạng.

Người phụ nữ trẻ với gương mặt mộc, đầu tóc rối rung, trong lòng đang ôm một đứa bé, quần áo rách rưới, trên chiếc áo bông còn có mấy miếng vá, quỳ gối bên đường phở tập lập, hình ảnh chụp lúc cô ngược mắt nhìn lên, chỉ một ánh mắt nhưng nói lên rất nhiều điều.

Quật cường, không cam lòng, oán hận.

Nhìn đau khổ tuyệt vọng đến tột cùng, nhưng lại cực kỳ bình tĩnh.

Sát kính nặng nề.

Trang Tinh nhìn đi nhìn lại, rồi tự lẩm bẩm: "Nha đầu này... Thật là tương lai tươi sáng."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 11: Đằng sau ánh hào quang (11)

Editor: Bella

Beta: Cà ri

Lục Thế Đồng đánh một dòng chữ, do dự một chút, lại xóa hết, sửa thành hai chữ đơn giản.

—— Chúc mừng.

Bên kia rất lâu vẫn không trả lời.

Đây là tật xấu của Tô Yên, nói mấy lần rồi vẫn không sửa được, so với những người cùng tuổi dùng điện thoại không rời tay, số lần cô xem điện thoại ít hơn tiêu chuẩn trung bình rất nhiều, gọi điện thoại còn được, chuông reo lâu kiểu gì cũng nghe máy, gửi tin nhắn trên Wechat, nửa tiếng sau chưa chắc đã trả lời.

Hắn click mở album ảnh, nhìn tám hình mà mình vừa mới lưu kia.

Tạo hình nữ chính trong bộ phim 《Phượng Hoàng》mới của đạo diễn Dương.

Em họ Trịnh Sâm ở bên cạnh nhìn thấy, cười trêu hấn: "Đối với tình mới của anh thực đề tâm a, đến cả đạo diễn Dương mà anh cũng có thể giải quyết, cái giá không nhỏ, đúng không?"

Lục Thế Đồng xùy nhẹ, nói: "Không liên quan gì tới anh."

Trịnh Sâm trừng hai mắt trừng to, không tin nói: "Nói riêng hai câu, em cũng sẽ không nói cho người khác biết đâu, anh che chở tình mới như vậy, người ta có biết không?"

Lục Thế Đồng không để ý tới hấn.

Luôn mồm tình mới này tình mới nọ, đã nửa năm rồi còn tính là tình mới cái gì, chó má.

Trong thời gian này, đừng nói lăn giường, ngay cả số lần hôn môi, chỉ dùng một tay thôi cũng có thể tính hết được.

Từ khi trưởng thành tới giờ, hắn chưa từng thanh tâm quả dục như bây giờ.

Thật ra thì, phụ nữ bên ngoài tự đưa đến cửa, phụ nữ bồi rượu, gặp dịp thì chơi, chỉ có nhiều chứ không ít, chỉ cần hắn muốn, cứ gọi là có.

Nhưng hắn tình nguyện kìm nén dục vọng của chính mình.

Lời này, nói ra ai cũng không tin.

Cứ như vậy mà sở hữu vô số người đẹp, Lục đại thiếu gia đến giới giải trí mở công ty, bắt đầu từ sau khi lên đại học không một lần yêu đương đứng đắn, bên người Lục tổng luôn có hai người bạn gái trở lên, vậy mà lại làm hòa thượng nửa năm.

Đúng là chuyện cười.

Hắn thích một người.

Gặp mặt thì tức giận, không gặp mặt lại nhớ.

Quá tà môn.

Mười phút sau, A Yên trả lời.

—— Cảm ơn ông chủ.

Tin nhắn gửi kèm theo một bông hồng cùng gương mặt tươi cười đặc biệt ngoan ngoãn.

Lục Thế Đồng hừ lạnh một tiếng, may mắn là hắn đã xóa bỏ mấy lời chúc dài ban nãy.

Cái đồ không lương tâm kia thật sự xem hắn là ông chủ, ôm ấp, hôn môi thậm chí lên giường đều là công việc, tuyệt không có chút xú tình cảm cá nhân nào.

Đối với hắn vĩnh viễn là gương mặt tươi cười vô tâm kia, cho dù có chịu oan ức, khổ sở, mệt mỏi, không nói một tiếng, ngay cả chuyện xấu trước kia cùng Giang Ly ồn ào đến chết đi sống lại, cũng chẳng hề răng nửa lời.

Hắn cần gì tự mình đa tình.

*

Bận rộn cả ngày chuyện của công ty, về nhà đã hơn 12 giờ đêm.

Giang Ly cời áo khoác âu phục, nói lỏng cà vạt, theo thói quen mở ti vi, xem đoạn video hắn cố tình bảo người ghi lại, mấy ngày nay xem đi xem lại một đoạn ngắn này.

Đó là một cái đoạn video ngắn của《Cung Tường Liễu》.

Trong phim, A Yên cùng lúc đóng hai vai, một đôi tỷ muội song sinh, tỷ tỷ là nữ chính, muội muội là nữ phụ phản diện.

Tỷ tỷ có tình chàng ý thiếp với nam phụ trúc mã vô tâm, đối với tỷ tỷ yêu thương sâu sắc, muội muội lại yêu thầm si mê nam phụ nhiều năm, ghen tị làm mờ con mắt, trở lên điên cuồng, thiếu chút nữa hại chết tỷ tỷ.

Đoạn ngắn này chính là mưu kế bị bại lộ, muội muội uống thuốc độc tự sát, trước khi chết được nhìn thấy người mà mình yêu tha thiết.

Máu chảy từ khoe môi A Yên, gương mặt trắng bệch, hai mắt đỏ hồng, nước mắt rung rung, nhưng từ đầu đến cuối cũng rơi xuống: "Huynh... Huynh nói muội gieo gió gặt bão, đúng, muội nhận, nhưng... Khụ khụ, Thảm ca ca, huynh có biết không? Cả đời này, chuyện sai lầm nhất mà muội từng làm chính là hại tỷ tỷ, nhưng cũng là chuyện mà muội không bao giờ hối hận. Chỉ cần không có tỷ tỷ, huynh có thể nhìn muội nhiều hơn một chút... Vì một tia hi vọng này, mọi thứ đều đáng giá... cho dù sau khi chết đi có xuống địa ngục không được siêu sinh, cũng đáng giá!"

Chỉ là mấy câu nói này, cũng không tính là giải thích, cho dù nữ phụ có làm đủ chuyện xấu cũng kiếm được một ít đồng tình của khán giả, sau khi trách nặng một chút, đến cuối cùng cũng có người nói năng đáng thương.

Vì quá yêu lên sinh hận, vì yêu điên cuồng đến chết cũng không hối cải, cũng xem như hiếm thấy.

Giang Ly cũng không quan tâm lắm nội dung phim

Chẳng qua là hắn cảm thấy, tình cảnh này của A Yên, làm hắn nhớ tới buổi tối một năm trước, mưa to tầm tã, rơi xuống đất, hất lên cửa sổ thủy tinh trong suốt từng hạt từng hạt đan xen vào nhau, cô đứng trước mặt hắn, đầu cũng không dám nâng lên, ấp ủ thật lâu, mới can thận lại tuyệt vọng mở miệng.

—— Em yêu anh.

—— Giang tổng, em đối với anh là thật lòng.

Phụ nữ đều có lòng tham, đặc biệt là phụ nữ trong giới giải trí.

Lúc không có tiền thì muốn tiền, có tiền rồi lại muốn tình yêu, vĩnh viễn không thấy thỏa mãn, đáng thương biết bao.

Lúc đó, hần nhìn A Yên, giống như nhìn một tác phẩm nghệ thuật thất bại, chỉ có bề ngoài đẹp đẽ, nhưng không có ý nghĩa gì, chỉ có một trái tim tham lam, vừa ngu xuẩn lại ngu ngốc.

Một năm sau, hần hồi hận rồi.

Hần chợt nhận ra, có lẽ sẽ chẳng có thêm một người phụ nữ yêu hần như vậy.

Mấy ngày trước, thời điểm ngả bài với An Thuần, người phụ nữ đã từng kiến hần bị cuốn hút bình tĩnh nhìn hần, hỏi: "Tại sao?"

Hần mỉm cười: "Anh và em rất giống nhau, quá nhiều cảm xúc, nhìn quá rõ ràng, sẽ làm cho trái tim trở lên lạnh lẽo, trong lòng lúc nào cũng phải tăng tăng lớp lớp đề phòng. An tiểu thư, em cần một người đàn ông dồn hết tâm trí sưởi ấm trái tim em, anh từng thử, rất đáng tiếc, người này nhất định không phải anh."

Bởi vì, hần bắt đầu nhớ nhưng, cái người phụ nữ nhân thấp kém đem tất cả mà hiến dâng lên kia.

A Yên đã rất lâu không liên lại với hần.

Điện thoại trong túi rung lên.

Hần cầm lên, nhìn thấy tên người gọi đến, hơi ngần ra, đáy lòng trở lên mềm mại: "... Tô Yên. "

Bên kia im lặng mấy giây, sau đó, giọng nói A Yên cất lên ở bên tai, mang theo ba phần ngọt: "Giang tổng, tôi dự tính cuối tháng vào tổ phim mới, còn hơn nửa tháng nữa, vất vả lắm mới rảnh rồi, ngài xem, chúng ta hẹn gặp mặt nhau được không? Ngài không muốn thăm phòng, cùng ngồi ôn chuyện cũng được."

*

Địa điểm ôn truyện là ở biệt thự lưng chừng núi của Giang Ly.

Trước khi ra cửa, Tiểu Mỹ đứng lúc tới đây.

A Yên đem gương Cổ Đồng bỏ vào trong túi, đầu cũng không ngẩng lên hỏi: "Thông báo tuyên bố đội hình dàn diễn viên chính 《Phượng Hoàng》 trên Weibo, đã đọc sắp xếp xong bình luận chưa? "

Tiểu Mỹ làm việc đã quen, lấy quyển sổ ghi chép màu đen từ trong túi ra, nhìn trên đó đọc: "Mấy bình luận khen ngợi nhiều nhất đều là fans của chị, chờ mong đạo diễn Dương đạo hợp tác với chị..."

Liên tục đọc mấy cái bình luận.

A Yên nghe xong, ngẩng đầu: "Có hay không —— "

"Có chứ, em đang tìm thêm đây, làm sao làm sao có thể không có chứ." Tiểu Mỹ trả lời, lật thêm một tờ, nói: "Hai cái bình luận này khẳng định chị thích nghe, "A a tiểu tỷ tỷ nhà ta rất không chịu thua kém rồi, mặt mộc mà cũng thật xinh đẹp, hôn hôn tiểu tỷ tỷ nhà ta." 'Kể từ sau khi bỏ weibo, mỗi lần có hình mới được đăng lên, đều đẹp tới một tầm cao mới, so với ảnh selfie còn đẹp hơn'. Còn mấy bình luận này đều là anti-fans của chị viết, 'người phụ nữ này, chẳng có gì ngoài gương mặt, với cái diễn xuất kia cũng chỉ có thể diễn phim thần tượng cổ trang thôi, đạo diễn Dương già rồi mất mồm'. Mọi người ở phía dưới đều hưởng ứng, 'Tôi cũng đồng ý, không có gì ngoại trừ mặt'. 'Xin hãy cho tôi được nói như trên'."

A Yên cười cười: "Vị bạn nhỏ này có chút đáng yêu."

Tiểu Mỹ nói tiếp: "Ngoại trừ anti-fans, người qua đường đều nói bộ này quay đẹp, giá trị nhan sắc diễn viên nổi trội, chịu được thử thách tạo hình mặt mộc, bộ phim điện ảnh đáng để mong chờ. Em cho chị đọc nè —— "

A Yên tiếc nuối, mà thờ dãi: "Chị có việc đi ra ngoài, chờ chị về rồi nói. "

Tiểu Mỹ nói: "Để em gọi tài xế đến. "

A Yên lắc đầu: "Chị tự đi."

Chọn địa điểm gặp mặt rất tốt, những người sống ở chỗ này không giàu sang thì cũng phú quý, an ninh chặt chẽ, không gian yên tĩnh, không dễ dàng xuất hiện tình huống paparazi theo dõi cùng chụp trộm.

Mùa đông vừa qua, mùa xuân se lạnh.

Giang Ly đứng trong vườn hoa đằng sau cánh cửa sắt, trên người mặc, áo lông màu ô-liu bên ngoài không áo khoác, vô cùng nhàn nhã, xách theo nước. Tưới nước cho hoa.

Hai cách cửa sắt mở rộng sang hai bên, bảo vệ nhường đường.

A Yên lái xe vào.

"Giang tổng, đã lâu không gặp. "

Giang Ly khẽ mỉm cười, ôn hòa nói: "Đưa chìa khóa xe của em cho bảo vệ đi."

A Yên nhún mày: "Tại sao? "

Giang Ly đi tới, giọng nói dịu dàng: "Ngoan, nghe lời. Xe mà Lục Thế Đồng đưa cho em, đừng lái đến chỗ này của anh, anh không thích. "

A Yên cong mắt cười: "... Vẫn khó hầu hạ như vậy." Xoay người, đem chìa khoá đưa cho bảo vệ đứng bên cạnh: "Làm phiền anh rồi. "

Giang Ly tiếp tục tưới hoa.

A Yên để hai tay ở sau lưng, nhìn một lúc, than thở: "Giang tổng, ngài chăm sóc hoa thật tốt, sau này đổi sang nghề trồng hoa, chắc chắn có thể phát tài."

Giang Ly nhàn nhạt nói: "Anh nuôi người cũng không tài."

A Yên gật gù, lại thở dài: "Đây là đương nhiên, chỉ có điều ngài hay xoi mói người khác như thế, không biết vị thiên kim tiểu thư nào có may mắn này đây."

"Nhà chúng tôi không có truyền thống liên hôn." Giang Ly đem bình nước đưa cho người làm vườn, cầm lấy khăn tay người giúp việc đưa tới lau tay, nói: "Đi thôi, uống trà chiều cùng anh."

Sau đó, hần thật sự tiếp khách ở phòng nhỏ, vừa đọc tạp chí, vừa uống trà nửa tiếng.

A Yên thiếu kiên nhẫn, nói với nữ giúp việc nghiêm túc đứng bên cạnh: "Cô ra ngoài, để tôi với Giang tiên sinh một mình. "

Nữ giúp việc nhìn về phía Giang Ly, có chút không vui.

Hần ngẩng đầu từ lên cuốn tạp chí, ngẫm đồng ý.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Đằng sau ánh hào quang (12)

Editor: Cà ri

Cánh cửa mở ra đóng lại.

Giang đặt tờ báo xuống, hai chân dài vắt chéo, khuỷu tay để trên thành ghế, cầm chén trà trên tay, cả người thả lỏng ngả về phía sau, giống như quý công tử tao nhã trong bức tranh sơn dầu Tây Dương.

Hần mở lời trước hỏi: "Em đến chỗ tôi, không sợ Lục thế Đồng tức giận sao?"

"Sợ, sao lại không sợ chứ." A Yên đứng dậy, đi đến bên cạnh hần, ngồi xuống, nhẹ nhàng nói: "Nhưng tôi với ngài còn có một duyên phận cuối, để lâu cũng không tốt."

Giang tiên sinh, ngài không thích tôi, thành thật mà nói, hiện tại tôi cũng không thích ngài, nhưng thân thể của chúng ta rất hợp nhau, ngài cũng không thể phủ nhận, đúng không?"

Giang Ly chỉ cười nhưng không nói gì.

A Yên ngẩng đầu nhìn hần, ánh mắt quyến rũ, nhìn như liếc mắt đưa tình, nhưng thật ra tràn đầy tức giận và dục vọng đan xen vào nhau, kết hợp lại thành

một vẻ dụ hoặc say mê lôi cuốn lòng người, đôi môi đỏ khê đóng khê mở, giống như lời mời dụ hoặc: "Giang tổng, ngài không cần sợ tôi sẽ dây dưa, tôi lấy mặt tôi thế, ngoại trừ thân thể của ngài, những cái khác tôi tuyệt đối không cần, chỉ có một lần này, không có lần sau.

Giang Ly nâng cằm cô lên, ngón tay thon dài vuốt ve đôi môi đỏ căng mọng điểm lệ của cô, khoe môi có chút ý cười, trêu chọc nói: "Xem ra, Lục tiên sinh không thể thỏa mãn em."

A Yên cũng không tức giận, hé môi ngậm lấy đầu ngón tay hắn, khiêu khích một chút rồi nhả ra, ngoan ngoãn cười: "Ngài vui thì tốt, muốn nói sao cũng được. Giang tổng, ngài suy nghĩ thế nào rồi?... loại chuyện người tình ta nguyện, ngài không bị lỗi, mà tôi cũng được như nguyện, cả hai cùng vui.

Lại lần nữa, người tình ta nguyện.

Lần trước ở nhà cô, cô cũng nói như vậy.

Một câu "quá bản" của hắn, hủy hoại cô một lần.

Không để ý sự phản kháng của cô mà cưỡng đoạt, hủy hoại cô lần thứ hai.

Nghe nói, cô cùng Lục Thế Đồng gần như không gặp nhau, cho dù có gặp 1 lần cũng không vượt qua ba, bốn tiếng, nhìn thế nào cũng không giống những cặp đôi bình thường đang yêu nhau, nhìn thấy giống như đang giao dịch hơn.

Trái tim nhói đau.

Giang Ly nhớ tới đêm đó, cô ở dưới người hắn, đã từng nói, quên đi.

Cô đã thật sự hết hy vọng, không muốn nói chuyện yêu đương, chỉ nói đến lợi ích.

A Yên cởi áo khoác, váy liền cắt may khéo léo, phát họa đường cong động lòng người.

Cô chủ động ngồi lên đùi hắn, nương người về phía hôn lên khoe môi hắn, ôn nhu dụ hoặc: "Giang tổng, đồ rằng ngài muốn, đừng cố nhịn nữa...."

Vặn vẹo vòng eo, ở trên đùi hắn cọ xát, cách một lớp quần áo, cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể đang dần nóng lên của hắn.

A Yên cúi đầu, tai áp vào ngực hắn, dịu dàng trêu chọc: "Tim ngài đập thật nhanh, tôi coi như ngài đồng ý rồi nha."

Giang Ly giang tay ôm lấy cô, dùng rất nhiều sức, A Yên khê rên một tiếng, đang vui vẻ vì hắn đã thỏa hiệp, lại nghe thấy giọng nói bình tĩnh của hắn: "Rời khỏi Thiên Hồng."

"... Mất hết cả hứng."

A Yên nhú mày, ôm lấy cổ hắn: "Tôi không cầu xin ngài cái gì, ngài cũng đừng được nước làm tôi." Bàn tay ngọc nhỏ dài xoa ngực hắn, một ngón tay trượt xuống dưới, bỗng bị hắn nắm chặt lấy.

Cô không kiên nhẫn, vì hoàn thành nhiệm vụ mà cô đã nhẫn lại lắm rồi, qua loa nói với hắn: "Rời khỏi Thiên Hồng, cũng coi như rời khỏi Lục tổng, hắn mà tức giận, muốn chinh tôi thì làm sao bây giờ? Chẳng lẽ tôi phải dựa vào ngài? Giang tổng, xin ngài giờ cao đánh khẽ, ngài là người như thế nào, tôi đã được lĩnh giáo rồi.

Ánh mắt Giang Ly u ám.

A Yên biết lúc này không thể nào tiếp tục được nữa, bĩu môi, nâng tay vuốt lại mái tóc, muốn đứng dậy từ trên người hắn.

Hắn không cho, hai tay vòng chặt lại giam cầm cô.

Một lúc sau, hắn mới mở miệng: "Nếu hôm nay em đồng ý, trước cuối tháng, anh sẽ cho em một lễ đính hôn, gửi thiệp mời cho tất cả giới truyền thông."

A Yên im lặng một lúc, nâng tay sờ trán hắn: "Ngài không bị bệnh ỉ?"

Giang Ly kéo tay cô xuống, bình tĩnh mà nhìn vào đôi mắt cô, cho đến khi cô nhận ra, hắn thật sự rất nghiêm túc, không phải đột nhiên phát bệnh.

A Yên tận tình khuyên nhủ hắn: "Ngài nghỉ xa vời như vậy làm cái gì? Tôi cũng không cần ngài bảo đảm, hai chúng ta xuân phong vui vẻ một lần, sau đó việc người nào người ấy lo, không được sao?"

Giang Ly nhặt áo khoác rơi trên mặt đất, khoác lên người A Yên: "Em xuất đạo thì đi theo anh, em cắt đứt cùng Lục Thế Đồng đi, cắt đứt sạch sẽ, anh sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra."

Cắt đứt sạch sẽ, lại là cắt đứt sạch sẽ.

A Yên mất hết kiên nhẫn, bắt đầu trở lên bức bối: "Một chuyện vô cùng đơn giản, tôi, ngài, giường-- trên sofa tôi cũng có thể tạm chấp nhận, không thì trên cửa, cửa sổ, sân nhà, tùy ngài lựa chọn, chỉ một chuyện đơn giản như vậy, sao ngài có thể suy nghĩ phức tạp thế, xa không thể với tới vậy?"

Hai tay Giang Ly nâng mặt cô lên.

Lòng bàn tay Giang Ly thật nóng, ánh mắt lại bình tĩnh táo.

"Ôi, anh sẽ chứng minh có em thấy, anh đối với em không chỉ có nhu cầu, dục vọng, thân thể."

A Yên cực kỳ uể oải: "Không, không cần, tôi không cần ngài chứng minh--"

"Anh thật sự thích em"

A Yên im lặng lại, tựa đầu vào vai hắn.

Giang Ly nhẹ nhàng vỗ lưng cô, một lần lại một lần, động tác ôn nhu.

Bầu trời bên ngoài, đang dần tối đi, yên lặng không một tiếng động.

A Yên hơi động đậy, giọng nói nhỏ nhỏ ở bên tai hắn hỏi: "Ngồi lâu vậy chắc chân ngài đã tê rồi, tôi đứng lên nhé?"

Giọng nói Giang Ly cũng chiều nói: "Không sao."

A Yên thờ dài, ngừng đầu, nâng tay vuốt ve gương mặt hắn, nói rõ ràng từng chữ: "Giang tổng, nếu đây là lựa chọn của ngài, được, tôi cùng ngài nói chuyện tình cảm"

*

Lúc rời đi đã gần tối.

A Yên lém cái túi ra ghế ngồi phía sau xe, lái xe được nửa đường, gương Cổ Đồng ho khan liên tục: "Kí chủ, động lòng hại người... khụ khụ khụ... cô lên suy nghĩ lại... khụ khụ khụ..."

Xe dừng bên lề đường.

Trước mắt Lão Cổ Đồng bỗng nhiên sáng ngời, đang muốn khuyến nhủ hai câu, trong gương hiện ra gương mặt của kí chủ đại nhân, lời nói của nó nghẹn lại trong họng, một câu cũng không dám nói.

Gương mặt xinh đẹp như vậy, cho dù không cười cũng mang theo vẻ ngọt ngào, khóe mắt cong cong, tràn đầy tình ý miên man.

Nhưng đằng sau một đôi mắt đẹp như vậy, lại giấu diếm sự xảo trá và lạnh lùng.

—Thiên phú hồ tộc, không hồ hồ ly tinh lừa chết người không đền mạng.

Giọng nói người phụ nữ nhẹ nhàng, mờ mịt như khói, lạnh lùng giống như băng.

"Thiên đường có lối hắn không đi, địa ngục không cửa hắn lại muốn đâm vào, không muốn sống tự tìm đường chết mà. Không phải muốn nói chuyện tình cảm sao? Tôi thành toàn cho ngài!"

*

Trịnh Sâm nói được một nửa, uống một ngụm nước, lại nói tiếp: "... Hôm đó cũng thật trùng hợp, Tiểu Kỳ đang đứng ở ban công tầng hai, trong tay đang cầm ống nhòm, thấy nhà Giang Ly có khách đến chơi, thuận tiện nhìn thử, ôi em nói nè, người tình mới của anh làm sao lại đến chỗ của Giang Ly đây? Lúc đó hai người cũng đâu có cãi nhau a --"

Hắn hơi ngừng đầu, nhìn thoáng qua sắc mặt anh họ, lập tức im bặt.

Lục Thế Đồng sầm mặt lại, ngồi trên ghế sofa, từ đầu đến cuối đều im lặng.

Người anh họ này của hắn gần đây đối với người nhà rất hay phát cáu, trút giận một chút, mắng mấy câu thì tốt, nhưng cái bộ dạng gió thổi mưa giông trước con bão, mới thật đáng sợ.

Trịnh Sâm không nhịn được nói tốt mấy câu: "Anh họ, thật ra cái người tình... Tô tiểu thư kia, đi vào không bao lâu thì ra, trời còn chưa tối, có lẽ bọn họ thật sự chỉ đơn giản uống trà nói chuyện phiếm thôi, anh cũng không cần để bụng--"

Lục Thế Đồng liếc mắt nhìn sang: "Nói xong chưa?"

Trịnh Sâm lập tức ngậm miệng.

Lục Thế Đồng đứng dậy, đi ra ngoài.

Trịnh Sâm vội hỏi: "Anh định đi đâu?"

Về mặt Lục Thế Đồng lạnh như băng, nói chuyện cũng tỏa ra khí lạnh: "Mua vé máy bay, về nước."

Trịnh Sâm sững sốt: "Không phải đã nói một tuần sau, chúng ta cùng về sao?"

Lục Thế Đồng quay đầu, cong khóe môi, mỉm cười lạnh lẽo: "Anh ở nước ngoài đã lâu, có một số người ngứa da, thích ăn đòn."

*

Lý tỷ gấp đến nỗi giống như châu chấu trên chảo nóng, vừa vào cửa liền bắt được thủ phạm gây chuyện: "Tô Yên, em nói cho chị biết, chuyện gì thế này? em cùng Giang Ly muốn đính hôn, mẹ nó, chị thế nào lại không biết? Nhiều nhiều truyền thông cùng một lúc đưa tin như vậy, em bảo chị phải trả lời thế nào đây? Cho dù muốn bác bỏ tin đồn em cũng phải nói cho chị biết trước chuyện gì đang xảy ra chứ? Em nhìn xem, nhìn xem!"

Soạt cô mở tờ báo ra, mặt trên in một mẩu tin tức.

"... Viết còn rất đa dạng, em nghe một chút, người hiểu rõ tình hình cho biết, vợ chồng Giang chủ tịch vẫn giữ quan điểm của họ, sẽ tôn trọng sự lựa chọn của con trai, có nghĩa là mặc dù họ không ủng hộ, nhưng họ sẽ không ngăn cản Tô Yên vào cửa, Giang phu nhân còn nói, hy vọng rằng con trai có thể mang con dâu tương lai về nhà càng sớm càng tốt để gặp bố mẹ... chị khảo bọn họ, chuyện này có phải là người bên Tự Tinh giới trò không? Không, chắc chắn là bên An Thuần kia, An Thuần cùng Giang Ly chia tay, cho nên muốn tung tin đồn, cùng chuyện trên Weibo với tin đồn này liên hệ với nhau, nhân cơ hội này em là Tiểu Tam chen chân vào..."

"Việc này thật sự không liên quan tới An tiểu thư."

A Yên lười biếng nằm trên ghế dựa phoi nắng cạnh cửa sổ, hai mắt khép hờ trả lời: "Chị cũng không cần trả lời, khi đến lúc, em sẽ tự mình ra mặt bác bỏ tin đồn."

"Chuyện này không thể kéo dài--"

A Yên mở một con mắt: "Đến khi em bác bỏ tin đồn mới thôi, chuyện này cũng không phải tin đồn."

Lý tỷ sững sờ vài giây, một tay chống nạnh, một tay chỉ về phía người phụ nữ đàn nằm trên ghế dựa: "Tô Yên, tốt nhất bây giờ em cho chị một lời giải thích-- em dám nói, em cùng Giang Ly vẫn vương không dứt, lão nương đánh cho em chết tâm luôn!"

A Yên cười cười: "Đã là lần thứ hai vương vương không dứt rồi, chỉ là chị không biết thôi."

Lý tỷ tức phát điên.

A Yên không dám ồn ào nữa, ngồi dậy, về mặt nghiêm túc nói: "Đây là một lần cuối cùng, còn một sợi tơ kém như vậy, em hất tay cũng có thể cắt đứt. Chị mặc kệ truyền thông có nói gì, cũng không cần để ý đến Giang Ly, dù sao em bảo đảm với chị, không có buổi lễ đính hôn nào cả."

Lý Tỷ bình tĩnh hơn chút, ngồi xuống ghế sofa, rót một cốc nước đầy, ừng ực uống cạn cốc nước, dây thần kinh cuối cùng cũng buông lỏng: "Tô Yên, không phải em đang nghịch lửa, mà em đang đốt lửa tự thiêu! Bên Lục tổng em định giải thích thế nào? Hắn có thể dễ dàng bỏ qua cho em không?"

A Yên chậm rãi nói: "Chị, chị hiểu lầm. em với Lục tổng là bạn giường, yêu đương, kết hôn tự do, bất cứ lúc nào có thể kể thúc--"

"Mẹ nó, lừa ai chứ."

"Thật sự không lừa chị, đây đều là lời hắn nói."

"..."

"Hơn nữa, nếu thật sự hồng chuyện..." A Yên nhếch môi cười, độ cong của khóe môi tàn mạn lười biếng: "Em làm thế nào rời khỏi Giang Ly xoay người, cũng như thế nào rời khỏi Lục Thế Đồng. Nhân Ngoại Hữu Nhân, Thiên Ngoại Hữu Thiên*. ở trong thế giới của em, cái gì cũng có thể đổi, Kim chủ là dễ đổi nhất." Suy nghĩ một chút thêm vào một câu: "Đương nhiên, người đại diện cùng trợ lý nhất định không đổi."

* Bên ngoài bầu trời có bầu trời khác, người tài có người tài hơn

"Em đi chết đi."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 13: Đẳng sau ánh hào quang (13)

Editor: Shuu

Beta: Cà ri

Lý Tỷ khuyên bảo xong, lại cùng A Yên nói một chút về vấn đề công việc, đến hơn bảy giờ còn chưa nói hết, quyết định ở lại ăn cơm tối, sau khi ăn xong, cùng giúp A Yên dọn lại bàn, sau đó tiếp tục nói chuyện.

Lúc gần xong công việc, A Yên vào trong phòng tìm một số tài liệu.

Lý Tỷ ngồi đợi ở ngoài phòng khách, đột nhiên nghe thấy chuông cửa vang lên, bước tới cửa, vừa mở cửa ra, thấy người đang đứng trước cửa, thì há hốc mồm, căng thẳng đến nỗi tay đầy mồ hôi lạnh: "Lục, Lục tổng..."

Người trong công ty đều biết trong nhà Lục tổng có việc nên phải xuất ngoại, giữa tháng mới có thể trở về.

Giờ về sớm hơn một tuần so với thời gian thông báo.

Lục Thế Đồng không nói một lời, lướt qua cô đi vào cửa.

Lý tỷ đi theo phía sau hắn, gương mặt cứng đờ cố tươi cười: "Lục tổng, chuyện này có chút hiểu lầm ——"

Lục Thế Đồng cũng không quay đầu lại, một chữ đuổi đi: "Cút!"

Lý tỷ tê cả da đầu, so với lỗi sợ đắc tội người lãnh đạo trực tiếp, càng sợ hắn hơn sẽ gây bất lợi cho A Yên, đứng tại chỗ không nhúc nhích, cũng không dám thở mạnh.

A Yên cầm tài liệu đi ra, đứng ở giữa cửa phòng, nhìn vị khách không mời mà đến.

Người kia như một con thú hoang dã, một con dã thú cuồng nộ, bất cứ lúc nào chuẩn bị bạo phát, đến lúc đó đủ để nổi lửa đốt cháy cánh đồng.

Chỉ tiếc lửa này, sớm không đốt muộn không đốt, ngày hôm nay khẳng định là bùng bùng.

A Yên bỏ tài liệu xuống, dựa vào bên cạnh cửa: "Lục tổng, có gì thì vào phòng nói chuyện a." Rồi mỉm cười nói với Lý tỷ, nói: "Chị, chị chờ em một lát, không quá lâu đâu."

Dây cung kéo căng bỗng đứt.

Lục Thế Đồng sai bước đi tới, tay phải nắm lấy cổ tay của cô, kéo cô vào trong phòng, tay trái kéo cửa đóng sầm một cái, cửa phòng vừa đóng, liền đem cô ném lên giường.

A Yên xoa cổ tay mảnh khảnh, không nói gì.

Lục Thế Đồng cười lạnh: "Trước khi lên máy bay, tôi chỉ biết là cô cùng Giang Ly gặp nhau ở biệt thự lưng chừng núi, sau khi xuống máy bay, lại nghe được tin hai người đã đính hôn, sau này tôi nên gọi cô là gì đây, Giang phu nhân?"

A Yên đứng dậy, nhẹ nhàng bước xuống giường, đứng sang một bên: "Tôi sẽ không thật sự đính hôn."

"Mẹ nó, còn có thể giả đính hôn?" Lục Thế Đồng tức giận, ba bước thành hai bước đi tới, thân hình cao lớn đến gần, ép cô co vào góc tường, không có đường lui. "Ô Yên, đừng quên ai đã cho cô vai diễn để xoay người, hiện tại đôi cánh cứng cáp rồi lại nhớ tới tình cũ? Cô dám cho tôi đội cái mũ xanh trên đầu lớn như vậy, tôi không lột một lớp da của cô thì thật xin lỗi bản thân bị chọc tức rồi!"

"Lục tổng, chúng ta là quan hệ bạn giưòng ——"

"Câm miệng!"

A Yên nghe lời câm miệng, nhìn vào bắp thịt rắn chắc, cùng lồng ngực phập phồng kịch liệt của hắn, hít vào thở ra, dần dần bình tĩnh lại.

Lục Thế Đồng xiết chặt lăm tay, khớp xương kêu kệt răng rắc, cố gắng hết sức để giữ lại bình tĩnh của mình: "Ô tiểu thư, chúng ta kí một bản hợp đồng cuối cùng, phí hủy hợp đồng của cô do chúng tôi quyết định, công ty cũng có quyền can thiệp vào chuyện hôn nhân của cô."

"Tôi không hủy hợp đồng, cũng không đính hôn."

Trong lòng Lục Thế Đồng thở phào nhẹ nhõm, muốn cho cô một cơ hội giải thích: "Đến chỗ Giang Ly bên kia làm cái gì? Lần này nếu để tôi điều tra ra hắn ——"

A Yên cắt ngang lời nói của hắn: "Nhưng mà tôi muốn ngủ cùng hắn, hắn thế nào cũng muốn nói chuyện tình cảm, tôi cũng chỉ có thể cùng hắn nói chuyện

tình cảm."

...

Lục Thế Đồng nheo mắt lại: "Tô Yên, em nghĩ cho kỹ, rồi nói lại lần nữa."

Đối diện với gương mặt không thay đổi của cô, vẫn là vô sỉ đến hợp tình hợp lý: "Tôi muốn ngủ cùng hần, hần thế nào cũng muốn nói chuyện tình cảm, tôi cũng chỉ có thể cùng hần nói chuyện —— "

Tay Lục Thế Đồng chuyển đến trên cổ dài nhỏ của cô, trong nháy mắt, hần thật sự có suy nghĩ muốn bóp chết cô. Giấy tiếp theo, tay của hần nắm lấy cằm của cô, mạnh mẽ hôn cô, mang theo sự tức giận muốn chết không ngừng.

Dục vọng một khi mất không chế, chính là con lũ bất ngờ tàn quét.

Cánh tay vòng qua ôm cô vào trong ngực, hần không thể đem cô đẩy vào trong thân thể, tâm trí dần lạc lối, mãi cho đến khi một tiếng vỗ chối tai vang lên, rượu vang màu đỏ tươi bắn tung toé.

Lục Thế Đồng lui về phía sau vài bước, thở hổn hển.

Chẳng biết từ lúc nào A Yên đã cầm một chai rượu, vừa đập mạnh vào trên tường, giờ trong tay chỉ còn cầm một đoạn ngắn miệng chai trở xuống, trên đất vương vãi đầy mảnh thủy tinh nhỏ, từng giọt rượu vang theo ngón tay nhỏ xuống, đỏ giống như máu.

Lý tỷ nghe thấy tiếng đổ vỡ, ở bên ngoài sốt ruột hỏi: "Tô Yên, Tô Yên em không sao chứ? Lục tổng, có chuyện gì từ từ nói, hai người bình tĩnh nói chuyện a..."

Lục Thế Đồng lạnh giọng hỏi: "Em có ý gì?"

A Yên nhún nhún vai: "Trước đây bảo ngài qua đêm, không phải ngài kiểm soát từ chối nói đêm nay không nghỉ, không thì cũng chê điều kiện khách sạn kém... Ngày hôm nay thật sự là không được."

Lục Thế Đồng nổi trận lôi đình: "Một lần ở trong xe, một lần ở khách sạn bị phá, ông đây tám trăm năm mới một lần nhân từ chăm sóc tâm tình của em, em còn chưa thấy đủ sao? "

"Lục Tổng có ý tốt, tôi chân thành ghi nhớ. Trở lại chuyện chính, ngày hôm nay thật sự không thể được, tôi đã đồng ý với Giang tổng 'nói chuyện cảm tình' rồi thì nhất định phải kiên trì tới cùng." A Yên giờ tay đang cầm chai rượu vỡ lên, cười nhạt: "Lục tổng, không cần âm ỉ khó coi như vậy đi, tổng cộng số lần chúng ta gặp nhau, ngay cả tình nhân cũng không giống, có thể có bao nhiêu tình cảm sâu nặng? Ngài cho tôi tài nguyên, tôi cũng không để công ty thất vọng, thù lao đóng phim truyền hình cũng tăng mấy lần, đại diện phát ngôn nhận mềm tay. Tôi đắc tội với ngài, ngài lên phong sát thì phong sát, lên thưa kiện thì thưa kiện, đều là người trưởng thành cả rồi, lý trí lên."

Đây không chỉ không biết vô liêm sỉ, quả thực chính là vô liêm sỉ đến coi trời bằng vung!

Lục Thế Đồng tay đều đang run lên, cắn răng đến gần cô.

Đây không đơn giản là vô liêm sỉ nữa, mà chính là vô liêm sỉ đến coi trời bằng vung!

Tay Lục Thế Đồng tức đến run lên, cắn răng đến gần cô.

Sắc mặt A Yên lạnh lẽo: "Cũng trong căn phòng này, cái này giường, hần ta ở đây cưỡng ép tôi một lần, hay là anh cũng muốn học hần?"

Lục Thế Đồng đứng yên tại chỗ, tiến cũng khó mà lui cũng khó, hai mắt đầy tia máu, giống như một con thú bị bức đến đường cùng. Giằng co rất lâu, hần chậm rãi giờ tay lên, đột nhiên nắm lấy cổ vớ của miệng chai, nháy mắt máu chảy ồ ạt.

A Yên vội vàng vứt bỏ cái chai, mảy cau lại: "Ngài làm cái gì thế? Mau vào phòng tắm rửa sạch trước, để tôi đi tìm hộp y tế."

Lục Thế Đồng mặt mũi nở nụ cười, bình thường là người ngông cuồng tự cao tự đại, nhưng vào giờ phút này hần lại cảm thấy nản lòng thoái chí.

Hần lùi lại vài bước, cười đến càng thêm trào phúng, tiếng nói khàn khàn: "Giờ phút này tôi thật sự muốn chúng ta cùng nhau chết quách đi." Trên tay đầm máu, trên áo sơ mi cũng dính đầy vết máu cùng những mảng rượu vang, hần đi về phía cửa, về mặt lạnh lẽo: "Tô Yên, em thật là ác độc, có thể em muốn dùng xong liền đá, quay đầu lại nhờ vả Giang Ly... em ảo tưởng rồi!"

Ánh mắt thô bạo tàn nhẫn.

A Yên nhìn hần rồi đi, cũng đi theo ra ngoài.

Lý tỷ chạy lại: "Em không sao chứ? Doạ chết chị rồi."

A Yên xua tay: "Không có chuyện gì, vỡ một chai rượu, ngày mai em gọi người đến quét dọn. Vừa nãy chúng ta nói tới đâu rồi? Tiếp tục nào."

Lý ty nhìn quần áo ướt sũng của cô, nhớ tới chuyện vừa nãy có một tiếng vang lớn, vẫn cảm thấy sợ hãi không thôi: "Được rồi, công việc thì để lần sau bàn tiếp, ngày hôm nay em cũng mệt mỏi rồi, nghỉ sớm một chút. "

A Yên gật đầu, đưa Lý ty tới cửa.

Trên tường, kim đồng hồ chỉ đúng chín giờ.

A Yên tìm điện thoại, bấm nút gọi, đợi một lát.

Điện thoại được kết nối, giọng của cô bỗng hạ thấp xuống, có chút bất lực: "là tôi... Lục Thế Đồng mới vừa đi, ngài đến đây một chuyến, tôi muốn gặp ngài."

*

Giang Ly dùng hai mươi phút, cấp tốc chạy tới.

Mới vừa vào cửa, liếc mắt liền thấy cô bên cửa sổ.

Mái tóc đen bay lộn xộn ở sau lưng, đầu khế tựa trên cửa sổ thủy tinh trong suốt, sắc mặt cực kỳ tái nhợt, giống như tuyết đầu vừa chạm vào liền tan, vẻ mặt trống rỗng.

Hắn đứng yên tại chỗ, khẽ gọi: "Tô Yên."

A Yên nghiêng đầu, nhìn hắn một cái, đôi mắt sáng thu lưu chuyển cát giáu vô tận tự giễu.

Trong tay cô cầm ly rượu, trên áo sơ mi trắng dính đầy vết ố rượu vang, cánh tay cũng có chất lỏng màu đỏ chưa khô, son môi trên mặt bị lem, dưới cằm cũng dính một chút, tràn ngập hơi thở ám muội.

Sắc mặt Giang Ly lạnh xuống: "Hắn đã làm gì? "

"Không có gì." A Yên uống một hớp rượu, nhàn nhạt nói: "Chẳng qua là chuyện ngài cũng sẽ làm."

Cả người Giang Ly cứng ngắc.

A Yên nhẹ nhàng nở nụ cười, lại còn có tâm tình an ủi hắn: "Ngài không cần sợ, hắn so với anh vận may suýt chút nữa, em người đại diện vừa nãy cũng ở, anh ta không dám làm gì đâu. "

Cổ họng Giang Ly khàn khàn, ôn nhu nói: "Anh bảo đảm, sau này không ai có thể tổn thương em... Đêm nay anh ở lại cùng với em, ngày mai em hãy chuyển tới bên kia với anh." Hắn đi tới, muốn ôm lấy cô: "A Yên, anh sẽ chăm sóc cho em thật tốt."

"Ngài gọi tôi là cái gì? "

"... A Yên."

A Yên nở nụ cười, vừa cười, nước mắt vừa rớt xuống, rơi vào khoe môi đang cong lên: "Giang tổng, em chờ câu nói này của anh, chờ thật lâu, chờ đến thật mệt mỏi. Rất cực cũng nghe thấy chính miệng anh gọi tên em rồi, nhưng em vẫn không quen."

Không có gì tốt hơn, so với một người yêu mình sâu đậm, cười trong nước mắt cảm động lòng người.

"Chúng ta có thể lại bắt đầu lại từ đầu." Hắn nói: "Sau này còn rất nhiều thời gian, anh có thể bảo đảm——"

A Yên lắc đầu một cái: "Dạo gần đây, em vẫn luôn nghĩ, vì sao anh lại hỏi tâm chuyển ý với em như vậy? —— không, em không nên nói như vậy, bảy năm, trái tim của anh chưa bao giờ có chỗ của em."

Giang Ly không thể phủ nhận.

Trong lòng A Yên rõ ràng, cho lên càng thêm đau khổ: "Tại sao anh quay đầu lại? Bảy năm anh đều không động tâm, cho đến khi em cùng anh ngủ hai lần, anh lại đột nhiên yêu em."

Cô thở dài, xoay người, nhìn về phía hàng chục ánh đèn bên ngoài cửa sổ: "Em không thông minh, em đã nghĩ rất lâu rồi, vì thế thậm chí mất ngủ. Rất cực, em cũng nghĩ thông, An Thuận không yêu anh, cho lên em không dùng tình cảm để ý đến anh, như vậy lên anh mới để ý đến em."

Cô nhìn hắn, trong mắt tràn đầy nước mắt, mang theo vài phần chờ đợi.

Giang Ly có thể phủ nhận, lừa dối một người, đối với hắn mà nói quá đơn giản.

Nhưng hắn không muốn.

Hắn nặng nề gật đầu.

A Yên cười, vừa cười, vừa giơ tay lau đi nước mắt trên mặt: "Cảm ơn anh đã nói những lời nói thật với em. Giang Ly, Giang tổng... Anh yêu thích em cái gì đây? Anh bắt quá yêu thích em vì em tốt với anh, em yêu anh. Nhưng mà..." Giọng nói cô khàn khàn, giọng run run mang theo tiếng khóc: "Chuyện này đối với em, công bằng sao?"

Trong lòng Giang Ly đau nhói, dùng sức ôm chặt cô: "Xin lỗi, là anh không tốt..."

"Em không trách anh, em cũng không có tư cách trách anh." A Yên đẩy hắn ra, nắm chặt hai tay, móng tay đâm thủng lòng bàn tay, máu tươi chảy xuống: "Em và anh bắt đầu thế nào, em làm thế nào để có tất cả như ngày hôm nay, em đều nhớ hết... Còn nhớ đi thư mà anh tìm thấy sao?"

Giang Ly cứng đờ nói: "Nhớ."

"Quá bản." A Yên lẩm bẩm ba chữ này, mỗi một chữ đều giống như mũi dao đâm vào trái tim cô: "Anh nói, con người của em, trái tim của em, tình cảm của em, đều quá bản. Giang tổng, người của em, trái tim của em không bản, cho nên mới cùng anh bảy năm giao dịch, vì lý do đó Lục Thế Đồng như vậy, anh cũng vậy, không có ai coi em là một người đoàng hoàng!"

Về mặt Giang Ly trắng bệch, một câu cũng không nói ra được.

A Yên bước về phía hắn, cô đi một bước, anh lùi một bước.

Cuối cùng, cô dừng bước lại, sống lưng thẳng tắp, hát cảm lên, chiếc cổ dài nhỏ đường nét tao nhã mà quật cường: "Cảm ơn anh, đã cho em có cơ hội thực hiện ước mơ của mình, từng đề em tin tưởng, anh thật sự có tình cảm đối với em. Em đã tự lừa mình dối người bảy năm, lừa gạt mình có một ngày có thể cùng người tu thành chính quả, em không muốn tiếp tục sống ở bên trong lời nói dối. Giang tiên sinh... Chúng ta chấm dứt ở đây."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Đằng sau ánh hào quang (14)

Editor: Diệp Ái

Beta: Cà ri

Trước khi rời đi, Giang Ly để lại một câu.

-- ‘Anh sẽ cho em một câu trả lời.’

Hắn chân trước vừa đi, chân sau A Yên liền đem hắn kéo ra khỏi đầu, vừa quan sát Tiểu Mỹ sắp xếp hướng dẫn làm đẹp, vừa ăn không biết trời đất gì cả.

Buổi chiều ngày hôm sau, đột nhiên xuất hiện tin tức giật gân nhất giới giải trí năm nay, toàn bộ mạng lưới truyền thông đều tiến vào trạng thái ồn ào lao loạn, diễn đàn kinh tế tài chính, truyền thông, lĩnh vực giải trí, đài truyền hình suốt đêm viết bản thảo, đưa tin.

Cổ đông Tự Tinh, Thái tử gia tập đoàn Giang thị chính miệng tuyên bố, cuối năm nay sẽ cùng nữ minh tinh Tô Yên kết hôn, cuối tháng cử hành lễ đính hôn. Ngày, tháng, địa điểm, cử hành hôn lễ cùng lễ đính hôn, tất cả đều được thông báo chi tiết rõ ràng.

Ngoài ra, hắn còn cố ý trình trọng nói rõ: "Vị hôn thê của tôi là người phụ nữ rất tốt, chúng tôi quen biết đã lâu, chúng tôi từng có thời gian hiểu lầm, từng có tổn thương, sóng gió không ngừng, người ngoài quấy rối quá nhiều. Cuối cùng chúng tôi có thể ở bên nhau, tôi muốn cảm ơn cô ấy đối với tôi trả giá cùng chờ đợi, tôi yêu Tô Yên rất nhiều, cô ấy đáng giá để tôi bảo vệ cả đời."

Lão Cổ Đồng mở màng tâm mắt: "Kí chủ, cô không cùng hắn chia tay nữa sao?"

A Yên tắt TV: "Xuất hiện tin đồn về buổi lễ đính hôn, nhưng hắn lại không biết, ngày hôm qua ta diễn kịch đó gọi là lấy lui làm tiến." dừng lại một chút, lại nói: "Sóng gió không ngừng, bên ngoài quấy rối -- có đôi khi, ta thật sự bội phục hắn, chỉ cần hai câu, đem toàn bộ chuyện trước đây vứt hết cho An Thuần, cho nên nói, chỉ sợ lưu manh có văn hóa... Cũng may ta đã có kinh nghiệm tiếp xúc với người như vậy rồi."

Lão Cổ Đồng hỏi: "Ai vậy?"

A Yên vung tay: "Râu ria người qua đường giúp"

Lão Cổ Đồng...

Một lúc sau, Lão Cổ Đồng lại hỏi: "Không phải cô không nói chuyện yêu đương sao? "

A Yên: "Không muốn, cũng không phải sẽ không, tốt xấu gì cũng từng là yêu hồ, bản lĩnh sờ trường cũng không dám quên. Mười bốn tuổi, trước khi trưởng thành, yêu hồ tộc bắt bọn ta phải chuẩn bị một chiến lợi phẩm, nếu không sẽ không để cho bọn ta hóa thành hình người xuống núi, sợ mất thể diện, còn bị xem là hồng nhan họa thủy bại hoại."

"Chiến lợi phẩm? "

"Trái tim của nam nhân."

"Loại âm mưu hại người thế này không tốt lắm..."

"Tại sao? Ý trên mặt chữ, mang về một trái tim máu, tất nhiên, nhất định phải để đối phương tự mình gật đầu, sẵn lòng dâng lên."

"..."

Tin tức kết hôn vừa công bố, trong thời gian ngắn, bình luận của dân cư mạng đột phá mười vạn.

"Dấu chấm hỏi màu đen. jpg "

"Bây giờ tôi rất ngạc nhiên.jpg "

"Không phải đã nói không nói chuyện yêu đương không kết hôn sao? Thật là mắt mặt!"

"Mất mặt cái quái gì? Người ta lập tức gả vào hào môn thành Giang thiếu phu nhân, ai còn lưu ý đến những chuyện xấu lúc còn ở thế giới giải trí nữa. "

"Bộ phim đảo ngược hay nhất trong năm. "

"Ai đến giải thích cho tôi đi, Giang Ly cùng với Tô Yên, Giang Ly có một chân với An Thuần, Tô Yên nổi điên, theo Lục Thế Đồng, Giang Ly lại cùng Tô Yên được rồi. Xin hỏi mấy người này, đến cùng ai sai rồi ai đúng, ai tha thứ cho ai? "

"233333 icon cười khóc. "

"Lục Thế Đồng thâm nhất, không cần tranh cãi."

"Người ngoài quấy rồi? Nói An X Ba [Doge]"

"Lúc trước An Thuần còn có mặt mũi nói người khác là tiểu tam, rõ ràng chính mình mới là người thứ ba, thật không biết xấu hổ."

Fans A Yên gào khóc vô cùng thảm thiết, bình luận có nhiều đồng cảm nhất chỉ có đơn giản chỉ vài chữ.

"Chị lại gạt em. "

Cùng lúc còn có tiếng gào khóc càng thảm thiết hơn, là Fans CP của A Yên và Tịch Viên, đặc biệt là sau khi Tịch Viên vừa đăng tin mới lên Weibo. "

Ba giờ sáng, Tịch tiểu thịt tươi phát ngôn trên Weibo: Nếu như gặp em sớm hơn, nếu như tôi không tin tưởng bọn hắn.

Bình luận bên dưới là một mảnh vô cùng thảm.

Có người hiểu rõ tình hình cho biết, Tịch Viên vừa sa thải người diện của hắn.

Mà ở trong vòng giao thiệp của Giang Ly, bên ngoài thì gió êm sóng lặng, chỉ là có vị con ông cháu cha uống mấy ly rượu, nửa đêm gửi tin nhắn tập thể cho đám bằng hữu: Không hổ là Giang ca, cùng tình nhân kết hôn cũng có thể nói văn nhả như vậy, người em như em muốn học hỏi.

--Đương nhiên, sau khi tỉnh rượu, hắn lập tức xóa tin nhắn, tự mình đến nhà để xin lỗi.

*

Giọng nói của Lý tỷ ở trong điện thoại mất bình tĩnh: "Tiểu tổ tông của chị ơi, đến cùng em muốn thế nào? Đừng như vậy được không? Chị quý xuống cảm ơn em!"

Tô Yên ôn hòa nhã nhặn: "Nhớ kỹ, trước khi em tự mình lên tiếng trả lời, chị cũng đừng nói gì."

"Điện thoại của lão nương sắp nổ rồi!"

"Đổi cái mới."

"..."

Cúp điện thoại, Tiểu Mỹ ở bên cạnh hỏi: "Chị, thật sự chuẩn bị kết hôn sao?"

Tô Yên cười hỏi: "Em cảm thấy Giang Ly là người thế nào? Nói thật."

Tiểu Mỹ xoắn xuýt một chút, nói: "Bình thường rất đẹp trai, giọng nói nghe rất êm tai, thế nhưng... Thế nhưng em luôn cảm thấy sợ."

Tô Yên gật gù, không lên tiếng.

Tiểu Mỹ cẩn thận từng li từng tí một nói: "Thật ra, Lục tổng rất tốt, bây giờ chúng ta như vậy cũng có chút... quá đáng"

Tô Yên lắc đầu: "Mặc kệ thế nào, chị sẽ không lùi bước, sẽ không bỏ em, yên tâm đi."

Tiểu Mỹ có chút đỏ mặt, mở miệng: "... Em không đùa với chị! " trong lòng cuối cùng thả lỏng chút, thở dài, ngồi trên ghế sofa, không nhìn được tỏ rõ vẻ say mê lắm lắm lâu lâu: "Nếu như là em, em sẽ chọn Tịch Viên, hần cười trông rất đáng yêu, thật muốn thử cảm giác vò tóc của hần! "

"Con chó nhỏ cũng rất đáng yêu, xoa xao vò vò bộ lông mềm nhũn."

"... "

*

Lục Thế Đồng ở trong câu lạc bộ giải trí của mình hai ngày, uống rượu từ tối đến sáng, giữa trưa ngày hôm sau tỉnh lại, lại tiếp tục uống, uống đến mức xuất huyết dạ dày đưa đến bệnh viện, làm người nhà hoảng sợ, bắt hần phải nằm viện theo dõi.

Thật chán.

Ở câu lạc bộ, vốn muốn tìm mấy người phụ nữ để phát tiết, kết quả nhìn ai cũng giống Tô Yên, muốn ngủ, lại thấy tức, cuối cùng tức giận quá, mắng cô gái nhỏ vô tội chạy đi mất.

Hần nhếch khóe môi cười, liếc nhìn điện thoại.

Bên công ty vừa gửi tin nhắn, hỏi Tô Yên xử lý như thế nào.

... đứng lên xử lý.

Đang muốn gọi điện thoại, đúng lúc có cuộc gọi đến.

Hần nhìn thấy tên người đang gọi đến, nghiêng răng nghiêng lợi, đánh chết cũng không chịu nghe.

Không người nghe máy, tắt máy.

Trong lòng trống rỗng, chỉ cảm thấy tê liệt, không đau, cũng chẳng cảm thấy sung sướng khi trút giận.

Cuộc gọi thứ hai đến.

Hần nhanh chóng nghe máy.

Vẫn cái giọng nói ngọt ngào đáng ghét kia, không chút áy náy, không hề chột dạ: "Lục tổng, ngài ở công ty sao? "

Hần từ khẽ răng rít ra một câu: "Em lại đang ở đâu? "

"Tắm rửa a."

Hần có thể nghe thấy, qua điện thoại, hần bởi vì tức giận mà hít thở nặng nề.

Nhưng lửa giận rất nhanh giảm xuống, giọng nói của hần cực kỳ bình tĩnh: "Tô Yên, tôi đang ở bệnh viện."

Một, hai, ba, bốn, năm...Ba mươi.

Đầu day bên kia im lặng nửa phút.

Lục Thế Đồng nghĩ, chỉ cần như vậy là đủ rồi, hần có thể lừa gạt bản thân mình, nửa phút này, cô cũng vì hần mà đau, vì hần mà buồn.

Đôi khi, lừa mình dối người thật sự có thể cảm thấy an ủi.

"Cho tôi thêm hai ngày, tôi sẽ cho ngài một câu trả lời thuyết phục."

Điện thoại cúp máy.

Hắn tựa vào đầu giường, đến nửa ngày cũng không nhúc nhích, một lúc sau, cầm lấy con dao cùng quả táo bắt đầu quá trình gọt hoa quả.

Buổi chiều, trong phòng bệnh có một vị khách không mời mà đến.

Người đàn ông mặc âu phục gầy da, từ tóc đến chân, khắp toàn thân từ trên xuống dưới cẩn thận tỉ mỉ, tất cả đều hoàn mỹ, trang phục chất lượng giống như một vị tinh anh ưu tú mà trong tạp trí miêu tả.

Giang Ly đặt giỏ hoa quả xuống bàn, nhàn nhạt mở miệng: "Nghe bác Lục nói cậu nằm viện, như thế nào, khá hơn chút nào không?"

Lục Thế Đồng không quan tâm: "Cửa ở bên kia, không tiện."

Giang Ly không động đậy: "Tôi muốn cùng cậu nói chuyện hợp đồng của Tô Yên"

Lục Thế Đồng lại bắt đầu gọt hoa quả, động tác ung dung thong thả, vừa chăm chọc nói: "Có cần tôi cho cậu thông tin liên lạc của người phụ trách pháp lý Thiên Hồng sao? "

Giang Ly ngồi xuống sofa, giọng nói ôn hòa: "Tôi đến không phải để khiêu khích, mọi chuyện trước kia, tôi chỉ muốn tìm một cách hợp lý để giải quyết, chuyện này đối với mọi người đều có lợi." hai tay hắn đan vào nhau, im lặng một lúc, thấp giọng nói: "Lục Thế Đồng, tôi chỉ muốn bảo vệ cô ấy."

Lục Thế Đồng cười lạnh.

"Quá khứ của Tô Yên, chắc cậu không biết."Giang Ly theo bản năng đưa tay vào túi, rút ra một điều thuốc, chợt nhớ đây là bệnh viện, lại cất đi: "Cô ấy số khổ, sinh ra ở nông thôn, không cha mẹ từ nhỏ, là đứa trẻ mồ côi, khi còn bé đã đi theo một bà lão lượm rác để duy trì cuộc sống, không đọc được mấy quyển sách, trình độ học vấn thấp, lang bạt khắp nơi. Sau đó, gặp may đứng dịp tiền vào thế giới giải trí, cô ấy sợ nghèo, cho là có tiền thì cái gì cũng sẽ dễ dàng giải quyết, cho lên cô ấy mới đi theo tôi. Có thể trước chỉ vì nghèo lên ở bên cạnh tôi, nhưng lại suýt chút nữa mất mạng."

Lưỡi dao cắt vào ngón tay.

Lục Thế Đồng nhíu nhíu mày, không chút biến sắc để tay xuống dưới chăn.

Giang Ly cuối thấp đầu, không chút để ý hắn: "Tôi từng ở trên tủ đầu giường của cô ấy tìm thấy một bức di thư, cô ấy từng có ý định tự sát." Hắn đau xót nhắm mắt lại, ngẩng đầu lên: "Lấy thân phận của cậu, tiện tay vui đùa một chút, không thiếu phụ nữ cậu cần, tôi cũng không cảm thấy cậu có bao nhiêu để ý tới Tô Yên, nhưng tôi thật sự muốn trân trọng cô."

Lục Thế Đồng lạnh lùng nhìn hắn.

Sau bao nhiêu năm, vẫn là vẻ mặt tự coi mình là đúng đó.

"Nói xong rồi sao? Vậy thì mau đi đi, đừng quấy rầy tôi nghỉ ngơi." Hắn lười biếng dựa về phía sau, trào phúng nói: "Nếu đổi lại là năm năm trước, câu mà nói với tôi những lời này, đừng nói nằm trên giường bệnh, coi như tàn một cánh tay, tôi không đánh cậu tàn phế thì không mang họ Lục!"

Giang Ly đứng lên, sửa lại cổ áo âu phục màu xám, đi tới bên cạnh cửa: "Cậu cứ từ từ suy nghĩ."

"Giang Ly."

Hắn quay đầu lại.

Lục Thế Đồng ánh mắt lạnh nhạt, cong khóe môi giễu cợt nói: "Cậu cho rằng cô ấy rất yêu cậu sao?"

Giang Ly mỉm cười nhả nhặn: "Yêu đến mức cậu không thể nào tưởng tượng được."

Về mặt Lục Thế Đồng càng thêm trào phúng.

Giang Ly mở cửa đi ra ngoài.

Lục Thế Đồng chờ hắn đi, sau đó mới rút tay từ dưới chăn mòng ra.

Ổng tay áo bệnh nhân dính chút máu, vết thương không sâu, không nghiêm trọng.

Hắn dùng khăn lau máu trên ngón tay, gửi cho Tô Yên một tin nhắn: Hai ngày sau, nếu như tên đàn ông xấu xa kia, còn dám tới trước mặt của tôi điều võ dương oai, nợ cũ lẫn nợ mới của chúng ta cùng tính một lần.

Lần này trả lời tin nhắn rất nhanh.

—— Cảm ơn ông chủ.

Vẫn như mọi khi kèm theo một bông hồng cùng gương mặt tươi cười đặc biệt ngoan ngoãn.

Lục Thế Đồng nhỏ giọng cười xùy, bỏ điện thoại qua một bên.

Đột nhiên có chút nóng nảy rồi.

Đây không tính là tình yêu nhưng lại dùng tình cảm quá sâu để dây dưa, để hấn giầy vò, hao hết tâm huyết, rất đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Đẳng sau ánh hào quang (15)

Editor: Dur

Beta: Bơ + Cà ri

Khi Giang Ly đi tới, A Yên đang mặc một cái áo somi dài tay của nam ngồi xếp bằng ở trên ghế sofa, rất hiếm khi mới thấy dùng tài khoản Tiểu Mỹ lượn một vòng trên weibo. Hấn đi tới, rất tự nhiên ôm lấy cô vào lòng kéo vạt áo màu trắng lên nhìn một chút, trên miệng mang ý cười: "Em còn giữ quần áo của anh?"

A Yên nghiêng mặt sang bên: "Anh có vẻ rất đặc ý nhỉ?"

Hấn khẽ mỉm cười, hôn môi của cô: "Không có."

A Yên bịu môi, vẻ mặt có chút oan ức: "Chẳng qua là chưa kịp ném thôi, em giữ đồ của anh làm gì? Không biết chừng còn có cô gái khác cũng mặc qua."

Giang Ly nhẹ nhàng kéo chớp mũi của cô: "Ăn dấm lung tung."

Nhưng tâm trạng cực kì tốt.

A Yên quay đầu, tiếp tục xem điện thoại di động.

Giang Ly hỏi: "Đang xem cái gì vậy?"

"Tịch Viên." A Yên trả lời, có chút không biết nên khóc hay cười: "Hấn thật sự làm khó người đại diện. Thì ra khi quay phim lúc nào hấn cũng không nói chuyện với em, là bởi vì người đại diện đã đặc biệt thông báo... Em thấy hấn là nhìn em càng lúc càng đẹp nên muốn cùng em trao đổi bí kíp nhưng lại không dám, nên chỉ có thể nhìn em một cách kỳ lạ như vậy."

Giang Ly cười: "Hồng nhan họa thủy, mỹ nhân Yêu Tinh."

A Yên nhướng mi, móng tay xanh biếc chỉ cái trán hấn một cái: "Nếu thật sự là hồ ly tinh cũng không nhìn trúng anh, mỹ nhân Bạo Quân, hòa thượng, tiểu thư sinh, đó mới là khẩu vị của em."

Giang Ly bắt được tay cô nắm trong lòng bàn tay mình, nghiêm khắc nhắc nhở: "Sau này đi quay phim kiểm chế bản thân một chút, như vậy chẳng phải yên lành rồi sao."

"Giang tổng lại bắt đầu cảm rằm rồi hả?" A Yên tựa vào trong ngực hấn: "Cho dù người ta muốn làm khó em, cũng phải coi có dám không nê mặt mũi của anh hay không——"

Giang Ly nói: "Thật sự không được rồi, hay là anh giấu em ở nhà, không cho đi chỗ nào hết."

A Yên than thở: "Bá đạo như vậy?"

Giang Ly mỉm cười, nghiêm túc nhìn chằm chằm vào mắt của cô: "Có anh còn chưa đủ sao?"

A Yên cười cười, để điện thoại di động xuống, cầm remote lên bật ti vi.

Vừa lúc đang chiếu 《Cung thành liễu》.

Trong khung hình A Yên mới vừa bị hoàng hậu tát, cúi đầu không dám lên tiếng, đợi hoàng hậu đi, một lúc sau mới ngẩng đầu lên, trên mặt đầy nước mắt, trong mắt cũng chứa nước, tư thái điềm đạm đáng yêu diễn xuất rất sắc sảo.

Hình ảnh bên ngoài, A Yên rúc vào trong ngực Giang Ly khẽ thở dài một tiếng, nhỏ giọng nói: "Em nhớ rất rõ cảnh này, lúc ấy thật sự rơi nước mắt rất nhiều, lau xong lại tiếp tục chảy ra, căn bản không dừng lại được. Anh biết tại sao không?"

Giang Ly cau mày: "Người kia xuống tay quá nặng với em? Anh—— "

A Yên giờ tay lên đặt trên môi hắn, bật cười: "Một cái tát kia đánh lên mặt em nói cho cùng chỉ là đau ngoài da, đau ở trong lòng mới thật sự là đau... Đây cũng không phải là diễn."

Giang Ly sừng sốt, nhớ lại sinh nhật Lục Thế Đồng năm ngoái, đã rất lâu A Yên chưa từng lộ diện, cuối cùng cũng thấy, lại chú ý tới nếp nhăn nơi khóe mắt hắn, lập tức nở nụ cười: "Em đó."

A Yên cũng cười sau đó có chút ngượng ngùng nên quay đầu tiếp tục xem TV.

Giang Ly thấp giọng bình tĩnh nói bên tai cô: "Sau này, ở bên ngoài bị ủy khuất, về nhà nói với anh."

Lưng A Yên cứng đờ.

Giang Ly thấy trong lòng hơi khó chịu: "Anh là chồng của em, là người thân của em... Anh vĩnh viễn sẽ không để cho em một mình." Hắn ôm chặt cánh tay cô trầm giọng nói: "Bị khi dễ, bị người ta làm khó xử, đau lòng hay thậm chí không có bất kỳ lý do gì, chỉ cần tâm trạng không tốt, cũng phải nói cho anh biết, anh sẽ chịu trách nhiệm việc dỗ dành cho em vui được không hả?"

A Yên cúi đầu: "Anh không chê em sao?"

"Ngốc quá." Hắn cười nhẹ, xoa xoa tóc của cô, nghiêm trang nói: "Chờ có một ngày, em sẽ không nghĩ tới mấy vấn đề này, em có thể không cần lý do gì mà biểu lộ chút bướng bỉnh với anh để anh có thể chứng minh cho em thấy anh là người chồng tốt như thế nào."

A Yên nhìn không được cười một tiếng, ngược mắt lên lườm hắn một cái thật nhanh rồi lại cụp mí mắt xuống: "Ngày mai sinh nhật em, anh đến đây đi, chúng ta cùng nhau mừng sinh nhật ở nhà."

"Không phải nói rồi sao? Anh dẫn em đến Châu Âu châu mừng sinh nhật?"

"Không được, hiện tại mọi chỗ đều có chó săn nhìn chăm chăm, không ra khỏi cửa tiểu khu thì không sao, vừa đi ra ngoài liền bị chụp hình, đến sân bay cũng phải bị chụp lên, em chỉ muốn cùng anh, chỉ hai chúng ta cùng nhau đón sinh nhật một cách yên lặng mà thôi."

Giang Ly gật đầu: "Cũng tốt, qua ngày mai, anh cùng em thu dọn đồ đạc để anh sớm dọn đến đó."

Ánh mắt A Yên giãn ra cười đến mức dịu dàng đầm đìa: "Ừ."

*

Sáu giờ chiều, Giang Ly nhắn tin nói đang trên đường tới.

A Yên không trang điểm, tự mình xuống bếp nấu bốn món mặn một canh, dùng chiếc đũa chấm nếm thử một chút rồi nhún mày, "Nhạt quá."

Lão Đồ Cổ ngồi thấy được mùi thơm lộ vẻ tham ăn, cái gương mọc ra hai chân vừa nện vừa dài, nhanh chóng chạy đến, nhảy lên giành lấy chiếc đũa: "Không ngờ, kí chủ còn biết nấu ăn."

"Tại sao không thử chứ?"

"..."

Lão Đồ Cổ không dám nói thật, bởi vì người quá yếu ớt, cả ngày chỉ dùng gương soi mặt, mười ngón tay không dính nước, ở nhà ăn cơm đều mời a di nấu, nhưng muốn được ăn nên chỉ đành phải nói dối: "Kí Chủ vừa nhìn chính là người đại phú đại quý —— "

A Yên liếc xéo nó một cái, cười mà như không nói: "Tự xưng là lão hủ, nhưng già mà không nên nét, nói dối dụ dỗ ta vui vẻ, có thấy xấu hổ không?"

Lão Đồ Cổ không có tiền đồ mặt liền đỏ lên.

"Môn học cách lấy lòng đàn ông này, ta từng là học sinh xếp hạng tốt đó, không chỉ có gương mặt này đâu, các kiểu kỹ năng ta cũng học qua một chút. Muốn bắt lấy tâm một người đàn ông trước tiên phải nắm được dạ dày của hắn ta trước —— ta đây sao lại không biết chứ? Nếu không phải là giữa đường thôi học để niệm kinh hướng phật, thì ta ít nhất ta cũng có thể theo gót chân các vị tiền bối, làm một yêu cơ hại nước hại dân lưu danh sử sách."

A yên nói xong, giọng nói hết sức đáng tiếc.

Lão Đồ Cổ miệng giật giật: "Cô... Đi niệm kinh?"

A yên thờ dài, tức giận chỉ cái bàn: "Người không thấy một bàn đều là thức ăn chay sao? Hiện tại thì tốt rồi ngay cả đồ ăn mặn ta cũng quên cách nấu,

bây giờ có mời a đi tới đây cũng không còn kịp nữa. Ai, ta đâu gì cũng là hồ ly, thế nào mà còn thua cả con thỏ nhỏ!... Nói đến cùng toàn bộ trách nhiệm là của hần, đem một đồng lớn thối hư tật xấu của hòa thượng tu hàng giả, khẩu vị vô cùng thanh đạm chỉ chịu ăn chay, hại khổ ta."

Lão Đồ Cổ kỳ quái: " "Hần" là ai?"

"Râu ria người qua đường ắt."

...

Lão Đồ Cổ thờ dài: "Kí Chủ, trong tủ lạnh có thịt bò, ta dạy cho ngươi cách làm bít tết đi."

A yên mây đen trên mặt biển mắt, cầm cái gương lên hôn một cái.

Lão Đồ Cổ về mặt đưa đám: "Kí Chủ, ngươi không thể động một chút là...Phi lễ với lão than a!"

*

Trước khi Giang Ly đến, A Yên vừa mới chỉ thị dặn dò Tiểu Mỹ:

Tối nay rạng sáng mười hai giờ, vào weibo của chị, đăng tải đoạn video mà chị gửi cho em này. Không nên hỏi, không nên nhìn, không cần nói cho chị Lý, đây là mệnh lệnh, nếu có sơ suất tự mình cuốn gói đi.

Tiểu Mỹ trả lời.

—— nhận được!

Bgay sau đó, A Yên lại nhấn một tin: Hôm nay em làm thêm giờ, rạng sáng ngày mai ở trên mạng đợi chỉ thị tiếp theo, chị tính thêm cho em phí cực khổ tăng ca.

Tiểu Mỹ: Kiên quyết thi hành mệnh lệnh!

A yên: Sau mười hai giờ, chị tùy tiện gửi cho em chữ gì đó, icon hay emo gì đó nói chung chỉ cần là chị gửi cái gì cũng được khi em nhìn thấy, lập tức điện thoại báo cảnh sát, địa chỉ là nhà chị.

Tiểu Mỹ:?????????

A yên: Đừng hỏi, nghe lời.

Tiểu Mỹ:...

A yên cười cười.

Giang Ly vừa vào cửa, nhìn thấy cảnh người yêu đồ trang sức trang nhã nhẹ nhàng, trên người còn mặc tạp dề, tóc kéo có chút loạn.

Trên bàn dài bày món ăn gia đình cùng bít tết, vẫn còn bốc hơi nóng.

Bên ngoài trời lại bắt đầu lạnh, trong nhà nhiệt độ cao và mùi thơm của thức ăn xông vào mũi, thật ấm áp.

Bất kể là người đàn ông thành công hay mạnh mẽ thì mỗi phút mỗi giây trong cuộc đời đều chỉ mong đợi có một gia đình ấm áp, có thể yên bình trôi qua cuộc sống bình thường.

Hần để bánh sinh nhật xuống, giang hai cánh tay ôm cô, nhẹ giọng nỉ non: "Sinh nhật vui vẻ."

A yên dựa vào lồng ngực của hần, khỏe mắt có chút ướt át: "Anh có thể ở bên cạnh em, em rất vui."

Giang Ly nâng mặt của cô lên, hôn lên mắt cô một cái: "... Không nên nói như vậy."

A yên nghỉ ngơi nhìn hần.

Giang Ly than nhẹ: "Em có thể ở bên cạnh anh, người may mắn nhất là anh mới đúng." Hần cười nhạt, đáy mắt xẹt qua tia triền miên: "Không bỏ lỡ em, là vận may của anh."

*

Buổi tối ngày hôm nay đặc biệt lạnh.

Lục Thế Đồng ngồi ở trong xe, cửa sổ xe mở to khụy tay hần đặt trên cửa xe, rít một hơi lại một hơi rồi buồn bực nhả khói.

Gió lạnh thổi vào trong, cả người đều là khí lạnh

Hôm nay là sinh nhật người phụ nữ kia, cũng là kỳ hạn cuối cùng sau hai ngày.

Xe liền dừng ở dưới lầu nhà cô.

Từ bệnh viện chạy ra ngoài, hân tói rất sớm, sớm hơn cả Giang Ly, tận mắt nhìn thấy tài xế đưa đón hân, tận mắt nhìn thấy hân xách theo bánh sinh nhật cùng quà tặng đi lên.

Đổi lại bình thường, lòng phòng bị của Giang Ly rất cao không thể nào không chú ý đến hân.

Nhưng hân hôm nay không có.

Yêu khiến người thật ngu xuẩn.

Tựa như hân, liều mạng nói với bản thân không được đến, thế nhưng lại chạy tới chỗ này, chứng kiến cô cùng gian phu có bao nhiêu ân ái, thời gian một giây dài như một năm, hết lần này tới lần khác quyết tâm không chịu đi.

Chờ qua tối nay, trên đầu hân đột nhiên mọc lên cả một đồng cỏ xanh, hân muốn cùng người phụ nữ kia tính toán cho rõ ràng, ít nhất để cho cô ba ngày không xuống giường được, không thể đi ra đường, để xem cô còn có cái lá gan đi ra ngoài dụ người.

Mẹ nó

Bảy giờ, tám giờ... Mười một giờ, mười hai giờ.

Trời mưa.

Mưa mới đầu nhỏ tích tí tách, dần dần to lên, gió cuốn mưa bụi ướt tạt tới trên mặt, màu đen trên bầu trời đêm như hố sâu không thấy đáy.

Hân cắn răng, vứt bỏ tàn thuốc, đang muốn mở cửa, trợ lý lại gọi tới, thờ không ra hơi: "Lục tổng, là tôi, tiểu Trịnh! Ngài đang ngủ sao?"

"... Có rắc mau phóng "

"Ngài... ngài mau mau vào xem Weibo của Tô Yên!"

Hân cau mày.

Weibo của Tô Yên? Không phải kể từ khi cô ấy mê làm đẹp đã sớm vứt xó sao?

Nhưng cái weibo bỏ hoang lâu rồi đó đúng lúc mười hai giờ, up một video mới ngắn gọn.

"Chào mọi người, tôi là Tô Yên, hai ngày nay, thân thể tôi không thoải mái, không thể nào đi ra ngoài, nhưng có một chút tin đồn, tôi muốn đích thân trả lời."

"Sự việc của Giang tổng kia, tôi nghĩ là đó là trò đùa nhỏ của ngài ấy, chúng tôi làm sao có thể đính hôn, kết hôn? Tôi cùng ngài ấy trước kia có quen biết, hiện tại không quen."

Gương mặt bị thương lộ vẻ vô tội.

Lục Thế Đồng nở nụ cười, không biết là tức giận hay cao hứng.

"Còn có những lời đồn khác, cũng không thể tin được." Cô gái trong Video thần sắc nghiêm túc, giọng nói cũng thật nghiêm túc: "Lục tổng của công ty chúng tôi, hân là người tốt, càng là một ông chủ tốt "Công và tư rõ ràng"."

Nụ cười cương ở trên mặt.

Lục đời thấy cô lại bắt đầu tổn hại thừa lời.

"Tôi lặp lại lần nữa, tôi không nói chuyện yêu đương cũng không kết hôn. Tôi đang rất bận rộn, sự nghiệp chiếm phần lớn thời gian của tôi, tôi còn muốn chăm sóc sắc đẹp, còn phải nghe bình luận của fans khen tôi xinh đẹp, tôi không có thời gian mỗi lần phải đứng ra bác bỏ tin đồn. Sau này nếu thấy tin tức có liên quan đến sống tình cảm của tôi, xin tự động bỏ qua, cảm ơn đã quan tâm."

Mới đăng được mấy phút, bình luận đã như nước thủy triều vọt tới, top bình luận như sau:

"Cho xin đi, phát thẻ người xấu cho Giang Ly bảo không quên biết, lại phát thẻ người tốt Lục Thế Đồng, Tô Yên đang muốn lên trời a!"

"Cho nên... Tịch Viên của chúng ta đâu? Fans CP sẽ khóc chết."

"... Chẳng lẽ leo lên đầu cành cao hơn rồi hả?"

"Tô Yên thật yêu mặt của mình nhỉ, rất bận bởi vì còn phải xem bình luận của fans cmt ha ha ha ——."

"A a a tui cũng biết là giả! Tui muốn cả đời bảo vệ bảo bảo nhà ta thịnh thế mỹ nhan, tiểu tỷ tỷ là của tui, mới không kết hôn đâu được chưa, tin vịt từ câu tử không đáng tin!"

"Ôm chặt tui đi đừng có để tui run lấy bầy."

Sắc mặt Lục Thế Đồng ẩn trong bóng tối không rõ biểu cảm, trong mắt có tia sáng khát máu cười một tiếng lộ ra hàm răng trắng, chân dài bước ra ngoài, chốt đóng sầm cửa xe ;ại.

—— đi con mẹ nó chó má người tốt!

Chợt, sau lưng vang lên chuông báo.

Một xe cảnh sát nhanh chóng chạy đến rồi dừng lại, mấy người cảnh sát từ trong xe xuống trực tiếp đi lên trên lầu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhan Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Đẳng sau ánh hào quang (16)

Editor: Slinh

Beta: Cà ri

Hai giờ trước.

Sau khi com nước no nê, đến thời gian sinh dục vọng.

Trên mặt A Yên không cẩn thận bị dính chút bơ, tay vừa rút một tờ giấy muốn lau đi, bỗng nhiên ngón tay ấm áp, hoá ra là bị người bên cạnh nhẹ nhàng nắm lấy: "Đừng nhúc nhích, để anh."

Cô ngạc nhiên một chút, cũng đưa tờ giấy ăn cho anh.

Giang Ly cười nhẹ, lắc đầu, cơ thể hơi nghiêng, chậm rãi, tỉ mỉ hôn đi vệt bơ màu trắng.

A Yên đỏ mặt, xấu hổ mà hơi nghiêng nghiêng đầu, nhỏ giọng hỏi: "Bánh rất ngọt sao?"

Anh nói: "Em ngọt hơn."

Đêm đã khuya.

Giang Ly đùa nghịch những sợi tóc đen nhánh trên vai cô, hơi phân tâm hỏi: "Vừa rồi em ước gì?"

"Một, hy vọng sự nghiệp sẽ thành công, bộ phim vừa hợp tác với đạo diễn Dương có thể giành được giải thưởng. Hai, hy vọng cả đời này, có thể để lại cho người hâm mộ của em những ký ức tốt đẹp nhất. Ba, hy vọng em sẽ mãi mãi mỹ nhan thịnh thế —— a!"

Anh cúi người, khẽ cắn đôi môi mềm mại phần nộn như trùng phạc, ôm lấy cô ngã xuống giường lớn.

Những sợi tóc đen nhánh trải toản loạn trên giường đơn màu trắng, đen trắng rõ ràng.

Giống như đôi mắt trong veo của cô vậy.

Không khí nhanh chóng nóng lên, nhất định sẽ là một đêm tình loạn ý mê.

Giang Ly dọc theo trán của cô, đôi mắt, môi, một đường hôn xuống.

A Yên phối hợp nhắm mắt lại, giấu đi ánh mắt vẫn luôn tỉnh táo cùng lạnh nhạt, khó chịu hừ một tiếng, cắn chặt môi dưới, hai tay nắm ga giường, tạo ra từng vết nhăn nhúm.

Từ chi quán lấy, linh hồn rung động.

Cuối cùng, giọng nói trầm thấp của anh vang lên: "Anh yêu em."

A Yên mỉm cười, cơ thể hường thụ phút giây sung sướng, chờ cả hai dần bình tĩnh lại, liền liếc qua chiếc đồng hồ treo trên tường, chậm rãi ngồi thẳng, châm một điếu thuốc rồi đưa cho hân: "Những lời này, đã từng có một cô gái đợi thật lâu, chỉ tiếc, cô ấy không thể nghe được."

Người thật sự tên Tô Yên kia, yêu hân ta sâu đậm đến mức chết cũng không hối hận.

Giang Ly khó hiểu, hơi nhú mào: "Cái gì?"

A Yên không trả lời, chỉ đứng dậy mặc quần áo, trước tiên là nhắn tin cho Tiểu Mỹ, sau đó cầm điện thoại của hân ném qua: "Giang tổng, mau nhìn Weibo đi."

Lông mào hân nhú chặt, cúi đầu nhìn thẳng màn hình.

A Yên mặc áo ngủ lam bằng tơ lụa, bên ngoài khoác một chiếc áo len mỏng, tựa bên cửa sổ, chờ hân xem xong.

Trời mưa.

Rèm cửa lộ ra một khe hở, có thể thấy được những giọt mưa đang tung hoành trên kính cửa sổ thủy tinh, giống như nước mắt không thể ngừng rơi.

Trong trí nhớ của nguyên chủ, cũng có một đêm mưa như vậy, người đàn ông kia đứng trước mặt, dáng vẻ cao cao tại thượng, giống như có thể tùy ý thao túng sông chết, đập cô xuống vũng bùn dơ bẩn.

Toàn bộ thế giới đều dơ bẩn.

Thần sắc của Giang Ly đột ngột lạnh lẽo, ngược mắt: "Em có ý gì?"

A Yên mỉm cười: "Đã nói sẽ ngủ với ngài ba lần, nhiều một lần hay ít một lần cũng không được, con người của tôi không chỉ có lòng tự trọng cao mà còn vô cùng coi trọng chữ tín đấy."

Giang Ly đứng lên.

A Yên bình thần nhìn hân, trước sau đều không sợ hãi.

Giang Ly nheo mắt, từng bước lại gần: "Em điên rồi." Bỗng hân đứng lại, hít sâu mấy lần, cố gắng bình tĩnh: "Mau xóa tin trên Weibo đi, anh và em sẽ cùng giải thích ——"

A Yên cười ra tiếng: "Đây chính là lời giải thích của tôi. Tôi đã sớm nói tám trăm lần, tôi hứng thú với ngài, chỉ bởi vì cơ thể của ngài thôi, giới hạn là ba lần, ngài không nghe, tôi có biện pháp gì?"

Giang Ly cắn răng, lạnh lùng nói: "Em muốn báo thù anh."

A yên lác đầu, giọng nói mang theo tiếu nuối: "Giang tiên sinh, ngài vẫn luôn tự cho mình là đúng như vậy."

Ngoài cửa sổ, mưa vẫn rơi.

Thuốc lá cháy một đoạn, bóng tối cả ngón tay.

Chỉ là chút đau đớn nho nhỏ, nhưng lại kích thích lửa giận trong lòng hân, nỗi đau bị lừa gạt cũng trong nháy mắt bùng lên.

Tất cả đều là giả dối.

Những điều hân đã nói, đã làm với cô, cô chưa bao giờ quên, luôn luôn khắc sâu trong lòng, vì vậy chọn đêm mưa hôm nay, trả lại tất cả những đau đớn ấy.

Đối với hân, cô chưa từng yêu, chỉ có nỗi hận thấu xương.

Chơi đùa với thân thể, với tình cảm, cũng chỉ vì trả thù, nực cười là hân lại tình nguyện lún sâu.

Nhưng hân yêu cô.

Hân vẫn yêu cô.

Chợt hân cười lạnh, đem tàn thuốc bóp nát trong lòng bàn tay, bước tới: "Không phải em nói thế nào thì là thế ấy."

A Yên vẫn không nhúc nhích, vẫn bình thần đứng đó, miễn cưỡng khoanh hai tay trước ngực, nhìn hân mang theo vài phần vui vẻ, cùng mười phần kiêu khích và kiêu ngạo.

Bình tĩnh như vậy, không coi ai ra gì.

Nhưng lại xinh đẹp như vậy, chói mắt như mặt trời rực rỡ.

Vì vậy, Giang Ly dừng lại, yết hầu chuyển động lên xuống, giọng nói khàn khàn: "Tô Yên, em muốn trả thù anh, em hận anh, không sao cả... Anh yêu em." Hắn hơi cắn môi dưới, đột nhiên nở nụ cười, đôi mắt màu đen hiện lên vẻ u ám, hung ác mà điên cuồng: "Chỉ cần anh yêu em là đủ rồi. Em muốn trả thù, anh cho em cơ hội, chỉ cần em ở bên anh..."

Hắn nắm lấy cánh tay mảnh khảnh của cô gái.

A Yên chỉ bình tĩnh nói: "Buông ra."

Hắn không chịu, nhìn chằm chằm đôi mắt của cô, oán hận nói: "Đây không phải điều em muốn sao? Anh bỏ rơi em, chà đạp lòng tự trọng của em, vì vậy em cũng phải nhìn anh hèn mọn đứng trước mặt em, cầu xin em quay lại. Em còn chưa hài lòng sao? Gã cho anh, em sẽ có cả đời để tra tấn anh, em muốn gì, anh đều cho em ——"

"Anh nói, anh yêu tôi." A Yên nhìn hắn, giọng nói bình tĩnh: "Giang Ly, tôi vì anh mà phát điên, vì anh mà suýt chút nữa tự sát, lúc đó anh đang ở đâu? Là ở bên cạnh An tiểu thư. Lúc tôi đau khổ, anh yêu tôi sao? Lúc tôi bị paparazi điên cuồng chụp ảnh, khuôn mặt vụn vỡ, anh sẽ yêu tôi sao?"

Mắt Giang Ly đỏ lên, nói không ra lời.

A Yên gỡ từng ngón tay của hắn, kéo tay hắn xuống, khuôn mặt không cảm xúc: "Tình yêu rẻ mạt như vậy, cũng chỉ xứng với hư tình giả ý lừa gạt."

Hắn im lặng rất lâu, môi hơi giật giật: "Em đối với anh, không có chút tình cảm nào sao?"

A Yên gật đầu.

Hắn vẫn không chết tâm: "Anh không tin."

Giọng nói có chút run rẩy, âm điệu trầm thấp, lộ ra một loại gãy chết buồn bình.

Hắn nắm chặt vai của cô, cúi đầu xuống, hạ đôi môi lạnh lẽo, bất kể triển miên như thế nào, đôi mắt của cô vẫn tỉnh táo, đen trắng rõ ràng, ánh mắt trong trẻo, không hiện lên chút tình cảm.

Lòng đã lạnh hơn phân nửa.

Đột nhiên, cửa phòng vang lên một tiếng thật lớn, hắn vừa quay lại đã bị một lực lớn lôi kéo, cả người đập vào tường. Hắn vịn vách tường đứng dậy, ho khan vài tiếng, nhìn người phá cửa xông vào.

A Yên nhìn hắn, hơi kinh ngạc: "Tại sao lại là ngài?"

Bóng lưng cao lớn của Lục Thế Đồng che trước mặt cô, nghe được câu hỏi, hừ lạnh một tiếng, quay đầu lại: "Bởi vì tôi để cho cảnh sát rời đi rồi. Em báo cảnh sát làm gì, ngài còn chưa đủ rắc rối à?"

"Tôi chưa bao giờ ngại dính vào rắc rối, chỉ có người không chịu gặp gỡ vui vẻ, chia tay yên bình." A Yên nhún mày: "Tại sao ngài lại đến đây?"

Lục Thế Đồng im lặng, mặt đỏ bừng, có chút bối rối, nhưng rất nhanh đã khôi phục thái độ bình thường, điềm nhiên như không có việc gì: "Em gặp chuyện rồi, xóa hot search đề tin tức không phải do Thiên Hồng chi tiền sao? Tôi đang tiết kiệm tiền cho công ty!"

...

A Yên không phản bác được, dứt khoát im lặng.

Đối với tất cả những chuyện này Giang Ly đều không có phản ứng, dường như đang ở thế giới của riêng mình, rất lâu sau mới hoàn hồn, nhìn A Yên: "Ngày đó, ở biệt thự trên núi, em nói em có tình cảm với anh, từ lúc đó trở đi, đều là âm mưu."

A Yên nhún mày: "Không, tôi nói tôi có cảm tình với anh, chính là khiến anh không chịu thương lượng thôi, chính anh hiểu sai mà."

Giang Ly im lặng cười khò.

Đến lúc này, mặt cô không đỏ hơi thở không gấp, ánh mắt vẫn trong trẻo như cũ.

Từ khi sau khi trở lại, cô vẫn hiền ngang như vậy, thẳng thắn vô tư đến mức... mê người.

Trước nay hắn là người có thù tất báo, nhưng không hận cô.

Từ trong đôi mắt kia, nhìn thấy chính mình, đã từng khinh miệt tẩm lòng chân thành của một cô gái, còn cười nhạo cô ấy ngu xuẩn.

Cảm giác bị chà đạp, hoá ra là như vậy.

A Yên bỗng đứng thẳng, kéo áo khoác xuống: "Giang tổng, việc nhỏ như vậy, ngài chỉ cần động đầu ngón út là có thể giải quyết, ngại trừ việc mặt mũi mất hết, ngài cũng không tốn thất cái gì." Bỗng nhiên cô cười nhẹ, ánh mắt dịu dàng mềm mại, chạm vào trái tim của hắn: "Chẳng lẽ tôi không đẹp sao?"

Một ánh mắt, một câu nói không nặng không nhẹ mà nói.

Hồn xiêu phách lạc cũng chỉ như vậy.

Lục Thế Đồng cảm thấy, đời này chỉ sợ không đợi được đến tháng năm già cỗi, hàm răng của hắn đã bị cắn nát mòn hết.

Hắn dùng ánh mắt lạnh lẽo như róc xương lóc thịt nhìn người phụ nữ kia, rít từng chữ qua kẽ răng: "Mẹ kiếp, en dám quyến rũ người khác trước mặt tôi? Ông đây còn chưa chết!"

A Yên mất hứng, liếc hắn, tránh qua một bên.

Giang Ly cúi người, nhặt áo khoác vứt bừa bãi trên đất, vất lên cánh tay, quay đầu nói: "Ngày mai anh đến thăm em."

Giọng điệu bình tĩnh, đáng vẻ dịu dàng, dường như chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

Cho dù trong lòng chảy máu đầm đìa, hắn cũng không muốn lộ ra vẻ yếu đuối trước mặt Lục Thế Đồng.

Hắn vừa đi, A Yên nhìn bóng lưng của hắn, lẩm bẫm: "Khó trách... Đã từng yêu hắn sâu đậm như vậy, đã như vậy rồi, hắn còn có thể duy trì phong độ. Đàn ông càng có thể tỉnh táo kiểm chế bản thân, phụ nữ càng muốn nhìn thấy đáng về hắn nổi điên vì họ ——"

"Em nói thầm gì đấy?"

A Yên ngẩng đầu: "Không có gì, tôi chỉ suy nghĩ, tại sao ngài lại nhập viện."

Lục Thế Đồng cười dữ tợn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Bị em chọc tức."

A Yên đi ra phòng khách: "Để tôi rót chén trà bồi tội nhé?"

Lục Thế Đồng mở miệng: "Ô Yên."

A Yên dừng lại.

"En làm chuyện đó, khiến dư luận xôn xao, chỉ vì trả thù hắn ta?" Lục Thế Đồng nhàu mày, nhìn không được trách mắng: "Có phải em bị bệnh không? Em muốn chinh hắn, tại sao không tìm tôi?"

A Yên nghi ngờ nhìn hắn: "Không phải ngày đó tôi đã nói rồi sao? Tôi muốn ngủ cùng hắn, đùa giỡn tình cảm chỉ là chút thủ đoạn thôi, mục đích cuối cùng vẫn là ngủ với hắn."

Lục Thế Đồng muốn phun ra một ngụm máu, trên trán nổi đầy gân xanh, đã sắp tới bờ vực sụp đổ: "Tại sao?"

"Lục tổng, tôi nói ý không phải, chứ câu hỏi của anh giải thích như thế nào đây." A Yên làm lơ gương mặt hung dữ của hắn, cảm thấy khó hiểu với sự giận dữ vô cớ của hắn: "Nói về anh đi, đã ngủ cùng ít nhất mười mấy phụ nữ, nhưng có người truy hỏi tại sao anh ngủ với bọn họ sao? Tất nhiên là bởi vì muốn ngủ, cũng vì chuyện đó có lợi cho nhan sắc với giám đốc a!"

Lục Thế Đồng hít sâu một hơi, chịu đựng đến nội thương: "Tốt nhất em nên nghiêm túc trả lời tôi... tôi không có tâm trạng cùng em nói nhảm ——"

A Yên không kiên nhẫn được nữa, tức giận nói: "Nói thật ngài không tin, ngài muốn tôi nói, tôi thấy chỗ đó của hắn lớn, ngài mới hài lòng ——"

Rầm!

Hắn một cước đạp cửa, khoá lại.

Ván cửa bị chấn động mãnh liệt, vẫn còn rung rung.

A Yên cười cười, hất cằm, trên chiếc cổ trắng nõn, che kín bởi dấu hôn của một người đàn ông khác lưu lại: "Tôi với hắn vừa xong, anh muốn làm đêm nay? Ngài không chê?"

Lục Thế Đồng cười lạnh: "Em nói, tôi là người tốt?" Ngón tay thon dài cởi ra áo ngoài, tùy tiện ném sang một bên, cổ áo rộng mở lộ ra xương quai xanh khiêu gợi, dù mặc trên người bộ quần áo màu lạnh, cũng không thể che đi sự hấp dẫn trí mạng.

"Được lắm, để ông đây cho em xem một chút, thế nào mới là cầm thú!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Đằng sau ánh hào quang (17)

Editor: Sen + Công Tử Hào Hoa

Beta: Công Tử Hào Hoa

Lục Thế Đồng bị đối nên tỉnh.

Hắn nhủ này, không biết bây giờ là buổi sang hay buổi tối, hắn vươn tay sờ xung quanh, không sờ được gì, người bên gối sớm đã không thấy đâu.

"Tô Yên?"

"Ở đây"

Một lát sau, Tô Yên từ phòng tắm đi ra, tóc cột cao, quần áo chỉnh tề.

Lục Thế Đồng thở phào nhẹ nhõm, có chút lười biếng nói: "Em đang làm gì vậy?"

Vốn chỉ thuận miệng hỏi, không ngờ đối phương lại trả lời nghiêm túc: "Sau khi vận động, nên muốn phục hồi thể lực a"

...

Lục Thế Đồng trừng mắt: "Em có thể bớt chọc tức tôi được không?"

A Yên hỏi hắn: "Anh có mệt không? Để tôi làm bữa tối cho anh nhé?"

Lục Thế Đồng giật mình: "Đã buổi tối rồi?"

Thật sự ngây người ở trên giường một ngày một đêm sao? Hình như có chỗ nào không đúng...

Tại sao hắn lại nằm trên giường, để cho phụ nữ chăm sóc?

Nhìn sang thấy A Yên tinh thần sáng khoái, sắc mặt hắn đen xì.

A Yên nhìn thấu tâm tư của hắn, an ủi: "Lục tổng, đừng suy nghĩ nhiều, người đàn ông thật sự có thể làm cho tôi ba ngày không xuống được giường còn chưa được sinh ra đâu, anh như vậy đã là rất tốt rồi, ít nhất trình độ cũng trên trung cấp rồi."

...

Từ này đó trở đi câu "cũng trên trung cấp" chính thức đã bị Lục Thế Đồng cho vào danh sách đen.

Bị chọc tức nhiều như vậy, hắn cũng chẳng cảm thấy đói nữa.

Lục Thế Đồng không mặc quần áo, ngồi thẳng dậy: "Bật đèn lên, thu dọn những đồ dùng quan trọng, chuyển đến nhà tôi." Giang Ly anh ta mà tính ngộ chắc chắn sẽ làm phiền.

A Yên đứng im: "Lục Tổng, tôi với anh –"

"Quan hệ mở, bạn giường." Lục Thế Đồng thả nhiên ngắt lời: "Không nói chuyện tình cảm, theo nhu cầu mỗi bên."

Hắn vẫn nhớ rõ, câu nói mà cô nói với Giang Ly lúc đó.

-- có cảm tình với anh, chính là chơi đùa anh không chịu thương lượng thôi

A Yên gật đầu: "Ah"

Lục Thế Đồng còn nói: "Chỉ có tôi với em quan hệ mở."

A Yên quay đầu: "...?"

"Tôi, em, hai người, còn không được?" sắc mặt Lục Thế Đồng sầm lại, giọng: "Nhanh thu dọn đồ đạc của em, bớt dài dòng."

*

Hai tuần sau, A Yên vào tổ quay.

Lục Thế Đồng xóa số của Giang Ly trong điện thoại của cô, ở Wechat cho số vào danh sách đen.

A Yên tùy ý hấn, một chút cũng không để trong lòng, nhưng sau khi xem đi xem lại danh sách bạn bè mấy lần, mới phát hiện hấn đã đổi nickname từ "Lục tổng" đổi thành "Trò truyện lẳng lơ đánh gãy chân người" A Yên không thích tên này, cho nên lập tức đổi thành "Bệnh thần kinh".

Sau này hấn có gửi cái gì cũng có thể mỉm cười đối mặt.

Phong ba đính hôn đã qua, tin tức giới giả trí đến nhanh đi cũng nhanh, nhân viên đoàn làm phim cũng đã quên hết, cho đến tận khi Giang Ly đột nhiên xuất hiện.

A Yên mới vừa quay xong một phân cảnh, bị phí đạo diễn gọi đến: "Giang tổng chờ cô ở ngoài kia."

"Giang Ly?"

"Còn có thể là ai nữa?"

A Yên đi ra gặp hấn.

Ngoài trời mưa nhỏ, Giang ly một tay đút ở trong túi áo, tay còn lại cầm chiếc ô màu đen, bầu trời u ám bao phủ bao phủ lấy hấn.

Hơn một tháng không gặp, hấn gầy đi rất nhiều, hốc mắt hăm sâu, xương gò má nhô ra, áo khoác đen mặc trên người rộng rãi.

A Yên nói: "Đạo diễn Dương không thích có người tới thăm ban."

Giang Ly thân nhiên nói: "Vợ của ông ấy có ở đây không?"

(không biết đạo diễn Dương bao nhiêu tuổi, lên để "ông" vậy)

"Vợ của đạo diễn Dương thì khác." A Yên nhận lấy chai nước suối mà Tiểu Mỹ đưa đến, uống một ngụm: "Giang tổng, chúng ta không quen."

Tiểu Mỹ lại đưa thêm cái ô, Giang Ly giơ tay lên, ý bảo Tiểu Mỹ rời đi, hấn nghiêng tán ô qua, làm một nửa người của hấn tiếp xúc với mưa.

Nước mưa rơi xuống theo sợi tóc hấn, để lại một vết nước uốn lượn trên mặt hấn.

"Ô Yên, anh có thể đợi."

A Yên ngẩng đầu lên.

Hấn đang nhìn cô, nhìn thẳng vào đôi mắt cô, cô gắng muốn từ trong đôi mắt đã từng tràn đầy tình yêu, nhìn thấy được một dấu vết cảm xúc yêu thương dành cho hấn.

Không thấy, không có yêu, không có hận.

Không có gì cả.

Giang Ly cười âm thầm: "Một năm không được, vậy thì hai năm, ba năm, mười năm, hai mươi năm. Chờ đến một ngày em hết giận, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa."

A Yên nhún mày: "Nhất định phải tự cho mình là đúng như vậy à?"

Giang Ly không nói gì.

A Yên vội chặt nắp chai nước suối, xoay người rời đi: "Vậy ngài cứ đợi cả đời đi."

*

Giang Ly vừa đi, Lục Thế Đồng nghe được tin, lập tức chạy tới, không có cách nào ở lại, chỉ có thể cứng rắn kín đáo đưa cho A Yên hai vệ sĩ, hơn nữa dặn dò bọn họ, nếu như sau này có nhìn thấy Giang Ly, nhất định phải chặn hấn lại.

Có người trong đoàn làm phim nhìn thấy, nặc danh đem chuyện này đăng lên mạng, báo lá cải thêm mắm thêm muối một phen, vốn muốn chụp cho A

yên cái mũ ** thiệt lớn, kết quả fans của A Yên trực tiếp chiếm hết khu bình luận:

"Mấy người rớt cuộc muốn như thế nào? Cô ấy đã nói, không yêu thương, không kết hôn! Chúng ta người nào cũng không tin, cảm ơn."

"Báo lá cải lại nổi tung, ông chủ quan tâm đến nhân viên một chút thì thế nào? cũng không phải Tô Yên mở miệng muốn vệ sĩ."

"Tô Yên lần trước giải thích còn chưa đủ rõ ràng sao? Cô ấy luôn một mực ở đoàn phim, quay phim, một số người muốn lăng xê, liên quan gì tới cô ấy?"

Cái cục diện khí thế hung hỏ này khiến mọi người quên mất, Tô Yên ở trên mạng một năm trước bị người người mắng chửi, thậm hại giống như chó rơi xuống nước.

Hiện tại dư luận đã hoàn toàn xoay ngược lại.

Khí thế của A Yên đang thịnh, mà A Thuần một năm trước phong quang vô hạn, đã lâu không có tin tức.

*

Sau khi quay phim xong, mặc dù A Yên chuyển vào khu biệt thự cao cấp của Lục Thế Đồng, thế nhưng vẫn sống theo ý mình.

Ngoài công việc, một lòng mê muội làm đẹp không kiểm chế bản thân, cả ngày nghe Tiểu Mỹ đọc lời khen của cư dân mạng, nếu buổi tối Lục Thế Đồng có ở nhà, mới cùng hắn bàn luận một chút vận động nhẹ nhàng.

Mấy tháng cứ như vậy mà qua 《Phượng Hoàng》công chiếu.

Đạo diễn Dương vì bộ phim này dồn hết năm năm tâm huyết, không chỉ giúp bản thân mình lấy được giải đạo diễn xuất sắc nhất lần thứ mười, còn đem A Yên đến một trong những liên hoan phim lớn nhất châu Âu, thuận lợi đoạt giải nữ diễn viên xuất sắc nhất, để cho mọi người có thể thấy cô không chỉ xinh đẹp mà còn có thực lực.

Trên mạng vô số bình luận gửi lời chúc mừng, trong vô số lời chúc mừng, có fans bình luận thế này.

"Thật sự rất đau lòng, Phượng Hoàng niết bàn, dự hòa trùng sinh*, vai nữ chính bước đến đường cùng nhưng vẫn không chịu từ bỏ, ánh mắt của Tô thật sự rất rung động, cô ấy chắc chắn đang miêu tả lại nội tâm của mình đi, là nàng tử nhân sinh đầy vực bỏ lên nỗ lực cùng quyết tâm."

*Phượng Hoàng là sinh vật bất tử. Vòng đời của chúng không bao giờ kết thúc. Khi bị thương nặng hoặc cảm thấy mình quá già yếu, phượng hoàng sẽ tự xây một cái tổ bằng lông của mình, rồi tự thiêu bằng chính nguồn nhiệt của bản thân. Và, từ trong đám tro tàn, nó sẽ tái sinh dưới hình dạng một chú chim non. Vì khả năng tái sinh này mà phượng hoàng là biểu tượng của cả sự sống và cái chết.

Bình luận được khen ngợi hơn cả ngàn like, bên dưới bình luận là một mảnh tiếng khóc đau lòng của fans.

"Thời điểm gian khổ nhất, cảm ơn chị vẫn không từ bỏ."

"Tuy rằng chị chưa bao giờ nói, nhưng ai cũng biết khi đó áp lực rất lớn, đau lòng muốn chết."

"Cả đời đều là fans của Tô Yên!"

Sau khi A Yên nhận được giải thưởng, giới giả trí xuất hiện một hiện tượng rất kỳ quái, mọi người đều để lại lời chúc, fans thì khóc nhiều cười ít, tất cả tuyên thệ một đời trung thành.

Cho đến bây giờ A yên có chút tiếc nói nhỏ, cho rằng mình có thể đem gương mặt này tu đẹp hơn, nhưng lại nhớ thương dung mạo thật của chân thân, khó chịu không muốn ở lại nữa.

Nhưng mà...

Lão Cổ Đồng: "...Hình như, có một chút vấn đề nhỏ."

A Yên: "Vấn đề gì?"

Lão Cổ Đồng: "Có lẽ ta hôn mê quá lâu, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, hệ thống không có phản ứng."

A Yên: "Người là Lão hồ đồ sao?"

Lão Cổ Đồng: "..."

"Mất bao lâu?"

"Có lẽ, có thể, khoảng, mấy tháng..."

A Yên ôn nhu nở nụ cười, nhưng Lão Cổ Đồng lại cảm thấy phía sau lưng trở nên lạnh lẽo.

"Vì sao lại xuất hiện tình huống như thế, người biết không?"

"Hôn mê quá lâu —— "

"Ha!"

Lão Cổ Đồng sững sờ.

A Yên nhướn mày: "Nói người lão hồ đồ, người cũng thật là hồ đồ, linh khí tam giới, lại không có ai so với hồ đồ hơn."

Lão Cổ Đồng đuối lý, nét mặt già nua ửng đỏ, mặt gương hiện lên ánh sáng hồng phấn kỳ lạ.

A Yên nhàn nhạt nói: "Người như vậy không phải là hôn mê, nếu không phải gặp ta, người cho rằng người còn có thể nhìn thấy được ánh mặt trời sao?"

Cánh tay Lão Cổ Đồng ngẩn tẩn ôm chặt lấy mình.

Lão Cổ Đồng cánh tay ngăn ngán nhỏ nhỏ đang đau lòng ôm chặt chính bản thân mình. Trước hôn mê đã phát sinh chuyện gì, lão không nhớ rõ, chỉ là nghe kí chủ nói như vậy... Nghiền ngấm cực khủng.

"Quên đi" A Yên vung vung tay, cau mày: "Người mau chóng sửa chữa cho tốt".

Sau đó một khoảng thời gian, A Yên không đóng phim nữa, toàn tâm toàn ý sửa sang lại dung mạo của chính mình. Bởi vì thực sự quá chuyên tâm, người bị cô lạnh nhạt Lục Thế Đồng bắt đầu khó chịu. Vào ngày nào đó, buổi tối không nhìn được hắn nói: "Em xong chưa? Em để ý gương mặt đó để làm gì? Coi như em già rồi, có bị biến dạng, tôi cũng không ghét bỏ em."

A Yên mở một con mắt: "Ngày kia sẽ không bao giờ có."

Lục Thế Đồng cười nhạo: "Thần tiên mới không bao giờ già".

Hắn cười nhạo, A Yên không có bất cứ phản ứng nào, cô quay về tấm gương nói: "Lục tổng, anh cho rằng nữ nhân cả đời theo đuổi cái gì? Nói cho cùng vẫn là trong lòng muốn thỏa mãn. Đàn ông có thể dành cho tôi hư vinh, vui sướng, làm bạn an ủi mỗi khi tôi buồn hoặc bế tắc... Mặt của tôi cũng có thể."

"Bệnh thần kinh"

A Yên cười cười.

Lục Thế Đồng liền nhướn nhướn mi.

Một năm, cô ở bên cạnh hắn, sớm chiều làm bạn, cũng không biết tại sao hắn vẫn không cảm thấy vừa lòng. Có được người, nhưng hắn không chiếm được lòng, chung quy vẫn là mong mà không được.

Trong lòng hắn phiền muộn, cảm lấy di động của A Yên, tùy tiện nhìn một lúc, thấy không có bất kì quan hệ nào với Giang Ly, hắn rất hài lòng. Chỉ là —— "Tô Yên"

A Yên cả kinh: "Có chuyện gì?"

Lục Thế Đồng gio điện thoại trên tay lên, chất vấn: " "Đã lâu không gặp, em có khoẻ không?", Tịch Viên gửi cho em tin nhắn này là ý gì?"

A Yên lắc đầu: "Em không biết, có khả năng anh ta muốn tán tỉnh em, vì lẽ đó mà em cho hắn trở về a. "Rất tốt, đừng nhớ"."

"Về sau đừng như vậy nữa"

A Yên nhìn hắn.

Lục Thế Đồng mặt mày âm trầm, nhanh chóng soạn một hàng chữ rồi ấn nút gửi đi: Anh nên làm cho rõ ràng tôi là phụ nữ của ai.

Gửi xong, hắn lập tức tắt máy. Nhưng ngực bức bức không có nửa điểm tiêu giảm. Mong mà không được, mong mà không được. Bốn chữ này lại như một câu thần chú khó mà hắn không giải được, nhốt hắn trong một con đường dài dằng dặc không có điểm dừng.

Có một quãng thời gian, hắn bắt đầu nhiều lần đăng những bài trên weibo, cố ý phát một ít hình ảnh khiến người ta mơ tưởng viễn vông. Giả dụ nhưng hình ảnh bóng lưng phản chiếu sau gương của ai đó, hay là bình luận phản ánh thông tin của người nào đó. Vừa mới bắt đầu còn có fans của A Yên đứng ra mắng hắn đừng có mà diễn. Nhưng rồi dần dần, bình luận biến dạng, hơn một vạn tin nhắn lại đều là tin tiêu cực.

"Tôi cảm thấy Lục Đại thiếu có chút đáng thương?"

"Tô Yên cho Lục Đại thiếu danh phận đi, chị như thế nào đem người ta bức thành cái hình dạng kia chứ"

"Phốc, Tò Ảnh hậu có nam nhân sau lưng chúng ta, thương tâm, thương tâm."

Lục Thế Đồng nhìn thấy, tức giận đến nỗi khói bốc trên đầu, cuối cùng cũng coi như tiểu tâm tư của hắn bị hồng —— nếu như cần phải bịt tai trộm chuông, vậy không bằng lừa cả thế giới đi. Như vậy tất cả mọi người đều nghĩ rằng bọn họ ở bên nhau. Vậy thì hắn có thể tự tin hơn, có thể tự lừa dối bản thân mình.

Hắn không biết A Yên có hay không nhìn thấy weibo của hắn.

Có thể có, nhưng cũng có thể không, ngược lại từ trước đến nay cô không hề có một hành động nào.

Rốt cục đến một ngày, đêm khuya, sau khi hoan ái qua đi, hắn trầm mặc cực kỳ lâu, không nói một lời ôm lấy cô gái nhỏ vào lồng ngực. Cô gái này, khuôn mặt xo với quá khứ càng ngày càng đẹp. Mãi cho đến khi đôi phượng đã rơi vào giấc mộng, hắn đột nhiên mở miệng: "Tò Yên, em đã nói có chuyện vui cho tôi mà"

A Yên nửa ngủ nửa tỉnh: "...A, có từng nói"

Hắn cười to, dụ dỗ: "Nào, nói câu pha trò cho gia hài lòng nào."

"Anh vừa nãy biểu hiện rất tốt..."

"Mẹ nó! Ai muốn nghe cái này?" Hắn cay cú mắng, động một cái, hắn áp cô dưới thân, nói: "Mau nói, nói em yêu anh."

"Nếu em nói thì nó cũng chỉ là lời nói dối"

Lục Thế Đồng mặt không hề cảm xúc: "Nói mau, đừng dài dòng với tôi."

A Yên xoa xoa con mắt, ngáp một cái: "Em yêu anh".

Ba chữ, cô nói nói bằng giọng ngái ngủ, dường như chỉ nói cho có lệ thôi.

Lục Thế Đồng gật gật đầu, hôn môi cô: "Hừm, anh cũng yêu em."

A Yên về mặt rất nhột nhạt, mở mắt nhìn chăm chú hắn.

Lục Thế Đồng đuôi lông mày khẽ hất, nhếch miệng lên độ cong cực kỳ trào phúng: "Em nghĩ tôi nói thật sao?"

Cứ như vậy đi, nói dối rồi lại nói dối, không chắc một ngày kia liền trở thành sự thật.

Ngược lại, bọn họ còn có rất nhiều thời gian.

Ngày sau còn dài.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Đăng sau ánh hào quang (18)

Editor: Cà ri + Shuu

Sau một thời gian dài, rốt cuộc có một ngày, Lão Cổ Đồng ngày ngày già chết cũng sống lại: "Kí chủ, đem nhiệm vụ ở trong vòng hai ngày kết thúc, cô có thể lựa chọn trực tiếp rồi đi, hoặc là tự mình kết thúc sinh mệnh."

A Yên nâng má suy nghĩ một lát: "Mặc kệ là thế giới thật hay thế giới hư ảo, tới chỗ này một chuyến, dù thế nào cũng phải đến nơi đến chốn... Để ta tới."

Vì vậy, A Yên bắt đầu bắt tay vào việc bố trí cho cái chết của chính mình, nhìn về phía gương, chọn bộ lễ phục đẹp nhất, chọn tư thế đẹp nhất, thuận tiện viết di thư.

Nhắc tới cũng thật đúng dịp, buổi sáng đi shopping, vậy mà lại đụng mặt Giang Ly đã lâu không thấy.

Người đàn ông kia mặt mày tối tăm, giữa hai hàng lông mày không che dấu nổi vẻ u sầu, nhìn thấy cô đi tới, vẻ mặt trong nháy mắt giải ra: "A Yên."

A Yên nói: "Thật là đúng dịp."

Hắn mỉm cười gật đầu, đi theo giúp cô chọn quần áo: "Chuẩn bị mặc đi dạ tiệc sao?"

"Không, mặc ở trong nhà."

Ra ngoài cửa tiệm, Giang Ly kéo cánh tay cô, rất nhẹ nhàng, nhưng thật kiên quyết nói: "Anh sẽ vẫn đợi."

A Yên quay đầu lại nhìn: "Đợi cả đời sao?"

Hắn không trả lời, ánh mắt lạnh lẽo nóng cháy chính là câu trả lời.

A Yên đột nhiên cười, nâng túi lễ phục trong tay lên nói: "Giang tổng, cuộc đời của anh rất dài, còn cuộc đời của tôi rất ngắn."

Giang Ly hơi ngần ra, chỉ một thoáng ngần ngợ, cô đã đi mất, để lại cho hắn bóng lưng không còn ràng buộc.

Buổi tối lúc ăn cơm, Lục Thế Đồng gấp một đĩa thức ăn bỏ vào trong bát cô: "Ngày mai anh phải đi Tây Ban Nha, một tuần sau mới về,"

A Yên gật gù: "Oh."

Lục Thế Đồng hồ hững ăn hai bát cơm, không có chút mùi vị, nói: "Sắp xếp thời gian, cùng anh về nhà một chuyến, lão nhân gia ở nhà ngày nào cũng lắm bần nhấc tới, nói nhiều đến lòng anh cũng phiền."

A Yên để đĩa xuống: "Lục tổng, người mà anh nên mang về, không phải là tôi."

Cô nhấp một ngụm trà nóng, khó có lúc bình tĩnh hoà nhã nghiêm túc nói chuyện với hắn: "Anh xem, tôi không tin vào tình yêu, có quá nhiều vấn đề có thể thay đổi nó, tiền tài, địa vị, cuộc sống đau khổ, già cả... còn cái gọi là biển cạn đá mòn, rất không thực tế rồi." Dừng một chút lại nói: "Nhưng trên thế giới này, còn có rất nhiều phụ nữ tin tưởng điều đó, cho nên anh có hao tổn tâm trí trên người tôi cũng chỉ lãng phí thời gian thôi."

Lục Thế Đồng không tự chủ siết chặt nắm đấm, hừ lạnh: "Tôi tình nguyện lãng phí thời gian, không cần em đến dạy tôi."

A Yên không khuyên hắn nữa.

Cô nói quá trát lòng, Lục Thế Đồng bực mình ngồi ở phòng khách một đêm, không về phòng, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn lên cánh cửa phòng đang đóng chặt mà cô chưa từng bước ra ngoài một cái.

....Suy nghĩ linh tính.

Trời sáng, tài xế đến, hắn vừa muốn đi ra ngoài, cửa phòng trên tầng mở ra, ánh sáng nửa tối nửa sáng, cô mặc đồ ngủ, tà tà dựa vào khung cửa, không thấy rõ vẻ mặt: "Phải đi rồi?"

Chỉ một câu nói bình thản như vậy, không có lý do gì, bức tường phòng thủ trái tim mà cả đêm xây lên nháy mắt sụp đổ, lòng hắn mềm thành nước: Còn sớm, em ngủ tiếp đi."

Cô gật đầu, trong ánh sáng mờ ảo, biến mất sau cánh cửa.

"Lục tổng, hẹn gặp lại."

Đây là lần cuối cùng Lục Thế Đồng thấy mặt cô.

Ba ngày sau, hắn vừa xuống máy bay, ở sân bay thấy được tin tức trang đầu, nữ minh tinh nổi tiếng Tô Yên tình nghi tự tử vì trầm cảm, để lại tấm di ảnh cuối cùng.

Người phụ nữ mặc bộ lễ phục màu đỏ dài, lẳng lặng nằm ở trên giường, hay tay đặt ở trên bụng, dáng vẻ bình thản, giống như ở trong một giấc mơ đẹp yên tĩnh.

Ngoại trừ máu từ cổ tay chảy thấm hết lên ga giường, căn bản không thấy gì khác thường.

Giống như những bức ảnh được chụp cho tạp chí thời trang, xinh đẹp như vậy.

Trong đầu của hắn âm một tiếng, chỉ còn trống không.

*

Tang lễ ngày hôm đó, Lục Thế Đồng không xuta hiện.

nãi cho đến tận đêm khuya, tay của hắn còn đang phát run, lúc cầm ly rượu lên run rẩy, rượu đỏ lên tấm thảm quý báu, để lại một vệt dài giống như màu máu.

Cửa thư phòng mở ra.

Hai mắt Tiểu Mỹ sưng đỏ đi vào, khàn giọng khóc hỏi: "Lục tổng, ngài tìm tôi..."

Giọng nói hần lạnh như băng: "Tại sao?"

Mũi Tiểu Mỹ đau xót, lại muốn khóc, lắc đầu: "Tôi, tôi cũng không biết... không phải bị trầm cảm, tôi chắc chắn! Ngày hôm đó, tôi nhận được tin nhắn của Yên tỷ, gọi tôi đến nhà chị ấy, một lát sau tôi đến, nhìn thấy chị ấy nằm ở trên giường, để lại một bức di thư, bảo tôi chụp ảnh đăng lên mạng, phải chụp thật xinh đẹp... Sau đó đem những lời bình luận mà fans khen chị ấy xinh đẹp sắp xếp lại rồi đốt cho chị ấy--"

Nói xong, cô không để ý đến vị lãnh đạo đang ở trước mặt này, vừa khóc vừa cười nói: "Rốt cuộc là chị ấy tại sao lại muốn như vậy? Chẳng lẽ chị ấy sợ khi về già thì gương mặt của mình sẽ trở nên rất khó coi sao? Chị ấy chết rồi, fans khóc còn không kịp nữa, có ai còn khen chị ấy đẹp chứ? Tôi không hiểu, đến tận cùng là tại sao a..."

Lục Thế Đồng cứng đờ ngồi đó, im lặng không nói gì, vươn tay về phía cô.

Tiểu Mỹ khịt khịt mũi, đem tờ giấy nhăn nhúm đang nắm chặt trong tay đưa đến.

Bức di thư này một câu cũng không có gì liên quan đến hần.

Sớm lên biết.

Cô không yêu hần, ngày cả lừa dối hần cũng miễn cưỡng.

Cuối cùng cũng chỉ có hần tự lừa mình dối người.

*

Bốn mươi ngày sau khi cô rời đi, cuối cùng Lục Thế Đồng cũng chịu xuất hiện trước mộ cô thăm viếng, trên đường đi, hai bên đều là những người cầm hoa đến tưởng niệm, chỉ có hần hai tay trống trơn, dưới kính râm màu đen là một gương mặt trắng xám lạnh lùng, gió lạnh thổi bay chiếc áo gió màu đen hiện lên độ cong mảnh liệt.

Hần từng nghĩ rằng mình sẽ nổi điên, nhưng hần không có.

Ngày tháng cứ trôi qua như vậy, chỉ thiếu duy nhất một loại cảm giác, ngày càng mãnh liệt, trái tim trống rỗng, sống không khác một cái xác biết đi.

Thật ra thì Tiểu Mỹ nghĩ sai rồi.

Tin tức A Yên qua đời, thật sự có fans để lại một bình luận không thể tưởng tượng nổi, nhận rất nhiều chỉ trích.

"Từ sau khi Tô Yên trở lại, không mặc xấu một bộ quần áo, không trang điểm lỗi một lần, mỗi lần xuất hiện đều mỹ nhân thịnh thế, không hổ là thần tượng của em, cho dù chết cũng xinh đẹp như vậy."

Bên dưới bình luận này đều là fans ngưỡng người này không có lương tâm, nhưng số lượng like lại tăng vọt, ghim ở trên cùng.

Lục Thế Đồng nghĩ nếu như người phụ nữ kia ở dưới tuổi vàng mà biết, nhất định sẽ rất cao hứng, nói không chừng còn muốn được nhìn thấy người hâm mộ này.

Vì vậy, hần đem bình luận viết lại vào một tờ giấy trắng, mang tới đây.

Trời tối dần.

Người thăm viếng rời đi gần hết, Lục Thế Đồng lôi tờ giấy ra dùng bật lửa đốt, nhìn ánh lửa bén lên đem tờ giấy đốt hết.

"Như vậy, em có vui không?"

Trả lời hần chỉ có tiếng gió vù vù.

"Em rời đi như vậy, có biết mọi người nói về em như thế nào không?"

"Có người nói, tại vì do Giang Ly vứt bỏ em, lên tâm lý em trở lên vụn vụn, không thể nào chịu nổi gương mặt thay đổi."

"Còn có người nói em bị trầm cảm, mỗi ngày đều đau khổ giãy giụa, nói giống như bọn họ thật sự hiểu về em vậy..."

Sau bốn mươi ngày, đây là lần đầu tiên hần nói nhiều như vậy, nhưng lại ở trước mộ của cô.

"Em tính tình xấu xa, trong lòng chỉ biết có mỗi gương mặt của mình, da mặt thật dày, vô liêm sỉ đến cực điểm, đời này của lão tử một lần duy nhất bị cảm sùng, cũng chính là do em cảm cho..."

Hắn nhắm hai mắt đau xót lại vuốt ve tấm bia đá lạnh lẽo.

"Cho dù như vậy, anh..." Hắn dừng lại một chút, cô như bị cái gì chặn lại, nói không ra lời, vành mắt ửng hồng, qua thật lâu mới nhẹ giọng nói tiếp: "...nếu như thích em sớm một chút, thì thật tốt."

Trước khi người đàn ông kia có cơ hội tổn thương em, bảo vệ em thật tốt.

Trên đời này thiếu nhất chính là thuốc hồi hận, cái từ "nếu như" này chỉ có thể nghĩ trong lòng mà thôi.

Trước khi rời đi, gió thổi rơi mộ bó hoa tươi, lộ ra tờ giấy bên dưới.

Lục Thế Đồng nhủ thầm, nhặt tờ giấy lên nhìn.

Em nói, cuộc đời của anh rất dài, còn cuộc đời của em rất ngắn.

Tô Yên, nói chờ em cả đời, kém một giây, một phút không phải là một đời.

Anh sẽ tiếp tục chờ đợi, mang theo hoài ức của chúng ta.

Đến chết không thôi.

Không có ký tên.

Không cần nghĩ cũng biết là của ai để lại.

Lục Thế Đồng hừ lạnh, xé tờ giấy nát tờ giấy.

*

A Yên mở mắt ra, thấy mình đã trở lại thế giới hiện thực.

Giờ tay lên, năm ngón tay vẫn chưa được hoàn chỉnh đầy đủ, nhưng so với khi bắt đầu nhiệm vụ, ít nhất da bắt đầu mọc lại, không còn tình trạng máu thịt lẫn lộn nữa.

Rất tốt, với cái tốc độ này, rất nhanh có thể khôi phục lại dung mạo rồi.

Cô mỉm cười, ngắm nhìn xung quanh.

Mặt thất lạnh như băng, bốn phía là vách đá nhẵn bóng, phía bên tay trái có một cái cánh cửa nhỏ bị che một nửa, mấy cây nến cho dù mưa gió cũng không tắt đang cháy mờ tỏa ra một ánh sáng yếu ớt, chiếu sáng gương mặt kinh người của nàng.

Lão Cổ Đồng mọc ra cái chân ngắn, cầm gương đi vòng quanh ở bên trong mặt thất: "Kí chủ, cô luyện công đến nỗi tẩu hỏa nhập ma, lên mới bị hủy dung?"

Nữ nhân ngồi trong góc cười nhẹ một tiếng: "Ngươi gốc sao? Lần bế quan này, ta đã đột phá tầng thứ mười tám pháp, giờ ở trước mặt ngươi chính là danh bài Đại năng xếp thứ năm tam giới, trừ hai giới Thân Ma cao thủ tuyệt đỉnh, trên đời này không còn ai có thể ngăn cản ta--"

Lão Cổ Đồng nghĩ nàng sẽ nói "Thống nhả thiên hạ" hoặc "Chinh phục thế giới".

Nhưng đợi nửa ngày, đối phương cũng chỉ hừ một tiếng, bò lên ngồi ở trên bàn trang điểm, nhìn về phía gương mặt quý ngấn người.

Vì vậy Lão Cổ Đồng lại hỏi: "Chỗ này là Yêu Giới?"

Trong lòng có chút thấp thỏm, mặc dù nó là linh khí Nhân giới, nhưng một lòng mơ ước thành lão kính linh, hy vọng một ngày có thể phi thăng thành tiên, nghĩ đến nơi này là Yêu Giới, vẫn có chút sở hãi.

A Yên dậm chân lên mặt: "Không phải."

Lão Cổ Đồng thở phào một hơi.

A Yên quay đầu nhìn nó một cái: "Đây là Ma giới ccams diện Mạn Đà La cung, ngươi nghe qua chưa?"

Cả người Lão Cổ Đồng lông tóc dựng đứng, run rẩy lắc đầu.

A yên cười một tiếng: "Ma giới tằm cung thái tử, ma quật chính tông, không đối trên lừa dưới."

Lão Cổ Đồng khóc không ra nước mắt.

"Yên tâm ta với hấn không quen, hấn sẽ không tới, ta cũng không ra ngoài được." A Yên chậm rãi nói: "Nơi này chỉ có một mình ta, cộng thêm ngươi, một nửa người."

Đang nói, trên bầu trời mật thất vang lên tiếng nói thanh thúy như chuông bạc của thiếu nữ: "Tỷ tỷ, muội tới thăm tỷ."

Giọng nói đau khổ.

Lão Cổ Đồng ngừng đầu nhìn, mới hiểu được đây là thiên lý truyền âm, liên ngoan ngoãn ngồi ở một bên.

"Tỷ tỷ, tỷ vẫn không chịu nói chuyện với muội sao?" người nọ cười khổ một tiếng, giọng nói khẽ run cùng tiếng khóc nhỏ: "Trên đời này, chỉ có hai người chúng ta sống nương tựa vào nhau, tỷ đã nói sẽ không bỏ rơi muội, giờ tỷ nhẫn tâm bỏ lại muội một mình sao? Thôi, tỷ trách muội, muội không có lời nào để nói, nhưng muội van cầu tỷ--" giọng nói bỗng chột lên kích động: "Muội biết tỷ muốn làm gì, tỷ tỷ, muội cầu xin tỷ hãy dừng tay đi! Hấn sắp chết rồi, không cần tỷ ra tay, hấn cũng sẽ chết, chính là tỷ cũng không qua được, tỷ tu luyện tà pháp sẽ tạo thành hậu quả gì, trong lòng tỷ cũng rõ ràng a!"

Nữ tử kia khóc khổ sở một lúc, lại phấn khởi lại: "Lần này muội mang thư đến cho tỷ."

Câu này nói xong, lại không động tĩnh gì.

Lão Cổ Đồng chuyển động con mắt: "Vị kia là... " A Yên liếc mắt nhìn qua, nó nuốt ngụm nước miếng: "... Râu ria người qua đường bính? "

A Yên như sương mây, miêng cường nói: "Đó là muội muội ruột của ta, đương nhiên không quá quan trọng."

Lão Cổ Đồng không dám hỏi tiếp, nhìn về hướng cửa đá nơi phát ra tia sáng, sau đó lập tức chạy ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa, liền kinh ngạc đến mức sững sờ.

Cái này... Chỗ này giống ma quái chỗ nào chứ? Rõ ràng chính là tiên cung!

Cột điêu khắc cổ điển, tranh chữ tảo nhả treo đầy tường, tuy nhiên điểm kỳ lạ là, hai cánh cửa lớn đóng chặt vùng kế bên, thư và sách xếp thành từng núi nhỏ, ở trên đỉnh có một đường nhỏ để vào.

Ít nhất cũng có mấy ngàn phong thư, không có tấm nào được đụng tới.

Lão Cổ Đồng học mồm nhìn.

"Này."

Lão Cổ Đồng giật mình, vội vàng quay đầu lại: "... Ách, kí chủ."

Ánh mắt kí chủ nhìn nó còn đáng sợ hơn cả yêu quái xấu xí, "Có thể bắt đầu nhiệm vụ rồi."

"Phải... Đúng a." Lão Cổ Đồng từ trạng thái khiếp sợ cuối cùng cũng hoàn hồn, thành công điều chỉnh tâm trạng, cũng coi như có mấy phần sức lực của Chủ thân: "Trên hết, trong nhiệm vụ kí chủ tự ý sử dụng mị thuật, sẽ bị trừng phạt, ngoài trừ cùng manh mối nam chủ tiếp xúc thân mật, còn phải xoát đầy thiện cảm từ hấn."

A Yên yên lặng, có vẻ không thích thú lắm: "Cái đó mà cũng cần thiết sao?"

Lão Cổ Đồng kiên định: "Chỉ là mục tiêu thứ 2 của thế giới."

A Yên thở dài: "Sao cũng được, ngươi có thể bắt đầu rồi."

== ==

Trên đời này chẳng bao có "nếu như" cả Lục Thế Đồng thật đáng thương.

- Cuối cùng cũng hết phần 1, cảm ơn các bạn đã ủng hộ tui mình, để có động lực nhiều hơn các đã hay bình chọn và cmt cho tui mình nhé thêm thiệt nhiều, thiệt nhiều, thiệt nhiên "quan trọng phải nói ba lần" nhé ==))

- Tui mình sẽ ko drop đầu.

- Bắt đầu từ phần hai mình sẽ đăng 1 ngày/ chương nếu như hôm nào có ko đăng kịp mình sẽ đăng bù ==))

- 1 ngày/ chương sẽ đăng vào lúc 03:00 - 04:00 AM mỗi ngày nhé ==))

P/s: Chương này vừa ed vừa buồn ngủ chắc có nhiều lỗi có gì lúc khác sửa lại sau...

13-09-2018 04:00

#Cà ri

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 19: Lãnh cung phế phi nhan sắc phai tàn bị vứt bỏ - Lãnh cung phế phi (1)

Editor: Công Tử Hào Hoa

Bốn phía yên lặng không một tiếng động

Ban đêm trông Từ Cẩm thành dường như không có điểm dừng, cảnh hoa dưới trời đêm trải dài như không có chừng mực. Thật là yên tĩnh, một sự yên tĩnh làm người ta khó có thể chịu đựng được. Bình thường, vào ban đêm, các tiểu thái giám sẽ cố ý tránh đi.

Quá yên tĩnh.

Trước là Trang Phi Trần thị, còn hiện là tội nhân – Trần Yên, nàng ở trong phòng đốt một chiếc đèn nến, căn phòng dưới ánh nến trông sâu thẳm. Một nữ nhân ngồi trước bàn trang điểm, một tay nhẹ nhàng xoa xoa gò má của chính mình, nhìn dung nhan phản chiếu trong gương đồng, suy nghĩ đến thất thần. Thanh xuân của nàng dường như đã hết rồi...

Khoé mắt nàng dường như đã xuất hiện những nếp nhăn rất rõ ràng, làn da cũng không còn mềm mại như da của thiếu nữ nữa. Ngay cả hai bàn tay kia cũng nhìn ra được dấu vết của năm tháng lưu lại... Nàng, chung quy đã già rồi.

Trước mắt nàng hiện về thời điểm mười bốn năm trước, tình cảnh ngày đại hôn của nàng.

Năm ấy, Trần Yên là thiếu nữ mười sáu xuân xanh, phụ thân vốn là một chức quan bé nhỏ, không đáng để kể đến. Nhưng lại được Triệu vương Dương Chiêu thương thức, ba năm trước bình loạn liên lập được đại công, bây giờ phụ thân nàng được phong lên chức tướng, là Đại tướng quân uy danh hiển hách. Mà nàng cũng sắp được gả cho Triệu vương, trở thành Triệu vương phi được hân cưới hồi hoàng cung.

Mười sáu tuổi, chính là cái tuổi đẹp nhất của nữ nhân, cái tuổi như hoa như ngọc.

Lúc đó, lễ cưới mười dặm hồng trang. Lúc đó, đám cưới chiêng trống rất náo nhiệt... Đều hiện rõ trước mắt.

Khi tất cả mọi thứ đều trở nên yên ắng, màn đêm thăm thẳm, nàng ngồi một mình trong tân phòng, Dương Chiêu bước nhẹ nhàng tưới, vén khăn hi nàng đang đội trên đầu, nhìn đôi mắt e lệ của nàng, hân kiến định từng chữ nói: “A Yên, bản vương hứa đời này không bao giờ phụ nàng. Đời này kiếp này, thế tử của bản vương chỉ có một người”.

Lời nói còn văng vẳng bên tai.

Trần Yên nở nụ cười, nàng hét lên, thanh âm có phần chói tai, hai tay run rẩy che mặt, nước mắt theo khe hở của bàn tay nàng chảy xuống.

Nàng từng cho rằng lời thề là thứ không thể phá vỡ nhất trên thế gian này. Nhưng nay, quay đầu lại, lời thề của nam nhân, lòng của nam nhân, so với cảm tử niên hoa khuôn mặt đẹp tựa như hoa thì càng không thể giữ được.

Cuối cùng, tiếng cười im bật đi.

Trần Yên sắc mặt đột nhiên biến đổi, bỗng nàng nôn ra một ngụm máu lớn, máu nhiễm đỏ cả mười ngón tay. Phía sau liền vang lên tiếng bước chân. “Hôm nay, Vận Nhi trước mặt trẫm khổ sở cầu xin thay cho nàng” Nam nhân thấp giọng lạnh nhạt nói ra vài chữ, dừng một chút, hân mới lại nói tiếp: “Trẫm đã đáp ứng nàng ấy, hứa đưa nàng về phủ tướng quân dưỡng bệnh. Nàng tuy có tội, nhưng Trần gia lại là công thần. Trẫm cũng không muốn thấy Vận Nhi thương tâm vì nàng. Qua hai ngày, nàng liền thu dọn đồ ở Đạc Ly cung, lấy danh nghĩa là hồi phủ thăm người thân, nhưng kì thực...”

Nữ nhân trước sau vẫn cúi đầu, chưa từng nhìn hân lấy một ánh mắt.

Dương Chiêu nhắm mắt lại: “Trẫm cùng với nàng, kiếp này ân oán nghĩa tuyệt, đời đời kiếp kiếp không còn gặp lại lần nữa. Tổng thái y đã nói, bệnh của nàng không còn thuốc nào có thể cứu được, nhiều nhất nàng còn có thể chống đỡ được hai tháng, trẫm khai ân thả nàng về nhà, nàng chết ở nơi đó, đối với người nào cũng đều là điểm tốt”.

Trần Yên như trước vẫn không ngẩng đầu lên, chỉ khẽ lương nở nụ cười, lặng lẽ nói “Bệnh của ta làm sao mà có, chàng so với bất kì người nào khác đều biết rõ hơn? Dương Chiêu, lòng dạ của chàng thật độc ác!”

Mười năm trước, Triệu vương Dương Chiêu chưa đăng cơ lên làm Hoàng đế. Trong triều hần bị gian thần làm hại, lưu lạc nơi phương Bắc lạnh lẽo. Thánh thượng nhớ đến công lao của Trần gia nên đặc xá cho Triệu vương phi lúc đó là Trần Yên, nàng có thể đi theo phu quân, sinh tử không hỏi.

Trên đường đi, từng có những kẻ xấu muốn hạ độc vào cơm nước của Triệu Vương, cũng không biết mỗi lần ăn cơm, Vương phi đều thử thức ăn thay cho phu quân. Lần đó, Trần Yên hầu như phải mang mạng của nàng ra bồi. Dù cuối cùng vẫn kiểm trở về mỗi cái mệnh tàn, nhưng cũng lưu lại mầm bệnh.

Dương Chiêu nghe thấy lời của nàng, sắc mặt không hề bị lay động: “Trần Yên, nàng có biết, mười mấy năm phu thê, trăm hận nàng nhất là gì không?”

Trần Yên không nói.

Dương Chiêu biểu hiện lạnh lùng, chỉ là cặp mắt thâm thúy kia, con ngươi đen bên trong dần dần hiện lên vẻ thô bạo âm trầm: “Vào thời điểm tha hương, nàng giờ nào khắc nào cũng đang nhắc nhở trăm, trăm từng chán nản cỡ nào, và nàng cũng lại vì trăm trả giá bao nhiêu... Nay, trăm muốn quên đi những kí ức thời điểm bế tắc đó. Cho dù là bây giờ, trăm đã có thiên hạ! Chỉ có nàng? Nàng chưa từng xem trăm là chủ của thiên hạ, từng kính nể vị phu quân này? Nàng vẫn chỉ coi trăm vẫn là hoàng tử đáng thương ăn bữa này lo bữa mai! Trăm hận nhất, cũng muốn lãng quên nhất là quá khứ kia. Nhưng nàng lúc nào cũng nhắc lại quá khứ đó. Nàng bảo sao trăm không phiền chán nàng?”

Thân thể gầy yếu của Trần Yên run lên, sau một hồi nàng liền ho khan kịch liệt. Nàng cố gắng đứng dậy, lại càng làm nàng ho ra nhiều máu.

Dương Chiêu thờ dài một tiếng, chung quy hần vẫn còn mấy phần không nhẫn tâm, mệt mỏi nói: “Thôi, trăm cảm tạ nàng đã hết lòng quan tâm giúp đỡ. Nhưng nàng lòng dạ độc ác, lần lượt hãm hại những phi tử của trăm. Trăm một lần lại một lần khoan dung nàng, cho nàng thêm cơ hội, đưa nàng từ hoàng hậu xuống làm quý phi, rồi lại xuống làm phi. Cho tới hôm nay... Vận Nhi thiện lương như vậy. Nàng bị bệnh, nàng ấy vào cung chăm sóc, hầu hạ nàng tận tâm tận ý. Nhưng mà nàng, ngày cả mười mười ruột nàng cũng có thể hãm hại, vậy còn có cái gì là nàng không dám làm!”

Trần Yên khẽ ngẩng đầu lên. Đúng thế... Vận Nhi, Vận Nhi nàng ta tốt, nàng ta là mười mười ruột của nàng. Trần Yên so với nàng nhỏ hơn mười bốn tuổi, năm nay vừa mới mười sáu xuân xanh. Vào cung chăm sóc nàng bệnh không tới một tháng liền phụng bồi lên đến giường của Dương Chiêu. Sau khi biết được, nàng liền phẫn nộ cho Vận Nhi một cái tát, lại vừa vận đúng thời điểm Dương Chiêu tới và nhìn thấy. Từ đây, nàng liền trở thành phế phi Trần thị

Mười sáu tuổi... Tuổi trẻ thật tốt, thanh xuân phơi phới, tướng mạo đẹp như hoa như ngọc —— Cũng như nàng mười năm trước.

Nước mắt chảy xuống, nhưng thật là lạnh.

Dương Chiêu liếc nhìn dung nhan tiền tụy của nữ nhân trước mặt, lắc đầu một cái rồi xoay người rời đi.

Trần Yên lúc này đột nhiên mở miệng: “Dương Chiêu, chàng đã nói, đời này ta là nương tử duy nhất của chàng mà!”

Dương Chiêu dừng bước chân, nhưng không quay đầu lại, nhàn nhạt nói: “Trăm là đế vương, là chủ của Giang Sơn này”.

Trần Yên cố chấp lặp lại: “Chàng đã nói ta là thê tử duy nhất của chàng”

Dương Chiêu hừ lạnh một tiếng, không do dự nữa nhanh chân bước ra ngoài: “...Không thể nói lý.”

Trần Yên liền nở nụ cười.

Ngày ấy, mẫu thân nói cho nàng biết, bệ hạ coi trọng Vận Nhi, hai người đã có quan hệ xác thịt rồi, người cũng nói như hần nói vậy: “A Yên, con vì sao lại không nói lý như vậy? Khi đi tha hương cùng bệ hạ con đã bị tổn thương thân thể, không có cách nào sinh cho bệ hạ long tử. Bệ hạ sớm muộn gì cũng sủng hạnh các phi tần khác. Để nữ nhi nhà khác cướp đi thánh tâm, không bằng tác thành bệ hạ cùng Vận Nhi. Chúng ta là người một nhà, có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục. Mười mười con được sủng ái, không phải tương đương với con được sủng ái hay sao?”

Những câu nói đó câu nào là câu nói lý chứ? Từ đầu đến cuối đều là nàng đơn phương mong muốn, u mê không tỉnh. Từ lúc nhìn thấy sự mất hứng trong mắt của nam nhân kia, nhìn thấy chính mình từ từ già nua, nhưng nàng vẫn u mê tin tưởng, tin rằng... Hần yêu nàng.

Cho dù hần đã từng yêu nàng, nhưng yêu cũng chỉ là cái vẻ mĩ lệ bên ngoài chứ không phải là tâm hồn của nàng.

Đến khi nhan sắc phai tàn thì tình yêu đó cũng mất đi, ân sủng càng nhiều thì rồi cũng chuyển thành thù, từ xưa đã như vậy rồi.

Cũng được... Dù sao mọi việc cũng sắp kết thúc rồi.

Nàng cũng sắp chết rồi.

Thật tốt.

*

A Yên tiếp thu xong kí ức của nguyên chủ, nàng có chút khó chịu.

Cũng không phải bởi vì sự việc của nguyên chủ có bi ai như thế nào, mà bởi vì nguyên chủ tuy đã rời đi, nhưng từng bộ phận bên trong cơ thể này vẫn còn lưu lại cảm xúc của nguyên chủ.

Không có hận sâu sắc, cũng không có đau đến tận tâm cam. . .Chỉ có một loại cảm xúc là tâm đã lạnh.

Cảm giác này không dễ chịu một chút nào.

A Yên thở dài, cảm chiếc quạt cổ, đi ra sân phía ngoài bên trong hiên tắm nắng.

Nàng đã ngây ngốc ở phủ tướng quân ngày thứ mười.

Nàng ở tại Lạc Vũ hiền, là địa phương vắng vẻ nhất của cả phủ tướng quân, bai bên ngoại trừ một toà tiểu đình bỏ đi cũng chỉ có một đình luyện võ hoang vu —— nơi đó là nơi ở của nghĩa huynh không rõ lai lịch của nàng Nhạc Lăng Tiêu, hần vừa mới ở phía nam chiến trường trở về. Ở nam chiến trường nghĩa huynh không rõ lai lịch này của nàng bị thương nên đang ở nơi đó dưỡng thương.

Nhạc Lăng Tiêu là một cô nhi. Năm đó Tây lương bình loạn, Trần tướng quân thấy hần đáng thương liền thu nhận và giúp đỡ hần. Có rất nhiều người đồn đại nói hần là người Tây Lương, chỉ vì Trần tướng quân bảo vệ nên những người khác mới không dám nói nhiều.

Hai năm trước, Trần tướng quân tạ thế, không còn có hần che chở, người trong phủ lại càng ngày càng không ưa Nhạc Lăng Tiêu. Đặc biệt là mẫu thân của A Yên Trần phu nhân. Nàng tin tưởng Nhạc Lăng Tiêu là nhi tử của Trần tướng quân cùng nữ nhân ở Tây Lương. Bởi vậy mới cực hận hần. Lưu dưỡng hần ở phủ tướng quân cũng chỉ là bắt đắ dĩ.

Trần phu nhân dưới gối không có nhi tử, Nhạc Lăng Tiêu có thể lĩnh binh đi đánh trận. Ngay cả như vậy, hần ở trong phủ cũng vẫn bị coi là người vô hình, luôn luôn đơn độc một mình, không giao tiếp với người khác.

Chỉ có A Yên biết, hần là một phe phản diện lớn sau này.

Muội muội của nguyên chủ Trần Vận, nhân lúc tiến cung phụng dưỡng bệnh giai đoạn cuối của trưởng tỷ, nàng ta liền lọt vào mắt xanh của hoàng đế trưởng tỷ phu, hai người triền triền miên miên đến hoà hảo.

Sau này phản phái lớn của Nhạc Lăng Tiêu, thân phận thực sự là vì hoàng tử nào đó của Tây Lương, lòng dạ độc ác đến phát điên. Không lâu sau đó hần được đem về Tây Lương lên ngôi hoàng đế, sau đó mang binh chiến tới Đế Đô. Hoàng đế trốn chạy, không thể mang theo Trần Vận. Nhạc Lăng Tiêu nhìn nghĩa muội trước kia Trần Vận liền mạnh mẽ cướp đoạt một trận. Sau khi hoàng đế bỏ trốn liền dẫn được chi viện trở về. Nhạc Lăng Tiêu không được tiện lợi nào liền bị hoàng đế đâm chết, hoàng đế cùng với Trần Vận có một cuộc sống hạnh phúc cả đời.

Trở về mười ngày này, A Yên chưa từng thấy hần lấy một lần. Trên thực tế, ngoại trừ Trần phu nhân đã tới hai chuyến, những người khác đều đem vị đế phi thất sủng Đại tiểu thư này là người vô hình. Từ người từng người đang đợi nàng đi đòi nhà ma. Coi như là thân sinh mẫu thân, chỉ sợ sẽ không vì nàng chết mà cảm thấy bị thương đau.

Có Trần Vận ở đây, thiên tử như trước hoàng ân cuộn cuộn, Trần gia như trước thánh quyền không suy.

“...Thế nào cũng phải về cung trước”.

A Yên lăm bầm lâu bầu một câu, vừa đi vừa tính toán làm sao hồi cung, cố gắng bởi Dương Chiêu vui đùa một chút. Lại nghe nói Lão Cổ Đồng nhỏ giọng nói: “Không, ký chủ, bên phía ta có biểu hiện... Mạnh mẽ là nam chủ Nhạc Lăng Tiêu.”

Bước chân A yên dừng lại, nàng cau mày: “Nào có nam chủ nào bị nam phụ một kiếm giết chết, nam phụ cùng nữ chủ có cuộc sống hạnh phúc chứ?”

Lão Cổ Đồng: “Có thể ta ở chỗ này...Chính là biểu hiện như thế”.

“Hần làm sao nhìn cũng giống như là nhân vật phản diện vậy?”

“Phản phái của nam chủ cũng có thể là nam chủ a!”

...

Thật cũng có chút đạo lý.

Lão Cổ Đồng lại nói: “Kí chủ dự định kế tiếp làm gì?”

A Yên suy nghĩ một chút, nói: “Nhiệm vụ của thế giới trước hoàn thành, ta giải khoá được công năng gì?”

Lão Cổ Đồng xem xét, nét mặt già nua ửng đỏ, đáp: “Ngực lớn”. A Yên gật đầu, không có phản ứng gì: “Há, vậy trước tiên về phòng xem ngực đi”.

Lão Cổ Đồng...

A Yên mở to mắt, nghiêm túc nói: “Ta nhớ tới chuyện cũ bên trong này, vóc người của Trần Vận vô cùng xuất chúng, mặc kệ là Dương Chiêu, hoặc là Nhạc Lăng Tiêu, hay là người qua đường Giáp át bính đinh, chỉ cần vừa nhìn thấy vòng ngực lớn kia của Trần Vận, liền không dòi nổi mắt, bất động chân

tay. Ta đương nhiên cũng không thể thua a”.

Lão Cổ Đồng cho nàng một cái vẻ mặt ‘Người nói rất có lý, tại hạ xin thua’.

A Yên khẽ mỉm cười, đang chuẩn bị xoay người lại, mới vừa ngẩng đầu lên liền vừa vận nhìn thấy người cách đó không xa. Nam nhân một bộ Thanh Y mộc mạc, tóc đen buộc lên, thân thể cao to kiên cường, làn da vàng nhạt, ngũ quan cực kì sâu sắc. Trên người hắn có một loại khí chất mạnh mẽ, như từng bách vào ngày đông giá rét. Bất kể là trang phục hay tướng mạo, Nhạc Lăng Tiêu đều không giống các công tử ở Đế Đô.

Nguyên lai sau khi Trần Yên lớn lên cùng hắn không gặp mặt bao nhiêu. Khi còn bé thì nàng đứng ở bên chiến tuyến của mẫu thân, kiên quyết coi hắn là kẻ địch. Vì lẽ đó nên quan hệ của hai người không được tốt lắm.

Nhạc Lăng Tiêu nhìn thấy nàng, long mày rậm nhíu nhíu, không lên tiếng.

A Yên cười cợt đối với hắn, cũng không thân thiện, không mặn không nhạt kêu một tiếng: “...Huynh trưởng”. Nói xong, nàng vô ý dừng lại, rồi liền đi thẳng. Lưu lại nam nhân nhìn chằm chằm bóng lưng yếu đuối mỏng manh của nàng, khuôn mặt lạnh lùng từ xưa đến nay, như trước không có biểu cảm nào.

Gã sai vật đuổi theo, tò mò ngắm nhìn A Yên đã đi xa, mở miệng nói: “Công tử, đó không phải là Đại tiểu thư sao? Nghe nói bệnh nặng không biết sống được bao nhiêu ngày nữa, ta lại thấy nàng vẫn còn có thể đi dạo đó”.

Bởi vì Nhạc Lăng Tiêu thân phận đặc thù, hắn có được công lao trong quân, sớm có thể gánh vác được đội quân của tướng quân. Nhưng có thể lờ đi đồn đãi quá nhiều chuyện nhảm nên hắn chỉ có thể là ‘Công tử’ phủ tướng quân, cả đời này không có cách nào kể từ danh hiệu tướng quân.

Nhạc Lăng Tiêu lắc lắc đầu, nói: “Đi thôi”.

Vừa dứt đó, cách đó không xa liền vang lên tiếng kêu sợ hãi của nha hoàn: “Nương nương! Nương nương người làm sao vậy? Có phải bệnh cũ lại tái phạm không? Nhanh...nô tỳ dìu người ngồi xuống”.

Sau một chốc hoảng loạn, nữ tử suy yếu bên trong mang theo thanh âm tự giễu: “Khụ khụ...Còn gọi gì mà nương nương? Phế phi Trần thị, tội nhân Trần thị... Người gọi ai là nương nương?”

=====

Đền bù 2 ngày không đăng chương mới, nhân tiện chúc mừng sang phần 2.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 20: Lãnh cung phế phi 2

Editor: Bạch Ái

Beta: Công Tử Hào Hoa

Nhạc Lăng Tiêu đi tới đình viện luyện võ, nhắc trường kiếm lên, vung vẩy một thoáng. Khoảng một lúc sau, mày kiếm của hắn hơi nhíu lại. Hắn buông kiếm ra, tay phải chạm vào chỗ bị thương ở trên ngực, mi tâm quặn thành một đường sắc tuyến, môi mỏng nhếch lên, vẻ mặt lạnh lùng hiện lên một tầng sát khí giận dữ. Nửa tháng...đã nửa tháng rồi mà vết thương vẫn không khá hơn. Vết đao làm hắn bị thương kia, chỉ cần lệch một chút xíu là sẽ đâm vào tim. Với hoàn cảnh ăn gió nằm sương, nếu không phải mạng hắn cứng, không chừng hắn đã xuống hoàng tuyền từ lâu. Những ngày tháng "ánh đao bóng kiếm" vừa qua, vừa về tới Đế Đô hắn liền đến phủ tướng quân. Từ nhỏ đến lớn chưa ai dám đối xử với hắn như vậy. Cứ nghĩ đến chuyện đó hắn liền không khỏi hậm hực, càng làm cho hắn không vui.

Trên danh nghĩa hắn là con nuôi của tướng quân. Nhưng trên thực tế thì hắn chỉ là người ăn nhờ ở đậu hơn nữa còn chịu cảnh nhìn sắc mặt người khác mà sống. Nhạc Lăng Tiêu thở dài, nghĩ đến liền đi đến đình viện luyện võ. Nhưng mới đi mấy bước thì hắn chợt dừng lại. Hướng kia, đó không phải là Lạc Vũ hiền, nơi ở của Trần đại tiểu thư sao? Cô nương này là người Trần gia, hắn đã từng gặp cũng hiểu rõ tính tình của nàng ta.

Hắn còn nhớ, năm ấy Triệu vương tha hương ở Bắc Địa, Trần gia phái người đưa nàng về, thời điểm đó hắn liền đối với vị muội muội này có chút hứng thú. Lúc đó, A Yên vận một bộ y phục mỏng màu đỏ đậm. Giữa trời giá rét, nàng mặc bộ y phục đó mà lạnh đến run lấy lấy, nhưng ánh mắt lại so với A Yên hắn gặp tối qua sắc bén càng sáng hơn... Ánh mắt quyết tuyệt, phảng phất có thể chém cắt hết thảy các đồ vật trở ngại.

"Ta không đi! Phu quân ở nơi nào, ta liền ở nơi đó, trên đời này ai cũng đều có thể vứt bỏ hắn nhưng ta không thể. Hắn sinh ta sinh, hắn chết ta cùng hắn một chỗ, ai cũng không thể đem chúng ta tách ra!"

Đây vốn là một đoạn tình nghĩa đời đời lưu truyền. Nhưng chỉ tiếc là đến cuối cùng lại trở thành trò cười trong thiên hạ. Nàng ấy dùng cả tính mạng để

bảo vệ phu quân nhưng tên nam nhân đó lại vứt bỏ nàng. Nhạc Lăng Tiêu không giải thích được hẳn đối với A Yên là cảm giác gì.

Nàng chờ hẳn không được, khi còn bé luôn nghĩ biện pháp xa lánh hẳn, lớn rồi thì không thường xuyên tiếp xúc. Kết cục cuối cùng là hẳn và nàng vẫn không có chút xú quan hệ gì. Thế nhưng, ở phủ tướng quân to lớn này thì hẳn và A Yên đều là những người không được hoan nghênh.

Bọn hạ nhân tụ tập cùng một chỗ, không có chuyện gì làm liền đánh cược Đại tiểu thư khi nào thắng thiên, trong phủ nên làm sao để xử lý tang sự, còn nói thánh thượng không thích Đại tiểu thư, sợ là chỉ có thể chuẩn bị qua loa.

Đôi mươi năm trước, A Yên nếu nghe thấy sẽ đích thân giáo huấn những người này sau đó đem bọn họ đều đánh đuổi. Hiện tại... Hiện tại, tính mạng nàng đang như ngàn cân treo sợi tóc lại là người có tội, ai sẽ coi trọng nàng.

Hắn không tiếng động liền đi tới, đứng ở dưới cây cổ thụ. Bên trong sân Lạc Vũ Hiên, A Yên thả người ra sau dựa vào ghế tựa, trên người che kín một cái chăn mỏng màu đen nhưng không vì vậy mà mất đi vẻ sạch sẽ, không thấy rõ gương mặt chỉ có thể nhìn thấy trong tay nàng cầm gương soi nhỏ đang khua tay trên mặt kiếng không biết để làm gì. Sau một lát, nàng lại cầm lấy lược ngay bên cạnh làm bằng sừng trâu nhìn hình ảnh bản thân phản chiếu trong gương từ từ chải mái tóc đẹp. Nhìn nàng chả thấy chỗ nào buồn chỗ nào hận, ngược lại nàng dường như vô cùng thanh thản và nhàn hạ.

Nhạc Lăng Tiêu hừ một tiếng, vừa định xoay người rồi đi thì nghe tiếng nữ nhân suy yếu mở miệng: "Người cũng tham gia vào đánh cược sao?". Thân hình hẳn hơi ngưng lại, ngẩng đầu lên vừa vặn đón nhận ánh mắt của A Yên.

Nữ nhân mặt tái nhợt đến cực điểm, mặt mày đều mang theo nùng nặc bệnh khí, trên mặt không một lớp son phấn, sắc môi cũng cực kì nhạt, tựa như màu sắc cánh hoa dần bị khô héo.

Có thể nàng rất đẹp, dường như đốm lửa sinh mệnh sắp tắt đang ở thời điểm cuối cùng tỏa ra một ánh sáng vô cùng đẹp. Hoa mỹ mà thô lương...

Nhạc Lăng Tiêu mặt không chút cảm xúc: "Cược cái gì?"

A Yên cười cười: "Đánh cược ta khi nào thì chết."

Nhạc Lăng Tiêu lạnh lùng nói: "Đại tiểu thư đã hiểu lầm, ta chưa bao giờ --" nói hẳn xưa nay chưa từng nghĩ như thế thì có chút không đúng, nhưng nói hẳn cùng người khác đánh cược thì thật oan. "Muội sống hay chết ta tuy không quan tâm nhưng cũng chưa từng nói qua muội sẽ chết."

A Yên suy tư liếc mắt nhìn hẳn: "Ta biết người tâm địa không đến nỗi bị chó ăn cho nên mới cảm thấy kỳ quái không hiểu vì lý do gì người đứng ở đó nhìn chằm chằm ta làm gì? Người không cùng người khác đánh cược thật sao?"

"..."

Hắn không nói được, A Yên cũng không làm khó hẳn mà chỉ cười nhạt: "Nếu đến rồi ở lại uống chén trà với ta đi -- Châu Nhi dâng trà." Thấy đối phương tựa hồ có lời muốn nói, nàng mở miệng đánh gãy: "Dù gì thì nói chuyện với người sắp chết vài câu cũng không lãng phí của người bao nhiêu thời gian." Nói tới đây, Nhạc Lăng Tiêu không thể làm gì khác hơn là lú lại.

Trà của Lạc Vũ Hiên tuy không đến nỗi uống không được, thế nhưng cũng không xứng với hai chữ "trà ngon". Tâm tình Nhạc Lăng Tiêu phức tạp. Quả nhiên, tất cả mọi người đều chờ nàng chết.

Các chi phí như ăn mặc, chi tiêu ở Lạc Vũ Hiên... Đừng nói so sánh với trong cung, chỉ cần so sánh với ngày trước khi nàng lấy chồng đã thấy được cái chênh lệch tựa trời đất rồi. A Yên không để ý nâng chén trà uống một ngụm rồi lại bắt đầu chải tóc. Mái tóc như suối được chải lần lượt, một thoáng lại một thoáng ánh mắt cực kì ôn nhu.

Nhạc Lăng Tiêu ngây ngốc nhìn chằm chằm nàng, một lát sau bỗng ý thức được hành vi không thích hợp liền định thần lại, nhưng trên mặt lại thấy có chút hồng hồng khả nghi.

A Yên vẫn không để ý hẳn, bỗng buông tiếng thở dài, nói: "Cứ thế mà chết đi, ta thật không cam lòng".

Nhạc Lăng Tiêu trầm mặc không nói, nhưng trong lòng hẳn biết... thời gian của nàng đã không còn nhiều. "Một ngày nào đó, người rời khỏi nơi đây, trời đất nơi này giữ không nổi người. Đến lúc đó..." A Yên nghiêng đầu đi, cười khanh khách nhìn hẳn: "... Huynh trưởng, người có nhớ tới ta không?". Nhạc Lăng Tiêu mày nhăn lại.

A Yên cũng không chờ hẳn trả lời, nói tiếp: "Người đương nhiên không biết người chết như đèn đã tắt, trượng phu của ta còn đang chằng chằng thiếp thiếp với muội muội tốt Vận Nhi của ta, người sẽ nhớ kỹ một hình bóng cổ nhân không quá quan trọng sao?... Sống, thật vô vị." trầm mặc giây lát, nàng cười cợt: "Gió nổi lên rồi. " Nói xong nàng liền đứng lên, nha hoàn Châu Nhi mau mau tiến lại đỡ lấy cánh tay A Yên đồng thời cùng nàng vào nhà.

*

Qua ngày đó, Nhạc Lăng Tiêu thường đến Lạc Vũ Hiên ngồi một lúc. Có khi tán gẫu hai câu, đôi lúc chỉ là uống trà, có khi mấy canh giờ liền không nói gì. A Yên không nhiều lời so với hẳn. So với nói chuyện thì nàng càng yêu thích quay về tắm gương chải tóc và mặt của nàng.

Có thể khí sắc nàng vẫn là xấu như vậy, cho dù có son phấn thì cũng không cách nào che đi nét tiền tụy của bệnh tật giai đoạn cuối. Mỹ nhân bệnh là như thế.

Sau đó, ở chung lâu ngày, cuối cùng Nhạc Lăng Tiêu đem nhân sâm trăm năm mà hắn được một bị bằng hữu tặng, đem đến Lạc Vũ hiên: "... Tuy không phải thứ tốt, nhìn chung vẫn có thể cứu mệnh."

A Yên mỉm cười, nhắc đôi mắt đánh giá hắn đầy thú vị. Nhạc Lăng Tiêu tưởng nàng nhìn quen trên bảo trong hoàng cung, không lọt mắt đồ vật của hắn, sắc mặt liền lạnh: "Ngươi không muốn liền thôi!"

Tay A Yên giữ hắn lại, khi tay nàng chạm vào dường như hắn cảm nhận được cái lạnh thấu xương. Nhưng ngón tay lại như có xúc cảm làm cho trái tim của hắn như bị phỏng.

A Yên thu tay về, đặt tay về chỗ cũ: "Ta quả thật là không muốn."

Nhạc Lăng Tiêu sắc mặt lạnh lùng, vốn định phát tay áo đi nhưng không làm sao nhắc chân được. Rung động vừa rồi... Đến tột cùng là vì cái gì?

"Bệnh của ta đã vô phương cứu chữa, ngươi cho ta thứ này đối với ta không có tác dụng nào. Nhưng nó lại có ích với thương thế của ngươi. huynh trưởng vẫn nên giữ nó lại." A Yên nhìn hắn một chút lại nói: "Có phải huynh trưởng quan tâm đến ta không?"

Nhạc Lăng Tiêu theo bản năng biện minh: "Chỉ là vừa vận nhớ tới mà thôi, không thể nói là quan tâm."

A Yên không thèm chấp hắn, tựa hồ đối với đề tài này không hứng thú lắm, cầm chén trà nhấp, nhẹ giọng nói: "Ta nói rồi, ta không cam lòng còn có một việc... chưa hoàn thành ta sẽ không chết."

Nhạc Lăng Tiêu buộc miệng hỏi: "Là việc gì?"

A Yên hai tay luồn vào trong tay áo, ánh mắt trong vắt nhìn không ra đang suy nghĩ gì, miệng liền nói: "Từ từ ngươi sẽ biết."

*

Nửa tháng sau, A Yên ngồi chờ ở trong phòng, quay người về tắm gương chăm chút cho dung nhan, cố ý lưu lại những hoa văn đại diện cho năm tháng ở khóe mắt.

Lão Cổ Đồng hiểu kỳ: "Tại sao không xóa nếp nhăn cơ chứ?"

A Yên nhàn nhàn nói: "Nếu xóa đi, ta liền biến thành lão yêu quái, nào ai nói ta là nữ nhân nữa." Vẽ vài nét bút mày liễu, đột nhiên nàng bỏ bút xuống có chút phiền chán. Lại nói... "Thật đáng ghét. Bệnh tật triền miên thế này, đáng về thì nhọt nhọt, thật là vô vị. Ngươi nói cho ta biết, đối với Nhạc Lăng Tiêu độ thiện cảm là bao nhiêu?"

Lão Cổ Đồng suy nghĩ, liền nói: "Hai mươi lăm."

"Vừa mới bắt đầu bao nhiêu?"

"Một."

A Yên ngẩng mặt ngồi một chút chậm rãi nói: "Được rồi."

Lão Cổ Đồng: "Cái gì được rồi?"

A Yên nhún mày liền nói: "Ta thiếu kiên nhẫn cùng hắn phong hoa tuyết nguyệt đàm luận sinh tử. Nếu đã có chút hảo cảm thì có thể tiến hành bước kế tiếp, cùng hắn giao lưu."

Lão Cổ Đồng như hiểu như không: "Bước kế tiếp là nói chuyện yêu đương?"

A Yên phản bác: "Nghĩ gì thế? Đương nhiên là ngủ a."

...

Lão Cổ Đồng cẩn thận nói: "Nhạc Lăng Tiêu đang bị thương đó. Ngươi thế mà lại muốn bá vương ngành thương cung... Ngạch, có chút khó khăn." Vẫn còn muốn nói cùng với hắn, hiện tại liền cứng đối cứng, không bằng dùng loại hảo cảm đang có cùng hắn chơi chút tình thú, thuận tiện hoàn thành nhiệm vụ.

Thế nhưng không giống nhau, không chờ kiến nghị, A Yên liền nở nụ cười: "Ngươi cho rằng ta nhẫn nại cả ngày cùng hắn uống trà, là vì cái gì?"

"Tranh thủ thời gia ở chung, để lấy hảo cảm a."

A Yên lắc đầu: "Không, ta cùng hắn ở chung để bồi dưỡng thói quen của hắn."

"...? "

"Hắn ở chỗ này của ta uống trà dần dần sẽ quen thuộc." A Yên đứng lên, không cùng Lão Cổ Đồng cãi nhai liền đi ra bên ngoài tìm Châu Nhi: "Nha đầu,

ta có cái tâm nguyện chưa xong người có bằng lòng giúp ta đạt thành mong muốn?"

Châu Nhi nhìn thấy nàng dung nhan tiều tụy chỉ cảm thấy lòng chua xót: "Châu nhi đồng ý vì nương nương bắt kẻ nhảy vào nước sôi lửa bỏng!"

"Ngày thì không cần" A Yên đến gần, nhẹ nhàng ở bên tai Châu nhi nói vài chữ: "... Người đi thay ta mua được."

Châu Nhi kinh ngạc: "Nương nương vì sao phải --"

"Suýt." A Yên đặt nhẹ ngón tay lên môi nàng: "Làm theo lời ta đừng hỏi, ngoan."

Lại qua mấy ngày, rốt cuộc đã tới một cơn mưa nhỏ. Trời tốt, chính là thời điểm giao lưu thật tốt. Nhạc Lăng Tiêu chờ ở trong phủ không làm gì liên tục một chút kiếm thuật. Như thường lệ tới Lạc Vũ hiền uống trà cũng không được tốt lắm. Bởi vì mưa, A Yên có lý do hợp lý mời hắn vào nhà nói chuyện, xoay người liền nhìn Châu nhi liếc mắt ra hiệu.

Châu nhi chân chờ nói: "Nương nương --"

A Yên vỗ vỗ bờ vai của nàng, nhẹ nhàng nói: "Nghe lời."

Nghĩ đến đây Châu Nhi lấy thêm cam đảm chỉ có thể nghe theo lời dẫn dò của nàng, mang theo sự quyết tâm ôm một bình rọc độc chạy đến luyện võ các tìm gã sai vặt của Nhạc Lăng Tiêu đối ẩm.

Ngoài phòng, tiếng mưa rơi tí tách. Bên trong hương thơm nhàn nhạt, gian phòng trang trí đơn giản nhã trí trên tường... Nhưng mang theo một bức rõ ràng là cung nữ cỡi quần áo nhập dục chỉ đồ.

Nhạc Lăng Tiêu liếc mắt nhìn chỉ cảm thấy trên mặt như thiêu nóng, đầu óc từng trận mê muội chống tay ở trên bàn, biết thân thể có phần không đúng nhưng hắn không nhúc nhích được, chỉ có thể ngã trên đất lạnh. Hắn bị bỏ thuốc. Tại sao... Có thể?

Trên đầu hắn truyền đến một tiếng cười nhẹ: "Ai, vẫn là như vậy tốt."

Nhạc Lăng Tiêu thân thể không thể động nhưng ý thức vô cùng tỉnh táo rõ ràng, đối diện với nữ nhân ở trước mặt hắn cỡi hết ra, lộ ra cánh tay trắng như tuyết cùng với ngón tay như ngọc sen. Hắn cắn răng: "Muội điên rồi!"

A Yên đi tới, hơi cúi người thương tiếc xoa mặt của hắn: "Người quên? Ta nói, có một việc nhất định phải làm, đó không phải là người sao?"

Nhạc Lăng Tiêu trong lòng không rõ lại cảm thấy phần nộ: "Muội -- "

"Hoàng đế chọn muội muội ta, ta tuy là phế phi nhưng trên danh nghĩa vẫn là người đàn bà của hắn trước khi chết làm sao cũng phải 'hồng hạnh xuất tường' (ngoại tình) một lần cho hắn đội nón xanh thật đẹp, người nói có đúng hay không?"

Nhạc Lăng Tiêu trên trán trán đầy mồ hôi lạnh.

Nàng... Nàng thật sự điên rồi.

Nàng bây giờ tỉnh táo so với nàng lúc bình thường yếu đuối thật như hai người khác nhau. Nữ nhân trước mắt mặt mày đầy ý cười, không giống với ngày xưa hồ hững mang theo một tia thống khổ, khóe môi kia hé ra độ cong xinh đẹp tùy ý lộ liễu loá mắt. Động tác cỡi quần áo cũng vô cùng quyến rũ.

A Yên trầm thấp nở nụ cười thanh tú: "Mấy ngày nay diễn một vở kịch với người ta cũng rất là mệt".

Nàng cúi người xuống, muốn đem Nhạc Lăng Tiêu đỡ lên giường. Nhưng dần vật nửa ngày vẫn không kéo được nên nàng từ bỏ: "Thôi trên đất cũng được, ta không để ý."

Nhạc Lăng Tiêu âm thầm vận công đem được ép xuống, cuối cùng cũng lấy lại được một chút khí lực liền liều chết ngồi dậy. A Yên thú vị đẩy hắn một cái để hắn nằm xuống trở lại. Lúc này hắn chỉ có thể trừng mắt nhìn nàng.

"Yên tâm, con người của ta rất chính trực." A Yên ngồi xổm xuống ôm đầu gối nói với hắn: "Đời này, ta chưa bao giờ chân chính miễn cưỡng ai, người cũng như thế. Thứ ta bỏ là mê hồn tán mà không phải những loại hương khác nếu không phải vì nhiệm vụ chạm qua người ta liền ngại làm."

Nàng nhìn chăm chăm vào mắt của hắn, đôi môi mềm mại giật giật nhẹ nhàng một câu: "Người... Thật sự không muốn sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 21: Lãnh cung phế phi (3)

Editor: Bạch Ái

Beta: Công Từ Hào Hoa

Ngoài cửa sổ mưa càng ngày càng lớn. Bên trong tràn ngập mùi đàn hương cùng với không khí nóng bỏng đan dệt thành một bức hoạt sắc sinh hương mỹ nhân đồ. Hai người đối mặt một lúc lâu, cuối cùng Nhạc Lăng Tiêu nhắm mắt lại không nói gì. A Yên nhìn chăm chăm, nàng liền rõ ràng biểu hiện này của hắn chính là thỏa hiệp nên khẽ cười một tiếng ngồi lên người hắn, hôn một cái lên trán của hắn rồi một đường hôn xuống. Lão Cổ Đồng trên bàn trang điểm xuất hiện một vết mồ hôi lạnh.

Vốn lão biết kí chủ gan lớn, nhưng cũng không có nghĩ đến con mẹ nó lại to như vậy. Nhạc Lăng Tiêu vốn hiện tại đã không thể động đây rồi. Hắn giờ chỉ có thể như là bé ngoan mặc nàng muốn làm gì thì làm.

Nàng ta động vào ai không động, lại động vào người điên có thù tất báo này. Về sau chính hắn ta là người mang theo quân Tây Lương một đường giết đến đây làm hoàng đế phải hốt hoảng mà cong đít mà bỏ chạy, không chỉ vậy hắn ta còn đánh giết đến cả phủ đại tướng quân a!

Hành động này của ký chủ tuy là được nhưng mà tính nhẫn nại của nàng sao kém vậy chứ. Lần này chỉ sợ muốn lật thuyền trong mương rồi.

Hình ảnh quá mức nóng bỏng làm Lão Cổ Đồng ngại ngùng nhắm mắt lại, lão rút cổ lại không dám động đây đến mãi một hồi lâu sau thì ‘Hồi chiến’ mới kết thúc.

Sở dĩ lão biết kết thúc là bởi vì ngoài tiếng thở dốc ra, trầm mặc một lúc thì Nhạc Lăng Tiêu đột nhiên mở miệng: “Muội-”. Im lặng một lúc hắn lại phun một câu: “Muội...”

‘Muội’ cả nửa ngày cũng không nói được câu tiếp theo.

Lão Cổ Đồng không thể làm gì khác là phải mở một khe mắt.

A Yên vốn ngồi trên người Nhạc Lăng Tiêu, vận dụng rất tốt nguyên tắc ‘Tự thân vận động’. Hiện tại, nàng nằm nhoài trên lồng ngực rắn chắc của nam nhân lười biếng không chút nhúc nhích.

Lão Cổ Đồng nhìn một lúc lâu mới có thể xác định được...đây...Ra là kí chủ ngất đi. Có điểm không đúng. Kí chủ chỉ là giả bộ bệnh chứ không phải bệnh thật. Lại nói, dựa theo thể giới trước của kí chủ thì nàng lộ ra thân thể có tố chất, tại sao lại làm được một nửa liền trực tiếp té xỉu chứ. Đầu tiên Lão Cổ Đồng nghi hoặc không rõ, tiếp đến là đối với vị ‘nhân tài’ tương lai này hiện lên cảm xúc đồng tình. Tình huống của hắn như vậy chắc là rất rất là thống khổ đi...Nhạc Lăng Tiêu thật sự sẽ không sao chứ?

Nhạc Lăng Tiêu xác thực rất là khó chịu, đầu đầy mồ hôi mà không thể động đây được, chỉ có thể cắn răng nhin nửa ngày, hận không thể cắn nát hàm răng. Cuối cùng hắn đành dựa vào nghị lực nhẫn nại, đợi được hết hiệu lực. Khoảng nửa canh giờ sau, hắn liền thở dài một hơi.

Trái tim nhỏ bé của Lão Cổ Đồng như nhảy đến cuồng hống, lão chỉ lo hắn ta thật sự là đem nữ nhân sống sờ sờ kia bóp chết thôi.

Nhạc Lăng Tiêu âm lãnh nhìn chăm chăm A Yên một hồi lâu mới nhấc tay lên. Lão Cổ Đồng sợ hãi che mặt. Nửa ngày sau mới dám mở mắt. Mở mắt ra không phải là cảnh nữ nhân đã bị bóp chết mà thấy Nhạc Lăng Tiêu đã đứng lên, khoác áo ngoài, sắc mặt tái nhợt, trán đầy mồ hôi lạnh và những sợi tóc dọc theo trán chảy xuống. Hắn khom lưng, ôm lấy nữ nhân đang hôn mê bất tỉnh lên, đi về phía giường.

Bức rèm che nhẹ nâng lên. Nhạc Lăng Tiêu đem A Yên đặt lên giường, ngồi ở bên giường nhìn chăm chú dung nhan đang ngủ của nàng.

Lão Cổ Đồng kinh hồn bạt vía đợi thật lâu, nhưng Nhạc Lăng Tiêu không hề có chút sát ý nào, chỉ nghe thấy hắn nhỏ giọng cười nhẹ một tiếng, cũng không biết đang cười cái gì. “Muội...định cường cái gì chứ?” nhẹ nhàng nói xong, hắn lần thứ hai đứng dậy đi ra bên ngoài màn chướng, nhặt quần áo rải rác trên đất để lại vào trong phòng cho A Yên rồi mới mở cửa đi ra.

Nhạc Lăng Tiêu vừa mới đi, A Yên liền tỉnh lại. Lão Cổ Đồng cao hứng vung vẩy cái tay ngắn cùn: “Kí chủ, chúc mừng ngươi vừa mới tránh được một kiếp nạn!”

A Yên không hiểu cau mày lại, nhìn chăm chăm phương hướng của nam nhân đã rời đi kia, hình như là hắn rất bất mãn thì phải: “...Là sao?”

Lão Cổ Đồng u mê nói: “Ngươi giả bộ hôn mê để cho hắn động lòng trắc ẩn, sau khi được hết tác dụng hắn cũng không có làm thịt ngươi để hả giận sao?”

A Yên ‘Xi’ một tiếng, lười biếng ngồi dậy, giọng nói có phần mỉa mai hoặc nói: “Ta giả bộ hôn mê là do ý trời, ta cũng chả có tình ý gì với hắn nên cũng lười diễn một vở kịch chán ngắt với hắn. Ta muốn một lần giải quyết luôn lần thứ hai ngủ.”

“Lão Cổ Đồng: “...?””

A Yên mặc xiêm y vào, ngồi trước gương trang điểm, nhìn bóng hình phản chiếu của bản thân qua gương. Nàng tỉ mỉ quan sát nữ nhân sau hoan ái trong gương, lầm bầm nói: “Thật là chẳng dễ nhìn chút nào sao? Hắn vì sao lại dừng lại chứ? Thật là kỳ lạ...”

Lão Cổ Đồng: “Thật ra, kí chủ...”

A Yên cúi đầu, miên man suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng mới coi như đã hiểu tình hình mà giải thích: “Vừa nãy, sau khi được liệu qua đi, nếu là nam nhân bình thường hẳn là nên ôm ta lên trên giường, khô nóng sáng khoái một hồi, vừa vận đối với ta hoàn thành nhiệm vụ bá ngành thượng cung”.

Lão Cổ Đồng hiểu ra: “Kí chủ anh minh a!”

A Yên suy nghĩ xuất thần, nói: “Nhưng nam nhân kia, hẳn ta chỉ ngồi trên giường ta có mười phút, cái gì cũng không làm liên ròi đi”. Nàng bỗng nhiên gấp gáp đến con ngươi cũng phóng to: “Là khuôn mặt này tu chưa đủ đẹp hay là ngực ta vẫn chưa đủ lớn. Hay là...”

Lão Cổ Đồng ho khan vài tiếng: “Kí chủ”.

“...Hay là hẳn không yêu thích hình mẫu như ta mà yêu thích hình mẫu khác? Không thể, vốn là không khoẻ mạnh gì rồi, hẳn không thích...”

“Khụ khụ, kí chủ!”

A Yên nhin không được nhìn một chút: “Tại sao chứ?”

Lão Cổ Đồng thở dài: “Ta nghĩ rằng hẳn ám binh bất động hẳn là có nguyên nhân nào đó”.

A Yên: “Vì sao?”

Lão Cổ Đồng: “Vừa nãy khi hẳn ta rời đi, trong nháy mắt hảo cảm của hẳn với ngươi liền xoát đến năm mươi”.

A Yên nghe vậy ngẩn người, bộ mặt lại giãn ra, đuôi lông mày và khoé mắt nhuộm đầy ý cười nhưng lại thêm một chút khinh trào: “...Nam nhân a!”

Lão Cổ Đồng vò đầu bứt tai khó hiểu: “Ta rốt cuộc nghĩ không ra”.

“Muốn có được tâm của phụ nữ chỉ cần lời nói ngon ngọt, hỏi an ủi cần với nàng ta. Mà muốn có được tâm của nam nhân...” A Yên cười có chút lạnh, bàn tay hơi tái nâng lên kính cổ, hít một tiếng: “Tiểu Cổ Đồng, nam nhân dù tâm có kín đáo phức tạp, nam nhân có đơn thuần hay ngu xuẩn, đầu óc có ngàn loại vạn loại, nhưng cuối cùng thân thể bọn họ đều giống nhau thôi”.

Kiến thức của Lão Cổ Đồng nửa vơi, không hiểu nghiêng đầu nhìn nàng.

A Yên lắc lắc đầu: “Ngươi ngay cả hình người cũng không thể tu luyện, sao có thể hiểu được những chuyện tình ái chứ? Nam nhân nha... Dù ngoài miệng nói yêu ngươi, nhưng thân thể hẳn đối với ngươi hay đối với nữ nhân khác đều rất thành thực”.

Uống trà nhiều ngày như vậy mà miễn cưỡng chỉ được nhận lấy hai mươi lăm trị số hảo cảm. Vậy mà miễn cưỡng ngủ với hẳn một lần, độ thiện cảm lập tức đến năm mươi. Nàng thật không biết nên khóc hay nên cười nữa.

Nam nhân a! Nếu có thể có được mỹ nhan thịnh thế, tự nhiên sẽ có vạn vạn nam nhi yêu thương ngươi. Nhưng khi tuổi già đến, nhan sắc suy giảm, liệu có mấy người thật lòng ở bên cạnh ngươi chứ?

A Yên dùng ngón tay điểm chút son, tỷ mỉ tô vào môi, mím chặt. Ai cũng nói nữ nhân đều là người yếu đuối, chẳng lẽ nam nhân không phải sao?

...Bàn luận chuyện tình cảm thật là vô vị mà.

*

Sự việc ngày hôm ấy qua đi, Nhạc Lăng Tiêu tất nhiên sẽ không đặt chân vào Lạc Vũ Hiên, tất nhiên A Yên cũng sẽ không đi tìm hẳn. Nàng mỗi ngày không phải soi gương tu dưỡng dung nhan thì chính là tắm nắng ở trong sân.

Manh mối nam chủ không đến, nàng đành phải tiếp tục thú vui tao nhã của nàng, trời đẹp thì cả ngày uống trà, hôm thì gọi Châu Nhi hâm rượu Tiểu Chúc uống khoảng chừng hai chén.

Ngày nào cũng như ngày nào, nàng trải qua vô cùng thoải mái. Người khổ chỉ có mình Châu Nhi. Mỗi lần không may chạm mặt với hai tôn thần ở luyện võ các kia, hai người đó luôn nhìn nàng với ánh mắt nhìn kẻ thù làm nàng ý sợ đến mức đêm ngủ cũng gặp ác mộng. Nhưng mặc kệ ra sao, Nhạc Lăng Tiêu cũng chưa từng đến tìm nàng gây phiền phức, vậy cũng coi như là bình an vô sự đi.

Từng ngày trôi qua, thân thể của A Yên cũng dần dần tốt lên theo thời gian, dung nhan cũng đỡ tiền tuy hơn nhiều. Nói chung là nàng đã dần dần có sức sống hơn. Qua thời gian dài, nàng thỉnh thoảng cũng đi dạo bên ngoài phủ cùng Châu Nhi, nàng đi dạo chợ, mua các loại phẩm hương tốt nhất về. Trần phu nhân thấy khí sắc của nữ nhi dần dần tốt lên tâm tình liền phức tạp. Thánh thượng căm ghét A Yên, nhưng chung quy nàng cũng là cốt nhục mà mình mang thai chín tháng mười ngày hoài thai mà sinh ra, dù thánh thượng có bỏ nàng, bà sao có thể nhẫn tâm được đây? Khi đi thăm A Yên, bà thường lặng lẽ nhét chút bạc rồi thở dài không ngừng, khuyên nhủ: “Con không nên trở về cung, quyết định như vậy đi, con ở nhà là kết cục tốt nhất. Con...nên thấy thoải mái”.

A Yên nhận ngân lượng, cười nhẹ như mây gió: “Được”. Ngoài miệng thì nàng nói như vậy, nhưng giọng điệu lại qua loa, không hề thật tâm.

Nhờ có Trần phu nhân giúp đỡ, A Yên không chỉ mua được nhiều son phấn chất lượng tốt mà còn đam mê với phường tơ lụa, phô trương thuê thợ may may cho nàng những bộ y phục xinh đẹp.

Thường xuyên ra ngoài nên nàng khó tránh khỏi mà thỉnh thoảng tình cờ đụng mặt Nhạc Lăng Tiêu. Lần trước tình cờ chạm mặt, dù gì cũng thể coi như không nhìn thấy nên A Yên ngẩng mặt lên nhìn sắc mặt lạnh lẽo cùng cứng rắn và nghiêm túc của nam nhân hơi có chút mắt hờn liền nhún vai một cái: “Huynh trưởng, huynh cũng ra ngoài sao?”

Nhạc Lăng Tiêu lạnh mặt: “Không”.

A Yên gật gù gù gù: “Vây ta đi đây”. Nói đi nàng thật sự mang Châu Nhi đi một mạch.

“Chậm đã”.

A Yên xoay người: “Huynh còn chuyện gì muốn nói với ta sao?”

Sắc mặt Nhạc Lăng Tiêu biến đổi liên tục, hừ lạnh một tiếng: “...Khí sắc của muội dạo này tốt hơn nhiều”.

A Yên nhún nhún mày, hướng hân nở một nụ cười: “Đó là lẽ thường tình, phương pháp thái dương bù âm luôn luôn là hữu hiệu nhất”.

Nhạc Lăng Tiêu tức giận đến mức khuôn mặt đỏ bừng. Chỉ trách hân nhanh miệng, cuối cùng ăn thiệt vào thân không biết làm sao phản bác. Chờ hân mở miệng thì nữ nhân đáng chết kia đã sớm đi xa rồi.

Trên đời này...sao lại có loại người vô liêm sỉ đến mức này chứ!

Lục Trạm đứng sau lưng Nhạc Lăng Tiêu vụng trộm liếc nhìn sắc mặt không ngừng biến ảo của công tử, trái tim hân cũng thấp thỏm bất an. Ngày ấy, Châu Nhi đem rượu đến cho hân. Hân không để ý cuối cùng bị trúng được mà ngủ say. Đến khi tỉnh lại, hân liền nhìn thấy công tử trở về, khuôn mặt tối sầm, dù quần áo chỉnh tề nhưng tóc tai lại bù xù. Vừa nhìn hân liền biết đã phát sinh chuyện lớn rồi.

Hân không dám hỏi, chỉ dám suy đoán trong lòng.

Vừa nãy, khi nghe Đại tiểu thư nói...Khụ khụ, thái dương bù âm, chẳng lẽ thực sự là ý tứ đó sao?

Đại tiểu thư bị thất sủng, thực sự là làm việc lá gan càng ngày càng lớn, dám đùa giỡn người dày dặn kinh nghiệm lăn lộn sa trường lâu năm giết người như ngoé như công tử mặt lạnh của hân. Nữ nhân kia thật là đáng sợ.

*

A Yên chọn vài bộ y phục yêu thích, mấy bộ đồ trang sức xong liền chuẩn bị trở về phủ.

Châu Nhi oán giận lâu nên miệng khát bụng đói. Ngồi kiệu một thời gian A Yên liền dẫn nàng đi đến trà lâu kế bên uống nước trà ăn điểm tâm. Hôm nay trà lâu làm ăn không được tốt lắm, phòng trên lầu hai cũng không có mấy người.

A Yên vừa mới lên lầu hai, ngẩng đầu lên liền thấy hoàng đế vi phục xuất tuần.

Dương Chiêu ngồi bên cửa sổ, ngồi đối diện với hân là một tên thư sinh vận y phục là người đàn ông trung niên, chắc tám phần mười là vị đại thần nào đó phối hợp với nhà hưng hoá trang của hoàng thượng rồi. Phía sau hân là hai thị vệ. Hai người nhìn thấy A Yên cùng Châu Nhi dù không có kính sợ, nhưng mà vẫn nhăn mi như cũ.

Chỉ riêng Dương Chiêu chưa từng quay đầu lại.

Châu Nhi khản trương đến mức đồ mồ hôi lạnh, nhỏ giọng nói: “Nương, nương nương...”

A Yên cười cợt nói: “Hân ta ngồi ở đó, đối diện chính là cửa hàng chúng ta mua, hân ta đã sớm nhìn thấy chúng ta đi vào trà lâu” nói xong nàng liền đi đến bàn bên cạnh ngồi xuống, lại nói: “Người không phải khát nước sao? Ngồi xuống đây.”

Về mặt Châu Nhi như đưa đám, còn tâm tư nào muốn uống trà ăn điểm tâm chứ. Chỉ có A Yên không chút để ý gọi tiểu nhị đến mang mấy thứ món ăn vặt cùng một bình trà nóng thượng hạng. Gọi xong xuôi, nàng liền ngắm vòng ngọc cùng khuyên tai mới mua về.

Châu Nhi kinh hồn bạt vía ngồi bên cạnh, khẩu vị sớm đã bị dọa đến không còn, chỉ cảm thấy trái tim lúc cao lúc thấp, nàng chỉ lo thị vệ của bộ hạ đột nhiên lại đây thôi.

Dương Chiêu vẫn không có quay đầu lại, tựa như phong cảnh phái dưới thú vị đến mức hấp dẫn hết sự chú ý của hân vậy. A Yên cũng không nhìn hân, vừa ăn đồ ăn vừa thưởng thức trà lại vừa đánh giá chiến lợi phẩm.

Qua một lúc, bình trà đã voi đi non nửa, A Yên liền gọi tiểu nhị tính tiền. Tiểu Nhị cầm bạc vụn đi rồi, Dương Chiêu lúc này mới chậm rãi đứng dậy, đi về hướng các nàng.

A Yên nhìn hân càng ngày càng gần, không tránh né cũng chẳng đứng dậy chào đón. Dương Chiêu không để ý ngồi đối diện với nàng. Châu Nhi nhìn thấy vậy, nào dám ngồi tiếp chứ. Nàng đứng dậy, cứng đờ đứng ở bên người A Yên.

Dương Chiêu mặt mày lạnh nhạt, hỏi: “Mua chút gì vậy?”

A Yên liếc mắt thu đồ vật về, giọng nói cũng không có bao nhiêu cảm xúc: “Một chút xiêm y cùng đồ trang sức”.

Dương Chiêu cười cợt, mở chiếc quạt bằng ngà voi, nhặt tàn quạt hai lần: “Nàng đúng là nhả hứng nhĩ”.

“Những ngày tháng qua, người không thực sự ngóng trông ta chết mà ta cần phải chết một cách thê thảm đâu”. A Yên đưa tay lên chống cằm, lạnh lạnh nói: “Được rồi, trời hôm nay nóng, không có gió”.

Dương Chiêu không nghe nàng, hồ hững quạt mấy lần, lại nói: “Nghe nói, cuộc sống ở phủ tướng quân của nàng trôi qua cũng không tồi”.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 21-2: Lãnh cung phế phi (4)

Editor: Bạch Ái

Beta: Công Tử Hào Hoa

A Yên cười nhạt: “Chẳng lẽ không đúng sao? Tổng thái y từng nói ta sống không nổi hai tháng. Người nào muốn ta rời cung trở về phủ tướng quân dưỡng bệnh chứ. Nhưng mà cũng tốt. Người nên trở về hỏi cái lão lang băm kia có khi nào là do phong thủy của hoàng cung không tốt, quả xúi quẩy mà ta quanh năm bệnh tật như vậy”.

Dương Chiêu lắc lắc đầu, bình tĩnh nói: “Trầm Yên, trong cung trước nay chưa từng có ai muốn hại nàng. Ngược lại là nàng, nàng luôn gây sóng gió quấy nhiễu hậu cung đến mức không được một phút giây yên bình”.

A Yên giờ tay che môi, ngáp vài cái, vô ý nói: “Ta không rảnh cùng người ôn chuyện ngày xưa”. Một câu vừa dứt, nàng nghiêng đầu nhìn vào ánh mắt của nam nhân kia, giọng nói có phần lạnh xuống: “Thế nào, người thấy đạo này ta dễ chịu quá nên lại muốn gây sức ép cho ta sao? Bệ hạ, người thân là chủ thiên hạ, tấm lòng nên rộng lượng chút, hà tất phải tính toán cùng người bình thường như ta chứ”.

Nàng cảm đồ của bản thân lên, lời cáo từ không thêm nói liền trực tiếp quay lưng bỏ đi. Châu Nhi thấy chủ tử đi, đành hành lễ nhẹ với Dương Chiêu rồi đuổi theo chủ tử của nàng.

Dương Chiêu nhìn bóng lưng càng ngày càng xa của nàng bỗng dừng đứng dậy, mở miệng nói: “Vận Nhi đã mang thai rồi”.

Châu Nhi hoảng sợ đến mức suýt nữa thì vấp ngã. Nhưng A Yên không dừng bước, cũng không có quay đầu lại, lạnh nhạt nói: “Nàng ta mang thai thì liên quan gì đến ta chứ?”

Dương Chiêu nhìn nàng đi xuống lầu, hần đi tới bên cửa sổ, hai tay đặt lên bệ cửa sổ nhìn nàng lên khiệu rồi đi mất. Nhìn thật lâu, hần bỗng thấy có chút khó chịu.

Trong cung, hần cũng thỉnh thoảng nghe cung nhân xì xào bàn tán, nói là phế phi Trần thị sau khi hồi phủ, không chỉ không như mọi người dự liệu nàng sẽ đi đòi nhà ma, ngược lại thân thể của nàng lại càng ngày càng tốt, không chỉ vậy nàng còn thường xuyên xuất phủ mua đồ. Hần vốn là không tin. Nữ nhân kia... hần hiểu rất rõ nàng. A Yên rất thâm tình đối với hần, nếu xa hần tất nhiên sẽ không sống nổi.

Nhưng hôm nay nhìn thấy, hần thấy hần đã nghĩ sai rồi.

Đã bao nhiêu năm rồi! Hần nhớ tới A Yên, nhưng lần đầu tiên nhớ không phải là dáng vẻ xinh đẹp và vui tươi mà là dung mạo trắng bệch, điệu bộ chua ngoa. Hình ảnh đó dần dần làm hần không nhớ đến điều tốt đẹp của A Yên, rồi dần dần hần bắt đầu phiền chán nàng. Nữ nhân đó, nàng luôn luôn vĩnh viễn đắm chìm bản thân trong cái quá khứ, đắm chìm trong lời thề hứa ngày đại hôn của họ mà từ chối tiếp nhận hiện thực.

Hần là đế vương, hần không thể chỉ có một hậu không phi, ngược lại hần phải vì con cháu hoàng gia mà lập tam cung lục viện. Nữ nhân kia không những không hiểu được đạo làm thế ngược lại, nàng lại vì chuyện này mà trở nên điên cuồng.

Mười bốn năm phu thê, đến bây giờ, kết cục này không phải là điều hần muốn. A Yên vốn là một nữ tử Hồng Y kiều ngoa. Nhưng nữ nhân mà hần nhớ kia, là nữ nhân bệnh tật lại điên cuồng, nàng so với thiếu nữ hần yêu ngày trước căn bản không phải cùng một người.

Đáy lòng Dương Chiêu hiểu rõ, hần thẹn với nữ nhân kia. Nhưng mà, không thể vì hổ thẹn mà hần tự gồng xích bản thân lại, như vậy phản cảm càng ngày sẽ càng lớn.

Không có ai lại yêu thích cái xấu của người khác.

Nhưng hôm nay, hần nhìn thấy A Yên thế lại nhớ đến những kỉ ức đẹp đẽ.

A Yên kia là một người đơn thuần, thiện lương. Một cái nhũn mày, một nụ cười lại sáng rực khiến lòng người sinh vui mừng.

A Yên kia luôn yêu hần không hối, chết không từ, luôn sát cánh bên cạnh nhưng không ghi nợ cũ, cũng không cùng hần đối đầu với nhau.

Đó... là nữ nhân hần yêu tha thiết.

*

Nhạc Lăng Tiêu ở ngoài sân luyện kiếm. Thật ra hần cố ý luyện kiếm ngoài này. Vì người luyện võ thị lực luôn rất là tốt nên nếu nữ nhân kia có trở về thì cũng không thể nào tránh được ánh mắt của hần. Như vậy nàng cũng có thể nhìn thấy hần trước khi đi về phòng.

Trường kiếm xé không chém xuống. Đường đường lễ đệ nhất kiếm, vậy mà mấy ngày nay tâm tình hần không được yên. Đều là do nữ nhân đang cận kề cái chết kia.

Kiểm thứ hai, trên đời này tồn tại một nữ nhân không biết xấu hổ kia, càng đáng ghét hơn là kĩ năng của nàng.

Kiểm thứ ba, nữ nhân kia muốn tìm đường chết cũng được... nhưng đừng có ở lúc đỉnh điểm ấy ngắt đi chứ. Hại hần bị giày vò mất hơn nửa canh giờ, thả hần một đường sinh tử trên chiến trường còn tốt hơn.

...

Mồ hôi theo cảm chảy xuống, rơi xuống đất.

Kiểm thứ mười lăm...

Đáng chết, nữ nhân kia đã ra ngoài lâu như vậy rồi mà vẫn chưa trở lại?

Hần càng ngày càng buồn bực. Nhưng cũng may, khi kiểm thứ hai mươi chém xuống thì bóng dáng của A Yên liền xuất hiện trong tầm mắt của hần. Nhạc Lăng Tiêu thu kiếm lại. Đầu nghĩ muốn rời đi, nhưng thân thể lại muốn ở lại nhìn nàng thêm một chút.

Chờ hai người kia đến, hần đột nhiên phát hiện... sắc mặt của nha đầu A Yên không đúng, đầu đỏ mồ hôi, hồn vía như là ở trên mây. Chẳng lẽ nàng đã phải chịu kinh hãi gì?

Tâm tình của A Yên khi nhìn thấy hần trước sau vẫn như một, rất là bình tĩnh, nàng chỉ hơi nhướng nhướng mày: “Huynh trưởng, huynh đang luyện kiếm sao?”

Nhạc Lăng Tiêu thân mồ hôi đầm đìa, phía lưng quần áo dán sát vào thân thể, tay cầm kiếm. Câu hỏi này của A Yên nói ra có vẻ như là hỏi thừa. Hần không để ý câu hỏi kia của nàng mà nói ngay vào trọng điểm: “Muội đã đi đâu?”

A Yên nói: “Đi dạo phố, tiện mua chút xiêm y cùng đồ trang sức”.

Nhạc Lăng Tiêu nâng mi: “Muội hôm nay về trễ hơn mọi ngày nửa canh giờ”.

A Yên ngạc nhiên hỏi: “Huynh sao biết ta thường về lúc nào? Chẳng lẽ huynh vẫn thường cả ngày trốn trên cây theo dõi ta?”

Sắc mặt Nhạc Lăng Tiêu quần bách, thấp giọng hừ một tiếng không đáp.

A Yên nở một nụ cười nhẹ nhàng, chậm rãi nói: “Hôm nay ta tình cờ gặp bệ hạ ở trà lâu”.

Trong lòng Nhạc Lăng Tiêu căng thẳng, không tự chủ được nắm chặt đuôi kiếm: “Hoàng thượng?”

A Yên hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ ở đây còn có người nào khác là hoàng thượng sao?”

Về mặt Châu Nhi đau khổ kéo cánh tay của A Yên: “Nương nương, hoàng thượng... hoàng thượng người sẽ không làm gì chúng ta chứ?”

A Yên cười cười, bóp bóp mũi của nàng, trêu chọc nói: “Không đâu, có khi hần còn mang theo kiệu tám người khiêng đến rước chúng ta về cũng nữa a”.

Châu Nhi nhăn khuôn mặt nhỏ lại, vội la lên: “Nương nương!”

A Yên đi về phía Lạc Vũ Hiên: “Ta nói không thì sẽ là không sao. Vì vậy người không cần phải buồn lo vô cớ”.

Châu Nhi như mất hồn bước theo chủ nhân về Lạc Vũ Hiên. Khi nàng vào đến cửa liền cảm thấy không đúng. Quay đầu nhìn lại, nàng liền nhìn thấy Nhạc Lăng Tiêu cũng theo bọn họ về Lạc Vũ Hiên.

A Yên cũng nhìn hần: “Huynh trưởng có việc gì cần nói với A Yên sao?”

Nhạc Lăng Tiêu trầm mặc chốc lát mới mở miệng nói: "...Uống trà".

A Yên cười như không cười, nói: "Trà của ta huynh còn dám uống sao? Lá gan thật là không nhỏ à nha".

Nhạc Lăng Tiêu nắm chặt tay, sắc mặt biến hoá cực kỳ đặc sắc.

A Yên lắc đầu, không có tâm trạng đùa cợt hân, quay sang Châu Nhi nói: "Dâng trà cho Nhạc công tử, ta chỉ muốn uống nước, không có thì uống rượu". Châu Nhi nghe xong hành lễ rồi đi. Trong phòng lúc này liền rơi vào yên tĩnh.

A Yên khi vừa mới vào phòng liền tìm tấm gương, bắt đầu nhìn gương để thử phản hân trước nàng mới mua. Bởi vậy, trong thế giới của A Yên căn bản không cảm giác được người thứ hai tồn tại.

Nhạc Lăng Tiêu đợi rồi lại đợi, đợi đến nỗi sự kiên nhẫn của hân dường như đã mất hết. Lúc này hân nói: "Trần Yên".

A Yên nghe thấy, nàng chỉ liếc xéo hân một cái rồi lại tiếp tục soi gương: "Huynh cứ nói đi, ta vẫn đang nghe".

Nhạc Lăng Tiêu nửa ngày bất động, không biết nên nói cái gì. Cuối cùng, hân liền phun ra vài chữ: "Ngày đó... Tại sao?"

A Yên kì quái nhìn hân. Lúc này Châu Nhi bưng trà cùng rượu vào, cũng thức thời liền hành lễ rồi lui ra. A Yên rót cho hân một chén trà, còn nàng thì tự rót một ly rượu, cầm ly rượu quơ quơ, chậm rãi nói: "Ta vốn không thích uống trà cả ngày, hơn nữa là ngồi tận mấy canh giờ chỉ là để uống trà".

Nhạc Lăng Tiêu im lặng, chờ câu nói tiếp theo của nàng.

"Ta không thích giả cái bộ dạng bệnh giai đoạn cuối để lôi kéo ánh mắt đồng tình của người khác".

"Ta phiền chán nói chuyện xuân hạ thu đông, cái đó thật là phí nước bọt của ta. Cái gì mà sinh tử chứ? Ta nghe đến phát phiền".

"Nhưng ta sắp xếp chuyện này lâu như vậy, huynh nghĩ ta là vì lý do gì?"

Nhạc Lăng Tiêu khẩn trương nhìn chăm chăm nàng.

Mày liễu của A Yên nhướn lên, thân nhiên mỉm cười nhìn hân nói: "Đương nhiên là lừa huynh lên giường rồi. Uống trà chỉ là để bồi dưỡng thói quen của huynh, điều bộ bệnh tật của ta chỉ là để huynh thả lỏng cảnh giác thôi. Như vậy huynh còn chưa rõ ràng sao?"

Sắc mặt Nhạc Lăng Tiêu trầm mặc bỗng chuyển sang đỏ rồi dần dần tái nhợt. Cuối cùng, hân dường như nghiêng răng bỏ ra một chữ: "Muội..."

"Đừng muội với cả muội". A Yên vung vung tay cười đến là khiêu khích trắng trợn: "Huynh muốn nói là ta không tuân thủ nữ tắc, đại nghịch bất đạo, vòng va vòng vèo làm gì, tuy tuy tiện tiện nói rồi uống chén trà, xong thì mau mau đi đi, đừng quấy rầy ta nghiên cứu cách đường nhan"

Thế gian này... Tại sao thế gian này lại có người vô liêm sỉ như vậy chứ!

Vốn là Nhạc Lăng Tiêu đến chỗ A Yên để xem nàng xin lỗi hân như thế nào. Nếu là nàng biết sai thì hân cũng không lấy lòng quân tử đo lòng tiểu nhân, có khi còn thương xuyên đến đây làm khách để giúp nàng giải sầu. Nhưng hân nghĩ cũng không nghĩ tới, nàng không chỉ không hối hận, đã vậy còn mặt không đỏ hơi thở không gấp nói ra những câu hoang đường như vậy.

A Yên nghiêng đầu nhìn hân: "Còn không đi?"

Nhạc Lăng Tiêu muốn nói thêm điều gì. Nhưng A Yên đứng trước mặt hân, thêm một câu: "Huynh không đi, ta liền coi y phục". Câu nói này quả nhiên là hiệu quả trông thấy.

Nam nhân tức giận bỏ lại ba chữ lạnh như băng "Vô liêm sỉ" liền phát tay rồi đi, khi đi còn tiện chân đá một chiếc ghế. Điều này nói lên hân đang giận như thế nào.

A Yên nhìn cũng không thèm nhìn hân.

Người đã đi xa rồi, lúc này A Yên mới hỏi tấm gương: "Độ thiện cảm đã là bao nhiêu?"

"Năm mươi lăm".

Tức giận cũng không đầu hàng, lại là tăng năm điểm chứ.

A Yên thở dài: "Thời điểm mà nam nhân không chú ý tới người, người không chỉ nhẫn nhịn hân, dục hân mà người còn phải nghĩ cách làm sao gây chú ý với hân. Đến khi hân đối với người đã đề bụng, vậy người có làm thiếu gì thì đều có thể tăng thêm giá trị thiện cảm". Ngón tay nàng đặt trên mặt kính xoa xoa, âm thanh mạng theo ý cười: "Người nói, chơi như vậy có vui không?"

Lão Cổ Đồng không có phụ hoạ lời nàng, ngược lại hân lại nhàn hạ thoải mái.

Bề ngoài lão là vậy, nhưng trong lòng thực chất đã loạn tùng phèo lên rồi, khẩn trương đến nỗi không biết phải làm sao. Mấy lần lão muốn mở miệng, nhưng lời chưa kịp nói ra khỏi miệng thì lại nuốt xuống, ánh mắt liếc trộm A Yên càng ngày càng chột dạ.

Phải làm sao bây giờ...

Nếu như nói ra, kí chủ dưới con nóng giận có hay không quăng lão đi?

Nhìn thấy sự do dự không quyết định của lão, A Yên nhân nhạ nói: “Người có chuyện gì liền nói ra, ta còn hi vọng người khôi phục lại dung mạo cho ta. Người hiện tại không có chuyện gì thì sợ cái gì chứ?”

Cũng đúng.

Lão Cổ Đồng thờ phào nhẹ nhõm, áp a áp ứng nói: “Hệ thống, hệ thống vừa mới cập nhật lại, sai... sai rồi”.

Về mặt A Yên bất động: “Nói rõ một chút”.

“Manh mối nam chủ... nhìn như bị sai”.

Lão Cổ Đồng ôm đầu nhỏ, chờ A Yên quả trách.

Nhưng đợi nửa ngày, A Yên cũng không tức giận, nằng chỉ nở nụ cười nhẹ: “Chẳng lẽ manh mối nam chủ chính là Hoàng đế?”

Lão Cổ Đồng ỉu xiu buồn bã nói: “Đúng”. Hấn vụng trộm cẩn thận từng li từng tí liếc nhìn kí chủ một chút, oan ức nói: “Đúng là kỳ quái, từ trước đến nay chưa có xuất hiện tình huống này bao giờ. Rõ ràng lần đầu, nam chủ được hệ thống chỉ đến là Nhạc Lăng Tiêu mới đúng...”

A Yên cúi đầu: “Người muốn biết tại sao?”

Lão Cổ Đồng liếc mắt gật đầu, mặt kính chấn động đứng dậy.

A Yên mở mắt: “Người là Chủ thần, người là hệ thống, người tự mình nghĩ, sao còn đến hỏi ta?”

Lão Cổ Đồng cúi mặt, thất vọng cúi đầu thờ dài.

A Yên nhân tiện nói: “Chẳng qua là công lược nam nhân mà thôi, công lược ai mà không phải công lược chứ? Nhìn người kia, có chút chí khí được không?, đừng có đem không khí xung quanh đây làm ừ rừ hết đi chứ. ”

"Chuyện này... dù sao cũng là sai lầm của lão hủ a -- "

"Thôi được rồi. " A Yên cắt ngang lời nói của Lão Cổ Đồng: "Ta cũng không hi vọng người có thể hoạt động bình thường, nếu không phải có mắt nhìn, hôm nay ta mới không có tâm tình bồi hoàng đế uống trà nói chuyện phiến, hôm nay trời cũng không nóng, hấn cố tình còn ra về cầm theo quạt, già đầu rồi mà còn học đòi văn vẻ, thật tè nhạ mà. "

"... "

*

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 21-3: Lãnh Cung Phế Phi (5)

Editor: Công Tử Hào Hoa

Beta: Công Tử Hào Hoa + Cà ri

A Yên đối với gương mặt của mình rất để ý, A Yên đối với những nữ nhân bên cạnh có chút để ý, A Yên đối với nam nhân mà mình cần công lược... Vô cùng không để ý. Coi trời bằng vung, một chút cũng không chịu kiểm chế tính tình kiêu ngạo, vậy mà hết lần này tới lần khác vẫn có người phải chịu thua cái tính cách này của nàng.

Cho đến khi Đại thái giám trong cung mang thánh chỉ tới Trần gia, Trần phu nhân nghĩ rằng Trần Vận mang long thai, hoàng đế muốn ban thưởng cho Trần gia nên vui mừng không khép miệng được.

Nhưng trong thánh chỉ, chỉ có vài câu cũng không nói gì đến chuyện phong thưởng, chỉ nói sẽ cho người tới đón Trần Yên hồi cung. Viết rất rõ ràng Trần

Yên, không phải là Trang Phi, cũng không phải là phé phi Trần thị.

Cả một đại sảnh đầy người đứng đờ như tượng đá, hai mặt nhìn nhau, không biết nên nói gì. Trừ A Yên gương mặt không chút hoang mang chuyện gì cũng không để trong lòng, cũng ngoại trừ Nhạc Lăng Tiêu đang bị thương dường như chỉ theo mọi người cúi xuống nghe thánh chỉ, vẻ mặt càng lúc càng lạnh lùng, cuối cùng cúi đầu che dấu lệ khi nơi đáy mắt.

Trần phu nhân mặc dù không hiểu hoàng đế muốn làm gì, nhưng thánh chỉ cũng đã ban, không thể làm gì khác hơn sắp xếp để A Yên hồi cung, buổi tối lại nhện không được lôi kéo cánh tay A Yên, tận tình khuyên nhủ nữ nhi của mình: "Có lẽ Bệ hạ nhớ lại tình xưa nên muốn gặp con... Con nghe lời của ta, sau khi hồi cung, cố gắng nhẫn nhịn cái tính tình kia của con, đừng chống đối lại bệ hạ, được không? A Yên, con với Vận nhi đều là máu trong tim ta, ta sẽ không thiện vị người nào cả, ta chỉ hi vọng có thể nhìn thấy các con khỏe mạnh, bình an."

A Yên nghe xong khẽ mỉm cười nói: "Ta sẽ khỏe mạnh, còn Vận nhi... ta không bảo đảm a." Trần phu nhân tức giận, dùng sức chỉ vào trán của nàng: "Con! Thôi, thôi, ta không quản được con, là phúc hay là họa, một mình con tự chịu!"

A Yên vẫn như vậy, không để trong lòng nói: "Được."

Trần phu nhân giận đến sắc mặt trắng bệch, tức giận rồi đi.

Châu Nhi đưa Trần phu nhân sắc mặt khó coi đi, mới chậm rì rì quay lại, than thở: "Nương nương, nô tỳ thật sự không muốn hồi cung."

A Yên nâng mắt nhìn nàng một cái: "Không sao cả, lần này chúng ta hồi cung là đi hưởng phúc." Châu Nhi một chút cũng không tin, thờ dãi một tiếng: "Nương nương, người cần gì phải tự lừa mình dối người? Từ trước tới giờ Bệ hạ chưa từng đối xử tốt với người, bây giờ chắc chắn cũng vậy... chỉ sợ ngũ tiểu thư đã nói gì với hoàng thượng nên ngài ấy mới bắt chúng ta về để trừng phạt đây mà!"

Ngũ tiểu thư Trần Vận cũng là một đĩnh nữ khác của phủ tướng quân.

A Yên nghe nàng lời nhai đến nản nên thúc giục: "Người suy nghĩ nhiều làm gì, chuyện này cũng không phải điều ta muốn. Người mau trở về ngủ một giấc thật ngon, sáng mai dậy còn giúp ta thu dọn đồ đạc nữa". Châu Nhi nghe vậy, ủ rũ cúi đầu rồi đi.

A Yên nhìn vào trong gương tháo từng món trang sức, cầm lấy khăn sạch nhẹ nhàng lau đi phấn trang điểm, lau đi lau lại rất lâu. Với khuôn mặt của bản thân, nàng rất là kiên trì. Bốn phía im ắng, không chút tiếng động.

Bốn phía im lặng không một tiếng động, ánh nến cháy lóe lóe lên làm căn phòng lúc sáng lúc tối. A Yên nhìn vào gương liền nhìn thấy ảnh phản chiếu của người đằng sau. "Biết ta sắp đi nên huynh cố ý đến để từ biệt à..." nàng cũng không quay đầu lại, chỉ nhìn người trong gương kia cười: "...Huynh trưởng?"

Nhạc Lăng Tiêu đứng sau lưng nàng, nghe được giọng nói nàng gọi hai chữ "Huynh trưởng" sao chói tai đến vậy chứ. Trán hắn nhăn lại, vô thức giơ bàn tay thô lên vuốt nhẹ vào da thịt nhẵn nhụi ở phần cổ của nàng, ánh mắt hắn lạnh lẽo, giọng nói của hắn âm trầm đến đáng sợ: "Muội thật sự muốn trở về nơi đó?"

"Thánh chỉ của hoàng thượng, ai dám kháng chứ".

Nhạc Lăng Tiêu cười lạnh: "Muội dám khinh bạc ta ngay giữa ban ngày ban mặt, vậy mà lại không dám kháng chỉ sao?"

A Yên lúc này mới quay đầu lại, vẻ mặt vẫn thẳng thắn hùng hồn như cũ: "Huynh đang nói đạo lý sao? Ta cũng đã hỏi ý kiến của huynh, huynh nhắm mắt lại im lặng đại biểu cho cái gì? Chẳng lẽ là muốn ta dạy huynh sao?"

Khuôn mặt Nhạc Lăng Tiêu vốn nghiêm túc, nay còn lạnh đến dọa người, hai hàng lông mày nhăn lại, cắn chặt răng ghiến lợi nói: "Muội đến nay vẫn chưa chịu nhận sai..."

"Tại sao ta phải nhận sai chứ?" A Yên gạt bỏ cánh tay của hắn, đứng lên: "Huynh đến cùng tại sao lại nhớ đến ta? Nếu như lời huynh nói là do ta khinh bạc huynh rồi không nhận sai sao? Hay là trong lòng huynh vẫn muốn ta chịu trách nhiệm với huynh tới cùng thì đúng hơn?"

Nhạc Lăng Tiêu ngẩn ra không nghĩ nàng có thể hỏi lại như vậy. Nếu như thật sự có thể lựa chọn, cho dù hắn không muốn thừa nhận chút nào, cho dù lý trí của hắn liều mạng bài xích... hắn vẫn sẽ chọn câu sau.

Con mẹ nó chịu trách nhiệm!

A Yên nhìn sắc mặt của hắn biến hóa cũng đoán được phần nào, liền nở nụ cười giương mắt nhìn hắn: "Ta đã ba mươi, đừng nói là huynh... một người nam nhân đã hơn ba mươi mấy chẳng lẽ chưa từng ngủ với nữ nhân nào sao, bị ta xâm sở một lần liền nhất định đeo theo ta?"

Nhạc Lăng Tiêu lạnh mặt nhìn nàng.

A Yên giật mình hỏi: "...Thật sự không phải là huynh đã hơn ba mươi tuổi mà còn chưa chạm qua nữ nhân chứ?" Không trách được nha.

Cái nam nhân này, hắn ta thực sự là khắc chế chính bản thân mình sao? Khắc chế đến nỗi sinh ra bệnh về tâm lý, đi giết người để cướp ngôi vua, cưỡng đoạt nghĩa muội?

Nhạc Lăng Tiêu nắm chặt bàn tay, mặt mày không biểu cảm: "Là muội hạ được ta." A Yên không cảm thấy ngạc nhiên mà chỉ cảm thấy buồn cười gât gù

nói: "Được, là lỗi của ta..." Trong lòng Nhạc Lăng Tiêu thoải mái đôi chút... Đến cuối cùng cũng biết nhận sai rồi.

Không nghĩ tới A Yên lại nói tiếp: "...Nhưng cũng không thể trách ta nha, Huỳnh nặng như vậy, nằm trên mặt đất giống như một ngọn núi nhỏ, ta cũng không có cách nào thể di chuyển được huỳnh cả, thôi được rồi ta biết trên mặt đất vừa cứng lại lạnh, huỳnh nằm phía dưới không được thoải mái, bình thường ta cũng không có thô lỗ như vậy nhưng tuyệt đối không có lần sau."

Lửa giận trong lòng Nhạc Lăng Tiêu vừa tắt hết, màu đỏ trên mặt khó khăn lắm mới nhạt đi trong nháy mắt lại đỏ bừng lên hết cả gương mặt. Hắn nhìn nữ nhân đang nói năng linh tinh trước mặt này, cảm thấy lồng ngực kịch liệt đập phồng, hận không thể ngay lập tức bóp chết nàng, môi mòng giật giật rít từng chữ qua kẽ răng nói: "Trần Yên, là muội hạ được ta."

"Cho nên muốn ta chịu trách nhiệm với huỳnh tới cùng?" bỗng nhiên A Yên nở nụ cười dựa vào bên cửa sổ, giọng nói có phần tùy tiện: "Nếu huỳnh sinh cho ta một đứa nhỏ, ta liền chịu trách nhiệm với huỳnh." Nhạc Lăng Tiêu sắp mất không chế. A Yên thả lỏng: "Không sinh được? Vậy quên đi, huỳnh nên nghĩ thông suốt..." Nàng thở dài xoa xoa huyệt thái dương, cảm thấy hơi đau đầu: "Ai rồi cũng có lần đầu tiên, đúng không? Huỳnh cứ coi như mình đã gặp ác mộng, sớm nên quên đi cho dù không thể quên được... Thật ra thì lần đó cũng không quá kém."

Giọng nói của hắn trầm thấp mà lạnh lùng: "Đang trong tình huống thế nào mà muội lại ngắt đi, trong lòng muội rõ nhất." Đây thật sự không còn gì để nói.

A Yên không nghĩ tới hắn lại ngây thơ như vậy, sau đó nghĩ lại cảm thấy bản thân quá chú quan việc mình biết rõ chân tướng sau này hắn sẽ hắc hóa, phát điên trở thành phe phản diện lớn, cho dù sớm muộn hay muộn cũng không sao, nhưng ít ra bây giờ... hắn còn chưa phát điên. "Được rồi, là lỗi của ta, ta nhận sai." A Yên dứt khoát nhìn thẳng vào đôi mắt hắn nói từng câu từng chữ nói rõ ràng: "Uh, là ta phát điên, là ta kinh bạc huỳnh, là ta làm bản sự trong sạch của huỳnh còn không chịu trách nhiệm, như vậy đã được chưa?" Nhìn đối phương mím chặt môi, đôi mắt đen sắc bén như dã thú, A Yên thở dài: "Nhạc công tử, huỳnh là người làm đại sự, đừng vì nữ nhi tư tình mà làm hỏng đại sự."

Sắc mặt Nhạc Lăng Tiêu dịu đi chút ít, nhỏ giọng hỏi: "Vì sao muội lại nói như vậy?" Cả đời này chưa từng có ai nói với hắn như vậy. Chứ đừng nói đến Trần đại tiểu thư vẫn luôn xem thường hắn. A Yên buột miệng nói: "Lần trước lúc ta ở trên người huỳnh...Huỳnh ở dưới tình huống đó mà vẫn có thể nhịn thêm nửa canh giờ, còn không có nhịn đến nỗi chết dưới hoa mẫu đơn, chắc chắn sau này sẽ không phải hạ người hời hợt."

Nhạc Lăng Tiêu lại muốn bóp chết nàng.

A Yên bỗng nhiên cả kinh, nói: "Ai nha, đã giờ nào rồi? Thức đêm ngủ trễ, cái này thật là không tốt. Ta phải vất vả chăm sóc nhan sắc lắm đó..." Nàng nhìn Nhạc Lăng Tiêu liền có chút không kiên nhẫn: "Huỳnh trưởng, ta nhận lỗi, cũng xin lỗi và nhận sai với huỳnh. Hiện giờ huỳnh có thể về không?"

Nhạc Lăng Tiêu không nói thêm gì, ngoan ngoãn quay đầu đi. A Yên vui vui về về đến trước gương tiếp tục mát xa mặt thêm một chút liền chuẩn bị nghỉ ngơi. Thật không nghĩ đến Nhạc Lăng Tiêu vừa đi đã quay đầu lại, nhìn nữ nhân vận áo ngủ băng gấm xốc xốc xé đang chuẩn bị nằm xuống, lạnh nhạt nói: "Không đơn giản như vậy".

*

Không đơn giản như vậy.

Câu nói này, A Yên ban đầu không để ở trong lòng, bởi vì hắn tuy rằng nhìn qua tức giận đến nổi trợn lồi đình, nhưng thực ra trên người hắn không chút có sát khí nào. Hắn biểu hiện ra hắn không hận nàng như vậy.

Nhưng rất nhanh sau đó, A Yên liền hiểu hắn chưa hết tâm ý.

Đến ngày hôm cung, cả buổi sáng cũng không thấy Nhạc Lăng Tiêu xuất hiện. A Yên hoan hỉ vui mừng ngồi lên xe ngựa, đi được nửa đường, xe ngựa đột nhiên dừng lại chỉ nghe tuân mã hí lên thì vệ cùng phu xe rồi tung lên, tiếp theo chính là binh khí vang lên, thỉnh thoảng chen lẫn một hai tiếng kêu thảm thiết.

Châu nhi sợ đến sắc mặt trắng bệch, run rẩy núp ở A Yên bên người: "Nương, nương nương, son tặc..." A Yên không hoang mang, chỉ kinh ngạc một lúc rồi vén cửa sổ xe lên liếc nhìn, trong lòng liền hiểu rõ cười nhạo nói: "Son tặc chỗ nào chứ, rõ ràng là hái hoa tặc thì có." Châu nhi vừa nghe nàng nói xong trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Động tĩnh bên ngoài nhỏ dần đi. Châu nhi lim dim mở mắt, có chút mê man. Màn xe bỗng nhiên bị người xé xuống, Châu nhi theo bản năng hét lên: "a --!" Kêu một tiếng, lại bị dọa ngắt đi.

Người tới mặc một thân trang phục đen, đeo mặt nạ, tóc đen buộc lên cao chỉ lộ ra một đôi mắt đầy sát khí ác liệt. Áo khoác màu đen sớm bị máu nhuộm đỏ, tay hắn cầm trường kiếm, trên lưỡi kiếm vết máu loang lổ từng giọt máu từ mũi kiếm rơi xuống đất.

A Yên nhìn hắn, thở dài: "... Thật sự phát điên."

Người kia tháo mặt nạ răng nanh xuống, khoe môi cong lên, hàm răng trắng toát, chẳng khác nào dã thú đang đối mặt với con mồi bó tay chịu trói. Hắn đưa tay ra nắm cằm A Yên, trầm giọng nói: "Ta nói rồi, không đơn giản như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 22: Khí phi ở lãnh cung 6

Editor: Kuro

Trong lòng Trần Yên, sẽ chỉ có một người đó.

"Nhạc, Nhạc công tử, ngài thả chúng tôi ra đi..."

"Dù sao thì ngày cũng nê mặt lão gia, tha cho ta và nương nương..."

"Van xin ngài..."

"Chúng tôi sẽ không nói chuyện này, chúng tôi, chúng tôi sẽ nói là dọc đường gặp phải lưu manh, người hầu vì bảo vệ chúng tôi, đã hi sinh hết..."

"Thả chúng tôi ra đi..."

"Cứu mạng! Cứu mạng! Đây là đâu? Có ai không?!"

Châu Nhi đập mạnh cửa, kêu khản cả họng, khuôn mặt nhỏ đầy nước mắt.

Vừa rồi, Nhạc Lăng Tiêu cướp xe ngựa, các nàng phải tới khu nhà nhỏ hoang vu, rồi nhốt các nàng vào trong phòng, chẳng biết mình đang ở đâu.

Châu Nhi vừa kinh vừa sợ, hét to một lúc lâu, bụm mặt khóc ô ô lên.

Từ lúc vào đây, A Yên đã ngồi trên giường, soi gương loay hoay với gương mặt của mình, chẳng hề hoảng loạn, cũng không sợ, nghe Châu Nhi kêu khóc, liền nói: "Đừng khóc nữa, em không sợ hấn ghét em ồn ào, cất lưỡi em sao?"

Lời này lập tức có hiệu quả.

Châu Nhi nom nớp lo sợ không khóc rống lên nữa, bỏ nhào trước giường, bi thương nói: "Nương nương, không ngờ Nhạc Lăng Tiêu đúng là một tên gian ác, ô ô... Phu nhân nói rất đúng, hấn chính là tên Tây Lương man rợ bản tính đề hèn, lão gia cứu hấn một mạng, hấn không nhớ đại ân đại đức của Trần gia chúng ta, lại lấy oán báo ân... Ô ô, chúng ta phải làm gì bây giờ? Lễ nào thật sự phải chết ở nơi quỷ quái này sao?"

A Yên quay đầu: "Em muốn rời khỏi không?"

Châu Nhi che mặt khóc nức nở: "Bây giờ nói gì cũng vô dụng, sợ là tên khốn nạn đáng chết kia đã hạ quyết tâm, muốn tiền dâm hậu sát chúng ta, giết xong rồi hiếp——nô tì chết không có gì hối tiếc, nhưng còn người...Số nương nương tôi khổ quá đi!"

A Yên thờ ơ: "Em muốn đi, còn không dễ dàng quá sao"

Châu Nhi khóc rống nói: "Người không cần an ủi em đâu..."

A Yên lắc đầu, không nói thêm lời nào.

Mặt trời lặn.

Lúc chạng vạng tối, cuối cùng Nhạc Lăng Tiêu cũng quay về, trong tay cầm theo hộp đựng thức ăn, mặt lạnh lấy thức ăn ra.

A Yên mở lời: "Huynh thả nha hoàn ta ra đi"

Nhạc Lăng Tiêu không nhắc mí mắt lên: "Ngươi cho rằng ngươi có tư cách bàn điều kiện?"

A Yên không bị hấn khí lạnh thấu xương quanh người hấn làm sợ, hiếu kì nhìn hấn: "Huynh giữ Châu Nhi lại để làm gì? Chẳng lẽ muốn trái ôm phải ấp, ngồi hưởng tề nhân chi phúc[1]?"

[1]Tề nhân chi phúc: ý chỉ cuộc sống giàu sang sung sướng, nhiều thê thiếp.

Nhạc Lăng Tiêu nhú mày: "Ngươi——"

A Yên cười: "Huynh đã thích như vậy, ta cũng không ngại"

Sắc mặt Nhạc Lăng Tiêu càng khó coi hơn.

A Yên không chế nhạo hấn nữa, quay về phía Châu Nhi co rúm vào một góc, thờ cũng không dám thờ mạnh nói: "Em bịt kín mắt lại, như vậy huynh

trường sẽ thả em đi. Sau đi em cứ đi về nhà, không cần lo cho ta"

Nhạc Lang Tiêu lạnh lùng nói: "Ngươi hi vọng nha đầu này sẽ quay lại cứu?"

A Yên nhìn hần: "Nếu như huynh lo lắng, vậy khi Châu Nhi đi, huynh dẫn ta đến chỗ khác là được rồi. Về phần giải cứu, vậy căn bản không cần đến, huynh cũng không nhốt được ta"

Nhạc Lăng Tiêu cười lạnh.

A Yên thu lại ý cười, bình tĩnh nói: "Huynh giết thị vệ trong cung, ta không quan tâm. Huynh giết người của ta, ta nhớ một đời"

Trong giây lát, mặt Nhạc Lăng Tiêu vẫn không đổi nói: "Nha hoàn đi rồi, ai hầu hạ ngươi?"

A Yên không nghĩ đến hần sẽ hỏi chuyện này, ngó người, thốt ra: "Huynh đó"

Hần hừ nhẹ một tiếng.

A Yên nhìn hần một lúc nhú mày: "Huynh đỏ mặt cái gì?"

Nhạc Lăng Tiêu lờ đi.

Cuối cùng cũng thả Châu Nhi đi.

Trước khi đi, đương nhiên không thể tránh khỏi bị đe dọa tuyên thệ một lời thề độc, sau đó Châu Nhi không yêu lòng về chủ tử, lại không chịu đi, A Yên nói một câu "Sau khi rời khỏi đây đừng cho là mình thông minh, ta có thể tự vệ cũng có thể thoát thân, em đến cứu, không chừng huynh trưởng sẽ thực sự phát rồ chém chết ta" rồi đuổi đi.

Câu này nói ngay trước mặt Nhạc Lăng Tiêu.

Lúc hần trở về, trời đã tối.

A Yên ngồi trước gương trang điểm, mái tóc dài xõa trên vai, thấy hần quay về, quay đầu nhìn một chút.

Nhạc Lăng Tiêu nói hai chữ: "Không giết"

A Yên liền tiếp tục chải tóc, một lúc sau gọi: "Huynh trưởng——"

Nhạc Lăng Tiêu nóng nảy cắt ngang: "Im miệng"

Không thích gọi kiểu này sao?

Đuôi mày A Yên hơi giương lên, cười cười, xoay người nói: "Ai đó——"

Nhạc Lăng Tiêu đang lau bội kiếm, nghe vậy ngừng đầu.

A Yên bật cười khi: "Huynh trưởng nghe không thích, ai đó trái lại nghe thuận tai, chẳng lẽ huynh bị ngốc à?" Cười một lát, khẽ nói: "...Đồ ngốc"

Nhạc Lăng Tiêu nhàn nhạt nói: "Ngươi vứt bỏ suy nghĩ muốn trốn đi, từ nay an phận, ta sẽ không làm khó ngươi"

"Ta an phận, huynh vẫn ở lại thôn sơn hoang dã này cả đời?"

Nhạc Lăng Tiêu sững sờ.

Bóng đêm tĩnh mịch.

Nhạc Lăng Tiêu đứng dậy.

A Yên chờ hần tới, đưa nàng lên giường rửa sạch nhục nhã.

Nhưng chờ cả buổi, chỉ thấy hần cầm lấy bội kiếm, để lại một khuôn mặt lạnh băng, rồi đi ra ngoài.

Sau mấy giây im lặng, ngoài cửa truyền đến một âm thanh ken két nho nhỏ.

Hần lại khóa cửa mất rồi.

...

*

Trong cuộc sống thực, A Yên đã quen sống trong cấm điện một mình, trong thế giới này, đương nhiên cũng sẽ không cảm thấy kiếp sống giam cầm quá khó chịu.

Chỉ cần có gương, có đồ dùng trang điểm, tốt nhất còn có thêm vài bộ hoa y lệ phục, vậy là đủ rồi.

Những thứ này trong xe ngựa đều có.

Ngày nào Nhạc Lăng Tiêu cũng đến, có lúc là buổi sáng, có lúc là ban đêm, nhưng không ngủ lại đêm nào.

A Yên không rõ hẳn nghĩ gì.

Trong tư tưởng của một con hồ ly từng trải, một đôi nam nữ tuổi tác tương đương, nam giam nữ, có thể xuất phát từ nhiều lí do, vậy chỉ có thể là hành động kia.

Nhưng vấn đề là, Nhạc Lăng Tiêu chẳng làm gì cả, một chút cũng không giống boss phản diện cường thủ hào đoạt, giết người phóng hỏa không chớp mắt trong cốt truyện ban đầu.

Cường thủ cũng thủ rồi, hào đoạt cũng đoạt rồi, hẳn lại chậm chạp không hành động gì.

Quá bất thường.

Trong lòng A Yên có một suy đoán mơ hồ.

Lớn mặt, da mặt dày như nàng, mở miệng cũng có chút khó khăn.

Cuối cùng có một lần, A Yên hỏi hẳn: "Huynh... không cảm thấy buồn bực sao?"

Nhạc Lăng Tiêu hỏi lại: "Người buồn bực sao?"

Ngày hôm sau, Nhạc Lăng Tiêu mang tới một chiếc lồng nhỏ, nhốt một con thỏ trắng bên trong.

A Yên hỏi: "Cho ta?"

Nhạc Lăng Tiêu nhún mày: "Cho người nuôi"

...

A Yên không còn kiên nhẫn để vòng vo thăm dò, để chiếc lồng qua một bên, coi thường bé thỏ trắng đáng thương nhìn thấy lại thú khác tính, dọa trốn đằng đông nắp đằng tây, đi trở về trước mặt Nhạc Lăng Tiêu, nhìn vào mắt hẳn, ngắn gọn dứt khoát: "Có phải huynh không được rồi?"

Nhạc Lăng Tiêu giật mình, khó hiểu: "Cái gì?"

"Lần hạ được đó, có phải là huynh bị lưu lại di chứng gì đó, hoặc là bóng ma tâm lý, tóm lại là không được rồi?"

Nhạc Lăng Tiêu cuối cùng cũng phản ứng lại.

Hắn lại bắt đầu tiếp tục tỏa ra hàn khí, neho mắt lại nói: "Người lặp lại lần nữa"

A Yên thở dài: "Khó trách huynh luôn miệng muốn ta chịu trách nhiệm, hóa ra đúng là như thế. Sao huynh không nói sớm, huynh buồn bực không nói, ta cũng không tiện để giúp huynh. Huynh yên tâm, mặc dù bây giờ huynh không cứng nổi, không có nghĩa là trị không được, ta biết vài phương pháp, huynh có thể tham khảo một chút——"

Khóe môi Nhạc Lăng Tiêu cong lên, ý cười không đến đáy mắt, ngược lại là một màu đen như mực u ám, dần dần bao phủ trong mắt. Giọng hẳn rất nhẹ, nói từng chữ: "Trần Yên, người hiểu biết nhiều thật"

A Yên nghe ra lời châm chọc của hẳn, lại không quan tâm "Bí truyền cung đình, huynh không nghe coi như——"

Nhạc Lăng Tiêu bỗng nhiên nhấc nàng lên, đi vài bước, rồi vút lên trên giường.

Nhưng mà... vẫn không có hành động tiếp theo.

Ánh mắt A Yên lặng lẽ dõi xuống thất lưng hẳn.

Nhạc Lăng Tiêu tức giận không ít: "Người cho rằng ta không biết trà ở Lạc Vũ Hiên không tốt? Người cho rằng ta ta nhàn rồi không có chuyện gì đều sẽ cùng người nói vài chuyện không đâu? Người cho rằng những người khác phạm phải chuyện thấp hèn kia với ta, còn có thể nhìn thấy mặt trời ngày mai? Ta uống trà cùng người, nói chuyện cùng người, giết thị vệ cướp xe ngựa, dẫn người tới đây, thậm chí thấy người buồn bực bắt giúp người một con thỏ——đều là vì cái gì?"

"Huynh thích ta"

Vẫn bình tĩnh như vậy.

Không quá xúc động, không áy náy, chứ đừng nói tới kinh ngạc.

A Yên dừng lại một lúc, nhìn vào mắt hắn, lại nói: "Nhưng ta không thích huynh, lúc nào cũng muốn về cung"

Ngay lúc đó, lớp băng nghiêm nghị trong mắt Nhạc Lăng Tiêu, vỡ vụn thành từng mảnh.

Trái tim đau đớn vô cùng, nhưng tâm trí của hắn rất tỉnh táo, bình tĩnh.

Đã sớm biết rồi, không phải sao?

Trời đông giá rét năm đó gió tuyết tạt vào mặt, thiếu nữ quần áo phong phanh, sắc mặt trắng bệch, đôi môi run rẩy, lại cố chấp chặn trước mặt phu quân mình, mang theo vẻ dứt khoát thẳng tiến không lùi.

Trong lòng Trần Yên, sẽ chỉ có một người đó.

Hắn nhắm mắt lại, khẽ cười một tiếng, côi dây buộc bên hông xuống: "Không quan trọng. Giữ lại con người của ngươi, cũng giống như vậy"

A Yên vô cùng không biết điều nói tiếp: "Vậy huynh cũng không giữ được"

Nhạc Lăng Tiêu thoát y lên giường, chống giữ cơ thể, cô bị kẹt ở cánh tay cứng rắn và mạnh mẽ, ánh mắt lạnh như sương tuyết, giống như bị một thế giới nhỏ bé trong cảnh sắc mê hoặc, nhiệt độ xung quanh nóng lên: "Chúng ta thử xem"

"Muốn giữ ta, thế này vẫn chưa đủ..." Ngón tay tinh tế của A Yên quấn lấy tóc hắn, quấn vài vòng, khẽ cười, ôm lấy cổ hắn, ghé vào lỗ tai hắn, nhẹ nhàng nói mấy chữ.

Trong mắt hắn chợt lướt qua một ánh sáng như tuyết.

Không kịp nghĩ kỹ, bên tai truyền đến tiếng cười nhẹ dịu dàng, cơ thể nữ nhân mềm mại như nước mùa xuân quấn lấy, dùng nhiệt độ của mình, hòa tan lớp phòng vệ cứng rắn của hắn từng chút một.

Đêm đầu đông, càng oi bức hơn mùa hè.

Cả phòng lưu luyến.

*

Lúc nửa đêm, Nhạc Lăng Tiêu tỉnh dậy một lần.

Trước đến nay hắn ngủ không sâu, chỉ cần bên người có một chút động tĩnh là có thể tỉnh, mở mắt nhìn, có cái gì đó giống như con báo thoáng qua, nhanh chóng nhảy ra ngoài, thì không đề trong lòng.

Chắc là con thỏ kia chạy ra khỏi chiếc lồng, chạy trốn mất rồi.

Nhưng khi đến sáng, hắn tỉnh lại, nữ nhân mình ôm trong ngực đã sớm biến mất không còn tăm tích, thay vào đó là một cái gối lạnh giá.

"Trần Yên!"

Lòng Nhạc Lăng Tiêu rối như tơ vò, tìm rất lâu vẫn không thấy người.

Trong phòng cũng không mất gì, chỉ thiếu chút ngân lượng, còn có cái gương mà A Yên thích dùng nhất.

Con thỏ trong lồng cũng không thấy nữa.

Nữ nhân ôm nhau triền miên với hắn một đêm, cũng không thấy nữa.

Hắn không nghĩ ra làm sao nàng bỏ trốn, nhưng một chút đã có thể xác định.

——hướng đi của nàng.

Nàng hồi cung rồi.

Kỳ lạ là, hắn cũng không cảm thấy nản lòng thoái chí, trái tim, như có cái gì đó đang thiêu đốt.

Tối hôm qua, A Yên ghé vào bên tai hắn, nói rất nhỏ một câu.

"Muốn giữ ta, thế này vẫn chưa đủ...Tặng ta một giang sơn, ta còn có thể cân nhắc"

Ghi nhớ không bao giờ quên.

*

A Yên đến vùng ngoại ô kinh đô, thấy bốn phía không có ai, lúc này mới biến về hình người, lấy kính Cổ Đồng trong túi nhỏ ra, chỉnh sửa lại mái tóc rối.

Ngẩng đầu nhìn một cái, đế đô Hoàng Thành uy nga, có thể thấy được phía xa xa.

Nàng quay về rồi.

Lời editor: Nhạc cura cura...

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 23: Khí phi ở lãnh cung 7

Editor: Kuro

Chính hắn tự tay tiễn Trần Yên đi, cuối cùng người nhớ mãi không quên, vẫn là hắn.

Hoàng cung, Ngự thư phòng.

Dương Chiêu vừa bãi triều, thay thường phục màu đen, đang phê duyệt tấu chương, sắc mặt vẫn bình tĩnh, không khác gì ngày xưa.

Đại thái giám Lưu công công đang thấp thỏm trong lòng. Huệ phi Trần Vận mất cả một buổi sáng, nấu món canh mà ngài ấy thích nhất, bây giờ người đang đứng ở chõ trước cửa Ngự thư phòng, đợi thông báo của hắn——nhưng hắn trì trệ không dám mở miệng, hồi hộp đến nỗi miệng lưỡi ngày càng khô cằn đắng.

Kẻ khác không biết, hắn làm sao không biết?

Sáng nay trên triều đình, lại có người đề cập đến chuyện phế phi Trần thị mất tích lạ lùng, không đến nửa tháng, lại án tử hồi cung một cách kỳ lạ, nghe ý tứ trong lời nói của quan viên, câu nào cũng ám chỉ Trần Yên sợ là sau vụ cướp, đã không còn trong sạch, lại bồi nhọ uy nghiêm của Thiên gia.

Chuyện này dù không thể trách Trần Yên, nhưng Trần Yên thân là nữ tử, lại từng là thê tử của hoàng thượng, đáng lẽ nên chết để bảo toàn danh tiết, hoàn toàn không có lý do gì để sống mặt dày mày dạn trở về cung... Nói được nửa câu, vẻ mặt của vua giận dữ, ra lệnh xử phạt nặng người này, đuổi ra khỏi đế đô, nếu không có lệnh của hắn, mãi mãi không được hồi kinh.

Ngay trong lúc đó, trên điện Kim Loan yên lặng như tờ, văn võ bá quan câm như hến.

Đã nhiều năm rồi.

Khi Dương Chiêu còn chưa đăng cơ, còn đang ở Triệu Vương Phủ, Lưu công công đã theo hầu hạ bên cạnh, đối với tính tình của bệ hạ là hiểu rõ nhất.

Bệ hạ tuổi nhỏ đã đặc chí, đã từng hào hoa phong nhã, tài năng lộ rõ, cho đến kiếp nạn lưu đầy kia, cho nên sau khi hắn được đặc xá về kinh, tính tình thay đổi lớn, chín chắn nội tâm hơn rất nhiều.

Mấy năm nay, bệ hạ có được vạn dặm giang sơn, tuy được vạn người tôn vinh, hưởng hết quyền sinh sát to lớn trong tay, nhưng cũng đã quen nhìn âm mưu tranh đấu trên triều đình, ở chỗ cao không khỏi lạnh, năm này qua năm khác hắn càng thâm sâu khó lường, không dễ lộ ra vẻ hi nộ.

Sau khi phế phi Trần thị xuất cung, ngay cả Lưu công công cũng chưa từng thấy qua bệ hạ nổi cơn thịnh nộ, cho dù trong lòng không vui, hắn cũng sẽ chỉ trầm mặt xuống, hoặc dùng vài câu không nặng không nhẹ mà đánh thức kẻ khác.

——Cho đến sáng nay.

Lưu công công đứng bên cạnh, nhìn người tôn quý nhất trên điện Kim Loan, phảng phất hình bóng mấy mươi năm trước, lập lời thề mở rộng lãnh thổ, trở thành một vị vua trẻ đầu tiên lưu danh sử sách, hi nộ ái ô, rất dễ thấy, chưa từng che giấu.

Dương Chiêu kia đã chết trên đường lưu đầy, cũng đã chết ngay thời điểm Trần Yên rời cung.

Từ Triệu Vương Phủ, các lão nhân đi cùng phụng bồi bệ hạ suốt chặng đường, đi thì đi, chết thì chết, một vài người cũng chỉ còn lại Lưu công công.

Nhìn thấy kết cục của Trần Yên, Lưu công công không khỏi sinh ra cảm giác thổ từ hồ bi[1] thốn thốn——nhìn một cái, đã từng là một đôi người ngọc ân ái đến nhường nào, cuối cùng lại thành phu thê bất hòa sống chết không gặp.

[1]Thổ từ hồ bi: là con thỏ chết thì con chồn thương xót, đồng loại thì thương xót nhau.

Ngày xưa Trần Yên làm mưa làm gió, náo loạn hậu cung không một ngày an bình, bệ hạ phiền chán vô cùng.

Sau này Trần Yên đi rồi, hậu cung trắng trơn hoa thắm, bất kể các phi tần bí mật đầu đầu nhau như thế nào, nét mặt vẫn như tỷ muội tình thâm, nhưng không thấy bệ hạ vui vẻ hơn chút nào, số lần tới hậu cung cũng ít, ban đêm chỉ ở lại Dương Tâm điện nhiều hơn.

Lưu công công nghĩ, trong lòng bệ hạ, cũng có chút nhớ nhưng đến người đó.

Dù sao phu thê mới cưới cũng đã giúp đỡ nhau trải qua những ngày gian khổ, tình không có, yêu không có, vẫn còn một phần ân đây này.

Sau khi Trần thị hồi cung, bệ hạ vẫn lệnh cho nàng ở lại Cảnh Hoa Cung, nhưng không hạ lệnh cấm túc.

Nhắc tới cũng lạ, xuất cung một chuyến, không chỉ khí sắc Trần Yên tốt lên, bệnh cũ không có dấu hiệu tái phát, ngay cả người cũng rất an phận, suốt ngày ở trong Cảnh Hoa Cung, vốn không ra khỏi cửa.

Chỉ có ngày trở về hôm đó, Lưu công công nhìn thấy vị chủ tử này từ một người làm chủ một cung lại trở thành phế phi mang tội danh trên người, giặt mình gần như không nhìn ra.

Đó...đó là cái xác không hồn trong Cảnh Hoa Cung, như âm hồn oán phụ kia sao?"

Dung mạo xinh đẹp thế này, tựa như ngược dòng năm tháng, cô nương kiều ngạo như phượng hoàng ở Phủ Tướng Quân đã quay lại——Trần Yên mười sáu tuổi năm ấy, vừa xinh đẹp lại ngây thơ, như hoa mẫu đơn chớm nở, khiến người người chờ mong đến lúc gương mặt quốc sắc thiên hương ấy nở rộ.

Đáng tiếc không đợi được ngày đó, Trần Yên theo phu quân lưu đầy lên phía Bắc, đầu ồm cùng nhau, cứ như vậy từng ngày đóa hoa ấy ngày càng úa tàn.

Lưu công công không dám tin vào mắt mình——chỉ khi nhìn thật kỹ, mới có thể thấy được nếp nhăn ở khóe mắt của nữ nhân, đó là dấu vết do năm tháng lưu lại không thể nào xóa đi.

Hắn quay đầu, nhìn thấy trong con đôi mắt đen láy lúc nào cũng tinh táo của bệ hạ, cũng có vẻ hoảng hốt.

Một lúc sau, bệ hạ nhìn bộ y phục chỉnh tề kia, thần sắc rất tốt, hoàn toàn không nhìn ra nữ tử từng bị kẻ xấu uy hiếp, nhàn nhạt nói: "Trở về là tốt rồi"

Hắn thậm chí cũng không hỏi những ngày mất tích, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Trần phế phi cũng không nói, tự mình trở về Cảnh Hoa Cung.

Bên cạnh truyền đến một tiếng thở dài không nhỏ không thể nghe thấy.

Trên môi hiện lên một nụ cười khổ, lắc đầu, xoay người rời đi.

Mấy ngày qua, Trần Yên chỉ ở lại trong tòa lãnh cung kia, Lưu công công không khỏi cảm thấy bất bình thay chủ tử, trong ngoài triều đình, ngay cả trong bách tính, rất nhiều lời bịa đặt, có bao nhiêu lời nói khó nghe, bệ hạ đều ếm xuống tất cả, Trần Yên lại không biết cảm tạ, cũng chẳng có biểu hiện gì, đúng là không biết điều.

So ra, Huệ phi Trần Vận mang thai long tử, tính khí tốt hơn nhiều.

Đúng vậy...Trần Vận mang thai, cũng là người duy nhất mang thai trong cung trong vòng ba năm qua, vậy cũng tuyệt đối không thể đắc tội được, cho dù tâm tình bệ hạ không tốt, cũng không thể sơ suất.

Lưu công công rón rén đến gần, nói khẽ: "Bệ hạ, Huệ phi nương nương đã vất vả rất lâu, tự tay vì ngài nấu món canh này, đang đợi bên ngoài——"

Tay cầm bút của Dương Chiêu vẫn không ngừng, dường như không nghe rõ: "Ài?"

"Hỏi bệ hạ, là Huệ phi nương nương"

Dương Chiêu liền đặt bút xuống.

Không biết có phải ảo giác hay không, Lưu công công nhìn thấy trong mắt hắn chợt lóe lên tia thất vọng.

Hắn đang chờ, là một người khác sao?

Dương Chiêu gạt nhẹ đầu, Lưu công công nhận lệnh liền đi ra ngoài, dẫn theo Trần Vận vào đây.

Trần Vận mang hài tử, đi đường kiêu gi cũng sẽ chậm một chút, có thể thấy người trong lòng, trong lòng vui sướng, bước chân không khỏi nhanh hơn, giọng nói nũng nịu: "Bệ hạ..."

Dương Chiêu vội vươn tay đỡ lấy: "Chậm một chút"

"Trách thiếp, nhìn thấy bệ hạ, chỉ lo vui vẻ, quên mất quy củ" Trần Vận then thùng cúi đầu, đặt mâm xuống, bàn tay nhỏ theo bản năng đặt lên cái bụng hơi nhô lên. "Bệ hạ, sáng nay tiểu hoàng tử thật nghịch ngợm, ở trong bụng cũng không ngoan ngoãn, đá thiếp một cái, sau này nhất định là một con khi lưu manh"

Trần Vận hồn nhiên ngây thơ, không biết chừng mực nói những lời này, từ miệng nàng nói ra, không để người ta để ý, trái lại khiến người nghe cảm thấy đáng yêu không nói nên lời.

Dương Chiêu bật cười: "Nha đầu ngọc, làm gì có người nào nói hài tử của mình là con khi lưu manh?"

Trần Vận bắt đầu ngại ngùng, cười ngây thơ.

Mười sáu tuổi, cái tuổi đẹp biết bao.

Dương Chiêu cúi đầu, chăm chú nhìn khuôn mặt mang theo một chút ngây thơ lại tươi đẹp của thiếu nữ.

Vận Nhi và người ấy cùng phụ cùng mẫu, đặc điểm trên gương mặt, dĩ nhiên là rất giống nhau.

Nhất là nụ cười phong tình lúc cúi đầu thế này, càng giống nhau như đúc.

Trong lòng Dương Chiêu mềm đi, ôm Trần Vận, giọng nói trầm thấp: "Vận Nhi, nàng phải bảo vệ hoàng tử của trẫm thật tốt, hắn là con của trẫm và nàng"

Trần Vận nhu thuận dựa sát vào lồng ngực hắn, gạt đầu một cái.

Dương Chiêu nhắm mắt lại, lại thở dài một tiếng.

Hắn không nhìn thấy, lúc hắn nhắm mắt lại, Trần Vận rú mắt xuống tràn ngập ý lạnh.

*

"Nương nương, bệ hạ thực sự đối với người rất tốt. Nô tì nghe nói, bệ hạ ở cùng với nương nương khác trong cung, cũng không có vẻ mặt ôn hòa đó, nói chuyện cũng không hơn mấy câu, đối với người và tiểu hoàng tử, muốn bao nhiêu dịu dàng thì có bấy nhiêu dịu dàng, muốn bao nhiêu quan tâm thì có bấy nhiêu quan tâm..."

Tiểu cung nữ ríu rít nói, khuôn mặt rất vui mừng nhìn chủ tử của mình.

Trần Vận nằm trên tháp quý phi, hai tay đặt lên bụng, nghe lời này, trên mặt chẳng những không có ý cười, còn mơ hồ vẽ bi ai...cùng với thù hận tận xương tủy.

"Thúy Liễu"

Tiểu cung nữ nghe thấy tiếng gọi của chủ tử, vội vàng quay đầu: "Dạ"

Giữa mày Trần Vận đều là vẻ u sầu, giọng nói lạnh nhạt: "Thay bản cung cầm gương đến đây"

Thúy Liễu mang gương tới, đặt trước mặt thiếu nữ.

Trần Vận nhìn gương mặt phản chiếu trong gương, đưa tay lên, ngón tay trắng nõn nà, chậm rãi mon trón lông mày của mình, mắt, cuối cùng đến môi, im lặng một lúc, mở miệng nói: "Giống chứ?"

Câu hỏi này không thể hiểu được.

Thúy Liễu nhất thời không biết trả lời thế nào: "Giống...vội gì ạ?"

Trần Vận cười xốt xa: "Giống tỷ tỷ ta chứ?"

Thúy Liễu vội vàng lắc đầu: "Một chút cũng không giống, nương nương như một tiên nữ, như hoa như ngọc, mỹ mạo khuynh thành. Phế phi Trần thị đã sớm già sắc suy, sao bì kịp với nương nương? Nàng ta cũng tự hiểu lấy, người xem, bây giờ không trốn ở Cảnh Hoa Cung, cũng không dám ra ngoài"

gặp người khác sao?"

Trần Vận khẽ lắc đầu, cho xung quanh lui xuống, ngồi ngây người một mình trong phòng.

Ngày mà Trần Yên hồi cung, chỉ có bệ hạ và Lưu công công từng gặp, về sau Trần Yên đóng cửa không ra ngoài, nàng đi qua Cảnh Hoa Cung vài lần, đều bị thị vệ cản lại.

Những người kia không hợp lý, thị vệ mặt lạnh miệng lạnh, căn bản không phải người của hậu cung, mà là bệ hạ từ trong Cẩm Vệ quân, tự mình điều đến Cảnh Hoa Cung, chỉ nói là nghe lời bệ hạ nói, nói là bệ hạ có lệnh, Trần thị không muốn gặp, đều không được bước vào.

Bề ngoài giống như đang giam cầm Trần Yên, nhưng thực tế...

Trần Vận cười lạnh.

Bệ hạ rõ ràng muốn bảo vệ người kia.

Đến mức này rồi, hắn vẫn nghĩ về nàng, còn sợ sau khi nàng thất thế bị người khác ám hại.

Tay đặt trên bụng dần dần nắm chặt, đáy mắt Trần Vận dâng lên sự thù hận.

Nàng đã có hài tử, đó là long tử mà hắn trông mong cả đời, nhưng hắn không chỉ muốn nhận Trần Yên quay về từ Phủ Tướng Quân, ra khỏi vạ bê bối đó, tám phần mười Trần Yên đã không còn thanh bạch rồi, hắn... còn che chở cho nàng ta.

Chính hắn tự tay tiễn Trần Yên đi, cuối cùng người nhớ mãi không quên, vẫn là hắn.

Trần Vận lấy lại tinh thần, lại nhìn vào cái gương, thì thấy thiếu nữ trong gương nước mắt đã sớm tuôn rơi, đưa tay sờ lên, đầu ngón tay ẩm ướt và ấm.

Bọn họ là phu thê mười bốn năm.

Nàng là gì đây?

Nàng chẳng qua là một cái bóng, cái bóng của Trần Yên lúc mười sáu tuổi.

Lúc nàng cúi đầu cười, rất giống Trần Yên, cho nên nam nhân kia thế nào cũng sẽ nhớ đến mà lộ ra vẻ mặt ôn nhu, hắn nhìn bụng của nàng, thâm tình như thế, giống như nhìn hài tử của hắn và Trần Yên.

——Đáng hận vô cùng.

Nhưng, nàng có hài tử.

Trần Vận lại mỉm cười, nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng nhô lên.

Có đứa bé này, cười đến cuối cùng, sẽ chỉ là nàng, chỉ có thể là nàng!

Về phần Trần Yên... là nàng ta không cần tình tỷ muội trước, là nàng ta không tha cho chính mình.

Trong cung, chung quy vẫn là nơi thắng lắm vua thua lắm giặc.

10:05

10/10/2018

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 23-2: Lãnh cung phế phi (8)

Editor: Senk

Beta: Công Tử Hào Hoa + Cà ri

Sau khi thức giấc rửa mặt, Trần Vận tự mình hầu hạ Dương chiêu mặc quần áo, hai người nùng tình mật ý nói chuyện, chợt nghe Lưu công công ở bên ngoài lên tiếng gọi: “Bệ hạ.” Dương chiêu nhúm mày, đi ra ngoài.

Lưu công công liền khom lưng, nói: “Bên Cảnh Hoa Cung kia xảy ra chút chuyện, ngài đã phân phó, nếu có việc nhất định trước tiên phải báo cho ——”

Sắc mặt Dương Chiêu khê biến, ngẩng đầu nhìn phương hướng đến Cảnh Hoa Cung: “..... Bệnh cũ tái phát?”

“Không.” Lưu công công xoa mồ hôi trên trán, tiếp tục nói: “Cung nữ bên người Trần thị đã chết.” Dương Chiêu có vẻ không vui: “Chuyện như thế nào? Nói rõ ràng!”

Lưu công công vội nói: “Nha hoàn kia bưng một chén thuốc đến cho Trần thị, Trần thị vừa thấy liền bảo bên trong chén thuốc có độc, còn buộc nha hoàn uống hết chén thuốc đó, sau khi nha hoàn kia uống hết... chết ngay tại chỗ.”

Thần sắc Dương Chiêu khê biến, sải bước rời đi. Lưu công công hành lễ với Trần Vận rồi chạy chậm đuổi theo sau.

Trần Vận nhìn Dương Chiêu đi xa, trên mặt không có gì biểu tình, chậm rãi đi trở về trong cung.

Thúy liễu nghe được lời Lưu công công nói, sợ hãi không thôi, trên trán toát mồ hôi lạnh, vội la lên: “Nương nương, Kim Sai đã chết, vậy... vậy phải làm sao bây giờ?”

Trần Vận lạnh lùng nói: “Chết thì chết, coi như Trần Yên mạng lớn, vậy mà có thể phát hiện trong chén thuốc có độc.” Sắc mặt Thúy liễu tái nhợt, nói nhỏ: “Nhưng mà Kim Sai nghe chỉ thị của chúng ta ——”

“Câm miệng!”

Thúy liễu chưa từng thấy vẻ mặt và giọng nói nghiêm khắc như vậy của chủ tử, nhất thời sợ tới mức run rẩy, không dám nói thêm một lời.

Trần vận nói: “Yên tâm, người còn sống cũng được, chết rồi cũng tốt, huống hồ người cũng đã chết, chết rồi vô đối chứng, người sợ cái gì?”

Thúy liễu nghĩ cũng phải, nhẹ nhàng thở ra, lại sàu lên: “Nương nương, ngài nói, bệ hạ này vừa đi, sẽ không đối với Trần thị.....” Trần vận nở nụ cười, tiếng cười ngày càng lớn: “Người nha, thật là một nha đầu ngốc nghếch.” Vẻ mặt Thúy liễu khó hiểu.

Trần vận thu hồi ý cười, hừ lạnh một tiếng: “Với cái tính tình kia của tỷ tỷ ta, ngay cả phạt tở đều có thể bị nàng làm cho tức giận đến dậm chân. Bệ hạ không gặp nàng, mới thường xuyên nhớ về nàng, nếu thật sự gặp được..... Hừ, sẽ lại nhớ tới những hành vi phạm tội của nàng, nhiều chuyện đáng hận. Như vậy không phải rất hợp ý ta sao?”

Thúy liễu hiểu ý, tức khắc vui lòng phục tùng: “Nương nương người thật là thông minh nhanh trí!”

Trần vận khoe môi cong lên. Một đôi mắt đẹp ôn nhu đa tình, nhưng lại rét lạnh mà cứng rắn.

*

Sau khi A Yên hồi cung, vẫn mỗi ngày soi gương chỉnh sửa dung nhan coi như thú vui tiêu khiển, cũng không vội vã xem chuyện quyền rũ hoàng đế là công việc lớn, vài lần Lão Cổ Đồng thúc giục đều nhận được trả lời: “Bình tĩnh, hoàng đế này không thể gấp được.” Lão Cổ Đồng kiên định đợi rất nhiều ngày, chờ chờ, để chứng kiến kỳ tích.

Trước khi xuất cung, độ hảo cảm của hoàng đế bằng không, nếu hệ thống cho phép số âm mà nói khẳng định sẽ thảm hại hơn. Sau khi Hồi cung, hảo cảm của hoàng đế là mười. Từ ngày hồi cung đến bây giờ, độ hảo cảm của hoàng đế mới tăng lên được tới hai mươi.

Nó không hiểu được tình yêu nhân gian, hỏi ký chủ, A Yên liền cười: “Như vậy không tốt sao? Lúc tình ta diễn kịch tranh thủ sự thương hại của hắn. Lúc rảnh rồi để lại cho hắn một chút khổ não, để trong đầu hắn tự nghĩ ra một vở kịch lớn, một hồi yêu hận tình thù, không chừng so với ta diễn còn tốt hơn nhiều.”

“Vở kịch lớn như thế nào?”

A Yên suy nghĩ một chút: “Sau khi ta xuất cung đã đối với hắn hết hy vọng, vốn định ăn no chờ chết, nhưng hắn lại hạ thánh chỉ tiếp ta hồi cung, ta lại đối với hắn nổi lên thương nhớ, không nghĩ trên đường gặp được bọn cướp, thế xác và tinh thần chịu khổ bị chà đạp, lại một lần nữa hết hy vọng, sau khi hồi cung tự giác thấy thẹn đối với hắn, không dám gặp hắn, không nháo cũng không náo loạn..... Đại khái cứ như vậy đi, cái chính là mọi chuyện hết thảy ta làm cũng vì yêu hắn, muốn chết muốn sống tất cả đều là vì hắn.”

Lão Cổ Đồng nhớ tới lúc xe ngựa gặp nạn hung thủ sau lưng đủ các loại, tang thương thở dài nói: “Hiện thực đúng là còn đặc sắc hơn so với cái kịch bản này.....”

A Yên đột nhiên nói: “Người nói, độ hảo cảm của hắn bây giờ là hai mươi?”

Lão Cổ Đồng gật đầu.

A Yên mỉm cười: “Kia tốt lắm, có thể tiến hành bước kế hoạch tiếp theo.”

Lão Cổ Đồng thăm dò hỏi: “..... Ngủ hắn?”

A Yên gật đầu.

“Lần này hạ được gì?”

“Không dùng được, biện pháp này dùng chán rồi, nhan sắc mới là biện pháp tốt nhất.”

Lão Cổ Đồng bị sặc, ho khan vài tiếng: “Kí chủ, ngươi sẽ không..... đối với hoàng đế bá vương ngành thương cung chứ?”

A yên bình tĩnh nói: “Ta chủ động, hấn giả bộ từ chối không phải sẽ thành sao? không phải chỉ có thể hạ được hấn là có thể thành, mà lần này phải chơi thủ đoạn mới.”

Không ngờ chưa đợi hoàng đế tới, cung nữ Kim Sai trong Cảnh Hoa Cung dụng tâm bắt lương, mang một chén thuốc bên trong bỏ thuốc độc trí mạng đến trước mặt A Yên.

A Yên nhìn thoáng qua, nhếch miệng cười, nói với Kim Sai: “Ngươi ra ngoài gọi thị vệ vào đây, ta có lời phân phó.”

Kim Sai không hiểu có chuyện gì, cảnh giác nghe lệnh đi ra ngoài gọi người, lúc quay lại dẫn theo hai gã thị vệ mang đao bên thắt lưng, thấy A Yên thật lâu vẫn không nói lời nào, nàng cúi đầu, khăn trương mà nuốt nước miếng, liếc mắt nhìn nước thuốc đen như mực, nhỏ giọng khuyên nhủ: “Nương nương, nên uống thuốc đi, để lâu, nguội rồi sẽ mất hết tác dụng...”

“Có độc, ta không thích uống.”

Trong lòng Kim Sai kinh hãi, giả vờ trấn định nói: “Làm sao có thể? Nô tỳ —”

A Yên mất kiên nhẫn, không muốn nghe nàng ngụy biện, trực tiếp đối với hai người thị vệ kia nói: “Đút hết cho nàng uống đi.”

Kim Sai thét chói tai, giãy giụa, xin tha..... thời gian một chén trà nhỏ trôi qua, trên mặt đất vẫn nằm một thi thể không nhúc nhích. A Yên cũng không gọi người kéo đi, nhàn nhã mà đợi một lúc, quả nhiên đợi được hoàng đế đang đi nhanh đến.

Dương chiêu nhìn thấy thi thể cung nữ chết đã lâu, chỉ liếc mắt một cái liền dời đi ánh mắt, chuyển hướng đến nữ tử đang ngồi ở trước gương trang điểm vẽ lông mày, tức giận sôi máu không có chỗ phát tiết, mặt lạnh trầm giọng nói: “Chính là nàng ta có tâm hại nàng, nàng giết nàng ta làm gì? Nàng ta còn sống mới có thể tra ra hung thủ phía sau màn, chết rồi ——”

“Tra được hung thủ phía sau màn, nguội sẽ tin sao?”

Dương Chiêu đờ nguội.

A Yên quay đầu lại, dùng ánh mắt lạnh nhạt nhìn hấn, cười nhạt mang theo lạnh giá thấu tim: “Chỉ sợ đến lúc đó, nguội không những không tin, còn sẽ hoài nghi ta có tâm hãm hại nguội. Trong lòng nguội đã nhận định rằng ta tâm địa ác độc, nhận định nguội khác thiện lương hồn nhiên, vụ án này đã sớm có kết quả, ai là hung phạm cũng không quan trọng.”

Dương chiêu nhíu mày: “Nàng đang nói bậy gì đó?”

Hấn hừ một tiếng, vung tay, ý bảo nguội đem thi thể cung nữ kia đi xuống, lại cho tất cả nguội lui xuống, lúc này mới nhìn đối phương, bình tâm tĩnh khí nói: “Trần Yên, thân thể nàng vốn là mang bệnh, lại năm lần bảy lượt xuống tay hãm hại phi tần của trẫm, với tài trí của nàng, nếu thực sự có nguội muốn hại nàng, nàng cho rằng mình có thể tránh khỏi? Ở trong cung này, nếu không phải có trẫm bảo hộ cho nàng, nàng đã sớm ——”

“Nga?” A Yên nhướn mày, tựa hồ cảm thấy buồn cười: “Nguyên lai nguội vẫn là luôn che chở ta. Vậy thật đúng là ta đã trách oan nguội, nguội cả ngày hỏi thái y ngày chết của ta, ta chỉ nghĩ nguội mỗi ngày đếm ngày chờ ta chết, không nghĩ tới, nhưng lại không nghĩ tới hóa ra nguội đang bảo hộ ta.”

Dương chiêu nhìn nàng, bỗng nhiên buồn lòng thất vọng.

Thì ra là như vậy.

Không ngừng khắc khẩu, tranh cãi chỉ trích nhau.

Ngươi nào cô phụ nguội nào, ai thương tổn ai..... Hấn chán ghét.

Vì sao phải đi đến một bước này?

Dương Chiêu chấp tay sau lưng mà đứng, thần sắc mệt mỏi: “Trần Yên, những năm gần đây, thượng thư không ngừng dâng tấu chương lập hậu, nhưng vì nàng, chưa từng từng có nguội khác.”

A Yên liếc hấn liếc mắt một cái, cười nói: “Đó là nguội đang chờ ta chết, nguội đã từng lập lời thề kiếp này không bao giờ phụ ta, nên nguội sợ nếu thật sự lập nguội khác làm Hoàng Hậu, sẽ bị thiên lôi đánh. Một khi ta tất thõ, nguội khẳng định liền bắt tay chuẩn bị đại hôn.”

Dương chiêu cả giận nói: “Nàng ——”

A Yên không cho hắn nói chuyện, chỉ vào vị trí thi thể cung nữ vừa nãy, cố ý nói: “Ta rút cuộc nghĩ thông suốt rồi, chính là người chi thị Kim Sai tới giết ta. Cho nên người vừa chết, người ngay cả thượng triều cũng mặc kệ, trước tiên chạy tới đây tiêu diệt chứng cứ phạm tội.”

Dương Chiêu tức không nói nên lời, nghĩ đến trên triều đình đối với nàng mọi cách che chở, lại đòi lấy kết quả như vậy, con giận dữ bùng nổ, bực tức phát tay áo: “Không thể nói lý!”

“Chờ đã.”

Dương Chiêu đòi nào sẽ nghe, bước chân không ngừng, nhưng bên hông căng thẳng, chưa hoàn hồn, chớp mũi đã đã ngửi được mùi thơm ngát trên người nữ tử, mũi hoặc tận xương.

Hắn xoay người, đối diện với đôi mắt đầy ý cười của A Yên.

A Yên đặt một ngón tay lên môi hắn, tay còn lại dữ chặt ấn đường của hắn, thấp giọng nói: “Đúng vậy, cứ như vậy, nhưng ngàn vạn đừng ngửi người giận.” Lời còn chưa dứt, đôi môi phẫn hồng liền hôn lên môi hắn, một âm cuối cùng cứ như vậy mà biến mất ở bên trong nhu tình trần trọc triền miên.

Nụ hôn vừa chấm dứt, Dương Chiêu liền mở miệng nói: “Nàng ——”

“Đừng nói chuyện, nhớ kỹ người rất tức giận, cũng vô cùng chán ghét ta.” Ngón tay A Yên đặt ở bên môi của chính mình, nhẹ nhàng ‘xuyt’ một tiếng, tay ngọc nhỏ dài ôm eo ôm hắn, cánh tay chầm rãi buông xuống nới lỏng đai lưng của hắn. “Người chán ghét ta, cho nên người mới sẽ không chủ động, đây là ta cưỡng cầu tới một đêm.” Nàng nhón mũi chân, ở bên tai người nọ khẽ gọi: “..... Phu quân.”

Tự như đang thờ dài lại giống như đang cười khỏ.

Vì thế, Dương Chiêu lại không thể quyết tâm rời đi.

Trên thế gian này, chung quy chỉ có một người nữ nhân này, làm hắn vừa yêu vừa hận, lại đau lại khỏ.

*

Trần Vận ở trong cung chờ.

Tuy rằng nói nàng không sợ bại lộ chuyện của Kim Sai—— Cho dù thật sự Trần Yên có chứng cứ, chứng minh là nàng chi thị, bệ hạ cũng không có khả năng sẽ tin. Trần Yên ác độc, tâm địa tàn nhẫn, đã từng đối với nô tài làm không biết bao nhiêu chuyện xấu. Còn nàng vừa lại ôn nhu, lại sẵn sóc, rất được lòng bệ hạ, lại đang mang thai thái tử. Trận chiến này, nàng không chiến mà thắng.

Chờ nửa ngày, rốt cuộc cũng có tiểu thái giám của Cảnh Hoa Cung đang vội vàng chạy lại đây. Trần vận bình tĩnh hỏi: “Thế nào rồi?”

Tiểu thái giám thở hổn hển mấy hơi, nhìn trái phải một chút, thấy chỉ có Trần Vận và cung nữ tâm phúc bên người, liền nhỏ giọng đáp: “Bệ hạ tới Cảnh Hoa Cung, cùng Trần phế phi nổi lên tranh chấp, nghe động tĩnh nháo rất lớn ——”

Thụy Lữ không khỏi nở nụ cười đắc ý, càng bội phục chủ tử liệu sự như thần.

Trần Vận nhấp ngụm trà, nhàn nhả nói: “Sau đó thì sao? Bệ hạ đã thượng triều đi?”

Tiểu thái giám nhanh chóng nhìn nàng một cái, lại rũ mí mắt xuống: “Sau đó, bệ hạ lưu lại.” Chén trà trong tay Trần Vận rơi xuống đất vỡ tan thành. Tiểu thái giám cùng Thụy Lữ đều là cả kinh, bất giác quỳ xuống.

Trần Vận cắn răng nói: “Lưu lại?”

Tiểu thái giám da đầu tê dại, nào còn dám ngược mắt nhìn lên: “Dạ, bệ hạ cùng phế phi. Ngủ, ngủ lại.”

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 24: Lãnh cung phế phi (9)

Editor: Công Tử Hào Hoa

Beta: Cà ri

Mấy ngày nay, Dương Chiêu thường hay nhớ lại những ngày tân hôn trước đây. Khi đó bọn họ còn ở Vương phủ, mỗi lần hân từ trong cung trở về, A Yên luôn đứng ở cửa Vương phủ chờ hân, cho dù đông sang hay xuân về, ngày nào cũng như ngày nào, nàng vẫn đợi. Hân nhớ thể từ của hân thân thể yếu ớt, cũng từng khuyên bảo mấy lần, nhưng A Yên chỉ nở nụ cười, có chút ngượng ngùng, nhưng ánh mắt lại sạch sẽ trong suốt: “Ta muốn nhìn thấy chàng sớm hơn một chút, nhìn nhiều cũng không thấy chán”.

Khi đó còn trẻ, thể giới của A Yên rất đơn giản, chỉ có một người duy nhất là hân. Nhưng hân không giống. Hân còn Giang sơn xã tắc, còn bách tính thân tử của hân. Nắm giữ càng nhiều thì trách nhiệm càng nặng. Ngày đôi sao dòi, cảnh còn người mất, rất nhiều chuyện thay đổi, cũng rất nhiều người thay đổi. Chỉ có A Yên vẫn cố chấp ôm lấy quá khứ, ôm khư khư lấy lời thề của hân ngày tân hôn, cũng từ chối thay đổi, không chịu trưởng thành. Nhưng chỉ vì vậy, hân ở chung với A Yên liền cảm thấy quá mệt mỏi. Nhưng đến khi thật sự từ bỏ nàng, lại giống như miễn cưỡng cắt đứt một đoạn kí ức kia mới thật sự đau đến điên cuồng.

Đêm khuya yên tĩnh, Dương Chiêu ở lại trong cung của Trần Vận, ôm thiếu nữ nhu nhược dịu dàng trong lồng ngực, hoảng hốt cùng thất vọng nghĩ. Trong cung tuy nhiều nữ tử, Hoàn phi Yên gầy*, mỗi người một vẻ, có thể làm hân vui lòng, cũng khiến cho hân có rất nhiều niềm vui. Nhưng chỉ có thể làm cho hân đau, hân hận, hân yêu hận tiền thoái lưỡng nan thì chỉ có một người...

*Trong văn học, Triệu Phi Yên thường được so sánh với đại mỹ nhân thời nhà Đường là Dương Ngọc Hoàn, với câu ví nổi tiếng Hoàn phi Yên sấu (環肥燕瘦). Câu nói đó nói đến vẻ đẹp đầy đặn của Dương Ngọc Hoàn, trong khi Triệu Phi Yên được biết đến với thân hình nhẹ nhàng, uyển chuyển như bay như lượn tựa chim yến. (nguồn sưu tầm "FB: Góc nhỏ của Lan".)

Ngày ấy, sau khi hân và A Yên cùng giường, nàng lại không đi tìm hân. Không, đừng nói là sau này, ngay cả lúc ấy... Dương Chiêu hừ lạnh một tiếng, lồng ngực có chút bức tức.

Trần Vận miễn cảm nhận được, nửa ngồi dậy, bàn tay nhỏ đặt trên lồng ngực cứng rắn, tóc đen xoã dài xuống, đuôi tóc đảo qua làn da của hân có chút ngứa: “Bệ hạ, chàng có tâm sự?”

Dương Chiêu thấp giọng cười, giọng nói ôn nhu nói: “Không có gì, đều là chuyện vặt ở triều đình, nàng không cần suy nghĩ nhiều”.

Trần Vận ngoan ngoãn gật đầu, nằm trên lồng ngực ấm áp của hân.

Tâm tư Dương Chiêu lại bay tới một đêm kiều diễm giống như mộng kia. Đã... lâu lắm rồi. Hân đã thật lâu không nghe được thanh âm quen thuộc kêu hân là ‘Phu quân’, dường như đó như là một giấc mộng cũ, hân đến vui mừng cũng không cảm giác được, chỉ thấy lòng đau. Chuyện cũ dần dần trở về, chớp mắt đem hân đánh tan.

Ngày tân hôn triền miên ân ái, Bắc cánh lưu vong cũng không rời bỏ, lần đầu chấp chính là hậu thuẫn của ta. Vì sao, vì sao ta với người lại đi đến bước đường này?

Nếu nàng không cố chấp, cũng không cay nghiệt thì thật tốt. Ngày đó, khi cảm xúc mãnh liệt qua đi, Dương Chiêu khẽ vuốt mái tóc như nữ tử Như Vân, yêu hận qua đi, tưởng niệm bất quá cũng chẳng cần nhớ đến, lòng liền sinh ra cảm khái: “A Yên, trầm cùng nàng đều đã già rồi”.

Vốn chỉ là những câu đùa trong hồi ức năm xưa. Nhưng A Yên nghe xong, vẻ mặt lười biếng cùng với ung dung liền đổi thành không vui, nàng đột nhiên đẩy mạnh hân ra đứng dậy, vén mái tóc dài, quay đầu hướng hân lạnh lùng nói: “Người mới già, người đã lớn như vậy rồi có biết nói chuyện hay không?” Sau đó nàng sẽ khoác áo khoác lên, ngay cả đầu cũng không quay lại mà bước ra ngoài. Lưu lại một mình hân với gương mặt vừa tức vừa giận.

Hân sinh ra đã cao quý, hiện giờ lại là chân long thiên tử cao quý, chưa từng có nữ nhân nào dám lạnh nhạt với hân như vậy. Sau khi thị tẩm, không hầu hạ hân mặc quần áo rửa mặt thì thôi đi, vậy mà lại bỏ hân ở lại một mình.

Sau khi hết tức giận rồi, hân lại cảm thấy buồn cười. A Yên thật sự... vĩnh viễn không trưởng thành.

Trần Vận thấy sắc mặt biến ảo của hân, bỗng nhiên tức giận, lúc lại bất đắc dĩ, lúc lại ôn nhu thâm tình thì trong lòng càng ngày càng lạnh, phản phát như mất đi cảm giác, lại dường như càng thêm đau đớn.

Ở bên cạnh Dương Chiêu làm bạn với hân lâu như vậy, nàng sao không biết, hân vốn không phải nghĩ đến chính vụ trên triều.

Bàn tay của Trần Vận âm thầm nắm chặt, chặt đến mức móng tay ghim vào lòng bàn tay, nhưng nụ cười trên mặt không hề biến mất, nàng mở miệng nói: “Bệ hạ, chàng nói xem, tiểu hoàng tử của chúng ta sẽ giống chàng hơn hay giống ta hơn?”

Dương Chiêu không chút nghĩ ngợi liền đáp luôn: “Giống nàng tự nhiên vô cùng tốt”.

Trần Vận trong lòng giật mình. Giống nàng sao... Hay vẫn là giống tỷ ty thì đúng hơn?

Từ khi nàng phát hiện hoàng thượng luôn luôn tìm hình bóng tỷ ty trên người nàng, nàng lại như rơi vào tù lao không thoát ra được. Mặc kệ hoàng thượng nói cái gì, làm cái gì nàng cũng sẽ liên tưởng tới tỷ ty, càng liên tưởng nàng lại càng thêm buồn phiền. Đặc biệt là sau khi có thai, vốn thân thể nàng không được khỏe, mỗi lần nghĩ đến chuyện đó, mỗi hận và lòng phẫn nộ gặp nhau thì lại càng thêm ưu sầu.

“Bệ hạ...” Trần Vận đột nhiên thở dài, ôm chặt lấy nam tử bên cạnh.

Dương Chiêu trấn an vỗ về lưng của nàng, ôn nhu hỏi: “Làm sao vậy?”

Trần Vận lắc đầu, chôn mặt vào lồng ngực vững chắc của hân, âm thanh run rẩy: “Không...chẳng qua thiếp cảm thấy, thiếp thân thật sự không thể rời bỏ người”.

“Nha đầu ngọc” Dương Chiêu cười, vỗ nhẹ nàng: “Trẫm sẽ vĩnh viễn bầu bạn bên cạnh nàng”.

Vĩnh viễn sao? Hân cũng đã từng nói như vậy với tỷ tỷ. Trần Vận dung sức gật gật đầu, nước mắt nơi hốc mắt rơi càng nhiều, bi ai mà đau xót.

*

Hôm nay, Dương Chiêu cùng với mấy vị đại thần thảo luận quốc gia đại sự, mãi đến tận đêm khuya mới kết thúc. Các đại thần xin cáo lui, hân liền dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Lưu công công thấy vậy, thử mở miệng đoán ý hỏi: “Bệ hạ, người hôm nay có muốn đi đến cung của Huệ phi nương nương không?”

Dương Chiêu không nói. Lưu công công liền hiểu. Chỉ có hôm bệ hạ không muốn đi vào hậu cung mới im lặng thế này, liền lặng lẽ lui xuống.

Dương Chiêu bỗng nhiên mở mắt: "Lật bài tử thi!"

*đây là lật bảng hiệu các phi tử để thị tẩm nha:3

Lưu công công ngăn ra. Mấy tháng nay, Huệ phi nương nương hầu như độc chiếm thánh sủng, hoàng thượng cực ít khi đến cung của các nương nương khác, chứ đừng nói chỉ những cung phi dựa vào vận khí lật bài tử để thị tẩm.

Đêm nay thấy hoàng thượng có nhã hứng này, Lưu công công lớn tiếng gọi người đem bài tử của phi tử trong hậu cung trình lên. Dương Chiêu tùy ý lật một tấm bài tử, nhìn thoáng qua tên phi tử rồi để lại. Lưu công công nhìn thấy vậy đầu óc liền mơ hồ, hân không biết hoàng thượng muốn làm gì. Dương Chiêu lại lật tấm thứ hai, lần thứ hai để lại. Cái thứ ba, thứ tư.... Cuối cùng, Dương Chiêu nhấn chặt lông mày, trầm mặc một lúc lâu mới thờ ơ hỏi: “Sao không thấy bài tử của Cảnh Hoa cung?”

Trong lòng Lưu công công không ngừng kêu oan -- người là do ngài phế, lúc đó ngài liền mang một bộ dáng như có thâm cừu đại hận, giờ ai còn dám đem bài tử của Trần Yên đề vào chứ? Trong lòng kêu oan, nhưng cũng chỉ là trong lòng Lưu công công lên lút thôi, trên mặt cẩn thận nói: “Chắc tiểu thái giám không hiểu chuyện nên đã quên, mong bệ hạ thứ tội”.

Lưu công công len lén liếc mắt nhìn biểu cảm của Dương Chiêu, thử dò xét hỏi: “Hoàng thượng...Có phải báo cho Trần nương nương tiếp giá không?”

Dương Chiêu khẽ hừ một tiếng, lạnh lạnh nói: “Không cần. Tính khí của nàng rất lớn, trẫm đi cũng chẳng được nàng để ý một phân” Giọng điệu của hân cực kỳ bất mãn, thậm chí còn mơ hồ mang theo uất ức.

Lưu công công đi đằng sau lưng hân, cùng hân bước ra Dưỡng Tâm Điện. Hai tên tiểu thái giám phía sau theo hầu nhìn thấy chủ nhân đi rồi liền chụm đầu ghé tai nhau nói chuyện.

“Lưu công công lại đổ hết tội lên chúng ta rồi. Lúc đó rõ ràng chính hân nói hoàng thượng đã rất chán ghét phế phi Trần thị, giờ thì tốt rồi, người cũng hỏi cung, nhìn hoàng thượng vẫn còn rất đề ý đến nương nương nha”.

“Ngươi thử nói xem, Trần phế phi...còn có khả năng xoay người không?”

“Khó nói lắm. Ai, chỉ sợ hậu cung sau này không được yên bình rồi...”

*

Cảnh Hoa Cung.

Trong phòng đốt mấy ánh nến, ánh nến sáng như ban ngày. A Yên đem gương Cổ Đồng đặt lên đùi, cúi thấp đầu, soi gương kiểm tóc bạc trên đỉnh đầu, nhưng tìm nửa ngày cũng không thấy một sợi, liền ép buộc Lão Cổ Đồng mở ra chứ nằng nhuộm tóc còn đang bị khóa, bất chấp tất cả, nhuộm hết lại mái tóc thành mái tóc đen óng xinh đẹp.

Lão Cổ Đồng nhịn không được nhổ nước bọt: “...Hoàng đế nói với ngươi nhiều lời như vậy, ngươi hoàn toàn không yên lòng. Nhưng chỉ có một câu này, ngươi ngược lại nhớ mãi không quên”.

A Yên chậm rãi nói: “Đương nhiên, nếu như ngươi tu luyện thành hình người, đến lúc đó ngươi liền tùy tiện tìm một vài nữ nhân trưởng thành mà thử một lần, nữ nhân từ mười tám đến tám mươi tám tuổi, nếu ngươi khen người ta đẹp lại nhìn thật trẻ tuổi, giá trị hảo cảm của ngươi sẽ tăng vọt. Còn nếu dám nói người ta già rồi, giá trị hảo cảm thành thịch rớt xuống -- tiểu cô nương, a di cùng Lão thái thái, đều giống nhau thôi”.

Lão Cổ Đồng liền học giọng nói lười biếng khinh bỉ của A Yên, hừ một tiếng: “...Nữ nhân nông cạn!”

A Yên cười cợt, nói tiếp: “Hai ngày nay, ta vẫn đang suy nghĩ một chuyện”.

Lão Cổ Đồng: “Ngươi suy nghĩ cái gì?”

A Yên: “Con người sinh ra hẳn phải có giấc mơ của mình, ta ở trong cung cả ngày cũng không phải một chuyện hay”.

Lão Cổ Đồng: “...Sau đó?”

A Yên thờ dài nói: “Ta nghĩ làm chủ hậu cung”.

Lão Cổ Đồng hơi kinh ngạc: “Không nhìn ra được, người còn có giấc mơ làm mẫu nghi thiên hạ”.

A Yên nhún mảy, kì quá nhìn Lão Cổ Đồng hỏi: “Ta vì sao phải là mẫu nghi thiên hạ? Ta nghĩ để các tần phi thái giám các tiểu cung nữ kia cả ngày xếp hàng tán thưởng sắc đẹp tựa như tiên tử của ta, khen ta mỹ nhân thịnh thế, thấy ta cũng không cần nương nương thiên tuế hay lại tham kiến nương nương mà là hô to nương nương ngày hôm nay thật đẹp. Như vậy ta rất là cao hứng, sẽ ban thưởng cho bọn họ, những ngày tháng này cỡ nào đẹp”.

“...”

Một lát, Lão Cổ Đồng tăng háng một cái: “Có giấc mơ... tóm lại vẫn là tốt hơn”.

A Yên mỉm cười.

Lão Cổ Đồng lại nói: “Cho nên, người nghĩ kĩ xem nên sống cùng hoàng đế như thế nào rồi hả?”

A Yên thả tấm gương xuống, chậm rãi đứng lên. Dùng hai bàn tay, cúi đầu nhìn dáng người linh lung. Giơ tay lên khẽ vuốt những chỗ mà nàng chăm sóc mấy ngày gần đây, rút cuộc gò má đã khôi phục sự non mềm co giãn.

“Mỗi con hồ ly tinh đều có giấc mơ là họa quốc yêu cơ”. A Yên xoay người, ánh mắt đầy ẩn tình, đường cong nhẹ nhàng dường như xuất hiện sau lớp tơ lụa, nhẹ nhàng động vào tấm gương Cổ Đồng, khoé môi giương lên, ôn nhu nói “...Còn bạo quân là ai, người có thể không cần quan tâm”.

Lão Cổ Đồng thờ dài, tay nhỏ ôm lấy đầu: “Ký chủ, người muốn phóng điện với ta cũng vô dụng thôi, ta chưa thành hình người, cũng không có tâm”.

A Yên sung sướng cười một tiếng, cầm lấy tấm gương, hôn lên mặt kính: “Cho nên ta mới yêu thích người”.

Lão Cổ Đồng: “Động khẩu đừng động thủ, phi lễ chó hôn...”

A Yên đột nhiên nói: “Hoàng đế đến rồi”.

Lão Cổ Đồng nhanh chóng im tiếng. Một lát sau, quả nhiên nghe thấy bước chân đang tiến gần, cuối cùng dừng lại ở bức rèm che ở bên ngoài. A Yên nửa ngồi nửa nằm trên giường, tóc đen từng sợi khoắc ở đầu vai, tự do rơi trước ngực, con người xinh đẹp mang theo vài phần lìm dìm buồn ngủ, tựa như bức họa cung nữ ngày xuân.

Dương Chiêu đứng đợi nửa khắc, không nghe thấy động tĩnh gì liền vén rèm đi vào. Vừa vào liền nhìn thấy dáng vẻ đó của A Yên, hân hỷ lạnh một tiếng: “Giá trị của nàng càng lúc càng lớn rồi”.

A Yên hững hờ nói: “Lại không có Thái giám không đến truyền lời nói là người muốn tới”.

Dương Chiêu cau mày: “Trẫm chưa hạ lệnh cấm túc nàng, vì sao nàng lại ở Cảnh Hoa Cung đóng cửa không ra?” Là vì sao... vì sao nàng chậm chạp không tới gặp hân?

A Yên nói: “Đóng cửa cung không ra ngoài, có thể chặn được rất nhiều chuyện phiền toái. Ta vừa ra cửa, chân trước vừa đi, chân sau nhân gia lại phát bệnh đau thất lưng mà chân kính, thì người lại chỉ trích ta gây song gió?”

Dương Chiêu mập mờ nói: “Ở trong lòng nàng, trẫm chính là người không nói đạo, không rõ thị phi như vậy sao?”

A Yên đầy hứng thú nhìn hân một lúc, lắc lắc đầu. Dương Chiêu vừa mới thở dài một hơi liền nghe nàng nói: “Ở trong lòng ta, người là người có mới nói cũ, đứng núi này trông núi nọ, lòng lang dạ sói, vì lợi ích của bản thân mà làm hại người khác”.

Mỗi một chữ nàng nói ra, sắc mặt của hân liền khó xem thêm mấy phần, cuối cùng mặt hân xanh lại. Hân đến gần thêm vài bước, nâng cằm của nữ nhân không biết tốt xấu kia lên, cười lạnh nói: “Nếu nàng đã nghĩ như vậy, sao ngày đó lại giữ trẫm lại? Nàng có ý đồ gì?”

A Yên vuốt ve bàn tay đang đặt trên cằm của nàng: “Thân thể của người”

...

“Kỳ thực ta cũng không trách người. Có dung nhan đẹp nhưng trong lòng vô tình, cũng luôn muốn thỏa mãn từng ngày. Thời trẻ qua mau, người không thể như thế ngàn ngày được. Đây đều là thái độ của người bình thường.”

Dương Chiêu nâng khoé môi lên, nụ cười kia nhưng lại cay đắng đến vậy. Trong lòng vô tình? Nếu hân vô tình, cần gì phải đón nàng hồi cung, cần gì phải vì nàng mà phải đối đầu với văn võ bá quan trên triều, tối nay cần gì phải tha thiết mong chờ chạy tới rồi lại bị khinh bỉ như vậy chứ?

A Yên lười biếng đứng dậy, dáng người gầy gò yếu điệu, dáng nhan tuyệt lệ Thanh Diễm, ngoại trừ cái trán và khoé mắt đã hiện ra những hoa văn năm

thăng lưu lại, căn bản không thấy được nằng là nữ nhân đã qua tuổi ba mươi. Khuôn mặt đẹp như vậy, tựa như thiếu nữ mà hán đã chôn sâu đáy lòng. Người hán yêu duy nhất, A Yên của hán.

“Giải thích với ngươi nhưng không phải là yêu ngươi.” A Yên đi tới trước mặt hán, ngẩng đầu lên nhìn hán: “Ngươi có biết, đêm đó ta rời cung, ở đây ngươi đã nói, từng câu từng chữ, khắc cốt ghi tâm... Đến nay, khi nhớ đến, thân thể này của ta vẫn rất khó chịu vô cùng. Hoàng thượng, câu nói hại người kia, giết người trong vô hình của ngươi, thà rằng ban cho ta một ly rượu độc, có lẽ còn nhân từ hơn đó”.

Ở trong cơ thể Trần Yên, trước và sau khi nguyên chủ rời đi thì nằng ta đã mất hết cả niềm tin và hi vọng. Cái loại lạnh giá kia, lạnh đến cốt tủy, lạnh đến máu không thể lưu thông. Cho dù linh hồn của nguyên chủ đã tan thành mây khói nhưng tâm đã chết này của nằng ta đã như mọc rễ này mầm.

Yêu là thế nào, mà hận là ra sao? Sau khi thân hồn tiêu tan mà còn để lại cảm tình lãnh lẽo như vậy.

Dương Chiêu đau lòng đứng dậy, giọng nói trầm trầm đau đớn nói: “Trẫm đã cho nằng cơ hội, từ hoàng hậu rồi đến quý phi, lại đến --”

“-- đến tội nhân Trần thị, phế phi Trần thị.” A Yên cắt lời nói của Dương Chiêu.

Dương Chiêu nhìn chằm chằm nằng. Sau một hồi trầm mặc, hán mở miệng, nhưng chỉ nói được đúng ba từ: “Nằng hận trẫm?”

A Yên nhàn nhạt nói: “Hận thì không đến nỗi. Nhưng thật sự là không thích... nhìn ngươi lấy một cái. Ban đầu ta mang trọng bệnh mà nằm trên giường, còn lại một hơi tàn, người liền không chờ ta nuốt trôi con giận này mà xuống tay với Trần Vận. Ngươi cố ý muốn ta chết mà không được nhắm mắt? Ngươi đối với ta đã lập một lời thề một đời một kiếp. Chính ngươi đưa ra lời thề trước, lại trách cứ ta không tuân thủ lời hứa hẹn mà buông tay. Vẫn là ngươi thuận miệng hứa hẹn nhưng cuối cùng lại chỉ trích do ta...”

Dương Chiêu gھi cọt nở nụ cười nhẹ, xoay người như muốn chạy: “Thì ra, cho nằng trở về là trẫm sai”.

“Đến thì cũng đã đến rồi, liền đi như vậy sao?...Ngủ một lần, thiếu một lần, lần tới nếu đến ta còn muốn ra điều kiện đó” A Yên nhạt nhạt nói.

Dương Chiêu không muốn dừng lại. Có thể giọng nói kia mềm mại đến tận xương, nhưng lại làm cho hán nhớ tới đêm triều miên đó, không khí xung quanh đột nhiên nóng lên, ánh đèn mập mờ, trong nháy mắt liền trở nên ám muội. Hán rốt cuộc cũng quay đầu lại.

A Yên cười cười nhìn hán, làm như nằng cảm thấy rất thú vị, khẽ lắc đầu một cái, âm điệu có chút kéo dài: “Chỗ này của ta rất chán ghét ngươi...” Ngón tay ấn vào trong lồng ngực, chậm chạp rồi về phía bên cạnh, gỡ bỏ vạt áo: “...nhưng thân thể không hán chán ghét ngươi, nếu ngươi có thể lấy lòng ta, nói không chừng ta còn vô cùng yêu thích ngươi đó”. Mày liễu nâng nâng lên một cái, ánh mắt quyến rũ, mang theo vài phần trách cứ: “Muốn cự tuyệt còn hoan nghênh, đạo lý dễ hiểu như vậy còn cần ta dạy cho ngươi sao?”

Dương Chiêu liền nhanh chân đi về phía nằng, trên mặt vẫn là nét căng thẳng, đứng đó nhìn hết sức nghiêm túc. Thời điểm khom lưng ôm lấy nằng, ôm nằng lần xuống giường, lồng ngực truyền ra tiếng tin đập gấp gấp, nhưng hiện tại hán lại nôn nóng muốn dập hoả. A Yên tùy ý để hán ôm, vẫn như trước cười rất tùy ý. Đây là được rồi. Nằng rất yêu thích nam nhân biết nghe lời.

=====

Ca bảo tỷ ý già, đó là tội chết m(>.<)m/

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 25-1: Phần 2 - Lãnh Cung Phế Phi (10)

Editor: Công Tử Hào Hoa

Beta: Cà ri

Phù dung trưởng đoãn độ xuân tiêu*, bức nổi quân vương... vẫn phải lâm triều. Dương Chiêu đã tỉnh từ sớm, định đứng dậy rời giường đi rửa mặt. Cách giờ lâm triều còn gần nửa canh giờ, vốn định lạng lẽ đứng dậy không quấy rầy đến người bên gối. Không ngờ hán vừa mới động nhẹ, A Yên liền tỉnh dậy. Nằng vươn mình nằm nhào trên lồng ngực của hán, miệng nhỏ ngáp một cái, mở to đôi mắt nhập nhèm nước mắt, đầu ngón tay sờ loạn trên mặt hán mấy lần: “...Bệ hạ”. Giọng nói của nằng có chút khàn khàn lại mang theo vài phần buồn ngủ.

*Màn phù dung ấm áp đếm xuân (trong bài thơ Trường hận ca của Bạch Cư Dị), hình như còn có bài hát này nữa á.

Dương Chiêu để một tay sau gáy, một tay kia thưởng thức sợi tóc đen mượt của nằng, cười khổ nói: “Nằng vĩnh viễn như thế này thì thật tốt”.

A Yên nhủ thầm: “Bệ hạ thích ta không tranh không nháo, hay là thích ta ở lại trên thân thể ngươi không đứng lên?”

Dương Chiêu nhẹ một tiếng, lắc đầu. A Yên nhìn hần. Dương Chiêu bỗng nhiên giơ tay lên, ấn nàng vào sâu lồng ngực: “Có thể, trẫm có thể cho nàng... Sau khi nàng đi, hậu cung liền không có chủ, sâu trong lòng trẫm chỉ có nàng mới là người phụ nữ của trẫm”. Hần ôm nữ nhân trong ngực thật chặt, cánh tay như kim sắt trời nàng không cho nàng đi, giọng nói khàn khàn: “Nếu nàng muốn nhiều hơn nữa, trẫm không cho nàng nổi. Đời này như vậy là đủ rồi, trẫm không thể tuân thủ lời thề giữa chúng ta. Ta với nàng tính không hết món nợ này, chỉ có thể giữ lại đến cuối đời. Kiếp sau, ta và nàng đừng sinh ở gia đình đế vương, như vậy chúng ta có thể làm một đôi phu thê bình thường, ta liền bảo vệ nàng cả đời”. Câu cuối cùng, hần không xưng là trẫm mà là ta.

A Yên đối với lời nói từ đáy lòng của hần thờ ơ không chút động lòng. Chẳng qua lại cảm thấy mới mẻ. Giống như trong lời nói của hoàng đế, ở nơi sâu nhất đáy lòng hần, thật sự chỉ có một người nữ nhân kia, có thể nữ nhân kia chiếm vị trí quá nhỏ, bị cái gọi là giang sơn xã tắc, hoàng gia huyết thống còn có quyền lực cùng hư vinh đè ép đến không còn sức chống đỡ.

Lúc rời cung, hần đối với Trần Yên là ghét bỏ cùng với căm hận là chân thật. Nhưng thời khắc này, hần nói yêu cũng là chân thật.

Con người là động vật phức tạp và mâu thuẫn biết bao a.

Dương Chiêu cứ như vậy ôm nàng không hề động dậy, thời gian qua lâu, cằm của hần đặt ở trên đỉnh đầu nàng, mở miệng nói: “Hôm nay trẫm liền hạ chỉ, đem danh hiệu Trang phi của nàng...”

“Ta không muốn” Dương Chiêu cúi đầu về mặt khó hiểu nhìn nàng.

A Yên khẽ cười: “Người nhìn ta như thế làm gì? Yên tâm, ngôi vị hoàng hậu kia ta cũng không muốn làm, ta tự nhận bản thân không có đức, gánh không nổi cái danh mẫu nghi thiên hạ hiển tụy”.

Dương Chiêu hỏi: “Vậy nàng muốn là gì?”

A Yên tựa vào lồng ngực của hần, nhẹ giọng nói: “Vẫn là quý phi hay hơn, nhưng là ngàn vạn sủng ái tại một thân”.

Dương Chiêu trầm mặc không nói. A Yên ngẩng đầu lên, cánh tay chống ở bên giường, cup mắt nhìn hần: “Bệ hạ, ta không thể sinh cho người một đứa bé, người cũng không cho ta được lời thề một đời một kiếp một đôi người, không bằng lùi lại một bước, chấp nhận yêu cầu của ta?”

Dương Chiêu nhắm mắt, đem A Yên ôm lại vào lòng, thở dài một hơi: “Theo ý nàng”.

*

Rất nhanh, hậu cung đã vắng lặng quá lâu, sau khi nghênh đón Huệ phi có thai, thì có một cái tin tức kinh thiên động địa hơn: Bệ hạ có chỉ, phong Cảnh Hoa cung Trần Thị làm Trần quý phi.

Bên trong thánh viết rất là rõ ràng, chỉ có hai chữ Trần thị, không hề có hai chữ phế phi, dường như hai chữ đó đã bị lãng quên vậy. Cũng không hề đề cập đến Trần thị đã lập được công lao gì, mới được phong thưởng này. Một viên đá đẩy lên ngàn con sóng. Trong ngoài triều đình liền oanh động.

Trên triều cũng có rất nhiều người bẩm tấu lên, khẩn cầu bệ hạ rút ý chỉ lại nhưng đều bị hoàng đế một phen phủ định. Ý trẫm đã quyết. Ngắn gọn chỉ có bốn chữ nhưng lại mạnh mẽ đến không thể phản bác.

Hậu cung phi tần muôn vàn ghen ghét, nhưng càng nhiều nghi hoặc. Cảnh Hoa cung phế phi Trần thị kia mọi người đều đã gặp, ấn tượng sâu nhất đối với họ là một thân toàn mùi thuốc, thân thể gầy yếu, dung nhan tái nhợt cùng ánh mắt sắc bén. Mấy thứ kia gộp lại thì lại là miêu tả một nhân vật oán phụ mười phần, khiến cho người người kính sợ mà tránh xa.

Ở trong một đám phi tần kiêu mi, Trần thị bất kể là tuổi, dung mạo hay tài nghệ cùng tính cách đều không chiếm được ưu thế. Bệ hạ đến tột cùng tại sao lại hồi tâm chuyển ý? Mãi đến khi A Yên lộ diện lần thứ hai, mọi người liền nhận được đáp án. Rất nhiều người thậm chí còn không nhận ra nàng, nghĩ không biết khi nào mà lại có người mới nhập cung.

Kia là một nữ nhân đôi môi căng mịn, làn da như tuyết, đẹp đến sáng rực rỡ. Sóng mắt thời khắc lưu chuyển lại không nói ra được quyền rũ xinh đẹp ra sao, quyền rũ người chỉ trong một cái chớp mắt. Dáng vẻ ngây ngô của thiếu nữ đã rút đi, mà thay vào đó là một nữ nhân đặc biệt phong tình.

Mọi người bỗng nhiên tỉnh ngộ. Chẳng trách, sau khi Trần thị khỏi bệnh, nhìn càng thêm quốc sắc thiên hương không có gì tả nổi. Lại có mười mấy năm ân tình phu thê với hoàng đế, làm sao không được hoàng đế đặc biệt để ý đây?

Ngược lại Huệ Phi...Nhóm phi tần vụng trộm đưa ánh mắt nhìn về phía Huệ Phi Trần Vận, không khỏi mang theo cảm giác cười vui trên sự đau khổ của người khác.

Đầu tiên quá trình được muôn vạn sủng ái của Trần Vận không hề về vang gì. Thừa dịp trường ty bệnh nặng, sau lưng cùng ty phu vụng trộm, cho dù ở dân gian cũng không tính là về vang gì, suy cho cùng không lọt mắt của người khác.

Thứ hai, Trần Vận thị tắm không lâu liền mang thai long tử, hoàng đế đối với nàng còn sủng ái gấp bội, khó mà thấy được trường hợp thứ hai trong hậu cung, mười ngày thì có đến chín ngày tá túc trong cung của nàng. Những phi tử trên mặt thì không dám nói gì, nhưng sau lưng đã sớm có lời oán hận. Cứ thế lâu dần, oán hận tích đã sâu.

Bây giờ Trần Yên hồi cung liền phong quý phi, Trần Vận dẫn vật nửa ngày, nhiều hơn một cái bụng lớn, nhưng vẫn chỉ đứng ở hàng một trong bốn phi, không phải thành chuyện cười sao...Nếu trong bụng nàng là hoàng tử thì còn may, nếu là một tiểu công chúa thì nàng ta sẽ thành màn kịch hay.

A Yên từ Cảnh Hoa cung chuyển tới cung cách đường tâm điện gần nhất, Hường Hoa cung. Liên tiếp bảy ngày, bệ hạ hể xử lý xong chính sự, vừa đến hậu cung liền đi đến Hương Hoa cung, cả đêm không ra ngoài. Các phi tử đối mặt với Trần Vận đều là lười che giấu ý cười trên nỗi đau của người khác, ánh mắt rõ ràng là xem cuộc vui. Một hồi kịch lớn, cao hứng nhất vẫn là Trần phu nhân.

Một nữ nhi được sủng ái là việc vui, đằng này hai nữ nhi của bà đều được sủng ái, điều này càng vui gấp bội. Mặc kệ thế nào, nàng đều vừa lòng với việc này.

Trần phu nhân vui vẻ tiến cung liền. Nhìn thấy A Yên, nói chuyện tốt hơn một chút, nhưng thấy đối phương đều chỉ nhàn nhạt đáp lại, tựa hồ không hề tập trung, chỉ lo nhìn chăm chăm một chiếc gương, chính trang dung nhan ở trong gương. Sau đó, Trần phu nhân không thể làm gì khác đành phải thúc giục hai câu, gọi cung nữ Hường Hoa cung đi mời Trần Vận đến đây. Trần phu nhân nhìn dung mạo đẹp hơn cả quá khứ của trưởng nữ, lại nhìn bụng bầu của con gái nhỏ, cười như đoá hoa đang nở: “...Đến nào, chúng ta đều là người nhà, đánh gãy xương nhưng lại liền với gân, không thể ngày ngày hạn nhau được. Các con là tỷ muội, ở trong thâm cung này nên giúp đỡ lẫn nhau”.

Trần Vận cúi đầu không nói một tiếng nào. A Yên chỉ lo soi gương, căn bản không buồn phản ứng với lời nói của Trần phu nhân. Trần phu nhân sùng sộ lên: “A Yên, con có đang nghe ta nói không?”

A Yên cũng không bỏ gương xuống, ngay cả mắt cũng không thèm liếc đến hướng bên cạnh: “Không nghe”.

“Người...” Trần phu nhân tức giận đến nổi tay che ngực, ngón tay run rẩy chỉ vào trưởng nữ của bà. Bực mình nửa ngày, cuối cùng bà thở ra một hơi dài: “A Yên, chúng ta là người nhà, nương cũng không cùng con vòng vo nữa. Bệ hạ không thể không có nhi tử nối dõi. Nhưng thân thể của con... đã không thể nào. Vận Nhi nếu có thể sinh ra hoàng tử, đó là kết quả tốt nhất cho chúng ta. Muội muội của con... muội muội của con tuổi còn nhỏ, trước có đắc tội với con thì con cũng nên nhường cho nó một bước”.

Trần Vận đột nhiên nâng mắt lên, quay về phía Trần Phu nhân lắc lắc đầu một cái: “Nương, người trước tiên đi bên ngoài nghỉ ngơi, có mấy câu nói, con muốn chính miệng cùng tỷ tỷ nói”.

Trần phu nhân chần chờ, giọng điệu Trần Vận kiên định: “Nương!”

Trần phu nhân không thể làm gì khác là đứng dậy, thở dài rời đi. Trong phòng chỉ còn lại một đôi tỷ muội không vừa mắt nhau. Trần Vận cầm một chén trà, chậm rãi nhấp một ngụm, nhẹ giọng nói: “Tỷ tỷ, ta cũng muốn cùng tỷ chung sống hoà bình, dù là tỷ không muốn như thế. Hiện nay, ta có thể bỏ qua cho các tần phi, nhưng người ta không muốn tha nhất chính là tỷ”.

Hậu cung ba ngàn nữ nữ, chỉ có một người tỷ tỷ này là đối với bệ hạ là không giống. Vị tỷ tỷ này của nàng là người mà bệ hạ để ý nhất. Trần Vận quay đầu nhìn về phía trưởng tỷ, biểu cảm trên mặt lại không hợp với tuổi tác của nàng, nàng trầm ôn nói: “Mấy ngày nay khi ta nghĩ lại chuyện cũ, tựa hồ từ khi ta có kí ức, tỷ cùng hoàng thượng là đôi phu thê trời phối. Mười bốn năm phu thê, dù có cắt đứt, nhưng giữa hai người vẫn còn mười bốn năm ân ái đó”. Dừng một chút, Trần Vận lại nói: “Về điểm này, ta vĩnh viễn không thể hơn tỷ”.

A Yên không tiếp lời. Trần Vận nắm chặt chén trà trong tay, miệng nhếch lên, khuôn mặt trở nên kiêu ngạo: “Nhưng có một điều, tỷ lại vĩnh viễn không thể nào sánh được với ta!” Nàng neho neho mắt lại, dừng một lúc, cố ý từng chữ từng chữ nhẹ nhàng nói: “Tỷ tỷ, ta có thể mang thai hài tử của bệ hạ, ta cũng có thể sinh cho bệ hạ rất nhiều tiểu công chúa đáng yêu hay là tiểu hoàng tử thông minh. Ta có điều kiện mà nữ nhân bắt buộc phải có, một nữ nhân hoàn mỹ. Mà tỷ... tỷ mãi mãi không thể hoài thai”. Nàng cười đứng dậy, ôn nhu hỏi: “Một nữ nhân không thể hoài thai, vậy sống còn ý nghĩa gì đây?”

A Yên từ trong gương nhìn biểu cảm vênh váo tự đắc của tiểu muội muội, cười như không cười nói: “Người rất coi trọng việc sinh con sao? Căn thận kiếp sau muội đầu thai thành heo mẹ đó”.

Trần Vận hừ một tiếng, phảng phất như đang chìm vào suy nghĩ của chính mình, lầm bầm nói: “Tỷ đầu không lại ta đâu. Tất cả hoàng tử sinh ra, bệ hạ sẽ đặt tâm của người lên chúng, tỷ lớn hơn ta tận mười tuổi, lại vừa không có hài tử. Đến lúc đó, tỷ lấy cái gì để so với ta chứ?”

"Không sai." Sắc mặt Trần Vận lạnh lẽo.

A Yên rốt cục cũng để gương xuống, ung dung đứng dậy, đôi mắt cụp xuống lạnh lùng nhìn muội muội một chút, giơ bàn tay lên xoa xoa mặt của nữ tử kia: “Nhìn một cái, vốn là gương mặt rất dễ nhìn... Nhưng đồ kị cùng oán hận lại khiến muội trở nên xấu xí. Câu nói này đã rất hợp đối với ta, nhưng nay lại thích hợp đối với muội hơn”. Con người của Trần Vận co rút lại, muốn lên tiếng cãi lại.

A Yên lắc lắc đầu, thả tay xuống: “Người nha, một cô nương tuổi còn trẻ, lon lôn lại tự cho bản thân một trái tim thâm trầm. Muội cảm thấy mạng cái bụng lớn đến trước mặt ta, ta sẽ đồ kị sao? Người có thể vui sướng sao?”

Hai tay Trần Vận bảo vệ bụng, cảnh giác nhìn nàng. A Yên mỉm cười: “Thật là một nha đầu ngốc. Người không suy nghĩ một chút đi, người có thai, mười tháng hoài thai, sau khi sinh còn phải ở cữ, để điều trị thân thể. Trước sau gì cũng hết một năm, lòng của nam nhân đã khó quản, nửa người dưới càng khó quản hơn, đặc biệt là người ngồi trên kia, hoàng đế bệ hạ...” Nàng dừng lại.

Gương mặt Trần Vận vốn đã không dễ nhìn, nay càng trở nên âm trầm hơn. Đôi môi nàng nhúc nhích mấy lần, tựa hồ muốn nói gì nhưng lại không phát ra được bất cứ âm thanh gì.

“Hoàng tử tuy là quan trọng, nhưng nương thân chưa hẳn là quan trọng. Muội năm đó chiếm được niềm vui của hoàng thượng, không phải ý lại cái bụng lớn, luôn tin rằng bản thân mang thai là long tử, mà là muội có một thân thể mới mẻ của tuổi trẻ”.

Tay đặt ở bụng của Trần Vận hạ xuống, tay nắm chặt lại. A Yên nhẹ nhàng nở nụ cười, ung dung thong thả nói: “Thời gian một năm mang thai, chính là mười mươi tốt của ta, Ngươi lấy cái gì để so với ta đây?”

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 25-2: Lãnh Cung Phế Phi (11)

Editor: Công Tử Hào Hoa

Beta: Cà ri

Cuối cùng, Trần Vận gần như hốt hoảng chạy khỏi Hường Hoa cung. A Yên lại lần nữa cầm tấm gương lên, cầm gương trên tay, trên mặt không hề có một tia vui mừng, cũng không có nửa điểm hả giận vui vẻ. Lão Cổ Đồng hỏi: “Kí chủ, ngươi không vui sao?”

“Tại sao lại phải vui?”

Lão Cổ Đồng thốt lên: “Tiểu nha đầu kia đến đây để chê cười, còn mắng ngươi là gà mái không thể đẻ trứng... Khụ khụ, sinh con. Ngươi nói đến nỗi nàng ta khóc cũng không khóc được, tức giận mà chạy mất, ngươi còn không thoải mái sao?”

A Yên cười nhạt: “Vì một nam nhân không đáng mà đối chọi gay gắt, đôi bên vết sẹo chồng chất, thắng rồi thua thì có gì vui chứ?”

Lão Cổ Đồng không còn gì để nói. Một lát sau, lão nói: “Vậy thì ngươi cũng phải nghĩ cách đối phó chứ... Trần Vận kia, chỉ sợ mang thai mà bị tâm lý, ý nghĩ càng ngày càng vẩn vơ, đã không giống nữ chủ bình thường trong nguyên tác rồi”.

A Yên cười cợt, ánh mắt lạnh nhạt: “Biết điều đáng buồn nhất của Trần Vận là gì không?”

Lão Cổ Đồng lắc đầu. A Yên cup mắt xuống, nhàn nhạt nói: “Thậm chí không cần ta mưu tính gì, nàng ta sớm muộn gì cũng tự hủy ở trên tay của chính bản mình thôi”. Yên lặng một lúc sau, nàng lại hỏi: “Độ thiện cảm của hoàng đế là bao nhiêu rồi?”

Lão Cổ Đồng: “Sáu mươi lăm”. Suy nghĩ một lát, Lão Cổ Đồng chậm rì rì nói: “Tên hoàng đế này cũng thật là quái đi. Lúc trước ngươi yên tĩnh như gà, nào hấn lại như bị ngấm nước. Mà hiện tại ngươi trở nên giáo hoạt, độ thiện cảm lại như đảo ngược lại”.

A Yên không chút nào để ý nói: “Hoàng đế sao? Tâm tư lúc nào cũng sâu một chút”.

Lão Cổ Đồng kiến nghị: “Nếu không ngươi dụ dỗ hấn? Muốn độ thiện cảm tăng cao, vậy thì nhất định hấn phải đối với ngươi khăng khăng một mực, yêu nữ nhân không yêu giang sơn... Nhưng cái này lại có chút khó”.

A Yên nhướm nhướm mày: “Thái dương bỏ âm, điều dưỡng thân thể của ta thì cũng thôi, ai còn có tâm tư dụ dỗ hấn nữa?”

Lão Cổ Đồng: “Vậy làm thế nào để hoàn thành nhiệm vụ?”

A Yên cười rộ lên, chột chột vào mặt kính: “Kỹ thuật diễn muốn phát uy thì phải có trường hợp thích hợp nhất mới có thể làm ít nhưng hiệu quả lại nhiều, còn có thể tiết kiệm sức lực. Yên tâm, sau khi chân tướng lộ ra trước mắt, cuối cùng độ hảo cảm của hoàng đế không chỉ xoát mần, không chừng còn có thể bạo xoát... Đến lúc đó ngươi có trò hay để xem rồi”.

*

Phủ tướng quân.

Trần phu nhân vừa mới trở về phủ, mọi người đều xúm lại vây quanh bà, người dưới đều xúm xúm lại, hầu hạ rồi lại nịnh hót, trực tiếp khiến cho Trần phu nhân mở cờ trong bụng. Đang cao hứng, bỗng nhiên một bóng người bà không muốn gặp nhất lại xuất hiện trước mắt bà. Trần phu nhân lập tức xệ mặt xuống, hừ lạnh một tiếng: “Sớm không về, muộn không về, cũng không phải là người của nhà này. Bây giờ A Yên là quý phi, Vận Nhi lại mang thai long tử, Trần gia từ nay chính là phong quang vô hạn. Ngươi giờ lại như con chó mất chủ chạy tới, thực sự là bám dai như đĩa”.

Nhạc Lăng Tiêu đứng ở giữa sân, phía sau theo hầu là một gã sai vặt và một tiểu nha hoàn rụt rè. Những lời vô tình của chủ mẫu hấn nghe quen rồi, từ lâu đã không có cảm giác gì, chỉ nhàn nhạt nhìn Trần phu nhân một chút rồi hỏi: “Nàng ở trong cung vẫn khỏe chứ?”

Trần phu nhân cười gằn: “Đương nhiên là khỏe rồi. Tại ngươi bị điếc sao? Ta đã nói rồi, A Yên bây giờ là quý phi, hoàng thượng đối với nó rất là che chở, còn Vận Nhi lại đang mang thai, có khi sau này chính là Thái tử...”. Nói một nửa, Trần phu nhân ngừng lại, khinh bỉ nói: “Ta biết rồi, ngươi muốn con gái của ta trước mặt hoàng thượng nói ngọt một hai câu sao? Ta phi! Ngươi muốn được lợi, không có cửa đâu!”

Nhạc Lăng Tiêu kéo kéo khoe miệng: “...Rất che chở, thật tốt”.

Trần phu nhân giận dữ nói: “Khẩu khí kia của ngươi là ý gì? Quái gở”.

Nhạc Lăng Tiêu không nhiều lời nữa, đem nha hoàn phía sau kéo lên phía trước, mặt không chút thay đổi nói: “Đây là cung nữ bên người của Đại tiểu thư, vừa hồi hương thăm viếng, trở lại”. Nói xong, hắn quay người rời đi. Lục Từ* đuổi tới. Người khác không rõ, sao hắn lại không rõ được chứ. Vừa rồi, sau khi nghe lời nói của Trần phu nhân, tay công tử vẫn để ở bội kiếm, đến bây giờ vẫn chưa có thả ra. Đó là động tác theo quán tính mỗi khi nổi giận của công tử.

*Quên mất lúc trước đề tên gì rồi v(>.<)v

*

Lại qua thêm mấy ngày, Trần phu nhân lại tiến cung lần hai, tiện đường liền đem Châu Nhi dẫn đến. A Yên nhìn thấy tỷ nữ đã lâu không gặp, hơi chút kinh ngạc. Khi Trần phu nhân đi rồi, nàng đang muốn hỏi ra nhẽ thì không ngờ Châu Nhi oa một tiếng đau lòng khóc lên, quỳ xuống dưới chân của nàng: “Nương nương, người bình yên vô sự, thật tốt quá, thật sự là quá tốt rồi. . . Người, người không biết, tên Nhạc Lăng Tiêu kia đã giết tên khốn nạn Sát thiên đao, hắn. . . ô ô. . . hắn không biết tại sao lại tìm tới quê nhà của nô tỳ, bước đi của hắn không có chút âm thanh nào, còn để thanh kiếm trên cổ của nô tỳ, người nhìn một cái, nhìn một cái!” Châu Nhi chỉ vào vết đao màu hồng nổi bật trên cổ, khóc nỉ non không ngừng: “Hắn buộc ta phải nhấn cho người, tên này tâm can của hắn thật là đen tối, ô ô. . . may là nô tỳ trở về bên cạnh người, nô tỳ mới không bị hắn ép. . .”

A Yên hiểu kỳ hỏi: “Hắn đã nói cái gì?”

Châu Nhi cắn cắn môi, nắc cụt một cái, thấy bốn phía không người, liền tiến lên nhỏ giọng nói: “Tên khốn kia nói, hắn không nên đem con thỏ nhốt lại trong lồng, hắn là. . .hắn muốn đem người nhốt lại”.

A Yên khẽ mỉm cười: “Cái lồng sắt nhỏ như vậy, ta lại ở không quen”.

Châu Nhi oán hận nói: “Nương nương, chúng ta nên vạch trần chuyện ác của hắn. . .đừng nói hắn bắt cóc chúng ta, mà nói hắn. . .hắn có hành vi không ngay thẳng, hắn là gian tế Tây Lương. Nói chung là tìm một cái lý do, cầu xin hoàng thượng phạt hắn thật nặng, để hắn ở trong tù ngục cả đời”.

A Yên chậm rãi nói: “Như vậy cũng không được, ta còn hi vọng hắn thay ta xoát hảo cảm của hoàng đế đây”.

Châu Nhi nghi ngờ nói: “Nương nương, người vừa nói gì vậy?”

A Yên lắc lắc đầu: “Không có gì”. Từ trong tay áo nàng lấy ra khăn gấm, thay Châu nhi lau khô nước mắt, buồn cười nói: “Đừng khóc, nếu đã trở về, vậy liền theo ta hưởng phúc, không phải tốt hơn sao?”

*

Nửa năm sau, Chiến sự Tây Bắc lại nổi lên. Triều đình vì tìm ra người lĩnh quân xuất chinh mà tranh luận không ngớt, Dương Chiêu cũng mấy đêm không thể yên giấc. Hắn suy nghĩ mãi, liền cảm thấy người Bình bộ thượng thư đề cử cũng không tệ. Luận về xuất thân hay công danh đều đầy đủ tư cách để đảm đương trọng trách này. Sau khi có kết luận, hắn liền tới Hương Hoa cung của A Yên.

A Yên đang dung thiện, không nghĩ tới hoàng đế đột nhiên lại đến đây, nàng chỉ có thể bảo người đem thêm đôi đũa và cái bát đến. Ngồi đối diện một lúc lâu, Dương Chiêu mở miệng: “Lại có hiến sự rồi”.

A Yên gật gù đáp: “Thật sao” giọng điệu của nàng quá qua loa, hiển nhiên là không có chút hứng thú nào. Dương Chiêu cười cợt, thanh âm lại nhu hòa: “Nói cho nàng những cái này, nàng nghe không hiểu, cũng không thích nghe. Trẫm chỉ hỏi nàng, nàng cảm thấy nghĩa tử mà Trần tướng quân thu nhận, nghĩa huynh của nàng như thế nào?”

A Yên đáp: “Không quá quen thuộc.”

Dương Chiêu cười ra tiếng: “Nàng a, thật đúng là. . .” lắc đầu một cái hắn lại nói tiếp: “Trẫm dự định phong hắn làm tướng soái, để hắn mang binh đi bình loạn, nàng cảm thấy thế nào?”

“Ta không có ý tưởng gì”. A Yên rót hai ly rượu, ngồi đối diện với hắn, cười nói: “Nhưng bệ hạ luôn anh minh, ta tin tưởng ánh mắt của ngươi, ngươi cho là đúng, vậy thì sẽ là đúng”.

Đây chính là đáp án mà Dương Chiêu muốn. Sau một canh giờ, Dương Chiêu muốn nghỉ ngơi thì thấy vẻ mặt vội vã của Lưu công công, ông ta ghé vào tai hắn nói mấy câu. Dương Chiêu cau mày, nhìn A Yên hỏi lâu không nói gì, cuối cùng cũng mở miệng: “Đêm nay trẫm. . .”

A Yên lấy một cái trâm ngọc trên tóc xuống, quay đầu lại nở nụ cười: “Ngươi muốn đi thì đi đi, ta cũng không giữ lại ngươi đâu”.

Dương Chiêu im lặng chốc lát rồi giải thích: “Vận Nhi mấy ngày nay thân thể không được thoải mái, ban đêm nàng ấy thường hay mơ thấy ác mộng”.

A Yên thờ ơ không động lòng: “Ta đã nói rồi, ta sẽ không giữ ngươi lại”. Bây giờ, nàng trở nên thông tình đạt lý. Có thể trong lúc hoảng hốt Dương Chiêu lại không dám khẳng định đây có phải kết quả hắn muốn không? Một A Yên không hề đồ kị, không tranh không náo động. Chẳng biết tại sao, nàng như vậy làm hắn sinh ra một tia thất vọng.

Hắn vẫn quyết định đi. Bên trong liền khôi phục sự yên tĩnh. Lão Cổ Đồng nói: “Công phủ của ký chủ thất là tốt nha. Nhìn thì là cổ vũ hắn tin tưởng vào phán đoán của chính mình, trên thực tế lại đẩy hắn xuống chảo dầu tay không dính mỡ, sau này, dù có làm sao hắn cũng không thể tức giận với người”.

A Yên không trả lời, gọi người cầm giấy và bút mực đi vào, rồi đuổi cung nữ lui hết xuống. Sau đó, nàng viết lên giấy vài chữ....Hoạ quốc yêu cơ tự mình tu dưỡng. Viết xong, tự bản thân nàng thương thức một hồi mới hài lòng gập gù, vò thành một cục rồi đốt.

*

Sau mười ngày, hoàng thượng ở trong đại yến, mời vị quan vừa mới được thăng chức, người sắp mang binh đến tiền tuyến Tây Bắc, Nhạc thiếu soái. A Yên cùng Trần Vận là ‘Người nhà’ nên tự nhiên là đến tham dự. Trong bữa tiệc, A Yên trước sau như một vẫn là cái vẻ dương dương tự đắc, cũng không để ý ánh mắt như lửa đang nhìn chăm chú nàng. Mãi đến tận khi Nhạc Lăng Tiêu bỗng nhiên nâng ly rượu chúc, A Yên lúc này mới nhìn thẳng vào hắn.

Gầy, đen, ánh mắt càng ngày càng ác liệt, trước đây lại giấu tài, thu vũ khí lợi hại bên trong vô kiếm, hiện tại hắn đã thoát vỏ, chính là lưỡi dao dính đầy máu tươi.

A Yên nhìn trán rồi lại nhìn cằm, lại nhìn cằm rồi nhìn trán của hắn. Thực sự không thể trái lương tâm khen hắn có dung mạo đoan chính trang nghiêm, trị giá của khuôn mặt tăng cao, chỉ có thể nói: “Huynh trưởng...xem ra huynh thật có tinh thần”. Không đúng sao? Ánh mắt nhìn nàng kia, hận không thể thiêu ra mấy cái lỗ trên người nàng vậy. Thật là trắng trợn.

“Một ly rượu này...” Nhạc Lăng Tiêu mở miệng, tiếng nói có chút chèn ép, hắn ngoắc ngoắc môi, nâng chén uống một hơi cạn sạch, tiếp tục nói: “... Vì thân kính nương nương, chúc nương nương sống lâu trăm tuổi”.

Hắn nhìn vị Trần quý phi cao cao tại thượng trước mặt. Vẫn là dung nhan mỹ mạo khuynh thành, nhưng cũng vẫn là người không tìm không phổi nhất. Từng là nữ nhân ở dưới thân hắn uyển chuyển thừa hoan, chỉ chớp mắt đã là phi tử được đế vương sủng ái nhất, đứng đầu chúng phi, hưởng hết vinh hoa phú quý.

Nhạc Lăng Tiêu cụp mắt xuống. Đáy mắt tàn nhẫn cùng vẻ âm trầm, đã không còn cách nào che giấu. Kia vốn là nữ nhân của hắn. Chính vì vậy, Trần Yên nhất định phải sống lâu trăm tuổi, khỏe mạnh sống sót. Chờ hắn trở về, dùng cả giang sơn này, nhốt nàng cả đời.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 26: Lãnh Cung Phế Phi (12)

Editor: Bella

Beta: Cà ri

Trời tối.

Thụy Liễu muốn hầu hạ chủ tử nhưng mà Trần Vận không muốn nên nàng đành phải đứng bên cạnh. Trời cũng không còn sớm Thụy Liễu có chút buồn ngủ. Nàng nâng tay lên bịt miệng ngáp một cái. Lúc đang muốn dụi dụi mắt thì lại nghe thấy bên người có tiếng động lớn.

"A..." Trần Vận hoảng sợ đánh rơi chiếc lược. Thụy Liễu thấy vậy giật mình, con buồn ngủ biến mất hoàn toàn, vội vàng bước đến hỏi: "Nương nương, người không sao chứ?" Trần Vận run rẩy, hoảng sợ trừng mắt chỉ vào chiếc lược dưới đất, cắn môi nói: "Tóc của ta..Tóc của ta, sao lại thế này? Tại sao? Không, không..." Thụy Liễu thấy ánh mắt Trần Vận hoảng hốt, tự lẩm bẩm một mình nên khom lưng nhặt lược lên. Trên răng lược vẫn còn dính vài sợi tóc đen, nếu cúi đầu xuống nhìn kỹ thì trên mặt đất cũng rơi là cả mấy sợi tóc.

Thụy Liễu biết rõ chủ tử bị kích thích, vội vàng đem lược giấu ở phía sau, vỗ nhẹ lưng Trần Vận rồi ôn nhu nói: "Nương nương, người quên rồi sao? Thái y hôm kia nói, người có thai nên đương nhiên mất vài sợi tóc, như vậy cũng rất bình thường -- "

Trần Vận lạnh lùng nói: "Câm miệng!"

Thân thể Thụy Liễu chấn động, lập tức cảm như hén, thậm chí không dám nhìn thẳng mặt chủ tử.

Cái gương mặt dữ tợn này, trong đôi mắt toàn đầy vẻ sợ hãi cùng thù hận, có thật đây là đôi mắt thiện lương trong sáng của Vận tiểu thư phủ tướng quân hay không? Chẳng qua chỉ trải qua một hai năm khó khăn, sao tựa như thay đổi hoàn toàn thành người khác vậy?

Tay Trần Vận đang run nhè nhẹ, nàng run rẩy vuốt ve gương mặt lạnh lẽo, vừa kinh vừa sợ mà nhìn chăm chăm vào bản thân trong gương, nhìn rất lâu rất lâu, đột nhiên vịn bàn trang điểm đứng lên, cúi đầu xuống nhìn cái bụng to của mình. Cái bụng béo phì này, cái thân thể mập mạp này-- không, không, nàng không thể tiếp tục như vậy được, nàng vốn nên có dáng người mảnh khảnh mới đúng. Lúc ở trên giường, Hoàng Thượng thích nhất ôm vòng eo nhỏ không đủ một nắm của nàng, thường hay thấp giọng trêu chọc: "Vận Nhi của Trẫm gầy yếu như vậy, trẫm thực sợ chỉ hơi chút tức giận cũng làm gãy eo

của nàng."

Nàng xấu hổ đỏ mặt, dựa vào trong ngực Hoàng Đế, hờn dỗi nói một câu: "Bệ hạ..." Khuê phòng chi nhạc, tình nồng mật ý.

Nhưng còn bây giờ thì sao? Yếu hội vừa kết thúc, Hoàng Thượng lại đi Hường Hoa cung!

Trần Vận cảm thấy lòng như đau cắt, nội tâm pháp phỏng kịch liệt, tâm tình cuộn cuộn, dầy vò này bức điên nàng rồi.

Trước mắt hiện hiện rất nhiều hình ảnh vụn vặt, nào là lúc diễm lệ khi ân ái cùng Hoàng Đế, nào là lúc từng sợi tóc rơi đầy trên mặt đất cùng dáng người béo ụt ịt của bản thân... Hai hình dáng hoàn toàn đối lập, thật là kinh tâm động phách.

Bên tai lại vang lên tiếng cười của Trần Vận: "Người cũng thật là... lấy cái gì để so với ta đây?" Từng câu từng chữ như nhát dao đâm thẳng vào trái tim nàng.

"Đây không phải ta!"

Trần Vận chợt cười lớn, hoàn toàn mất kiểm soát, điên cuồng cười nói: "Ta không phải như thế này... Bệ hạ đã từng nói qua, ta có dáng người lung linh Phù Dung, người trong gương kia không phải ta --" Nụ cười bên khoe miệng cương cứng, nàng ngược mắt nhìn gương mặt quen thuộc lại xa lạ này, nội tâm tan vỡ, trong nháy mắt không chịu được, cầm lấy một cây trâm, hung hăng đâm về phía mặt gương: "Lừa đảo, tất cả đều là giả dối!"

Thúy Liễu bị dọa sợ, chậm một nhịp sau mới phản ứng lại được, giữ chặt tay Trần Vận: "Nương nương... Nương nương người bình tĩnh một chút! Người tính làm gì vậy? Mau đưa cây trâm cho nó đi... Nương nương, nương nương tốt của ta, xin người niệm tình nghĩ đến hoàng tử trong bụng!"

Thân thể Trần Vận khẽ run lên, cả người như mất hết sinh lực, phút chốc trở nên ỉu xiu.

"... Lấy sắc hầu nhân giả, sắc suy mà yêu tri.*"

*nữ nhân chỉ dựa vào nhan sắc mà đi hầu hạ người khác, một khi sắc đã tàn, thì sự sủng ái cũng theo đó mà giảm đi, rồi cuối cùng là tình nghĩa liền đoạn tuyệt. Trong bài thơ "Tì bà hành" của Bạch Cư Dị, hai câu ca nữ trong bài thơ có nói đến chính là ví dụ điển hình: "Đại phàm dĩ sắc sự nhân giả, (con người thường lấy sắc để đối xử với người khác) Sắc suy nhi ái tri, ái tri tắc ân tuyệt." (sắc mà không còn, tình cảm cũng đoạn tuyệt. (sưu tầm trong truyện Phụng hoàng đồ đằng nhé ^^)

Trần vận cúi đầu, thì thào niệm một câu, rồi cười rộ lên, cùng với tiếng cười tan nát lòng người là từng giọt nước mắt rơi trên mu bàn tay: "Ta còn chưa có già, nhan sắc cũng chưa phai tàn, chỉ vì mang thai con của hắn nên mới biến dạng thành như thế này, vì sao hắn lại không hiểu cho ta? không ở bên cạnh ta nhiều một chút? Ta là vì hắn mới -- " Tiếng nói đột nhiên ngừng lại.

Trước đây thật lâu... Không, cũng không có lâu như vậy. Ngày đó, tỷ tỷ phát hiện chuyện của nàng cùng Hoàng Thượng, tức giận không thôi, nâng tay muốn tát nàng.

Thật ra, tỷ tỷ bệnh nặng như vậy, chống đỡ một hơi thở cũng không dễ dàng gì, làm sao có thể đánh đau nàng? Nhưng khóe mắt nàng thoáng nhìn thấy Hoàng Thượng sắp đi tới, thế là giả vờ té trên mặt đất, bụm mặt khóc náo nê.

Hoàng Thượng bắt lấy tay tỷ tỷ, thần sắc nghiêm nghị: "Trần Yên, người đừng quá phận!"

Tỷ tỷ bị hắn đẩy một cái yếu ớt té trên mặt đất, như chiếc lá rụng tàn lụi, bên môi lại nở một nụ cười lạnh: "Duơng Chiêu, người thích Vận Nhi vì cái gì? Tuổi trẻ? Xinh đẹp? Đối với người tình nồng thắm thiết? -- những thứ này, ta đều đã từng trao cho người." Nàng ho khan vài tiếng, ánh mắt chăm chọc: "Ta vì người trở thành một người mang trọng bệnh thể mà người lại chê ta già xấu rồi."

Nhân quả luân hồi, chẳng lẽ, trong cõi u minh, thật sự có báo ứng sao?

Tay chân Trần vận rét run.

Sau một lúc lâu, nàng chậm rãi ngồi trở lại ghế, bàn tay nắm chặt cây trâm, ngẩn ngơ trong chốc lát, bỗng nhiên rạch một cái trên mu bàn tay, máu lập tức chảy không ngừng.

"Nương nương!"

Thúy Liễu cảm tay Trần Vận, không nhận được khóc rống lên: "Nương nương, người tội tình gì phải làm như vậy!"

Trần Vận không bị lay động, lạnh nhạt nói: "Người đi Hường Hoa cung, mời Hoàng Thượng tới đây, nói ta bị thương."

Thúy Liễu cũng không động đậy, ánh mắt thoáng đỏ lên: "Người như vậy... Không đáng."

Trần Vận lạnh lùng nói: "Đi ngay lập tức cho ta, còn nữa -- người đốt cái hương kia lên cho ta."

Thúy Liễu cả kinh, ánh mắt rơi vào trên bụng Trần Vận: "Nhưng tiểu hoàng tử..."

Trần vận lạnh nhạt nhìn nàng một cái: "Tổng thái y từng nói qua, mang thai được ba tháng, thai nhi đã ổn định rồi, chỉ cần cẩn thận thì không có gì đáng

ngại."

Thúy Liễu vẫn không chịu rời đi, khuyên nhủ: "Nô tì...mong nương nương nghĩ lại." Nàng thở dài, giọng điệu khẩn thiết: "Nương nương, người tội gì tranh giành với cái lão bà ở Hường Hoa cung? Nàng đã qua bao nhiêu tuổi rồi, người còn không biết sao? Hoàng Thượng chính là nhất thời bị nàng ta mê hoặc nhưng chắc chắn rồi có một ngày Hoàng thượng cũng chán ghét nàng ta. Chỉ cần bảo vệ tiểu hoàng tử thật tốt, địa vị của người không ai có thể lay động được!"

Trần Vận cười cười: "Nếu như là một tiểu công chúa thì sao?"

Thúy Liễu im lặng, nửa ngày sau mới lúng ta lúng túng nói: "Sẽ không đâu..."

Trần Vận nhìn máu đỏ tươi trên mu bàn tay, mặt mày hờ hững: "Tỷ tỷ nói đúng, đã mất đi tâm hoàng thượng thì dù có sinh được hoàng tử cũng làm gì được? Hoàng Thượng chính trực hưng thịnh, tương lai biến số quá nhiều, chỉ có một mực nắm lấy thánh tâm, mới thật sự là điều quan trọng."

*

Trên yến tiệc, Dương Chiêu uống nhiều hơn ngày thường mấy chén liền cảm thấy có chút say, trở lại Hường Hoa cung liền ôm A Yên ngủ. Thẳng đến đêm hôm khuya khoắt lại bị Lưu công công làm thức giấc, trong lòng khó tránh khỏi phiền chán.

Một lần hai lần thì thôi, đằng này hết lần này đến lần khác, cứ đến khi hân nghi ở Hường Hoa cung, thì thân thể Huệ phi liền không khỏe, cho người đến mời hân, hân làm sao mà không hiểu rõ tâm tư của nàng được. Những trò vặt vãnh tranh thủ tình cảm nơi hậu cung này, hân tâm sáng như gương, thấy rõ ràng nhưng không để tâm.

Miễn là không đi quá giới hạn.

Hân cố ý muốn nhắc nhở Trần Vận, mọi thứ không thể được một tác lại muốn tiến một thước, nhưng lại nhớ tới nàng vẫn còn đang mang thai tiểu hoàng tử chưa sinh ra kia, đến cùng vẫn hơi do dự. Quay đầu lại, thấy A Yên đưa lưng về phía hân, bộ dạng cuộn mình ngủ của nàng, vừa nhìn đã cảm thấy đáng yêu, lại cảm thấy đáng thương, trong lòng liền sinh ra áy náy.

Hân ngồi ở bên giường, cầm chặt bàn tay nhỏ bé của thê tử: "A Yên."

A Yên "A..." một tiếng.

Dương Chiêu thở dài nói: "... Nàng chịu ủy khuất rồi."

A Yên lại "A" một tiếng, muốn rút tay ra, nhưng hân không chịu thả ra, đành phải trở mình đối mặt với hân: "Thật là phiền, nháo đến độ ta đây ngủ không ngon, làm sao mà dưỡng dung được, người đi nhanh chút đi, ta còn chưa ngủ đủ bốn canh giờ đâu."

Dương Chiêu buồn cười, cúi người ôm chặt nàng: "Đội Vận Nhi sinh hạ hài tử, trăm nhất định sẽ không bạc đãi nàng. Mặc kệ mẹ đẻ của tiểu hoàng tử là ai -- hân nhất định phải gọi người một tiếng mẫu thân."

A Yên bị hân ôm đến bức mình, đẩy hân một cái: "Người có đi hay không? Nếu người không đi, ta tìm chỗ khác ngủ."

Dương Chiêu cười nhẹ một tiếng, nhướn mày, hài hước nói: "Thật sự không nín kéo trăm lại sao? Nói không chừng nàng mở miệng, trăm sẽ không đi thì sao." Hân thích tính tình hiểu biết, lý lẽ phải trái của A Yên. Nhưng có đôi khi hân lại hay nhớ lại, người vì hân mà đổ kị, người vì hân mà phẫn nộ, A Yên

A Yên nửa ngồi dậy, nhờ ánh sáng của đèn, ngưng mắt nhìn hân: "Ta không giữ người lại, dưa hái xanh không ngọt, mạnh mẽ chiếm nam nhân là bất trung, đội đến lúc có một ngày, người cam tâm tình nguyện ở lại..." Nam nhân hơi nhăn mày lại, nàng khẽ cười một tiếng: "... Đến lúc đó, có lẽ ta không còn muốn người nữa rồi."

Dương Chiêu nhìn thấy nàng ghen, trong nội tâm chẳng những không ghét còn có chút cao hứng.

A Yên trông thấy bộ dáng kia của hân, lắc đầu: "Đi đi, ta buồn ngủ rồi."

Dương Chiêu cúi người xuống hôn nhẹ trán của nàng: "Ngày mai Trăm tới thăm nàng."

A Yên không lên tiếng.

Hoàng Đế rời đi, A Yên nhắm mắt lại, vừa mới chợp mắt một lát lại bị đánh thức, vốn chỉ muốn xem thử cái tên to gan lớn mật, ban đêm dám xông vào nội viện hoàng cung như chốn không người nhưng lại không chịu nổi mùi hương nam nhân thật sự quá rõ ràng, dù đã đè thấp tiếng hít thở cũng có thể nghe được rành mạch, dường như ngay tại bên tai. Mỗi lần nàng tiến hành nhiệm vụ, xuyên đến các thế giới hư ảo, đều là Nguyên Thần xuyên qua, tuy rằng không phải thân thể của mình, dùng không mấy quen thuộc, nhưng cũng tạm tạm, có thể giữ lại khoảng ba phần mười công lực.

....bởi vậy, khứu giác, thính giác, thị giác, tất cả đều không phải là chỉ nhạy cảm bình thường.

Quả nhiên, nàng mới mang giày vào, còn chưa đi đến bên cạnh cửa, phía sau xoẹt qua một bóng đen, eo đột nhiên bị xiết chặt, cả người bị giam cầm trong lồng ngực cứng ngắc như sắt thép, ngay sau đó chùy thủ lạnh buốt đặt lên làn da non mềm ở cổ.

A Yên lạnh lạnh nói: "Lấy đao ra, nếu mà có vết cắt, ta sẽ không khách khí với ngươi đâu."

Người kia cất giọng nói khàn khàn: "... Biết ta là ai sao?"

"Đương nhiên, ta không mù cũng không điếc."

Nhạc Lăng Tiêu hừ lạnh một tiếng, xoay tay đem chùy thủ thu hồi vào trong tay áo, cánh tay tay vẫn ôm chặt A Yên không buông, ngược lại càng xiết càng chặt, giống như chỉ hận không đem nàng khảm vào trong máu thịt của mình: "Hoàng đế đi tới cung của Trần Vận rồi."

"Ta biết."

"Trần Vận đang mang thai con của hần, hần bỏ lại ngươi liền đi..." Ánh nến đã tắt, bốn phía đều là bóng tối, chỉ có đôi mắt của hần sắc bén sáng trong: "Đây chính là cuộc sống mà ngươi muốn, đây chính là lý do ngươi rời bỏ ta hay sao. Trần Yên, ngươi cảm thấy có đáng giá không?"

A Yên ôn nhu nở nụ cười: "Có cái gì không đáng?"

Nàng hai tay đặt trên cánh tay của hần, kéo tay hần lỏng ra một chút, tiếp theo xoay người lại vòng tay ôm cổ hần.

"Cống phẩm trong cung là tốt nhất, tơ lụa, vũ y nghệ thuật, không thiếu thứ gì cả, còn có thật nhiều cung đình bí phương mỹ nhân dưỡng dung đủ cho ta dưỡng nhan. Mỗi sáng sớm, cung nữ hái vài cánh hoa tươi, thời điểm ta tắm, đem cánh hoa bỏ vào, tuy rằng không có tác dụng gì, nhìn cũng thấy vui tai vui mắt nhưng ta cảm thấy rất thỏa mãn -- dù sao cũng tốt hơn ta sống cùng ngươi ở nơi vùng núi hoang vắng, mắt to trừng mắt nhỏ, đợi đến lúc cả hai nhìn nhau thấy chán ghét, chắc chắn ngươi sẽ cho ta một đao xuống âm phủ."

Nhạc Lăng Tiêu nhăn mày: "Rõ ràng là ngươi ham vinh hoa phú quý, sao lại vu oan cho ta..."

"Đúng vậy." A Yên cười nhạo, thân nhiên nói: "Ta chính là yêu cung đình an nhàn xa xỉ này, hoàng đế tuy rằng có chút phiền toái, nhưng tạm thời ta không thể rời bỏ hần."

Nhạc Lăng Tiêu cười lạnh.

A Yên nghiêng đầu, ngón tay mon trón gò má hần rồi rơi xuống trên lồng ngực của hần, chỉ một cách mạnh mẽ vào ngực hần: "Huynh trưởng, có phải ở nơi này ngươi đang mang ta tham mộ hư vinh, vô tình vô nghĩa? Thực sự là kỳ quái, trăm ngàn năm qua, vô số nam nhi nhiệt huyết vì Giang Sơn một mất một còn, vô số đế vương đạp lên thi thể chất thành núi, máu chảy thành sông leo lên đỉnh cao của danh vọng...đương nhiên bọn họ làm không ít chuyện trái với lương tâm. Không phải ngươi cũng như vậy hay sao? Hoàng đế ban cho ngươi quân quyền, tin cậy ngươi, vậy mà ngươi... Thật sự muốn bán mạng cho hần hay sao?"

Nàng đột nhiên tới gần, lỗ tai kề sát lồng ngực của hần: "... Tim của ngươi đập nhanh như vậy nhất định là hổ thẹn trong lòng." Lại hít một hơi, ngẩng đầu lên, đuôi mắt khẽ liếc: "Sao nào, các ngươi có mộng tưởng thiên cổ để vương vĩ đại, còn của ta chính là mỹ nhân thịnh thế, không tính là mộng tưởng sao?"

Yên lặng trong chốc lát, Nhạc Lăng Tiêu đột nhiên cong môi: "... Cãi chày cãi cối." Dứt lời hần kéo bàn tay nhỏ nhắn của nữ nhân bao trọn trong bàn tay to lớn của hần. Hần nhìn nàng, trên mặt không cảm xúc gì, từng chữ nói: "Tim đập nhanh không phải bởi vì cảm thấy thẹn với phu quân hoàng đế của ngươi, mà là do ngươi đang ở trước mặt ta."

A Yên bật cười một tiếng, ngược mắt nhìn hần: "Có phải do ta cọ mấy lần, nên chỗ kia của ngươi trở nên không an phận, nhảy loạn lộn xộn hay không?"

Mặt Nhạc Lăng Tiêu thoáng ửng đỏ, quay mặt đi.

A Yên không tiếp tục trêu đùa, xoay người trở về giường, lười biếng tựa đầu giường. Vừa mới ằm ỉ một trận, quần áo bên trái bà vai trượt xuống lộ ra làn da trắng như tuyết cùng xương quai xanh tinh xảo.

Nàng cũng không chỉnh lại xiêm y, chỉ ngược mắt nhìn về phía hình bóng mờ hồ của nam nhân đang đứng, môi đỏ khẽ nhếch: "Huynh trưởng, trong cuộc sống này giang sơn mấy lần đổi, nhưng mà giang sơn lại không có quyền chọn chủ nhân của nó... Ta cũng thế, ngươi muốn ta, con đường phía trước hung hiểm, nếu có năng lực thì tiến tới lấy, còn không có năng lực thì chết ở chiến trường là điều hiển nhiên, bản thân ngươi hãy nghĩ cho kỹ đi." Thanh âm nhẹ nhàng, ôn nhu, tự như đang nói mớ trong mộng cảnh, lại giống như thần chú viễn cổ, mang theo một sức mạnh mãnh liệt làm mê hoặc lòng người.

Nhạc Lăng Tiêu nhú mày, cười rộ lên: "Ngươi cứ chờ đi."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 26-2: Lãnh Cung Phế Phi (13)

Editor: Bella

Beta: Cà ri

Trong phòng đang đốt huân hương.

Mấy ngày gần đây, Trần Vận cảm thấy đau đầu, bởi vậy trong phòng thường xuyên đốt an thần hương. Dương Chiêu cũng không để ý, chỉ cảm thấy mùi hương lần này so với thường ngày thơm ngọt hơn rất nhiều, người lâu lại có chút tâm thần nhộn nhạo.

"Tay của nàng làm sao vậy? "

Trần Vận yên tĩnh tựa vào lồng ngực của hắn, cho dù có trang điểm qua một lớp son phấn nhưng vẫn không che giấu được vẻ tiều tụy trên khuôn mặt, trên mặt nước mắt vẫn chưa khô làm người khác vô cùng thương tiếc: "Không sao... Không cần thận tâm bị thương. "

Dương Chiêu trầm mặt, liếc nhìn Thúy Liễu đang đứng một bên: "Nếu như trong cung của nàng có người hầu hạ không chu đáo -- "

"Không trách bọn họ. " Trần Vận lắc đầu, giấu bàn tay bị thương đi, vẻ mặt tái nhợt cười nói: "Là bản thân thiếp có điểm thất thần mới làm mình bị thương, bệ hạ đừng trách bọn họ. "

Dương Chiêu thở dài, ôm lấy thiếu nữ vào trong lòng, tối nay hắn luôn cảm thấy... rất ối bức khó chịu. Một lát sau, trên trán hắn xuất hiện một tầng mồ hôi, ánh mắt mơ màng cau mày muốn đứng lên.

Nhưng Trần Vận lại ôm hắn không buông tay, hai tay ôm chặt lấy hông hắn, giọng nói mềm mại khẽ kêu: "Hoàng thượng... Vận Nhi nóng quá. "

Hầu kết của Dương Chiêu chuyển động, cố chịu đựng kéo tay nàng ra: "Không được, nàng đang mang thai. "

"Nhưng... " Trần Vận cắn cắn môi, thẹn thùng nhìn hắn một cái: "Thái y đã nói qua, chỉ cần cẩn thận một tí...sẽ không có việc gì cả. "

Dương Chiêu vẫn như trước không muốn.

Trần Vận cúi đầu, đôi mắt rung rung muốn khóc: "Bệ hạ ghét bỏ Vận Nhi có thai, chê thân thể mập mạp của Vận Nhi, mặt cũng biến thành xấu..."

Dương Chiêu ngắt lời: "Nói bậy. "

Trần Vận ngẩng đầu nhìn hắn, hai hàng nước mắt khẽ rơi: Vậy chàng đừng bỏ lại ta... Bệ hạ, ta chỉ có một mình chàng "

Dưới ánh nến, mỹ nhân rơi lệ.

Dương Chiêu thở dài một tiếng, cúi đầu hôn thiếu nữ hoa lệ đắm mê.

*

Buổi sáng thức dậy, Châu Nhi búi cho A Yên một kiểu tóc đang thịnh hành trong cung, chủ tớ đang nói chuyện, bỗng nhiên có một cung nữ đi vào, vẻ mặt kích động: "Nương nương, đại sự không ổn rồi!"

A Yên đứng bật dậy, khẩn trương hỏi: "Canh cô pháp đường nhân của ta bị cháy khét rồi sao?"

Cung nữ sững sờ: "Cái kia không phải... "

A Yên thở phào nhẹ nhõm: "Vậy thì tốt." Nghe xong thấy không có gì đáng lo, lại tiếp tục nhìn gương vẽ lông mày.

Cung nữ hoàn hồn, khẽ nhỏ giọng nói: "Là muội muội của ngài, Huệ phi nương nương... Sảy thai rồi. "

A Yên không có phản ứng gì.

Hai mắt Châu Nhi tròn to, khó hiểu nói: "Cái thai cũng đã được mấy tháng rồi, làm sao có thể sảy thai được? Không đúng nha. "

"Là sự thật, nô tỳ mới từ bên kia trở về, nghe người trong cung Huệ phi nói, nương nương bọn họ khóc rất dữ dội, một hồi khóc lớn, một hồi rít gào giống như người điên vậy. Nàng không tin hải tử không còn, ai nói cũng không nghe, bệ hạ cũng không khuyên nói. Ai, cái phi tần khác đều ở đó, ngài cũng đi xem thử đi. "

A Yên mang Châu Nhi đến cung của Trần Vận, còn chưa đến cửa đã nghe thấy tiếng khóc lóc thảm thiết của Trần Vận, nghe chẳng khác nào tiếng quỷ khóc lúc nửa đêm: "Sẽ không, tiểu hoàng tử... Tiểu hoàng tử của ta, bệ hạ, chàng mau nói cho ta biết, tất cả bọn họ đều đang gạt ta đúng không? Tiểu hoàng tử của ta vẫn còn rất khỏe mạnh, rõ ràng hắn vẫn còn đang trong bụng ta, còn có thể đá ta nữa đây... Bệ hạ, bệ hạ!" Giọng nói khàn khàn, cao giọng hét lên câu cuối cùng đã không nói thành lời.

A Yên đứng bên ngoài cửa điện, dù ở xa nhưng vẫn ngửi thấy mùi thức tỉnh hương, không cần nghĩ cũng biết, nhất định là Trần Vận vì tranh sủng bí quá hóa liều, đánh xuống thế cờ nát này.

Châu Nhi nhẹ giọng nói: "Nurong nurong, chúng ta đi vào không? "

A Yên lắc lắc đầu, xoay người rời đi.

Sau đó, Châu nhi hỏi thăm được tin tức, trở về nói cho A Yên: " Người trong cung Ngũ tiểu thư nói, cái thai đã mất kia quả thật là một hoàng tử, chỉ tiếc là.... "

A Yên nhìn vào gương, thử một chút phản mới điều chế, im lặng không trả lời.

Châu Nhi nhỏ giọng nói: "Nurong nurong, ta còn nghe nói, Ngũ tiểu thư sảy thai là bởi vì bệ hạ không nhận được, ai da, nói đến cũng là nghiệp chướng hậu cung ba ngàn mỹ nhân, bệ hạ có gì cần phải -- "

"Huân Hương trong cung Trần Vận bỏ thêm thức thính hương. "

Châu Nhi ngẩn ngơ: "Nàng đang nghĩ cái gì vậy? Có tình không muốn sinh đứa nhỏ này ra sao? Nếu Bệ Hạ biết được sẽ đau lòng cỡ nào a... "

A Yên cười cười.

Cho dù Hoàng đế có thật sự đau lòng thế nào đi nữa, mười ngày nửa tháng cũng sẽ quên, hậu cung ba ngàn mỹ nhân, hán rồi cũng sẽ có hài tử khác, trong lòng hán cũng rõ ràng điểm này. Mà Trần Vận, mười tháng hoài thai, cốt nhục liền tâm, đứa bé kia từng là toàn bộ thế giới của nàng, là tất cả mong mỏi tốt đẹp cùng hy vọng của nàng. Cuối cùng lại trở về con số không.

*

Sau khi Trần Vận sảy thai, trạng thái tinh thần cực kém, đôi lúc đột nhiên cười to lại đột nhiên khóc rống, điên điên khùng khùng, có lúc chứng điên phát tác lại cầm cây trâm cài tóc đâm gối, đâm chân... Đến lúc sau, lại biến thành đâm chính mình.

Nô tài trong cung cũng không có biện pháp, vì phòng ngừa Huệ phi tự làm hại bản thân, chỉ có thể nhốt nàng ở trong phòng, nhìn chăm chăm nàng mọi lúc mọi nơi.

Lúc đầu, hoàng thượng còn thường xuyên đến thăm. Hán âm áp nhỏ nhẹ với Trần vận, an ủi nàng, hài tử không còn cũng không sao, về sau bọn họ vẫn có thể có thêm nhiều hài tử khác.

Trần Vận nghe xong, không những không chịu hiểu, trái lại càng thêm thống khổ, run giọng nói: "Nhưng bệ hạ... Ta chỉ cần đứa con kia thôi. Hán là con của ta a, bệ hạ! "

Dương Chiêu thở dài, mặt mày đau thương: "Trẫm biết nàng thương tâm, trẫm cũng đau lòng... Vận Nhi, hán cũng là hài tử của trẫm, trẫm cũng đau lòng giống như nàng. "

Không, không giống nhau.

Khi tỉnh táo Trần Vận thường hay nghĩ rằng, đó căn bản là không giống nhau. Miễn cưỡng xèo xuống một miếng máu thịt, cảm giác mất đi cốt nhục chỉ thân, ngoại trừ nàng, ai cũng không thể hiểu rõ được cảm giác này. Nếu hán thật sự cảm giác được, hán sẽ không nói còn muốn có những hài tử khác. Tiểu hoàng tử của nàng, ai cũng không thể thay thế được.

Trần Vận như một đóa hoa héo tàn, nhanh chóng suy yếu, cuối cùng trở thành một bộ dáng mảnh khảnh trắng bệch. Mặt mày vĩnh viễn ủ rũ, sầu não uất ức, không còn hoa nhường nguyệt thẹn như trước.

Mỗi lần Dương Chiêu tới, Trần Vận đều lờ lẻo kéo hán, thao thao bất tuyệt nói về tiểu hoàng tử, nói rằng hán nghịch đến cỡ nào, lúc nghe nàng nhẹ nhàng hát tiểu khúc lại ngoan ngoãn bao nhiêu.

Dương Chiêu thần sắc phức tạp, thở dài nói: "Vận Nhi, hài tử không còn, còn có thể sinh tiếp, dù có chuyện gì cũng phải tiếp tục tiến về phía trước... Có một số việc nên quên đi là cách tốt nhất. "

Trần Vận không nghe, vẫn làm theo ý mình. Sau lần đó, số lần Dương Chiêu đến cung của nàng càng ngày càng ít, thời gian dần trôi qua cũng không còn đến nữa.

Nàng vẫn luôn sống trong quá khứ của mình, sống ở trong bóng bối u ám khi mất đi tiểu hoàng tử, điều đó làm hán chán ghét....Giống như lúc trước, hán chán ghét tỷ tỷ luôn sa vào hồi ức năm xưa, giữ khư khư lời tuyên thệ hứa hẹn của hán dành cho tỷ tỷ. Thì ra, trong cõi đời dài đằng đẵng này thật sự có nhân quả báo ứng. Trong hậu cung, những Tần phi đã từng kết thù với Trần Vận, thấy nàng thất sủng liền tới chê cười, bỏ đá xuống giếng.

Nhưng A Yên vẫn không đến.

Lại qua thật lâu, có một ngày, Trần Vận tỉnh dậy, nhìn qua tinh thần không sai.

Sau khi đã trải qua một khoảng thời gian rất dài, đây là lần duy nhất Trần Vận trở nên tỉnh táo, nàng bình tĩnh dặn dò Thúc Liễn, đến Hường Poa cung mời Trần quý phi đến đây ôn chuyện.

Thúy Liễu bất đắc dĩ đi ra ngoài, vốn tưởng rằng cái vị nữ nhân lãnh huyết không niệm tình tử muội ruột thịt sẽ không tới, không nghĩ tới rằng A Yên thế mà lại đáp ứng.

A Yên nhìn Trần Vận đang ngồi ở bên cửa sổ.

Chưa tới nửa năm, cái lứa tuổi đẹp nhất của người thiếu nữ nay đã trở thành một bộ xương khô thiếu sức sống.

"Tỷ tỷ." Trần Vận mở miệng, có chút hoảng hốt: "Ta nghĩ... Ta cuối cùng đã hiểu rõ rồi, cảm giác khi đó người nằm trên giường bệnh là thế nào rồi. "

Nàng thấp giọng cười thành tiếng, đuôi lông mày khỏe mắt, tất cả đều là trào phúng: "Trước đây nghe người ta nói, để tồn tại được thật khó a, ta nghĩ rằng, dù có khó khăn hơn nữa cũng tốt hơn là chết, chết là mất hết mọi thứ, không phải sao? Nhưng hôm nay..." Tay của nàng đặt lên bụng khẽ xoa, động tác này đã thành thói quen: "... Thì ra, con người thật sự có thể vượt qua cảnh sống không bằng chết. "

"Tỷ biết không? Đêm đó, ta hạ thuốc Hoàng thượng, đến bây giờ hần vẫn chưa biết."

"Nhưng ta lại hi vọng hần biết, tình nguyện cho hần thấy rõ ta tâm địa rắn rết đến cỡ nào thì mới không cần ta nữa, dù sao cũng tốt hơn hiện tại..."

"Chỉ vì gương mặt này... Hần đã từng sùng ta yêu ta, chỉ vì gương mặt này của ta giống tỷ, khuôn mặt đẹp đã không còn, ân tình cũng không còn." Trần Vận nói xong thở dài, trong lời nói tràn đầy ừ ừ.

"Tôi qua ta lại nằm mơ, mơ thấy tiểu hoàng tử lớn rồi, mặc y phục ta may cho hần, đứng trong Ngự Hoa Viên nhìn về phía ta vẫy tay, cười."

"Thật tốt a, ta vốn có thể có một đứa bé, đứa bé chỉ thuộc về mình ta. "

"Chỉ vì một ý nghĩ sai lầm, mà giờ không còn gì hết... tất cả cũng vì thứ tình cảm của nam nhân bạc tình bạc nghĩa kia. "

"Không đáng, quả thực không đáng a..."

"Tại sao đòi người, chỉ cần bước sai một bước lại không thể quay đầu cơ chứ? " Nước mắt không tiếng động rơi xuống.

Nàng mới mười bảy tuổi, như hoa như ngọc nhưng lại mệt mỏi như vậy, phảng phất như vừa trải qua một đời dài đằng đẳng.

A Yên uống xong một chén trà, đứng dậy rời đi, trước sau chưa từng mở miệng.

Nhưng Trần Vận lại cảm thấy thoải mái, nói xong những phiền muộn chất chứa trong lòng, nàng đã không còn chấp niệm, nàng nghĩ rằng, nàng cần phải chính miệng nói một tiếng xin lỗi với tỷ tỷ, nhưng nàng không nói, tỷ tỷ cũng sẽ không muốn nghe. Thôi, cứ như vậy đi.

Mộng, cũng nên tỉnh rồi.

*

Đêm đó, Huệ phi Trần Vận treo cổ tự vẫn trong phòng, lúc cung nữ phát hiện ra thì nàng đã sớm khí tuyệt bỏ mình.

*

Lại qua non nửa năm, tháng chạp rét đậm, gió tuyết bay phấp phới.

Đêm khuya, Dương Chiêu mới từ Dưỡng tâm điện đi ra, cách đó không xa truyền đến một loạt bước chân hổ động, Lưu công công dẫn một binh kính bộ dạng uể oải không thể tả, thờ không ra hơi chạy tới.

"Bệ hạ, tám trăm dặm phía Tây Bắc cấp báo... Nhạc Thiếu soái, làm phản rồi! "

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 27: Lãnh Cung Phế Phi (14)

Editor: Bella

Beta: Cà ri

Đội đầu với kẻ địch mạnh, đại quân Tây Lương khí thế hùng hăng, chủ soái lâm trận đầu quân cho giặc làm cho quân đội như rắn mất đầu, không khác

nào chó cắn áo rách, tình hình chiến tuyến ở Tây Bắc càng ngày càng nghiêm trọng.

Mấy ngày liên tiếp, Dương Chiêu mặt mày nhợt nhạt, đêm khuya ở lại Ngự Thư Phòng cùng đại thần nghị sự. Triều đình từ thiên tử đến văn võ bá quan, tất cả đều cảm thấy lo lắng trùng trùng.

Hậu cung như trước ca múa mừng cảnh thái bình.

Huống Hoa Cung.

Sau khi hồi cung, A Yên rất được sủng ái, nhất là khi Huệ phi Trần Vận chết rồi, hậu cung ba ngàn độc sủng một thân, đã được coi là chủ đứng đầu lục cung.

Mỗi sáng sớm đều có phi tần các cung cùng với tiểu chủ mới tiến cung đến đây thỉnh an, đây là hoạt động hằng ngày mà Trần quý phi thích nhất.

"Vẻ đẹp Quý Phi nương nương, như trăng cao chiếu sáng, trong cung này người chính là trăng sáng, còn các thần thiếp chính là ngôi sao a."

"Thường."

"Thiếp thân trên đường đi qua Ngự Hoa Viên, tình cờ nhìn thấy một gốc cây Hồng Tuyết Mai, liền nhớ tới Quý Phi nương nương, Bạch Tuyết mệnh mong một điểm hồng, ngài chính là một điểm nổi bật nhất trong hậu cung này."

"Thường."

"Gương mặt của Quý Phi nương nương mỗi ngày lại một xinh đẹp hơn, không hổ danh là đương kim đệ nhất mỹ nhân ở vạn lý trường thành."

"Thường."

...

Rất cục đến phiên Lý quý nhân mới tiến cung, tiểu cô nương lạnh lợi thấy mọi người phía trước đã đem lời hay nói hết rồi, cái khó ló cái khôn, nàng nhanh trí cười nói: "Nương nương là giai nhân khuynh quốc, còn bệ hạ lại tài trí hơn người, thực sự là rồng phượng trong loài người được ông trời tác hợp." Lời Lý quý nhân vừa dứt, mấy phi tần xung quanh mồm nhủ thật chặt, khóe miệng giật giật, giống như muốn cười thành tiếng.

Lý quý nhân không rõ vì sao, ngẩng đầu nhìn lên thấy trên mặt quý phi nhàn nhạt, không biểu lộ tâm tình gì, lúc này tiểu cung nữ lúc trước ban thường cho mọi người bước ra, nhìn nàng với ánh mắt bất mãn nói: "Người có hiểu quy củ hay không vậy?... Ngày mai, ngày kia, người cũng không cần đến nữa."

Trong lòng Lý quý nhân rất oan ức.

Đi ra từ Triều Hoa Cung, một người có lòng tốt đi tới, nhẹ giọng nói: "Người nha, trước khi đến thỉnh an lại không hỏi thăm tin tức sao? Khen Quý Phi nương nương xinh đẹp thì có thường, nói mấy câu đơn giản như vừa này là được rồi, người cần gì nói đến hoàng thượng chứ."

Lý quý nhân mỉa mai: "Ta cũng không có nói sai a."

Người kia nghe được lắc lắc đầu, nghiêm mặt nói: "Sau này nhớ kỹ, chỉ chăm chú vào khuôn mặt quý phi, khen khuôn mặt quý phi xinh đẹp là được rồi, còn cái khác, quý phi không thích nghe."

*

"Ta đã sớm biết cái thằng con hoang kia là thứ lòng lang dạ sói, hẳn chính là con hoang của cha người cùng nữ nhân Tây Lương sinh ra, hiện tại thì tốt rồi, lâm trận thì đầu quân cho giặc... Vậy mà hắn dám làm phản! Ngày đó tin tức truyền đến, ta suýt chút nữa bị dọa đến phát bệnh! Hắn xem hắn đưa Trần gia chúng ta dính vào chuyện rắc rối gì chứ? May là bệ hạ khoan hồng độ lượng biết phân biệt lí lẽ, không giận chó đánh mèo lên người chúng ta..."

Trần phu nhân nước mắt ngấn dài, thê thê thảm thảm khóc nửa ngày, A Yên cuối cùng ngẩng đầu lên khỏi việc bận bịu thu dọn hai ngăn tủ chứa đầy mỹ phẩm thượng hạng, liếc mắt nhìn: "Tự hoàng thượng chọn người nên đương nhiên người cũng phải chịu một phần trách nhiệm."

Nhưng Trần phu nhân không nghe, tiếp tục khóc lóc thê thảm. A Yên cảm thấy thực sự phiền, liền gọi Châu nhi hạ lệnh đuổi khách, Trần phu nhân vừa nghe được lại càng thương tâm, khóc rống than Vận Nhi chết rồi, nàng cũng chỉ còn lại một đứa con gái này, nhưng A Yên lại là đứa con không có lương tâm, cuối cùng bị hai tên thái giám "Mời", hai cánh tay đều bị người khác nâng lên, tuy khóc sụt sùi nhưng mỗi bước đi vẫn thản nhiên mang hai câu.

Lại qua hơn một tháng trôi qua, quân Tây Lương hạ được bốn thành, gót sắt quân địch càng ngày càng tiến gần đến Đế Đô nguy nga lộng lẫy này.

Trong cung, bầu không khí ngày càng khẩn trương. Không những đại thần lo nước thương dân, mà ngay cả những nữ nhân hậu cung biết chuyện hơn, không còn xướng hát nhã hứng cung đình nữa, mấy phi tử ngày đêm thức sao chép kinh Phật, cầu khẩn quân đội đại thắng quân Tây Lương, trời phạt phù hộ bệ hạ.

Đương nhiên, ngoại trừ A Yên.

Quý phi phảng phất như không nhìn thấy sự ưu sầu của mọi người, mỗi ngày vẫn như trước nghe các phi tử khấu thị tâm phi ca ngợi, sau lại thử nghiệm các loại bí pháp đường nhan, chỉ cần da không nổi mụn, mùa đông mặt không nứt nẻ thì mọi chuyện đều vạn sự đại cát, sống không buồn không lo.

Giá trị hảo cảm của Hoàng đế tăng đến bảy mươi lăm thì dừng lại không chịu tiến thêm.

Lão Cổ Đồng cũng bắt đầu lo lắng: "Kí chủ, làm sao bây giờ? Vạn nhất khi Nhạc Lăng Tiêu trở về đuổi giết, giá trị hảo cảm của hoàng đế vẫn không đầy thì cái kia -- "

A Yên: "Được bảy mươi lăm rồi sao?"

"Nửa tháng trước đã được bảy mươi lăm rồi, nhưng cho đến tận hôm nay vẫn không có dấu hiệu tăng."

"Đủ rồi."

"Theo như cái tốc độ này, nói không chừng chưa kịp thấy mùa xuân hoa nở thì quân Tây Lương đã đánh tới rồi."

"Ta nói đủ rồi chính là đủ rồi."

"... "

Mười mấy ngày sau, đại quân Tây Lương vượt qua được phòng tuyến cuối cùng của phương Bắc, lấy khí thế chẻ tre đánh thẳng tới Đế Đô.

Sự tình nguy cấp, khói lửa ngập trời.

Đến thời điểm này, đâu đâu cũng có thể thấy được vẻ mặt hốt hoảng của cung nữ và thái giám, súa lưng những phi tần đều sợ hãi không thôi. Thời điểm như thế này, bách tính còn có thể cuộn gói chạy trốn, nhưng hoàng đế lại không đi, người trong hậu cung cũng tuyệt đối không dám bỏ của chạy lấy người. Nghe nói đám người Tây Lương Man Di kia hung ác tàn bạo, nếu như công phá hoàng cung, hậu quả thật khó mà lường được.

Dương Chiêu đã hai ngày nay không chợp mắt, đêm nay, hấn ở lại trong phòng của A Yên nhưng vẫn không ngủ được. Ánh trăng xuyên thấu qua giấy dán cửa sổ chiếu vào trên đất một tầng ngân sương. Dương Chiêu nghiêng đầu, nhìn dung nhan nữ nhân đang ngủ say trong lòng ngực hấn, không kìm được đưa tay, nhẹ nhàng sờ gò má nàng, trong lòng vừa mềm mại vừa bị thương, mở miệng kêu: "A Yên."

A Yên kêu "A" nhưng không tỉnh.

Hấn lại nói: "A Yên."

A Yên chậm rãi mở mắt: "Người không ngủ được sao? "

Dương Chiêu đột nhiên muốn cười: "Nàng ngủ ngon thật đấy." hấn thở dài, ánh mắt trầm xuống: "Hai ngày nay, triều đình lẫn hậu cung, sợ là không có người nào ngủ yên giấc được, còn nàng...đứng là ngốc."

Đêm đông lạnh giá.

Chiến tranh thời loạn lạc, mỹ nhân đế vương.

--Chính là sân khấu biểu diễn tốt nhất.

A Yên áp sát người về phía hấn cọ cọ, con ngươi trong trẻo: "Bệ hạ, người sợ sao? "

Dương Chiêu nhàn nhạt nói: "Nhân sinh tự cổ thùy vô tử*... Trẫm chỉ là, không muốn làm vị vua mất nước."

*Xưa nay hỏi có ai không chết? (chỉ vì lên mạng tìm câu này mà lap bị đo, mất hết phải beta lại từ đầu *ói máu*)

Với tình hình trước mắt, mỗi ngày đều có đại thần khỏ sở khuyên can, núi xanh còn đấy, sợ gì không cùi đốt, quân vương còn, xã tắc cũng còn, trước tiên xuôi nam, đổi Kim Lăng thành Đế Đô mới là quan trọng nhất.

Nội tâm Dương Chiêu gãy dựa.

Một mặt, vì suy nghĩ an toàn của bản thân, hấn biết là khi rút khỏi Đế Đô, xuôi nam thì có thể bảo toàn được tính mệnh.

Mặt khác, quân vương bỏ thần dân chạy trốn, tương đương với chưa chiến đã bại, bỏ rơi các binh lính đang liều mạng trên chiến trường, Đế Đô khẳng định không giữ được, sử sách hậu thế sẽ phán xét hấn như thế nào, chẳng lẽ thật sự sẽ ghi lại hấn là một tên ham sống sợ chết sao?

Hấn lại thở dài một tiếng, khi đối diện với ánh mắt bình tĩnh của A Yên, không khỏi ngẩn ra, cười khổ nói: "Bây giờ người người ở hậu cung đều cảm thấy bất an, Thục Phi ngày hôm qua còn nói bóng gió, khuyên trẫm sớm ngày xuôi nam... Nàng không lo lắng một chút nào hay sao?"

A Yên cười cười: "Thục Phi tiến cung muộn không hiểu chuyện cũng không sao, nhìn khắp hậu cung này, cùng người từ Triệu vương phủ thì đã theo người, cũng chỉ có ta."

Nàng chống một tay ngẩng đầu, lẳng lặng nhìn hấn: "Có cái gì đáng sợ chứ? Năm đó theo người lưu vong, ta chết một lần rồi, lúc bị người đưa ra khỏi cung, ta lại chết lần thứ hai, trước lạ sau quen, lần thứ ba quen tay hay việc, đừng nói quân Tây Lương còn cách mấy trăm dặm, nếu như thật sự đánh vào cung, ta cũng không sợ."

Dương Chiêu cười nhẹ, nhưng trong lòng lại cảm thấy chua xót, môi giật giật, khó khăn mở miệng: "... Ngốc."

A Yên cũng cười: "Ngốc thì ngốc, dù gì cũng đã ngốc một đời rồi."

Đúng thật, một đời.

Dương Chiêu nhìn nếp nhăn rất nhỏ trên khóe mắt thê tử, đột nhiên ôm chặt lấy nàng, trái tim trong lồng ngực cảm thấy ấm áp...những năm này, hấn cố gắng chôn giấu hết những tình nghĩa khi xưa của nàng và hấn.

Nữ nhân này theo hấn mười lăm năm, cùng hấn trải qua những thời điểm thăng hoa trong cuộc sống, cũng cùng hấn đi qua bao giông tố khó khăn của cuộc đời, được hấn yêu, lại bị hấn phụ lòng, cuối cùng, khi đại nạn sắp tới, vẫn chỉ còn hai người bọn họ. Cuộc đời này có nàng là thê tử, hấn cũng thấy thỏa mãn rồi.

Hai tay A Yên ôm lấy hông hấn, nhỏ giọng nói: "Ta đi cùng người... Dương Chiêu, năm đó không phải ta đã nói rồi sao? Người sống, ta sống, người chết, ta chết, cả đời sẽ không thay đổi."

Dương Chiêu ngẩn người, ánh mắt âm trầm mấy ngày qua rốt cục cũng trở nên sáng ngời. Hấn đã quyết tâm... Có sống để giữ lấy Đế Đô.

"Trẫm sẽ không đi." Hấn mở miệng, nắm chặt bàn tay nhỏ lạnh lẽo của thê tử: "Chúng ta ở lại chỗ này."

A Yên gật gật đầu, ôn nhu nói: "Nếu hậu cung phi tần muốn đi, người thả các nàng ấy đi..." than nhẹ một tiếng, nàng ngẩng đầu lên, khóe môi cong lên, vừa cay đắng vừa ngọt ngào: "Ta mong cả đời, nghĩ đến cả đời, cái gọi là một đời một kiếp một đời, sống chung chẵn, chết chung huyệt... Không nghĩ tới cái điều này lại trở thành sự thật. Nguyên lai trời cao đối với ta, cũng không tính quá tuyệt tình."

Dương Chiêu lau đi vệt nước mắt trên mặt nàng, cười nói: "Được, sau này, chỉ còn hai người chúng ta." Ai nói phu thê vốn là chim cùng rừng, tai vạ đến nơi đều tự phi?

Thê tử của hấn lại muốn đồng sinh cộng tử cùng hấn.

*

Sáng sớm ngày hôm sau, lúc hoàng đế rời khỏi Hương hoa cung, tinh thần toả sáng, không còn thấy đáng về sa sút của mấy ngày trước nữa.

A Yên mở cửa sổ, không để ý hoa tuyết đang rơi, nhìn hấn từng bước một rời đi, môi đỏ sưng sưng cong lên, nhìn một lúc, cúi đầu hỏi gương Cổ Đồng: "Độ thiện cảm bao nhiêu rồi?"

"... Chín mươi lăm"

Lão Cổ Đồng làm sao cũng không nghĩ tới, thì ra kí chủ đã sớm an bài đầu ra đó, không khỏi cảm thấy bội phục, lại cảm thấy nữ nhân thật là đáng sợ, thà rằng đắc tội một ngàn quân tử cũng đừng đắc tội nữ nhân giỏi đùa bỡn lòng người.

Hoàng đế, thăm

"Hấn thật sự ở lại..." A Yên lẩm bẩm nói một câu, đột nhiên ôn nhu nở nụ cười: "Thì ra làm hồng nhan họa thủy lại có cảm giác thành công thế này!"

Lão Cổ Đồng nói: "Theo tốc độ này, trước khi quân Tây Lương đánh vào hoàng cung, có thể sẽ thu thập đủ độ hảo cảm"

A Yên lắc lắc đầu: "Không"

Lão Cổ Đồng: "...?"

A Yên chậm rãi nói: "Kinh hi lớn nhất sẽ lưu lại ở bước ngoặt cuối cùng, hí kịch không phải đều diễn như vậy sao? Sân khấu hiểm thấy như thế, nếu không cố gắng biểu hiện quả thật có lỗi với giấc mộng họa yêu cơ của ta."

Lão Cổ Đồng không hiểu rõ.

Nữ nhân... Thật sự là đáng sợ.

*

Trong lều vải chủ soái của đại quân Tây Lương

"Không đến một tháng, quân ta nhất định có thể công phá cửa thành Đế Đô!"

"Công này cũng là do điện hạ thần cơ diệu toán, túc trí đa mưu... Máy chục năm nay, không nghĩ tới, chúng ta thật sự đi tới bước này, giang sơn Dương gia sắp đổi chủ rồi! "

"... "

Các tướng lĩnh không ngừng ca tụng chúc mừng.

Nhưng nam nhân ngồi ở vị trí chủ tọa vẫn lạnh nhạt, mãi đến tận khi tiếng nói nhỏ dần đi hẳn mới đứng lên, chậm rãi đi tới cửa doanh trướng, vén tấm màn dày cổ lên.

Gió tuyết đập vào mặt, Nhạc Lăng Tiêu giọng nói trầm thấp kiềm nén, giống như một thanh kiếm sắc bén, trong nháy mắt như xé rách hàn khí lạnh lẽo này, khí thế xuyên thấu trời cao: "Thứ ta muốn đoạt, đâu chỉ là giang sơn họ Dương của hần."

Tiếng gió rít gào, trời đất trắng xóa.

Giang Sơn là của hần.

Mỹ nhân, nhất định cũng là của hần!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 28: Lãnh Cung Phế Phi (15)

Editor: Dương Thùy

Beta: Cà ri

Bông tuyết ngoài cửa sổ bay phấp phới. Đây là trận tuyết cuối cùng của mùa đông.

Thâm cung Đế Đô chưa từng yên tĩnh như vậy bao giờ, cả hoàng cung rộng lớn dường như tất cả mọi người đều ngủ say, lại vừa giống như người nơi này đều đi rồi, chỉ để lại một toà thành trống không.

Từ khi Dương Chiêu hạ lệnh, hễ là ai từ cung phi trở xuống, bao gồm các thái giám, cung nữ ở bên trong nếu muốn rời cung để tự bảo vệ mình, thì có thể tự mình rời đi, trong cung liền trở thành cái dáng vẻ vắng tanh này, không còn cấm tú phần hoa như ngày xưa.

Cung nhân Hường Hoa cung cũng bỏ đi gần hết rồi. Châu Nhi cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, nếu không phải đang khóc, thì cũng là rung rung nước mắt nói: "Nương nương, nương nương số của ta thật khổ a oa! Nếu biết có ngày hôm nay, lúc trước nên vạch trần họ Nhạc khốn khiếp khốn kiếp kia, trước khi hần còn chưa xuất chinh nên xử tử hần, thì sẽ không có kiếp nạn này rồi... Vì sao chúng ta số khổ như thế a? Chờ quân Tây Lương Man Di tấn công vào hoàng cung, thế nào cũng tàn sát hết cung đình nội viện, chỉ cần thấy nữ tử còn sống, nhất định trước gian rồi giết, giết xong lại gian... đã như vậy, nô, nô tỳ không nhảy xuống giếng bảo toàn trong sạch!"

A Yên đang ngồi trước gương thoa phấn, nghe vậy chán ghét nhú mày nói: "Chết kiểu này rất khó coi... thi thể ngấm nước trưng phình, nếu có người phát hiện thì tốt, nếu không có ai phát hiện, thì không phải sẽ ở trong nước thối rữa hết sao? Đã chết rồi còn bị tiêu trùng dơ bẩn găm cắn. Sao người có thể nghĩ ra cách như vậy? Giờ nếu người đập đầu vào tường, chết ở chỗ này, chẳng óc có nát bét văng đầy đất, thì cũng đẹp mắt hơn so với bị ngấm nước trưng phình lên."

Châu Nhi nghe đến vô cùng ngơ ngác, nhào tới dưới chân A Yên: "Nương nương, sao người còn có tâm tư trang điểm? Lần trước chúng ta tận mắt nhìn thấy cái, cái tên cầu tặc giết người không chớp mắt, cả người đều là máu..."

"a." A Yên nhớ lại một chút, gật đầu: "Vẫn còn tốt, cũng không xấu a."

Châu Nhi Nghe xong càng hậm hực, gào khóc thật to.

A Yên than thở: "Chân là mọc ở trên người người, người muốn đi thì đi, ta lại không giữ người lại. Chỉ là nói trước, bây giờ đại quân Tây Lương đã đến dưới thành, trên đường chạy nạn nhiều người, cái gì tam giáo cửu lưu* người đều có, một đại cô nương như hoa tự nguyệt như người thế này, một mình chạy trốn chết, không chừng thật sự gặp phải kẻ muốn trước gian sau giết, giết xong lại gian đấy."

Tam Giáo Cửu Lưu*: đủ hạng người (các trường phái trong tôn giáo, học thuật, hay các loại nghề nghiệp trong xã hội)

Châu Nhi sợ đến sắc mặt trắng bệch. Một lát sau lại bắt đầu gào khóc khàn cả họng: "Nương nương số của ta thật khổ oa... , trời xanh không có mắt a ——!"

Cả hoàng cung rộng lớn chỉ còn một nửa số người, cuộc sống mỗi ngày của A Yên vẫn là qua như thế. Đương nhiên, đôi khi cũng cô đơn. Nhóm tàn phi bỏ đi hết, sáng sớm không người đến thỉnh an cũng không nghe thấy những lời a dua nịnh hót vô cùng dễ nghe khó tránh khỏi có chút hoài niệm.

A Yên lại nghĩ, không sao cả. Giang Sơn đổi chủ, ngày hôm nay họ Dương, ngày mai họ Nhạc, nhưng hậu cung lúc nào cũng náo nhiệt, đến lúc đó ở bên tai hoàng đế thổi gió, hờn cái danh hiệu quý phi cũng không khó, sau đó có thật nhiều tiểu cô nương xinh đẹp, chúng tình phùng nguyệt*, mọi người vây quanh nàng ca ngợi, khen nàng mỹ nhân thịnh thế -- a, cuộc sống tốt đẹp bao nhiêu.

*Chúng tình phùng nguyệt: sao quanh trăng sáng

Trận tuyết ngày hôm nay bắt đầu rơi từ tối hôm qua.

Chờ đến khi tuyết ngoài sân Hương Hoa cung tích được một tầng mỏng, A Yên mơ hồ có thể nghe thấy tiếng đao kiếm liều chết chém giết, lạnh như băng, chỉ nghe thấy tiếng thổi cũng đủ làm cho người kinh hồn bạt vía.

Châu Nhi khóc không thành tiếng, gương mặt nhỏ tiều tụy đầy vẻ sợ hãi, trong tay cầm chuỗi Phật châu, miệng lẩm bẩm, không biết đang cầu khẩn cái gì.

Quân Tây Lương đã đánh hạ cửa thành.

Không tới buổi trưa, Dương Chiêu đã đến rồi. Trên người mặc long bào quý trọng, đầu đội mũ miện đế vương, phía sau rèm châu là một đôi con ngựa đen cực kỳ kiên định, sắc mặt hơi tái nhợt, thể nhưng vẫn bình tĩnh như trước. Giống như không phải hấn sấp đối mặt với một hồi máu tanh giết chóc, cũng không phải đại quân Tây Lương tàn bạo, mà là nghi thức long trọng ngày tết.

A Yên nhìn thấy trang phục của hắn, đôi mắt sáng lên, giống như cảm thấy rất hứng thú: "Đúng, nên mặc như vậy mới hợp lễ." Vừa dứt lời, liền quay vào phòng, thay lễ phục mà lúc trước khi được sắc phong quý phi mặc vào.

Dương Chiêu thấy vậy nở nụ cười, đối với Lưu công công phía sau nói mấy câu.

Lưu công công lui xuống, một lát sau trở về, trên tay bưng theo một cái khay, trình lên. Trên khay để mũ phượng cùng phượng bào vô giá. Bộ phượng bào này là do cung đình tú nương ngày đêm vùi vả thêu thùa, may vá, là bộ hoa phục mà năm đó khi đại hôn Trần Yên mặc.

A Yên nhìn thấy liền rất yêu thích, lại quay vào thay.

Dương Chiêu cởi áo choàng lông trên người, khoác lên người A Yên: "Đến, khoác áo choàng lên, đừng để cảm lạnh." Nắm chặt tay của thê tử, ôn nhu nói: "Ta nhớ tới năm đó tuyết rơi rất lớn, ta không ngồi kiệu, mà cưỡi ngựa từ trong cung về vương phủ, từ rất xa đã nhìn thấy nàng đứng ở cửa -- nàng mặc một kiện xiêm y đỏ thắm, cầm một cây dù, thở ra khí trắng, bị đông đến lạnh cóng." Hắn vừa nói, vừa dắt theo A Yên đi về phía ngoài phòng. Sắc trời u ám, tuyết trắng mờ mờ, yên tĩnh lại ôn nhu.

"Khi đó, trong lòng ta nghĩ, ta muốn đối tốt với nàng một chút, nhiều hơn một chút." Dương Chiêu thở dài, ngược đầu nhìn lên bầu trời, man mát tuyết không tiếng động rơi vào trên tóc, trên vai hắn.

Rất cực hắn cũng thể đỡ xuống gánh nặng đế vương giam cầm hắn cả đời này, hai mắt chăm chú nhìn A Yên giống như một người phu quân bình thường, nhìn thê tử mà hắn yêu tha thiết: "Có lúc ta tình nguyện chưa bao giờ ngồi trên long ý, cũng chưa bao giờ làm hoàng đế. Những ngày qua ban đêm, ta đều nhớ lại những chuyện cũ trước đây, khi đó cùng nàng sống ở vương phủ, so với ở trong chín tầng thâm cung này, cả ngày cùng nàng lục đục... A, khi đó thật là khoái hoạt hơn nhiều."

Lưu công công cùng Châu Nhi đứng cách một đoạn ngắn sau lưng họ, nghe thấy lời này cũng không nhận được yên lặng rơi lệ.

A Yên thân nhiên nói: "Thời gian thế quay lại, chuyện của quá khứ, đã xảy ra chính là đã xảy ra, nói nhiều hơn nữa cũng không cách nào thay đổi kết cục."

Dương Chiêu cong khóe môi, ý cười mang theo vài phần tang thương, mấy phần tự giễu: "Đúng vậy. Một bước sai, cả đời sai, một ý nghĩ sai lầm, cả đời hối hận. Nhưng A Yên, ta hối hận rồi." A Yên nghiêng đầu nhìn hắn.

Dương Chiêu khẽ mỉm cười, nghiêm túc nhìn vào đôi mắt của nàng. Cặp mắt kia trắng đen rõ ràng, phản chiếu dung nhan sạch sẽ nhưng gương mặt lại tái nhợt lộ rõ sự tang thương, mệt mỏi của hắn.

"Nếu có thể quay lại quá khứ, nếu có thể sống thêm một lần, ta nhất định sẽ không phụ nàng. Ngôi vị hoàng đế này, thiên hạ này, ta không cần tranh đoạt... Thực ra, có cái gì tốt mà tranh đây?"

Hắn đứng chấp tay thở dài một tiếng: "Giác mộng thiên cổ đế vương, trước sau vẹn toàn lại có mấy người? Buồn cười là người người đều nhìn thấu quá muộn."

"Ta nghĩ muốn mang nàng cao bay xa chạy, đi đến một nơi mà không ai biết chúng ta là ai, sống, cuộc sống giống những phu thê bình thường. Mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ, chúng ta sẽ có hai hài đứa bé khá ái (tính để đáng yêu, mà cô đại tỷ ko hợp lắm^^), nàng sẽ là mẫu thân tốt nhất."

A Yên nói: "Người cho ta rất nhiều."

Dương Chiêu lắc đầu: "Không." Hắn xoay người một cúi đầu, cái trán trập trập A Yên, giọng khàn khàn nói: "Quá ít... Ta mang đến cho nàng một thân thương bệnh, ta để cho nàng tồn thương, tan nát cõi lòng, đến cuối cùng còn muốn nàng chết cùng ta. A Yên, cả đời này, ta phụ nàng quá nhiều, không kịp trả lại."

A Yên lại cười: "Người sẽ trả hết thôi."

Dương Chiêu cười khò: "Ngốc..."

Hắn nâng tay lên, vuốt ve hai gò má lạnh lẽo của nàng, nhẹ nhàng nói: "Đề kiếp sau đi, kiếp này ghi nợ, kiếp sau ta trả lại nàng gấp bội."

Giữa bầu trời đầy hoa tuyết bay lượn, hai tay hắn vòng lại ôm lấy thê tử, những ngón ngang trong lòng lạnh xuống thoải mái.

Tuyết phủ đầy người, cũng coi như là đầu bạc.

"Chờ một chút nữa, quân Tây Lương đến đây..." Đôi môi Dương Chiêu khẽ sát ở bên tai A Yên thấp giọng nói: "Ta sẽ xin Nhạc Lăng Tiêu buông tha cho nàng, nếu hắn đồng ý, thì nàng có thể khỏe mạnh sống tốt qua đời này."

A Yên kiên quyết từ chối: "Không, ta thích ở trong cung, mới không đi."

Dương Chiêu bật cười: "A Yên... Ngoan, không được tùy hứng. Nếu như trời cao có thể tác thành cho ta một cái nguyện vọng, ta không mong trông Nhạc Lăng Tiêu có thể thả ta một con đường sống, ta chỉ muốn nàng sống sót. Ta đã làm liên lụy cả đời của nàng, không thể lại để nàng theo ta thành tù nhân sống những tháng ngày khuất nhục được."

A Yên chỉ là lắc đầu, vì độ thiện cảm mà suy nghĩ, không nói thêm câu nào nữa.

Vì thế, Dương Chiêu liền thấy chính là thê tử nâng đôi mắt sáng, như có thiên ngôn vạn ngữ, muốn nói lại thôi mà nhìn hắn. Trong lòng hắn mềm mại, nhẹ nhàng vỗ sống lưng A Yên: "Tâm ý của nàng, ta hiểu."

A Yên cười cợt, giọng điệu nhàn nhạt: "Người luôn như vậy, cái gì đều hiểu."

Vài canh giờ trôi qua, bọn họ ai cũng không nói lời gì nữa chỉ lẳng lặng mà dựa vào nhau, dựa sát vào nhau, sưởi ấm cho nhau, nhìn ánh mặt trời chiếu lên tuyết trắng mênh mông trước mặt, mãi đến tận khi mặt trời chiều ngã về tây, tà dương rọi sáng nửa bầu trời.

Tuyết ngừng rơi.

Tiếng đao kiếm đánh nhau càng lúc càng lớn. A Yên thậm chí có thể nghe hiểu vài câu rống to của quân Tây Lương.

Dương Chiêu nắm chặt tay của nàng: "... Sợ sao?"

A Yên nói: "Người còn không sợ, ta sợ cái gì."

Dương Chiêu thấp giọng nói: "Sống chết ta đều bên cạnh nàng."

A Yên nhìn hắn một chút, tựa đầu lên bả vai hắn: "Tốt."

Không lâu sau, một tòa cung điện phía đông bùng cháy, cùng ánh nắng tươi đẹp cuối chân trời, hòa vào một mảnh chói mắt. Toàn bộ thế giới lay nhiễm nồng đậm màu máu.

Lưu công công sợ đến hai chân mềm nhũn quỳ trên mặt đất. Châu Nhi bên cạnh cũng run lấy bầy, phật châu trong tay rơi xuống đất, cũng không hề hay biết.

"Ồ đây! ở đây có người!"

"Bắt lấy hắn...nói, đây là chỗ nào!"

"Đại nhân tha mạng, tha mạng a..."

"Không nói liền giết người!"

"Đây là... Đây là Hường Hoa cung của Trần quý phi."

Không biết là tên thị vệ nhất gan nào, không chịu được đe dọa liền khai.

Sau đó, A Yên nhìn thấy người nam nhân kia. Thiết giáp trên người đầy máu.

Hành quân khổ chiến hắn không rảnh bận tâm về bề ngoài, cầm mộc rêu xanh nhạt nhạt, có vài sợi tóc dính ở trên mặt, không biết là bị mồ hôi hay máu dính lên, có một vết thương rướm máu từ mắt trái kéo xuống, máu vậy ướt hết mặt.

Nhạc Lăng Tiêu tay cầm theo trường kiếm máu nhỏ từng giọt, phía sau hắn thì thể chất thành núi, máu chảy thành sông, mang theo một thân mùi máu, cùng giết chóc đi tới bên này.

"Hoàng đế là ở chỗ đó..." Có người hô một tiếng.

Nhạc Lăng Tiêu giơ tay lên, lạnh lùng nói: "Tất cả đều lui ra." Chúng binh tướng chần chờ.

Giọng hắn lạnh xuống: "Lui ra!"

Nội viện Hương Hoa cung to lớn như thế, chỉ còn lại mấy người bọn họ.

Đôi mắt Châu Nhi đảo một vòng, lại hôn mê bất tỉnh.v

Lưu công công hai chân run rẩy, ôm đầu che mặt co lại ở một bên.

Nhạc Lăng Tiêu nheo lại mắt, nhìn người nữ nhân không nhúc nhích tựa vào lòng hoàng đế kia, một trận liễu chết chém giết vừa nãy, không bằng thời khắc nhiệt huyết sôi trào này.

Hắn tức giận, cắn chặt hàm răng, phẫn nộ nói: "Trần Yên, còn không qua đây?"

Dương Chiêu nâng thê tử dậy, đối mặt Nhạc Lăng Tiêu, bình tĩnh nói: "Nhạc tướng quân, trẫm chưa từng bạc đãi ngươi."

Nhạc Lăng Tiêu liếc mắt nhìn A Yên im lặng không lên tiếng, cười lạnh một tiếng: "Ngươi đoạt nữ nhân của ta, còn muốn ta thay bán mạng? thực hiện xuân thu đại mộng của ngươi sao?!"

Dương Chiêu sững sờ: "Trẫm khi nào —— "

Nhạc Lăng Tiêu hung bạo ngắt lời: "Trần Yên, ta lặp lại lần nữa, ngươi còn không qua đây?"

A Yên nhìn hắn, nói nhưng cũng không phải nói với hắn: "... Đây sao?"

Gương Cổ Đồng dùng thanh âm mà chỉ có một mình A Yên nghe thấy, trả lời: "Đây. "

A Yên hài lòng nở nụ cười, một hơi dài nhẹ nhàng thở ra.

Lại nhìn về phía Dương Chiêu, nở nụ cười nhẹ nhàng nói: "Bệ hạ, Người hắn nói là ta —— lúc trước ngươi hạ lệnh cho ta về nhà chờ chết, ta không cần thận ngủ hắn một lần..."

Nhạc Lăng Tiêu lạnh lùng nói: "Trần Yên, ta —— "

"Tốt, tốt." A Yên liếc mắt nhìn hắn, sửa miệng: "Là ta cố ý ngủ hắn một lần, chính là cố ý. Có thể ta kỹ thuật quá tốt, hắn đột nhiên liền quần lấy ta, ta nghĩ muốn hỏi cung, hắn không chịu, nên nhốt ta lại, chính là sau những ngày xe ngựa gặp nạn đó. Sau đó, ta chạy thoát trở về, hắn tức đến tinh thần mờ hồ, trong lòng luôn nghĩ là người đoạt nữ nhân của hắn, làm cho hắn đội nón xanh."

Nàng nở nụ cười một tiếng, ngẩng đầu lên: "Nói đạo lý, là hắn không đúng, ta tính ra dù sao cũng là nữ nhân của bệ hạ, nếu tức giận, cũng nên là bệ hạ tức giận mới đúng."

“Trần Yên!”

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 28-2: Lãnh cung phế phi (16)

Editor: Bơ

Beta: Cà ri

“Trần Yên!”

Nhạc Lăng Tiêu không nhịn được nữa, bước tới vài bước, bàn tay thô ráp dính máu loang lổ, mạnh mẽ kéo nữ nhân kia về phía sau, xoay người lại rút kiếm ra.

A Yên nghi hoặc nhìn hấn, người hấn cao to như ngựa ngấn cân tầm mắt của nàng, từ phía sau vòng lên trước mặt hấn, nhíu mày nói: “Cho ta một khắc nữa. Đây vẫn là sân khấu của ta, ngươi đừng cản đường, cướp mất vị trí tiền phong của ta.”

Nhạc Lăng Tiêu tức muốn chết.

Từ đầu đến cuối, A Yên không nhìn đến bản mặt thối hơn Diêm Vương của hấn, đôi mắt vẫn y như cũ chứa đầy nghi ngờ, kinh ngạc, không tin, cuối cùng biến thành đau khổ và chế giễu hoàng đế: “Bệ hạ, ta thích hoàng cung này, bởi vì có vô số sơn phấn, quần áo lộng lẫy xinh đẹp, còn về người nam nhân nào ngồi trong Kim Loan điện, họ Dương hay là họ Nhạc, ta đều không cần.”

Khóe môi Dương Chiêu run rẩy, không thể nói thành tiếng.

Hấn nhìn về mặt thần nhiên của thể tử mình, giây phút trước vẫn còn ôn nhu thấm thiết nói chuyện với hấn, nào là thể thoát đồng sinh cộng tử, giờ phút này lại có thể nói ra những lời vô tình đến thế.

Không phải... A Yên của hấn không phải người như vậy.

Dương Chiêu lấy lại bình tĩnh, yếu ớt nói: “Nàng bị hấn cưỡng bức...”

A Yên cười ra tiếng: “Không, hấn bị ta cưỡng bức thì có, không có khả năng làm gì được ta.”

Mặt mày Nhạc Lăng Tiêu lạnh như băng: “Trần -”

A Yên khoát tay, không thèm quay đầu lại: “Không nhắc tới ngươi, cảm ơn.”

Dương Chiêu trầm mặc. Thật lâu sau, hấn mới mở miệng, còn chưa nói được chữ nào, đã phun ra một búng máu, nhuộm đỏ vạt áo. Hấn không quan tâm, giờ tay lau khóe miệng một chút, quay đầu nhìn về phía đối phương: “Buổi tối hôm đó, những lời nàng nói với ta, tất cả đều là nói dối?”

“Đúng vậy.” A Yên thần nhiên thừa nhận, không hề hổ thẹn: “Người trong cung, nếu ngươi không gạt ta, thì cũng là ta lừa ngươi, chẳng phải sao? Kẻ nào có tư cách oán hận chứ, bệ hạ, ngươi là người không có tư cách nhất.”

Nàng cúi đầu nhìn áo choàng đỏ thẫm, màu sắc đỏ như máu, đỏ đến chói cả mắt.

“Ta không thích nhớ lại chuyện cũ, hôm nay coi như là ngoại lệ, tính sổ với ngươi. Ngươi đã nói kiếp này chỉ có một mình ta, sau này khi ngươi lên làm hoàng đế, trên người ta lại bệnh không thể sinh con, vì vậy ngươi không giữ lời. Ta nói cùng sinh ra ra tử với ngươi, khi lưu đầy Bắc cảnh cũng xem như đã từng hoạn nạn có nhau, hiện giờ thời thế thay đổi, giang sơn đổi chủ, dĩ nhiên lời hứa ấy không còn nữa. Bệ hạ, ngươi phụ ta một lần, ta phụ ngươi một lần, cực kỳ công bằng.”

Dương Chiêu chột nộ nụ cười, tiếng cười càng lúc càng lớn, càng thêm điên cuồng: “Nhưng mà Trần Yên, ta luôn đối xử chân thành với nàng.” Lời nói khỏi miệng, khí huyết dâng lên, lại tiếp tục thổ huyết, sau đó mới cảm thấy thoải mái hơn.

A Yên nhìn hấn, mĩa mai: “Chẳng lẽ ta không chân thành sao hả? Ngươi vừa mới nói, ngươi có lỗi với ta, ngươi mắc nợ ta... Lưu đầy bằng ấy năm, xem nữa thì mất mạng, ta nằm trong ngôi miếu đồ nát với một hơi thở cuối cùng, ngươi thì như thế nào, đã quên rồi sao? Ngươi nắm lấy tay ta, mắt ngươi đỏ ửng, cố gắng nén lệ, ngươi nói, ngươi đã thiếu ta quá nhiều, tuyệt đối sẽ không phụ lòng ta... Ta đã tin.”

Nàng cúi đầu xuống, bình tĩnh nói: “Bệ hạ, kết quả thì sao?”

Hồng nhan vị lão ân tiên đoạn. (*Má hồng chưa phai, ân tình đã đứt)

Cuối cùng phu thê cũng bất hòa.

“Trong lúc mọi người đang xúc động, nói chung sẽ đồng ý một yêu cầu khó có thể tuân giữ, lúc ấy là thật lòng, nhưng sau này tình cảm phai nhạt, lời hẹn ước chỉ còn là xiềng xích trời buộc.” Giọng điệu A Yên như con sóng lớn, cuối cùng trầm lặng nói: “Không phải ngươi không chân thành, chỉ là ngươi quá lương thiện. Hôm nay ở nơi này, mạng của ngươi cũng sắp tàn, với những lời ta đã hứa hẹn, nếu như một ngày ngươi có thể chuyển mình, có lẽ ngươi sẽ hận ta bởi vì trong lúc ngươi nghèo hèn, đã nói mấy lời này với ngươi, đã không giữ lời với ngươi.”

Hai mắt Dương Chiêu đỏ ngầu, khóe môi có một vết máu, giọng nói hơi run: “Ta chỉ yêu nàng, hôm nay từng chữ ta nói, đều xuất phát từ chân tâm, nếu có một chữ giả dối, thiên lôi đánh xuống, chết không có chỗ chôn!”

A Yên không bị lay động: “Cái đó có thể chứng minh, tình yêu của ngươi quá chân thành, không đáng tiền.”

Nói ra lời này, chẳng khác gì vạ mũi tên xuyên tim hấn.

Dương Chiêu cười ha hả, lão đảo lui về sau: “Tốt, tốt, tốt! Đây là số phận, ta bỏ rơi nàng một lần, ta đưa nàng đi, chờ nàng chết, cho nên nàng đến xem truyện nực cười của ta, chờ ta chết... Nàng nói rất đúng, cực kì công bằng.”

Hụt một bước, hấn ngã xuống bậc thang.

Lưu công công luôn đi bên cạnh hắn chạy tới: “Hoàng thượng-”

“Cút!”

Dương Chiêu đẩy ông ta ra, trừng mắt nhìn A Yên một hồi, mới chuyển hướng sang nhìn nam nhân một mực im lặng kia: “Nhạc Lăng Tiêu, ngươi còn chờ cái gì? Không phải muốn lấy mạng trẫm sao? Tới đi, chặt ở đây-” Hắn chỉ tay lên cổ, cười to nói: “Cái mạng này, trẫm tặng cho ngươi, cũng để cho nữ nhân kia nhìn xem...” Ánh mắt rơi vào người A Yên, vừa hận vừa yêu, khắc cốt ghi tâm: “... Máu của trẫm vẫn nóng, trẫm cũng là người có trái tim”

A Yên nhìn hắn, đột nhiên nói: “Dương Chiêu, người ta ghét rất ít, khi ở chung với ngươi, ta hết sức chán ghét ngươi. Ngươi biết tại sao không?”

Dương Chiêu cười lạnh: “Còn hỏi lý do ư? Bởi vì trẫm phụ nàng.”

A Yên lắc đầu, lạnh lùng nói: “Cho dù ngươi phụ ta nghìn vạn lần, ta cũng sẽ không giận, bởi vì ta chưa từng đặt ngươi ở trong mắt. Ta hận ngươi, vì...”

Nàng tiến lên vài bước, y phục đỏ thắm, đứng giữa trời tuyết, cả người vô cùng nổi bật: “Bởi vì ngươi nói ta già.”

Dương Chiêu ngẩn người.

A Yên nói xong ân oán tình thù, nhưng vẫn rất bình tĩnh, giờ phút này ánh mắt nàng sắc bén, vẻ mặt rõ ràng biểu hiện sự tức giận, nhấn mạnh từng chữ: “Ta sống lâu như vậy, không ai dám nói ta già, ngay cả tóc bạc ta cũng không có, ngươi lại dám nói ta già, thật to gan! Từ ngày đó trở đi, ta liền nhớ kỹ món nợ này, đợi ngày đòi trên người ngươi. Ngươi bắt ta chịu khổ, ta liền khiến ngươi không được sống yên lành.”

Dương Chiêu há mồm: “Nàng... rốt cuộc nàng đang nói cái gì?”

“Yên tâm, ngươi không chết đâu, ngươi sẽ có rất nhiều thời gian để nhớ lại chuyện cũ, nhớ lại tội ác tày trời của ngươi!” A Yên phất ống tay áo, trở lại bên cạnh Nhạc Lăng Tiêu: “Từ nay về sau, ngươi sẽ là tù nhân của ta, vua mất nước, ngày đêm chịu hành hạ. Chưa hết đâu, mỗi ngày đều có cung nữ thái giám đến trước mặt ngươi, khinh thường ngươi vừa già vừa xấu, dùng nước miếng nhả chìm ngươi --- cho tới khi ngươi tức chết thì thôi.”

Nàng dừng bước quay đầu lại.

Trời chiều ánh quang chiếu lên khuôn mặt cực kì xinh đẹp của nàng.

“Đây chính là trừng phạt.”

*

Buổi tối hôm đó, Nhạc Lăng Tiêu còn có rất nhiều chuyện cần phải xử lý, cho nên phải thị vệ canh giữ bên ngoài Hường Hoa cung, cũng cho người báo lại với A Yên, bảo nàng ngoan ngoãn đợi ở trong phòng, bớt gây chuyện phiền toái cho hắn.

A Yên ngồi ở trước gương, tháo trang sức xuống. Đến khi tháo xong hết rồi, mới mở miệng hỏi Lão Cổ Đồng: “Lúc nào mới có thể kết thúc nhiệm vụ?”

Giọng nói Lão Cổ Đồng vô cùng sợ hãi, thấp thỏm, không dám mở miệng... Đối mặt với tính cách hiếp nạt bất thường này, mặt trước mặt sau không ăn khớp của kí chủ, không sớm thì muộn nó cũng bị thần kinh mất.

"Vừa rồi trước khi Nhạc Lăng Tiêu đánh tới, giá trị hảo cảm đã xoát đây. "

"Cho nên?"

"Nhiệm vụ còn chưa kết thúc, ngươi đem Dương Chiêu mắng một trận hả giận, giá trị hảo cảm rút hết. "

...

A Yên ngớ ngẩn, kinh ngạc trong nháy mắt, lấy lại bình tĩnh: "Thì ra là thế, lần sau không thể thả bay chính mình quá sớm."

Về mặt Lão Cổ Đồng sống không còn gì lý luận tiếc: "Kí chủ... Làm sao bây giờ? "

A Yên: "Không cần hoảng sợ, cho ta thêm chút thời gian, sẽ ổn thôi."

Lão Cổ Đồng: "... "

*

Sáng ngày hôm sau Nhạc Lăng Tiêu mới trở lại. Mấy ngày liên tiếp công thành chém giết, tinh thần cùng thân thể của hắn đã đến cực hạn. Hiện tại hắn có Giang Sơn, có mỹ nhân bên gối, lại cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi, vừa nằm xuống giường chưa được bao lâu, liền mơ màng ngủ mất. Đương nhiên trước khi ngủ, hắn sẽ không lập lại sai lầm lần trước. Hắn ôm chặt eo A Yên, nghĩ lại cách này không hữu dụng, vô đầu vô oái nghĩ cách, xé rách một mảnh vải, đem tay của nàng cùng mình buộc lại với nhau, lúc này mới an tâm ngủ tiếp.

Khi tỉnh lại, mặt trời lên cao.

A Yên từ ngoài phòng đi vào, hai cánh tay buộc vào nhau, không biết bao giờ đã bị tháo ra.

Nhạc Lăng Tiêu mở miệng: "Ngươi -- "

A Yên ngắt lời hắn: "Nghe nói hoàng đế Tây Lương băng hà, hẳn là phụ thân của ngươi sao?"

Sắc mặt Nhạc Lăng Tiêu âm trầm, không nói.

A Yên cười cợt: "Vây bây giờ có thể không cần gọi ngươi là huynh trưởng nữa, vắn lên kêu một tiếng bệ hạ. Đền, bệ hạ, chúng ta thương lượng một chuyện."

Nhạc Lăng Tiêu ngồi dậy, nhìn mảnh vải trên cổ tay, tức giận nói: "Chuyện gì? "

A Yên nghiêm mặt nói: "Sau này, trên người ngươi bẩn thật bẩn, đầy mùi máu tanh, mùi mồ hôi, cùng mùi người chết, không nên ôm ta ngủ." Thở dài, chỉ bộ xiêm y trên người mình, bắt đầu nói: "Ngươi nhìn xem, ta thay ba thùng nước, tắm rửa ba lần, mới miễn cưỡng đem mấy cái mùi vị này tẩy hết."

Trong lòng Nhạc Lăng Tiêu lại bắt đầu khó chịu. Hắn nghĩ, nếu như có một ngày hắn trắng niên mất sớm, nhất định là sống sờ sờ tức chết. Nghĩ được một nửa, lại cảm thấy cao hứng. Người có thể làm cho hắn tức giận như thế cũng chỉ có một.

Chính xác... chỉ có nàng.

Không phải ảo ảnh hư vô trong mộng, không phải chỉ một cái bóng lướt trong đầu hắn, suốt một năm qua, mà là người chân chính đứng trước mặt hắn, cùng hắn nói chuyện, đem hắn tức giận gần chết.... Trần Yên.

Hắn xuống giường, giày cũng không mang, sai bước đi tới, vươn cánh tay dài đem nữ nhân ấn vào trong ngực.

A Yên cau chặt mi: "Có phải ngươi vừa mới tỉnh không nghe rõ? Ta nói, trên người ngươi bẩn thật bẩn, đầy mùi máu tanh, mùi mồ hôi, cùng mùi người chết..."

Bên tai là tiếng cười rầu rĩ, từ trong lồng ngực hắn, nghe được nhịp tim đập mạnh mẽ, hơi thở nóng bỏng, cùng lời tuyên bố chủ quyền không được phép nghi ngờ.

Hắn nói: "Đây là mùi nam nhân của nàng, lên làm quen sớm đi."

A Yên thở dài, bịt cái mũi: "Không làm quen sớm được, ngươi lời thôi như thế, sau này quan Ngự Sử sẽ luôn cầu nhậu ngươi, ta khuyên ngươi nên chú ý hình tượng một chút. Ngươi tự nghĩ lại đi, ta lại đi tắm."

Nhạc Lăng Tiêu không buông tay: "Chúng ta cùng nhau tắm."

A Yên bật thốt lên: "Vây nước sẽ thối hết."

...

Trên mặt Nhạc Lăng Tiêu lúc xanh lúc đỏ, cuối cùng buông tay ra, nhìn về mặt rất ôn hòa.

A Yên nghi ngờ hắn tức đến choáng váng.

Nhạc Lăng Tiêu đi tới cạnh bàn, rót một chén trà nguội, chỉ vị trí đối diện nói: "Ngồi xuống, ta có lời muốn nói với nàng."

A Yên thấy khẩu khí nghiêm túc hắn, liền ngồi xuống.

Nhạc Lăng Tiêu nói: "Phụ thân nàng thu dưỡng ta năm ấy -- " nói một nửa lại ngừng, giống như không biết nên nói tiếp như thế nào, vẻ mặt lạnh nhạt, trầm mặc một lát mới tiếp tục nói: "-- một tên tướng lĩnh dưới tay ông ấy, sát hại mẫu thân ta. Mẫu thân ta trước khi chết bị làm nhục, nhưng vẫn che chở ta, sau đó cha nàng xử trí tên tướng lĩnh, mang ta về Đế Đô."

A Yên nhìn hắn.

Cho nên... Hắn sau khi hắn trở nên hắc hóa, cướp đoạt giang Sơn, chiếm đoạt Trần Vận, tàn sát tướng quân phủ.

"Nàng nghe hiểu sao?"

A Yên ngẩng đầu lên, đôi mắt bất mãn đối diện hắn: "Ngươi nói tiếp đi."

Nhạc Lăng Tiêu lạnh lùng nói: "Ta đã nói xong, đến phiên nàng."

A Yên nghe vậy nói: "Nên bị thương thuận theo biến cố." Nghĩ nghĩ, lại nói: "Tàn sát tướng quân phủ, ta không ngăn được ngươi, hoàng đế đã là tù nhân vào ngươi, ngươi muốn chiếm đoạt ta, không cần cường bức dụ dỗ, ta sẽ không phản kháng."

Sắc mặt Nhạc Lăng Tiêu khó coi: "Ai nói với nàng ta muốn-- "

Hắn cắn răng, hừ lạnh, sai bước tới, nâng cằm nữ nhân lên: "-- Đối tốt với ta một chút. " Tiếng nói nhẹ xuống, có chút mệt mỏi, thở dài, lặp lại lần nữa: "Trần Yên, đối tốt với ta một chút."

"Người ý vào ta yêu thích người, nên mới nổi điên như vậy đi."

"Đúng vậy.... nên nàng, đối tốt với ta một chút."

*

Một năm sau.Tang kỳ đã qua, sau khi tân đế đăng cơ, chính thức sắc phong hậu phi.

Nghi thức rất long trọng cũng rất đơn giản, bởi vì chỉ có lập hậu đại diện.

Tân đế nỗ lực chống lại ý đám đông, có ý lập tiền triều quý phi Trần thị làm hậu. Chiều thư lập hậu vừa hạ xuống, A Yên bèn uyển chuyển tỏ vẻ: "Thật ra, ta thích danh hiệu Quý phi hơn."

Nhạc Lăng Tiêu nằm nghiêng trên giường, không chút để ý nói: "Phong hậu xong, nếu như nàng thích, tự sắc phong cho mình thêm danh hiệu Quý phi, hôm nào lại đổi thành Thục phi, Huệ phi... một mình nàng làm hết, thật tốt."

"Vậy không phải đang đùa giỡn sao?"

"Chính là muốn cho nàng ngoạn."

A Yên cảm thấy hân ái trĩ, không nói lời nào, tiếp tục soi gương, trêu mến nhìn mặt mình, nhìn một lát, lại để sát vào chút, sửa mấy nếp nhăn nơi khóe mắt của mình.

Từ trước đến giờ Nhạc Lăng Tiêu luôn bị nàng chọc tức, bây giờ rốt cục có cơ hội phản kích, không khỏi sinh ra vài phần nông nổi vui vẻ ca xướng, lười biếng đi tới, bất ngờ không phòng ngự xoay người ôm nàng lên khiêng trên vai quăng về trên giường, bộ động tác nước chảy mây trôi, hết sức trôi chảy.

A Yên ngồi dậy, thở dài: "Bệ hạ, người ngoại trừ ngủ ngủ ngủ ra thì không có gì ham thích sao?"

Nhạc Lăng Tiêu nhếch môi: "Giết giết giết, nàng chọn cái nào?"

...

Hắn đè người lên, nhìn nữ nhân dưới thân, thả nhiên nói: "Không phải nàng nói kỹ thuật tốt, kiến ta muốn ngừng mà không được sao? Lại đến thử một lần."

Ánh mắt A Yên đảo qua mặt hắn, thả nhiên nói: "Người học cách vô liêm sỉ của ta? Cái này cần thiên phú, người học không giống... Bệ hạ, lỗi tai của người đồ hết rồi, không cần cậy mạnh."

Nhạc Lăng Tiêu hừ một tiếng. Nụ hôn nóng rực hôn xuống. Tiếng nói của hắn mơ hồ: "... Nói nhiều thế làm gì."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 28-3: Lãnh Cung Phế Phi (17)

Editor: Cà ri + Hua Shenyu

Beta: Cà ri

A Yên thành hoàng hậu, nhưng hậu cung cũng không có phi tử khác, một mình nàng độc sủng. Vì vậy nàng đã từng nói: "Ta không thể sinh."

Nhạc Lăng Tiêu cũng không ngẩng đầu lên, thả nhiên nói: "Từ bên trong tôn thất chọn một đứa nhỏ tài đức vẹn toàn, để nàng nuôi dưỡng. Bây giờ còn sớm, đợi thêm một hai năm nữa, rồi tính tiếp."

A Yên: "Ta không thể sinh, người có thể."

Nhạc Lăng Tiêu nhú mày, nhìn nàng: "Nàng muốn nói cái gì?"

A Yên đón nhận tầm mắt của hắn: "Ta sẽ không sống cùng ngươi cả đời, ngươi sớm lên chuẩn bị đi."

Về mặt Nhạc Lăng Tiêu cứng đờ, trầm giọng nói: "Những câu như thế này, về sau không được phép nói."

A Yên không để ý đến hắn.

Không có phi tần, thì sẽ không có tiểu cô nương khả ái a dua nịnh hót.

Quên đi, nếu không có điều kiện, vậy thì sáng tạo điều kiện. A Yên liền hạ lệnh, mỗi ngày để cho cung nữ thái giám các cung, xếp hàng thỉnh an, chỉ cần miệng đủ ngọt, lời nói đủ êm tai, thì sẽ được ban thưởng. Những người này miệng ngọt như đường, nói năng khéo léo, luôn có thể dỗ nàg vô cùng hài lòng. Vì thế một năm này trôi qua rất vui vẻ.

Thời gian này, Trần phu nhân tiến cung mấy lần, đơn giản là muốn từ nữ nhi lấy được chỗ tốt. Phù tướng quân không rạng rỡ như xưa, chưa từng thiếu miếng ăn, cái mặc, nhưng nói cho cùng, chính là so với trước đây chênh lệch quá nhiều, Trần phu nhân không chịu được. Lòng tham không đáy, lòng tham quá nhiều, không đủ thỏa mãn.

A Yên lười phí lời, nói ngay vào trọng điểm: "Hắn là tiểu hoàng tử đi lạc năm đó của Tây Lương, người cũng biết. Mẩu thân ruột thịt của hắn bị thủ hạ của phụ thân giết chết, trong lòng hắn đối với việc này luôn canh cánh trong lòng. Người tiến cung nhiều lần, nếu để hắn thấy, thù mới hận cũ gộp hết lại, nói không chừng thì có mệnh đến không mệnh trở về."

Trần phu nhân sợ đến nỗi, hôn mê bất tỉnh tại chỗ, bị người nâng trở về.

A Yên bảo Châu Nhi sai người đưa chút tiền cho Trần phu nhân, về sau cũng không để ý tới nữa.

Giống như năm đó nàng bị bắt rồi cung về tướng quân phủ, tất cả mọi người đều đợi nàng chết, còn Trần phu nhân cũng chỉ cho nàng một chút bạc.

Thế gian rất nhiều chuyện, nhưng cuối cùng cũng không trốn được nhân quả báo ứng, thiên đạo luân hồi.

*

Một năm qua đi, sự nhàn lại của A Yên tiêu hao gần hết. Nhạc Lăng Tiêu quá dính người. Gương mặt của nàng cũng đã tu đến mỹ nhân thịnh thế, cho dù tu nữa cũng không thể tốt hơn được, tâm nguyện đã xong.

Nàng thậm chí đã nghĩ kỹ cách rồi đi tốt nhất, trong lòng muốn tên của nàng có thể lưu danh sách sử, thành mỹ nhân thiên cô ý chí kiên cường.

Nên kết thúc rồi.

Trong một năm này, Dương Chiêu vẫn bị giam ở Cảnh Hoa Cung. Cung điện này đã từng là nơi giam giữ Trần Yên.... Lãnh cung, nhưng cuối cùng lại thành chỗ ở cuối cùng của hắn —— rất chật chội.

Lần thứ hai nhìn thấy cái người đã từng là Đế Vương quân lâm vạn người, bỗng chốc A Yên nhận không ra. Nhìn tinh thần hắn không quá mức sa sút, tóc tai bù xù ngời trên mặt đất, cùng hình tượng trước kia kém quá xa.

Mà là... Hắn cùng tòa cung điện, gian phòng thâm trầm quanh quẩn này, như thể đã hòa làm một, cả người trở nên cũ kỹ.

A Yên không thấy hắn. Vẫn là Dương Chiêu nhìn thấy nàng trước, hai mắt sáng rực lên, lại nhanh chóng ảm đạm, trào phúng nói: "Hoàng hậu nương nương." Tiếng nói khàn khàn.

A Yên theo tiếng nói nhìn đến hắn, bước tới: "Bệ hạ."

Dương Chiêu cười lạnh, không trả lời.

A Yên hỏi: "Ngươi sống có tốt không?"

Dương Chiêu hỏi ngược lại: "Nàng nói xem?"

Sống tốt không?

Vậy nhất định là không tốt.

Cổ quốc không muốn nhớ lại, lan can chạm trổ, thềm đá hoa mặc dù ở đây, người xưa đã thành thê kẻ khác.

Nữ nhân này nói giữ lời, mỗi ngày thật sự để cho một đám cung nữ thái giám, thay phiên đến vũ nhục hắn, nhục mạ dung mạo của hắn, từ đầu đến chân đều mắng một lần.

A Yên cười nhẹ, giống như không nghe thấy hắn đang trào phúng, ngồi xuống bên cạnh hắn: "Ít nhất, ngươi còn sống, không có gãy tay gãy chân, tháng ngày có khổ sở, cũng chỉ là ngươi luôn suy nghĩ nhiều, mới thấy bản thân ngọt ngọt."

Dương Chiêu thân nhiên nói nói: "Ta thà rằng chết."

—— còn hơn ở đây chịu nhục.

Hắn quay đầu, nhìn tân hoàng hậu. Nữ nhân này đã không thuộc về hắn, nàng vẫn còn giống như trong ký ức của hắn mỹ mạo động lòng người, da thịt mềm mại, mặt mày sạch sẽ, giận dữ cười, tức giận mắng, thẳng thắn vô tư.

Nhân sinh giống như mới gặp gỡ lần đầu.

Hắn là Triệu vương khí phách tung bay, chí khí ngút trời.

Còn nàng là đại tiểu thư tướng quân phủ xinh đẹp kiêu ngạo, ngây thơ ngay thẳng.

Bọn họ sẽ là giai thoại truyền thế.

"A Yên." Dương Chiêu than một tiếng, giọng nói vô cùng uể oải: "Hắn... đối với nàng tốt sao?"

A Yên cúi đầu, tay ở trên đất viết vài chữ: "Rất tốt."

Trước tiên viết chính là tên của nàng, Trần Yên.

Sau đó viết tên của hắn, Dương Chiêu.

Dương Chiêu nhìn mấy chữ viết trên mặt đất.

A Yên nở nụ cười: "Thực ra, không có gì đáng nói, tốt hay không tốt, tất cả đều đánh đổi mà có."

Đầu ngón tay dừng lại.

Nàng than một tiếng, đứng lên: "Ta hi vọng... Ta có thể sống lâu một chút. Có thể cũng vô dụng, nói cho cùng cũng chỉ có thể làm hết sức mình, nghe theo ý trời." Nàng rũ mi mắt nhỏ dài xuống, không tiếng động mà cười, lại ngẩng đầu lên: "Bệ hạ, đây là lần cuối cùng ta thấy ngươi, ngươi hãy bảo trọng."

Dương Chiêu nhìn nàng xoay người rời đi, trong đầu suy nghĩ trăm ngàn lần, đột nhiên nghĩ đến cái gì, la lớn: "A Yên!"

A Yên ngừng bước, tay đặt trên cửa, không quay đầu lại.

Trong lòng Dương Chiêu kích động, thiên ngôn vạn ngữ như nghẹn ở cổ, cuối cùng chỉ có thể khó khăn hỏi: "Nàng cùng hắn điều kiện? Nàng ở lại trong cung, vì muốn... ta bình an mà sống sao?"

A Yên không đổi mặt trả lời, chỉ bình thản nói: "Bảo trọng."

Nàng cứ như vậy mà đi, để lại Dương Chiêu sững sờ ngồi đó.

Sau một lát, trở lại trong cung, mới vừa vào cửa, cho tất cả cung nữ lui xuống, Lão Cô Đồng liền kích động báo tin vui: "Kí chủ, đầy đây! giá trị hảo cảm đây rồi!"

A Yên cười.

—— sớm đã biết.

Để lại cho hắn một không gian tưởng tượng, để trong đầu hắn tự nghĩ ra một vở kịch lớn, trình độ cầu huyết không phải người bình thường có thể so sánh.

*

Lần này rời khỏi thế giới nhiệm vụ, A Yên lựa chọn trực tiếp rời đi.

Đương nhiên là có nguyên nhân.

Nàng muốn giữ lại một đoạn giai thoại truyền đời... Được rồi, cũng không nhất định là giai thoại, tốt nhất giống như Hằng Nga bay lên cung trăng vậy, giai thoại truyền thuyết, khiến người ta mơ màng.

Quan trọng nhất chính là, giá trị nhan sắc của Hằng Nga, được thế nhân tán thành.

Tốt vô cùng.

Vì thế, A Yên bỏ ra mười mấy ngày thời gian chuẩn bị.

Nàng tìm một nhóm đạo sĩ mua danh cầu lợi, những người tự nhận có thể luyện ra tiên đan, làm cho hoàng hậu trẻ mãi không già, trường sinh bất lão, dù sao chém gió không cần soạn thảo, lời hay tùy tiện mà nói.

Nhạc Lăng Tiêu hừ lạnh khinh thường, ở bên cạnh nói kháy: "Trẻ mãi không già --- vậy không phải thành lão yêu tinh sao? Ngày nào đó ta tóc mai điểm bạc, mặt đầy nếp nhăn rồi, nàng vẫn giống như tiểu cô nương, nàng có ý gì đây?"

A Yên trịnh trọng nhìn hắn: "Vấn đề thâm sâu này, ngươi nghĩ không ra, giải thích xong ngươi cũng không hiểu. Nào, ngủ đi, ngủ rồi lại ngủ, ngủ một lần nhiều một lần, miễn cho ngươi nói nhiều."

Nhạc Lăng Tiêu bật cười: "Nàng chê ta nói nhiều, lúc trước không phải nói ta cả ngày chỉ biết ngủ với ngủ sao?"

A Yên cười với hắn.

Nhạc Lăng Tiêu hừ một tiếng, lật ngời đem nàng đè xuống.

*

A Yên hay thích nói mấy chuyện linh tinh kì quái, toàn nói chuyện không đầu. Nhạc Lăng biết, Châu Nhi biết, ngay cả cung nữ thái giám mới tới trong cung, cũng đều biết.

Vì vậy, lúc A Yên báo cho tất cả mọi người, nàng sắp phi thăng thành tiên, người khác cho là nàng suy nghĩ kỳ cục điên cuồng...mãi cho đến một ngày vào buổi sáng, Châu Nhi lật tung toàn bộ cung điện, thậm chí là cả những chỗ thường đi tới, cũng không tìm thấy hoàng hậu.

A Yên biến mất rồi.

Nhạc Lăng Tiêu sai người lục tung hoàng cung, rút cạn hồ nước trong ngự hoa viên.

Nhưng vẫn không tìm thấy người đâu.

Ở trên bàn trang điểm mà A Yên thích nhất, tìm thấy một lá thư.

Là gửi cho hắn, ngắn gọn hai câu.

"Đẹp đến phi thăng thành tiên, đừng nhớ."

"....Vẫn là nhớ một chút đi, thông báo với thế gian, nói ta đẹp đến thăng thiên, cảm ơn ngươi."

*

Ở thế giới hiện thực.

Ma giới Mạn Đà La cung, cấm cung.

"Kí chủ, xét thấy cô ở trong thế giới này, sử dụng pháp thuật biến thành bản thể hồ ly của cô một lần, để chạy trốn khỏi móng vuốt của Nhạc Lăng Tiêu, vì vậy----"

A Yên ngồi thẳng trước gương, nhìn mình xinh đẹp hơn trước, khuôn mặt càng ngày càng trở nên giống người, nôn nóng cắt ngang: "Lần này không soát độ hảo cảm, phiền chết được."

"..."

A Yên ngẩng nhìn khuôn mặt của mình xong, quay đầu qua: "Ngươi chào hỏi hệ thống, giúp ta lừa gạt qua ải này, ta sẽ nói cho ngươi, vì sao ngươi không nhận diện được manh mối nam chủ."

Lão Cổ Đồng rồi rít một lát, rồi trả lời: "Thành giao."

A Yên chậm chậm nói: "Ta đang tìm công cụ có thể khôi phục lại mỹ nhan thịnh thế, nghe nói nhân giới có ngươi tinh quái số một, nên mới đến tìm, đáng tiếc còn chưa lấy được, ta đã bị vây hãm ở nơi đây. Vừa may vị thái tử ngoài kia tính cách kì quái, lại là người hào phóng, đồng ý giúp ta mang ngươi quay về."

"Vậy có liên quan gì đến hệ thống của tôi?"

A Yên hừ nhẹ một tiếng, tiếp tục nói: "Có hai người vẫn đang tìm ta, muốn nói chuyện với ta, nhưng bọn họ không vào được Mạn Đà La cung, nên đánh chủ ý tới ngươi. Mỗi mỗi người ở trong lưu giữ một hơi thần thức, nói mấy câu. Ai ngờ tu vi của ngươi quá thấp, chống không nổi linh lực, tất nhiên phải ngủ đông nhiều năm. Thần thức của hai người đó cũng bị hỗn độn thành một nùi, tạm thời không tách ra được, vì vậy cái này, ngươi cái gọi là hệ thống mới xảy ra sai lầm."

Lão Cổ Đồng gấp gấp nói:"Sao lại như vậy? Phải có biện pháp giải quyết chứ?"

A Yên nhàn nhả đáp:"Không sao đâu, một thời gian nữa, tự nhiên sẽ tách ra."

Lão Cổ Đồng tổn sức ôm lấy mặt kính, khóc lóc nói:"Bọn họ, bọn họ là người cái gì chứ? Tùy tiện đem thần thức ném vào đây, lỡ như ta chịu không nổi, vỡ tan thì làm sao?"

A Yên cười nói:"Vỡ tan thì ta cũng có thể sửa được."

Lão Cổ Đồng:"..."

A Yên đứng dậy "... đều là mấy nam nhân tướng bở, luôn muốn hoa chân múa tay với ta." Nàng nhếch miệng, gương mặt đáng sợ nhưng có thần thái tung bay, đáy mắt không che phủ nổi kiêu ngạo: "Sống chết của ta do ta làm chủ, làm cái gì cũng dựa vào yêu thích, hậu quả một mình ta chịu, không cần ai đến cứu vớt, càng không cần đến ai nhiều chuyện."

"Được rồi, bắt đầu thế giới tiếp theo đi."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 29: Ngoại truyện Nhạc Lăng Tiêu

Editor: Dư

Beta: Cà ri

Một năm, A Yên vẫn bất vô âm tín. Trong cung tới tới lui lui, lục soát không biết bao nhiêu lần, hồ nước ở Ngự Hoa Viên cũng bị rút cạn, ngay cả nhiều giếng cạn bị bỏ hoang nhiều năm cũng đều bị lật cả đáy lên trời.

Không có.

Không thu hoạch được gì.

Nữ nhân này bỗng dưng mất tích. Hậu cung quanh năm vô chủ, tựa như một toà thành hoa mỹ trống không.

Nhạc Lăng Tiêu đã có thói quen một mình cô độc ngủ, cũng có thói quen trong mơ nhìn thấy nữ nhân luôn tự nói mình đã phi thăng thành tiên kia. Bất kể cảnh tượng trong mơ như thế nào, người kia đều có vẻ ngoài xinh đẹp, vẻ đẹp tinh xảo, không tìm thấy một khuyết điểm nào, khi cười lên có mấy phần hững hờ thích ý, phảng phất thế gian trăm việc vạn sự đều không thể khiến nàng chú ý đến.

Hắn... Rất nhớ nàng.

Tình ý đối với nàng dù cho khởi đầu là vì dung mạo tuyệt mỹ, nhưng đến hiện tại, hắn nhớ đến nhất không phải là thân thể ôn hương nhuyễn ngọc đó mà là muốn nghe một chút giọng nói của nàng. Cho dù nàng thảnh thơi trong buồng, làm hắn tức giận cũng không sao cả.

Trong lòng lúc nào cũng tràn ngập phần nộ, dù sao cũng tốt hơn bây giờ trong lòng trống rỗng. Khác nào một cái động bị phá hủy đâu, cho dù vinh hoa phú quý nhiều hơn, hay quyền thế ngập trời cũng không thể lấp kín khoảng trống đó.

Hắn không hiểu.

Trên người A Yên có rất nhiều bí mật. Từ trong cung trở lại phủ tướng quân thì Đại tiểu thư kiêu ngạo thăng thần lúc trước giống như hoàn toàn biến thành người khác.

-- vô liêm sỉ, vô tâm vô phế, còn tự luyện thành cuồng, cả ngày đối mặt với gương trang điểm, nhìn mặt mình thì thâm tình mê luyến, nhìn người khác thì liền qua loa bạc tình.

Hắn thường xuyên nhớ tới buổi tối nóng bỏng kiêu diễm nơi núi hoang thôn dã kia, hắn từ trong mộng xuân tỉnh lại, một bóng dáng động vật nho nhỏ trong bóng tối lóe qua, hắn tưởng rằng con thỏ nhỏ bị bắt lúc trước bỏ chạy, buổi sáng lại phát hiện người bên gối không cánh mà bay, đến khi gập lại đã là quý phi muôn vàn sủng ái, độc nhất vô nhị trong cung.

Còn con vật kia đúng là thỏ sao? Hắn nhớ được, bóng dáng kia giống như con báo, hoặc là hồ ly. Nữ nhân kia dù là cử chỉ hay hành vi đều mang cảm giác yêu phi hại nước hại dân.

Đã từng cảm thấy A Yên ăn nói lung tung bậy bạ, tưởng chừng là những lời vu vơ không đầu không đuôi nhưng bây giờ cẩn thận nghĩ lại, từ sau khi gặp lại ở phủ tướng quân, đến sống chết không rõ ở thiên nhai thì những lời nữ nhân đó nói tựa như lời cáo biệt.

"Một ngày nào đó, ngươi sẽ rời khỏi phủ tướng quân, nơi này không thể giữ nổi ngươi."

"Đến khi đó... Huynh trưởng, huynh có nhớ tới ta không?"

"Ta sẽ không sống cùng người cả đời, ngươi sớm nên chuẩn bị đi."

Nói cái gì một tòa Giang Sơn, một đời giam cầm. Thực ra, nàng sớm quyết định sẽ không cùng hắn đến đầu bạc răng long. Nàng rõ ràng là một tên lừa gạt!

*

Sau khi A Yên mất tích, phế đế ở Cảnh Hoa cung yêu cầu gấp mặt thánh thượng.

Sau khi Nhạc Lăng Tiêu xưng đế cực kỳ ít khi gặp nam nhân này, hắn là người ham muốn chiếm hữu mãnh liệt thì rất không muốn nhìn thấy Dương Chiêu vì nếu gặp thì sẽ khiến hắn nhớ tới nữ nhân mình yêu từng bị nam nhân này chiếm giữ, như vậy thì khó nén cơn giận này.

Nhưng hắn vẫn đi một chuyến.

"Nghe nói hoàng hậu trước khi mất tích, từng tới nơi này, gặp ngươi một lần."

Nhạc Lăng Tiêu nhìn nam nhân sắc mặt âm đạm mơ hồ mang theo tử khí đang tựa vào vách tường, mặt không hề cảm xúc hỏi: "Ngươi đã nói gì với hoàng hậu?"

"Hoàng hậu... " Dương Chiêu nhắm lại hai chữ này, đột nhiên nở nụ cười, ngược mắt: "Nàng thừa nhận sao?"

Nhạc Lăng Tiêu lạnh nhạt nhìn hắn.

Dương Chiêu cười khò: "Ngươi có thể ép buộc nàng, có được thân thể nàng chẳng lẽ còn nghĩ chiếm được cả trái tim của nàng?" Hắn ho khan một tiếng, cau mày, chậm rãi lắc đầu: "Nàng là đến cáo biệt... Nhạc Lăng Tiêu, vì sao ngươi đối với bên ngoài công bố rằng A Yên mất tích? Chết rồi chính là chết rồi, ngươi xem, nàng tình nguyện chết, cũng không chịu ở lại bên cạnh ngươi."

Nhạc Lăng Tiêu lạnh lùng nói: "Câm miệng!"

"khụ khụ..." Dương Chiêu lại ho khan vài tiếng, cả mặt cũng đỏ bừng, khóe miệng có máu chảy ra. Hắn cũng không thèm để ý, giờ tay chà xát hai lần, vẫn cười như trước, không bị lay động: "Ngươi lừa gạt người khác, còn có thể gạt ta? A Yên sẽ thích ngươi sao.. Nàng ủy thác cho ngươi, cũng bắt quá là vì bảo vệ ta an toàn... Sớm biết nàng thâm tình đến vậy, ngày ấy khi thành bị phá, ta nên lấy thân tuấn quốc, vậy sẽ dễ chịu hơn cuộc sống người không ra người mà không giống ma này."

Nhạc Lăng Tiêu mặt mày âm lãnh: "Những lời này là ai nói?"

Dương Chiêu thản nhiên nói: "Nàng cái gì cũng không cần nói, tâm ý của nàng, ta tự nhiên hiểu."

Nhạc Lăng Tiêu cười lạnh: "... Tự cho là đúng." Hắn đứng chấp tay sau lưng, đi mấy bước, ở trên cao bề ngẩng nhìn xuống đối phương: "Ngươi yêu Trần Yên, nhưng từ lúc xuất cung thì nàng đã chết, buồn cười ngươi còn luôn nói yêu nàng, nhưng điểm ấy cũng không phát hiện."

Dương Chiêu ngẩng đầu lên, yên lặng nhìn hắn, vẻ mặt bao phủ một tầng hơi thở chết chóc hiện ra một loại bình tĩnh kì dị. Hắn mở miệng, từng câu từng chữ nói: "Nhạc Lăng Tiêu, trên đời này, vạn sự sẽ không như ngươi mong muốn."

Đó là ngày cuối cùng Dương Chiêu sống trên đời này. Sau khi Nhạc Lăng Tiêu rời đi không bao lâu, hắn liền cướp kiếm của thị vệ, dùng hết sức lực kiếm hướng đến cổ cắt một đường. Máu tươi bắn ra ba thước tuy là nhất chí tử nhưng hắn chưa từng nhắm mắt.

Thị vệ nói, mãi đến khi trước lúc tắt thở hắn cũng chỉ gọi tên một nữ nhân.

"A Yên, A Yên... Trăm đến cùng nàng."

Nhạc Lăng Tiêu chỉ cảm thấy trào phúng.

-- cùng nàng?

Khi còn sống chưa từng quý trọng, chết rồi lại muốn ôn chuyện cũ.

Đáng tiếc, nữ nhân kia nói mình phi thăng, nhưng Dương Chiêu hai tay nhuộm đầy máu tươi chỉ có thể xuống địa ngục căn bản là không thể gặp nhau.

Giống như hắn. Nhất Trương Công Thành Vạn Cốt Khô*. Dùng mạng ngàn vạn người đổi lấy danh đế vương, trăm năm sau đó linh hồn của hắn có thể được về nơi cực lạc hay không, hay vẫn là sẽ an nghỉ trong lòng đất. Cuối cùng hai người vẫn hai nơi trên trời dưới đất.

Nhất Trương Công Thành Vạn Cốt Khô*: (Nghĩa đen) Mỗi một ông tướng khi thành công đều phải trả giá bằng cả vạn bộ xương binh lính chết khô.

(Nghĩa bóng) Vinh quang của bậc vua chúa cũng đều phải trả giá bằng sinh mạng của hàng vạn dân thường.

*

Nhạc Lăng Tiêu từ trong đám con cháu của tôn thất chọn ra một đứa trẻ có tư chất tốt lập thành Đông Cung Thái tử, dốc lòng bồi dưỡng hấn thành tài, nhìn hấn từ một đứa trẻ non nớt hồ đồ, trưởng thành trở thành một thiếu niên đầy nhiệt huyết.

Hấn đang đợi đứa nhỏ này lớn lên.

Chờ Thái tử có thể kế thừa ngôi vị hoàng đế, chờ hấn già rồi... Hấn nghĩ sẽ rời cung, tự mình đi khắp nơi vì A Yên chế tạo một chiếc lồng giam. Chỉ cần hấn sống sót một ngày sẽ buông tay tìm kiếm.

Lại là hội Trung thu hằng năm. Trong cung cử hành tiệc tối, Nhạc Lăng Tiêu uống nhiều mấy chén trở lại dường tâm diện rất sớm, nhìn thấy ánh trăng ngoài cửa sổ, đột nhiên nhớ tới một câu thơ.

"Thường Nga ưng hồi thâu linh dược, bích hải thanh thiên dạ dạ tâm"*

Hằng Nga hối trott ăn linh dược, tẻ lạnh trời cao đêm lại đêm (Thường Nga _ Lý Thương Ân), bên trung gọi thường nga, bên mình gọi Hằng Nga thì phải.

Nàng sẽ nhớ đến hấn sao?

Sẽ không.

Năm đó vô số buổi tối, hấn yên tĩnh nhìn A Yên ngồi trang điểm trước gương, tỉ mỉ lau nhẹ khuôn mặt, hấn cũng đã từng hỏi, vì sao nàng coi trọng dung mạo của chính mình như thế.

Khi đó, nàng trả lời thế nào nhỉ?

"Bởi vì, mặt của ta, ta nhìn cũng vui vẻ."

Hấn hừ nhẹ: "Nhìn trẫm không đủ cho người vui vẻ sao?"

A Yên quay đầu lại, liếc mắt nhìn hấn: "Kém xa."

Ở chung càng lâu, nàng tới chút thâm tình qua loa giả vờ cũng lười cho. Hấn rất muốn rất muốn biết, cái người vô tình, vô tâm vô phế này đến cùng có thể vì một người mà động lòng hay không, tình cảnh lúc đó sẽ như thế nào? Nhưng hấn, không chờ được đến ngày đó vì người kia vĩnh viễn cũng sẽ không là hấn.

Nhưng hấn vẫn ảo tưởng, có một ngày, hấn bỏ xuống trọng trách của hoàng đế, rời bỏ hoàng thành nguy nga tráng lệ này, trở lại căn phòng nhỏ trong núi năm đó, vừa đẩy cửa ra nhìn thấy nữ nhân kia ngồi ở trước gương trang điểm.

Hấn sẽ nói: "Ta tìm thấy nàng rồi." Tìm được, sẽ không bao giờ buông tay.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 30: Phần 3: Bạn gái cũ võng hồng của đại thiếu gia - Đại thiếu gia nhà giàu (1)

Editor: Nhumi

Beta: Công Tử Hào Hoa + Cà ri

"Cô đã ngủ với Niếp Thắng Hoà?"

"... Đoạn Huy, anh hãy nghe em nói, ngày đó em-- "

"Đái Yên, lá gan của cô rất lớn đó."

Người đàn ông cười lạnh một tiếng, hai tay đút vào trong túi quần, đi đến bên cửa sổ, im lặng một lát, đột nhiên nện một quyền lên cửa sổ thủy tinh, quay đầu lại gương mặt dữ tợn: "Con mẹ nó cô ả của ông đây, dùng của ông đây, cô lại dám ở sau lưng tôi ngủ với người đàn ông khác? Niếp Thắng Hòa có mấy đồng tiền rách nhưng hẳn chịu tiêu trên người cô sao? Con mẹ nó cô làm hỏng thanh danh của ông đây, để cho người khác chế giễu, cô đợi đấy, để tôi cho cô biết phản bội tôi cô sẽ có kết cục như thế nào?"

Cả người Đái Yên co rúm lại.

Đoạn Huy bước đến gần nâng bàn tay bóp cổ cô: "Hắn cho cô chỗ tốt gì hả? Kỹ nữ, hắn cho cô bao nhiêu tiền, để cô tự nguyện bò lên giường của hắn hả?"

Đái Yên vùng vẫy, mặt đỏ bừng bởi không hít thở được.

Đoạn Huy bỏ tay xuống, hất Đái Yên ngã xuống đất, đầu đập vào góc bàn, máu từ trên trán chảy xuống: "Không có... Đoạn Huy, không phải em tự nguyện, anh đừng nghe bọn họ nói lung tung! Hôm đó em đi theo Niên Niên đến tiệc rượu của bọn họ, Niên Niên nói hát hai bài là được, em thật sự không biết! Trong rượu có thuốc... Nhất định là trong rượu có thuốc."

Cô dùng cả tay chân đứng lên, bắt lấy tay của người đàn ông, khóc lóc đến thê thảm: "Lúc em tỉnh lại thì đã ở trên giường của hắn rồi, Niếp Thắng Hòa là hạng người gì, người trong giới đều biết, em sẽ ngốc đến nỗi bò lên giường của hắn sao? Cầu xin anh hãy tin em đi mà, em không có khả năng phản bội anh..."

Đoạn Huy cười lạnh, nắm chặt cằm của cô: "Mặc váy hở hang như vậy, tham gia tiệc rượu toàn đàn ông, không phải là muốn quyến rũ đàn ông sao, bị hắn cưỡng bức sao? Còn muốn lừa tôi? Tỉnh lại đi!" Hắn cười nhạt một tiếng, tùy ý sửa sang lại caravat, xoay người rời đi: "Kỹ nữ chính là kỹ nữ, phóng荡 thành thói quen, người tốt không muốn làm, lại muốn làm gà."

Đái Yên tê liệt nằm trên mặt đất, nước mắt rơi không ngừng, cho đến khi hai mắt khô khốc, rút cuộc không rơi nổi nước mắt.

Đây là chuyện xảy ra một tháng trước.

Giờ phút này, trên mặt Đái Yên băng bó nhiều lớp, chết lặng nhìn chính mình trước gương, nâng một tay lên, vuốt ve gò má đau đớn, ngón tay run rẩy không dám tháo băng vải xuống, gương mặt này... Bị hủy.

Đái Yên là một võng hồng khá nổi tiếng ở trên mạng xã hội, nổi danh bởi bạn trai cũ của cô, Đoạn Huy. Bạn gái của đại thiếu gia nhà giàu, dù sao vẫn là được nhiều người chú ý.

Dáng người Đái Yên rất tốt, cao gầy, thon thả, có ngực có mông, tỉ lệ dáng người có thể so với người mẫu, gương mặt tuy không quá xuất sắc, cũng may là có thể làm photoshop, tất ảnh chụp đăng lên weibo đều xinh đẹp, trắng trẻo, về sau có mấy lần paparazzi chụp trộm ảnh cô và Đoạn Huy đi dạo phố, lập tức bị dân cư mạng mạng to lửa đảo. Lửa đảo thì lửa đảo, chỉ cần Đoạn Huy không chê là tốt rồi.

Đái Yên rất yêu người đàn ông này, cũng biết cô không xứng với anh, muốn vào cửa nhà họ Đoạn, tuyệt đối không có khả năng.

Nhưng mà cô còn trẻ, tuổi trẻ còn rất nhiều thời gian để tiêu xài, cũng không cần suy nghĩ đến tương lai quá sớm, chỉ cần có tình yêu, hôn nhân gì gì đó, có cũng được mà không có cũng không sao.

-- ai lúc tuổi còn trẻ mà không có chút giấc mơ lãng mạn?

Đoạn Huy đối với cô rất hào phóng, sinh nhật tặng xe, ngày lễ tặng nhà, tiền tùy tiện dùng.

Vài năm sau đó, trên mạng Đái Yên càng ngày càng nổi tiếng, đã có gần trăm vạn người hâm mộ, tự mở cửa hàng cho riêng mình, ngày lãi đồng tiền, không phải dùng tiền của anh, anh vẫn cười cô, nói còn có người ngại nhiều tiền hay sao.

Cô không phải ngại nhiều tiền.

Mà là... Cô muốn nói cho anh biết, cô là yêu bản thân anh, không phải tiền của anh.

Thế giới trên mạng vòng tròn luẩn quẩn quá loạn.

Ngày đó Niên Niên năn nỉ cô cùng đi dự tiệc chung, những nhẽo nói chi đi một buổi tối, nói ở đây đều là người đứng đắn, lại có nhiều người, nam nữ đều có, nhiều người còn là bạn của Đoạn thiếu gia, tuyệt đối sẽ không gặp chuyện không may.

Niên Niên là bạn bè tốt duy nhất của cô trong vòng tròn này, giao tình bấy năm. Cô mềm lòng, liền đồng ý đi cùng.

Tỉnh lại chính là trên giường với Niếp Thắng Hòa.

Niếp Thắng Hòa, nhị thế tử* trong giới quý công tử thành phố, gương mặt tương xứng giá trị con người, trời sinh có một khuôn mặt yêu nghiệt, đồng thời mang danh nam cận bã, có tiếng là giá trị con người trên trăm tỉ, nhưng mà keo kiệt phải chết. Ngủ với phụ nữ còn đòi đòi phương chi tiền phòng, người khác mua tặng nhà tặng xe còn hẳn tặng socola hay hộp bánh quy thì cũng là hàng siêu thị hết hạn hay giảm giá. Một thời gian sau, ngay cả người mẫu lẫn võng hồng đều đối với hắn kính trọng từ xa*.

*Nhị thể tỏ: người thừa kế gia tài của lớp cha chú để lại.

*kính trọng từ xa: tôn trọng nhưng không gần gũi.

Buổi tối ngày hôm đó, hần bước ra từ phòng tắm, ngang hông quấn khăn tắm màu xám tro, nhìn thấy người trên giường sắc mặt tái nhợt, ánh mắt hoảng sợ, vô cùng thê lương, hần nhếch mép cười nhạt: "Tình rồi?" Sau đó sờ sờ cằm, như là vẫn còn thòm thềm: "... Mở đèn rồi à? Ấy... Mấy vòng hồng danh tiếng trên mạng, ảnh của mười người thì đến chín người là lừa gạt, mặt còn không đẹp bằng tôi, đáng người ngược lại là đủ tiêu chuẩn. Coi như cũng được, cái này cũng không tính là thua thiệt."

Tên khôn khiếp này.

Đái Yên vốn định quên hết thấy mọi thứ, coi như bị chó cắn một cái, nhưng bị Đoạn Huy phát hiện.

Chính Niên Niên nói cho anh biết.

Cái gì bảy năm bạn tốt, quay đầu lại, hóa ra tình chị em cũng chỉ như một lớp túi nilon mà thôi.

"Đái Yên, cô hỏi tôi tại sao ư?"

Niên Niên rút một hơi thuốc, khinh bỉ liếc nhìn cô một cái: "Cô giờ là gương mặt nổi tiếng, mặc lễ phục hàng hiệu cao quý tham dự lễ đính hôn, dùng túi hàng hiệu, đi xe đắt tiền, cô có biết bao người nhìn cô đều không vừa mắt? Cô hỏi tôi tại sao... Tôi còn muốn biết, dựa vào cái gì mà Đoạn Huy lại nhìn trộm cô, cô lại không đẹp, ảnh cũng toàn dựa vào chỉnh sửa, cũng chỉ là có đôi chân trông còn vừa mắt mà thôi."

Đái Yên giận đến run người: "Tôi coi cô là bạn!"

Niên niên cười một tiếng, lắc đầu: "Được, coi như còn một phần tình bạn, có điều này nói cho cô biết, Đoạn Huy đã ngủ với tôi, không chỉ một lần, buồn cười là cô chả hề hay biết, ngu si giống như con người của cô vậy. Cô cũng đừng cảm thấy chia tay là oan ức, hần sớm đã muốn quăng cô đi, chính là không nghĩ cô lại đội nón xanh cho hần nên hần chỉ tức giận mà thôi. Hần đang theo đuổi một cô gái, chỉ là phóng viên nhỏ không có danh tiếng, tất cả đều biết, chỉ riêng có cô không biết."

Đái Yên thật sự không biết. Cô nghĩ, Niên Niên nói đúng, cô chính là một kẻ ngu si.

Đái Yên lên mạng tìm cô gái phóng viên nhỏ đó, thấy Weibo của cô ta. Quả là một cô gái trong sáng, thanh khiết. Gia thế tốt, tốt nghiệp tại một trường đại học danh tiếng, lại có hộ khẩu thành phố. Gương mặt không tính là quá xinh đẹp, nhưng không có chỉnh sửa, thanh tú linh động, cười lên lại ngọt ngào tự nhiên, không giống như cô, chụp hình dù là tấm nào cũng phải chỉnh sửa tư thế, tìm góc độ, chụp hình ba phút, nhưng sửa đến nửa giờ.

Đái Yên thất tình.

Còn chưa kịp tìm chết tìm sống, chưa diễn một khúc hai náo ba thất cổ, ác mộng chân chính liền bắt đầu.

Đoạn Huy tìm người tạt a xít sunfuric, hủy hoại dung mạo của cô.

Mấy phút ngắn ngủi kia, lại dài giống như lãng trì* vậy.

*lãng trì: là phương thức tử hình dùng dao xẻo từng miếng thịt trên người tử tội trong một thời gian kéo dài, cuối cùng dẫn đến cái chết. Ở đây ý chỉ thời gian trôi qua vô cùng dài lâu.

Ban đêm không ngủ được, nằm ở trên giường, cô thầm nghĩ trong cái rủi hóa ra lại có chút may mắn đích thực, giờ chụp ảnh cũng không lừa gạt được ai, cô cả đời này sống với khuôn mặt này, diện mạo thay đổi hoàn toàn, phá hủy nặng nề.

Còn sống làm gì? Cho người ta cười nhạo ư?

Tình yêu?

Rốt cuộc Đoạn Huy cũng tìm được người con gái thích hợp với mình, có thể dẫn người con gái tốt đó về ra mắt bố mẹ.

Bạn bè?

Bạn bè trong vòng, nhiều khi đã tưởng như "chị em tốt", nhưng họ ngay cả việc che giấu cũng không, trực tiếp cười đùa, giễu cợt trên sự đau khổ của người khác.

Người thân?

Ba mẹ gọi điện thoại tới, hỏi cô lúc nào trở về nhà, em trai coi mất sắp lấy vợ, cần dùng tiền, kêu cô nhanh chóng gửi tiền về.

Thật giống như... Không cần thiết phải sống nữa. Đái Yên thờ dài, cầm trên tay một con dao. Có quyết tâm muốn chết, lại không có quyết tâm nhìn khuôn mặt bị hủy của mình. Đời này trôi qua, thật là thất bại mà.

*

A Yên vừa mới tiếp nhận toàn bộ ký ức của nguyên chủ, đang muốn bỏ dao xuống, đột nhiên sau lưng có tiếng vang thật lớn, có người một cước đạp mở cửa phòng, xông vào: "Không được nhúc nhích!"

Cô không kịp chuẩn bị. Lần đầu tiên A Yên gặp phải loại chuyện này, tò mò quay đầu, liếc nhìn người đàn ông vừa mới còn tưởng là cướp, nhìn thấy quần áo của hắn, trong nháy mắt bỏ đi cái ý nghĩ này. Hắn mặc cảnh phục, quần áo có chút nhăn nhúm, có chút bẩn, dính mấy khoảng ố. Nhưng xác thực đây là cảnh phục, nhìn xuống chút nữa... là một khẩu súng chấp pháp của cảnh sát.

Vị tiên sinh này không quá chú trọng hình thức, mái tóc rối bời nhìn qua giống như buổi sáng tùy tiện dùng tay vuốt hai lần, căn bản chưa chải qua, trông mặt đen cuống dã độc hữu sắc bén của thợ săn, rồi đến quần áo, giày, tất màu sắc phối hợp không đồng đều, tất cả đều ám hiệu đây là một người đàn ông không có con mắt thâm mĩ chút nào, theo hình tượng trực nam kiên cường. Phía sau hắn còn có một người cảnh sát lớn tuổi cùng một nữ cảnh sát xinh đẹp.

Người cảnh sát lớn tuổi vờ vàng khuyên như: "Tần Úc, đừng dọa cô ấy, trước hết chúng ta nên khuyên bảo!" Rồi hướng tới A Yên nói: "Tiểu thư, chúng tôi nhận được điện thoại báo cảnh sát, xin cô đừng manh động, gắng giữ bình tĩnh! Hãy nhớ cô có cha mẹ, có người thân, nếu như cô tự sát, bọn họ sẽ ra sao? Đừng vì một lúc mù quáng nhất thời làm ra chuyện điên rồ."

A Yên nói: "Tôi không báo cảnh sát."

Người đàn ông tên Tần Úc mặt vẫn lạnh khốc không nhúc nhích, cầm hướng về phía cô gạt một cái, bỏ lại hai chữ cứng rắn: "Bỏ xuống."

A Yên nhìn hắn một cái, nở nụ cười, quơ quơ dao nhỏ, lại cầm một quả táo nên, nhớ tới một bộ phim từng thấy trong ti vi, nở miệng: "A sir, cắt trái cây cũng là phạm pháp?"

Những người xông vào đều sửng sờ.

Tần Úc hừ lạnh một tiếng, trong mắt xoẹt qua một tia thiếu kiên nhẫn, đi tới phía trước vài bước, tay không cướp lấy con dao trong tay A Yên, cắn vào trái táo đỏ tươi: "Tiểu thư, tôi mặc kệ là ai báo cảnh sát, các người đang lãng phí tài nguyên cộng đồng của quốc gia, sau này nếu là những chuyện trên đùa này thì đừng báo cảnh sát. Loại đùa dai này vô cùng ngớ ngẩn, hơn nữa đây đối với công việc chúng tôi là-- "

A Yên nhú mày, cười thành tiếng: "Chuyện hư hỏng."

"Tùy tiện gọi báo có người tự sát, cô cho là cái gì?"

A Yên nhìn anh một cái, nâng tay lên, tháo từng vòng băng vải trên mặt xuống.

Tần Úc cau mày, không hiểu cô gái tùy tiện này đang muốn làm gì.

Băng vải rút cuộc hoàn toàn được tháo xuống.

Nữ cảnh sát trẻ tuổi không chuẩn bị tốt tâm lý, "A " một tiếng thét chói tai, hai người khác cũng đột nhiên thay đổi sắc mặt. Tần Úc vẫn như cũ mày rậm chặc vắn, môi mím thành một đường.

A Yên quay đầu, nhìn gương mặt bị hủy dung trong gương, gương mặt quả thật rất đáng sợ, nhưng ánh mắt cô lại bình tĩnh, giống như nhìn một món vật phẩm hư hại, chỉ cảm thấy đáng tiếc, cũng không có chút kinh ngạc hay sợ hãi nào.

"A sir, đây chính là chút chuyện hư hỏng nhỏ của tôi."

*

Nữ cảnh sát khuyên bảo A Yên nửa ngày, khuyên cô không nên bởi vì khuôn mặt bị hủy dung mà coi thường mạng sống của mình, bây giờ khoa học kỹ thuật phát triển, phẫu thuật thẩm mỹ, cấy da, kỹ thuật rất tiên tiến, còn có rất nhiều cơ hội khôi phục dung mạo, rất khả thi để thử nghiệm.

A Yên kiên nhẫn nghe, đối với tấm lòng thiện ý của cô ấy, cô đáp lại là mỉm cười thân thiện. Mặc dù là mỉm cười nhưng ở trên gương mặt nhăn nhó, cũng trở nên đáng sợ.

Tần Úc trầm mặc đứng bên cạnh. Hắn nhớ ra cô gái bị hủy dung này là ai rồi. Mấy ngày trước hắn nghe họ hàng nói qua, Niếp Thắng Hòa... hắn ta nhỏ hơn hắn không đến hai tuổi, cháu ngoại trai của hắn đầu óc còn chưa trưởng thành đã đi làm những chuyện chẳng đâu vào đâu...ngủ với một cô gái đã có bạn trai, sau đó cô gái với bạn trai nhà giàu chia tay, bạn trai vì trút con tức giận, ngờ vực tìm người hành hung, hủy dung của cô gái.

Dĩ nhiên, chuyện này không có chứng cứ.

Tuy tuổi tác xấp xỉ, nhưng hắn không hiểu Niếp Thắng Hòa, còn cả đám bè mà không phải bạn kia của hắn ta nữa.

Xảy ra loại chuyện này, bạn trai cũ của cô gái đáng lẽ phải đánh Niếp Thắng Hòa một trận, tốt nhất nên đánh gãy mấy cái xương sườn của hắn ta mới đúng, tại sao ngược lại hủy dung của cô ấy?

Hắn nhìn A Yên.

Vừa nãy lúc Tiểu Ngô khuyên bảo, có hỏi tên cô, cô nói mình tên Đái Yên.

Hóa ra, chính là cô.

Cuối cùng, A Yên bảo đảm: "Tôi sẽ không tự sát, cảm ơn mọi người cùng tôi nói nhiều như vậy, tôi đối với mặt tôi tràn đầy lòng tin, không quá một tháng, tôi nhất định có thể khôi phục mỹ nhan thịnh thế."

Tiểu Ngô đáp lại cô bằng ánh mắt đồng tình, vỗ vỗ tay của cô.

Hai vị cảnh sát ra ngoài, Tần Úc vẫn không nhúc nhích.

A Yên kinh ngạc nhìn anh một cái: "A sir-- "

"Cô định diễn cảnh kẻ cướp bấn cẳng à?" Tần Úc không lạnh không nóng nói, dừng lại chốc lát, lại nói: "-- Tần Úc."

"Cảnh sát Tần." A Yên biết lắng nghe, chỉ ra cửa: "Anh có thể đi bận bịu chuyện quốc gia đại sự, tôi tự xử lý chuyện nhỏ hư hỏng của tôi."

Tần Úc hơi sững sờ, trên mặt không biểu tình như cũ, hơi chậm lại, đi tới cạnh cửa, quay đầu: "Người sống không phải chỉ có một gương mặt."

A Yên giật mình, đối với hắn khẽ mỉm cười: "Nhưng là người cần có một khuôn mặt xinh đẹp, như thế có thể sống thoải mái hơn."

*

Sau khi cảnh sát đi, A Yên cũng không để ý ai báo án, trực tiếp bấm gọi người đại diện Shary, sau một lát, Shary đến, nhìn thấy A Yên không có che mặt, không nhìn được dời ánh mắt, thờ dài.

A Yên nói: "Chụp hai tấm ảnh đi."

Shary: "... Cái gì? "

A Yên chỉ mình mặt: "Em sắp trở thành kỳ tích trong giới thẩm mỹ chính hình, chụp mấy tấm ảnh, gửi cho truyền thông, gửi cho cả bên thẩm mỹ, một tháng sau, mở buổi phóng vấn đưa tin, nhận lấy mấy hợp đồng chụp hình quảng cáo, nhất định kiếm một số tiền lớn."

Shary nhìn cô, lại như nhìn một kẻ điên, có chút thương hại: "A Yên, ý tưởng rất tốt... Nhưng em đừng trách chị gọi cho em gáo nước lạnh, bây giờ kỹ thuật tiên tiến, coi như em đi Hàn Quốc, đi Nhật Bản, đi nước Mỹ, cũng không có cách nào khôi phục dung mạo ban đầu. Em vẫn là an tâm ở nhà nghỉ ngơi đi, trước đây cửa hàng của em cũng kiếm lời, còn có Đoạn Huy cho, không thiếu, đủ em dùng."

A Yên cười một tiếng: "Em muốn là ra ánh sáng."

Shary nhìn chằm chằm vào khuôn mặt đã bị hủy hoàn toàn: "Em... Điên rồi? "

A Yên thật lòng nói: "Em muốn lộ ra ánh sáng, em muốn quyến rũ một người đàn ông."

Shary: "... Em, em đừng điên. Chị biết em bị đá kích, nhưng chuyện đã như vậy, em... Ài, Đoạn đại thiếu đã tìm bạn gái mới, cô gái kia chị cũng đã gặp, thật sự là một cô gái tốt, nhà anh ta cũng đồng ý, em đừng mơ tưởng nữa."

A Yên ngẩn ra, chân mày khẽ hất: "Đoạn đại thiếu?"

Shary nói: "Đoạn Huy đó, em mất trí à?"

A Yên liền giãn ra mi tâm, cười nói: "Không, em cùng anh ta không còn liên quan."

Nhân vật mạnh mỗi nhân vật của thế giới này...Niếp Thắng Hòa.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhan Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 31-1: Đại thiếu gia nhà giàu (2)

Editor + Beta: Cà ri

Ngày hôm đó Shary đem ảnh gửi cho truyền thông cùng đăng lên mạng, ngay lập tức liền lên hot search. Phần lớn dân cư mạng đều tỏ vẻ thương hại cùng lên án hung thù ra tay tàn nhẫn, phá hủy gương mặt của cô gái như vậy thì khác gì phá hủy cả cuộc đời của cô ấy, cho dù sau này có thể chữa trị nhưng nhất định vẫn sẽ để lại dấu vết, tạo thành tổn thương tâm lý, càng đáng sợ hơn khi vết sẹo sẽ theo cô ấy đi đến cuối đời.

Còn một phần nhỏ khác năng lượng bùng bùng, xem trò vui không chê lớn chuyện, còn có dân cư mạng tự xưng là trực nam ung thư thời kỳ cuối, ở dưới bình luận nhần lại.

"Nhìn đi, đây chính là kết quả của phụ nữ hám của."

"Ai nha, vốn dựa vào mặt chụp ảnh selfie để câu đàn ông, bây giờ thì gặp báo ứng rồi."

"Oa oa đã bị hủy dung còn đăng lên mạng làm đau mắt mọi người, muốn nổi tiếng đến điên rồi."

"Đáng đời."

Về phần những chị em "tốt" trong giới vồng hồng, bề ngoài thì ở trên Weibo động viên A Yên cố gắng lên, một người so với một người càng thêm chân thành cảm động, sau lưng thì bằng mặt không bằng lòng, mỉa mai châm chọc, trên mạng cùng thực thể đều sống bằng hai mặt. Tình người ấm lạnh tự biết.

Còn phần người qua đường không quan tâm chỉ đến xem cuộc vui, có đồng tình, có lạnh lùng, dù sao cũng không liên quan tới mình an ủi một câu chẳng mất miếng thịt, mắng một câu cũng chẳng thiệt hại gì. Người đau khổ nhất cũng chỉ là chính mình.

A Yên một mình ở trong phòng trọ, mời một Di hơi lớn tuổi nấu cơm cùng dọn dẹp nhà cửa về, cửa lớn không ra, cửa nhỏ không mở, rón hết tâm trí chữa trị lại gương mặt bị hủy dung của mình. Cuộc sống như thế này không khác gì những tháng ngày sống ở cấm điện Ma giới.

Mỗi lần đi Trần nhìn vào gương mặt bị hủy của A Yên đều thấy không đành lòng thở dài thương tiếc, mắng kẻ chủ mưu sao có thể không có lương tâm mà sai người ra tay tàn nhẫn như vậy. A Yên nghe thấy nhưng không để trong lòng, ngược lại càng cảm thấy an tâm bình tĩnh. Chuyện cần phải làm còn rất nhiều, không cần phải vội cứ từ từ mà làm.

Những tấm ảnh đăng lên được ba ngày..... Chuông cửa vang lên. Di Trần đi đến mở cửa, ngạc nhiên khi thấy người đứng trước cửa: "Đồng chí cảnh sát, chúng tôi không có báo cảnh sát..." Tần Úc hai tay ôm ngực, lạnh nhạt nói: "...Đội Yên đâu?"

Di Trần bước vào trong nhà lớn tiếng gọi A Yên: "Đội tiểu thư ngoài này có đồng chí cảnh sát tới, có phải vụ án có tiến triển, bắt được thủ phạm rồi không?" A Yên vừa đi ra ngoài vừa nói: "Bắt được cũng vô dụng, dù sao cũng chỉ là mấy tay sai không phải kẻ chủ mưu."

A Yên vừa đi ra ngoài đã thấy Tần Úc đang đứng trước cửa. Gương mặt lạnh lùng, cứng nhắc, đôi mắt sắc bén lộ ra khí chất sắc sảo nhìn ai cũng giống như đang nhìn phạm nhân, vô cùng nghiêm túc. A Yên hơi khinh ngạc: "A Sir... Cảnh sát Tần?" Tần Úc thấy cô liền nhìn từ trên xuống dưới một lượt, hơi dơ tay rồi quay người rời đi: "... Tôi nhìn một chút xem cô có tự sát hay không."

Di Trần đợi Tần Úc đi xa mới dám tức giận mắng: "Miệng xú quấy, nói toàn lời khó nghe... Đây còn là cảnh sát tốt của nhân dân chúng ta sao? Đội tiểu thư, cô yên tâm, đợi một lát nữa hết giờ làm tôi liền đến đồn cảnh sát báo cáo hấn, không có một chút ý tứ giác nào phục vụ nhân dân cả."

A Yên lắc đầu: "Tuy miệng thì nói lời ác độc, nhưng tấm lòng rất tốt."

Di Trần có chút nghi ngờ: "Làm sao cô biết được?"

A Yên chỉ vào mũi của mình nói: "Người được."

"... Đội tiểu thư, cô đang kể chuyện cười sao? Không buồn cười."

Lại qua một ngày, hiếm lắm mới thấy A Yên một lần vào Weibo đăng một dòng trạng thái mới.

-- Chờ tôi một tháng.

Hôm nay trong nhà Di Trần có việc, nấu xong cơm tối cho A Yên, rồi mới đi.

A Yên rót một ly rượu vang đỏ, ngửi mùi đồ ăn thơm phức, tâm tình rất vui vẻ, muốn cùng gương mặt của mình có một bữa tối hẹn hò ngọt ngào dưới ánh nến.

A Yên từ trong phòng lấy ra một cái gương soi nhỏ, đặt lên bàn điều chỉnh góc độ có thể nhìn thấy gương mặt hồi phục được một nửa của mình, làn da tuy vẫn gồ ghề nhưng ít ra cũng không làm cho người đối diện không dám nhìn thẳng nữa. Thế giới chỉ có hai người, thật tốt a.

Vừa mới uống được một hớp rượu, chuông cửa vang lên. A Yên đi về phía cánh cửa, nghĩ chắc Di Trần quên đồ lên quay lại lấy. Vừa mới mở cửa liền thấy người đứng bên ngoài lại là Tần Úc. Hấn dơ điện thoại trong tay lên: "Cô đăng Weibo."

A Yên nhú mày: "Đăng Weibo cũng phạm pháp?"

Tần Úc hỏi: "Vì sao lại nói chờ cô một tháng?"

A Yên bật cười, nghiêng người tự vào khung cửa bên cạnh nói: "Cảnh sát Tần, nếu anh quan tâm tôi có thể nói thẳng, không cần quang co lòng vòng nhà."

Tần Úc vẫn là gương mặt lạnh lùng đó: "Tôi không quang co lòng vòng, cô có ý gì? Một tháng sau tự sát?"

A Yên lại hỏi: "Anh đối với người dân từng báo án đều quan tâm như vậy sao?"

Tần Úc trả lời: "Đúng vậy, đối với người có ý định muốn tự sát báo án, đều cần phải đề ý."

Nghe đối phương trả lời thẳng thắn như vậy, A Yên liền không có tâm trạng trêu đùa nữa: "Tôi đã nói rồi sẽ không tự tử, thì chắc chắn sẽ không, Anh..." Đang nói tự nhiên dừng lại một chút, giọng nói có chút hiếu kỳ hỏi: "Anh nhìn mặt của tôi, mắt cũng không chớp một cái, anh không sợ sao?" Tần Úc nhàn nhạt trả lời: "Thị thể khó coi hơn so với cô, tôi đã từng thấy rất nhiều."

A Yên nở nụ cười, đôi mắt chớp chớp dừng mị thuật... đột nhiên dừng lại. Không được. Hắn là người đàn ông chính trực, hơn nữa lại là cảnh sát, tốt nhất vẫn nên giấu thật kỹ đuôi cáo của mình lại, không nên đụng tới hắn.

Tần Úc lại nói: "Đã bắt được nghi phạm tạt axit sunfuric, hắn nói không có ai sai khiến hắn cả, chỉ đơn giản là hắn nhìn cô không vừa mắt, nên mới muốn cho cô một chút dạy dỗ nhớ đời."

A Yên gạt đầu, không quan tâm lắm: "Tôi đã biết, anh văt và rồi."

Tần Úc nghe cô nói xong, hất tay rời đi, đi được vài bước lại dừng lại quay đầu nói: "Cô có khách?"

A Yên theo ánh mắt của hắn xoay người nhìn lại, thấy bữa tối lãng mạn dưới ánh nến cùng chiếc gương đang phản chiếu ánh sáng lấp lóe, ánh mắt trở nên mềm mại: "Ừm."

Tần Úc giống như muốn nói cái gì, nhưng lại không mở miệng.

A Yên có chút tiếc nuối nhìn hắn nói: "Cảnh sát Tần vốn có thể mời anh, nhưng thật ngại quá tôi đã đồng ý với nói rồi..." giờ tay nên sờ gương mặt không chút nhũn nhui của mình, cười khê: "...Tối nay, chỉ thuộc về hai người chúng tôi mà thôi."

Tần Úc ngơ ngác: "Hai người? Người đâu?"

A Yên bình tĩnh nhìn hắn: "Tôi cùng gương mặt của tôi, thế giới của hai người thật tốt đẹp mà lại hạnh phúc."

Tần Úc sùng sốt, hừ lạnh một tiếng: "Bệnh thần kinh."

A Yên nhìn bóng lưng rời đi của hắn, đóng cửa quay lại bàn ăn, tiếp tục hưởng thụ buổi hẹn hò ngọt ngào.

*

Nhiếp Thắng Hòa đứng ngoài ban công hút xong điếu thuốc quay lại phòng, nhìn người phụ nữ vừa tắm xong, thay bộ đồ ngày hôm qua, mặc bộ quần áo mới, đang ngồi nghịch chìa khóa xe của hắn.

Người phụ nữ này tên là gì nhỉ? Emi? Betty?... A đúng rồi, Angelina. Không phải người nước ngoài, nhưng lại thích dùng tên Tây, chẳng lẽ chỉ cần tên nhiều một chút tiếng Anh, thì sẽ trở thành người nước ngoài?... Không phải vẫn là cái loại sản phẩm phẫu thuật thẩm mỹ, ngực thì độn silicone à.

Nhưng hắn thích ánh mắt tràn đầy dục vọng cùng lòng tham không thèm che giấu của Angelina. Phụ nữ thẳng thắn nhưng vẫn có chỗ đáng yêu.

Nhiếp Thắng Hòa đi đến, bất chợt ôm lấy eo Angelina, đầu dụi vào cổ cô, nhẹ nhàng mở miệng gặm cắn: "Thích không?"

"Ai nha, Nhiếp thiếu... đáng ghét." Angelina quay đầu, vỗ nhẹ hắn một cái, cầm chìa khóa xe lắc lắc: "Xe của anh?"

"Một trong những chiếc xe của tôi."

Ánh mắt Angelina lóe sáng: "Cho em mượn lái thử?"

"Vậy không được."

Angelina chu đôi môi đỏ: "...Keo kiệt."

Nhiếp Thắng Hòa cười vô lại, nhéo thịt trên eo cô, lấy lại chìa khóa xe, sau đó đến tủ đầu giường cầm hai túi bánh bích quy có nhân: "Này, đói bụng không, cầm về ăn đi."

Angelina tức giận xanh cả mặt: "Anh lấy cái này đuổi tôi đi?"

Nhiếp Thắng Hòa cười xinh đẹp, đôi mắt hao đào mang vẻ tùy tiện bắt cần đời: "Bảo bối, trước khi ngủ cùng tôi, chưa nghe thấy biệt hiệu khinh thành đệ nhất văt cô chảy ra nước* à?"

* vắt cổ chày ra nước: ám chỉ người keo kiệt bủn xỉn không bao giờ phí bỏ một thứ gì... đến cái Chày mà hắn còn vắt ra nước.

Angelina cắn giận cắn môi.

Đã nghe qua, đánh lừa thế giới, khinh thành đệ nhất vắt cổ chày ra nước, đệ nhất nam cận bã trong bảng Huyền Thuồng Lệnh, người nào không biết?

Mà cô cũng mắc phải sai lầm giống rất nhiều tiền bối giới võng hồng... Nghĩ rằng mình sẽ là người đặc biệt nhất trong đó, ở trong mắt hắn chính là duy nhất, special one.

Nhiếp Thắng Hòa mở tủ lạnh khác sạn, lấy ra một lon bia, mở ra uống một hớp, suy nghĩ một chút mới xoay người lấy một lon coca lạnh đưa cho Angelina: "Tối, cái này cũng cho cô."

"Mẹ nó, ai muốn coca của anh!"

Angelina sắp tức điên rồi. Nếu nói hắn là tên giả làm người giàu có, vậy khẳng định không phải.

Ở khu nhà cấp cao có bể bơi trong khu đất có giá tiền đắt nhất, đi xe thể thao đắt tiền, không chỉ một hai chiếc, tiền bảo dưỡng xe hàng năm cũng không biết tiêu hết bao nhiêu tiền, đồ gia dụng, đồ điện trong phòng, mẹ nó toàn đồ tốt nhất... Cổ tình đối với phụ nữ lại keo kiệt phải chết.

"Đừng nổi nóng." Nhiếp Thắng Hòa khoát một tay lên cánh tủ, chậm rãi nói: "Loại phụ nữ nào, xứng với giá đó, cho cô một túi bánh bích quy cùng một lon coca, không thiệt."

Bộ ngực đầy đặn của Angelina phập phồng, tức đến nỗi bộ ngực quý báu cũng muốn nổi tung: "Mẹ nó! Nhiếp Thắng Hòa, cho dù chơi gái cũng phải trả tiền chứ? Còn anh cho tôi là ăn mày sao!"

Nhiếp Thắng Hòa cười một tiếng: "Nói như vậy rất tổn thương tình cảm đấy."

Hắn chậm rãi đi tới, hơi cúi người, nhìn đôi mắt căm phẫn cô gái, nụ cười bên khóe môi không biến mất, đôi mắt hoa đào ẩn ý đưa tình, dưới bóng tối hồn xiêu phách lạc: "Ai chơi gái còn chưa biết. Người đàn ông giống như tôi, vừa có dáng người, vừa có mặt lại vừa có thể lực... Chơi một lần, cô nên tảng gia bại sản."

Angelina thất thần một lát.

Người đàn ông này... Quá đẹp rồi.

Nhiếp Thắng Hòa đứng thẳng người, tiếp tục uống bia đen của hắn: "Nghĩ kỹ chưa?"

Angelina tỉnh táo lại, đỏ mặt lên, cầm lấy túi để một bên, rồi đi: "Mẹ nó, không chỉ keo kiệt, lại còn mẹ nó tự kỷ."

Nhiếp Thắng Hòa nhún nhún vai.

Người đi rồi, hắn mặc quần áo xong, xuống lầu. vừa vặn nhìn thấy Nhiếp Thắng Kỳ từ bên ngoài đi tới.

Anh trai của hắn liếc mắt nhìn cô gái nổi giận đùng đùng đi ra ngoài, lúc quay đầu lại, ánh mắt còn mang theo mấy phần bất mãn: "... Lại cùng phụ nữ qua đêm?"

Nhiếp Thắng Hòa giơ hai tay lên, làm tư thế đầu hàng: "Anh, tha cho em đi, em không muốn bị ba mẹ lại nhai, nên mới dọn ra ngoài."

Nhiếp Thắng Kỳ hỏi: "Lại làm cách gì đuổi người đi?"

Nhiếp Thắng Hòa nhếch miệng cười: "Bánh bích quy với coca, nhưng người ta không cần, vừa vặn, tiết kiệm để cho người tiếp theo qua đêm."

Nhiếp Thắng Kỳ: "..."

Một lát sau hắn mới hồi phục tâm tình, cuối cùng mới có thể ôn hòa nhã nhặn nói chuyện: "Cậu chuẩn bị chơi đến bao giờ? Có thể kiềm chế hay không? Danh tiếng xấu như vậy, sau này còn ai dám gả cho cậu nữa?"

"Em chơi của em, cần gì phải e ngại ai nữa?" Nhiếp Thắng Hòa không kiên nhẫn nhún nhún mày: "Còn danh tiếng... dựa vào cái gì mà em phải cho bọn họ phí bị niếng đầu? Nam nữ hoan ái, người tình ta nguyện, mấy cô ấy lại không thiệt thòi gì, em còn cảm thấy mệt đấy, mấy cô gái này mười người thì chín người chỉnh sửa, chỉ có em còn nguyên trang, em còn chưa hỏi mấy cô ấy phí qua đêm đã quá phúc hậu rồi."

Nhiếp Thắng Kỳ hít sâu một hơi: "Anh không hỏi cậu mấy thứ này. Lần trước cậu đắc tội Đoạn gia, hại một cô gái bị hủy dung, cậu có biết hay không!"

Nhiếp Thắng Hòa cười: "Đoạn Huy cũng thật là, có bản lĩnh đến tạt axit sunfuric em nè, đánh một trận cũng được, lại lấy phụ nữ trút giận, đúng là đồ không ra gì."

Nhiếp Thắng Kỳ không nhịn được nữa: "Đù! một ngày nào đó, cậu sẽ được ăn khổ."

Nhiếp Thắng Hòa hờ hững: "Đến ngày đó lại nói."

Nhiếp Thắng Kỳ nói: "Cậu nhỏ hỏi cậu đấy."

Lúc này Nhiếp Thắng Hòa mới thu lại vẻ vô lại bất cần đời, trong nháy mắt đứng thẳng người lên, khẩn trương hỏi: "Anh, anh đừng làm em sợ... Hỏi em làm gì? Cô gái kia... người phụ nữ của Đoạn Huy, làm cái gì... cô ấy bị người ta bỏ thuốc, ngủ say giống như heo, lúc em trở về phòng đã thấy cô ấy nằm trên giường, em nghĩ người khác tặng đại lễ đến, không phải em ép buộc cô ấy, không phải em nên kế hoạch a. Anh mau giúp em nói với cậu nhỏ, em trong sạch!"

Nhiếp Thắng Kỳ cười lạnh: "Bây giờ biết sợ rồi? Cậu tốt nhất nên tự mình nói sự thật với cậu nhỏ đi, nếu để cậu nhỏ điều tra được cái gì... Cậu trò vị đại gia thiết diện vô tư này đưa cậu vào tù đi!"

"Chắc. "

Nhiếp Thắng Hòa bắt đầu đi, tay nắm tóc, phiền lòng vô cùng, đi mấy bước, miệng phun ra mấy chữ: "... Thật mẹ nó xui xẻo."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 31-2: Đại thiếu gia nhà giàu (3)

Editor + Beta: Cà ri

Đoạn Huy nhìn tin tức mới trên Weibo.

—— chờ tôi một tháng.

Buồn cười, chờ một tháng, thì như thế nào?

Đã là người phụ nữ của hắn, cho dù có muốn hay không, thì trước khi hắn vứt bỏ cô thì không được bắt cả hai tay. Còn bây giờ thật đáng đời.

Dù sao một người bán một người mua, hắn đã cho tiền, số tiền đó cũng đủ để Đới Yên sống đến cuối đời, hắn cũng chẳng cần cảm thấy có gì tốt mà đồng tình.

"Anh đang xem gì đó?"

Đoạn Huy quay đầu lại, thấy Bạch Cận đang đi tới, đem điện thoại bỏ xuống, cười nói: "Tùy tiện xem chút tin tức trên Weibo. Sao hôm nay em tan tâm muộn thế?"

"Đúng vậy, ở tòa soạn có một đồng công việc, mệt chết em rồi." Bạch Cận kéo cánh tay của hắn, hoạt bát thề lời, làm nũng: "Em muốn ăn thật nhiều."

Đoạn Huy cung chiêu mà sờ mặt cô: "Được, anh dẫn em đi."

Xe chạy được nửa đường, Bạch Cận ngừng lướt Weibo, ngẩn đầu hỏi: "Đoạn Huy, chuyện về bạn gái cũ của anh... anh có biết không?"

Đoạn Huy mặt không đổi sắc: "Biết. "

Bạch Cận thờ dãi: "Một cô gái tốt thật đáng thương, tri phí giải phẫu rất đắt đi, anh nếu có thể giúp, thì nên giúp chút ít. "

Tay Đoạn Huy đặt trên tay lái nắm thật chặt, nghiêng đầu nhìn bạn gái tốt bụng của mình, mỉm cười: "Loại phụ nữ này, cho chút ngon ngọt sẽ quần lấy không buông, em quá ngây thơ rồi, ngốc."

Bạch Cận cau mày: "Nhưng mà —— "

Đoạn Huy ngắt lời: "Yên tâm, anh biết rồi, trong lòng anh có tính toán."

*

A Yên ở trong phòng tắm, ngâm người thả lỏng trong bồn tắm, ngửi mùi hương hoa hồng, trong lòng lẩm nhẩm "Ta sẽ trở nên đẹp hơn, ta sẽ trở nên càng đẹp hơn...", nhắm đến lần thứ mười, chuông điện thoại vang lên.

A Yên cũng không nhìn tên người gọi cứ vậy mà nghe máy.

"Xin chào. "

Giọng nói của đôi phương rất lạnh, mơ hồ còn có chút châm chọc: "Đới Yên, mặc kệ cô muốn chơi trò xiếc gì, cô chơi không được tôi. Đờn này cô không chết đói, không chết lạnh, có chỗ ở, nên thấy đủ đi. "

A Yên chậm rãi mở mắt, bên trong hơi nước mịn mờ, về mặt mơ hồ: "Anh là Đoạn Huy?"

Đôi phương hừ lạnh một tiếng.

Tay A Yên vỗ vỗ trên mặt nước ấm áp: "Là anh sai người tạt axit sunfuric, huỷ dung tôi?"

Đoạn Huy cười lạnh: "Cô muốn ghi âm lời tôi nói? Tôi khuyên cô nên trở lên thông minh một chút, muốn đấu với tôi, cô đến mình chết như thế nào cũng không biết được đâu."

"Đây tính là uy hiếp?"

"Cô cứ việc báo cảnh sát."

"Không, không..." A Yên chậm rì rì nói hai chữ, từ trong nước nóng đứng dậy, đôi mắt vốn nên nhu tình như nước, lại từ từ trở lên lạnh nhạt: "Cảm ơn cuộc gọi này của anh."

Cô bước ra khỏi bồn tắm lớn, tiếng nước chảy, từng vòng gọn sóng tán ra, lại trở lên bình tĩnh, giống con người của cô, giọng nói của cô giống như những con sóng đen dừ dội, âm thầm che giấu tất cả những cảm xúc này: "Tôi nhớ kỹ anh, Đoạn tiên sinh. "

Nói xong, không do dự trực tiếp cúp máy, sau đó đem số điện thoại vừa gọi đến, kéo vào danh sách đen.

*

Nửa tháng sau, A Yên vẫn ở nhà, thế nhưng nhất định cương quyết đóng cửa từ chối tiếp khách, dằn dò di trần, mặt kệ ai tới, thì nói với họ cô ở nông thôn dưỡng bệnh, qua một thời gian ngắn mới trở về, cho dù ba mẹ ruột của cô có đến, cũng nói với họ như vậy, không cho phép họ vào trong nhà.

Di Trần nghi hoặc: "Đới tiểu thư, cô muốn làm gì?"

A Yên đang hoàng trình trọng trả lời: "Có lẽ trung y chuyên môn chữa trị mặt, cho tôi một phương thuốc, thuốc này chỉ có thể một mình ở trong phòng thí nghiệm, không thể để người khác nhìn thấy."

Di Trần kinh hãi: "Lang trung giang hồ? Sẽ không phải là tên lừa bịp đi?"

A Yên nói: "Phương thuốc cổ truyền, thử một lần mới biết."

Vì thế, A Yên một thân một mình ngồi ở trong phòng, bình thường chỉ kêu di Trần để đồ ăn trước cửa, đơn giản mà không cần ra khỏi cửa phòng.

Mẹ Đới thực sự mang theo con trai đến cửa một lần, nghe nói A Yên bị hủy dung, thuận miệng hỏi hai câu, biết không có nguy hiểm tính mạng, lại lo lắng hỏi: "Vậy bạn trai Yên Yên, sẽ không cần nó nữa đi? Nhà kết hôn của em trai của nó, còn trông cậy nó chỉ một phần đóng góp đấy! Còn nữa, tiền kiếm được trước đây của nó đâu? Chắc còn để lại một ít đi? Không thể tiếp tục trì hoãn nữa —— tuổi này con trai ở nông thôn nhất định phải nói chuyện hôn nhân, nếu không có chẳng phải để người ta cười vào mặt sao!"

Di Trần không vừa lòng: "Mặt của Đới tiểu thư bị người ta tạt axit sunfuric, cô biết axit sunfuric là cái gì sao?"

Mẹ Đới mẩu vùi la lên: " Không phải di nói nó nằm viện mấy ngày, đã xuất viện sao? Vậy thì không có chuyện gì to tát. Ai nha, di à, di không hiểu! Con trai của tôi đến tuổi kết hôn, trong nhà không có tiền để dành, không thể cưới vợ cho nó, tôi gấp muốn chết rồi đây! "

Di Trần cảm thấy không có tiếng nói chung với người này, theo lời A yên dằn dò trước đó, đem phong bì bên trong có ít tiền đưa cho mẹ Đới, rồi bảo bà trở về đi.

Mẹ Đới đếm đếm tiền mặt, miệng chắc chắc thành tiếng: "Không đủ, không đủ a! Yên Yên rốt cuộc đi đâu rồi? Điện thoại cũng không nghe máy... Di nói cho tôi biết nó đi chỗ nào, để tôi đến tìm nó nói chuyện, chuyện trong nhà chúng tôi, di không hiểu! "

Di Trần đẩy nạng đi ra ngoài: "Đới tiểu thư đi đâu, ngay cả bố mẹ ruột, cô ấy cũng không nói cho biết, thì sẽ nói với tôi sao? Cô thử kiểm mấy người bạn thân của cô ấy xem, không chừng bọn họ có thể biết."

Tiền bước mẹ Đới đi, di Trần nhìn cửa phòng đang đóng chặt, có chút đau lòng cho cô chủ.

Tiểu cô nương lẻ loi một mình, mặt hủy dung bạn trai bỏ theo người khác, chịu kích thích lớn như vậy, tinh thần có chút không bình thường, mỗi ngày chỉ biết cầm gương, nhìn gương mặt kiến người ta tối ngủ cũng mơ thấy ác mộng. Còn nở nụ cười quái dị... Đáng thương, đáng thương a!

Bà thỉnh thoảng hay đến gõ cửa, hỏi một câu: "Đới tiểu thư, cô vẫn ổn chứ?"

Bên trong sẽ luôn trả lời: "Rất tốt, yên tâm."

Cứ như vậy một tuần trôi qua, mẹ Đới mẫu thật sự không tới cửa nữa, A Yên cũng không có người bạn nào tới thăm bệnh, nhưng mà người cảnh sát thái độ rất có vấn đề lần trước lại tới nữa.

Di Trần nói: "Đới tiểu thư không ở nhà, cô ấy ở nông thôn dưỡng bệnh."

Tần Úc mặt không chút thay đổi nói: "Không có khả năng. Đới Yên không bằng lái xe, cũng không có ghi chép xuất hành —— " mắt nhìn vào căn phòng ở cuối hành lang, nhíu mày hỏi: "Tự giam bên trong bao lâu rồi?"

Di Trần sùng sộ lên mắng: "Sao cậu không nói lý đây? Làm sao cậu biết Đới tiểu thư không có bằng lái xe, không có ghi chép xuất hành? Có phải cậu kiểm tra không? Cậu như vậy chính là xâm phạm quyền riêng tư của công dân, tôi cùng cậu nói lý, tôi biết luật pháp —— cậu muốn đi đâu? Sao cậu lại tự tiện đi vào thì vào a ——?"

Tần Úc đi đến phòng cửa, nhắc chân chuẩn bị đập cửa.

Cửa phòng từ bên trong mở ra.

Thời gian qua thật lâu, hiếm thấy A Yên lại dùng băng vải quấn mặt, ánh mắt thiếu kiên nhẫn nhìn người đứng trước mặt: "A Sir, tôi không biết lần trước là ai báo cảnh, lãng phí tài nguyên công cộng, tóm lại không phải tôi. Anh hãy bỏ qua cho tôi đi..Tôi đã nói sẽ không tự sát, không cần anh cứ thỉnh thoảng lại đến đây xem một cái đầu, sẽ không cần anh thay tôi nhặt xác."

Tần Úc làm như không nghe thấy, chỉ hỏi: "Hai ngày nay cô đều nhốt mình trong phòng?"

A Yên hỏi ngược lại: "Cũng phạm pháp sao?"

Ánh mắt Tần Úc thâm thúy lướt qua cô nhìn vào trong phòng: "Đới Yên tôi nghi ngờ cô gia nhập hội bán hàng đa cấp phi pháp."

...

A Yên thực sự thấy hần rất phiền, nghiêng người nhường đường: "Anh cứ việc lục soát, lục soát xong thì mau về nhà đi, anh tan tâm rồi không có chuyện gì khác phải làm sao?"

Tần Úc nói: "Tan tâm sớm, tới xem cô, rồi mới về nhà."

A Yên liếc mắt nhìn đồng hồ: "Hơn tám giờ, sắp chín giờ, còn sớm? "

Tần Úc bình tĩnh nói: "Sớm hơn so với bình thường. "

A Yên khoanh tay, vừa nãy dùng Cổ Đồng kính chỉnh sửa dung mạo được một nửa, bỗng nhiên bị cắt ngang, tính tình liền cáu gắt: "Được rồi, người anh cũng nhìn thấy rồi, tôi không tự sát, có thể đi được chưa?"

Tần Úc gạt đầu, thật sự xoay người rời đi.

A Yên nhìn hần một cái, gọi hần: "Cảnh sát Tần."

Tần Úc dừng lại, xoay người.

A Yên nhìn ống quần xắn lên của hần, lại nhìn đôi tất đi đến mắt cá chân của hần, hai chiếc tất không cùng kiểu dáng, mờ mờ: "...Trong nhà anh thiếu gương sao?"

Tần Úc trả lời: "Không thiếu. "

"Ồ." A Yên gạt đầu: "Tạm biệt."

Tiền Tần Úc đi, A Yên quay lại phòng, bắt đầu thu dọn đồ đạc này nọ, chuẩn bị tìm khách sạn 5 sao ở mấy ngày, tiến hành bước cuối cùng chữa trị gương mặt, tránh đột nhiên xuất hiện loại tình huống giống ngày hôm nay.

Di Trần hỏi: "Đới tiểu thư, cô muốn ra ngoài?"

A Yên nói: "Đúng, đến nông thôn ở hai ngày."

Di Trần thờ dãi: "Người nhà cô không nói đạo lý."

A Yên không để ý: "Nông thôn có rất nhiều nơi, tôi không về nhà mình."

Di Trần không nói lời nào, một lát sau không nhịn được hùng hực tâm tình bát quái làm mai: "Đới tiểu thư, vị cảnh sát kia có phải đã coi trọng cô không?"

nếu không vì sao cứ ba ngày hai bữa lại chạy đến nhà cô đâu?"

A Yên gấp mấy bộ quần áo: "Không biết, có khả năng đi."

Di Trần giúp đỡ gấp quần áo, miệng cũng không nhàn rỗi nói: "Tôi thấy chàng trai này rất đứng đắn, mắt là mắt, mũi là mũi, dáng người cũng rất tốt, nhất định rất giỏi giang làm mấy việc nặng trong nhà giúp vợ, ăn mặc có chút lòi thối, đàn ông mà... Lòi thối một chút cũng không sao, không phải sau này kết hôn còn có vợ quần sao?"

Trần Yên không dây dưa: "Người tôi muốn ngủ không phải là hán."

"Ồi." Di Trần không hài lòng, trừng cô một cái: "Con gái thì nói chuyện nhã nhặn chút."

A Yên sắp xếp vali xong, cầm Lão Cỏ Đổng giống như người thấy mùi ngon nghe bát quái bên cạnh: "Không muốn ngủ với hán, không muốn quyến rũ hán, sau này nếu cảnh sát Tần có tới, phiền đi chuyển lời cho hán nói tôi xuất ngoại rồi, mười năm sau mới về."

*

A Yên ở khách sạn năm ngày trải qua cuộc sống yên bình hạnh phúc. Sửa mặt, làm đẹp, yêu thương soi gương nhìn làn da ngày bóng loáng mịn màng của mình, gương mặt càng ngày càng đẹp chói mắt, tiện thể ảo tưởng ngày đại công cáo thành, đem ảnh đăng lên Weibo so sánh, dân cư mạng sẽ khinh ngạc tới mức nào, nhân tiện hoan nghênh khen ngợi mình.

Đúng rồi... chắc là cô lại phải mớm một trợ lý, sau này để còn có người phụ trách sắp xếp, chọn lựa bình luận nữa.

A Yên đối với tương lai đầy tốt đẹp rất mong chờ.

Ngày thứ sáu. Chuông cửa phòng lại vang lên.

Bây giờ A Yên cứ nghe thấy chuông cửa lại thấy phiền, từ mắt mèo nhìn xem, thấy không phải là nhân viên khách sạn, mà là gương mặt chủ nợ quen thuộc, lại càng thấy phiền, đứng im không muốn mở cửa.

Giọng nói lạnh như băng của Tần Úc vang lên: "Mở cửa, tôi là cảnh sát."

A Yên đội mũ, dùng khăn quàng cổ cổn vòng quang nửa gương mặt, đè nén cơn tức giận mở cửa: "Cảnh sát Tần, xung quanh đây không có ai báo cảnh sát sao? Sao anh cứ suốt ngày nhắm vào tôi không tha?"

Tần Úc suy nghĩ một chút, nói: "Có."

A Yên nói: "Vậy anh mau đi quan tâm, yêu mến bọn họ đi a."

Tần Úc nói tiếp: "Gần đây có một vụ án, thất tình muốn tự sát, sau đó cùng bạn gái giải hòa, không muốn chết nữa, cuối năm nay chuẩn bị kết hôn."

...

A Yên buồn bực: "Tôi cùng mặt của tôi rất khỏe, tôi cũng không muốn cheeta, A Sir, cảnh sát Tần, anh làm chuyện của mình đi, thà phá hủy mười tòa miếu, còn hơn phá hủy một cuộc hôn nhân, quấy rầy thế giới của tôi với mặt của tôi, ảnh hưởng bị sét đánh."

Tần Úc nhử mồi: "Tôi nghi ngờ thân kinh của cô không bình thường, đi, cùng tôi đi đến bệnh viện."

A Yên thật sự không chịu được nữa, đôi mắt mới hồi phục được một nửa xẹt qua vẻ tức giận, rất nhanh lại bình tĩnh, sóng mắt lay chuyển, như sương lướt qua mặt hồ mùa thu, chớp mắt đã ngàn năm.

Cô tựa vào cạnh cửa, khoanh tay, nhàn nhã nhìn hán, nhẹ giọng nói: "Cảnh sát Tần, tôi tự nhận mình không phải cô gái tốt, nhưng tôi có nguyên tắc của mình, đối với tôi anh không có giá trị lợi dụng, tôi cũng không cần phải quyến rũ anh, sau này xin anh cách xa tôi một chút..."

Lời nói còn chưa hết, thang máy cách đo không xa "đỉnh" một tiếng, dừng ở tầng này.

Một nam nhân viên khác sạn đi tới, nhìn biển số phòng, nói với A Yên: "Tiểu thư, vừa nãy có anh trai đưa đồ ăn đặt mua bên ngoài tới quấy lễ tân, tôi mang lên cho cô."

A Yên nhận lấy, còn chưa kịp nói tiếng cảm ơn, một bàn tay đã vươn tới cần đi.

Tần Úc mở hộp cơm ra nhìn, ném trả lại vào tay nhân viên: "Vứt đi, không có tí dinh dưỡng cả."

Anh trai nhân viên nhìn A Yên một cái, lại nhìn bộ cảnh phục trên người Tần Úc, cuối cùng yên lặng xoay người rời đi.

Cửa thang máy lần thứ hai đóng lại.

A Yên thật lòng nói: "Trong lòng tôi có giấc mơ, tôi là một cô gái rất ngây thơ..."

Hắn hỏi: "Cô có húp cháo không?"

A Yên sững sờ, hoài nghi mình không nghe rõ: "... Cái gì? "

"Có húp cháo không, mặn hay ngọt."

A Yên không biết nên nói cái gì.

Tần Úc giải thích: "Tôi đói bụng, có thể đem đến cho cô."

...

...

A Yên trầm mặc nhìn hắn một lát, nói: "Cảnh sát Tần, một ngày nào đó anh sẽ hối hận." cô không tức giận, tránh sang một bên nhường đường, mỉm cười: "Mời vào."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 32: Đại thiếu gia nhà giàu (4)

Editor: Nhumi

Beta: JenniferNguyen + Cà ri

Tần Úc mua cháo và đồ ăn sáng trở về.

A Yên nhìn anh mức ra một chén đưa cho mình, dùng cái thìa nhẹ nhàng khuấy, bình tĩnh nói: "Cảnh sát Tần, có lẽ anh đã hiểu lầm tôi cái gì đó. Tôi không phải cô gái cần anh thương hại cứu vớt, lòng chính nghĩa của anh nên dùng ở chỗ khác."

Tần Úc ngẩng đầu lên.

A Yên để cái thìa xuống, dựa lưng vào ghế salon phía sau, cười nhạt: "Đường tôi chọn chỉ có thể tự mình đi. Trên đường sẽ có đá cản chân, người chết thay, nhưng sẽ không có cái gọi là "anh hùng"."

Tần Úc nhìn nhìn cô gái dùng khăn choàng bịt kín mặt, mày rậm nhíu lại: "Mặt của cô..."

"... Đang dần hồi phục." A Yên ngắt lời hắn, nổi lên nhắc đến dung mạo của mình, giọng cô lại trở nên dịu dàng khác thường, sau đó lại chuyển đề tài, giọng nói lại trở nên bình tĩnh hờ hững: "Tôi đã nói rồi, nếu anh có thừa lòng chính nghĩa không có chỗ dùng, ngoài kia còn có rất nhiều tội phạm, trộm cắp đòi anh tới bắt, dĩ nhiên, nếu không..."

Cô đứng lên, đến gần anh, chậm rãi cúi người. Nửa gương mặt dùng khăn choàng che lại, chỉ để lộ đôi mắt bên ngoài, đáy mắt dần dần hiện lên khói sương mờ nhạt, mơ hồ, giống như thật, lại giống như ảo.

"Nếu anh cảm thấy chịu đủ tuân thủ pháp luật rồi, cảm thấy cuộc sống không còn thú vị, muốn tìm chút gì đó kích thích..." A Yên cười một tiếng, ôn nhu nói: "Bất cứ lúc nào cũng có thể tới tìm tôi, dù sao, đàn ông tự mình đưa tới cửa, chỉ cần điều kiện và diện mạo không quá xấu, tôi đều có thể cân nhắc."

Tần Úc yên lặng không nói gì, dời tầm mắt: "Còn không ăn? Ngươi!"

A Yên hừ một tiếng, ngồi xuống đối diện anh.

*

Một tháng sau.

Shary nhận được điện thoại của A Yên, vốn có chút thiếu kiên nhẫn, nhưng xem tình cảm trước đây, đối với A Yên còn chút thương cảm, nên dành chút thời gian đi một chuyến.

Lúc này cô tròn mắt há miệng nhìn cô gái ngồi trước mặt mình, cảm thấy thì rớt xuống, kinh ngạc nửa ngày, mới nói được vài chữ: "Cô...cô là ai?"

A Yên nhướn mày, cầm gương lên soi: "Sao vậy, rất không giống trước đây sao? Em lại cảm thấy vẫn rất giống nha, ngũ quan không thay đổi, chỉ hơi

chỉnh sửa một chút, không đến nỗi hoàn toàn không nhận ra..."

Shary uống một hợp nước, vỗ ngực tự an ủi bản thân, sau đó hàng loạt vấn đề giống như pháo bắn liên hồi: "Không phải, nghe chị nói lần trước mặt của em bị hủy thành cái dáng vẻ kia, làn da làm sao có thể khôi phục tốt thế này? Em đi phẫu thuật thẩm mỹ ở chỗ nào? Tìm bác sĩ ở đâu? Hay em xuất ngoại? Hết bao nhiêu tiền? Ít nhất cũng phải hơn mấy trăm vạn đi?"

A Yên không trả lời, tay chỉ máy ảnh để trên bàn: "Em có ý mua, dùng để chụp ảnh."

Shary không nhúc nhích, mở miệng: "Đới Yên, chúng ta là chị em tốt, cũng không nhân lúc em bị hủy dung, bỏ đá xuống giếng, có đúng không? Em nói nhỏ với chị, chị đảm bảo không nói cho bất kì ai biết."

A Yên nói: "Khi nào chị bị tạt axit sunfuric, em nhất sẽ nói cho chị biết."

"Cút đi."

Mặc dù tình cảm chị em gần bó phải chịu một khảo nghiệm gay gắt, nhưng Shary thấy đây là cơ hội hiếm có chắc sẽ không thất bại, tiền đồ rộng lớn, lên kế hoạch chụp thật nhiều ảnh đẹp cho A Yên, thông qua số liệu tìm kiếm, thành công đưa cô lên đỉnh cao của dư luận.

Dân cư mạng kinh hãi tới nỗi đưa trong tay cũng rơi mất.

"Ngọa tào, đây không phải là Đới Yên sao? Mất tôi mù đi? Cô ấy giờ như vậy?"

"Đúng đúng đúng, chính là vòng hồng bị hủy dung lúc trước, bạn gái cũ của Đoạn công tử, đây không phải là đi phẫu thuật thẩm mỹ phục hồi, mà là trực tiếp đổi đầu đi?"

"Là sửa ở bệnh viện nào? Bác sĩ này thật cao siêu nha."

"Nữ diễn viên A, nữ diễn viên B, nữ diễn viên C của giới giải trí đang gọi điện Đới Yên để xin tư vấn."

"Này, này, mấy người có dùng não không vậy? Ảnh này chắc chắn dùng photoshop, ảnh lúc trước toàn là lừa gạt, bây giờ cũng vẫn là lừa gạt."

...

Hai ngày sau, Shary lại ở trên mạng tung một video chưa chỉnh sửa qua PS.

"Có chút động lòng làm sao bây giờ?"

"... Trời ạ, khoa học bây giờ thực sự phát triển!"

"Tôi không thể nén nổi nhìn vào gương và nhìn vào cái ví khô của mình."

"Bất kể mọi người có nói gì, tôi vẫn là không tin, video nhất định là có chỉnh sửa, có bản lĩnh livestream, đừng chỉ đăng ảnh."

...

Từ ngày bị hủy dung, cô không thể làm người mẫu chụp hình đại diện cho cửa hàng, hiệu suất của cửa hàng trên Taobao giảm sút trầm trọng.

Nhưng mà, chỉ sau một đêm, đơn đặt hàng giống như tuyết rơi xuống vậy, vốn cửa hàng buôn bán không tốt, sa thải bớt hai nhân viên, nhưng bây giờ đơn đặt hàng nhận không hết, nhân viên thiếu không đủ dùng.

Mỗi đơn đặt hàng đều có những lời nhắn lại dờ khóc dờ cười.

"Mặc váy này có thể trở nên xinh đẹp giống như chị không?"

"Mặc quần jean này, có thể đổi đầu thành công không?"

"Mặc bộ quần áo này, tôi có thể là người đẹp ngàn cân phiên bản hiện thực sao?"

...

Đương nhiên, khách hàng đến tới tấp, còn không ít những doanh nghiệp, ông chủ lớn cho đến các nhãn hàng thời trang, làm đẹp, thẩm mỹ viện chỉnh hình nghe tin mà đến mặc cô lựa chọn.

A Yên chỉ nhận một hợp đồng theo chuỗi toàn quốc, thẩm mỹ viện chính quy nổi tiếng phổ biến.

Video quảng cáo mười mấy giây, lại quay chụp mất hai ngày.

Đạo diễn cũng sắp phát điên: "Đới Yên... Bà cô, chị gái van xin cô được không? Cô cho tôi chút mặt mũi, nể tình Mao gia gia*, phối hợp chút. Chỉ vài lời

thoại ngắn như vậy, cô nhớ kỹ cho tôi, đừng tự mình đổi lời thoại có được không?"

*Mao gia gia: được in trên nhân dân tệ thì phải.

Cô (đạo diễn) tức giận tới xanh mặt, nhìn đoạn video ngắn vừa quay lại.

Bắt đầu video là so sánh hai hình ảnh trước và sau khi hủy dung.

Chị gái nhỏ phỏng vấn rất ngạc nhiên: "Tôi không thể tin vào mắt mình, đây thật sự là một người sao?... Đói Tiểu thư, sao cô lại tới đây?"

Lời thoại sau đó phải là: Từ sau khi tôi đến thẩm mỹ viện Hoa Nữ Nhân...

Nhưng gương mặt A Yên bình tĩnh, trả lời đương nhiên: "Những điều kỳ diệu của tự nhiên, mọi người không thể học được."

Chị gái nhỏ phỏng vấn không nói nên lời, trên khuôn mặt tinh xảo mỉm cười cứng ngắt.

A Yên nói: "Thẩm mỹ cũng rất cần thiết. Tôi cũng đăng ký ở hội sở thẩm mỹ viện Nữ Nhân Hoa." Sau đó, quay sang camera, mỉm cười và nói: "Phụ nữ, nên đối tốt với bản thân một chút."

Video kết thúc.

Đạo diễn cuộn các kịch bản trong tay, dùng sức vỗ trên bàn: "Tiền kiếm được đều bỏ vào túi cô, cô để tâm chút có được hay không!"

A Yên nói: "Tôi đã rất đề tâm, tôi không phải ở thẩm mỹ viện Nữ Nhân Hoa đăng ký một năm, còn dùng 1 vạn cho 188 hạng mục sao?"

...

Cuối cùng, đoạn video này vẫn được dùng.

Dù sao người đại diện thương hiệu giống như A Yên, thật sự trăm năm khó gặp.

Tuy rằng nghi ngờ tiểu hồng hông này tâm thần chậm phát triển, còn có chứng thỉnh thoảng mất trí nhớ, nhưng gương mặt của cô chính là quảng cáo tốt nhất, hơn nữa cô ấy cũng nói lời quảng cáo của thương hiệu thẩm mỹ viện Nữ Nhân Hoa rồi.

"Phụ nữ, nên đối tốt với bản thân một chút."

Thẩm mỹ viện Nữ Nhân Hoa tốn rất nhiều tiền vào quảng cáo, video này có thể được xem ở mọi nơi trên Internet.

Shary như mở cờ trong bụng, vốn định thừa dịp nóng này, tiếp thêm cho A Yên mấy hạng mục và đại ngôn giá cao.

A Yên từ chối: "Đủ rồi."

Shary phản đối: "Lúc nào thì tiền đã kiếm đủ rồi?"

A Yên cầm điện thoại, khước môi hơi cong, lặp lại: "Đủ rồi."

Người nên nhìn thấy, đã thấy rồi.

*

Đoạn Huy cúi đầu nhìn màn hình điện thoại.

Vốn là, hắn đang xem một đoạn video tin tức thể thao, không biết ẩn vào cái gì, lại nhảy ra một cái quảng cáo, khuôn mặt cô gái kia bất ngờ đập vào mắt hắn, nụ cười ngọt ngào cùng thần thái tự tin, quá chói mắt.

Hắn hừ lạnh một tiếng, vút điện thoại sang một bên.

"A, Đoạn công tử, đã lâu không gặp."

Phía cửa phòng bao vang lên giọng nói lười biếng, hết sức muốn ăn đòn.

Tâm trạng Đoạn Huy rất xấu, giống như ngồi tàu lượn đang lao xuống.

Hắn ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn người phía cửa, người đàn ông lười biếng một tay chống trên cửa, cổ áo để lỏng lẻo đã mở mấy nút, trên áo sơ mi trắng còn có mấy dấu son môi đỏ tươi nổi bật.

Niếp Thăng Hòa ôm người đẹp trong ngực, thật giống như không nhớ tới sự việc kết thù lần trước, vẻ mặt ôn hòa hỏi: "Bạn gái cũ của anh, Đói cái gì đó... Chính là vị tiểu thư "Phụ nữ, nên đối tốt với bản thân một chút." kia, xuất ngoại đầu trở về, anh có biết hay không?"

Cả nước đều biết.

Mẹ nó còn hỏi.

"Tôn không ít tiền đi, Đới tiểu thư thế nào rồi?" Niếp Thắng Hòa không để ý nói, khoe môi khê cong: "Nhìn không ra, Đoạn công tử còn là một người tốt bụng như vậy, tôi còn tưởng rằng anh có thể ra tay ác độc như vậy, chắc chắn sẽ không để ý sống chết của cô ấy nữa chứ?"

Đoạn Huy lạnh lùng nói: "Câu nói xong chưa?"

Niếp Thắng Hòa giờ hai tay lên đầu hàng: "Được, tôi lắm mồm, Đoạn ca đừng nóng giận."

Đoạn Huy nhìn hân ôm người đẹp, cả lo phát phơ tiêu sái đi xa, giận không chỗ phát tiết, hung hăng rít một hơi thuốc lá.

Trên ghế sa lon bên cạnh còn hai người ngồi.

Lý Kỳ và Trương Lâm, bọn họ đều là con nhà có chút gia sản, thế nhưng không cách nào so sánh được như Đoạn Huy, Niếp Thắng Hòa, bởi vậy vừa nãy Niếp Thắng Hòa đến khiêu khích, bọn họ không dám lên tiếng, hiện tại người đi rồi, bọn họ mới đến trước mặt Đoạn Huy.

"Cái đồ dê tiện kia còn có mặt mũi quay quảng cáo, rõ ràng là không để anh vào mắt."

"Đúng vậy, để em tìm người trút giận giúp anh."

Đoạn Huy chỉ hút thuốc, sầm mặt lại, không lên tiếng.

Lý Kỳ nói: "Yên tâm, sẽ không xảy ra chuyện, không phải lần trước cũng dùng tiền bịt miệng người kia sao? Lần này liền dọa tiểu tiện nhân kia để bọn em làm thì được rồi, không cần anh phải nhúng tay."

Đoạn Huy dập tắt tàn thuốc, đứng lên: "Tùy các cậu."

*

Chuông cửa reo ba hồi.

Di Trần bỏ đồ trong tay xuống, chuẩn bị đi qua mở cửa: "Ai vậy..."

A Yên ngồi ở trên ghế sa lon, ngược mắt: "Đừng mở."

Di Trần ngần ra: "Lại là cảnh sát Tần?"

A Yên mỉm cười nói: "Không phải anh ta." Cô đứng dậy đi tới cửa, quay đầu lại: "Dì, đi vào phòng một lúc đi, là mấy người đàn ông chương mất, dọa đến dì thì không hay."

Di Trần cả kinh, có chút sợ hãi: "Đàn ông? Không phải còn đồ chứ? Đới tiểu thư, vậy cô mau quay lại đây, gọi cho cảnh sát Tần nhanh lên."

A Yên thiếu kiên nhẫn: "Dì đi vào phòng đi thôi."

Di Trần không trái được ý cô chủ, cuối cùng vẫn là mặt đầy bất an đi vào, đóng cửa.

A Yên mở cánh cửa bên trong, qua cánh cửa sắt chống trộm, nhìn người bên ngoài...hai người ăn mặc gọn gàng, cả người toàn hàng hiệu, ánh mắt dừng ở chàng trai trẻ, và một người đàn ông to lớn hung thần ác sát, ngồi xồm, nhìn giống côn đồ.

"Đới tiểu thư..."

Lý Kỳ nghĩ rằng đối phương sẽ không mở cửa chống trộm, đang muốn nói chuyện, không ngờ tới cô gái nở nụ cười, cúi đầu mở khóa, sau đó bước từng bước một về phía họ.

Ba người không ngờ tới A Yên bị một lần ăn một, còn gan lớn như vậy, nhất thời ngây người.

Cô ngẩng đầu lên, ánh mắt mờ ảo, như khói như sương, ở nơi sâu nhất trong sương mù, giống như có cái gì đó ôm lấy người rơi vào, cho đến khi... không có chỗ để chạy trốn.

Cô gái nghiêng đầu, vài sợi tóc đen rơi trên chiếc cổ thon dài trắng như tuyết, môi hồng khê nhếch, nhẹ nhàng nói ra mấy chữ: "Các người, muốn chơi như thế nào?"

*

Lý Kỳ và Trương Lâm mất tích mấy ngày nay.

Mới đầu Đoạn Huy còn không để trong lòng, sau đó càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, gọi điện thoại không tìm được người, chỉ có thể tự mình đi một chuyến đến chỗ ở của Lý Kỳ.

Hắn và Trương Lâm, cả hai đều ở đây.

Trong phòng khách có một mùi khó ngửi, sàn nhà đầy rác rưởi, hộp thức ăn nhanh, quần áo, chai không.

Lý Kỳ và Trương Lâm mỗi người ôm một máy tính xách tay, đang đánh máy, tập trung tinh thần nhìn chăm chăm vào màn hình, mặt mày bần thần, đầu tóc bù xù, không biết đã mấy ngày chưa tắm.

Đoạn Huy chán ghét cau mày, đi tới, đá chân Trương Lâm: "Hai ngày này hai cậu đang làm gì vậy?"

Trương Lâm trì độn ngẩng đầu lên, hai vành mắt đen thui.

Đoạn Huy nổi nóng: "Con mẹ nó, lão tử nói chuyện với cậu, cậu coi như gió bên tai à..."

Đột nhiên, bên cạnh Lý Kỳ kêu lên: "5 vạn fans rồi! 5 vạn fans rồi!"

Hai mắt Trương Lâm sáng lên, hoàn toàn không để ý tới Đoạn Huy, trừng mắt nhìn máy vi tính: "Được, mục tiêu kế tiếp là mười vạn fans sống. Lại phát mỷ trích dẫn thu hút fans, cậu thấy thế nào?"

Lý Kỳ hết sức vui vẻ: "Được, được."

Hai người này... Trúng tà?

Đoạn Huy trợn mắt nhìn bọn họ, cúi đầu nhìn về phía màn hình máy vi tính.

Đó là trang chủ Weibo của Lý Kỳ.

Tên người dùng: Hội người yêu mến Đới Yên trên toàn cầu.

Đoạn Huy cho là mình nhìn lầm rồi, lại nhìn hai lần, không sai, chính là hội người yêu mến Đới Yên trên toàn cầu, vừa vặn năm chục ngàn fans. Hắn không khỏi nể lên: "Ngu đần, các cậu bị thất tâm phong* rồi hả?"

*thất tâm phong: Bệnh tâm lý, não có vấn đề.

Trương Lâm liếc mắt nhìn hắn: "Hiện nay, tôi là chủ tịch của câu lạc bộ hỗ trợ, Lý Kỳ là phó chủ tịch, tháng sau chúng tôi có buổi họp fans, áo của các thành viên câu lạc bộ cũng sắp được in rồi."

Lý Kỳ hỏi: "Bên trên in chữ gì?"

Trương Lâm nói: "Đới Yên mỹ nhân thịnh thế?"

Lý Kỳ suy nghĩ một chút: "Hay là Đới Yên đẹp nhất thế giới, như vậy Đới tiểu thư càng vui vẻ hơn chứ?"

...

Đoạn Huy nửa ngày nói không ra lời, sắc mặt tái xanh, rốt cuộc không thể nhịn được nữa, tức miệng mắng to: "Ngu đần!"

*

Đoạn Huy gọi cho A Yên mấy cú điện thoại, không ai bắt máy.

Hắn đổi sang máy khác, rốt cuộc gọi được, còn chưa kịp nói một câu, đối phương nghe thấy giọng hắn, trực tiếp tắt máy.

Tiền nhân này!

Đoạn Huy lái xe đi đến tiểu khu của A Yên, điên cuồng gọi điện thoại, vẫn là không có người trả lời, đợi đến buổi chiều, cuối cùng cũng nhìn thấy A Yên cùng Shary cùng đi ra ngoài.

Hắn mở cửa xe, đi tới.

Tức giận khiến cho hắn mất lý trí, sau sự việc đội nón xanh lần trước, đã rất lâu hắn không tức giận thành như vậy.

Tại sao tức giận? Hắn cũng không biết.

Chỉ biết là, hắn không muốn thấy người phụ nữ kia dễ chịu.

A Yên nhìn thấy hân, nói với Shary mấy câu gì đó, đi về phía hân.

Đoạn Huy dừng bước.

Người phụ nữ này, gương mặt này... Thật sự là Đới yên sao?

A Yên đến trước mặt hân dừng lại, mỉm cười nói: "Đoạn tiên sinh, hai người bạn nhỏ là anh giới thiệu đến sao? Rất đáng yêu."

Đoạn Huy bình tĩnh, sắc mặt lãnh đạm: "Cô cho bọn họ ăn thứ gì? Cô..."

"Còn có thể là cái gì?" A Yên giống như kinh ngạc, thần nhiên nhìn hân, chậm rãi nói: "Đương nhiên là canh mê hồn rồi."

Đoạn Huy gắt gao chăm chú nhìn cô.

A Yên khẽ cười một tiếng, thần nhiên tiến lên đón ánh mắt hân, giọng nói ôn nhu: "Anh nhìn xem, Đoạn tiên sinh, muốn làm cho đàn ông đối với tôi một lòng quá đơn giản..." "Giờ tay lên, nhẹ nhàng sờ trán gò má căng cứng của hân, nụ cười bên khóe môi càng sâu: "Thả lỏng một chút, anh sợ cái gì? Sợ tôi cho anh uống canh mê hồn sao?"

Cô bước đến gần hơn, cánh tay mềm mại như không xương di chuyển đến ngực của người đàn ông, đặt lên trái tim đang đập của hân: "Tôi ấy à, ngay cả khi muốn trái tim của anh, anh cũng sẽ hai tay dâng lên cho tôi, tôi cũng không lấy làm lạ, tôi chỉ muốn..." Sát lại gần bên tai hân, đôi môi khẽ mờ: "... Anh sống không bằng chết."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 33-1: Đại thiếu gia nhà giàu (5)

Editor: Senk + Dương Thùy

Beta: Cà ri

"... Đoạn Huy? Anh có nghe em nói gì không?"

Đoạn Huy tỉnh táo lại, thấy bạn gái đang có vẻ lo lắng nhìn mình, giật mình nói: "Anh đang suy nghĩ đến một ít chuyện, em nói cái gì?"

Bạch Cận thờ dãi, lấy điều thuốc lá đang cháy kẹp giữa hai ngón tay hân, dụi điều thuốc vào trong gạt tàn: "Thuốc lá sắp cháy đến tay anh rồi."

Đoạn Huy nở nụ cười, ôm lấy đôi vai gầy yếu của cô: "Không ngờ em cũng biết quan tâm người khác." Bạch Cận nắm chặt tay hân, không yên lòng: "Rốt cuộc có chuyện gì? Hai ngày nay anh luôn mất tập trung... Nếu trong lòng anh có việc bận lòng, có thể nói với em, em nghĩ cách giúp anh."

Đoạn Huy có chút cảm động, trong lòng mềm nhũn: "Thật không có chuyện gì, chỉ là việc nhỏ."

Bạch Cận hoài nghi nhìn hân, rõ ràng là không tin.

Đoạn Huy thở dài: "Em đừng có đoán mò." Hai tay hân ôm lấy cô, cầm nhẹ trên mái tóc đen mềm mại: "Chỉ cần mỗi ngày em thật vui vẻ, anh đã mãn nguyện."

Bạch Cận mỉm cười ngượng ngùng, nhẹ nhàng ừ một tiếng, nghiêng đầu, dựa vào trong lồng ngực hân.

Ánh mắt Đoạn Huy lạnh xuống. Chỉ cần mỗi lần nhắm mắt lại, trong đầu sẽ luôn hiện lên bóng dáng người phụ nữ kia.

Không, không dứt, có khi đang nói chuyện cùng với người khác, cũng không hiểu tại sao sẽ thất thần, trong đầu tự nhiên nghĩ đến hình ảnh ngày đó ... người phụ nữ đôi đầu, ăn mặc kì quái, cả người mặc một bộ đồ màu đỏ, chậm rãi đi đến trước mặt hân, lúc nói chuyện mặt luôn cười, đuôi mắt nhếch lên, giống những cử vĩ hồ ly trong tiểu thuyết mà hồi bé hân từng đọc.

Vưu vật trời sinh.

Tiếng nói nhẹ nhàng, hết lần này tới lần khác, vừa dịu dàng vừa xinh đẹp, lại kiêu mị.

... nhưng lại có thể bình tĩnh, lạnh nhạt đến như vậy, mỗi một lời nói nói so với uy hiếp, lại càng giống muốn lấy mạng hơn, khiến cho người ta không rét mà run.

Cái tay mềm mại kia đặt trên ngực hắn, những ngón tay thon dài tinh tế, không có chút sức lực nào.

Nhịp tim của hắn không kiềm chế được đập càng lúc càng nhanh, một nhịp lại một nhịp, cả người cũng bắt đầu nóng lên, máu cả người đều dồn đến một nơi nào đó.

A Yên liếc mắt nhìn hắn, khẽ mỉm cười, cũng không nói cái gì nữa, xoay người rời đi.

Hắn nhìn bóng lưng của người phụ nữ kia, hô hấp trở lên dồn dập, trên trán chảy đầy mồ hôi.

Đó là khuôn mặt Đới Yên.

Đó là giọng Đới Yên.

Tư thái xinh đẹp cùng ngữ điệu câu hồn kia, không giống người phụ nữ vô cùng ngu xuẩn trước kia.

Chẳng trách...hai tên ngu ngốc như Lý Kỳ cùng Trương Lâm chỉ có sức mà không có chí, thấy cô một lần, hồn phách cũng mất hết, trở thành đồ chơi trong lòng bàn tay người ta.

Chỉ là vừa nghĩ lại người Đoàn Huy lại nóng lên, ở bên tai Bạch Cận giọng nói khàn khàn: "Tiểu Cận, anh muốn."

Mặt Bạch Cận đỏ bừng, không có phản kháng, gật gật đầu.

Đoàn Huy ôm lấy cả người bạn gái nhỏ nhắn, nhanh chân bước về phía giường.

*

"Kí chủ, vừa rồi cô sử dụng mị thuật với người qua đường Trương cùng người qua đường Lý."

A Yên không phản ứng gì, tiếp tục thoa mỹ phẩm dưỡng da lên mặt, thoa đều, vỗ nhẹ mấy lần.

Lão Cổ Đồng bất đắc dĩ: "Kí chủ, cô như vậy tôi rất khó xử."

A Yên hơi không kiên nhẫn: "Biết rồi, ở cái thế giới này độ yêu thích phải tăng, đừng ảm ỉ, người làm lỗ chân lông của ta sợ, hấp thu rồi loạn thì làm sao bây giờ?"

Lão Cổ Đồng: "... "

Chờ nửa ngày, A Yên rốt cục cùng lỗ chân lông thân mật giao lưu xong, cúi đầu, nhìn một chút sắc mặt khó coi của Lão Cổ Đồng: "Buổi sáng ta ra ngoài, người ở nhà một mình, buồn chán sao?"

Chưa từng được kí chủ quan tâm như vậy bao giờ, Lão Cổ Đồng được sủng mà sợ, thành thật trả lời: "Có lúc, ta sẽ vụng trộm mở TV của cô xem."

A Yên gật gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài, một lát sau lại mở cửa đi vào, trong tay cầm theo cái túi: "Tuy rằng người chỉ là nhân giới trăm năm tính quái, nhưng làm mặt nạ thì biết đi? "

Lão Cổ Đồng sững sờ: "... A? "

A Yên từ trong túi lấy ra một miếng da.

Lão Cổ Đồng có chút mộng lung.

Cái kia thật sự chính là một tấm...da heo đã rửa sạch sẽ.

A Yên nói: "Giúp ta làm một tấm mặt nạ xấu xí, càng đáng sợ càng tốt."

Lão Cổ Đồng cảnh giác: "Kí chủ, cô... cô muốn làm gì?"

A Yên mở to hai mắt: "Bá vương ngành thương cung a. Ai kiêu ta đẹp như vậy chứ.. " tiếng cười nhẹ, chuyển hướng nhìn vào gương: "... Ta sợ mạnh mỗi nam chủ cảm không được, lần này ta cũng không muốn cự tuyệt mà còn hoan nghênh, chính là muốn bá vương hắn."

"... "

A Yên hỏi nó: "Người không muốn sao? "

Lão Cổ Đồng: "... Không."

A Yên nở nụ cười nói: "Ngoan. Chờ ta rời đi cắm điện, sẽ tìm cho người một cái gương cùng tuổi người, xứng đôi vừa lứa về làm vợ."

Lão Cổ Đồng mặt đỏ, ho khan: "... Lão hủ lại không nhất định là nam thân."

A Yên vỗ vỗ nó, lặp lại một lần: "Ngoan."

Lão Cổ Đồng: "Đã nói với người rồi đừng có đối với ta phóng điện bằng không..."

Lời còn chưa nói hết, bên ngoài vang lên giọng nói dì Trần, giọng vang dội nói lớn: "Làm sao lại là các cậu? Tôi nói cho các cậu biết, đừng có đến quấy rầy Đới tiểu thư, nếu không tôi sẽ báo cảnh sát, trong cục cảnh sát tôi có người quen -- "

"Chúng tôi tìm Đới tiểu thư có việc... dì à, dì cảm chửi đánh tôi làm gì? Tôi không phải là người xấu! Đới tiểu thư? Đới tiểu thư cô có ở nhà không? "

A Yên đi ra ngoài nhìn một chút.

Trương Lâm cùng Lý Kỳ đến, mặc trên người hai người đều là quần áo cổ vũ, bên trên có in mấy cái chữ to "Đới Yên đẹp nhất trên thế giới", ở trên vai còn thiết kế một khuôn mặt cô gái vô cùng đặc sắc.

Hai người đàn ông cao khoảng một mét tám, lại mặc loại quần áo này rêu rao khắp nơi, không biết chọc cười bao nhiêu người. Chính là bọn họ lại coi như không có chuyện gì to tát, nhìn thấy A Yên, con mắt cũng bắt đầu tỏa ánh sáng, tràn ngập si mê cùng sùng bái.

Trương Lâm tiến lên, chỉ vào logo phía sau mình giống như đang nâng bảo bối: "Đới tiểu thư, tôi tự mình thiết kế, cô cảm thấy thế nào?"

A Yên cười khanh khách: "Không sai, tôi rất hài lòng."

Trương Lâm được khen ngợi, mặt mày càng ngày càng hớn hở, khoe miệng muốn nhếch đến bầu trời.

Lý Kỳ không cam lòng yếu thế, từ trong túi lấy ra một phần văn kiện đã được biên soạn tốt: "Đới tiểu thư, cô xem một chút, đây là từ lúc fangclub thành lập đến nay, tôi thu thập những bình luận khen ngợi dung mạo của cô, không phải tất cả, nhưng mà tôi chọn những cái đặc biệt, đặc sắc nhất, toàn bộ điều ở đây, tôi đọc cho cô nghe, có được hay không?"

Tâm tình A Yên rất tốt: "Hiệu xuất rất tốt, tôi rất thích."

Trương Lâm nói tranh vào: "Fangclub rất nhanh sẽ tăng lên mười vạn fans, tốc độ follow tăng siêu cấp nhanh. Những người ở dưới bình luận mắng cô, toàn bộ đều bị lão tử mắng trở lại, mắng đến nỗi bọn họ hoài nghi cuộc đời luôn."

A Yên nhìn hần, ôn nhu nói: "Vậy anh cũng rất tuyệt."

Mặt Trương Lâm khả nghi đỏ lên.

Dì Trần đem A Yên kéo qua một bên, liếc nhìn hai người đàn ông mặc quần áo kỳ dị, hạ thấp giọng một chút: "Đới tiểu thư, hai cái người này nhìn như thế nào cũng không phải người tốt, cứ ba ngày hai bữa lại đến đây, có muốn hay không tôi nói một tiếng với cảnh sát Tần, gọi hần giáo huấn bọn họ tốt một chút, để bọn họ bớt đến làm phiền cô."

A Yên trầm mặt xuống: "Người yêu thích mặt của tôi, tôi đều yêu thích, cảnh sát Tần cũng sẽ không khen mặt của tôi, thấy hần tôi mới phiền." dừng một chút, còn nói: "Dì yêu thích cảnh sát Tần như vậy, ly hôn lão già trong nhà, lớn mật theo đuổi hần đi."

"Ai gia Đới tiểu thư, sao cô lại chế nhạo tôi? Tôi cũng là muốn tốt cho cô -- "

A Yên không muốn nghe.

Nàng chỉ muốn nghe bình luận Lý Kỳ thu thập.

Đọc được một nửa, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng chìa khóa cắm vào ổ khóa, một lát sau, Đoàn Huy đi vào, nhìn thấy Trương Lâm cùng Lý Kỳ, sùng sốt một chút, nhú mày.

A Yên ngẩng đầu nhìn hần....

Suýt chút nữa thì đã quên, hần có chìa khóa nhà của nguyên chủ.

Đoàn Huy nhìn chằm chằm hai người đàn ông kia, lạnh lùng hỏi: "Hai người các cậu tại sao lại ở chỗ này?"

Lý Kỳ nói: "Chúng tôi đến báo cáo công việc fangclub a, Đoàn ca, tôi hỏi anh mới phải, không bên cạnh Bạch tiểu thư, chạy tới chỗ này làm cái gì?"

"Cậu con mẹ nó điên rồi! Người phụ nữ đôi đầu này cho các cậu uống thuốc mê gì, mà các người điều bị cô ta mê hoặc, các cậu cùng chó nhặt điều giống nhau, cả ngày chạy tới trước mặt cô ta tụ tập?!"

"Này! Anh nói chuyện tôn trọng chút đi!"

Trương Lâm bắt nắn đứng dậy che trước mặt A Yên, dùng cảm giống như kỵ sĩ: "Chó Nhật cái gì, chúng tôi như thế này gọi là trung thành, anh có vấn

hóa hay không?"

Đoạn Huy tức giận mắt đỏ bừng, đột nhiên bước lên một bước, vung tay chính là một đấm, vừa vặn trúng mũi của hắn.

Trương Lâm lao đảo lùi về phía sau vài bước, giơ tay sờ, trên tay tất cả đều là máu, cũng nổi nóng, lập tức vung đấm đánh trả, Lý Kỳ thấy thế, nhanh chân chạy tới hỗ trợ, ba người đánh nhau loạn thành một đoàn.

Thân thủ Đoạn Huy so với hai người bọn họ tốt hơn, nhưng bọn họ hai đánh một không chột cũng què, trong lúc nhất thời không phân được thắng bại, chỉ có thể nhìn ba người đàn ông đang trong cơn giận dữ, anh một đấm tôi một đấm, khó lòng ngăn cản.

Bên cạnh, di Trần gấp muốn chết, lớn giọng ngăn cản: "Đừng đánh nữa! Đừng đánh nữa! đánh nữa tôi sẽ báo cảnh sát đấy!"

Đôi chân thon dài thẳng tắp của A Yên bắt chéo lên nhau, đặt bình luận được biên soạn tốt lên gối nhìn vài lần, nâng mắt nhìn di Trần: "Di, nhỏ giọng một chút, di có hơi ồn ào."

Di Trần lo lắng nói: "Lúc này là lúc nào rồi, mà tiểu thư cô còn có lòng dạ chăm chọc! Nếu lỡ như mà đánh chết người rồi làm sao bây giờ?"

Nhìn mấy người đàn ông đang đánh nhau đỏ cả mặt kia, nhỏ giọng nói: "Đánh đi, một người chủ mưu, hai người đồng lõa, thông đồng làm chuyện xấu, dù sao cũng phải để họ giảm bớt nghiệp chướng."

Di Trần không nghe rõ: "Đời Tiểu thư, cô nói cái gì cầm với không cầm?"

A Yên lắc đầu, tiếp tục lật xem văn kiện trong tay.

Một lát sau, thấy mấy người trên đất không có ý định ngừng tay, A Yên xem xong trang cuối cùng, đang muốn kêu ngừng, nhân tiện khen hai kỵ sĩ dừng cầm, không nghĩ tới có người trước một bước lên tiếng: "—dừng tay, tất cả không được nhúc nhích."

A Yên vừa nghe thấy giọng nói này, cau mày, giả bộ như không nghe thấy.

Tần Úc không nghĩ tới vừa đến sẽ thấy cảnh này, không suy nghĩ nhiều, mỗi tay tóm chặt một người, đem Lý Kỳ cùng Trương Lâm từ trên người Đoạn Huy kéo ra, hất sang một bên.

Mặt mũi ba người đều sưng, nếu Tần Úc đến muộn một lát, chỉ sợ bọn họ đã đánh nhau tới vỡ đầu chảy máu.

Trương Lâm lau máu mũi, nhìn bộ cảnh phục mặc từ đầu năm đến cuối năm trên người Tần Úc, chửi ầm lên: "Đệt! Đoạn Huy anh đánh không lại, nên gọi cảnh sát đến? Con mẹ nó, anh không bệnh đi!"

Đoạn Huy bò dậy, cười gằn: "Con mẹ nó, cậu mới có bệnh, tôi có thời gian báo cảnh sát sao?"

...

Đoạn Huy lau máu trên mặt, bình tĩnh ngẩng đầu nhìn A Yên, người phụ nữ từ đầu đến cuối vẫn thờ ơ lạnh nhạt theo dõi, cười lạnh một tiếng, gật gù: "Đời Yên, xem như cô lợi hại... Có bản lĩnh đừng để rơi vào tay tôi!"

A Yên nhìn hắn, mỉm cười: "Đoạn tiên sinh, tôi có lợi hại hay không, nói không chừng... " âm cuối kéo dài, mang theo ý cười: "Nhưng sẽ có một ngày, anh nhất định sẽ 'Không lợi hại'."

Đoạn Huy sửa sang lại quần áo một chút, đi ra ngoài. Mãi cho đến khi ngồi vào trong xe, đầu hắn đều choáng váng, không biết là do đánh nhau chịu xung kích, hay là... hay là do nhìn thấy cô gái kia, không hiểu ra sao lại sinh ra dục vọng không thể nói.

Lần trước... khi ở cùng Bạch Cận, không có tận hứng. Hắn nghĩ, nếu như chỉ là khát vọng sinh lý, vậy thì tìm đến kẻ đầu sỏ, coi như gọi một con gà... phát tiết cho thỏa mãn, cũng lắm thì trả thêm phí qua đêm.

Khi đến nhìn thấy Trương Lâm cùng Lý Kỳ, trong chớp mắt lửa giận đột nhiên dâng lên đầu, người phụ nữ kia mang theo ánh mắt trào phúng, khiến hắn tức đến mức không nhận nổi, liền hạ thấp giá trị bản thân ra tay đánh nhau với hai người kia, còn đưa tới cảnh sát.

Mẹ nó, không chỉ hai cái thằng kia ngu, chính hắn cũng vậy... Điên rồi.

=====

Hình như đạo này đăng hơi nhiều chương thì phải nhỉ? Chắc giảm bớt quay qua làm truyện khác quá...

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 33-2: Đại thiếu gia nhà giàu (6)

Editor: Senk + Dương Thùy

Beta: Cà ri

Trương Lâm nhìn A Yên giống như đang cười mà không phải cười, đang muốn đi tới lấy lòng: "Đời tiểu thư —— Ai da, đau, đau quá! Cảnh sát, buông tay, xương tôi sắp muốn gãy rồi ——"

Tần Úc nắm chặt cổ tay hắn, lạnh nhạt liếc nhiều cô gái bên cạnh: "Có người quấy rầy cô, tại sao cô không nói với tôi sớm một tiếng?"

Trương Lâm nhe răng, trợn mắt: "Buông tay a, đau quá đau!"

A Yên nói: "Buông tay, đối với đội trưởng fanclub của tôi hãy tôn trọng một chút. " "

Trương Lâm cảm động lệ nóng doanh tròng: "Đời tiểu thư... "

Tần Úc cau mày.

A Yên đi tới, bàn tay nhỏ ấm áp đặt lên tay của hắn, than nhẹ một tiếng: "Đây chính là lý do tại sao tôi không thích anh —— cảnh sát Tần, anh không bao giờ nghe lời tôi." nhìn thẳng vào mắt hắn, nói: "Buông tay."

Hai người giằng co chốc lát.

Tần Úc mặt không cảm xúc buông tay.

A Yên để Trương Lâm cùng Lý Kỳ ngồi lên ghế salon, lấy hộp y tế, kiên nhẫn giúp bọn họ xử lý vết thương, dĩ Trần cũng ở một bên hỗ trợ.

Lúc sát trùng có chút đau, Trương Lâm há miệng hít một hơi.

A Yên ngừng tay, hỏi hắn: "Đau không? "

Trương Lâm điên cuồng lắc đầu: "Không đau, không đau một chút nào."

A Yên chê cười: "Ngốc."

Trong lòng Trương Lâm cảm động, một người đàn ông to cao lại đột nhiên rơi nước mắt nói: "Đời tiểu thư, cô không cần đối với chúng tôi tốt như vậy, thật ra lần trước mặt của cô —— "

"Xuyt." A Yên đặt một ngón tay lên môi, liếc mắt nhìn Tần Úc: "Có cảnh sát ở đây, không nên nói linh tinh."

Tần Úc hỏi: "Lần trước mặt của cô ấy thế nào?"

Trương Lâm không trả lời, Lý Kỳ ngồi bên cạnh cũng cúi đầu.

A Yên ném tấm bông trong tay đi: "Được rồi, hai cậu vẫn nên đến bệnh viện kiểm tra đi."

Trương Lâm cùng Lý Kỳ đứng lên: "Cảm ơn Đời tiểu thư."

Đi tới cửa, Trương Lâm quay đầu lại, kiên định nói: "Đời tiểu thư, chúng tôi sẽ tiếp tục cố gắng! Nhất định sẽ giúp cô phát dương quang đại, đem vẻ đẹp của cô vang danh khắp thế giới!"

A Yên cười nhạt: "Ngoan, thật có chí khí."

Chờ bọn hắn đi rồi, cuối cùng dĩ Trần cũng coi như thờ phào nhẹ nhõm, đối với Tần Úc oán giận nói: "Cảnh sát Tần, cậu thấy rồi đó, đây là chuyện gì a! Đời tiểu thư nhà tôi là một cái cô gái yếu đuối, luôn bị những người kia bắt nạt, đầu óc bọn họ không bình thường, một người so với một người điều bị bệnh thần kinh!"

Tần Úc vẫn không mở miệng, đôi mắt khóa trên người cô gái khề duyên dáng.

Dĩ Trần dõng dãi kể lể một trận, rốt cục cũng thoả mãn, đi làm công việc của mình.

A Yên cầm gương soi nhỏ đặt trên bàn —— trong nhà cô, đồ vật nhiều nhất có thể tùy ý tiện tay lấy chính là gương, sau đó đối với mình mặt, tập trung nhìn kỹ.

... Đàn ông nha, nếu như từ đầu mà không dùng mị thuật, cũng có thể ngoan như vậy, thì thật tốt, tốt biết bao nhiêu.

Tần Úc hỏi: "Mặt của cô, đến cùng là ai ra tay?"

A Yên mắt cũng không nhìn: "A Sir, tôi nói rồi, không cần anh giúp, không cần anh mở rộng lòng chính nghĩ đối với tôi, lòng tốt của anh, tôi thành tâm ghi nhớ."

Tần Úc lại hỏi: "Hai người kia là ai?"

A Yên nói: "Trợ lý của tôi."

Tần Úc: "Vậy mà cô còn nhìn bọn họ đánh nhau?"

A Yên cười khê thành tiếng, để tấm gương xuống, nhìn về phía hán: "Cảnh sát Tần, tôi đã sớm nói rồi, tôi không phải cô gái tốt, anh tại sao vẫn đối với tôi ôn áp ảo tưởng? Đừng nói đàn ông vì tôi đánh nhau một trận, coi như vì tôi cầm dao đâm nhau, tôi cũng sẽ không liếc mắt một cái."

Giọng ngày càng nhỏ dần, cô nhướng dưới mi, đôi mắt mỉm cười: "Anh muốn trở nên giống như bọn họ sao? —— nếu muốn, vậy thì ở lại, không muốn, thì cách xa tôi một chút, rất đơn giản."

*

Qua mấy ngày, Lão Cổ Đồng không phụ nhờ vả, rốt cục hoàn thành mặt nạ da heo xấu xí, đã rửa sạch bằng xà phòng rất nhiều lần, cho đến khi không còn một chút xú mùi gì để lại, mới đem phơi khô.

Đêm khuya.

A Yên ngồi ở bên cửa sổ, cầm điện thoại lướt một vòng bạn bè, liên tục lướt xuống...Bỗng nhiên dừng lại.

Angelina: "Tôi có một cái nguyện vọng nho nhỏ, mua một con gà trống, nhỏ sạch lông của nó, bóp chết tươi nó. Chưa từng gặp người nào vô liêm sỉ như vậy."

Phối hợp dòng trạng thái là một tấm ảnh người đàn ông nhỏ, trên người hán viết một chữ, chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo.

—— Niếp.

A Yên cười, gọi một cuộc điện thoại: "Angelina tiểu thư? Tôi là Đới Yên, ngày mai có hứng thú đi uống chén trà sao?...cô cứ Yên tâm, sẽ không để cho cô thất vọng"

*

Bản thân ở cùng một vòng tròn, Angelina cùng A Yên xem như quen xã giao, tốt hơn một chút thì cũng coi như "Bạn bè", đột nhiên nhận được lời mời từ A Yên, kinh ngạc thì kinh ngạc, nhưng vẫn đến.

Trường hợp A Yên đổi đầu thành công, ở trong vòng này đã trở thành truyền thuyết, cô cũng có chút động lòng.

Bên trong quán cà phê.

Cô gái thời thượng từ cửa đi vào, dừng bước, nhìn vòng quanh một chút, hình như đang tìm người, cuối cùng ánh mắt rơi vào một chỗ, cô gái tháo kính râm xuống: "... Đới Yên?"

A Yên chỉ vào vị tí đối diện: "Mời ngồi. "

Angelina ngồi xuống, trong lòng không biết A Yên muốn làm gì, nên không mở miệng, chỉ uống nước chanh.

A Yên hỏi: "Niếp Thắng Hòa cho cô cái gì?"

Angelina cau mày, về mặt đề phòng: "Cô có ý gì?"

A Yên cười khê: "... Chắc cũng là đồ gì đó mua trong siêu thị." dừng một chút, nhìn cô gái trang điểm đậm đối diện: "Tôi muốn cùng cô nói chuyện làm ăn, số tiền này —— " ngón tay ở trên bàn viết một chuỗi chữ số, đôi phượng kinh ngạc nhướn cao mày." —— trước chuyển cho cô một nửa, xong chuyện lại gửi nốt nửa còn lại cho cô. Yên tâm, cô cũng không cần sợ Niếp tiên sinh trả thù, nếu hán tìm cô, cô cứ trực tiếp đẩy hết mọi việc nên người tôi. Đường nhiên, nhất định phải là sau khi xong chuyện."

Angelina trầm mặc rất lâu, mở miệng: "Đới Yên, tôi có lòng tốt nhắc nhở cô một câu, họ Niếp không dễ chọc."

"Tôi nói rồi, xong chuyện, cứ việc đẩy hết nên người tôi. "

Angelina do dự.

A Yên cũng không nóng lòng, chậm rãi uống hết ly cà phê.

Angelina hạ quyết tâm, sáng khoái nói: "Được, thành giao. Nói đi, cô muốn tôi làm gì?"

*

Trong phòng bao hộp đêm xa hoa.

Người đàn ông nằm ở trên giường đã ngà ngà say, nút áo sơ mi ở trước ngực mở bung hết ra, hai tay bị trói trên đầu giường, trên cổ tay là còng tay tình thú lông xù, mái tóc màu đỏ mềm mại, được bảo dưỡng thỏa đáng, đôi tay thon dài trắng xám. Tay người đàn ông mềm như vải bông, vừa nhìn là biết chính là công tử được nuông chiều từ bé. Mất hoa đào dài nhỏ xinh đẹp, mang theo bảy phần ý cười, ba phần men say, đầy hứng thú nhìn về phía cô gái ăn mặc hở hang: "Angelina... Bảo bối, lần trước âm ỉ không thoải mái đến như vậy, thật không ngờ em còn tới tìm tôi, còn hứng thú cùng tôi chơi... trò chơi tình thú nhỏ a."

Angelina cười duyên: "Còn không phải em đã nghĩ thông suốt sao? Người như Niếp công tử đây, nếu là ngu lang, vậy cũng là người đứng đầu bảng."

Niếp Thắng Hòa cười to: "Tôi có thể làm bộ nghe không hiểu em đang trào phúng tôi."

"Chán ghét... "

Angelina liếc xéo hấn một cái, giọng nũng nịu nói: "Người ta chân thành khen anh, mà anh còn oan uổng em, thật không có lương tâm. Anh bé ngoan nằm im đừng nhúc nhích, chúng ta chơi trò nhỏ, chơi đóng vai nhân vật, em là hái hoa tặc, còn anh là tiểu xử nam bị cưỡng ép——"

Niếp Thắng Hòa nhú mày: "Độ khó có chút cao."

Angelina cởi áo khoác xuống, lộ ra nội y nhỏ khiêu gợi, chu môi đỏ, cho hấn một cái hôn gió: "Em tin tưởng anh, kỹ thuật diễn của anh tốt như vậy, không thành vấn đề."

Niếp Thắng Hòa cười xấu xa: "Được, tôi cố gắng hết sức... Đến đây đi."

Angelina mới vừa muốn hành động, đột nhiên "Nha" một tiếng, tiếc nuối nói: "Em quên một vật rất quan trọng... đạo cụ nhỏ yêu thích của em."

Niếp Thắng Hòa: "Là cái gì?"

Angelina hoạt bát chớp mắt: "... Bí mật. Niếp thiếu, chờ tôi một chút, em sẽ cho anh niềm vui bất ngờ, anh nhất định sẽ rất thích."

Niếp Thắng Hòa không khỏi có chút chờ mong: "Đi nhanh về nhanh."

Angelina đi tới cửa, nâng tay tắt đèn: "Niếp thiếu, anh nhất định phải đợi em nha... Đến lúc đó anh mở mắt ra, tuyệt đối giật mình."

Trong bóng tối, Niếp Thắng Hòa nhắm mắt lại, ảo tưởng một bữa tiệc kích thích sáng khoái.

Hấn thích chơi. Chỉ cần là trò chơi tình thú nhỏ, không quá đáng, không nguy hiểm tính mạng, đều thích chơi, càng kích thích càng tốt. So với nỗ lực lừa gạt phụ nữ, thì Angelina tự nguyện đưa tới cửa, đương nhiên càng tốt hơn.

Nhưng mà, Angelina đi ra ngoài rất lâu.

Kiên nhẫn của Niếp Thắng Hòa sắp hết, cảm giác say bắt đầu ập đến, chớp mắt một chút, không biết ngủ bao lâu, tỉnh lại một mảnh đen kịt, đèn trong phòng vẫn tắt, chỉ có thể cảm nhận một bàn tay nhỏ đôi mềm mại sờ xoạc cả người hấn, châm lửa khắp nơi.

"Bảo bối... " hấn ách cổ họng, rên rí: "Nhanh bật đèn lên, để cho tôi nhìn em một chút —— thân ái, không phải em chuẩn bị cho tôi kinh hi sao?"

"Còn chưa tới lúc đâu... " Giọng nói có chút kỳ quái.

Thị giác Niếp Thắng Hòa bị hạn chế, cảm quan rơi vào trong thiên đường, nên căn bản không phát hiện ra được sự khác thường, chỉ cảm thấy kích thích lại sáng khoái, râm rì nửa ngày, rốt cục đi vào —— "tách" một tiếng, đèn mở lên.

Hai mắt Niếp Thắng Hòa mê ly: "Thân ái—— " Một chữ cuối cùng mắc kẹt trong cổ họng.

Hấn bị dọa chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, hoảng sợ trừng mắt nhìn người đang ngồi trên người hấn, ánh mắt rơi vào cái đầu heo kia, lông tóc toàn thân dựng đứng, kinh hãi quá mức, trực tiếp... bị dọa mềm nhũn.

Kéo dài tới mười phút yên lặng.

Cuối cùng Niếp Thắng Hòa bạo phát rống lên: "Đệt! Ngươi là cái quỷ quái gì vậy?!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 33-3: Đại thiếu gia nhà giàu (7)

Editor: Senk + Dương Thùy

Beta: Cà ri

A Yên từ trên người hắn đi xuống, cười khê một tiếng, tiếng cười cực kỳ dễ nghe, nhưng mặt nạ da heo xấu xí như vậy, cho dù tiếng cười có hay thế nào đi chăng nữa, cũng có thể đem dọa bất kỳ người đàn ông nào mềm nhũn.

"Con mẹ nó, Angelina, cô dám chơi tôi, cô đem lão tử dọa đến phát bệnh, xem tôi sử cô như thế nào —— " Hai mắt Niếp Thắng Hòa bốc lửa, nhìn cửa đóng chặt, lớn tiếng hét: "Người đâu! Các người chết hết rồi sao? Đến —— "

A Yên vừa cười một tiếng, không chút hoang mang mặc quần áo, giọng nói tràn đầy trào phúng: "Đừng kêu, gọi rách cổ họng, cũng sẽ không có người tới cứu anh đâu —— tiểu xử nam."

Niếp Thắng Hòa sử dụng tố chất rèn luyện hàng ngày của mình, hắn dùng sức gãy dựa, đáng tiếc bị còng tay trói buộc, không thể động đậy được, chỉ có thể hung tợn trừng mắt nhìn đối phương, sau một lát, chậm rãi tỉnh táo lại, hít sâu một hơi, chậm rãi phun ra: "Cô không phải Angelina, cô là ai?"

A Yên đứng ở bên giường, nhìn thân thể trần trụi không che đậy của hắn.

Niếp Thắng Hòa nhìn người khác quen rồi, đây là lần đầu tiên bị người nhìn chằm chằm như thế này, cảm giác mình đang bị sỉ nhục, lại như miếng thịt nằm trên thớt tùy người đánh giá —— phi, hắn mới không phải thịt.

"Nhìn cái gì? Chưa từng thấy đàn ông thô to giống như lão tử à?"

A Yên khoanh tay, đánh giá hắn, mở miệng: "Ừm... Trong mười người đàn ông, thì có ba người ngắn, sáu người nhanh, còn một người thì vừa ngắn vừa nhanh, so với tưởng tượng của tôi thì càng không dùng được, cũng chỉ có mỗi gương mặt miễn cưỡng có thể nhìn. Ai, thật thiết thời."

Lời này nghe rất quen tai, giống như đã nghe thấy ở chỗ nào đó.

Niếp Thắng Hòa còn chưa nghĩ ra, mặt có chút hồng, tức giận nói: "Cô thôi lắm! Nếu không phải cô đột nhiên mở đèn lên, lão tử bị khuôn mặt buồn nôn này của cô dọa sợ, sẽ nhanh như vậy sao?"

A Yên thở dài: "... Vừa ngắn vừa nhanh cũng thôi đi, lại còn mạnh miệng giữ mặt mũi, thật đáng thương."

Niếp Thắng Hòa chỉ cảm thấy đỉnh đầu bốc khói, tức đến nổi phát điên: "Cô có gan thì thả lão tử ra, lão tử để cô mở mang —— Mẹ, dựa vào cái gì muốn lão tử cho cái đầu heo như cô mở mang kiến thức, cô thả tôi ra, nếu không tôi cho cô biết cái gì là hối hận cả đời!"

A Yên không thèm để ý tới hắn, mặc quần áo tử tế, đi tới một bên, lấy từ trong túi để trên bàn ra một thứ cho hắn: "Tuy rằng không hài lòng lắm, nhưng vẫn phải trả phí qua đêm, quy tắc nghề nghiệp là vậy, không còn cách nào. Túi lap xường nhỏ này cho anh mang về, coi như là một chút tâm ý của tôi."

"Con mẹ nó! " Cái túi lap xường còn toả ra hơi lạnh của tủ lạnh, đột nhiên bị ném lên đùi hắn.

Cả người Niếp Thắng Hòa run lên, hút ngụm khí lạnh, lại mắng vài câu, cúi đầu nhìn xuống —— hạn sử dụng in trên bao bì, vừa đúng ngày mai hết hạn sử dụng.

Cả người hắn run rẩy.

A Yên đeo mặt nạ, đối diện hắn mỉm cười vắn vẹo: "Hạn sử dụng có chút ngắn, có điều rất thích hợp với anh, vừa nhỏ lại ngắn, vừa nhanh lại mềm, trở về cắt ăn đi, thiếu cái gì ăn cái đó, chúc anh nhiều may mắn."

Niếp Thắng Hòa nhìn cô rời đi, gọi khàn cả giọng lên: "Cô không được đi! Mẹ kiếp, không cho phép cô đi! —— có người hay không a! Mặc kệ người chết hay người sống, một người đến cho lão tử a —— cứu mạng!!!"

*

Tần Úc đi được nửa đường, đột nhiên lái sang lề đường, dừng xe, đi xuống.

Bên cạnh một hộp đêm.

Chiếc xe đang đỗ trước mặt kia nhìn rất quen mắt, hắn đến gần, nhìn biển số xe, không sai, chính là xe của Đới Yên.

Đới Yên không biết lái xe, trước đây thì thuê tài xế, dạo gần đây ra ngoài thường được người đại diện đến đón, chiếc xe này vì sao lại ở đây? Muộn như

vậy, cô còn đến câu lạc bộ giải trí?

Tần Úc gọi điện thoại, không ai nghe máy.

Hắn không do dự, đi về phía cửa hộp đêm, vừa vặn thấy mặt cô gái từ bên trong đi ra.

A Yên bất thành linh nhìn thấy hắn, hơi kinh ngạc: "Cảnh sát Tần? Tan tâm rồi đến uống một chén?"

Tần Úc không có tâm trạng trêu đùa, nói thẳng: "Điện thoại của cô đâu?" A Yên lấy điện thoại di động ra, mở màn hình, liếc mắt nhìn, nhét lại vào trong túi: "Xin lỗi, vừa nãy mở im lặng nên không nghe thấy."

Tần Úc lại hỏi: "Cô đến đây làm gì?"

A Yên cười nói: "Đương nhiên là đến thả lỏng thể xác và tinh thần."

Duỗi hay cánh tay xuống, đi về hướng xe của mình, cũng không quay đầu lại nói: "A Sir, mau vào đi thôi, có người rất cần sự giúp đỡ của anh."

Tần Úc ngần ra, lấy lại tinh thần, đang muốn đi vào, vừa mới ngẩng đầu, thì thấy Niếp Thắng Hòa quần áo xốc xếch, lảo đảo từ bên trong vọt ra, hắn theo bản năng mà đưa tay ngăn cản.

Niếp Thắng Hòa nổi trận lôi đình: "Cút ngay! Cái thứ gì, dám cản đường của lão —— "

Tần Úc mặt không biến sắc, giọng lạnh như băng: "Niếp Thắng Hòa."

Niếp Thắng Hòa sùng sốt, thật vất vả phản ứng lại, giống như thấy cứu tinh mà nắm lấy, vội vã nói: "Cậu nhỏ, cậu tới thật đúng lúc, mau... Mau giúp cháu bắt một người, vừa nãy có một nữ đầu heo xấu xí cường bức cháu, cháu phải báo cảnh —— "

Tần Úc nhìn ánh mắt thiếu tinh thần của hắn, mày cau lại: "Cậu cần thuốc?"

Niếp Thắng Hòa vội la lên: "Là thật! Một nữ đầu heo xấu thật xấu cường bức cháu, cậu nhỏ, cậu mau giúp cháu một chút!"

Tần Úc bỏ hai tay vào trong túi quần, bình tĩnh nói: "Niếp Thắng Hòa, hít sâu ba lần, sau đó đem lời của cậu lặp lại một lần, tôi mang cậu về cảnh cục làm ghi chép."

Niếp Thắng Hòa hít sâu ba lần, đang muốn mở miệng, đột nhiên dừng lại.

Tất cả mọi người chung quanh dùng một loại ánh mắt quý dị nhìn hắn, có mấy người nhìn quen mắt, nhìn hắn chỉ chò, cố gắng nhịn cười, thậm chí có người giờ điện thoại nhắm ngay hắn chụp trộm.

Hắn vừa nãy tức điên đầu, đã nói... cái gì?

Giọng nói Tần Úc không phập phồng: "Cậu nói, ai cường bức cậu?"

Trên mặt Niếp Thắng Hòa lúc xanh lúc thì trắng, cuối cùng đỏ đến mức có thể nhỏ máu.

Cái mặt này... Ném bỏ.

Đột nhiên hắn nhớ tới, lời nữ đầu heo kia, hắn nghe thấy ở đâu rồi. "... mười người võng hồng thì đến chín người là lừa gạt, mặt còn không đẹp bằng tôi, đáng người ngược lại là đủ tiêu chuẩn. Coi như cũng được, cái này cũng không tính là thua thiệt."

"... mười người đàn ông, thì có ba người ngắn, sáu người nhanh, còn một người thì vừa ngắn vừa nhanh, so với tưởng tượng của tôi thì càng không dùng được, cũng chỉ có mỗi gương mặt miễn cưỡng có thể nhìn. Ai, thật thiệt thòi. "

Là người kia.

Thù này không báo không phải quân tử.

Niếp Thắng Hòa nhìn Tần Úc, cười một cái còn khó coi hơn là khóc nói: "Không, không có... là cháu uống nhiều rồi."

*

Angelina biến mất tăm hơi, không biết trốn đi chỗ nào.

Niếp Thắng Hòa nhận được một tin nhắn của cô: "Là Đới Yên bảo tôi làm vậy."

Ngón tay không cẩn thận ấn vào trình duyệt, nhảy ra tiêu đề tin tức cực kỳ chói mắt.

—— Đêm tối kỳ ba say khướt: Đệ nhất nam cận bã lừa đảo Niếp đại thiếu say rượu hô to ta bị một nữ đầu heo cường bức.

Video truyền bá quá rộng, xóa cũng xóa không hết.

Niép Thắng Hòa tức giận đến ngày ăn không ngon, tối cũng ngủ không yên.

Đới Yên.... Được lắm.

Niép Thắng Hòa chăm chú nhìn điện thoại rất lâu, nhìn đến lỗi hận không để đem màn hình đốt ra một cái lỗ. Cuối cùng, hắn bấm một dãy số điện thoại.

"Uy, Đới tiểu thư." Đầu bên kia không lên tiếng trả lời, Niép Thắng Hòa tựa vào cửa sổ, qua cửa sổ nhìn đài phun nước trong hoa viên, nhân nhạ nói: "Mấy ngày nay tâm tình cô rất tốt đi?"

"Cũng không tốt lắm." Giọng nói ôn nhu, lại bình tĩnh, có mấy phần trêu tức cùng trào phúng, quá mức quen thuộc.

Niép Thắng Hòa nhướng mày, khóe môi cong lên, cười âm trầm: "Nga?"

"Thứ nhất, đắp mặt nạ nhiều ngọt ngọt, sợ bị nổi mụn, đang lên kế hoạch trị liệu chăm sóc da. Thứ hai, có chút lo lắng cho anh."

Niép Thắng Hòa cho rằng đối phương sợ, muốn xin tha thứ, hừ lạnh một tiếng: "Cô không cảm thấy bây giờ nói cái này, quá muộn sao?"

"Làm sao biết chứ." Giọng nói kia vẫn mềm nhẹ bình tĩnh, quá mức bình tĩnh, nói có vẻ qua loa: "Tôi sợ anh kinh hãi quá mức mà bất lực, vậy thì quá phiền phức. Tôi còn muốn ngủ với anh hai lần nữa, không muốn trước khi ngủ với anh hai lần, còn phải giúp anh chữa bệnh nam khoa, quá phiền phức."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 34: Đại thiếu gia nhà giàu (8)

Editor: Nhumi

Beta: Cà ri

Đoạn Huy lấy một địch hai đánh nhau một trận, trên mặt bầm tím, tuy rằng đã xử lý qua, như vẫn rất rõ ràng, đặc biệt là vết bầm mắt trái ứ đọng thành vòng tròn, nhìn có chút đáng sợ.

Bạch Cận đau lòng muốn chết: "Đây là ai đánh? Anh đánh nhau với ai?"

Đoạn Huy vô tình cười một cái: "Không, không cần thận vấp ngã."

Bạch Cận thờ dãi: "Đoạn Huy, anh cảm thấy thú vị sao? Em không mù, cũng không ngu xuẩn, anh là bị đánh, anh nghĩ em không nhìn ra sao?"

Đoạn Huy an ủi vỗ tay bạn gái.

Bạch Cận cúi đầu, yên lặng một hồi, hai giọt nước mắt bất ngờ không kịp đề phòng rớt xuống, rơi trên mu bàn tay, rất nóng: "Gần đây anh rất kỳ quái, anh không nói, em cũng không thể một mực hỏi. Hôm nay anh còn bị thương..." Thờ dãi một tiếng, ngược mặt lên hai mắt ngấn lệ: "Anh đừng có lừa gạt em, được không? Anh nói thật... Là bởi vì cô ta sao?"

Mặt Đoạn Huy khẽ biến, theo bản năng nhíu mày lại: "Ai?"

Bạch Cận nói: "Bạn gái cũ của anh."

Đoạn Huy bật thốt lên, không suy nghĩ nói: "Không thể nào, sao em lại nghĩ như vậy?"

Bạch Cận lắc đầu, cười khò: "Anh không cần lừa gạt em, em sớm đã biết... Buổi tối, anh nghĩ rằng em đã ngủ, sẽ xoát weibo, xem trang chủ của Đới Yên."

Trang chủ kia đã thật lâu không cập nhập thêm tin tức mới, tin cuối cùng của Weibo đăng một dòng trạng thái

—— chờ tôi một tháng.

Một tháng sau, Đới Yên rạng rỡ trở lại.

Không chỉ có khôi phục được vẻ đẹp trước đây, còn thoát khỏi biệt hiệu "Anh lừa gạt".

Cho dù là antifan bôi đen, cũng sẽ không nói Đới Yên là đang ảnh lừa gạt nữa, chỉ nói thành "Đôi đầu nữ", "Sửa mặt quái" và vân vân.

Đoạn Huy không nói lời nào, hai tay để vào túi, đi tới cửa sổ.

Bạch Cận đứng đằng sau, nước mắt trên mặt đan xen vào nhau, nắm chặt bàn tay nhỏ bé, bình tĩnh hỏi: "Em chỉ muốn anh trả lời thật lòng một câu, anh... còn yêu cô ấy sao?"

Yêu?

Chữ này với Đới Yên gắn liền với nhau, thật khiến người ta bật cười.

Đoạn Huy không nhịn được cười ra tiếng, nhưng tiếng cười kia lạnh vô cùng.

Tay để trong túi chuyển thành nắm đấm, do dùng sức quá mức khớp xương nhô ra.

Hắn quay lại chỗ ngồi, quý trọng nâng mặt Bạch Cận lên, hôn môi cô. Một nụ hôn lướt qua, khẽ chạm rồi buông.

"Không yêu, từ xưa cho tới bây giờ chưa từng yêu."

Đêm khuya, Đoạn Huy nằm trên giường, hai mắt nhắm chặt, lật người mấy lần, không có chút buồn ngủ nào.

Chỗ bị thương trên người hắn thật mẹ nó đau, nhất là mặt, mắt trái ứ thành một vòng, phồng đau dữ dội, ngứa ran không thôi, không thể chìm vào giấc ngủ được.

Đêm không thể chợp mắt, truyện trong đầu suy nghĩ càng ngày càng nhiều, càng ngày càng xa.

Hắn nghĩ, khi đó trên mặt A Yên bị tạt axit sunfuric hủy dung, khẳng định so với hắn bây giờ còn đau gấp trăm nghìn lần.

Người phụ nữ ngu xuẩn kia từng gọi điện cho hắn.

"... Đoạn Huy."

Ngày hôm đó, giọng nói của bạn gái cũ truyền qua điện thoại, nhỏ nhỏ, không đủ hơi sức, khàn khàn yếu đuối.

"Đau quá a..."

"Anh thế nào cũng phải đối với em như vậy sao?"

"Thật ra thì, anh muốn ép em đi chết, không cần phiền toái như vậy."

Hắn không muốn nghe tiếp, liền cúp điện thoại.

Người phụ nữ kia rất ngu ngốc, rất dằn, yếu đuối nhút nhát, khi cô nhìn hắn, đôi mắt cô sẽ tỏa sáng, như thể sự hiện diện của hắn, làm sáng bừng thế giới âm ảm này.

Trong giới võng hồng có rất nhiều người đẹp tự mình đưa đến tận cửa, hắn chọn A Yên làm bạn gái, cũng chính vì nhìn trúng điểm này của cô.

Lấy hắn làm trung tâm, người phụ nữ ngu ngốc luôn có thể mang lại cho hắn một tâm trạng tốt.

Đoạn Huy nghiêng người sang, trong bóng tối nhìn từng đường nét của Bạch Cận.

Hôm nay, nếu như ở bên cạnh hắn không phải Bạch Cận... mà đổi thành A Yên, chắc chắn sẽ không phát sự khác thường của hắn, người phụ nữ thiếu thông minh kia, cho đến chia tay cũng không biết hắn đã sớm đi tình biệt luyện*.

đi tình biệt luyện*: Thay người yêu như thay áo.

Hắn nhếch môi động tới vết thương, hít một hơi.

Trong lòng rất phiền.

Vì sao lại nghĩ tới những chuyện không đâu này?

Nhắm mắt lại, trước mắt hiện lại lên dáng vẻ người phụ nữ kia, chỉ có điều là dáng vẻ sau khi đổi đầu —— khuôn mặt tinh xảo, ngữ khí lúc nào cũng hung hăng, thái độ đối với ai đều có cũng được mà không có cũng được, khiến người khác thấy liền nổi nóng.

Hắn không muốn cô sống tốt. Sau khi rời khỏi hắn, cô nên ngày qua ngày trải qua càng thảm, cho tới tận khi...trở lại cầu xin hắn.

Đoạn Huy im lặng mắng mấy câu thô tục, vuốt vuốt mũi, không chỉ chỗ bị thương phỏng đau khó chịu, huyết thái dương cũng không ngừng nhảy lên, còn có... thân dưới trong trần không ngừng động, tay đặt lên vị trí trên ngực, hung hãn, liều mạng đè, giống như thông qua hành động này, cố gắng ngăn chặn cảm giác dần lan rộng.

Rất đau.

Hắn ích kỷ quen rồi, luôn muốn làm gì thì làm, chưa từng có cảm thấy cái gì không đúng. Mãi tới tận giờ phút này trong nháy mắt, hắn đột nhiên phát hiện... Hắn có lòng, cũng ở trong đêm khuya yên tĩnh, vì một người nào đấy đau chết đi sống lại.

Thật đúng là chuyện đáng buồn cười.

*

Trên bàn rượu, Niếp Thắng Hòa uống từng chén từng chén, không thèm nhìn đầy bàn sơn trân hải vị, nhưng có lúc không chú ý, khỏe mắt vô tình liếc đến một bàn sườn om tương dầu đỏ, từng khối từng khối đầy mỡ thịt... Tâm tình nhất thời rơi xuống đáy vực, sắc mặt càng khó coi.

Ròng rã một tuần, mỗi ngày hắn trải qua đều không vừa ý.

Nhìn thấy bất kỳ món đồ gì đều cảm thấy phiền lòng:

Thịt heo, lạp xưởng.

Giường, cồng tay.

Người phụ nữ mặt mũi tuy xấu xí, nhưng đáng lại rất đẹp, tiếng nói êm tai dễ nghe.

Mỗi tối khi ngủ luôn mơ thấy ác mộng, lúc tỉnh dậy cả một người đều mồ hôi lạnh, chỉ sợ chỉ cần mở mắt ra thì thấy gương mặt heo đáng sợ kia.

Hắn biết trước mặt tuy không ai nhắc tới, nhưng ở sau lưng, biệt danh của hắn đã từ "đệ nhất nam cận bã lừa đảo", đổi thành "Niếp thiếu gia bị heo cưỡng gian".

Vô cùng nhục nhã.

Hắn đối với thù phạm gây ra tất cả chuyện này hận đến thấu xương.

Muốn trả thù một người phụ nữ không có bối cảnh, không có thế lực, nhưng lại rất kiêu ngạo, cũng chỉ cần mấy biện pháp cũ.

Niếp Thắng Hòa tự nhận bản thân hắn không tàn nhẫn giống như Đoạn Huy, vì vậy hắn chỉ tìm mấy thanh niên lêu lổng, cho người phụ nữ kia chút giáo huấn, làm cho cô biết thế nào là sợ, sau đó cho chút thời gian để cô đến tìm hắn dập đầu xin lỗi, chuyện này coi như xong.

Kết quả đợi cả tối, đợi đến một giờ sáng, mấy tên lưu manh ngực đầy hình xăm trở về, trên người mỗi người mặc bộ quần áo kỳ quái, mặt trên in mấy dòng chữ "Hội người yêu mến Đới Yên trên toàn cầu" cùng "Đới Yên đẹp nhất thế giới".

Bình thường nhìn hung hãn ngang ngược, giờ trên mặt treo vẻ mặt hồn bay phách lạc, mở miệng một tiếng Đới tiểu thư, đóng miệng một tiếng Đới tiểu thư, tôn kính giống như gì, không biết còn tưởng rằng đó là mẹ ruột của bọn họ.

Niếp Thắng Hòa hận không thể đánh chết mấy tên ngu si này.

Xem ra, vẫn phải để hắn tự mình rat ay nói được.

Buổi tối, hắn hẹn một người mới vào vòng, hiện đáng có chút danh tiếng, kết quả trò vui mới làm được một nửa, hắn đột nhiên đứng dậy, không nói một lời mặc quần áo.

Tiểu mỹ nữ ngây người: "Niếp... Niếp thiếu..."

Niếp Thắng Hòa nói: "Tôi có chút việc, đi trước, chỗ này có mười đồng tiền, cô có thể mua đồ ăn bên ngoài."

Hắn mở cửa đi ra ngoài.

Tiểu mỹ nữ ở phía sau mắng to: "Mẹ nó, mười đồng tiền mua được gì bên ngoài? Một ly trà cũng không mua nổi!"

Niếp Thắng Hòa chỉ coi không nghe thấy.

Ra khỏi khách sạn, hắn ngồi vào chiếc xe mới mua trên Taobao của mình, hai tay đặt trên vô lăng, yên lặng rất lâu, oán hận đập một cái, cầm điện thoại lên.

"Đới tiểu thư, là tôi—— chớ cúp."

"Tôi sẽ không cúp, anh nói đi."

Bóng đèn xung quang bịn rịn, ánh đèn nê ông xa xa đang tắt chột sáng, đáy mắt hần đen kịt cũng tự sáng lên, ánh sáng màu đỏ tươi.

Ngón tay thon dài gõ tay lái, rất có quy luật.

"Cửa hàng trên Taobao của cô, doanh thu mỗi tháng kiếm không ít đi? Còn muốn mở tiếp sao?"

A Yên cười một tiếng: "Niếp tiên sinh... Đã ngắn lại nhỏ, nói chuyện đừng quá lễ mễ, cứ vòng vo quanh co như thế, tôi sẽ hoài nghi anh trời sinh đã éo lá rồi."

Niếp Thăng Hòa hừ lạnh một tiếng, cắn răng nói: "Địa chỉ nhà tôi, cô biết không?"

A Yên nói: "Biết."

"Tối mai tới một chuyến, món nợ này coi như xong, nếu không sớm mượn gì tôi cũng tính với cô rõ ràng, đến lúc đó không phải một hai ngày là xong đâu." ngày. "

*

Trước khi A Yên ra ngoài, vừa vặn đụng phải mẹ Đới đang tới đây hỏi tiền.

"Bạn gái của em trai con, con bé đó, đáng đáp cũng được, tính cách ngoan ngoãn, biết làm việc nhà, quan trọng là em trai con cũng thích nó, mẹ và cha con cũng ưng, cho nên quyết định như vậy luôn. Giờ chỉ cần sửa sang xong nhà cửa, mẹ nghỉ sang năm có thể tiến hành hôn lễ, bố mẹ bàn với nhau, trong tay con còn bao nhiêu? Mua căn nhà lớn một chút, sau này em trai con còn có con, bố mẹ còn muốn qua chăm sóc mấy đứa nhỏ..."

A Yên thay giày ống cao, kéo giày khóa kéo, không ngẩng đầu: "Có thể."

Nét mặt già nua của mẹ Đới cười thành đóa hoa: "Đây mới là con gái ngoan của mẹ, con bây giờ không có bạn trai, sau này có chuyện gì, còn cần em trai con giúp đỡ."

A Yên nói: "Ngày kết hôn, để con vào động phòng, bạn gái của em trai cũng là của con, dù sao tiền cũng là do con bỏ ra."

Mẹ Đới ngẩn người, phản ứng lại, tức giận nói: "Yên Yên, con nói cái gì vậy——"

A Yên ngắt lời: "Con bỏ tiền ra lấy vợ, dĩ nhiên nhà thuộc về con, vợ cũng thuộc về con, rất công bằng. Mọi người trở về thảo luận, quyết định xong thì gọi điện thoại cho con. Dĩ Trần —— tiền khách."

Mẹ Đới tức đỏ mặt: "Con không được đi, sao con lại có thể nói chuyện như thế với mẹ, mẹ cay đắng khổ sở đem con nuôi lớn, lại nuôi lớn một con sói mất trắng!"

Tiếng nói bà run rẩy, muốn bắt lấy cánh tay A Yên, không bắt kịp, dĩ Trần đằng sau lại kéo bà lại. Thân thể hai bác gái mạnh khỏe quần lấy nhau, ai cũng không thể thoát khỏi ai, mẹ Đới chỉ có thể trở mặt nhìn A Yên đi xa, tức giận ra mặt, đặt mông ngồi sụp xuống đất, khóc lớn con gái không có lương tâm, khóc dĩ Trần ức hiếp người, cứ như vậy mà khóc om sòm.

Nhưng có khóc đến khản giọng cũng chẳng được gì.

A Yên căn bản là không quay đầu lại.

*

Trước khi A Yên đến, Niếp Thăng Hòa đã hút xong ba điếu thuốc.

Hắn nghĩ đến rất nhiều cách kiến A Yên nhân lỗi, từ khóc lóc khổ sở đập đầu nhận lỗi, cho đến tận tình "phục vụ" hắn một phen, suy nghĩ một hồi, vẫn không thể quyết. Thăng cho đến khi cô xuất hiện, đứng ngay trước mặt hắn.

Nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp không tỳ vết, hắn sinh ra loại ảo giác hoảng hốt, giống như cái đầu heo lưu lại ấn tượng sâu sắc trong lòng hắn, kiến hắn mấy tuần nay bị bệnh tâm lý ăn ngủ không yên, hoàn toàn khỏi hẳn.

Nhưng hắn không muốn cô được đắc ý.

Vì vậy, hắn khinh bỉ hừ một tiếng, dập tắt tàn thuốc, quai gờ mở miệng: "... Sửa cũng không tội, chẳng qua cũng vô dụng. Rốt cuộc cũng không phải hàng nguyên đai nguyên kiện, ai biết có thể chống đỡ mấy năm?"

A Yên bỏ túi xuống, mỉm cười nhìn hắn: "Anh nói đúng."

Niếp Thăng Hòa ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn cô chằm chằm.

A Yên cúi người, hai tay nhẹ nhàng đặt ở trên bả vai hấn, sát tới nói: "Tất cả đều là sữa, không một chỗ nguyên trang. Anh có thích hay không thích... Tiểu xử nam?"

Nghe thấy ba chữ kia, lửa trong lòng Niếp Thắng Hòa lập tức đốt tới đỉnh đầu

Máu trong người sôi sục.

Niếp Thắng Hòa chưa kịp suy nghĩ nên làm gì, cơ thể hành động trước đầu óc, mắng một câu, hoắc cái đứng dậy, kéo cô đi tới trên giường.

A Yên theo hấn, ôm ở giữa bộ bị hấn áp chế.

Toàn bộ hành trình biểu diễn kháng cự... rất qua loa cho có.

Toàn bộ quá trình, cô chỉ động một lần, điều chỉnh vị trí, vừa đúng có thể thấy được đồ hồ treo trên tường.

Cuối cùng, Niếp Thắng Hòa thở hỗn hển nằm trên người cô.

Bốn phía yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng hít thở của hai người.

Niếp Thắng Hòa lại ngồi dậy, khoác quần áo, nhìn lại cô, cả người toàn dấu vết hoan ái, nhìn người phụ nữ thật đáng thương nhu nhược.

Trong lòng hấn thỏa mãn, lòng trả thù cũng vui chút nào đó. Vì vậy, hấn có thừa chút lòng quan tâm có thể lãng phí rồi.

"Này."

A Yên thôi dài một tiếng, vẫn không nhúc nhích.

Niếp Thắng Hòa cau mày, yên lặng chốc lát, hỏi: "Tôi làm cô bị thương? Chỗ nào đau?"

Đối phương vẫn không nói lời nào.

Qua mấy phút, A Yên xoay người, ánh mắt nhìn về phía hấn, có chút tiếc nói: "Niếp công tử, anh bây giờ đang ở đỉnh cao của cuộc đời, tương lai nên đi xuống dốc rồi."

Trong nhất thời Niếp Thắng Hòa nghe không hiểu cô muốn nói cái gì, có chút lờ mờ. (Beta cũng không hiểu @@)

A Yên lại thờ dài, giọng thương hại: "... cộng thêm trò vui khởi động, cũng chỉ được nửa giờ." Đánh giá hấn từ trên xuống dưới một lượt, khẽ lắc đầu: ".. quên đi, không đá kích anh nữa, quá đáng thương."

=====

Thật ra thì á, beta dc nhiều mà ko đăng cảm thấy khó chịu quá, nên mặc kệ cứ đăng đi, tới t7 thì cũng mặc kệ, lúc đó mở hỏ cho truyện mới thôi... tới lúc nào cũng ko giữ lời vậy á... há há...

À nhớ ủng hộ truyện mới nha, showbiz nhé^^ có ai thích thể loại này ko nè?

Có bạn thể mà đoán đúng t7 là ngày gì à nha^^

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 35: Đại thiếu gia nhà giàu (9)

Editor: Dương Thùy

Beta: Cà ri

"Cô trở lại cho tôi!"

Niếp Thắng Hòa nhảy xuống giường, không kịp mặc quần áo, lao về phía cửa, không ngờ bị chặn trên đất kéo lại, suýt chút nữa ngã sấp xuống, rất là chật vật.

—— may là không ai nhìn thấy.

Hắn vội vã đuổi tới hành lang lầu hai, nhìn bóng lưng người phụ nữ kia.

A Yên bước đi với tư thế khá giống người mẫu trên sàn catwalk, chỉ là tùy ý hơn, vòng eo liễu lượn lắc lư, đường cong tinh tế, và đôi chân trắng thon thả bắt mắt ở lối đi, giống như tất cả ánh sáng tự động tập trung vào người đó.

Ánh mắt Niếp Thắng Hòa trầm xuống, nắm một bên lan can: "Đứng lại!"

Một tiếng hét lên này, không chỉ A Yên đang bước đi, mà ngay cả người hầu đã nghỉ ngơi, cũng từ trong phòng đi ra, kết quả là nhìn thấy chủ nhân thân thể trần truồng, rồi vội vàng đóng cửa quay lại phòng.

Yên nhìn thấy hân phần nộ như vậy, nhú mày, suy nghĩ, im lặng trong chốc lát rồi hướng về hân đi tới.

Trong lòng Niếp Thắng Hòa thả lỏng, ngữ khí không vui: "Về sau, tôi chưa mở miệng thì cô không được phép đi. Cô cho rằng nơi này của tôi là nơi nào, nơi cô muốn tới thì tới, muốn đi thì đi?"

"Chỉ có chút chuyện nhỏ này, có cần chuyện bé xé ra to không?" Về mặt A Yên lạnh nhạt, cúi đầu từ trong túi móc ra hai tấm tiền mặt mười nguyên, đưa cho hân: "Mười phút mười nguyên, tổng cộng nửa giờ ba mươi nguyên. Nói quá nhiều trừ năm khối, kỹ thuật quá kém trừ năm khối, còn lại hai mươi nguyên. Cảm phí qua đêm của anh."

Niếp Thắng Hòa cảm thấy chịu si nhục.

Nếu đổi lại bình thường, hân có lẽ sẽ cọt nả nhận lấy chút tiền này, thuận tiện trước hôn một cái sau lại chiếm chút lợi lộc... Hân luôn luôn không biết xấu hổ nhưng hân vẫn có lòng tự ái.

Kỹ thuật quá kém?

Chuyện cười!

Phụ nữ nắn hân cái gì đều có, khôn kiếp, vắt cổ chày ra nước, quỷ hẹp hòi, lừa gạt pháo tử vô lại, nhưng xưa nay chưa từng có ai nghi ngờ năng lực của hân.

Vì vậy, Niếp Thắng Hòa cướp mấy tờ tiền mặt, trực tiếp vứt: "Tôi thiếu vài đồng tiền này sao?"

A Yên lắc đầu: "Không thiếu."

Niếp Thắng Hòa hừ nhẹ: "Coi như cô biết ——"

A Yên nhìn hân, cúi đầu cười khế, đến gần hân.

Người đàn ông sinh đẹp trai vô song, khuôn mặt này quá thanh tú, mày liễu này quá mức tinh xảo, thậm chí có chút nữ tính.

A Yên giờ tay lên, lòng bàn tay mềm mại nhẵn nhụi, đặt trên đôi má nhọt nhọt của hân, giọng nói nhẹ nhàng và rung động, với một hương vị ngọt ngào mà không chán ngấy: "Niếp công tử, vừa nãy chơi vui về sao?" Âm cuối vang lên, câu dẫn kiến cho lòng người ta ngứa ngáy khó nhịn.

Niếp Thắng Hòa thất thần trong nháy mắt, rất nhanh tỉnh lại, hừ một tiếng: "... Tạm được."

A Yên cười khế, nghiêng đầu ghé vào lỗ tai hân: "Thật sự chỉ tạm được?"

Tim Niếp Thắng Hòa đập lờ một nhịp, mím môi không muốn nói chuyện.

Đầu ngón tay A Yên lướt qua mặt của hân, nhẹ nhàng rơi vào trên môi hân, miêu tả cái đường nét lạnh bạc kia, cuối cùng lấy môi thay thế tay, hôn lên.

Hơi thở Niếp Thắng Hòa hỗn loạn, theo bản năng ôm lấy đầu của cô, đem cô mạnh mẽ áp trên tường, làm sâu thêm nụ hôn này, mãi đến khi hơi thở của hai người dung hợp lại cùng nhau, mãi đến tận —— hân mở mắt ra, đối diện với đôi mắt lạnh đậm của người phụ nữ, tận nơi sâu thẳm đầm nước lưu động mát mẻ kia, là vẻ nhọt nhọt trào phúng.

"Trước đây cùng người khác qua đêm, cô tình trêu đùa đưa đồ ăn vật hết hạn sử dụng, anh xuất thân nhị thế tử cao hơn người một bậc, ánh mắt tự nhiên cao hơn đình, cảm thấy phụ nữ tự đưa đến cửa rẻ mặt, giá trị cũng chỉ bằng mấy thứ đồ vật..."

Tiếng A Yên nhẹ nhàng mà chậm chạp, mặt mày mỉm cười: "Niếp công tử, dưới cái nhìn của tôi, cũng giống vậy, biểu hiện của anh không tốt, giá trị cũng chỉ có như vậy thôi. Rõ ràng anh yêu thích không thôi, nhưng ngoài miệng vẫn cạy mạnh, ghét bỏ tôi sửa mặt đổi đầu, nhưng thân thể lại không chế được động tình với tôi, cái đáng về này của anh..." cười nhẹ một tiếng, nâng tay lên ôm cổ người đàn ông, hôn vành tai ửng đỏ một cái: "Rất đáng yêu. Tôi vừa thấy thì nhịn không được muốn chọc ghẹo."

Niếp Thắng Hòa ửng hồng hai tai, từ hai tai bắt đầu lan ra, đốt cháy khuôn mặt cũng có chút hồng, hơi thở sớm hỗn loạn lộn xộn, tim đập nhanh như trống đánh.

A Yên buông tay xuống: "Ngủ ngon, Niếp tiên sinh."

Mới vừa đi một bước, bên hông căng thẳng, hơi thở của đàn ông phun trên cổ.

Tiếng Niếp Thăng Hòa khàn khàn nói: "Đợi đã..." Đường như hơi không tỉnh nguyên, hần cúi đầu hừ một tiếng, mới nói: "...Quay lại phòng, lão tử làm cho cô phục mới thôi."

A Yên lắc lắc đầu, trò tay vỗ vỗ hần, cười nói: "Không muốn."

"Đối Yên, tôi đã cho cô mặt mũi —— "

"Anh đã nói, tôi đến một chuyến, món nợ ân oán này coi như thanh toán xong."

Niếp Thăng Hòa cười nhẹ: "Không phải cô còn chưa đi sao."

A Yên nhìn dáng vẻ cố ý chơi xấu của hần, cũng cảm thấy thú vị, lấy tay của hần ra: "Đừng miễn cưỡng chính mình, đêm nay mà còn tiếp tục một lần nữa, thì ngay của nửa giờ cũng không trụ nổi, vậy rất lúng túng." Nhìn hần, tiếng nói chậm dần: "Tôi nói rồi, ngủ với anh hai lần, đây là lần thứ hai, còn một lần..." mím môi khẽ mỉm cười, ôn nhu nói: "Niếp thiếu, muốn tôi thì lấy ra chút thành ý đến, sao?"

*

Mấy ngày nay Niếp Thăng Hòa cửa cũng không ra.

Niếp Thăng Kỳ nghe thư ký nói tới hành vi khác thường của em trai, có chút bất đắc dĩ.

Người em trai không thể bớt lo này, cả ngày chỉ có biết ăn uống vui đùa, cùng mấy tên cẩu bằng hữu gây chuyện thị phi, mấy người lớn trong nhà đối với tình trạng này của hần nửa từ bỏ, chỉ cần hần không gây ra tình trạng hỗn loạn lớn, vậy hần muốn chơi thế nào thì chơi, chuyển ra ở riêng cũng tốt, nhắm mắt làm ngơ, coi như không có đứa con trai này.

Hần ở nhà không đi ra ngoài, tám phần mười là có một cô gái ở bên người.

Xuất phát từ quan tâm, Niếp Thăng Kỳ vẫn gọi điện thoại cho quản gia biệt thự Niếp Thăng Hòa, hỏi thăm chủ nhân hần là sinh bệnh hay là lại đang chơi trò mới gì.

Lời quản gia nói kiến cho hần nghỉ ngơi.

"Niếp tiên sinh không có sinh bệnh... Không, trong nhà cũng không có cô gái nào. Hai ngày trước, Niếp tiên sinh đúng là có dẫn theo cô gái trẻ tuổi về nhà, cũng không lâu lắm cô gái kia liền đi, Niếp tiên sinh thân thể trần truồng chạy ra hành động theo người ta, cuối cùng cũng không thể giữ người ta lại. Sau đó, cậu ấy liền tự nhón mình trong phòng, không cho chúng tôi làm phiền."

Không hiểu ra sao.

Lúc Niếp Thăng Kỳ đến, trong phòng Niếp Thăng Hòa đang có khách, nhìn dáng vẻ thì có thể là ông chủ của hàng châu báu.

"... Chính là cái này?"

"Đúng vậy, Niếp thiếu, đây chính là "Thần nhãn" trong truyền thuyết chỉ cần phụ nữ liếc mắt nhìn thì không thể khép được miệng, một trong những viên kim cương đắt nhất thế giới, có tiền cũng không mua được, là trấn diện chỉ bảo của cửa hàng chúng tôi."

Niếp Thăng Hòa cầm lấy dây chuyền viên kim cương tỏa ra ánh sáng lung linh, quay về ánh đèn nhìn hồi lâu cuối cùng cũng gật gù đầu nói: "Được. Chờ tôi gọi người đem tiền chuyển cho ông."

"Cảm ơn, Niếp thiếu!"

Người kia đối với Niếp Thăng Kỳ lễ độ chào một tiếng, vẻ mặt cười rạng rỡ đi ra ngoài.

Niếp Thăng Kỳ đóng cửa lại, lông mày nhăn lại: "Cậu giờ trò quý gì?"

Giọng điệu Niếp Thăng Hòa vẫn như trước rất tùy tiện: "Không muốn giờ trò quý gì cả, nghĩ muốn làm người phụ nữ khó trị..." hần thu hồi ánh sáng lưu chuyển, nhìn kim cương óng ánh loá mắt, cười cợt: "Em đã không thể chờ đợi được nữa, muốn nhìn dáng vẻ không khép miệng lại được của người phụ nữ chết bầm kia."

Niếp Thăng Kỳ lườm hần một cái, quay đầu.

Trong phòng rất loạn, ngoại trừ những bộ quần áo bẩn thỉu trên thảm, còn có tạp chí lộn xộn, DVD, tư liệu in ra...

Niếp Thăng Kỳ nhũn nhũn mảy, khom lưng nhặt lên một tờ giấy, sắc mặt lập tức thay đổi.

"Muồi cái bí mật nhỏ để phụ nữ đối với người muốn ngừng mà không được."

Nhìn lại những thứ khác tất cả đều sách liên quan tới sinh lý, tình dục, DVD là bộ phim dạy về tình yêu, tư liệu được in ra càng thêm khó coi, tất cả đều là quảng cáo mà các trang web virus sẽ nhảy ra.

"Niếp Thắng Hòa!" Trên trán Niếp Thắng Kỳ gân xanh hẳn lên, tay vung một cái, đem toàn bộ ném đến trước mặt em trai: "Cậu uống nhầm thuốc?!"

Niếp Thắng Hòa dừng dung như không, cả lơ phát phơ nhìn mấy tờ, đột nhiên ngẩng đầu lên: "Anh, em chân thành nghiêm túc muốn thỉnh giáo anh một vấn đề."

"... Nói."

"Anh bình quân mỗi lần có thể kéo dài bao lâu? Có được nửa giờ không?"

"... "

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 35-2: Đại thiếu gia nhà giàu (10)

Editor: Dương Thùy

Beta: Cà ri

Hai ngày này A Yên trải qua rất thoải mái.

Hội viên fanclub và nhóm fans thanh niên liên tục mỗi ngày đều đến báo cáo công việc, thu thập bình luận ngày càng trở nên thành thạo hơn, họ sẽ luôn chọn ra những bình luận có giá trị nhất, đồ cô đến vô cùng vui vẻ, giành được trái tim cô.

Mẹ Đới đã về nhà.

Tần Úc rất lâu rồi cũng không xuất hiện.

Đoạn Huy, Niếp Thắng Hòa đều đang tự mình bỏ não mơ mộng mấy vở kịch lớn, còn chưa tới thời gian ra trận.

Tất cả đều tốt đẹp.

Ngoại trừ di Trần không dễ yên, suốt ngày lái nhai: "... Đối tiểu thư, cô cả ngày cùng đám thanh niên bắt lương kia ở cùng nhau, lời đồn sẽ rất khó nghe a! Sau này nếu có bạn trai, người ta ở sau lưng sẽ nghĩ cô thế nào đây! Sao mấy ngày nay cũng không thấy cảnh sát Tần? Nhất định là năm mới sắp đến tột cấp đặc biệt nhiều, cục cảnh sát của họ chắc rất bận rộn đi..."

Những lời này nghe vào trong tai A Yên tự động biến thành: "Blablabla.....cô thật xinh đẹp....blablabla.....cô thật xinh đẹp....."

Lại hai ngày nữa, chính là lễ hội vòng hồng long trọng mỗi năm một lần.

Hai tuần trước A Yên nhận được thiệp mời.

Để xuất hiện trong tình trạng tốt nhất, cô đã tận dụng thời gian rảnh rồi đem mặt mình tu sửa lại, hận không thể tu đến mẹ nhận không ra —— thế nhưng vừa nghĩ tới tu tới không ai nhận ra mình, phỏng chừng sẽ không ai nói cô mỹ nhân thịnh thế, chỉ có nhìn cô thành yêu quái, vẫn nên trở về nguyên trạng đi.

Trước lễ hội một đêm, chuông cửa vang lên không ngừng. A Yên vốn định ngủ sớm một chút, nâng cao tinh thần, rất khó chịu đi tới mở cửa với ánh mắt tràn đầy phiền chán, nhìn thấy ở ngoài cửa là Đoạn Huy mặc một thân áo gió màu đen thì càng thêm thiếu kiên nhẫn: "... Có việc?"

Ánh sáng trong hành lang rất mờ.

Đoạn Huy đứng một bên cánh cửa, vẻ mặt tối tăm không rõ: "Cô đổi khóa?"

A Yên lặp lại: "Có việc?"

Đoạn Huy môi mông hơi giật giật, không phát ra tiếng.

A Yên ôm tay, hơi cong khoe miệng: "Đoạn tiên sinh, có phải anh đặc biệt thích lên lút ở sau lưng bạn gái, nửa đêm tìm phụ nữ khác tâm sự?"

Đoạn Huy không tức giận, thế nhưng cũng bật cười: "Đúng thì thế nào?"

"Không thế nào."

Cách một cái cửa sắt chống trộm, A Yên cùng hắn đối diện chốc lát, mở miệng: "Tôi muốn ngủ để đường dung, anh thích thì ở lại chỗ này cùng cửa tâm sự đi."

Đoạn Huy tiến lên một bước, mặt không cảm xúc: "Đói Yên."

A Yên nhú mày.

Đoạn Huy im lặng một lát, giọng nói bình tĩnh: "Mười triệu tiền mặt, hai căn hộ, một hộ ở trung tâm thành phố, một hộ cho em trai cô."

A Yên nở nụ cười.

Đoạn Huy hầu kết chuyển động, nói tiếp: "—— làm tình nhân của tôi."

A Yên hỏi: "Mẹ tôi tìm anh?"

Đoạn Huy trả lời, chỉ nói: "Cô biết tôi không thể cưới cô, trừ chuyện này ra cô muốn cái gì tôi sẽ cho cô, cùng trước đây không khác nhau gì cả."

A Yên nhìn hắn.

Đoạn Huy hai tay bỏ vào trong túi quần, chậm rãi nắm thành nắm: "Đói Yên, cô không tìm được người đàn ông nào tốt hơn so với tôi—— trong cái vòng tròn này có bao nhiêu bản, người trong cuộc đều biết, người ngoài vòng, có thể thỏa mãn cô sao?... Có thể cao hơn mức giá của tôi đưa ra sao?"

A Yên nhìn hắn một lát, cười nhạt: "Trước không nói đến tôi có thể tìm được người tốt hơn so với anh không, nhưng người so với anh kẻ tám lạng người nửa cân rách nát thì tôi vung tay một cái chính là một tá." Tay để trên cửa, thu hồi ý cười: "Đoạn tiên sinh, ngủ ngon."

Đóng cửa lại.

*

Vào ngày lễ hội vồng hồng, ban tổ chức sắp xếp A Yên là người áp trực đi thăm dò.

A Yên thích nhất ánh đèn flash nhấp nháy, muôn người chú ý, tuy rằng trước đây thật lâu đã từng làm mình tỉnh, cũng cách hiện tại một khoảng thời gian, bởi vậy tâm tình vô cùng tốt đẹp, tươi cười ngọt ngào, hào phóng bày ra tư thế gọi cảm mê người, tùy ý truyền thông quay chụp.

Người đại diện Shary kéo cô, nhỏ giọng nói: "Trước công chúng, phải có điểm rụt rè. Em nhìn một cái, hôm nay nhóm chị em tốt của em, sau lưng người nào chẳng tao lằng, ti tiện, giờ tất cả đều trở thành thực nữ thuần khiết——"

"—— Cho nên, tối nay phải cho mấy người họ chỉ có thể vờn ánh mắt nhìn em." A Yên trả lời, đẩy Shary muốn nói lại thôi ra: "Được rồi, đừng cản máy ảnh chụp em, cảm ơn."

...

A Yên ngồi bên cạnh Niên Niên.

Trước khi bắt đầu lễ trao giải, MC trên đài khuấy động bầu không khí, dưới đài, Niên Niên mở miệng, tiếng nói không nhẹ không nặng, vừa vặn có thể làm cho người bên cạnh nghe thấy: "Ngày hôm nay Đoạn Huy cũng đến, là nhà tài trợ."

So với nam nhân, A Yên đối với phụ nữ kiên trì khá hơn một chút, cho dù là chị em nilong đã từng bán nguyên chủ: "... Cho nên?"

"Rất nhanh hẳn với Bạch Cận sẽ kết hôn." Niên Niên nghiêng đầu, ánh mắt lạnh lạnh: "Cô biết không?"

A Yên lắc đầu: "Không biết."

Niên Niên trào phúng cười: "Tôi hẳn là chúc mừng cô, không nghĩ tới mặt của cô có thể khôi phục lại cái trình độ này."

A Yên nói: "Cảm ơn." suy nghĩ một chút, lại nói: "Cụ thể một chút... Cái trình độ gì?"

Niên Niên không để ý đến cô đi chệch tâm điểm nhân nhạ nói: "Coi như khôi phục, mặt có thể nhìn, người đàn ông cô thích không phải là bị người cướp đoạt đi rồi sao? Có ích lợi gì?"

Mặt có thể nhìn.

... Chỉ là có thể nhìn.

A Yên liền có chút không cao hứng, giọng điệu cũng thêm chút trào phúng, nhẹ giọng nói: "Cô xem cô một chút đáng thương biết bao, cả ngày tâm tư đều quay vòng trên người tôi, luôn mồm luôn miệng nói mặt của tôi như thế nào, người đàn ông của tôi như thế nào... Tại sao cô không nhìn lại chính mình đi? Đoạn Huy ở sau lưng tôi ngủ với cô, cô dương dương tự đắc, không cảm thấy buồn cười sao? Hắn cùng bàn bè nói qua, hẳn quăng tôi vì Bạch Cận tốt hơn —— cô lại gặp may cái gì? Tồn nhân bất lợi kỷ*, tội gì."

Tồn nhân bất lợi kỷ*: Dù mình không được lợi gì nhưng vẫn cứ hại người khác.

Niên Niên á khẩu, ngực đập kịch liệt: "Cô ——! "

Yên không nhìn cô ta, quay đầu nhìn trên đài.

Ở trên đường đi, Shary đã nói với cô, ngày hôm nay cô sẽ nhận được giải thưởng lớn "Võng hồng nổi tiếng nhất trong năm", cô mãnh liệt yêu cầu đem giải thưởng đổi thành "Võng hồng xinh đẹp nhất trong năm", nhưng mà Shary nói, căn bản không có cái giải thưởng này.

A Yên không hứng lắm, cầm lấy cái gương nhỏ trong túi, lại bắt đầu chỉnh trang.

*

Trên đài đã tiến hành đến phân đoạn trao giải.

Niép Thắng Hòa nửa người ẩn ở trong bóng tối, tầm mắt khóa chặt ở trên người cô gái nào đó ngồi ở hàng trước trong thính phòng, vừa hướng người phía sau đưa tay ra, thiếu kiên nhẫn giục: "Hoa đâu?"

"Ở chỗ này."

Niép Thắng Hòa nhận lấy bó hoa hồng to, lại hỏi: "Bao nhiêu bông?"

"Chín mươi chín bông."

Niép Thắng Hòa gạt đầu, một tay luồn vào trong túi áo, sờ sờ cái hộp nhỏ chứa dây chuyền kim cương.

Rất tốt, thành ý mười phần.

Chờ khi A Yên lên lĩnh thưởng, hẳn sẽ đi trên đài, giống như bạch mã hoàng tử anh tuấn, không keo kiệt mà tặng chín mươi chín bông hồng, rồi mới lấy dây chuyền kim cương vô giá mà phụ nữ nhìn thấy sẽ tình nguyện coi đồ, thành công bắt được trái tim đen của người phụ nữ kia.

Sau đó, hẳn sẽ đùa giỡn thân thể cùng trái tim của cô, cuối cùng bội tình bạc nghĩa, làm cho cô khóc mà không có nơi nào để khóc.

Đây là kịch bản hoàn mỹ nhất.

Niép Thắng Hòa tính toán kỹ càng, cúi đầu liếc nhìn âu phục màu trắng đắt giá, lại nhìn một chút gương mặt phản chiếu trong kính thủy tinh bên cạnh -- hẳn vẫn thật anh tuấn. Có tiền có mặt, không có người phụ nữ nào hẳn không bắt được.

Rốt cục, A Yên ở bên trong tiếng vỗ tay như nước thủy triều, ung dung đi tới trên đài trao giải.

Niép Thắng Hòa cười rộ lên, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người phía dưới, tự nhiên hào phóng đi tới trước mà cô gái, nâng bó hoa hồng lên nói: "Tặng cho em."

A Yên nhận lấy hoa, so với khán giả dưới đài đang kinh ngạc tán thán không thôi, thì cô có vẻ vô cùng bình tĩnh: "Cảm ơn anh."

Giọng nói Niép Thắng Hòa trầm thấp: "Ngày hôm nay em rất đẹp."

A Yên nói: "Tôi cũng cảm thấy như vậy."

...

Nụ cười trên mặt Niép Thắng Hòa thoáng cứng lại một chút, lập tức lại khôi phục như cũ, không để ý lắm: "Lời ngày hôm đó em nói, tôi đều nhớ kỹ. Em xem... thành ý của tôi đủ không?"

Tay của hắn luồn vào túi áo, lấy ra chiếc hộp nhỏ được buộc bằng sợi ruy băng tinh tế, mở ra.

Ánh sáng loá mắt.

Ánh mắt nữ MC nhìn chằm chằm cái viên kim cương kia, không nhận được khe nhếch miệng.

"Nghe nói, kim cương là vật cứng rắn nhất trên thế giới." Hắn tiến đến bên tai A Yên, hôn một cái lên gò má của cô: "-- chứng minh tình yêu của tôi đối

với em kiên định không đổi."

Tiếng tán thán xung quanh lại văng lên.

Đôi mắt A Yên mang theo ý cười: "Tôi rất hài lòng."

Niep Thắng Hòa cong khóe môi: "Anh chỉ biết -- "

A Yên đánh gãy lời hân: "Niep công tử, anh quay đầu lại nhìn một cái."

Niep Thắng Hòa ngẩn ra, mới vừa quay đầu lại, còn chưa kịp phản ứng đột nhiên mắt tối sầm lại, bị người ta đấm một đấm ngã xuống đất.

"Mẹ kiếp, Niep Thắng Hòa -- quả nhiên vẫn luôn là mầy đào góc tường của lão tử!"

A Yên đi tới một bên, nhìn Đoạn Huy đột nhiên xông lên đài cùng bạch mã hoàng tử xui xẻo mặc âu phục trắng như tuyết lao vào đánh nhau, hai người đều lại chật vật lại lúng túng.

Shary vội vàng lên đài: "Xảy ra chuyện gì? mẹ nó, sao Đoạn Huy hấn lại đánh người? Lúc nào thì em với hấn lại trộn cùng nhau, còn có Niep thiếu -- "

"Thật là đẹp mắt. "

Shary ngẩn người, theo ánh mắt A Yên, nhìn dây chuyền kim cương từ trong hộp rơi xuống đất, tia sáng kia thật sự có thể khiến người mù mắt: "Cái này đắt bao nhiêu..."

A Yên lắc đầu: "Em đang nói bọn họ." chỉ chỉ hai người đàn ông đang không hiểu ra sao đánh nhau, đáy mắt lãnh đạm, ý cười bên môi thoáng qua: "... Đánh thật dễ nhìn a."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 36: Đại thiếu gia nhà giàu (11)

Editor: Senk

Beta: Cà ri

Ban tổ chức có nằm mơ cũng không nghĩ đến, lễ hội vòng hồng long trọng lần này, thế nhưng lại lấy phương thức ngoài dự đoán, đứng đầu các trang mạng, gây sốt không chỉ có weibo, ngay cả các trang web lớn đều có thể thấy video của lễ trao giải được đăng ở vị trí bất mất nhất.

Hai thiếu gia hào môn chỉ vì một cô gái phẫu thuật thẩm mỹ mà ra tay đánh nhau, cuối cùng cả hai thương tích đầy mình, trước khi ngừng đánh còn dùng những lời thô tục để lăng mạ đối phương... tình huống này diễn ra, mặc kệ là ở nơi nào, cũng đủ thu hút sự chú ý của hai phái nam nữ dân cư mạng.

Huống chi, chuyện tình ái với các tiểu hoa đán lúc cũng được hoan nghênh.

Danh hiệu đệ nhất công tử "vắt cổ chày ra nước", phú nhị đại thiếu gia Niep Thắng Hòa một người nổi tiếng là keo kiệt, thế nhưng lần này hấn phá lệ....để theo đuổi được Đới Yên, hấn không tiếc tặng một sợi dây chuyền kim cương đắt tiền. Truyện được Cà Ri Bơ đăng tải, cái bạn vào Fb thích page Cà Ri Bơ ủng hộ tụi mình nha^^

Đoạn Huy nổi nóng đánh nhau với hấn, cổ tình nhân vật nữ chính lại là nữ quái đôi đầu A Yên, vẫn luôn đứng bên cạnh quan sát, nửa điểm ý tứ ngăn cản cũng không có, nụ cười mơ hồ luôn treo trên môi.

Đợi đến khi bảo vệ đem kéo hai người tách ra, mọi người cho rằng kịch tình đã hạ màn, lại không biết rằng nữ chính mới chỉ bắt đầu biểu diễn.

A Yên đến trước mặt Đoạn Huy, sờ mặt hấn, giọng nói nhàn nhạt: "... Lại bị thương?" Nhẹ nhàng cười, ngược mắt nhìn hấn: "Xem như có tiến bộ, ít nhất lần này biết đánh đàn ông, không phải đánh phụ nữ."

Đoạn Huy bất lấy cổ tay cô: "Thì ra vẫn luôn là hấn ——" Đôi mắt giận dữ giận dữ lướt qua các máy ảnh, nhìn tình trạng vết thương của Niep Thắng Hòa, hấn thu hồi ánh mắt, nhìn chăm chăm vào A Yên: "Cô mẹ nó ngốc à? Cô đã nói, cô biết hấn là cái dạng người gì, vậy mà cô còn muốn cùng hấn ở bên nhau? Cô muốn cái gì?! Đồ siêu thị rác rưởi của hấn, hay là mấy chục khối tiền bo của hấn?"

Niep Thắng Hoa đang lau vết máu ở khóe miệng, nghe được tiếng nói bỗng dừng quay đầu lại: "Mẹ nó, Đoạn Huy mở mắt chó nhìn rõ ràng, lão tử lần này đưa chính là ——"

Nhưng Đoạn Huy làm như không nghe thấy, ánh mắt vẫn khóa chặt ở trên mặt người phụ nữ đang nở nụ cười nhạt này.

A Yên cũng chăm chú nhìn hắn: "Tiền, quyền thế, giá trị lợi dụng, mặt... đương nhiên, còn có thực lực của đàn ông..." liệt kê từng cái ra một, cô dừng một chút, mở miệng lần nữa: "Ở chỗ của tôi, tiền bạc xếp vị trí cuối cùng. Biết đâu..." hắn môi cười, ghé sát vào bên tai người đàn ông đang giận dữ, nói nhỏ: "... thứ tôi coi trọng, hẳn ta so với anh mạnh hơn... là phương tiện khác đâu?"

Bàn tay Đoạn Huy nắm chặt, dùng sức xiết chặt cổ tay cô, hận không thể đem xương cốt yếu ớt bóp nát.

A Yên cười khúc khích, bỏ tay ra hắn, đi đến phương hướng ngược lại.

Đoạn Huy nói: "Đối Yên, cô đừng hối hận."

A Yên không quay đầu lại, vẫy vẫy tay: "Người hối hận trước là anh, đã suy nghĩ nên làm thế nào giải thích với vị hôn thê của anh sao?"

Về mặt Đoạn Huy cứng đờ.

A Yên đi đến bên người Niếp Thắng Hòa, khoác vào cánh tay hắn: "Đưa tôi về nhà, có thể chứ?"

Niếp Thắng Hòa cười rộ lên, đối với người phụ nữ bên người nói, nhưng ánh mắt lại nhìn "tình địch" lóe lên giận dữ nhưng vẫn nhin: "... rất vui và sẵn lòng."

Xe chạy đến nửa đường. Truyện được Cà Ri Bơ đăng tải, cái bạn vào Fb thích page Cà Ri Bơ ủng hộ tụi mình nha^^

Giữa giao lộ đèn xanh đèn đỏ, Niếp Thắng Hòa dừng xe lại, hai tay để trên tay lái, vẫn là cảm thấy bức mình, thầm nghĩ: Thật tốt chuẩn bị một màn tỏ lộ, mắt thấy có thể bắt lấy người phụ nữ lòng dạ hiểm độc này, lại không nghĩ tới Đoạn Huy cái tên khốn khiếp xuất hiện gây rối... Không được, lần này không thể cứ như vậy được.

Lại nói tiếp...

Đột nhiên, hắn nghiêng đầu, mở miệng: "Đây chuyện còn ở chỗ em sao?"

A Yên đang đánh phấn lên mặt, đầu cũng không ngẩng lên nói: "Không có."

Niếp Thắng Hòa nhíu mày: "Vậy thì ở đâu chứ?"

A Yên nói: "Không biết, người khác nhạt được cũng nên."

Vì thế, Niếp Thắng Hòa càng bức mình, một gương mặt trời sinh đào hoa trở lên biến ảo không ngừng, ánh mắt cũng âm trầm lại: "Em có biết cái sợ đây truyền kia giá trị bao nhiêu tiền không?"

"Không biết."

"Bằng nửa năm xuất đầu lộ diện làm việc cực khổ của em."

A Yên trả lời một tiếng, nhưng vẫn không ngẩng đầu.

Đèn sáng xanh.

Mấy chiếc xe đằng sau nhần còi hối thúc.

Niếp Thắng Hòa ấn nút hạ cửa sổ xe xuống, đối với chủ nhân xe phía sau mắng hai câu, sau đó nhấn mạnh ga, xe chạy như bay phóng đi, chỉ trong giây lát đã bỏ xa xe phía sau.

Ngoài cửa sổ phong cảnh biến thành bóng dáng mơ hồ.

Tốc độ xe đã sớm vượt qua quy định cho phép của đoạn đường.

Niếp Thắng Hòa mặc kệ các bản hướng dẫn và nhắc nhở, mặt không biểu cảm mà cứ nhìn chăm chăm về phía trước, sườn mặt luôn là tràn ngập tùy tiện, khó có được sự nghiêm nghị như thế này, miệng cũng không lười biếng nói chuyện như thường ngày, mà hắn thẳng thành một đường.

Xe đột nhiên tăng tốc, cái gương trong tay A Yên bay đi ra ngoài, rơi trên mặt đất, trên người có dây an toàn không tiện cúi xuống kiểm lại. Cô cũng không tức giận, tâm mắt chuyển qua nhìn trên sườn mặt đẹp đẽ của người đàn ông bên cạnh hỏi: "Niếp công tử, anh không cao hứng?"

Niếp Thắng Hòa hừ lạnh một tiếng, hỏi ngược lại: "Em đem tặng đồ quý giá đắt tiền cho người ta, mà khi họ nhận được cũng không thấy vui vẻ, em có tức giận không?"

"Vừa rồi tôi nói, thứ tôi nhìn trúng là ưu điểm bên trong của anh, tiền chỉ là xếp cuối cùng."

Tốc độ xe chậm lại.

Niép Thăng Hòa tựa hồ có một chút ý cười bên khóe miệng, qua kính chiếu hậu nhìn mặt A Yên: "Cuối cùng em cũng thừa nhận, muốn quỳ gối dưới ống quần tây của tôi?"

A Yên thở dài, im lặng một lát mới trả lời: "Cứ cho là vậy đi..... tôi là một người phụ nữ có kinh nghiệm rất phong phú, nhưng ở trong những người đàn ông bầu bạn bên cạnh, muốn tìm một người chỉ có thể trụ được nửa giờ, cũng không phải là chuyện dễ dàng gì. Có đôi khi, thương hại sẽ sinh ra tình yêu." Truyện được Cà Ri Bơ đăng tải, cái bạn vào Fb thích page Cà Ri Bơ ủng hộ tui mình nha^^

Niép Thăng Hòa thiếu chút nữa đã đập phanh lại.

Hắn lại liếc mắt nhìn A Yên một cái, ném ra hai chữ lạnh như băng: "Mạnh miệng."

Đến tiểu khu, Niép Thăng Hòa dừng xe lại, nhưng không lập tức mở cửa xe, hít sâu hai cái, nhìn chăm chăm mặt mình trong kính chiếu hậu, khiêu mi: "Tê..... cái tên Đoạn Huy khôn kiếp kia, xuống tay mẹ nó thật là tàn nhẫn, toàn nhắm vào mặt tôi đánh, con mẹ nó, có phải hắn đồ kị tôi đẹp trai hơn hẳn quá không?"

A Yên tỏ vẻ khách quan: "Anh so với hắn đẹp trai hơn, hắn so với anh có mùi vị đàn ông hơn, không phân cao thấp."

Trên ngực Niép Thăng Hòa như có một cục đá nện vào.

Hắn chột xoay người, nắm cằm của cô: "Không phải, tôi nói Đới Yên, sao em cứ phải phân cao thấp với tôi để làm gì? Hôm nay lão tử không thể hiểu được bỗng nhiên lại bị đánh, chẳng lẽ không phải bởi vì em? Lão tử vốn dĩ cùng Đoạn Huy không thù không oán, lần này sẽ không để yên cho hắn ——"

A Yên bình tĩnh mà nhìn hắn, ánh mắt không rợn sóng: "Anh cùng hắn kết thù, thì cũng chỉ trách anh không quản được cái đồ chơi phía dưới kia của mình. Đừng không có tiền đồ giống như hắn, gặp chuyện giống như trước đây thì lại đổ hết lên đầu phụ nữ, chỉ biết bắt lạt kẻ yếu."

Niép Thăng Hòa lặng im, buông ra tay: "..... Tóm lại là vì em, nên mới bị đánh."

Thật lâu không ai mở miệng nói. Trong nhất thời, bầu không khí có chút ngưng trọng.

Rốt cuộc, Niép Thăng Hòa lại nở nụ cười, cười ra tiếng, chụp vào cái tay lái, lắc đầu: "Lần này thì tốt rồi, kiểu gì tôi cũng bị kéo về nhà chịu xử trí theo gia pháp. Thật là xui xẻo..... Bất quá ăn cũng thật chưa đã ghê." Hắn quay đầu, một tay ôm lấy bả vai của A Yên, nghiêng đầu lại gần ngửi mùi tóc trên vai: "Vui vẻ sao?"

Đôi mắt A Yên trước sau vẫn bình tĩnh lãnh đạm, lúc này mới nổi lên một tia gọn sóng, giọng nói nhẹ nhàng: "Vui vẻ."

"Vậy cũng đáng."

A Yên ôm lại hắn, nhìn vào mắt hắn thần gần, giọng nói so với lúc trước mềm mại hơn, mơ hồ thêm một chút mê hoặc: "Niép công tử, đừng nói là một sợi dây chuyền, cho dù anh có đem toàn bộ gia sản dâng lên, tôi cũng không nhất định sẽ vui vẻ..... Nhưng là buổi tối hôm nay, tôi thực hài lòng." Ngón tay di chuyển, luôn vào mái tóc đen mềm mại của hắn: "Tôi muốn chính là cái gì..... Nghĩ lại xem, à?"

Dứt lời, tay phải mở cửa xe.

Tìm Niép Thăng Hòa đập loạn nhịp, mãi mới phản ứng lại, mở cửa đuổi theo: "Tôi đưa em lên lầu."

A Yên không tỏ ý kiến.

Đi đến dưới lầu, vừa vận động mặt Tần Úc mới từ cửa kính tầng dưới cùng đi ra.

Thật lâu rồi A Yên không thấy hắn, lúc này đột nhiên gặp được hắn, thật có chút ngoài ý muốn, nhưng vẫn chào một tiếng: "Cảnh sát Tần ——" Nhìn về mặt hắn có chút mệt mỏi, lại hỏi: "—— tìm tôi?"

Ánh mắt Tần Úc từ trên người Niép Thăng Hòa chuyển qua người cô, trên mặt không tỏ vẻ gì: "Trong cục có việc, tối nay tôi quay lại."

A Yên nói: "Anh cứ bận việc của anh."

Tần Úc gật gật đầu, lại nhìn Niép Thăng Hòa liếc mắt một cái, vẫn không tỏ vẻ gì, giống như gặp thoáng qua.

Niép Thăng Hòa như rồng mây, đột nhiên quay đầu lại, gọi hắn: "Cậu nhỏ."

Tần Úc dừng lại, xoay người.

Niép Thăng Hòa cười, ôm lấy bả vai A Yên, lại là biểu tình cợt nhả kia, bộ dạng công tử thiếu niên khinh cuồng: "Các người quen biết nhau a?"

Tần Úc nhún mày: "Nói trọng điểm."

"Không có gì, cháu chỉ cảm thấy ngày đó cậu cũng xuất hiện ở hộp đêm, thật trùng hợp..... Còn tưởng cậu đến bắt tội phạm, nghĩ đến làm cháu giật cả mình." Niếp Thăng Hòa lắc đầu nói, tạm dừng rồi tiếp tục nói: "Lần này cháu gây ra một chút họa, thật ra cũng không phải chuyện gì lớn, chỉ vì một cô gái mà tranh giành tình cảm, rõ ràng tâm huyết của cháu rất nhiều, cậu nói có phải hay không?"

Tần Úc nhìn hần, cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, giọng nói lạnh nhạt: "Cậu chảy máu mũi."

Niếp Thăng Hòa giờ tay lau một cái, cắn răng: "Mẹ nó, Đoạn Huy thật đáng chết." Hần lại dùng tay lau lại hai lần, đối Tần Úc cười nói: "Cậu không có thời gian, cháu không chậm trễ công chuyện của cậu nữa, lần sau cháu sẽ chính thức giới thiệu bạn gái cho cậu làm quen."

Tần Úc ngẩng đầu, ánh mắt xẹt qua người A Yên, cũng không dừng lại, xoay người rời đi.

Niếp Thăng Hòa đưa A Yên đi lên. Truyện được Cà Ri Bơ đăng tải, cái bạn vào Fb thích page Cà Ri Bơ ủng hộ tụi mình nha^^

Tối trước cửa nhà, hần một bàn tay chống ở trên cửa, ngón tay thon dài vuốt ve sợi dây trên cổ tinh tế, cười xấu xa: "Không mời tôi vào trong ngôi sao?"

A Yên nói: "Thời gian không còn sớm, tháo trang sức, tắm rửa, dưỡng da yêu cầu thời gian thật lâu, hôm nay hóa trang nhiều, tôi muốn đắp mặt nạ."

Niếp Thăng Hòa không bực, cười càngh ngả ngón: "Đời Yên, em xem, em thích mặt của em, tôi cũng thích mặt của tôi, chúng ta có chung sở thích, không phải trời sinh một đôi sao?"

A Yên đối với hần thân thiện mà cười một cái, cũng duỗi tay, túm chặt cả vạt của hần kéo về phía mình: "Niếp thiếu, chắc anh hiểu lầm gì rồi..... Tôi thích chính là mặt của tôi, nỷ nhan thịnh thế, điều này rất quan trọng, còn anh....." Người đàn ông khuôn mặt tuần tú cười khanh khách, chỉ cách cô mấy centimet, đường cong của môi mỏng cực kỳ đẹp, nể người mà hơi cong lên..... Nhưng A Yên buông ra tay, vén nhẹ tóc dài ra sau gáy, tiếng nói lạnh nhạt: "..... Tính là thứ gì."

Cửa đóng lại.

Niếp Thăng Hòa mắng thầm một câu, lại hừ một tiếng, ấn thang máy xuống lầu.

*

Nửa đêm 12 giờ rưỡi, A Yên cuối cùng nằm lên trên giường, nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ.

Mười phút sau, chuông cửa vang lên.

A Yên buộc tóc dài lên, mặc áo ngủ tơ lụa, bên ngoài khoát một chiếc áo choàng, đi ra ngoài mở cửa.

Tần Úc đứng ở ngoài cửa.

Trầm mặc một lát.

Hần mở miệng: "Tôi nói rồi, sẽ đến."

A Yên nhìn nhìn hần: "Nhanh một chút."

Tần Úc giật mình, lúc này mắt mới nhìn đồng hồ, gật đầu một cái: "Lần sau lại đến."

A Yên nhìn hần đi, trong không khí ngửi được mùi lạ, vì thế nhìn hần chằm chằm đánh giá lại, đột nhiên nói: "Tay anh chảy máu."

Tay phải Tần Úc vẫn luôn giấu trong tay áo, nghe vậy quay đầu lại: "Làm sao cô biết?"

"Thực giác."

A Yên dựa vào cạnh cửa, theo thói quen ôm tay, tư thái lười biếng thích ý: "Tần sir, cái tính cách có chuyện không nói này của anh, rất dễ chịu thiệt."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhan Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 37: Đại thiếu gia nhà giàu (12)

Edit: JenniferNguyen

Beta: Cà ri

Di Trần về nhà rồi, không ở đây.

Nên, toàn bộ căn nhà chỉ còn lại hai người A Yên và Tần Úc, cô nam quả nữ ở chung một chỗ cả đêm, lại không xảy ra bất kỳ chuyện gì, đúng là không còn gì để nói.

A Yên ngáp dài một cái, thấy hấn xử lý vết thương trên tay, thuận miệng hỏi: "Đêm nay có nhiệm vụ?"

Tần Úc đáp một tiếng.

A Yên lại hỏi: "Sao lại bị thương?"

Hấn trả lời: "Tranh chấp hung khí với phạm nhân, bị cắt một vết."

A Yên nhắc mi, liếc mắt nhìn hấn: "Không cẩn thận như vậy, sau này ai làm cảnh tầu của anh, chắc chắn suốt ngày phải lo lắng, ban đêm không ngủ ngon được."

Tần Úc trầm mặc.

Cho dù là lau chùi vết máu, hay dùng cồn khử trùng, hấn đều chỉ có một vẻ mặt đơn điệu, không hề thay đổi, lông mày cũng không nhăn một cái, thật giống như căn bản không hề cảm nhận được đau đớn.

Một lát sau, A Yên thu dọn xong hộp cấp cứu, đứng lên.

Tần Úc đột nhiên hỏi: "Cô sẽ sao?"

Thời khắc này, dường như thời gian tạm thời ngừng lại.

Chỉ là chờ đợi ngắn ngủi trong nháy mắt, nhưng lại kéo dài giống như vĩnh viễn không có điểm dừng.

Bên môi A Yên gọi lên ý cười, hạ mi nhìn về phía hấn: "Anh yêu tôi không?"

Tần Úc suy tư trong chốc lát, ánh mắt yên tĩnh, rất chăm chú, đáp: "Không biết."

A Yên liền cười càng thêm vui vẻ, vừa cười vừa lắc đầu: "Cảnh sát Tần, kinh nghiệm yêu đương của anh nhất định rất ít, có thể căn bản là không có. Đàn ông như anh vậy, tôi đã gặp rất nhiều."

Cầm hộp cấp cứu lên, đặt lại về chỗ cũ.

A Yên lại quay lại, híp mắt, nhìn kỹ hấn một lát, không nhanh không chậm nói: "Tôi cùng những cô gái anh đã gặp rất khác nhau đúng không? Cô gái bên cạnh anh, có thanh thuần, có hoạt bát, nhưng từ trong cốt tủy đều khá là chính trực, mà tôi, từ đầu đến cuối, cho dù mỗi giọt máu nhỏ nhất cũng đều xấu xa."

"Tuy không hiểu rõ tại sao, nhưng từ xưa đến nay, đàn ông nhiệt huyết cứu phụ nữ phong trần, xưa nay không ít, giống như anh vậy, cả đời chính chính khí khí, là người đang hoàng theo khuôn phép cũ."

"Phụ nữ không xấu, đàn ông không yêu ----- anh cảm thấy tôi xấu là vì có nguyên nhân, anh cảm thấy, anh có thể thay đổi tôi."

Giọng điệu của A Yên thật sự bình đạm, giống như đang trần thuật lại một đề tài không hề có liên quan đến mình, cuối cùng đi đến bên cạnh hấn, cúi người, chăm chú nhìn hấn: ".....Anh, suy nghĩ nhiều." Khóe môi cong lên, mặt mày ẩn chứa ý cười, trong mơ hoặc lại lộ ra vài phần ngạo mạn: "A Sir, tôi không phải là một cô gái phong trần đáng thương, một bước đi sai thành thiên cổ hận, tôi là hồ ly tinh hại chết người không đền mạng ----- hồ ly tinh dụ dỗ đàn ông, trước nay đều là có mưu đồ." Truyện được Cà Ri Bơ đăng tải, cái bạn vào Fb thích page Cà Ri Bơ ủng hộ tụi mình nha^^

Tần Úc đón nhận ánh mắt của đối phương, không tránh không né: "Cho nên, cô có mưu đồ gì với Nhiếp Thăng Hòa?"

"Việc đó thì không thể nói với anh." A Yên ngồi dậy, sửa lại mấy sợi tóc hơi loạn, nói: "Hấn ta có tác dụng rất lớn với tôi, tôi sẽ không để anh đi quấy rối."

Tần Úc cúi đầu, nhìn tay mình đã được băng bó tốt.

Bên trong A Yên mặc một chiếc áo ngủ bằng tơ lụa mát lạnh, bên ngoài khoác một chiếc áo khoác không đóng khóa, loại ăn mặc mờ ám như vậy, đối mặt với một người đàn ông trẻ tuổi khi thịnh như hấn lại không hề thẹn thùng, nói nói cười cười, mỗi câu mỗi chữ đều rất đúng lý hợp tình như vậy.

Trên tường, kim đồng hồ đang chỉ đúng hai giờ, rạng sáng.

A Yên cầm lấy một chiếc gương mà rất thường thấy trong nhà, soi mặt mình, nhìn ngang nhìn dọc: "Nhìn thấy một người sẽ nhìn không được mà cảm thấy vui vẻ, không thấy sẽ nhớ mong, một ngày không thấy như cách ba thu..... Không đúng, một giờ không thấy sẽ cảm thấy chóng rỗng ----- đây gọi là yêu."

Câu cuối cùng là nói với Tần Úc.

Nhưng A Yên nhìn chằm chằm vào gương, tâm mắt chưa từng dời đi, thần sắc vừa ôn nhu vừa thâm tình, đầu ngón tay chạm lên hình ảnh hư ảo trong gương của chính mình.

"Anh trở về từ từ suy nghĩ, nghĩ kĩ xem anh có thích tôi không, nghĩ kĩ anh có nên trở lại tìm tôi hay không....."

Nói xong câu này, A Yên coi như tạm thời soi gương đủ rồi, nhìn về phía người đàn ông càng thêm trầm mặc, giọng điệu bình tĩnh mà tàn khốc: "Nếu tôi tiếp nhận anh, nhất định là do anh có giá trị lợi dụng, sẽ không xuất phát từ nguyên nhân khác."

Tần Úc không nói một lời.

Sau một lúc lâu, A Yên cười nhẹ một tiếng, ánh mắt liếc mắt đưa tình long lanh như nước, giọng nói nhu mì (ôn nhu và mỉa mai): ".....Đương nhiên, tôi có thể mang lại cho anh hồi ức mà suốt đời khó quên, về sau chỉ cần anh nằm trên giường, nhắm mắt lại, liền sẽ nhớ đến tôi, muốn quên cũng không quên được." Ý cười nơi khóe môi càng tăng lên, cô không nhìn hấn nữa: "Cảnh sát Tần, việc làm ăn này chỉ không có lãi, anh tự cân nhắc đi."

Tần Úc đứng dậy.

Cô gái này, trước sau là hai khuôn mặt, nhưng lại đều thản nhiên như nhau.

Trên mặt chỉ kém viết lên một hàng chữ màu đen ----- chính là tình yêu vô sỉ như vậy, có muốn không.

*

"Anh đã trở lại."

Phòng khách thật tối.

Từ bên ngoài Đoạn Huy tiến vào, vết thương trên người và trên mặt ần ần đau, còn chưa bật đèn, từ trong góc sâu u ám đã truyền đến giọng nói lạnh lẽo của phụ nữ, nhàn nhạt nói những lời này.

Mây hấn nhăn lại, mở đèn treo trên trần nhà lên.

Ánh sáng đột ngột khiến cho mắt có hơi bị chói.

Đôi mắt Đoạn Huy càng nhắm chặt hơn, nhắm mắt, một hồi lâu sau mới thích ứng được, nhắm mắt nhìn về hướng phát ra giọng nói----- Bạch Cẩn ngồi trên sofa, mặc áo gió, cổ quấn một chiếc khăn màu trắng, đội một chiếc mũ màu bánh đậu.

Mấy vali hành lý đặt ở cửa, tất cả đều đã được khóa lại.

Đoạn Huy cho rằng hấn hiểu ý cô, sẽ khổ sở.

Bạch Cẩn phải đi, rời khỏi hấn.

Hấn đã cho rằng người phụ nữ này chính là tình yêu của mình, bọn họ đã gặp cha mẹ hai bên, cũng đã bàn đến chuyện cưới hỏi, ngay cả nhẫn đính hôn cũng đã chọn tốt.

Đây là vị hôn thê mà hấn đã định sẽ bên hấn cả đời.

Nhưng trên thực tế, giờ khắc này, nhìn thấy vali hành lý đã xếp xong, nhìn thấy cô chuẩn bị rời đi, có lẽ vĩnh viễn sẽ không trở về, trong lòng hấn lại cực kỳ bình tĩnh, không có cảm giác gì quá lớn.

Hấn là một kẻ ích kỷ. Truyện được Cà Ri Bơ đăng tải, cái bạn vào Fb thích page Cà Ri Bơ ủng hộ tụi mình nha^^

Người hấn yêu nhất chung quy vẫn chỉ là chính hấn.

Đoạn Huy thả chìa khóa xuống, mở miệng: "Em phải đi?"

Bạch Cẩn nghe thấy, rũ mắt cười một tiếng, tràn đầy châm chọc: "Hiện tại không đi, chẳng lẽ ở lại xem anh và cô Đới kia gương vỡ lại lành như thế nào sao? Sau đó buồn cười giống như một vai hề, dưới ánh mắt trào phúng của mọi người, yên lặng rời đi?"

Đoạn Huy im lặng một lát, gật gật đầu: "Tùy em."

Bạch Cẩn đứng lên, đi đến trước mặt hấn.

Đôi mắt cô sung lên vì khóc, vành mắt phấp phồng, chỉ liếc hấn một cái như vậy, lại còn có hơi nước ngưng tụ: "Kỳ thật, em nên sớm biết. Anh có thể vì em rời khỏi Đới Yên thì cũng có thể vì Đới Yên mà rời khỏi em."

Âm thanh hơi run run, yết hầu hơi đau, nói không lên lời.

Cô giơ tay lên, lau nhanh nước mắt đang rơi xuống.

"Là em một bên tình nguyện, vốn tự cho rằng bản thân có thể thay đổi anh."

Bạch Cận cắn môi, lau hai hàng nước mắt, tự điều cười thành tiếng: "Đến cuối cùng có được cái gì? Ngày hôm nay anh ở trên đài có nghĩ tới em hay không? Có nghĩ tới bởi vì hành động của anh mà em sẽ khổ sở, sẽ bị mọi người chê cười, trong lòng anh... đến cùng có em không?"

Bạch Cận cười khô, lắc đầu liên tục: "Không, anh một chút cũng không nghĩ tới em, nếu có thì cũng không để em lúng túng như thế này rồi. Đoạn Huy, em thật lòng muốn cùng anh xây dựng một gia đình, em lên kế hoạch cho tương lai của chúng ta tốt như vậy, còn anh đâu? Anh ở lễ trao giải, ở trước mặt mọi người, vì một người phụ nữ khác mà tranh giành tình nhân, đánh nhau với người ta."

Đoạn Huy không hé răng.

Nước mắt Bạch Cận càng rơi càng nhiều, lau cũng lau không hết.

"Đoạn Huy." Cô gọi tên của hắn, cố chấp nhìn thẳng vào hắn, hận không thể xuyên thấu qua cặp mắt hờ hững kia, nhìn thấy linh hồn của hắn: "Anh có yêu em không?"

"Tiểu Cận —— "

"Anh có yêu em không?"

Đoạn Huy im lặng thật lâu vẫn không trả lời.

Vì vậy, Bạch Cận lại hỏi: "Anh yêu Đới Yên sao?"

Trán Đoạn Huy nhăn lại, trong mắt có chán ghét, có buồn bực, cũng có... giãy dụa.

Bạch Cận nở nụ cười, thò ra một hơi như trút được gánh nặng: "Em hiểu rồi. Đới tiểu thư ở cùng Niếp Thăng Hòa, món đồ chơi mà anh từng yêu thích bị người khác cướp mất, đồ trong tay người khác luôn là đồ tốt nhất, anh muốn cướp lại, anh cho rằng cái này chính là cái gọi là tình yêu..."

Cô cười trăm chộc, lạnh lùng nhìn hắn: "Đoạn Huy, anh ai cũng không yêu, chỉ yêu chính mình, anh thích khống chế người khác, thích cảm giác được nắm tất cả trong lòng bàn tay.... Thực ra thì anh so với bất cứ người nào đều đáng thương hơn."

Nhưng lời này chọc vào chỗ đau trong lòng Đoạn Huy.

Vốn trong lòng hắn có mấy phần áy náy, bỗng nhiên lại trở nên lạnh lẽo, thả nhiên nói: "Em nói, em muốn thay đổi tôi... trên thế giới nhiều người như vậy, người theo đuổi em cũng có mấy người, tại sao cô tình em lại chọn tôi? Bạch Cận, đừng cố bày ra vẻ thanh cao, cao cao tại thượng chỉ trích người khác. Nếu như không phải tôi có tiền, đổi thành một tên ăn mày, em sẽ muốn đi thay đổi hắn sao?"

Mặt Bạch Cận trong nháy mắt tái nhợt. Truyện được Cà Ri Bơ đăng tải, cái bạn vào Fb thích page Cà Ri Bơ ủng hộ tụi mình nha^^

Cô mở to hai mắt, nhìn người đàn ông suýt chút nữa thì trở thành chồng của mình, giống như đang nhìn một người xa lạ: "... Anh vẫn luôn nghĩ về em như vậy?"

Đoàn Huy cười lạnh: "Thứ em vừa ý không phải là tôi, mà là tiền của tôi, đừng có lúc vào cũng đem cái gọi là tình yêu treo trên miệng, có ghê tởm hay không?"

Bạch Cận ngây người một lát, đột nhiên giơ tay lên, đánh hắn một bạt tai: "Đoạn Huy, anh khốn nạn!" (đánh hay lắm!!!)

Trên mặt Đoạn Huy vốn có thương tích, không nghĩ tới Bạch Cận lại đột nhiên động thủ, cô gái nhìn nhu nhược, nhưng lần này lại dùng hết hơi sức, nửa bên mặt nhất thời đau rát.

Hắn tức giận, cũng trở tay quăng một bạt tai: "Đừng tưởng cho chút mặt mũi mà lên mặt!" @@

Bạch Cận bị đánh một cái té lảo nhảo trên đất.

Ánh mắt Đoạn Huy lạnh lẽo: "Kỹ nữ, giả bộ thanh cao cái gì."

Cả người Bạch Cận run rẩy, nước mắt sớm rơi đầy mặt, lung lay loạng choạng bò dậy, hành lý cũng không cầm theo, chỉ cầm ví tiền chạy ra ngoài.

Đoạn Huy không đuổi theo, thậm chí cũng chưa từng liếc mắt nhìn bóng lưng.

Hắn rút ra một cái khăn lau mặt, chậm rãi lau tờ máu chảy ra từ khóe miệng.

Từ nhỏ tới lớn, ngoại trừ bố mẹ và người thân... Không, chỉ bao gồm một ít người thân, hầu như tất cả mọi người tiếp cận hắn, đều là hướng về phía gia thế của hắn mà đến, không phải đến vì nhân phẩm và tính cách của hắn.

Hắn nát đến tận xương, vậy thì thế nào?

Chỉ cần hắn có tiền, một bó lớn phụ nữ tình nguyện ngã vào lòng hắn như thường, hay một đám ngu xuẩn đi theo đằng sau mong hắn như thường, như thiên lôi sai đâu đánh đó. Truyện được Cà Ri Bơ đăng tải, cái bạn vào Fb thích page Cà Ri Bơ ủng hộ tụi mình nha^^

Cuộc đời này của hắn, trông vắng đến nỗi chỉ còn lại tiền.

Thật lâu trước đây, có một người phụ nữ, đã từng vô cùng vui vẻ nói với hắn: "Đoạn Huy, tiền lời của cửa hàng kiếm được ngày càng nhiều, đủ cho em dùng, còn có tiết kiệm rất nhiều. Sau này, nếu có một ngày... Bác trai, bác gái có chặt đứt nguồn kinh tế của anh, em, chúng ta cũng có thể sống cuộc sống của chúng ta.

Hắn cảm thấy người phụ này thật ngu ngốc.

Bố mẹ tại sao phải chặt đứt nguồn kinh tế của hắn?

Nếu thật sự có một ngày kia, vậy khẳng định là hắn điên rồi, mới muốn cưới người phụ nữ không đứng đắn trong mắt bố mẹ vào cửa.

Người phụ nữ kia biết rõ không có khả năng, nhưng vẫn muốn ảo tưởng cùng kết hôn với hắn. Thật sự vô cùng ngu ngốc.

Nhưng bây giờ hắn rất nhớ cái người không thông minh, lại một lòng luôn hướng về phía hắn... Đới Yên

*

Buổi sáng, Lý Kỳ đọc xong bình luận, sửa soạn văn kiện.

Bên cạnh đột nhiên bay tới giọng nói của phụ nữ: "Không gấp, có chuyện này, cậu thay tôi làm tốt đi." Truyện được Cà Ri Bơ đăng tải, cái bạn vào Fb thích page Cà Ri Bơ ủng hộ tụi mình nha^^

Vốn Trương Lâm đang giúp dì Trần khuôn đồ, nghe thấy động tĩnh cũng chạy nhanh tới, cùng Lý Kỳ vai kề vai, nghiêm túc đứng thẳng: "Đới tiểu thư, có chuyện gì?"

A Yên nhìn đáng vẻ như lâm đại địch của họ, lắc đầu, đáng vẻ thong dong: "Không phải chuyện lớn gì. Theo tôi được biết, mẹ tôi chạy tới gặp Đoạn Huy một lần, không biết đã nói cái gì, hơn nữa cũng là đòi tiền, sau đó Đoạn Huy lên con động kinh muốn tôi làm tình nhân... Như vậy không tốt.

Hai người đàn ông lòng đầy căm phẫn, phụ họa nói: "Đừng vậy! Đới tiểu thư nên mở hậu cung mới đúng, còn Đoạn Huy muốn trái ôm phải ấp, thật không biết xấu hổ!"

... Tam quan không biết vút đi chỗ nào rồi.

A Yên cười: "Hậu cung thì thôi, tôi không có công phu ứng phó nhiều đàn ông như vậy, nhiều một hai người đều phiền phức." Cúi đầu trầm tư một lát, cô lấy giấy bút, nhanh chóng viết xuống một dòng chữ, đưa cho họ: "Đối với người không nói đạo lý, chỉ có thể dùng phương pháp không nói đạo lý. Các cậu kiếm một đám thanh niên lêu lổng làm việc, đến địa chỉ này, tìm tới bố mẹ với em trai tôi, tôi không quan tâm các cậu làm gì, nhưng chỉ cần một điều, ý tưởng chính nhất phải truyền đạt rõ ràng.

Trương Lâm hỏi: "Ý tưởng gì?"

Về mặt A Yên hồ hững, lúc trên mặt không có biểu cảm, có vẻ hơi lạnh nhạt: "Nếu còn đến nhúng tay vào chuyện của tôi, tiền sẽ không có, lão bà cũng sẽ không có, một chút chỗ tốt bọn họ cũng đừng mong chiếm được."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 37-2: Đại thiếu gia nhà giàu (13)

Edit: JenniferNguyen

Beta: Cà ri

Mẹ Đới đã tính toán xong hết chi phí cùng phí công nhân của căn hộ, đợi đến ngày mốt, dự tính có thể đem nốt tiền mua gia cụ cùng đồ nội thất trang trí tính hết ra.

Nghĩ đến căn hộ lớn, con trai cùng con dâu, bà không khỏi vui mừng ra mặt, ánh mắt không hề che giấu sự đắc ý. Người gặp việc vui tinh thần sáng khoái. Cả tuần này, cả ngày bà mặt mày hớn hờ, trôi qua hết sức thư thái.

Nghे nói, hai người có tiền có thể phú nhị đại vì A Yên mà đánh nhau, một người mà bà vẫn luôn nhớ tới Đoạn thiếu gia... lần trước đến cầu hôn, người ta cũng đã đồng ý rồi, chỉ cần A Yên trở về bên cạnh hắn, hắn sẵn sàng trả tiền mua căn hộ.

Chuyện đại sự cả đời của con trai cuối cùng cũng thành rồi.

Lúc gần tối, hai người đàn ông trong nhà về tới dùng cơm.

Mẹ Đới đã chuẩn bị tốt cơm nước thơm ngát, còn chưa bung com tẻ ra, ngoài cửa đã vang lên tiếng đập cửa động trời. Bà đem tay ở trên tạp dề lau vài cái, đi qua mở cửa: "Ai vậy? đừng dục, nhẹ tay một chút, gõ hông cửa làm sao bây giờ?"

Cửa vừa mở ra, trợn mắt há mồm. Có năm, sáu người đàn ông vạm vỡ đang đứng trước cửa, có hai người cạo đầu bóng loáng, mặc áo không tay, từ cánh tay đến trước ngực, xăm một con rồng dương nanh múa vuốt, trông giống như nhân vật phản diện trong TV.

Mẹ Đới vội vàng đóng cửa lại, nhưng không kịp, bọn họ đã đi vào.

Người đi đầu nhìn ba Đới với con trai của hắn đang ngồi, lại nhìn mẹ Đới sắc mặt trắng bệch, cười lạnh: "Các người chính là gia đình bán nữ cầu vinh kia?"

Cả người mẹ Đới co dúm lại: "Cái gì, cái gì bán nữ cầu vinh? Cậu đang nói cái gì, chúng tôi nghe không hiểu, tôi cảnh cáo mấy người, đi nhanh một chút, nếu còn không đi, tôi sẽ báo cảnh sát..."

Tên côn đồ lại cười lạnh một tiếng, thẳng hướng về phái người trẻ tuổi duy nhất của Đới gia đi qua, một phát bắt được cổ của hắn, giống như điều hâu bắt con gà, đem hắn xéch lên.

Mẹ Đới thét chói tai: "Cậu buông con trai tôi ra!"

"A, tay không gãy, chân cũng có thể đi... tiểu tử này nhìn qua tinh thần rất tốt, sao lại không tự mình kiếm tiền nuôi gia đình, còn muốn dựa vào chị gái của cậu, giúp cậu lấy vợ?" Dáng vẻ lưu manh cường tráng cùng tiếng cười nhạo, vỗ vỗ vai của hắn: "Mua nhà dựa vào chị gái cậu, cưới vợ dựa vào chị gái, lần sau lúc vào động phòng, có phải cũng dựa vào chị gái cậu không?"

Người chung quanh ồ ồ cười vang.

Mặt chàng trai đỏ lên.

"Cậu nói một chút, xem cậu có bao nhiêu vô dụng." Tên côn đồ nặng nề hừ một tiếng, bỏ chàng trai trẻ xuống: "Lúc ông đây nghèo khó hai bàn tay trắng, còn có thể tự mình kiếm ăn, cậu như vậy là không được rồi, không phải bởi vì cậu nghèo, mà bởi vì cậu là phế vật, cậu nghe hiểu không?"

Mẹ Đới nhào tới chỗ con trai, trừng mắt nhìn mấy tên côn đồ không rõ lai lịch này: "Ai bảo mấy người đến, rốt cuộc mấy người là ai?"

"Không quan hệ tới bà." Truyện được Cà Ri Bơ đăng tải, cái bạn vào Fb thích page Cà Ri Bơ ủng hộ tụi mình nha^^

Tên côn đồ đập một cước lên cái ghế dài, ác bá ác khí nói: "Mấy người nhớ kĩ đây, nếu lần sau còn tới quấy rầy Đới tiểu thư, tìm người không nên tìm, nói lời không nên nói.... không cần gấp gáp chuẩn bị tiền kết hôn, trước nên chuẩn bị tiền thuốc men đi."

*

Niép Thăng Hòa biến mất hai ngày, lần nữa xuất hiện, trong tay xách theo bao lớn bao nhỏ, vừa vào tới cửa không nghi một hơi, chạy thẳng tới chỗ A Yên nói: "Cho em 1 giờ thay quần áo, đeo đồ trang sức, trang điểm rồi lập tức xuất phát."

A Yên liếc nhìn mấy cái túi kia.... Tất cả đều là mấy nhãn hàng nổi tiếng cao cấp.

"Nhanh lên một chút." Niép Thăng Hòa hai tay đút vào trong túi quần, nhìn đồng hồ, thiếu kiên nhẫn giục: "Người lớn trong nhà mời khách, Đoạn Huy cũng sẽ tới..." Hắn cười liếc mắt nhìn A Yên, nói tiếp: "Hắn ra tay đánh tôi trước, Đoạn gia cũng biết chuyện này, ba hắn bắt hắn tới xin lỗi tôi. Được rồi em còn 56 phút nữa."

A Yên không phản đối.

Hắn cho thời gian 1 giờ, nhưng cô chỉ dùng 45 phút đã chuẩn bị xong.

Địa điểm tiệc rượu được tổ chức ở khách sạn trung tâm thành phố, ít nhất cũng phải hai trăm bàn tiệc.

Nhìn xung quanh, tất cả đều là người. Phần lớn tất cả mọi người đều quen biết Niép Thăng Hòa.

Hắn ôm eo A Yên, một đường đi tới, mọi người thấy đều tiến tới chào hỏi, kêu một tiếng "Niép thiếu", "Niép tiên sinh", liền thuận miệng tán gẫu mấy câu.

Có người nói: "Niếp thiếu, bạn gái thật xinh đẹp."

Niếp Thắng Hòa cong môi, đang tính trả lời, A Yên đã nhanh hơn một bước mở miệng: "Cảm ơn."

Hắn nhú mày, ý cười càng sâu, ghé vào bên tai A Yên nói nhỏ: "Em thừa nhận là người phụ nữ của tôi?"

A Yên không nhìn hắn, đôi mắt đảo qua đám người, thấy người nhìn mặt cô bằng ánh mắt kinh diễm, liền vui vẻ nở nụ cười, nghe thấy lời Niếp Thắng Hòa nói, vẻ mặt không cảm xúc: "Tôi chỉ là thích những người khen tôi đẹp."

Niếp Thắng Hòa hừ nhẹ. Truyện được Cà Ri Bơ đăng tải, cái bạn vào Fb thích page Cà Ri Bơ ủng hộ tụi mình nha^^

Một lát sau, A Yên cảm thấy đằng sau lưng lúc nóng lúc lạnh. Vừa quay đầu lại, quả nhiên thấy Đoạn Huy trầm mặt bước lại gần. Bên cạnh hắn còn có một người đàn ông trung niên, cùng mặt mày của hắn có mấy phần tương tự, chắc là ba của hắn.

Đoạn tổng cùng Niếp Thắng Hòa hàn huyên vài câu, đến khi bị người bên cạnh gọi đi, trước khi đi còn dùng ánh mắt cảnh cáo Đoạn Huy một chút, nhờ giọng bảo hắn mau cùng con trai Niếp gia giảng hòa.

Lúc có Đoạn tổng, trên mặt Niếp Thắng Hòa mang theo mỉm cười giả mù sương xa, người vừa đi, hắn giả vờ cũng không thèm, hắn nắm tay A Yên thật chặt, ôm cô kéo vào lòng, nhìn Đoạn Huy nhú mày, hoàn toàn là vẻ mặt của người chiến thắng: "Anh Đoạn, nhìn bác trai khách khí bao nhiêu, chúng ta là bạn bè chơi với nhau từ nhỏ, hai anh em chúng ta nói cái gì hiềm khích chứ? Hơn nữa, nếu như ngày đó không có anh không đánh em một trận, em cũng không biết A Yên đau lòng em như vậy..."

Vừa nói, vừa néo thịt mềm trên eo A Yên. Ý tứ rất rõ ràng, sân khấu đã có rồi, mau mau phối hợp với hắn.

A Yên nhìn hắn một chút, lại quay qua nhìn về mặt khó coi, liễu mạng kim chế lừa gạt của Đoạn Huy, mỉm cười nói: "Tôi không đau lòng anh."

Nụ cười trên môi Niếp Thắng Hòa cứng lại.

Đoạn Huy giật mình, lông mày thoáng giãn ra: "cô...."

Lúc hắn nghĩ có cơ hội tường bở, A Yên lại nói tiếp: "Hai người ai đánh chết ai, đánh ai tàn phế, tôi đều không đau lòng. Người nào có thể thắng, tôi sẽ cùng người đó, chiến lợi phẩm như vậy rất công bằng." Cụp mắt nhìn cánh tay đang cuốn trên eo, lại nở nụ cười, nói với Niếp Thắng Hòa: "Bỏ tay ra, tôi còn phải vào phòng vệ sinh trang điểm lại."

*

A Yên từ phòng vệ sinh đi ra, trước mặt va vào một bức tường người. Không phải là không chú ý đường đi, mà là bức tường tự mình đụng vào, vũng vàng ngăn cản đường đi của cô. A Yên ngược mắt, nhìn người thay xuống cánh phục, gương mặt vẫn hờ hững như mọi khi, người đàn ông không có biểu hiện bao nhiêu tình cảm: "Cảnh sát Tần, anh cũng đến uống rượu?"

Tần Úc không lên tiếng, kéo cô đi về hướng bên cạnh, từ cửa hông đi ra ngoài, chuyển tới trong hành lang khách sạn.

A Yên theo hắn đi rồi một hồi, cho đến khi cảm thấy vô vị, vẫn là đi theo bên người Niếp Thắng Hòa, nghe mọi người khen bạn gái hắn xinh đẹp càng thú vị, liền vùng thoát khỏi tay của hắn, đứng lại.

Tần Úc xoay người.

A Yên đối với hắn cười: "Cảnh sát Tần, ngày hôm nay anh là trưởng bối, tôi nói vài lời hay, anh sẽ chuẩn bị cho tôi một phần lễ lì xì ra mắt chứ? "

Chỉ là một câu nói đùa. Lại làm vẻ mặt lạnh khốc của Tần Úc nứt ra một cái khe, ở sâu trong con ngươi đen nhen một đốm lửa, trong phút chốc lan tràn thiêu đốt cảm xúc... Rõ ràng chính là tức giận. Truyện được Cà Ri Bơ đăng tải, cái bạn vào Fb thích page Cà Ri Bơ ủng hộ tụi mình nha^^

Kể từ lần đầu tiên gặp mặt, hắn bởi vì "lãng phí tài nguyên công cộng" mà tức giận, đây là lần thứ hai A Yên thấy hắn chính tức tức giận.

"Cô cùng hắn —— " Hắn mở miệng, tiếng nói khàn khàn: "—— quan hệ gì? "

"Niếp Thắng Hòa sao? " A Yên nhướng mày, suy tư một lát, trả lời: "Không nói được. So với anh và tôi, khẳng định thân mật hơn nhiều. Tôi còn có việc, không với anh nữa."

Tần Úc giữ chặt xoay người đang muốn đi lại, bàn tay thô ráp, có có vết chai nắm lấy cánh tay nhỏ bé mảnh khảnh của cô lại, đè cô vào góc trên bức tường trắng.

A Yên không có vẻ sợ hãi, cũng không kinh ngạc, ngược lại cảm thấy buồn cười, trêu chọc hắn: "A Sir, tôi lại không phạm tội, anh làm như vậy, tôi cần phải khiếu nại chú cảnh sát phi lễ phụ nữ hư hỏng rồi."

Tần Úc hít sâu một hơi, buông tay ra: "Tìm thời gian, chúng ta nói chuyện."

A Yên ghét bỏ nhũn mày: "Không nói chuyện, có chuyện gì đáng nói, lần trước nói nhiều lời như vậy rồi, tôi thấy phiền."

Tần Úc lại trầm mặc, mở miệng: "Lần trước đều là cô nói."

...

Khoảng cách hai người rất gần.

A Yên nhìn rõ ràng sắc mặt hắn, ngay cả tình cảm chột sáng chột tắt nơi sâu nhất đáy mắt hắn, cũng có thể thấy rõ ràng.

Vì thế, cô lại cười rộ lên: "Cảnh sát Tần, tại sao anh tức giận? Là nhìn thấy tôi, không cao hứng, hay là —— " Ngón tay chột chột ngực hắn, ánh mắt nhu hòa: "—— hay là nơi này của anh chứa tôi, thấy tôi trên hoa gheo nguyệt, khắp nơi lưu tình, ghen?"

Dưới đầu ngón tay, nhịp tim đập của hắn càng thêm mạnh mẽ.

Sóng mắt người phụ nữ lưu chuyển, nhìn áo sơ mi trắng như tuyết của hắn có một dấu son môi màu đỏ nhạt nhẽo, dường như cảm thấy hứng thú, sau đó chậm rãi cúi đầu, dần môi lên, in ra một dấu son môi càng thêm hoàn chỉnh, rõ ràng hơn.

Nhịp tim của hắn... Đập thật nhanh a.

A Yên cười khê, bỗng chốc đẩy hắn ra: "Có thích tôi hay không, cũng chỉ có hai chữ, anh gửi tin nhắn là tốt rồi, cũng đừng không có việc gì lại cản đường của tôi."

*

Trở lại tiệc rượu, không thấy Đoạn Huy nữa, Niếp Thắng Hòa đã uống non nửa chén rượu.

Hắn hỏi: "Sao đi lâu như vậy?"

A Yên nói: "Gặp cậu nhỏ của anh."

Niếp Thắng Hòa ngăn ra, quơ quơ chén rượu, giống như không hề để ý hỏi: "Em cùng hắn rất quen sao?"

"Mối quan hệ giữa công dân tuân thủ pháp luật và cảnh sát nhiệt tình."

Niếp Thắng Hòa khịt mũi cười nhạt, liếc xéo cô một: "Em cũng biết hắn là cảnh sát —— bớt trên chọc hắn, nhân gia là người đứng đắn, không giống như chúng ta."

A Yên mỉm cười, không trả lời.

Người đứng đắn? Đó là khi anh còn chưa có cơ hội nhìn thấy hắn không đứng

Niếp Thắng Hòa nhấp ngụm rượu, chậm rãi nói: "Đói Yên, tôi biết em muốn cái gì. "

A Yên nhìn hắn, cổ vũ: "Nói ra nghe một chút."

Niếp Thắng Hòa liếc mắt nhìn Đoạn Huy phía xa, thu hồi ánh mắt, nhìn sang người phụ nữ bên cạnh, bỗng nhiên để chén rượu xuống, cúi người tới gần, cười khê thì thầm: "Không phải nghĩ muốn đánh chết tên họ Đoàn?... Đây là nghề của tôi."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 38: Đại thiếu gia nhà giàu (14)

Editor: Hailey

Beta: Cà ri

Niếp gia.

Tần Bình Bình dẫn dò nhà bếp chuẩn bị thêm mấy món ăn, khó có khi chồng ở nhà, buổi tối em trai Tần Úc sẽ đến, Niếp Thắng Kỳ hôm nay sẽ tan sở đúng giờ, Niếp Thắng Hoà sẽ cùng về nhà. Người một nhà cuối cùng cũng coi như có thể tụ họp, đối với kiểu gia đình như bọn họ mà nói muốn tụ họp một buổi, chuyện này thực sự là không dễ dàng.

Đúng sáu giờ, Niếp Thắng Kỳ về đến nhà, nhìn thấy Tần Úc, lên tiếng chào hỏi, rồi quay qua hỏi mẹ hắn: "Mẹ, Thắng Hòa đâu?"

Tần Bình Bình nghĩ tới con trai, nhin không được cau mày: "Không biết, con gọi điện hỏi Thắng Hòa xem sao."

Niếp Thắng Kỳ gật đầu. Điện thoại vang lên ba tiếng, kết nối được.

"Uy...?"

Giọng Niếp Thắng Hòa lười biếng, giống như vừa mới tỉnh ngủ.

Giọng Niếp Thắng Kỳ nghiêm khắc nói: "Cậu ngủ tới bây giờ mới dậy? Không phải nói hôm nay về nhà ăn cơm, cậu quên rồi sao? Cậu nhỏ đã tới, để nhiều người đợi cậu như vậy, cậu không thấy ngại sao?"

"Cậu nhỏ?" Niếp Thắng Hoà giật mình, bỗng nhiên nở nụ cười, ý tứ sâu xa nói: "Xin lỗi... suýt chút nữa thì quên. Anh, mọi người ăn trước đi, em sẽ đến ngay."

Hắn cúp điện thoại. Truyện được Cà Ri Bơ đăng tải, cái bạn vào Fb thích page Cà Ri Bơ ủng hộ tụi mình nha^^

Niếp Thắng Kỳ lắc đầu, xoay người gọi người làm đem thức ăn lên.

Bởi vì Niếp Thắng Hòa tác phong trước sau như một, người trong nhà không biết sẽ phải đợi hắn mấy giờ mới tới, hoặc là chân trước nói sẽ trở về, chân sau có khi lại cùng người ta ra ngoài lêu lổng, tốt nhất vẫn bỏ lại hắn, ăn cơm trước.

Trên bàn ăn cực kỳ yên tĩnh.

Mấy người đàn ông này cũng không phải người nói nhiều, vẫn là Tần Bình Bình thỉnh thoảng hỏi vài câu, hỏi nhiều nhất là Tần Úc: "Gần đến tết rồi, bên kia của cậu rất nhiều việc đi?"

"Vẫn tốt."

"Chú ý an toàn..." Tần Bình Bình hơi nhíu mày, thờ dãi: "Lần trước nghe mẹ nói, cậu làm nhiệm vụ, mãi đến khuya mới về nhà, tay còn bị thương, băng bó thật nghiêm trọng, mẹ rất lo lắng cho cậu."

"Chỉ là một vết thương nhỏ, băng bó hơi nhiều, thực ra chỉ cần xài băng keo cá nhân là được rồi."

Tần Bình Bình sững sốt, nghi hoặc nhìn về phía Tần Úc, với tính tình của em trai nếu chỉ là vết thương nhỏ, chắc hẳn hắn sẽ không đến bệnh viện để băng bó, chính hắn cũng lười xử lý, vậy chỉ có thể.... "Là nữ cảnh sát họ Ngô xinh đẹp giúp cậu băng bó vết thương sao?"

Đối mặt với sự dò hỏi của chị gái, Tần Úc chỉ cảm thấy kỳ quái, nhìn đối phương một chút rồi nói: "Không phải."

Tần Bình Bình lại hỏi: "Vậy là ai? "

Tần Úc đáp: "Là một cô gái, chị không biết."

Lúc này, Niếp Thắng Kỳ cũng không nhin được ngẩng đầu, nhìn hắn vài lần.

Hắn vẫn luôn nghĩ rằng, người cậu nhỏ cương trực công chính này, thích nhất chính là giống như cha mẹ thời cổ đại làm chủ ép duyên, tùy tiện cưới cho hắn một người vợ đưa vào động phòng, đối với hắn tự do yêu đương tương đương với việc cô độc đến già, đời này của hắn phỏng chừng không thể mở lòng.

Không nghĩ tới, âm thầm... Lại có "Một cô gái." Truyện được Cà Ri Bơ đăng tải, cái bạn vào Fb thích page Cà Ri Bơ ủng hộ tụi mình nha^^

Tần Bình Bình lên lút kích động, hận không thể ngay lập tức gọi điện thoại báo tin vui cho mẹ, lại sợ hiểu lầm cái gì, sợ "một cô gái" trong miệng Tần Úc là bà lão hàng xóm, hay là di lao công trong cục cảnh sát thì sao?

Đang muốn truy hỏi rõ ràng, bỗng nhiên bên ngoài truyền đến giọng nói của con trai nhỏ: "Con đến rồi đây, sắp chết đói đến nơi rồi, có chưa chút gì cho con không?"

Hấp tấp, căn bản không giống người hơn hai mươi tuổi.

Ba Niếp hừ lạnh một tiếng, ngẩng đầu lên: "Mày còn biết đường quay về sao?"

Niếp Thắng Hòa đi vào, vỗ vỗ vai ba, cười hi hi: "Ba, lần trước giáo huấn con mấy ngày rồi, lại còn cầm túc bấy lâu, như vậy là đủ rồi a? Con lần này có chuyện quan trọng, muốn nói với mọi người."

Ba Niếp lạnh mặt, đánh giá hắn từ trên xuống dưới

Từ quần áo cho đến kiểu tóc sặc sỡ, mái dài che khuất tầm mắt, trên khoe môi treo nụ cười tùy tiện xấu xa, nhìn thế nào cũng khiến cho ba Niếp không vừa mắt.

Ông đứng dậy, đi lên lầu.

Niếp Thăng Hòa nhướn mày: "Ba, ăn thêm một chút rồi đi."

Giọng điệu ba Niếp lạnh nhạt: "Tức no rồi, ăn không vô."

Niếp Thăng Hòa nhún vai, ngay tại chỗ chủ vị ngồi xuống, bảo dì giúp việc xới cho hắn một bát cơm to, gấp mấy đũa thức ăn thơm ngát bắt đầu ăn.

Vốn Tần Bình Bình muốn nói hắn vài câu, nhưng chuyện đại sự cả đời Tần Úc vẫn quan trọng hơn, vì thế chùng mắt nhìn con trai một cái, lại quay qua hỏi Tần Úc: "Cô bé kia là bạn của em à? Em làm nhiệm vụ vào ban đêm... cô ấy cũng đi cùng?" Tần Úc dừng lại một thoáng, bình tĩnh nói: "Có chuyện gì cứ nói thẳng."

Tần Bình Bình có chút lúng túng, ho khan mấy tiếng, lại không nhận được thờ dài: "Cậu xem, công tác của em nguy hiểm như thế, bên cạnh lại không có cô gái nào chăm sóc, mẹ cũng lo lắng cho cậu thành bộ dáng gì rồi... Chị cũng không yên lòng."

Tần Úc thần nhiên nói: "Vì thế mẹ rất caanphair chuyển đến ở cùng em, không phải còn có mẹ sao?"

Tần Bình Bình ghen lại, nửa ngày không thể lên tiếng, thực sự bất đắc dĩ: "Tiểu Úc! cậu, cậu... Ai."

Ánh mắt Niếp Thăng Hoà đảo đảo tới đảo lui giữa hai người họ, khoe môi gọi lên ý cười không rõ ý tứ, cúi đầu khảy bát cơm, bỗng nhiên để đũa xuống, hỏi mẹ mình: "Cậu nhỏ đang yêu đương sao?"

Tần Bình Bình lắc đầu, sắc mặt không tốt: "...Mẹ cũng mong sẽ là như vậy."

Niếp Thăng Hòa cười tươi nắm lấy tay của mẹ, nghiêm túc nói: "Mẹ, mẹ đừng khổ sở, con biết phụ nữ càng lớn tuổi, ngoại trừ chơi mạt chược thì lại thích thay người khác làm mai, mẹ chờ mấy ngày nữa, con sẽ mang một người con dâu rất xinh đẹp về cho mẹ."

Niếp Thăng Kỳ xi cười một tiếng: "Chi bằng cậu?"

Niếp Thăng Hòa nhướn mày: "Anh, cái giọng điệu của anh là ý gì? Em đã quyết định rồi, có gì kỳ lạ sao? Thời đại này, chú ý nhất chính là hiệu suất, anh nghĩ đi, đầu năm kết hôn, cuối năm sinh con, so với anh cùng chị dâu nhất định nhanh hơn." Nói xong cũng không để ý ánh mắt hoài nghi của Niếp Thăng Kỳ, quay đầu nhìn Tần Úc, ý cười hiền hòa, nhưng vẻ mặt lại có mấy phần sắc bén: "Cậu nhỏ, cậu xem con có nói đúng hay không?" Giọng điệu vẫn ngả ngón phóng túng, nhưng mơ hồ còn mang theo mấy phần khiêu khích.

Tần Úc chống lại ánh mắt của hắn, biểu hiện vẫn bình tĩnh, không nhìn ra dấu vết khác thường: "Không."

Niếp Thăng Hòa cười thành tiếng, không nói thêm gì nữa.

Truyện được Cà Ri Bơ đăng tải, cái bạn vào Fb thích page Cà Ri Bơ ủng hộ tụi mình nha^^

Niếp Thăng Kỳ bên cạnh hỏi: "Tiểu thư nhà nào xui xẻo như vậy?"

"Chắc." Niếp Thăng Hòa trừng hắn, vô cùng bất mãn: "Điều kiện của em kém sao? Có tiền, có nhan sắc, có phẩm vị, giá trị nhan sắc có thể so với tiểu thịt tươi, đáng người có thể so với model nam, anh không cần làm trò gọi nước lũ đi."

Niếp Thăng Kỳ nói mát: "Lẽ vật đính hôn là phiếu mua sắm siêu thị sao?"

Niếp Thăng Hoà muốn chửi bậy, thức thời dừng lại, chỉ cười nói: "Cứ chờ đi."

Niếp Thăng Kỳ cười: "Được được được, cậu có thể so một lần với cậu nhỏ, xem cậu với cậu nhỏ ai là người tìm được người về trước."

Trong lòng lại nghĩ, hai người đều nói mơ giữa ban ngày.

Niếp Thăng Hòa xuy một tiếng, giống như cười mà không phải cười liếc nhìn Tần Úc.

Người sau không có phản ứng gì.

Cơm nước xong, Tần Úc nhận cú điện thoại, nói mấy câu liền cúp máy, có việc phải chạy về cục cảnh sát, Tần Bình Bình đứng dậy muốn tiễn hắn, Niếp Thăng Hòa đột nhiên nói: "Mẹ, mẹ ngồi xuống xem TV đi, để con tiễn cậu nhỏ."

Tần Úc nhìn hắn một cái, không nói gì.

Gần đến tết, gió đêm lạnh lẽo.

Sau cánh cửa lớn đang đóng, đi vào hoa viên, Niếp Thăng Hòa ngẩng đầu mắt nhìn bầu trời đêm, mở miệng nói: "Cậu nhỏ đừng đi vội, đợi chút."

Không đợi Tần Úc trả lời, hắn đi nhanh vài bước, dùng chìa khoá mở cửa xe, từ chỗ ngồi phía sau xe cầm một phần văn kiện quay lại: "Cầm."

Tần Úc nhìn qua hai lần: "Sở húa đơn thu chi ngân hàng của cậu, tôi không có hứng thú."

Niep Thắng Hòa dứt hai tay vào túi quần, nhìn hắn: "Gần đây cháu bỏ ra rất nhiều tiền, đều là dùng trên người một người phụ nữ, mau quần áo cho cô ấy, mua đồ trang sức, mua túi... còn chi gần 20 vạn vào trị phí thần nỷ viện."

Ánh mắt Tần Úc tối sầm lại, nắm chặt giấy tờ trong tay.

Niep Thắng Hòa chỉ làm như không nhìn thấy, lại liếc mắt nhìn bầu trời mùa đông đầy sao, sau đó nhìn bức tượng nữ thần ở đài phun nước gần đó: "Cháu cũng không lừa cậu, ban đầu là cháu có ý muốn chọc ghẹo cô ấy chơi, ai bảo cô ấy hại cháu thâm đến như vậy, lại còn giẫm lên tôn nghiêm của cháu.... khụ, vừa nãy cháu nói lung tung, cậu đừng để ý."

Nhận ra mình nói quá nhiều, hắn lấy tay chặn môi, hắng giọng, nói tiếp: "Nhưng bây giờ cháu đã nghĩ thông suốt rồi, cháu thích chơi, cô ấy cũng thích chơi... mấy trò xiếc nhỏ của cô ấy, cháu thích, chúng cháu là một cặp trời sinh. Quan trọng hơn là ở bên cô ấy, cháu vui vẻ."

Tần Úc không lên tiếng.

Niep Thắng Hòa im lặng một lát, thu lại ánh mắt, rồi nhìn thẳng vào mặt đối phương: "Cuối cùng cháu có thể gặp một người phụ nữ có bản lĩnh khiến cháu tiêu tiền trên người cô ấy, đời này nhất định không kiếm được người thứ hai, cháu sẽ không buông tay."

Trong khoảnh khắc ngột ngạt này cả hai đều chọn phương án im lặng.

Bầu không khí trở nên cực kỳ yên tĩnh, ánh trăng mờ hồ tối lại.

Tần Úc hỏi: "Cậu nói những chuyện với tôi làm gì?"

Niep Thắng Hòa mỉm cười: "Cậu hiểu con nói gì mà." dừng một chút, tiếng nói nhẹ hơn: "Cháu không sợ cậu cạnh tranh với cháu, ở phương diện phụ nữ này, ai muốn cùng cháu cạnh tranh đều nhất định thua thảm hại."

Câu nói này nói khá là kiêu ngạo.

Hắn cong khóe môi, nhìn mặt đất: "Cùng cậu nói nhiều như vậy, bởi vì cậu lag người thân mà cháu quan tâm.. Cậu nhỏ, Đới Yên với cháu là một loại người,

Cùng người nói nhiều như vậy, bởi vì người là ta để ý thân nhân..... Tiểu cừu cừu, Đới Yên và ta là cùng một loại người, con rùa sẽ chống lại mắt khi nhìn đậu xanh*, người hư hỏng nên ở với người hư hỏng như vậy mới có ý tứ. Cậu thật tốt quá, không thích hợp với cô ấy."

*Vương bát khán lục đậu: Rùa nhìn hạt đậu xanh, ý chỉ hai người tâm đầu ý hợp nhìn thấy nhau, vì mắt rùa cũng tròn tròn, lại có viền màu xanh giống hạt đậu (chắc ý là vậy, tớ cũng ko hiểu lắm @@)

Tần Úc nghe xong, lạnh nhạt nói: "Tôi phải đi rồi."

Niep Thắng Hòa sùng sốt, nhìn hắn đi về phía xe hơi màu đen phổ thông, Vẫn là bóng lưng kiên cường không để lại lối thoát, không khỏi nhủ mảy, cao giọng nói: "Cháu rất nghiêm túc!" Truyện được Cà Ri Bơ đăng tải, cái bạn vào Fb thích page Cà Ri Bơ ủng hộ tụi mình nha^^

Tần Úc dừng lại, quay đầu, về mặt lạnh nhạt, con người đen thâm trầm.

Hắn nói: "Quyền lựa chọn không thuộc về cậu."

*

Đêm khuya.

Niep Thắng Hòa ngồi trong xe, hạ cửa xe xuống, một cánh tay kẹp thuốc lá tùy ý để bên ngoài. Ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía tòa nhà. Tầng 12, đèn cửa sổ đã tắt. Hắn không vội mà đi lên. Đợi khoảng 10 phút, chuông điện thoại vang lên.

Niep Thắng Hòa dấy số hiển thị điện báo, nhận máy: "Đã tìm được ứng cử viên rồi?"

"Tìm được mấy người thích hợp... Có một cô gái có gương mặt rất giống, lúc ánh đèn chiếu vào, nhìn một bên mặt chính là cùng một người, bản lĩnh rất tốt, đã luyện qua, hiện tại đang cần tiền, khẳng định đồng ý làm."

Niep Thắng Hòa ý cười hơi lạnh: "Tốt lắm, hôm nào rảnh tôi sẽ đến xem một chút, liền có thể quyết định."

"Niếp tiên sinh... " đối phương có chút chần chờ: "Ngài như vậy, hoàn toàn không để lại đường sống cho hắn, nếu cha mẹ ngài biết sự tình thì sẽ ra sao? Tương lai sau này Niếp gia cùng Đoàn gia còn phải giao thiệp, vạn nhất bên kia bọn họ điều tra ra..."

Niép Thắng Hòa cười lạnh, trong mắt là thần thái khoa trương: "Tên khốn kiếp Đoạn Huy kia, lão tử muốn chinh hấn từ rất lâu rồi, chỉ bằng hấn, cũng dám làm lão tử mất mặt..." hừ lạnh một tiếng, lại nói: "Tôi đã dám làm, tất nhiên sẽ không để lại chứng cứ."

Hấn hít một hơi thuốc, nhả khói, hồ hững nói: "Bạn làm tốt chuyện của mình, nên cho cậu, sẽ không thiếu. Cứ như vậy, tôi cúp máy."

Niép Thắng Hòa mở cửa xuống xe, ném tàn thuốc, dùng chân đạp tắt.

*

Di Trần đi ra mở cửa, thấy thấy Niép Thắng Hòa, có chút mất hứng, nhưng vẫn đi vào chuyển lời, A Yên vuốt vuốt tóc, mặc áo ngủ đi ra.

Đồng hồ trên tường chỉ một giờ sáng.

A Yên dùng tay che miệng, ngáp một cái, cầu thả hỏi: "Có việc?"

Niép Thắng Hòa cười nhẹ, đi tới ôm eo A Yên, tiếng nói trầm thấp: "Không... Rất nhanh sẽ tặng cho em một phần đại lễ lớn, tôi đến lấy trước chút ngon ngọt."

A Yên cũng không giãy dụa, tay đặt ở trên cánh tay hấn, cười liếc mắt nhìn hấn: "Lễ vật còn chưa mang đến, đã nghĩ muốn ngon ngọt trước?"

"Sắp rồi, không lâu đâu." Niép Thắng Hòa vui đầu vào cổ A Yên, nhẹ nhàng cắn một ngụm nhỏ, lại cảm thấy không đủ, cánh môi nóng hừng hực di chuyển, hôn cắn cánh môi hồng của cô.

Kết thúc nụ hôn dài. Truyện được Cà Ri Bơ đăng tải, cái bạn vào Fb thích page Cà Ri Bơ ủng hộ tụi mình nha^^

Hấn giờ tay, chưa hết thèm thường lau vệt nước bên khóe miệng, ngồi vào trên ghế sofa: "Đôi Yên, chúng ta thật sự hợp phách."

*hợp phách:???? không hiểu nha^^

A Yên không mặn không nhạt nói: "Tôi cùng đàn ông đều hợp phách, không phân biệt người nào."

Nhiếp Thắng Hòa cười, ngược mắt, đuôi mắt xéch cữu vĩ, trong đôi mắt giống như một cái đầm nước trong, như có đào hoa chậm rãi bay xuống: "Ồ cùng tôi... trước đừng nói gì, tôi tính giúp em." Rất có trật tự dựng thẳng tung ngón tay dài: "Tôi có bộ dáng đẹp trai, trong mười người phú nhị đại, sáu cái đầu heo, ba cái bình thường không có gì nổi trội, tôi thật sự đẹp trai nhất."

A Yên bật cười:

"Tôi có tiền, thông minh, em muốn đối phó Đoạn Huy, tôi có năng lực làm được." Pấn rút ra một điếu thuốc, châm lửa, hít một hơi, ngậm trong miệng: "Còn có, tâm hồn của tôi thú vị, có thể cùng em chơi tận hứng... Đôi Yên, em cũng yêu thích tôi, đừng chối. So với Đoạn Huy, em cùng với tôi chơi đùa càng vui hơn, phải không?"

A Yên không ý kiến, thần nhiên nói: "Anh nói tiếp đi."

Niép Thắng Hòa cầm điếu thuốc, vè mặt đen tối không rõ, trầm mặc một lát, tốc độ nói cực nhanh: "Tôi điều tra qua, em lừa tôi, nửa giờ tuyệt đối không tính gần, em bớt đã kích tôi đi."

A Yên hỏi: "Nói xong rồi?"

Niép Thắng Hòa nói: "Đến lượt em nói."

A Yên liền đi tới, kéo hấn đứng dậy, vòng tay ôm cổ hấn, nhìn thẳng cặp mắt hoa đào câu người xinh đẹp: "Anh nói không sai, tôi thích chơi đùa với anh, nhưng là Niép thiếu... Quy tắc là tôi định, kết cục như thế nào, cũng chưa chắc như ý muốn của anh." Đầu ngón tay tái nhợt lau đôi môi ướt át của hấn, giọng nói nhỏ dần: "Anh tặng lễ vật mà tôi muốn, tôi sẽ cho anh một buổi tối tràn ngập khinh hi."

Niép Thắng Hòa bấu môi, đưa tay ôm lấy cô, tinh thần phấn chấn.

"Một lời đã định."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 39: Đại thiếu gia nhà giàu (15)

Editor: Hạnh Hạnh

Beta: Cà ri

Hộp đêm

Trong hội trường rất mờ ảo, tất cả các ánh đèn đều tập trung chiếu dọi vào sàn nhảy, màu sắc ánh đèn thay đổi muôn hình muôn vẻ. Ánh đèn chiếu dọi lên người những chàng trai cô gái đang sôi nổi nhảy múa. Ánh đèn màu đỏ như những ngọn lửa đang cháy rực trên sàn nhảy. Ánh sáng của đèn trong nháy mắt đã chuyển thành mờ ảo, có rất nhiều người đã trao nhau những nụ hôn nồng cháy trong không gian tối tăm, mờ ảo này.

Đoạn Huy dựa vào tay vịn lầu hai, cả người hơi nghiêng về phía trước, trong tay kẹp một điếu thuốc, lạnh lùng nhìn vào giữa sàn nhảy, ở đó có một đôi tình nhân đang tán tỉnh nhau. Chàng trai sở hữu khuôn mặt trời sinh đào hoa, khỏe môi khê mỉm cười, cũng đủ làm cho người ta đỏ mặt, tim đập loạn nhịp rồi. Bởi vậy, dù cho tính cách có không tốt, hẹp hòi, nhỏ nhen đến mấy, cũng không thiếu những cô gái tình nguyện xa ngã vào lòng. Cô gái là báu vật trời sinh, khi ánh mắt lưu chuyển, hoa đào trên khắp núi đồi cũng phải héo tàn, âm đạm phai mờ. Hai người họ đúng là một đôi nam thanh nữ tú, môn đăng hộ đối.

....Nhìn thật chướng mắt.

Đoạn Huy cười nhạt, dập tắt đầu thuốc trong tay, quay lại phòng bao.

Đó là Đới Yên và Niếp Thắng Hòa hai người họ đã ở bên nhau rồi. Trong vòng giao tiếp này của bọn họ, không nhỏ cũng không lớn, tin tức vừa truyền ra, thì ai nấy cũng đều biết. Nghe nói, hai người bọn họ đi đâu cũng có nhau, dính lấy nhau như hình với bóng.

Nghe nói, Niếp Thắng Hòa lần này không phải là vui đùa qua đường, mà là thật tình yêu thương, mua những món đồ đắt tiền cũng đều là chuyện nhỏ.... chính hắn cũng đang tìm một chiếc nhẫn kim cương thật phù hợp để dùng cho hôn lễ.

Đoạn Huy chỉ cảm thấy buồn cười. Niếp gia làm sao có thể cho loại con gái như Đới Yên vào cửa được chứ?

Đúng là nằm mơ! Truyện được Cà Ri Bơ đăng tải, cái bạn vào Fb thích page Cà Ri Bơ ủng hộ tụi mình nha^^

Đoạn Huy nhớ đến chuyện của hai người họ trước đây, nhớ đến người phụ nữ kia đã từng là của hắn, đã từng vì hắn ngây ngô cười, đã từng vì hắn si mê, bây giờ lại dựa vào trong lòng của Niếp Thắng Hòa...trong lòng ngực của hắn ngày đêm như bốc cháy, làm sao cũng không thể dập tắt được, mọi chuyện không nên như vậy.

"Anh Đoạn, uống rượu nào." Một đám câu bằng hữu bên cạnh vừa đi một cái, lại đến một đám nữa, đúng là chi cần có tiền, thì không bao giờ có thể trở thành người cô đơn được.

Đoạn Huy cầm lấy ly rượu, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, những người xung quanh ai nấy đều vỗ tay ủng hộ. Rượu ngấm vào người, cả người nóng đến khó chịu.

Kết cục của hắn và Đới Yên đáng lẽ không nên như thế. Tại sao bây giờ hắn lại là người ở đây im lặng không vui uống rượu? Rõ ràng đáng lẽ phải là người phụ nữ kia bị mọi người xa lánh, không có bất cứ thứ gì trong tay, hạ mình cầu xin hắn quay lại, cầu xin sự thương hại từ hắn mới đúng.

Bây giờ hắn mới là người buồn bức không vui, tự mình dấn vật trong buồn bã. Không, hắn không yêu Đới Yên, từ trước đến nay cũng chưa từng yêu. Hắn cảm thấy khó chịu, chẳng qua là bởi vì Đới Yên đã đi theo Niếp Thắng Hòa rồi, cái thứ đồ khốn nạn không biết xấu hổ đó.....Đới Yên làm cho hắn bị cảm sùng, tình tình lằng lơ không biết liêm sỉ của cô, cho nên mới khiến cho hắn hận như vậy, ngoài ra thì không còn nguyên nhân nào khác. Đới Yên, thật sự không đáng.

Đoạn Huy lại cảm li rượu lên. Đôi bàn tay rất đẹp, những ngón tay thon dài, những khớp xương mạnh mẽ, không giống với tên Niếp Thắng Hòa éo lá kia, đôi bàn tay dài mềm mại, lại còn trắng không hề có một chút lực nào. Hắn so với tên Niếp Thắng Hòa tốt hơn nhiều, chẳng qua là do ánh mắt của người phụ nữ kia bị mù thôi.

Vừa mới uống được một hớp rượu, thì nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài. Cửa vừa mở ra, đã lộ ra bán mặt tươi cười vô liêm sỉ luôn muốn ăn đòn của Niếp Thắng Hòa. Đầu tóc người đàn ông hơi rối ướt nhẹ, toát ra không ít mồ hôi, một tay ôm lấy người bạn gái xinh đẹp kiều diễm, một tay thì lại kẹp nửa điếu thuốc, khói từ tàn thuốc bay lên nghi ngút, khỏe miệng hắn nở một nụ cười đầy ẩn ý, trông thật là kiêu ngạo.

"Anh Đoạn, tôi tình cờ đi ngang qua, nghe nói là anh ở chỗ này, nên tôi đặc biệt ghé lại hỏi thăm chút." Chỉ trong chớp mắt, tiếng người nói rộn ràng lúc trước trong phòng bao, nay đã chuyển sang yên lặng tờ.

Mọi người ở đó hết nhìn khuôn mặt của Đoạn Huy với điệu cười lạnh lùng, thì lại chuyển sang nhìn Niếp Thắng Hòa, khỏe mắt đuôi lông mày nhếch lên như muốn khiêu khích, không một ai dám lên tiếng, bình thường thì trước anh Đoạn sau lại anh Đoạn, bây giờ thì không khí hoàn toàn yên tĩnh, không có người nào muốn ra mặt để nói lại cái tên hỗn thể ma vương đang đứng trước cửa kia.

Ánh mắt của Đoạn Huy hết nhìn trên người của Niếp Thắng Hòa, lại chuyển sang nhìn khuôn mặt của A Yên, ánh mắt càng tỏ ra vẻ lạnh lùng: "Sao nào, Niếp Thắng Hòa, nhạt lại đồ của tôi, cậu không cảm thấy bản sao, mà vẫn còn đặc ý như vậy?"

Đoạn Huy đặt ly rượu xuống, từ từ bước tới: "Cậu coi cô ta như là bảo bối, đi đâu cũng mang theo bên mình, nhưng mà đó cũng chỉ là thứ mà tôi chơi chán rồi đem vứt đi thôi."

Niep Thắng Hòa bỗng bật cười to, lắc đầu thờ dãi: "Anh Đoạn, xem lời của anh nói kia, bây giờ là thời đại nào rồi, anh tỉnh lại đi." Hắn bình thần hút một hơi thuốc: "Tặng cho tôi một cô gái cho dù là xử nữ đi nữa, tôi cũng chưa chắc thêm đề ý đến nữa là. Đối với người phụ nữ của tôi, tất cả mọi thứ tôi đều rất hài lòng.." Niep Thắng Hòa cười nhẹ một cái, rồi quay đầu sang hôn A Yên: "Vẫn phải cảm ơn anh Đoạn, đem người phụ nữ của tôi dạy bảo thật tốt, tiểu đệ không công mà chiếm được tiện nghi lớn như vậy, thật là có phúc mà." Hắn ngậm điếu thuốc, lúc mỉm cười đôi mắt hoa đào cong lên, trông thật mê người.

A Yên nâng tay lên, cầm lấy điếu thuốc mà Niep Thắng Hòa đưa xuống, hút một hơi thuốc, tròn to mắt nhả khói vào mặt của hắn: "Anh thật là hèn hạ". Điếu thuốc kẹp ở tay, bên môi mang theo ý cười xuyên qua đám khói nhìn hắn: "...Nhưng tôi thích."

Niep Thắng Hòa

phá lên cười, gạt lấy điếu thuốc cháy gần hết đang tỏa khói, hút một hơi cuối rồi ném xuống: "Bảo bối, đã nói từ lâu rồi, chúng ta là một đôi trời sinh, không ai có thể xứng đôi như chúng ta được."

Hắn gơ tay lên, nhìn vào khuôn mặt cau có của Đoạn Huy, khua khua tay: "Anh Đoạn, hẹn gặp lại sau nhé." Truyện được Cà Ri Bơ đăng tải, cái bạn vào Fb thích page Cà Ri Bơ ủng hộ tụi mình nha^^

Khi hai người bọn đã đi khuất rồi, đám người phía sau bỗng như sóng lại, dồn dập tập hợp về phía cửa.

"Niep Thắng Hòa mẹ nó quá kiêu ngạo rồi, sớm muộn gì cũng sẽ gặp báo ứng."

"Dừng lại hàng đã xài rồi, đã không biết xấu hổ mà còn vênh mặt."

"Cái gì mà nổi nào lại úp vung này, người thói tha xứng đề tiện, anh Đoạn, anh đừng chấp nhặt với bọn họ."

Đoạn Huy dường như đã nghe hết những lời đó, nhưng lại giống như không hề nghe thấy. Hắn cứ đứng đó nhìn mãi theo bóng lưng của A Yên, trong đôi mắt của người phụ nữ kia, đối với Niep Thắng Hòa thì không hề có một chút tình yêu.

*

Trước cửa hộp đêm, A Yên đứng một mình, trên vai khoác áo của đàn ông chống lạnh, còn bên trong thì chỉ mặc một chiếc áo váy phong phanh, từ phía đầu gối trở xuống thì trống rỗng, chỉ có một đôi chân dài lạnh băng.

Niep Thắng Hòa đi lấy xe, với cái tình hình giao thông như thế này thì chắc phải chờ thêm một lúc nữa.

Thời tiết bên ngoài rất lạnh.

A Yên cứ đứng im không để ý, tùy ý gió đêm thổi bay mái tóc dài rối bời, từng sợi từng sợi bị thổi bay trong gió lạnh.

"Đời Yên."

A Yên chếch mắt lên nhìn về phía người gọi, nhú mày: "Đoạn tiên sinh."

Đoạn Huy không có lại gần, hắn đứng cách A Yên một khoảng, đứng trong bóng tối, lưng dựa vào tường, tư thế uể oải: "Niep Thắng Hòa là đang chơi đùa với em, chẳng lẽ em nhìn không ra sao?"

A Yên bật cười: "Tôi cũng là đang chơi đùa với hắn, anh cũng không nhìn ra sao?"

Đoạn Huy trầm mặc trong chốc lát, vẫn lựa chọn đi về phía Đời Yên, khuôn mặt anh tú lại căng thẳng, không biết là bởi vì tức giận, hay là bởi vì xoắn xuyết tình cảm: "Em không biết hắn là loại người như thế nào sao....đối phó với loại người thấp hèn đó, không ai có thể hiểu được con người của hắn, em không phải là muốn chơi với lừa chứ."

A Yên chớp chớp mắt nhìn với thái độ giễu cợt: "Ví dụ, tạt axit sunfuric nên mặt hắn để trút giận sao?"

Đoạn Huy nhất thời không nói gì.

Đau lòng sao? Hối hận sao?

Hắn không biết.

Cuộc đời mỗi người, ai ai cũng luôn phạm phải mấy lỗi lầm

Đoạn Huy nhìn người phụ nữ đứng trước mặt, dung mạo xinh đẹp, thân hình quyến rũ, phong cách hào phóng tự nhiên. Cô ấy trước nay luôn rất xinh đẹp.

Như vậy chưa được sao?

Cho dù thật sự phạm phải lỗi lầm...tại vì sao không thể nào tha thứ được?

"Em không hề yêu hân."

A Yên nhìn vào Đoạn Huy, ánh mắt trong veo, một ánh mắt hi vọng có thể thẳng thắn trả lời: "Vậy thì đã làm sao?"

Đoạn Huy môi giật giật, không nói thành tiếng. Truyền được Cà Ri Bơ đăng tải, cái bạn vào Fb thích page Cà Ri Bơ ủng hộ tụi mình nha^^

Hân khép mắt lại, im lặng một lúc, lại nói tiếp: "Niếp Thắng Hòa có thể cho em tiền, tôi cũng có thể. Em không yêu hân, hân đối với em cũng không phải là thật lòng yêu, hân chỉ là đang tìm cách báo thù tôi...Em ở bên cạnh hân, sẽ không có kết cục tốt đâu."

A Yên mím môi nở nụ cười, giọng nói nhẹ nhàng mềm mại: "Nói như anh đối với tôi là thật lòng vậy đó?"

Đoạn Huy nói: "Tôi với Bạch Cẩn chia tay rồi."

A Yên nhìn vào Đoạn Huy, hỏi: "Là vì tôi sao?"

Đoạn Huy không nói gì, im lặng ngẫm thừa nhận.

"Anh đối với phụ nữ thật là vô tình."

A Yên cúi đầu, nhìn dòng người qua lại, lưu từng cái bóng dài ngắn trên mặt đường, dựng cổ áo khoác ngoài lên, trên đó còn vương lại mùi nước hoa mà Niếp Thắng Hòa vẫn quen dùng.

"...Có thể đối với tôi tạt axit sunfuric, có thể tùy tiện vứt bỏ vị hôn thê đã định ước, trong tim anh..." bàn tay đặt trên ngực của hân, mắt nhìn chăm chăm vào hân: "...Khiếm soát mạnh mẽ, tiền tài, sự đố kỵ và thù hận, nhưng lại không thể nào có được tình yêu chân chính từ bất cứ một người phụ nữ nào được."

Cách đó không xa, một chiếc xe màu đỏ dừng lại, cửa xe dần dần hạ xuống.

Niếp Thắng Hòa ấn còi hai lần.

A Yên cười với hân một cái, vòng qua Đoạn Huy đi về phía xe: "Thật ra thì cũng không phải là anh sai, tiền là một thứ rất tốt, tôi cũng rất thích, nó còn đáng tin hơn tình người nhiều. Còn tôi và anh đã kết thúc rồi, anh chấp nhận cũng được, không chấp nhận cũng chẳng sao..." A Yên quay đầu lại, liếc mắt nhìn Đoạn Huy lạnh lùng đứng trong gió lạnh lần cuối: "Tôi đã là người phụ nữ cùng người khác lên giường, anh có muốn cũng không được nữa, hết hy vọng đi."

A Yên mở cửa xe ngồi vào.

Niếp Thắng Hòa cong khóe môi, nghiêng mặt về phía Đoạn Huy dùng tay làm động tác khiêu khích, chéch mắt nhìn về phía trước nghiêng ngang chạy xe thể thao rời đi, để lại lớp bụi trên mặt đất.

"Này!"

A Yên quay đầu lại, nhìn người đàn ông đang lái xe.

Niếp Thắng Hòa nói: "Sau này em đừng có dính lấy hân như thế nữa, có nghe rõ không? Nhìn thấy các người đứng cùng nhau, tôi cảm thấy ngứa mắt lắm, em tốt nhất là nên tránh xa hân càng xa càng tốt."

A Yên cười rộ lên: "Đề tôi giúp anh thôi."

Niếp Thắng Hòa hừ một tiếng: "Em bớt lời lại đi...có phải hân nói xấu tôi không? Đúng là cái đồ vô dụng."

A Yên nhìn hân, nhật nhật nói: "Tôi biết anh đang muốn làm cái gì, chỉ là giúp anh thêm một mồi lửa mà thôi, anh đừng có so đo tính toán như thế chứ."

Niếp Thắng Hòa cười lên một tiếng rõ to, khuôn mặt lộ rõ vẻ ngạo mạn: "Đoạn Huy đúng là vừa nóng nảy lại vừa ngu dốt, lão tử mà muốn đối phó với hân thì có rất nhiều cách, hân có chết cũng không biết là chết như thế nào. Em cứ ngoan ngoãn đứng một bên xem trò vui là được rồi, xem xem hân sẽ thảm như thế nào...." dừng một chút, hân lại cười đầy khinh bỉ: "Xem xem chồng người ta đẹp trai cỡ nào."

A Yên nở nụ cười: "Tôi không thể chờ đợi được nữa rồi."

Trong xe, không khí yên tĩnh vài phút.

Niếp Thắng Hòa đột nhiên hỏi: "Đúng rồi, cậu của tôi...hai ngày nay có đến tìm em không?"

A Yên trả lời: "Không có."

Trên mặt Niếp Thắng Hòa lộ ra rõ chữ "tôi biết mà", thấp giọng lầm bầm: "Nói cái gì mà quyền lựa chọn không nằm trong tay cậu... không có chuyện gì phức tạp mà lại làm cho tôi ngột ngạt. Trên thế giới này nhiều phụ nữ phong trần như thế, cũng đủ để hấp dẫn đến chết, vậy mà còn phải tranh giành với tôi, có khí phách của trường bối một chút có được hay không..."

A Yên cắt ngang lời của Niếp Thắng Hòa: "Anh lầm bầm chuyện gì vậy?"

Niếp Thắng Hòa cười một cái, gấp đốt tay trở dài lại ngoắc ngoắc lên chớp mũi A Yên: "Không có chuyện gì cả, em đáp ứng cho tôi một đêm tuyệt vời, chúng ta nên đổi mấy tư thế, mới có thể tận hưởng hết sự khoái lạc được."

A Yên lắc đầu: "...Anh đừng có cậy mạnh như thế chứ, việc gì phải như vậy? Anh bình thường không lo luyện tập, làm thì không được khỏe mạnh, bên trong thì cơ bản là yếu, chỉ cần làm hai tư thế là được rồi, làm theo nhiều kiểu chỉ sợ là eo của anh không chịu nổi."

"Em... khụ khụ!"

Niếp Thắng Hòa bị họ sắc súa, quay đầu lại nhìn A Yên bằng ánh mắt sắc bén.

Truyện được Cà Ri Bơ đăng tải, cái bạn vào Fb thích page Cà Ri Bơ ủng hộ tụi mình nha^^

Mấy ngày sau.

Giống như những câu lạc bộ giả trí khác, đèn hoa rực rỡ, địa điểm cũng tương tự như trước, khuỷu tay của Đoạn Huy chống vào tay vịn, trong tay cầm một ly rượu, hồ hởi nhìn đám nam nữ đang trên sàn nhảy.

Bỗng một đôi tình nhân vừa nói vừa cười đi đến, cô gái vì không để ý, vô tình đụng vào người Đoạn Huy, làm cho ly rượu đổ một nửa.

"Thành thật xin lỗi anh...thật là ngại quá!"

Cô gái lung tung nâng mặt lên.

Đoạn Huy ngẩn ra, nheo hai mắt lại.

Khuôn mặt này..... thật sự rất giống người phụ nữ kia, người kia...đã không phải người phụ nữ thuộc về hắn.

Một người thanh niên đi đến nói: "Xin lỗi anh, xin lỗi anh, là bạn gái tôi tay chân vụng về" nói xong thì áy náy gật gật đầu, kéo theo cô gái đi mất.

Đoạn Huy cứ mãi đứng nhìn bóng của họ đi xa, thành đôi thành cặp.

Người bạn đứng bên cạnh Đoạn Huy bất mãn nói: "Cái gì chứ? Sao có thể bỏ qua dễ dàng như thế được? Quần áo của anh Đoạn đắt tiền như vậy, hai người bọn họ gộp cả tháng tiền lương lại cũng không mua nổi, vậy mà đi còn không nhìn đường, lần sau tai nạn xe cho đáng đời."

Bóng lưng hai người họ đi khuất vào chỗ quẹo.

Đoạn Huy đột nhiên nở một nụ cười, trông thật âm trầm lạnh lẽo.

Hắn kéo cái cà vạt bị rượu hắt lên ngấm vào, chậm rãi ung dung nói: "... đúng là không thể bỏ qua như thế được."

"Anh?"

"Tôi hôm nay tôi không muốn đi..." Đoạn Huy bỏ ly rượu đang cầm trong tay xuống, mặt mày trông càng tối tăm, phiến muộn: "Để cô gái khi này đến đây cùng tôi chơi đùa."

"Nhưng cô ta có bạn trai rồi..."

"Như vậy thì sao chứ?" Đoạn Huy cắt lời ngay, cười lên một tiếng thật lạnh lùng: "Cái lão tử muốn chơi chính là phụ nữ của người khác!"

Cô gái kêu lên rất thảm thiết, những người đứng ở ngoài hành lang đều nghe thấy.

Có người thì từ trong phòng riêng đi ra, thò đầu ra nhìn để nghe ngóng tin tức, vừa nghe nói là Đoạn thiếu gia đang ở trong đó, thì mới thôi không nhòm ngó nữa.

"Cứu mạng! Cứu mạng! Anh là ai? Cứu mạng với.... anh đừng có động vào tôi, tôi đã có bạn trai rồi!"

Cô gái kêu khóc rất thảm thiết, cổ họng đã khản cả tiếng.

Phía cuối hành lang, có một cánh cửa khép chặt kín, tầng này, cũng chỉ có căn phòng kia, từ đầu đến cuối không hề ra ra ngoài để xem sự ồn ào bên ngoài.

Bên trong căn phòng chỉ thấp được một cái đèn bàn, không gian trông thật là tăm tối.

"Niếp tiên sinh, kế hoạch tiến hành rất thuận lợi."

Ở trong góc tối, người đàn ông với một tư thế không tập trung, cả người nằm trải dài trên ghế sofa, vừa hút một hơi thuốc lại thả ra, dường như đang thất thần, mặc dù nghe tiếng nói, con mắt của hắn cũng không nháy một chút nào: "Tôi biết rồi, nên chụp hình thì phải chụp, nên ghi âm thì nên ghi, sau đó đem tung ra bên ngoài, trước khi Đoạn gia biết được can thiệp vào chuyện này, thì chí ít trên weibo, những diễn đàn lớn đều phải biết hết chuyện này."

"Vâng ạ!"

Căn phòng lại trở lại không gian tĩnh lặng. Truyện được Cà Ri Bơ đăng tải, cái bạn vào Fb thích page Cà Ri Bơ ủng hộ tụi mình nha^^

Niếp Thăng Hòa nhìn đồng hồ treo trên tường, về mặt trầm ngâm sâu xa.

Sau một hồi, bên cạnh truyền đến tiếng kêu gào của chàng trai, vang vọng cả tầng lầu, xảy ra một trận hỗn loạn, tiếng đồ vật đổ vỡ, sau đó cửa chính được mở ra, có người hốt hoảng chạy ra ngoài, tiếng bước chân đi lại hỗn loạn.

Lại qua một hồi rất lâu.

Tiếng bước chân lại vang lên.

Cánh cửa bên cạnh lại mở ra, sau một cuộc nói chuyện căng thẳng, không biết người nào sợ hãi la to lên: "nhanh.... nhanh gọi xe cấp cứu tới đây!"

Niếp Thăng Hòa cong khóe môi, nhấn đầu khói thuốc đang cháy xuống.

"Thật đúng là ngu xuẩn, vậy mà còn đòi cướp phụ nữ với tôi."

Hắn thờ dãi một tiếng, lười biếng đứng dậy, chỉnh lại áo khoác ngoài, cười nhẹ một cái rồi nói: "Lần này thì thật sự trở thành rác rưởi, thật đáng thương."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 40: Đại thiếu gia nhà giàu (16)

Editor: Hailey

Beta: Cà ri

Đoạn video dài chưa đầy 3 phút được đưa lên mạng trong nửa giờ ngay lập tức gây ra oanh động, bởi vì được rất nhiều trang web đại V chú ý, lượng đăng lại cùng chia sẻ gia tăng mãnh liệt, rất nhanh lập tức được trở thành hot search, gây xôn xao dư luận.

"Xem xong cảm thấy cả người không thoải mái."

"Thật là đáng sợ, đây vẫn còn là xã hội pháp luật sao?"

"Chỉ có một mình tôi nghe thấy, cô gái kia vẫn luôn khóc lóc nói mình đã có bạn trai sao? Quá thảm a."

"Trong video, thấy rất nhiều người đi ra bên ngoài vây xem, lại không có người đập tung cánh cửa kia bắt tên khốn kiếp, ha ha."

"Nghe nói là con nhà có tiền có thể Phú Nhị Đại làm, không ai dám trêu chọc đi."

"Mẹ nói, làm thịt hắn!"

.....

Mấy giờ sau, đoạn video bị xóa, và gỡ xuống toàn bộ.

Hành động này đã chọc giận cư dân mạng khiến tất cả tức giận, càng nhiều người gia nhập hàng ngũ làm thịt người và lên án.

Rất nhanh có một tiểu hào vừa mới đăng kí, đăng tin đầu tiên lên weibo, Phú Nhị Đại ban ngày ban mặt trắng trợn cường gian con gái này chính là đại danh đình đình thiếu gia nhà họ Đoạn, bạn trai trước của nữ đầu đầu Đới Yên.

Weibo này vừa đăng được mười mấy phút liền bị xóa bỏ, tài khoản cũng bị chặn.

Nhưng vậy cũng vô dụng, đã có một số người nhanh tay nhẹ mắt chụp lại màn hình, người người nhiệt tình đăng ở khắp mọi nơi, làm thế nào cũng không xóa hết được, làm khổ nhân viên công tác của nền tảng truyền thông.

Này Weibo phát ra đi hơn mười phút liền xóa, tài khoản cũng bị phong.

Đêm khuya cùng ngày, có một y tá thật thật giả giả ở trên mạng nói, Đoạn công tử không lâu trước đây vừa được đưa đến bệnh viện bọn họ, phía dưới bị thương nghiêm trọng, chỉ sợ là muốn phê rồi.

Lần này, mọi chuyện đều rõ cả rồi.

Tất cả bình luận đều là "xứng đáng", "ông trời có mắt, hi hi hi", cùng vô số biểu cảm nghe ngóng.

Sáng sớm ngày hôm sau, lại có người đứng ra nói tiết tấu tiếp theo, ý bảo kết quả phẫu thuật của Đoạn công tử không lạc quan, Đoạn gia thả lời tàn nhẫn nói muốn giết chết cô gái đáng thương không bối cảnh kia... nếu không phải cô ta phản kháng quá mức, Đoạn Huy cũng không bị thương nặng như vậy.

Người này nói có nếp có tẻ, ngay cả chi tiết nhờ cũng liệt kê hết ra.

Giá trị tức giận của cư dân mạng đạt tới đỉnh điểm.

Nhóm sứ giả chính nghĩa phần nộ tag các đơn vị truyền thông lớn, cục cảnh sát thành phố V, cùng weibo của cảnh sát địa phương, khu bình luận đều bị chìm ngập bởi các bình luận liên quan đến vụ án.

"Nếu đến cuối cùng người bị kết án là nạn nhân, người cường gian lại không có chuyện gì, vậy thì tôi đối với cái thế giới này tuyệt vọng."

"Đoạn Huy này trước kia còn có tiền án đi, bạn gái cũ với hắn sau khi chia tay bị người tạt axit sunfuric hủy dung... nghĩ tới lại thấy sợ."

"Ha ha, bây giờ bên phía chính phủ còn chưa đưa ra bất kỳ tuyên bố nào, xem ra có tiền thật sự có thể muốn làm gì thì làm a."

Buổi chiều bốn giờ, cục công an địa phương tuyên bố trên Weibo họ sẽ theo dõi chặt chẽ vụ án này, và tuyệt đối sẽ không buông tha bất kỳ hành vi bất hợp pháp nào.

Đến tận bây giờ, cái sự kiện làm nổ mạnh dư luận xã hội trong thời gian ngắn này cuối cùng cũng tạm kết thúc.

*

"Niếp tiên sinh, lúc trước ngài nói qua, muốn gặp mặt Đoạn Huy một lần,

"Niếp tiên sinh, ngài phía trước nói qua, hy vọng thấy Đoạn Huy một mặt, có phải...."

Niếp Thăng Hòa nâng tay lên ngăn cản lời chưa nói hết của đàn ông âu phục phiêu.

Hắn đứng ở chỗ sáng cạnh cửa sổ sát đất, trầm mặc hồi lâu, tay phải nắm thành nắm đấm đặt bên môi, bỗng nhiên bật cười, vừa cười vừa lắc đầu: "Ha ha... còn sớm, không phải bây giờ, Người bên cục công an nói thế nào? Có tin tức gì không?"

Người nọ trả lời: "Nhân chứng xác thực, nếu Đoạn gia không gây áp lực, khẳng định ngồi tù. Nhưng bây giờ xã hội thảo luận rất nóng, Đoạn gia nhất định không dám gây án, nếu điều tra ra... Đúng rồi, Niếp tiên sinh, người phụ trách chủ yếu vụ án này của Đoạn Huy là thân thích của ngài."

Niếp Thăng Hòa nhướn mày, rất nhanh lại thoải mái, xuy cười: "Phía trên đều là người thông minh. Cậu nhỏ của tôi như vậy, lỡ tai cứng, chỉ nhận đạo lý chết, Đoạn gia cũng không gây áp lực được cho hắn, nếu thật sự muốn cái gì Niếp gia chúng tôi với Tần gia cũng không phải dễ chọc."

Một người khác gật đầu: "Ngài nói đúng lắm."

Nhiếp Thăng Hòa lại đứng dậy, hai tay đút vào trong túi, xoay người: "Đi thôi."

Người đàn ông mặc âu phục gật mình: "Đây là --"

Nhiếp Thăng Hòa mỉm cười: "Đi tới nhà bác Đoạn của tôi, xảy ra chuyện lớn như vậy, người anh tốt của tôi còn ở trong bệnh viện, tôi không tiện đến, còn Đoạn gia dù sao tôi cũng phải đến an ủi một chuyến."

Đối phương nhú mày: "Nhưng mà Niếp tiên sinh --"

Nhiếp Thăng Hòa lại lần nữa ngắt lời: "Không có cái gì nhưng mà. Cậu cho rằng chỉ như vậy là tính xong rồi? Tôi cũng không giống hắn....."

Hắn nói một nửa, lại không nói nữa, bên môi hiện lên ý cười, đáy mắt thâm trầm lạnh nhạt, cùng với hình tượng công tử lông bông lỗ mãng bình thường khác xa.

-- Đã sớm nói, không chơi chết hán không tính xong.

Đối với loại người như Đoạn Huy vừa tàn nhẫn vừa ngu xuẩn này, không thể nhân từ nương tay để đường lui cho hắn.

Còn một nước cờ cuối cùng.

"Đi thôi."

*

Hai ngày nay, Đoạn Huy ăn không được nhiều, nhắm mắt lại ngủ không yên, tỉnh lại, hán liền ngồi trầm mặc, không nói một lời, mặc kệ xung quanh là ai, đều chỉ xem đối phương là không khí, hỏi hán không trả lời, nói chuyện với hán cũng như thể không nghe thấy.

Loại tình huống này kéo dài thật lâu.

Mãi tới tận khi mẹ hán tới một lần nữa, vẻ mặt khác với nỗi đau buồn trước đây, nhìn vào mắt hán nhuộm đầy vẻ hận chí tiếc rên sắt không thành thép, còn có... nỗi sợ hãi mờ nhạt.

Giống như đối mặt với một người xa lạ nguy hiểm, chính là cái nỗi sợ hãi đó.

Đoạn Huy cảm thấy nực cười, trái tim đã bị tê liệt, cuối cùng cũng nhảy lên.

Trần đầy, tất cả đau đớn.

Mẹ ruột của hán, mẹ hán..... Sợ hán?

Sau khi hán trải qua rất nhiều, sau khi hán mất rất nhiều, thậm trí mất đi khả năng quan trọng nhất của người đàn ông, mẹ của hán đối với hán lộ ra một biểu cảm giống như nhìn thất quái vật?!

"Con... nói thật với mẹ."

Hán nghe trong giọng nói của mẹ, đầy kiềm nén giãy dụa cùng rồi rầm.

"Người..... Cùng ta nói thật."

Mẹ Đoạn xoa xoa cánh tay, giống như cảm thấy rét lạnh, tầm mắt nhìn vách tường, cũng không nhìn hán: "Bạn gái trước đây mở cửa hàng Taobao của con... có phải là con tìm người hủy dung cô ấy không?"

Đoạn Huy nhìn chằm chằm người phụ nữ, người đã cho hán sinh mệnh, thật lâu cũng không chớp mắt.

Rốt cuộc, hán bật cười, nụ cười cổ quái mà bén nhọn: "..... Đúng thì thế nào?"

Cả người mẹ Đoạn run lên, ánh mắt cuối cùng cũng nhìn vào mắt hán, với nỗi buồn tột cùng: "Tiểu Huy, tại sao con biến thành như vậy? Làm sao con có thể xuống tay như vậy!... Tại sao mẹ lại sinh ra người giống như con vậy!"

"Mẹ thật sự bất ngờ sao?" Đoạn Huy chậm rãi hỏi, luôn duy trì nụ cười lạnh: "Hai người bình thường ở trên người con bỏ mấy phần tâm tư? Có quan tâm đến con sao? Bây giờ một đám lại đến già bộ cái gì ba nghiêm mẹ hiền, ghê tởm!-- Không cần nhìn con như vậy, mẹ, hai người cũng không tốt hơn con bao nhiêu, ba mẹ thế nào, sẽ dạy dỗ ra con trai như vậy, chỉ là con kém may mắn, không gặp may như hai người."

Ngực mẹ Đoạn tức phát đau: "Chính con gây họa, hại người hại mình, còn tới trách mẹ cùng ba con? Mẹ với ba con có lỗi với con chỗ nào hả? Từ nhỏ cho con học trường tốt nhất, có thể cho con, chúng ta đều cho con, chính là con không biết cố gắng!"

Ánh mắt Đoạn Huy khinh bỉ, lạnh nhạt nói: "Hai người chỉ dạy con xài tiền như thế nào, không dạy con làm người như thế nào."

"Thì ra tất cả đều là lỗi của chúng ta?!" Mẹ Đoạn tức giận cười, run rẩy chỉ vào hán, roi nước mắt: "Chuyện tốt con làm, ở trước mặt công chúng, cường gian người đã có bạn trai... Còn có, cho dù chúng ta không thích người phụ nữ họ Đới kia, cũng không nghĩ muốn tìm người tạt axit sunfuric hủy dung người ta, loại chuyện thất đức này, chỉ có con mới nghĩ ra được! Lần trước không có người tra được, mới là con gặp may mắn, cũng không phải mỗi lần đều may mắn như vậy..."

Bà ôm tay, đi qua đi lại, đi vài vòng, dừng lại: "Người phụ trách vụ án lần này là Tần Úc."

Đoạn Huy nhú mày.

Mẹ gật đầu với hán, cười khổ: "Đúng nhưng con nghĩ, chính là Tần Úc kia, cậu của Niếp Thắng Hòa, bà đặt không làm tổng giám đốc công ty Tần gia, lại chạy đi làm cảnh sát kia." Dừng một chút, giống như nhận mệnh thở dài: "Hán sẽ không bỏ qua cho con, vốn phía trên cũng yêu cầu điều tra nghiêm

ngặt, chuyện này của con nháo đến mọi người đều biết, hơn nữa Tần Úc -- người này, muốn cho mọi việc lắng xuống cũng không được."

Đoạn Huy không có tổ chất thần kinh cảm xúc kích động giống như mẹ hấn, chỉ hỏi: "Cho nên?"

"Cho nên." Mẹ Đoạn bình tĩnh nhìn hấn: "Chúng ta chỉ có thể nghĩ cách, mời luật sư tốt nhất, dùng hết mọi cách kiểm mối quan hệ, nhận được sự tha thứ của cô gái kia, tranh thủ phán quyết nhẹ nhất."

Đoạn Huy lạnh lùng nói: "Vẫn phải ngồi tù?"

Mẹ Đoạn trầm mặc, gật đầu: "Đúng."

Bà nhìn Đoạn Huy, nó không phải là đứa con duy nhất của bà, nhưng tuyệt đối là đứa bớt lo nhất trong nhà, mặc kệ sau khi nó lớn lên hoang đường thế nào đi nữa, trong lòng bà... Nó vẫn giống như lúc còn nhỏ lồi kéo góc áo bà, đứa nhỏ ngọt ngào bị bỏ gọi bà là mẹ. Con trai của bà, đến cuối cùng tại vì sao lại đi tới một bước này? Nó thật sự bất trị, hay vẫn là do người làm cha mẹ nó quá thất bại?

"Nói thật, mẹ với ba con..... Chúng ta đều cảm thấy, con lên suy nghĩ thật tốt, có lẽ kết cục như vậy, cũng không phải chuyện xấu." Cổ họng bà khô khốc, khó khăn mà nói ra những lời này, lại im lặng thờ dài: "Ít nhất, hôm nay con chỉ phạm phải tội cưỡng gian không thành công, ai biết sau này, con có giết người phóng hỏa liên lụy đến cả nhà hay không."

Đoạn Huy đột nhiên bùng tình, không thể tin tưởng trừng mắt nhìn người phụ nữ: "Mẹ nói... cái gì?"

Mẹ Đoạn nắm chặt bàn tay, mắt nhìn xuống đất, dường như không đành lòng, sau một lúc lâu, ngẩng đầu.

Bà lấy khăn giấy từ trong túi ra, lau nước mắt ở khóe mắt, lần nữa mở miệng,

Nàng lấy ra trong bao khăn giấy, xoa xoa khóe mắt nước mắt, lại lần nữa mở miệng, trấn định nói: "Con yên tâm, suy cho cùng con là người Đoạn gia, chúng ta sẽ không bỏ mặc con. Trong nhà nhất trí quyết định, con bị điên rồi... Tinh thần của con rất không ổn định, nóng nảy dễ giận, không chỉ có khuynh hướng bạo lực, còn có khả năng là ra hành vi nguy hiểm vi phạm pháp luật. Chờ con ra tù, chúng ta sẽ an bài con lập tức xuất ngoại, nhận điều trị tâm lý từ các chuyên gia, sau mười hoặc tám năm, đợi đến khi con khôi phục hoàn toàn, lại đón con trở về."

Một trận im lặng.

Đột nhiên, Đoạn Huy hét lên trong giận dữ: "Các người mẹ nó vẫn là người sao?!"

Hấn muốn từ trên giường đứng dậy, lại động tới vết thương, đau đến nhe răng trợn mắt, ngã xuống mặt đất, nhưng vẫn không bỏ cuộc, gầy dựa đứng lên, muốn tới gần mẹ đang đứng bên cạnh.

Mẹ Đoạn theo bản năng lui vài bước, mở cửa: "Y tá! Mau tới tiêm thuốc an thần cho con trai tôi!"

Nghe được những lời này Đoạn Huy nằm bất động.

Biểu cảm trên mặt hấn cứng đờ, so với chết còn cứng hơn, lại có chút chậm chạp, đợi bác sĩ và y tá từ vội vàng từ bên ngoài xông vào, hấn hé miệng, trong cổ họng phát ra tiếng cười quái dị.

Không giống tiếng của người... càng giống như dã thú, hay một con thú bị thương.

Sắc mặt mẹ Đoạn trắng bệch.

Lần này không phải bởi vì bị thương, mà là hoàn toàn sợ hãi.

Đoạn Huy tùy ý y tá tiêm cho hấn, chỉ gắt gao nhìn chăm chăm người phụ nữ đứng đối diện đằng xa: "Chuyện của Đới Yên, là ai nói cho các người biết?....Nói đi a!"

Mẹ Đoạn cắn chặt răng: "'Mặc kệ là ai, con đã thừa nhận, còn cần thiết sao!"

Đoạn Huy bỗng rút kim tiêm từ trong mạch máu ra, vứt sang bên cạnh, không để ý tới tiếng thét chói tai của y tá, căm tức hỏi: "Nhiếp Thăng Hòa, là hấn, đúng không?"

"Con hỏi cái này lại có --" Đoạn Huy bật ra một tiếng gầm, giãy giụa chống mép giường đứng dậy, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi từ trán chảy xuống, thờ dốt: "Các người ngu ngốc đến cỡ nào a?!"

Là hấn ở hăm hại con, các người không có mắt, không có đầu óc, không nhìn ra được sao?! Tất cả đều là một tay hấn giập dầy -- người phụ nữ lớn lên giống Đới Yên kia, dư luận trên mạng, còn có các người nữa!"

Mẹ Đoạn không thể nhìn được nữa, đối với hấn thẳng lắc đầu: "Con điên rồi..... Thật sự quá điên rồi, thấy người liên can, trước đó lỗi mẹ cùng ba con, giờ lại đổ lỗi cho Thăng Hòa."

"Là hấn đang giờ trò! Tất cả đều là hấn!"

"Câm mồm!" Mẹ Đoạn ngắt lời, vô cùng đau đớn: "Tất cả quyết định đều do mẹ cùng ba con quyết định xuống, cùng Niếp Thắng Hòa một chút quan hệ cũng không có! Đúng, là nó nói cho chúng ta biết, con đã làm gì đối với Đới Yên, nhưng nó cũng nói, Đới Yên đã tha thứ cho con, sẽ không truy cứu trách nhiệm, nói chỉ là cảm thấy hối tiếc, làm anh em với con nhiều năm, lại trở mặt nhìn con biến thành bộ dạng như thế này, lại không nói sớm với chúng ta biết... Nó cảm thấy có lỗi!"

Đoạn Huy cười to, gương mặt dữ tợn: "Các nguoi tin?"

"Con thật sự điên rồi....." Giọng nói mẹ Đoạn đau đớn thất vọng: "Tất cả những người tốt với con, vì con suy nghĩ, con lại nghĩ mọi người dụng tâm kín đáo, con không thể hiểu được..."

Trong mắt Đoạn Huy đầy sự lạnh lẽo, rít mấy chữ từ trong khe răng: "Còn tốt hơn mấy người, bị người đùa giỡn xoay vòng, còn coi người ta là người tốt."

Mẹ Đoạn lạnh nhạt nói: "Con làm chúng ta quá thất vọng rồi, con lãng phí tâm huyết của bao mẹ bỏ lên người con." Bà cầm túi xách lên, hít sâu một hơi: "Mẹ đối với con... Không lời nào để nói, về sau con có rất nhiều thời gian để suy nghĩ, hy vọng một ngày nào đó con có thể tỉnh táo lại."

Tiếng giày cao gót giẫm lên mặt đất càng ngày càng xa.

Cơ bắp trên mặt Đoạn Huy không ngừng co giật, hai mắt giống như bùng cháy, lại giống như có thể nhỏ chảy máu: "Niếp Thắng Hòa..... Tao giết mày!"

Thấy bệnh nhân bị kích động về mặt cảm xúc, bác sĩ và y tá sững sờ đứng bên cạnh thật lâu, vội vã đồng loạt xông lên kiểm chế, không để ý sự kháng cự kịch liệt của hắn, đem hắn văng vẳng ấn trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 40-2: Đại thiếu gia nhà giàu (17)

Editor: Hailey

Beta: Cà ri

Qua thật lâu, vụ án đã đi được một nửa trình tự tư pháp, chứng cứ cũng đã nộp lên, Niếp Thắng Hòa mới đến gặp mặt Đoạn Huy một lần, vẫn là cách song sắt gặp mặt.

Trên người Đoạn Huy mặc áo tù, cạo tóc, xanh xao vàng vọt, khó có thể nhận ra khuôn mặt vốn có ban đầu.

Niếp Thắng Hòa rất kiên nhẫn mà đánh giá hắn một lát, mới nói: "Anh Đoạn, tôi đến thăm anh... anh cũng đừng quá lo lắng, em nói thật, nếu thật sự có phải vào, thì tôi đã cũng chỉ bị kết án ba hoặc năm năm, bác trai sẽ mời đoàn luật sư tốt nhất, sẽ không chịu đựng lâu đâu."

Biểu tình trên mặt Đoạn Huy có chút đại ra, một lát mới ngẩng đầu: "Niếp Thắng Hòa, quan trọng sao? Đã đến lúc này rồi, cậu còn tới ghê tởm tôi sao?"

"Haiz, xem anh nói gì kia." Niếp Thắng Hòa thở dài, bắt đầu đi thành khăn mà nhìn hắn: "Hai chúng ta có giao tình chơi đùa từ nhỏ đến lớn với nhau, anh Đoạn, tôi cũng chỉ muốn tốt cho anh, đi tới bước ngày hôm nay, anh thật sự quá hoang đường, người không biết không sợ, bây giờ là xã hội pháp trị a!"

Đoạn Huy nhếch môi, cười lạnh nhìn hắn.

Niếp Thắng Hòa căng mặt, chậm rãi nói: "Vốn dĩ, tôi muốn dẫn theo A Yên tới cùng, dù sao hai người cũng từng có tình cảm mấy năm, nhưng cô ấy nói không muốn thấy mặt anh cũng không có lời nào để nói, tôi cũng không thể ép buộc làm khó bắt cô ấy đến được."

Nghe được tên người phụ nữ kia, cuối cùng Đoạn Huy khá miễn cảm phản ứng, màu cau chặt.

"Có mấy câu, cô ấy bảo tôi nói với anh."

Đoạn Huy siết chặt nắm tay: "..... Cái gì?"

Niếp Thắng Hòa nhìn thẳng vào mắt hắn, từng câu từng chữ nói: "Anh đã từng cướp đi thứ quan trọng nhất của cô ấy, bây giờ anh cũng mất đi thứ quan trọng nhất của mình... phẩm giá tôn nghiêm của đàn ông. Hơn nữa, anh không có cơ hội đã mất mà còn có thể hồi phục, đời này nhất định không ngừng đầu lên được. Chúng bạn xa lánh, hai bàn tay trắng, không thể đối mặt với thân thể không trọn vẹn của mình... Thiên Đạo luân hồi, quả báo xác đáng, tất cả đều là mệnh."

Đoạn Huy nhớ người phụ nữ luôn từ chối tình yêu của hắn, nhưng để lại dấu ấn sâu đậm trong lòng hắn.

Sau khi cô bị hủy dung vào bệnh viện, thật ra hần đã đến một lần.

Người phụ nữ nằm trên giường bệnh, trên mặt quần băng gạc thật dày, chưa gỡ xuống, cả người suy sút, vô hồn.

Y tá muốn bôi thuốc cho cô, cô lại sợ hãi hết chói tai, ôm lấy đầu, từ chối không cho ai đụng tới mặt của mình, nhìn thấy bộ dạng thật sự của mình.

Đáng thương mà lại bất lực.

Thiên Đạo luân hồi, báo ứng xác đáng..... phải không

"Về phần bọn tôi....." Niếp Thắng Hòa lại nói tiếp, khéo miệng cong lên lộ ý cười: "Chờ tới khi anh ra tù, con của tôi với A Yên đã có thể đi được rồi, chúng tôi sẽ sống thật vui vẻ, A Yên cũng sẽ sống thật tốt." Hần cố ý nói thật chậm, âm giọng nói: "...Anh yên tâm."

Ngực Đoạn Huy quặn đau, sắc mặt thay đổi.

Hần hít thở nặng nề, nhìn vào mắt Niếp Thắng Hòa, giống như nhìn kẻ thù không đội trời chung: "Niếp Thắng Hòa, mày bớt đất ý đi. Sớm muộn gì có một ngày, tao tự tay làm thịt mày."

Niếp Thắng Hòa bắt đắc dĩ mà thở dài một tiếng: "Anh Đoạn, anh nhìn anh đi, đã sớm ngồi trong tù nước mắt rơi sau song sắt, mà còn không quên đánh đánh giết giết... Quá dã man."

Hần đứng dậy, đi ra bên ngoài.

Đoạn Huy cũng đứng dậy, hay tay nắm thật chặt song sắt: "Niếp Thắng Hòa!"

Niếp Thắng Hòa dừng lại, quay đầu, nhú mày nhìn hần, cười nói: "Anh cong có chuyện gì muốn nói sao?"

Đoạn Huy lạnh lùng nói: "Mày đắc ý cái gì? Đới Yên cũng không yêu mày..... Cô ấy chỉ yêu một mình tao!"

"Chặc." Niếp Thắng Hòa lắc lắc đầu, ánh mắt nhìn hần đầy thương hại: "Thật đáng thương, anh cho rằng những lời này có thể tổn thương đến tôi sao? Tôi có rất nhiều thời gian, bây giờ không yêu, có lẽ ngày mai sẽ yêu, mặc kệ như thế nào, tôi đều là người thắng cuộc, là người đàn ông sẽ cùng sống suốt đời với người phụ nữ trong lòng anh... Còn anh chỉ có thể nghĩ, hận, không cam lòng thôi

*

A Yên đang về được một nửa lông mày thì nghe thấy điện toại bàn vang lên.

Một lúc sau, di Trần tới nghe, nói vài câu, rồi hướng về phía bên trong lớn tiếng gọi: "Đới tiểu thư, Niếp tiên sinh gọi điện thoại tới, hỏi sao gọi điện cho cô nhiều như vậy mà cô không nghe máy đây."

A Yên ra khỏi phòng, nói: "Nói với hần, tôi đang bận, bảo hần lát nữa gọi lại sau."

Di Trần nói mấy lời, lại hỏi: "Niếp tiên sinh nói, bận cái gì, so với người đàn ông của cô còn quan trọng hơn?"

A Yên cười nói: "Chuẩn bị kinh hi đêm nay cho hần đây, di nói xem có quan trọng hay không?"

Nói xong, đi về phòng, đóng cửa lại.

Lão Cổ Đồng mọc ra hai cái chân nhỏ, đi loạn trên bàn trang điểm: "Kí chủ, đêm nay có thể kế thúc nhiệm vụ, nghĩ tốt cách rời đi rồi sao?"

A Yên nói: "Nghĩ kỹ rồi, người xem."

Lão Cổ Đồng nhìn cô chỉ vào máy tờ giấy in.

Dòng chữ đầu tiên: Gửi đến Fan Club thân yêu nhất của tôi.....

Liên tiếp lật từng tờ lại từng tờ, khoảng chừng vài trang, ít nhất cũng phải một ngàn chữ, thật sự dùng nhiều tâm tư.

"Chỉ để lại cho Fan club một phong thư vạn chữ thôi?"

"Bằng không thì sao?"

Lão Cổ Đồng gãi gãi đầu, chậm rì rì nói: "Theo ta cảm thấy, người rất thích Niếp Thắng Hòa."

A Yên mỉm cười: "Thích, tôi rất thích."

Lão Cổ Đồng sừng sốt: "Vậy người không muốn cùng hần từ biệt sao?"

A Yên nói: "Thích chơi cùng hân, với thích hân rồi đau lòng luyến tiếc, đây là hai khái niệm khác nhau."

Lão Cổ Đồng yên lặng một lát, lại hỏi: "Vậy còn Tần Úc thì sao?"

A Yên nhắc bút chì kẻ mày soi gương vẽ lại hai nét: "Ta ghét đàn ông quần quít lấy ta không buông, ta cũng không thích cọc gỗ chậm chạp đánh chết cũng không thông..."

Lão Cổ Đồng: "Rồi sao?"

A Yên ngước mắt, tạm dừng, hừ một tiếng: "Chưa nghĩ ra, đang đợi đây."

Lão Cổ Đồng đang muốn hỏi đợi cái gì, chuông cửa đã vang lên.

Di Trần mở cửa nhìn, quay vào gõ cửa phòng A Yên, vẻ mặt có chút xấu hổ, dường như có điều gì đó nói không nên lời, ngại ngùng một lát mới nói: "Đời tiểu thư, cảnh sát Tần ở bên ngoài, cô xem... Đợi đến khi Niếp tiên sinh tới đón cô, nhớ đầu hai người đụng mặt nhau, không tốt lắm đâu."

A Yên để bút chì kẻ mày xuống, đi ra ngoài: "Sẽ không lâu đâu."

Người đàn ông đứng bên ngoài cửa chống trộm.

A Yên đứng bên trong cánh cửa, nhìn về phía hân nhú mày cười, mấy phần uyển chuyển mấy phần quyết rũ, giống như lần đầu gặp mặt.

"A sir, lần này tới là việc công, hay vẫn là việc tư?"

Tần Úc bình tĩnh nói: "Việc tư."

A Yên gạt đầu, mở khóa mở cửa: "Vào đi, tôi mời anh uống chén trà."

Tần Úc đi vào, ngồi một bên ghế sofa

Tần Úc đi vào tới, ngồi ở một bên trên sofa.

A Yên vào phòng bếp pha trà, thuận tiện đem đi Trần đang thò đầu ra nhìn đuôi về phòng.

Một bình trà hoa nhài, không phải là một loại trà có giá trị, chỉ hơn ở mùi thơm ngát thanh nhã.

Tần Úc nói: "Công việc trong tay hết bận rộn, có mấy câu nói, muốn gặp mặt nói với cô."

A Yên liếc mắt nhìn hân, cười như không cười: "Công việc trong cục xong rồi mới nhớ tới tôi?"

Tần Úc không chút nghĩ ngợi, trả lời: "Đương nhiên."

A Yên nở nụ cười, khẽ lắc đầu: "Được, anh tiếp tục nói."

"Anh thích em."

Khi nói những lời này, hân ép buộc mình ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt cô gái này.

A Yên nghe xong, vẻ mặt không thay đổi: "..... Tôi biết, còn có chuyện gì khác sao?"

Tần Úc trầm mặc hồi lâu, giọng nói bình tĩnh và chân thành: "Anh sẽ chăm sóc em." Hân ngừng lại lần nữa, mới nói tiếp: "Tôi không thể cho em được những điều kiện vật chất như Niếp Thăng Hòa, nhưng em muốn, tôi sẽ cố gắng hết sức làm được, thẻ lương của tôi, em quản lý, tiền trong nhà, em quản."

A Yên thờ dãi: "Vậy không phải anh còn phải đợi tôi cho anh tiền tiêu vặt sao?"

Tần Úc nghiêm túc nói: "Em không muốn cho, cũng không thành vấn đề, tôi không hút thuốc lá, không có nhiều giao tiếp, bình thường không dùng tiền."

A Yên nhẹ nhàng cười một tiếng, đứng dậy, lấy áo gió treo một bên mặc vào: "Cảnh sát Tần, tôi đã từng nói, tôi không phải phụ nữ tốt."

Tần Úc thả nhiên nói: "Tôi biết."

A Yên nghiêng mắt, nhìn hân: "Anh thật sự không để ý, vậy chờ tôi mấy tiếng, ở chỗ này chờ cũng được."

Tần Úc nói: "Tôi chờ ở dưới lầu."

"Tùy anh."

A Yên cài nút áo, lại nhìn về phía hấn: "Anh không hỏi tôi đi đâu sao?"

Tần Úc trầm mặc.

A Yên mở miệng: "Tôi đi gặp Niếp Thắng Hòa, tôi còn phải ngủ với hấn một lần, như vậy anh cũng không để ý sao?"

Về mặt Tần Úc cứng đờ, mím môi, không lên tiếng.

"Tôi vẫn cảm thấy....." A Yên cầm chiếc túi đeo vai trên bàn lên, bình tĩnh nói: "Tình cảm cuộc sống của một người, hấn chẳng qua có vui vẻ hay không, không phải là tìm kiếm nữa kia, mà là tìm một người phù hợp nhất. Tình yêu không nói đạo lý lãng mạn và nhiệt tình, nhưng cuộc sống lý trí chính là củi gạo dầu muối vụn vặt.

Cô cúi đầu, lấy đi động trong túi ra, bấm số Niếp Thắng Hòa, đầu cũng không quay lại mở cửa đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 41: Đại thiếu gia nhà giàu (18)

Editor + Beta: Cà ri

Niếp Thắng Hòa dẫn A Yên tới khách sạn 5 sao thuê phòng.

Hấn vào phòng tắm, một lát sau chờ hấn đi ra, thì liếc một cái thì thấy người phụ nữ đang quỳ ở trên giường, trên đầu đeo tai mèo, trên người mặc đồ tình thú nữ hầu gái mà hấn thèm nhỏ dãi đã lâu... Cái tư thế cùng vẻ mặt này, còn có đôi mắt nhỏ mê người, lập tức quyến rũ kiến hấn ngứa ngáy, cả người đỏ mồ hôi.

"Bảo bối, làm sao em biết tôi..."

A Yên đối với hấn ngoác ngoác ngón tay, chớp mắt dụ dỗ hấn, giọng nói mềm mại, mang theo chút ảm ức nhỏ: "Đã nói cho anh bất ngờ, quên rồi sao?"

"Chưa quên." Niếp Thắng Hòa đẩy cô xuống, vững vàng áp dưới người, khàn giọng nói: "Anh yêu em chết mất."

A Yên cười nhẹ nhàng: "Đây mới là ngạc nhiên đầu tiên, đợi lát nữa còn cái thứ hai đấy, đừng nóng vội."

Niếp Thắng Hòa hơi nhấc người lên, cúi đầu xuống nhìn cô: "Tối nay, nhất định làm tới khi em ngoan ngoãn gọi tôi là ông xã mới thôi."

Ý cười trên môi A Yên càng sâu, trên đầu có hai cái tai lông xù, nụ cười sâu càng thêm ngọt ngào xinh đẹp. Cô nâng tay lên cởi áo tắm trên người Niếp Thắng Hòa, nhẹ giọng nói: "Làm đi, nếu còn sống sau ba tư thế thì coi như tôi thua."

Niếp Thắng Hòa chửi thề một tiếng, gấp gấp đè người xuống.

*

Đây là lần sinh hoạt hài hòa mà Niếp Thắng Hòa vừa lòng nhất trong hai mấy năm cuộc sống này.

Bởi vì thật sự quá thỏa mãn, hấn hận không thể làm đến trời đất quay cuồng, cuối cùng hấn vất vả quá độ, ngủ một giấc nhỏ, đến lúc tỉnh dậy, trong phòng sáng đèn còn người bên giường không thấy.

Hấn nhú mày, ngồi dậy, trong nhất thời không nghĩ ra xảy ra chuyện gì.

Sau đó, hấn nhìn thấy A Yên quay lưng về phía hấn, quần áo đã mặc chỉnh tề, đang khom lưng đi giày.

Niếp Thắng Hòa nở nụ cười: "Bảo bối... có phải em ra ngoài mua đồ ăn không? biết ông xã đói bụng, còn giúp anh mua đồ ăn, thật tốt."

A Yên kéo khóa ống giày cao, quay đầu nhìn hấn: "Anh thuê một cô gái, rồi huấn luyện thực hành, cùng Đoàn Huy diễn một vở kịch lớn cường gian không thành, kiến hấn đoạn tự tuyệt tôn, lại trình diễn một màn rót nước mắt sau song sắt, Đoàn gia đối với hấn thất vọng vô cùng, sau này sẽ trực tiếp cho hấn xuất ngoại, biến tướng thành người tù, ả, tôi thật sự rất yêu thích anh, thời điểm tàn nhẫn so với người khác thì càng tàn nhẫn hơn, thời điểm đàn thì lại ngốc một cách đáng yêu."

Niếp Thắng Hòa nhào tới, ôm lấy chân cô, khuôn mặt nữ tính xinh đẹp mỉm cười thuần khiết vô hại: "Chỉ đàn với em, chỉ ngốc với em, chỉ đáng yêu với em, có được hay không?"

A Yên cúi người nâng mặt hắn lên: "Đã nói rồi, có còn điều bất ngờ thứ hai cho anh."

Hai mắt Niếp Thăng Hòa sáng lên, hưng phấn hiếu kỳ hỏi: "Là cái gì?"

"... Chơi chán, muốn trở nên tốt rồi." A Yên bỏ mặt hắn xuống, gỡ cánh tay dài của hắn ra, lùi về phía sau, bình tĩnh nói: "Có thể, qua đêm nay anh nên gọi tôi một tiếng mẹ nhỏ."

...

....

A Yên nhìn vẻ mặt của hắn, từ đại ra không rõ ràng, đến kiếp sợ không thể tin, cuối cùng chuyển thành giận dữ: "Em nói lại một lần cho lão tử thử xem!"

A Yên cười nhìn hắn: "Có bất ngờ không, có ngoài ý muốn không?"

"Ta thảo, em đem lời nói lại rõ ràng!"

A Yên đã đứng trước cửa, hai tay đặt trên nắm cửa: "Đã nói cho anh một buổi tối đầy bất ngờ, có phải khắp nơi đầy bất ngờ, khắp nơi ngoài ý muốn không? Tôi không đảm bảo gì khác."

Cửa phòng mở ra.

Niếp Thăng Hòa từ trên giường nhào xuống, không có thời gian mặc quần áo, trực tiếp vọt ra ngoài cửa phòng.

Trong hàng lang đầy người nhìn thấy hắn từ trong phòng vọt ra, có người hét to, có người theo bản năng bịt mắt, còn có người rất cam đảm, nhìn thẳng xuống vọt trí nào đó của hắn, hận không thể lấy điện thoại ra chụp ảnh lưu niệm.

"Đời Yên, em dám chơi tôi, em không sợ tôi..."

A Yên vào thang máy, cửa chậm rãi đóng lại.

Niếp Thăng Hòa nhanh chân chạy tới, nhưng vẫn không kịp.

Nhìn cửa thang máy đóng lại, hắn vẫn nghe thấy giọng nói bình tĩnh như mọi khi của A Yên.

"...Sau này không gặp lại, Niếp công tử."

*

Bên ngoài bắt đầu mưa.

A Yên về nhà, qua kính chắn gió phía trước, xuyên qua làn mưa ẩm ướt và sương mù, xa xa liền thấy bóng dáng yên tĩnh đứng dưới lầu.

Hắn vẫn đứng đó.

Mưa không lớn, hắn đứng dựa vào tường, cũng không ướt mấy, chỉ là tóc dính mưa, tóc ướt dính vào trên trán, làm bả vai cũng ướt một khoảng.

A Yên mở ô đi qua, hỏi hắn: "Sao không đi lên, di Trần không ở nhà sao?"

Mặt Tần Úc không cảm xúc: "Không muốn." Dừng một lát, từng chữ từng chữ nói rõ ràng: "Muốn xem khi em sẽ quay lại."

A Yên không nói gì chỉ chăm chú nhìn hắn.

Tần Úc cầm lấy trong tay cô, giọng có cảm xúc nói: "Đời Yên, đây là một lần cuối cùng, không có lần sau."

A Yên không phản bác, gật đầu: "Anh nói đúng, sẽ không có lần sau." Nói xong, chỉ vào xe dừng bên đường của hắn: "...đi thôi, đến nhà của anh."

Tần Úc hơi do dự.

A Yên nghiêng đầu nhìn: "Sao vậy, trong nhà của anh có người sao?"

Tần Úc kéo cánh tay của cô, che ô cho cả hai đi vào trong làn mưa: "Có, không cần sợ."

*

Cái mà Tần Úc nói là có người, đó là mẹ già của hắn.

Lão thái thái cùng đi giúp việc trong nhà đều lớn tuổi, đã đi ngủ sớm, A Yên đi sau lưng hắn vào trong phòng, không làm kinh động bất kì ai.

Trong phòng Tần Úc rất sạch sẽ, đồ dùng cùng vách tường chỉ có hai màu đen trắng, chần trên giường gấp gọn gàng, như một miếng đậu hũ.

A Yên ôm gối dựa lưng, thả người ngồi trên ghế, nhìn về phía hắn: "Tại sao lại nghĩ tôi sẽ làm cảnh sát?"

Tần Úc: "Không muốn vào công ty."

"Không muốn vào công ty cũng có rất nhiều nơi khác đi."

"Thích nghề này."

"Không sợ nguy hiểm sao?"

"Cứu người, giúp người, chứng minh cuộc đời này của anh có giá trị."

A Yên nhìn hắn một lát, thờ dài: "Anh là người tốt."

Tần Úc quay đầu lại: "Anh biết."

A Yên cười: "Tôi phát thẻ người tốt cho anh đấy, anh thật sự... ngây thơ."

Tần Úc nhú mày: "Có ý gì?"

"Không có gì."

Nhân lúc hắn đi ra ngoài rót nước, A Yên mở máy tính của hắn lên... ngay cả mật khẩu cũng không có, xem ra không phải đồ dùng cho công việc. A Yên lên mạng tìm phim điện ảnh, tùy tiện chọn một bộ phim tình yêu, mở lên xem.

Tần Úc quay lại, nhìn thấy tiêu đề bộ phim trên màn hình máy, ngơ ngác hỏi: "Em muốn xem phim?"

A Yên ngồi xếp bằng trên giường, vỗ vỗ vị trí bên cạnh: "Muốn cùng anh làm chút chuyện của người yêu, thời gian không nhiều, tài nguyên có hạn, chỉ có thể làm hết sức."

Tần Úc nghe không hiểu.

A Yên quay về phía hắn cười: "Vốn muốn cho anh một buổi tối suốt đời khó quên, thành công đem anh đưa vào hàng ngũ những người đàn ông trưởng thành... nhưng nhìn anh như vậy, tôi không đành lòng. Đến đây đi cảnh sát Tần, tôi dạy anh mấy biện pháp dỗ dành con gái, sau này có thể dùng tới."

Tần Úc lắc đầu, ngồi xuống một bên. Mặc dù đối với nội dung phim điện ảnh không hứng thú, ánh mắt nhìn qua người bên cạnh lại rất ôn nhu.

A Yên quay đầu nhìn hắn: "Ngồi gần lại đây."

Tần Úc nhú mày.

A Yên thờ dài, nhích lại gần về phía hắn: "Không cần sợ phải tiếp xúc thân thể với con gái, con gái luôn suy nghĩ nhiều, anh cách quá xa, người ta sẽ muốn tránh xa anh, cũng không cần quá chủ động áp tới, người ta sẽ nghĩ anh quá khao khát... Thôi quên đi, dù sao anh cũng không cần lo lắng vấn đề này."

Bộ phim bắt đầu mở đầu.

Nội dung bộ phim rất cũ, nam nữ chính nhất kiểm chung tình, hiểu lầm nhiều lần, cuối cùng cũng được ở bên nhau.

Khi nữ chính rơi nước mắt, cùng nam chính ôm nhau thì A Yên nói: "Ôm tôi."

Tần Úc không có động tĩnh.

A Yên đối với hắn rất là bất đắc dĩ, cầm lấy tay của hắn, vòng qua eo của mình, đầu tựa vào vai hắn: "Những lúc như thế này, bình thường cô gái sẽ khóc, cho dù không khóc, cũng sẽ thấy cảm động, anh phải ôm cô ấy, rồi đưa khăn giấy qua."

Cả người Tần Úc cứng ngắc, nhưng cũng không buông tay ra: "...Em lại không khóc."

"Bởi vì tôi không cảm giác được tình yêu." A Yên ở trong lòng hắn ý ôi, bình tĩnh nói: "Sớm đã quên cái mùi vị đó là gì rồi."

Tần Úc buồn cười: "Vậy mà em còn dạy anh?"

A Yên cười nhạo: "Muốn hiểu mấy bộ sách võ thuật mãnh khỏe, không nhất thiết cần phải có cảm xúc."

Sau khi bộ phim kết thúc, màn hình dần tối lại chuyển thành màu đen.

Hai người cũng không nhúc nhích.

A Yên yên tĩnh dựa trong lòng hắn, im lặng một lúc lâu mới bình tĩnh mở miệng: "Cảnh sát Tần, điều kiện của anh tốt như vậy, bình thường chỉ cần chủ động một chút, đã sớm có thể lập gia đình. Anh là người tốt, một ngày nào đó, anh sẽ gặp được người con gái tốt, thích hợp với anh, sau đó hai người sẽ có những đứa con của mình, trải qua bình yên... nhưng hạnh phúc."

Tần Úc nói: "Anh đã tìm được."

A Yên cười một tiếng lại thở dài: "Mà tôi..."

Tần Úc cúi đầu, tim không tự chủ đập nhanh hơn.

"Ma tôi, sẽ cùng mặt của mình yêu thương lẫn nhau mãi mãi, quán quít triển miên đến đến địa lão thiên hoang*, sống chết đều có nó bên cạnh tôi..." A Yên ngẩng đầu lên, nhìn mặt hắn, khoe miệng nhếch lên, cười tùy ý: "Tôi sẽ hạnh phúc hơn các người gấp trăm lần, các người hâm mộ không nổi đâu, hừ."

địa lão thiên hoang*Dùng để hình dung một thời gian lâu dài đằng đằng

*

Đêm đó, Tần Úc không nhớ rõ mình ngủ lúc nào.

Chỉ nhớ rõ, khi tỉnh lại A Yên đã không thấy nữa.

Vốn chỉ nghĩ rằng cô thức dậy sớm hơn hắn một bước, về nhà trước, nhưng mà... cô đã mất tích.

Tất cả mọi người đều đang tìm cô.

Hắn đang tìm, Niếp Thắng Hòa cũng đang tìm, nghiêng trời lệch đất tìm, nhưng vẫn không có kết quả gì.

Người phụ nữ kia giống như biến mất khỏi nhân gian, hoàn toàn không để lại một dấu vết nào cả.

Không có.

A Yên để lại một lá thư dài hai vạn từ, cho Fan Cub của cô, tuyên bố mình đã chán ngấy các thiết bị hiện đại làm đẹp lạc hậu, một mình đi tu tiên rồi, hơn nữa tỏ vẻ rằng cô sẽ trở nên đẹp hơn, cuối cùng cảm ơn Fan Club vẫn luôn ủng hộ cho tới lúc này.

Đội ngũ Fan Club có thể nói kỳ ba nhất trong lịch sử, bên trong tụ tập tất cả các loại thanh niên lêu lổng.

Tìm kiếm ròng rã nửa năm, biết được A Yên vẫn không có tin tức gì, thì một đám đàn ông to lớn lưng hùm vai gấu, khóc giống như một đám trẻ con nặng 200 kg.

Tần Úc vẫn tìm.

Một năm, hai năm, ba năm... Năm năm.

Niếp Thắng Hòa đã từ bỏ, chỉ là hàng năm đến chùa miếu thấp hương báai Phật, quyên góp rất nhiều tiền, buộc lão trụ trì phải thề, chờ ngày nào đó Niếp thiếu gia cười hạc về trời, trên cầu Nại Hà nhất định cầu có thể gặp được người phụ nữ chết bầm lừa tiền, lừa tình, lừa trái tim của hắn, còn đưa bon thân thể của hắn kia.

Hắn muốn tự tay bóp chết Quỷ Hồn của cô.

Năm tư bảy, trong nhà giới thiệu cho Tần Úc một cô gái hiền lành hào phóng, có tri thức hiểu lễ nghĩa, đôi phương đôi phương ân cần, luôn sẵn sàng hỗ trợ công việc của hắn, chăm chỉ làm việc.

Bọn họ bắt đầu hẹn hò.

Hắn đưa cô gái tới rạp chiếu phim, xem chính là phim tình yêu, đến đoạn xúc động, xung quanh là tiếng nức nở, hắn đưa tay ra đem đôi vai run nhè nhẹ của cô gái ôm vào lòng.

Tất cả đều nước chảy thành sông.

Bọn họ kết hôn, sống cùng nhau, sau đó cũng có đứa nhỏ, một trai một gái, trải qua bình thân mà vui vẻ, vợ chồng hòa thuận, con gái đáng yêu, gia đình mỹ mãn hạnh phúc.

—— Chính như lời nói của người phụ nữ kia.

Chỉ là, tình cờ ở trên đường, nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc, hẳn vẫn không nhận được dừng bước, có khi thậm trí còn đuổi theo đối phương.

Đời lấy sự thất vọng hết lần này đến lần khác.

Cả đời này, hẳn qua rất tốt.

Có vợ tương kính như tân*, có sự nghiệp mà hẳn nhiệt tình yêu thích... Thật sự, không có gì phải tiếc nuối.

tương kính như tân* tôn trọng nhau như khách

Rất nhiều năm sau, Tần Úc nằm trên giường trong bệnh viện, đi đến bước cuối cùng của sinh mệnh, nhìn con gái đã lớn đứng bên giường, thậm trí cháu trai, cháu ngoại... Hình ảnh bỗng nhiên trở nên mơ hồ.

Hắn trở lại đêm mưa rất nhiều năm về trước.

Trong màn hình vi tính chiếu bộ phim tình cảm cũ.

Người phụ nữ ý ôi trong lòng hắn, cùng hắn yên tĩnh nói chuyện, từng câu từng chữ giống như định mệnh.

Kể từ đó, hắn chưa bao giờ cảm thấy hạnh phúc trọn vẹn, như thể nó nằm trong vòng tay hắn, đó là cả thế giới.

Một đời này...

Thật sự, không có gì phải tiếc nuối sao?

*

A Yên trở lại cảm điện, nhìn dung nhan phản chiếu trong gương, rất là cao hứng.

....Lại hồi phục thêm một chút, rất nhanh thì có thể trở về thời kỳ mỹ nhan thịnh thế,

đến lúc đó, nàng liền có thể quang minh chính đại rời khỏi cái cảm điện quái lạ này, gặp một người nên giết thì giết.

A, nhân sinh thật sự tốt đẹp.

Lão Cổ Đồng ở bên cạnh thao thao bất tuyệt nói gì đó, A Yên đang trầm mê trong dung mạo của mình nghe không rõ.

Đột nhiên, trên bầu trời trống rỗng vang lên tiếng sấm sét ầm ầm, đất trời rung chuyển, ngay sau đó là tiếng mọi người trầm miệng một lời, trật tự cung kính nói: "Chúc mừng Thái tử điện hạ độ kiếp trở về! Chúc mừng Thái tử điện hạ vô thượng thần công tiền thêm một tầng!"

Chỉ có hai câu, lặp lại mười lần, chúc mừng không dứt.

Lão Cổ Đồng có chút sợ hãi, nhỏ giọng ngập ngừng: "Sẽ không phải... Là vị Thái tử Ma giới kia chứ?"

A Yên không phản ứng nhiều, mất hết cả hứng: "Chính là hắn. "

Lão Cổ Đồng im bật, nói cũng không dám nói.

Ước chừng thời gian qua một nén nhang, cửa thạch thất mở ra.

Lão Cổ Đồng nhanh chóng nhảy lên chuồn mát, rụt vào trong lòng ngực A Yên, chờ giây lát, không thấy có động tĩnh gì, liền lặng lẽ lộ ra hai con mắt hí so với hạt đậu còn nhỏ hơn.

Sau đó, nó nhìn thấy nam nhân đẹp mắt nhất đời này mà nó từng thấy qua.

Nói là Thái Tử Ma Giới, nhưng bề ngoài người kia so với người trong thần giới cong giống hơn, áo bào trắng như tuyết không nhiễm một hạt bụi, dung mạo tuấn tú xinh đẹp tuyệt trần, quanh thân mơ hồ còn mang theo... Tiên khí.

"Xem ra...." Người kia chậm rãi mở miệng, nói hai chữ, khẽ mỉm cười: "Người cũng cách ngày xuất quan không xa rồi."

A Yên không quay đầu lại, từ trong gương đồng nhìn hắn: "Đây đều phải cảm ơn Trường Ly Thái Tử thu nhận, còn thay ta tìm bảo kính về, chỉ tiếc hiện tại ta không còn gì cả, ngay cả dung mạo còn chưa khôi phục, bằng không thì..." Mày khẽ cong, đuôi mắt nhếch, đuôi cáo gần như muốn lộ ra: "... Ta cùng người ngủ mấy đêm, cũng có thể được."

Trường Ly Thái tử chỉ cười nhạt, cũng không đáp lời.

Trầm mặc một lát, hắn mở miệng lần nữa, ngữ khí càng lạnh nhạt: "Lần này rồi cung, cô nghe được một chuyện vô cùng thú vị... nghe nói, ngày xưa dưới trướng Tây Thiên tể tướng thượng tể, từng có hai vị đệ tử Minh Từ, Minh Trinh, một nam một nữ, đều thông tuệ hơn người, ngộ tính cực cao, lúc đó

chính là người có tiềm lực nhất thoát thai hoán cốt* độ kiếp thành Phật."

thoát thai hoán cốt* thay da đổi thịt

Trên khóe môi A Yên vẫn mang theo ý cười, vẻ mặt không thay đổi.

"Danh tiếng hai người này năm đó rất nổi trội..." Trường Ly Thái từ dừng lại, hơi cúi người xuống, nhìn dung nhan nữ tử đáng sợ không rõ trong gương: "Hàng phục Ác long Đông Hải, diệt Yêu vương Tây Hoang, danh chấn tứ hải, ngay cả thượng chúng thầnđỉnh đều có thể nghe danh, phong quang cỡ nào... Minh Trinh tiểu sư phụ, người nói có đúng hay không?"

Thân thể nhỏ của Lão Cổ Đồng run lên, suýt chút nữa ngã xuống.

Cái gì? Nó không nghe chứ?... Tiểu sư phụ?!

A Yên hừ nhẹ một tiếng, kéo dài ngữ điệu, miễn cưỡng nói: "Ta Hồ Ly tinh phong lưu thành tính, lão hòa thượng đặt tên cho ta, lại muốn ta đeo cái danh đèn thờ trình tiết, ta cực kỳ ghét cái tên này, Minh Trinh cái gì? Pháp hiệu này ta không thừa nhận."

Trường Ly Thái từ cười khế, ôn nhu nói: "Như kết cục chuyện xưa này, kia thật sự thật sự đáng thương tiếc. Sau này, người đã thương Tiên Minh giới Thái Tử, cũng chính là người cùng người tu hành trăm năm Minh Từ sư huynh, lại cùng người thu nhận dưỡng dục người, Thiên Hồ bộ tộc trở mặt thành thù, nếu không có Cô nể tình cô nhân, cứu người một mạng, thì người từ lâu đã sớm tan thành mây khói, thần hồn tiêu tán rồi."

A Yên liếc mắt nhìn hần: "Nếu người đã muốn nói, không bằng nói tận hứng đi."

Trường Ly Thái từ hơi hít mắt lại, lạnh nhạt nói: "Tam giới không dung, thần Phật công tru... Tiểu hồ ly, đây chính là kết cục mà người vì Thần giới, vì Tây Thiên bán mạng. Hiện tại, người cũng nên thấy rõ rồi, không bằng giống như Cô, lẳng lặng chờ cơ hội tốt, đánh lên thiên đình, huyết tẩy chúng thần đình!"

Gương Cổ Đồng ơng ơng vang lên.

Lão Cổ Đồng đã sợ đến nỗi không có cách nào không chế chính mình.

A Yên lại rất bình tĩnh: "Nói xong rồi hả? Nói xong thì đi ra ngoài, đừng quấy rầy ta chữa trị dung mạo."

Trường Ly Thái từ ôn thanh nói: "Người cứ chậm rãi cân nhắc..." Hần vừa cười một tiếng, mặt mày tự nhếch lên: "Trong vài năm qua, tất cả của Cô chỉ còn thời gian vô tận."

Chờ hần đi thật lâu, chừng hai ném hương thời gian, Lão Cổ Đồng mới từ trong kinh hãi hoàn hồn lại.

Nó bò dậy, cẩn thận đánh giá sắc mặt kí chủ: "Chuyện này... Vị Thái Tử này rất có lý tưởng."

A Yên hừ lạnh một tiếng: "Lý tưởng cái gì? Người cho rằng hần muốn tấn công thượng đỉnh chúng thần, là vì tạo phúc cho con dân Ma giới, tìm kiếm sự bình đẳng trong lục giới? Kể diên này suốt ngày nằm mơ giữa ban ngày, muốn huyết tẩy Thiên Đình cướp lão bà của người ta đâu, bệnh thần kinh, diên một hai trăm năm là bản lĩnh, diên mấy vạn năm... Chỉ sợ nước của tứ hải đều lấp không đầy đầu óc của hần."

Lão Cổ Đồng một mặt si ngốc.

Giống như... Nghe được bát quái ghê gớm.

A Yên xem đủ mặt của mình rồi, thiếu kiên nhẫn giục nó: "Người để ý đến hần làm gì? Nhanh lên một chút, mở ra thế giới tiếp theo, ta sắp không đủ kiên nhẫn để chờ đợi nữa rồi."

=====

Chương cuối thế giới này nha^^

Thấy sao nào? Hiểu thêm được một chút về nu9 ko? Minh Trinh tiểu Sư phụ nha^^.

À mà có ai nghĩ được hơi của n9 chưa?? nam chính siêu đáng yêu, siêu kute, siêu ngơ luôn á~~, biệt danh nu9 đặt cho n9 là "con lừa đầu trọc" nha^^

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 42: Phần 4: tài tử dân quốc khinh bỉ hạ đường

thê*- Mỹ nhân dân quốc (1)

Editor: Dư

Beta: Cà ri

Lúc chạng vạng, mưa phùn kéo dài từng đợt tạt vào cửa sổ.

Trương Yên bung một bát tuyết lê đường phen đã được ninh rất lâu, trên bát còn tỏa ra từng đợt hơi nóng.

Cô ngẩng người nhìn chằm chằm bát sứ thanh hoa trên tay rồi lại mấy tờ báo trên bàn thật lâu, sau đó mới sợ hãi nhanh chóng ngược mắt nhìn chồng mình: "Tử Minh, sao anh không uống, canh cũng sắp nguội rồi. Hai đêm nay em thường nghe anh ho khan nên sợ anh bị bệnh, cố ý cho người ninh canh này, anh xem."

"Rốt cuộc là cô muốn thế nào!"

Người đàn ông phen chán đánh gãy lời cô nói, mày rậm nhíu lại, hai tay chống trên eo cúi đầu đi vòng vòng có vẻ cực kỳ không kiên nhẫn.

Cuối cùng hắn đứng lại cầm lấy vài tờ báo trên bàn mạnh tay mở ra. Tiếng động ồn ào này rơi vào tai Trương Yên lại giống như tiếng dao kiếm va vào nhau khiến cô hoảng sợ.

Cô liếc mắt nhìn mấy dòng chữ đầu đề được tô đậm không khống chế được rụt rụt cổ, tay run lên làm canh nóng tràn ra đổ trên mu bàn tay trắng mịn rất đau.

Đường Tử Minh nhìn không vừa mắt bộ dạng co đầu rụt cổ của nàng dâu này, trên mặt chỉ là biểu cảm phen chán, tức giận đặt câu hỏi: "Tôi bảo cô đọc sách, biết chữ, cô học xong rồi sao?"

Trương Yên vội gạt đầu, lấy lòng nói: "Tử Minh, em học rồi. Toàn bộ mấy bài văn của anh em đều đọc qua rồi, em... em còn dựa trên bài đó viết một bài thơ ngắn, em viết cũng rất tốt đó. Em đọc cho anh nghe nha!"

Đường Tử Minh khinh thường cười nhạo. Người phụ nữ ngu ngốc đàn ông này vì lấy lòng hắn lại làm bộ biết thưởng thức các tác phẩm của hắn còn tự cho là đúng, thật là quá buồn cười rồi!

Hắn không muốn nghe mấy cái câu chữ gọi là chất góp từ tâm huyết của mình nhưng sáo rỗng không có hồn mà lại còn từ miệng của một người chỉ tiếp thu tư tưởng phong kiến mục nát, đây gọi là sĩ nhục văn chương.

"Nếu đã biết chữ vậy hắn là cô đã thấy được." Đường Tử Minh chỉ mục li hôn được đăng trên báo.

Trương Yên thật sự hoảng sợ, tay run lên làm chén sứ từ trong tay rơi xuống, còn chưa kịp phản ứng thì nó đã rơi trên đất vỡ nát.

Nước mắt rơi xuống, cô há miệng thờ đốc nhưng không nói được câu nào hoàn chỉnh: "Tử Minh, anh đừng dọa em nữa... Ly, ly hôn cái gì chứ? Tử Minh, em không muốn ly hôn với anh. Không có anh em sống thế nào đây? Em đã làm gì sai, anh nói với em đi em sẽ sửa, em sẽ học được không? Anh cho em chút thời gian, em sẽ chuyên tâm học chữ, em... em cũng có thể giống như Kiều tiểu thư vậy, cùng anh ngâm thơ làm câu đối, cùng anh đi gặp gỡ bạn bè, em..."

Đường Tử Minh nhíu mày chặt mày lạnh lùng quát một tiếng: "Đủ rồi!"

Trương Yên sợ tới mức toàn thân run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

Đường Tử Minh đem tờ báo quăng trên bàn: "Cô cũng xứng để so sánh với Thu Lộ? Đúng là không biết xấu hổ! Thu Lộ là soul mate là linh hồn của tôi, trong cuộc sống mờ mịt này chỉ cô ấy mới có linh hồn đồng cảm với tôi thôi! Về phần cô, Trương Yên, cô có thể nói ra chỗ ưu tú trong văn chương của tôi sao?"

soul mate* Bạn đời, tác giả để vậy nên mình không sửa đâu nga^^

Trương Yên cúi đầu vừa vội lại sợ, ngón tay xoắn lại cùng nhau, hận không thể chà xuống một lớp da.

Vài lần muốn mở miệng nhưng trong ngực trong cổ giống như có một tảng đá, khiến cô nói không ra tiếng.

Hắn nói rất đúng.

Cô không thể nào là Kiều Thu Lộ.

Kiều tiểu thư là đại tài nữ nổi tiếng khắp nơi, có thể xuất khẩu thành thơ, chuyện xưa hay nay tùy tiện cũng có thể hạ bút thành văn. Lúc đi du học ở hải ngoại vô tình gặp gỡ cùng Đường Tử Minh, hai người mới gặp tựa đã quen, rất nhanh liền rơi vào bê tình.

Chỉ tiếc, Kiều tiểu thư trên người có hôn ước, mà vị hôn phu là Thẩm Cảnh Niên tiếng tăm lừng lẫy có thể hô mưa gọi gió ở bến Thượng Hải, người

nước ngoài thấy cũng phải nể mặt Thẩm nhĩ gia ba phần.

Mà đường Từ Minh cũng có cô.

Trương gia cùng Đường gia là có giao tình, từ lúc cả hai còn rất nhỏ cha mẹ hai bên liền định ra hôn sự. Nhưng hai đứa trẻ càng lớn thì tính tình và tầm mắt cũng có sự chênh lệch rất lớn, càng lúc càng không xứng đôi.

Đường Từ Minh theo bậc thầy văn học đến Bắc Bình, tới trường tốt nhất để học, sau này lại xuất ngoại để học. Đường gia thường tiếp đãi học giả uyên thâm, bạn bè của hắn cũng toàn là nhân tài không có người nào tầm thường cả.

Trương Yên được nuôi dưỡng trong khuê phòng, hơi một tí cũng phải bó chân, không được học chữ vì từ nhỏ đã được dạy nữ tử không tài mới là đức. Quan trọng nhất chính là cô ngay cả trang điểm như thế nào cũng không biết.

Lúc chưa gả còn dùng chút son bột nước, gả cho người rồi thì cả ngày lo trong lo ngoài lo liệu chuyện nhà, làm gì có thời gian quan tâm tới khuôn mặt như thế nào, mỗi ngày đều muốn có nhiều hơn một đôi tay, hầu hạ cha mẹ chồng, chăm sóc tốt cho người chồng chỉ biết đọc sách suốt ngày giống như bản thân là người không nhiễm khói lửa nhân gian, còn phải chăm nom đứa em chồng mới có sáu tuổi.

Đường Từ Minh nói là chuyện Phong Hoa Tuyết Nguyệt, trong đầu cô tất cả toàn là củi gạo dầu muối.

Dùng lời của Đường Từ Minh khái quát về Trương Yên chính là người tục khí, kiến thức thiên cận là người phụ nữ quê mùa cục mịch.

Bởi vậy khi cô học chữ đều là miễn cưỡng thì làm sao có thể cảm nhận sự văn vẻ trong văn chương của Đường Từ Minh đây?

Đừng nói thưởng thức, vừa rồi khi chồng mình thốt ra tiếng nước ngoài, cái gì ôi thiêu mai đặt, cô căn bản nghe không hiểu. Đường Từ Minh nói với cô tựa như đàn gảy tai trâu.

Bạn bè của Đường Từ Minh khi nói đến vị phu nhân này của hắn đều nói đáng tiếc.

Đáng tiếc đại tài tử trăm năm khó gặp có thể nói kinh tài tuyệt đỉnh như Đường Từ Minh, mỗi ngày khi về nhà chỉ có thể nói chuyện với người vợ như đầu gỗ, tài hoa của hắn không người lý giải, buồn khổ của hắn không người nào hiểu được.

Cho đến khi hắn xuất ngoại du học, cho đến lúc hắn gặp gỡ Kiều Thu Lộ mới coi là Kim phong ngọc lộ nhất tương phù, tiện thắng khước, nhân gian vô số.

Đường Từ Minh không chỉ học được tư tưởng tiến bộ ở nước ngoài mà hơn hết là hắn cũng tìm được tình yêu đích thực của đời mình. Hắn cùng Kiều Thu Lộ ước định sau khi về nước thì cả hai đều sẽ hủy bỏ hôn ước để thành toàn cho đoạn tình duyên này nên bọn họ đã đánh cược một lần xem như là được ăn cả ngã về không, nhất định không hối hận.

Nhưng hai lão của Đường gia lại phản đối. Khi Đường Từ Minh nhắc tới ly hôn, cha mẹ liền mắng hắn. Mẹ hắn nói nếu hắn dám bỏ vợ chính là ép chết hai lão già này để xem thằng con bất hiếu như hắn còn mặt mũi nào mà xuất đầu lộ diện.

Họ không hiểu quyết định của hắn. Ở trong mắt họ, Trương Yên là nàng dâu tốt không chỗ nào có thể soi mói, khi hắn đọc sách Trương Yên hầu hạ hắn, khi hắn rời nhà Trương Yên cũng có thể đem cái nhà này sắp xếp gọn gàng ngăn nắp, chăm sóc tốt hai lão và em chồng Đường Từ Duệ còn nhỏ. Hắn điên rồi mới muốn bỏ một nàng dâu tốt như vậy.

Đường Từ Minh vì thế tức giận đến cơm nuốt không trôi. Những người này căn bản không hiểu thứ hắn theo đuổi, không hiểu so với sinh mệnh thì tự do yêu đương còn quan trọng hơn. Đường gia tựa như một cái lồng giam tỏa ra mùi hôi thối gắt gao vây khốn hắn, muốn kéo hắn vào những thứ phong kiến mục nát để hắn ngầy ngốc vượt qua cả đời rồi sau đó mờ yên mà đẹp ở đây.

Hắn cùng cha mẹ giằng co kéo dài chiến tranh lạnh.

Cha mẹ không đồng ý hắn cũng không chịu thỏa hiệp, chuyện cứ kéo dài như vậy một năm rồi lại một năm. Mãi cho đến mùa đông năm kia, hai lão nói tiếp nhau nhiễm bệnh qua đời. Tang sự do Trương Yên một mình lo liệu khiến Đường Từ Minh không thể lập tức ly hôn chỉ có thể lại nhẫn nại đợi hai năm... Cuối cùng đợi đến hôm nay hắn liền viết một phần giấy thỏa thuận ly hôn, cũng đăng một tin thông báo trên báo cho mọi người biết.

Kiều Thu Lộ đã về nước, khẳng định cũng thấy được.

Đường Từ Minh nghĩ đến Kiều Thu Lộ nội tâm giống như một trận lửa đốt, hận không thể lập tức chấp cánh bay về phía hắn người yêu sâu đậm. Bởi vậy khi đối mặt với khuôn mặt khóc sướt mướt của vợ mình, hắn càng cảm thấy ghét.

"Từ Minh..."

Trương Yên xoa xoa mu bàn tay bị phỏng đến đỏ bưng của mình tội nghiệp giữ chặt tay áo của hắn khóc thút thút nói: "Ba mẹ trên trời có linh thiêng cũng không muốn nhìn thấy anh bỏ em đâu."

"Không phải tôi bỏ cô mà là ly hôn." Đường Từ Minh nghẹn một bụng tức giận, nhìn Trương Yên liền cảm thấy phiền muộn vì giống như ông nói gà bà nói vịt.

Hắn đặt tay ở ngực nặng nề nói: "Trương Yên, tôi nói cho cô biết tôi muốn ly hôn với cô. Không chỉ vì tôi, vì Thu Lộ mà còn vì cô cùng với cái thời đại đen tối này! Ép duyên, hôn nhân không tình yêu vốn dĩ là một nhà tù, việc này xem như là hoàn toàn đánh vỡ nó đi. Dù sao cũng phải có người châm lửa đốt đuốc làm gương tốt xông lên phía trước vì thời đại này, vì một tương lai sáng lạng phía trước cho nên tôi muốn trở thành người ly hôn đầu tiên trong tất cả mọi người...Cô hiểu không?"

Trương Yên khóc lem hết mặt, thanh âm run run: "Nhưng em không muốn ly hôn, em không thể không có anh được."

"Xem đi, đây là tập tục xấu của phong kiến!" Đường Từ Minh thở dài một tiếng, nắm lấy đôi vai gầy gò của cô: "A Yên, cô là một linh hồn độc lập, con gái thời đại mới nên sống có ý nghĩa, không nên cái gì cũng dựa vào chồng mình được."

Trương Yên chỉ biết lắc đầu: "Em không cần, em không muốn ly hôn... Từ Minh, anh đừng bỏ em, anh trai sẽ chê em làm mất mặt gia đình, ba mẹ chồng đều đi rồi, em...em thật sự sống không nổi."

Đường Từ Minh ánh mắt thâm thúy nhìn cô như kiểu trẻ con không thể dạy. Hắn nói: "A Yên, đừng khóc."

Trương Yên khịt khịt mũi, nghĩ là hắn đã hồi tâm chuyển ý nên trưng ra một khuôn mặt tươi cười nhưng hơi khó coi: "Nói nhiều như vậy, Từ Minh, anh có khát không? Có đói bụng không? Đều do em tay chân vụng về làm đồ mất chén canh rồi, để em gọi người ninh lại một chén tuyệt lễ đường phèn cho anh."

Đường Từ Minh lắc lắc đầu, trầm giọng hỏi: "Cô yêu tôi sao?"

Trương Yên dùng sức gật đầu.

Đường Từ Minh thở dài một tiếng, lại hỏi: "Vì sao?"

Trương Yên không chút nghĩ ngợi, đáp: "Anh là chồng của em, em đương nhiên là yêu anh."

Đáy mắt Đường Từ Minh xẹt qua một tia đau xót, tiếc hận nói: "Tình yêu là thứ tốt đẹp nhất trên thế giới này, cô không thể thấy được vẻ đẹp của nó có khác gì người mù không thấy được ánh sáng đâu... A Yên, tôi cảm thấy cô thật đáng thương."

*

Trương Yên cuối cùng cũng thỏa hiệp ký vào đơn ly hôn. Hai chữ ly hôn này là mối mề tói cỡ nào chứ?

Có một đoạn thời gian rất dài cô hay mơ thấy ác mộng, cô mơ thấy mình bị Đường Từ Minh bỏ... Thật ra sâu trong nội tâm cô cũng biết mình và Đường Từ Minh là hoàn toàn không thích hợp với nhau. Đứng ra mà nói thì chính là cô không xứng với hắn, hắn chắc chắn sẽ là người lưu danh tài tử về khả năng văn chương còn cô chính là vết bẩn trong cuộc đời hắn khiến cho người ta thấy tiếc hận.

Như vậy cũng tốt, hắn được ở cùng Kiều tiểu thư hoàn thành một đoạn tình duyên sẽ trở thành giai thoại lưu danh thiên cổ này, hắn chắc chắn sẽ rất vui.

Mà cô...luôn có thói quen thỏa hiệp với tất cả mọi thứ, thỏa hiệp với anh trai, thỏa hiệp với cha mẹ chồng, thỏa hiệp với chồng nên cô sớm quên mất thế nào là cự tuyệt người khác. Cho nên cô khóc lóc ký tên, cho nên cô "ly hôn", cho dù quyết định này có phải đánh đổi bằng cả mạng của cô.

Nên tiếp tục sống như thế nào đây? Trương Yên không biết.

Đường Từ Minh không quan tâm tiền tài, hắn nói đồ cưới của cô cứ đem về toàn bộ đi hắn một phen tiền cũng không cần, còn tài sản cha mẹ chồng để lại hắn thoải mái vung tay chia cho cô một nửa.

Hắn thật là người tốt. Bề ngoài cao lớn anh tuấn, bên trong lại tài hoa hơn người, nhiệt tình bụng thả tâm hồn xem tiền tài như cỏ rác, trọng tình trọng nghĩa. Chỉ duy nhất chính là đối với cô không nặng tình.

Trương Yên thở dài nhìn bản thân trong gương nhưng cũng chỉ là nhìn thoáng qua rồi lại giống như bị ánh sáng mạnh đập vào nhanh chóng dời tầm mắt đi.

Người phụ nữ trong gương có bề ngoài phổ thông, dáng vẻ của một người phụ nữ luống tuổi đã có gia đình. Đem ra so sánh với Kiều tiểu thư giống như một trên trời một dưới đất khác nào lấy mình châu so với bùn đen.

Trương Yên về mặt mắt mắt đứng lên lục ra mấy khối vải tốt nhất từ trong tủ vốn định để tới lúc mừng năm mới sẽ may cho chồng mấy bộ đồ mới nhưng giờ không cần dùng tới nữa rồi.

Còn có ba thước Bạch Lăng, nhìn độ dài này chắc là hơn ba thước một chút màu tím hồng vừa quê mùa lại vừa tục khí đúng là rất hợp với cô.

Cô là người phụ nữ bị chồng bỏ làm mất hết thể diện Trương gia, cho dù anh trai đón cô về nhưng có thể đối mặt với lời đồn thổi nhảm nhí không phân thị phi trắng đen sau này không?

Lời người đáng sợ. Chết đi ngược lại thoải mái hơn, còn có thể xuống dưới cùng với đứa bé phúc mỏng của cô.

Lúc Đường Từ Minh vừa đi du học cô đã mang thai, mười tháng sau sinh hạ một bé trai nhũ danh là Phán Nhi.

Đứa bé này đáng yêu cỡ nào chứ...lúc vừa sinh ra vừa nhỏ lại vừa gầy nhưng không bao lâu liền nuôi được trắng trẻo mập mạp, chọc bé một cái là cứ cười khanh khách không ngừng, bàn tay nhỏ bé mềm mại khi ngủ chỉ thích nắm lấy ngón tay cô.

Cuộc đời cô vui vẻ nhất có lẽ là trong một năm Phán Nhi còn sống.

Cô không ngừng viết thư cho Đường Từ Minh hưng phấn mà kể từng chút từng chút chuyện liên quan tới Phán Nhi. Mới đầu là cô đọc cho người ta viết giúp, sau này học biết chữ rồi thì nhịn không được dùng chữ viết xiêu xiêu vẹo vẹo tự mình viết kể hết cho hắn nghe.

Mỗi lần trong thư hồi âm hắn chỉ cần nhắc một câu hay nửa chữ về Phán Nhi cũng có thể làm cô vui cả ngày.

Sau này khi Phán Nhi chết rồi thế giới của Trương Yên như sụp đổ một nửa, cô không ăn không uống mỗi ngày chỉ có thể cố chịu đựng từ hừng đông cho tới tối mịt, ngày hay đêm sáng hay tối cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Sau này khi Đường Từ Minh trở về lại đem hy vọng đến cho Trương Yên. Hắn đau khổ hối hận thương tiếc đối với đứa con chưa từng gặp mặt.

Hắn ở cạnh cô nghe cô khóc, nghe cô nói chuyện về Phán Nhi, lăn qua lộn lại như vậy nên hắn an ủi cô khuyên cô. Hắn thậm chí vì con viết một bài văn thương tiếc tình ý chân thật, lời văn thống thiết khiến người thấy thương tâm người nghe rơi lệ.

Hắn làm đến nỗi Trương Yên từng sinh ra ảo giác là hắn yêu cô, yêu con của họ. Nhưng sau này khi Đường Từ Minh ngồi thuyền đi lần nữa, sau khi quay về lại đòi ly hôn với cô.

Trương Yên mới đầu còn nghi ngờ do hắn từng vì chuyện con chết mà đau khổ hối hận chứng tỏ hắn cũng có chút tình cảm với cô nhưng tại sao lại đột nhiên thay đổi?

Cho tới hiện tại, rốt cục cô cũng nghĩ thông suốt rồi. Không phải người đọc sách bọn họ bạc tình mà là bọn hắn quá thâm tình, tất cả tình cảm đều thông qua con chữ trên giấy nhưng đến hiện thực thì cũng chỉ như vậy thôi.

Nghĩ thông suốt nên không còn chấp niệm nữa, hắn không thương cô, vậy thì không thương đi.

Cô hy vọng hắn và Kiều tiểu thư sống hạnh phúc. Về phần cô vẫn nên làm tốt một vai phụ ảm đạm rồi khỏi sân khấu này dù sao đây cũng chưa chắc là kết cục không tốt vì cô cũng cảm thấy rất mệt rồi, đời người vốn dĩ có quá nhiều thứ không như ý miễn cưỡng sống chỉ thêm giày vò mà thôi.

Cạnh cái gối trên giường luôn đặt một đôi hài nhỏ do cô tự tay làm cho Phán Nhi, đôi hài nhỏ để bé tự đi phía sau mình. Đôi hài luôn được đặt cạnh gối nhưng nếu ban đêm quá nhớ con cô liền thắp sáng đèn thức trắng đêm nhìn vật nhớ người.

Trương Yên quý trọng vuốt ve mũi hài, cười khổ một tiếng, trong tay nắm chặt đôi hài, đi đến điểm cuối cùng của sinh mệnh.

Cô muốn đi gặp Phán Nhi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 42-2: Mỹ nhân dân quốc (2)

Editor: Dư

Beta: Cà ri

Hình ảnh dẫn tiêu tán trong hư không.

A Yên từ trên ghế nhỏ bước xuống dưới sau đó ngẩng đầu đánh giá cái thông lọng bằng vải màu tím đỏ, cô tìm cây kéo cắt nó thành từng mảnh nhỏ.

Lão Cổ Đồng đứng chờ ở một bên rồi mới cẩn thận nói: "Kí chủ, lần này là phải tăng độ yêu thích, ở thế giới cô dùng mị thuật với hai người qua đường."

A Yên hỏi: "Manh mối nam chủ thế giới này là Đường Từ Minh?"

Lão Cổ Đồng gật đầu: "Đúng vậy."

A Yên nhẹ nhàng thở dài.

Lão Cổ Đồng: "Thế nào, có khó khăn sao?"

A Yên cười cười: "Không, quá giản rồi, từ xưa văn nhân là kẻ vừa bạc tình lại vừa đa tình hoàn toàn không thể dựa dẫm được."

Lão Cổ Đồng: "Luôn có vài người ngoại lệ mà."

A Yên nói: "Đáng tiếc không phải là Đường Từ Minh."

Lão Cổ Đồng: "Hắn tự nhận tình yêu dành cho Kiều Thu Lộ đến chết không đổi cho dù sông cạn đá mòn cũng không thay lòng."

A Yên cười một tiếng.

Hắn viết văn té khóc lóc đau khổ cho Tiểu Phán Nhi rồi sau đó như thế nào? Viết xong, đã khóc, cũng đã quên.

Tài tử tài nữ thì tình cảm càng phong phú hơn so với người bình thường cũng càng dễ dàng thay đổi hơn, thời khắc kế tiếp sẽ không có chỗ cho cái gọi là thâm tình mà tiếp tục tìm kiếm tình cảm khác.

Tiếp thu trí nhớ của nguyên chủ, A Yên bắt đầu kiểm kê gia sản, đem sổ đồ cưới còn dư lại cùng với tiền bạc được chia còn có một chút trang sức quần áo sửa sang lại xong, liền chuẩn bị rời đi.

Mới vừa đi hai bước, bỗng nhiên đụng tới một thứ gì đó. A Yên cúi đầu nhìn nhìn sau đó cúi người nhặt lấy đôi hài nhỏ, vỗ vỗ cho sạch chút bụi dính dưới đáy giày. Đây là vật nguyên chủ trước khi chết đã nắm chặt ở trong tay giống như bảo bối.

Hiện tại thời đại này là dân quốc.

Đây là thời đại tệ nhất vì chiến tranh nổi lên bốn phía, đất nước飄民, nước không phải nước nhà cũng không phải là nhà. Biết bao nhiêu thanh niên lòng đầy nhiệt huyết ra chiến trường không màng sống chết của bản thân.

Nhưng đây cũng là thời đại tốt nhất cho văn học phát triển đến với mọi người, tạo ra tình trạng tư tưởng mới xảy ra mâu thuẫn với tư tưởng phong kiến cũ là thời đại mà ánh sáng tư tưởng mới lần đầu xuất hiện. Mà ở thành phố này, nơi nơi đều có người nước ngoài sinh sống nhưng cũng có người mơ màng sống trong chế độ cũ.

Nơi này có Đường Từ Minh và Kiều Thu Lộ cùng ngóng trông tới lúc có thể mở ra được thời đại nam nữ tự do yêu đương. Nơi này cũng có Trương Yên chỉ bảo thủ vào nếp sống của phụ nữ thời đại trước. Trăm người trăm kiểu sống khác nhau cứ như vậy mà từ từ lộ ra.

Thời đại này đối với phụ nữ chưa thể coi là tốt nhất nhưng đối với A Yên thì cũng chỉ là một sân khấu rực rỡ thôi.

Bước đầu tiên, đương nhiên là dọn đi tìm chỗ ở mới đã! Ly hôn cũng làm rồi nên nếu cứ mặt dày ở lại Đường gia thì không còn gì để nói nữa.

*

Công quán Thẩm gia:

Người đàn ông mặc một bộ quần áo màu xanh phong cách giống như trường bào của Trung Quốc thời xưa, nhìn người thì có vẻ không được khỏe, tòa nhà này toàn bộ đều xây dựng dựa theo phong cách phương Tây. Hắn ngồi ở ghế chủ tọa trước mặt là bàn dài có thể chứa thêm mười người nữa, trên bàn có một tờ báo đã được mở ra bên cạnh là tách cà phê và một phần bánh ngọt.

Trên báo, thông tin Đường Từ Minh ly hôn rất rõ thấy, người đàn ông cười nhẹ rồi gấp tờ báo lại.

Tiếng bước chân đột ngột vang lên.

Có người đi về phía bên này sau khi thấy hắn, thật tự giác thả nhẹ bước chân, đứng ở một bên, thấp giọng cung kính nói: "Nhị gia, Kiều tiểu thư đến đây."

Thẩm Cảnh Niên nói: "Mời vào đi."

Người nọ gật gù đầu, đi ra ngoài.

Rất nhanh một cô gái mặc váy theo phong cách châu Âu, mang mũ che màu trắng, tóc được uốn xoắn đi phía sau người kia vào.

Cô gái rất đẹp, mặt mũi thanh tú chỉ cần trang điểm qua loa cũng có thể làm cho người khác lóa mắt, trên người cô ấy tản ra một loại khí chất tự tin mang theo hơi thở mê người.

Cô ta nhìn thấy tờ báo trên bàn, sau một lúc im lặng thì mới mở miệng: "Anh thấy rồi sao?"

Thẩm Cảnh Niên âm giọng nói: "Là tin Đường tiên sinh ly hôn sao? Đúng vậy, xem rồi."

Kiều Thu Lộ lại im lặng, không tiếng động mà nhìn về phía người đàn ông ngồi đó nhưng trên mặt không có chút biểu cảm gì.

Hắn không lớn tuổi lắm chắc chỉ khoảng ba mươi, làn da vì ít tiếp xúc với ánh nắng mà có chút tái nhợt. Mặt mày tuấn tú thanh nhã nhưng mang theo chút

về bệnh tật, một đôi mắt phượng hẹp dài trông rất đẹp nhưng lúc nhìn người khác lại có một cảm giác sâu không thấy đáy chính là kiểu không giận mà uy.

Thẩm Cảnh Niên! Ở thành phố không ai không biết cái tên này.

Kiều Thu Lộ thu hồi ánh mắt, hít sâu một hơi: "Em không thể kết hôn cùng anh."

Thẩm Cảnh Niên cũng không cảm thấy bất ngờ, vẫn lạnh nhạt như lúc ban đầu: "Em muốn ở cùng với hắn?"

Kiều Thu Lộ kiên định gật đầu.

Thẩm Cảnh Niên lại hỏi: "Vì sao?"

Kiều Thu Lộ không cần suy nghĩ nói như đinh chém sắt: "Bởi vì tình yêu."

Thẩm Cảnh Niên không còn gì để nói.

Kiều Thu Lộ nắm chặt tay nhìn hắn đang thờng thức tách cà phê, bình tĩnh nói: "Cảnh Niên, em không yêu anh, em kính trọng anh, sợ anh nhưng em thật sự không yêu anh. Từ rất lâu rồi em đã sớm nói với bản thân nếu đời này không gặp đúng người thì em vĩnh viễn cũng không kết hôn. Nếu có kết hôn cũng nhất định phải gả cho tình yêu, chỉ có thể gả cho tình yêu! Anh ấy là người mà em luôn chờ đợi, chỉ khi ở bên anh ấy em mới biết thế nào là hạnh phúc."

"Được."

"Hôn ước của em và anh là do cha em định ra nhưng cho dù ông ấy là người cha em kính yêu nhất thì em cũng không thể để ông tùy ý hủy đi cuộc sống của mình được." Kiều Thu Lộ nói đến một nửa, bỗng nhiên dừng lại, kinh ngạc nhìn hắn: "Anh vừa nói cái gì?"

Thẩm Cảnh Niên mỉm cười, giơ tay lên đưa tới bên môi, nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, lập lại một lần: "Được."

Kiều Thu Lộ sững sốt một hồi, cuối cùng cũng kịp phản ứng lại vui mừng không tả được: "Thật vậy chẳng? Em không ngờ anh lại đồng ý nhanh như vậy làm em chuẩn bị cả một đồng lớn từ để thuyết phục anh. Cảnh Niên, cảm ơn anh, em cùng Từ Minh sẽ vĩnh viễn nhớ ơn của anh."

Nói rồi cô đứng thẳng người cúi đầu tỏ ý cảm ơn với hắn, khoe môi nhếch lên nụ cười vui vẻ xoay người liền chạy đi ra ngoài, vui vẻ giống như một con nai nhỏ.

Thẩm Cảnh Niên xem bóng lưng của cô ấy khẽ lắc đầu.

"Nhị gia, Kiều tiểu thư tốt xấu gì cũng là vị hôn thê của ngài, ngài buông tay dễ dàng vậy hà?"

Thẩm Cảnh Niên nâng mắt nhìn về phía người thuộc hạ luôn lạnh mặt của mình, lạnh nhạt hỏi: "Cậu đi đến cửa sổ rồi nhìn bên ngoài xem, có thể thấy cái gì?"

Tề Chính nhũn mày, đi vài bước đi đến bên cửa sổ, nói: "Nhị gia chỉ thấy Kiều tiểu thư vừa cười vừa rời đi thôi."

Thẩm Cảnh Niên đứng dậy, chậm rãi đi qua, đứng ở bên cạnh hắn.

Trong hoa viên, cô gái đó đi vài bước đường liền nhẹn không được nhảy lên căn bản không giấu được nội tâm đang vui mừng của mình, chốc chốc lại phát ra tiếng cười như chuông bạc.

Nhìn sang bên cạnh là vài tên làm vườn đang tu bổ bụi hoa.

Nhìn về phía trước là một bể phun nước trang nhã, pho tượng trên đó là được người làm tượng giỏi nhất đích thân làm ra.

Năm tháng mạnh khỏe.

Thẩm Cảnh Niên mắt nhìn về phía trước, giọng lạnh lùng nói: "Thứ tôi nhìn thấy là đất nước bị tàn phá, khắp nơi đều là cảnh sắc hoang tàn."

Tạm dừng một lát, hắn thàn than một tiếng: "Thành toàn cho một đôi thật lòng yêu nhau thì có gì mà không tốt, huống chi..." Hắn nhắc mi rồi lại cúi đầu ho khan vài tiếng, thản nhiên nói: "Tôi bình sinh làm không ít chuyện xấu bệnh tật quần thân chắc cũng sống không được bao lâu nữa, tội tình gì phải hại đời một cô gái vô tội chứ."

Sắc mặt Tề Chính khẽ biến bèn muốn đi diu hắn, lại bị hắn ngăn lại, vội la lên: "Nhị gia, ngài sẽ sống lâu trăm tuổi, Truong đại tiên từng đoán mệnh cho ngài đã nói ngài là mệnh đại phú đại thọ, năm nay sẽ gặp được quý nhân có thể giúp cho bệnh của ngài mau khỏi." (Tình yêu của mấy nàng chứ ài^^)

Thẩm Cảnh Niên im lặng không động đậy, nhàn nhạt trả lời: "Khi giết người phóng hỏa thì không tin số mệnh. Hiện tại vì kéo dài hơi tàn giữ lại nửa cái mạng liền đi tìm đạo sĩ thấp hương niệm Phật, như vậy có ý nghĩa sao?"

Tề Chính im lặng không nói.

Thẩm Cảnh Niên cúi đầu cười khẽ sau đó đi lên lầu.

*

Xe kéo đã chờ ở cửa, A Yên lại không đi ra được.

Trong viện vây quanh một đám người, tất cả đều là người làm mười mấy năm trong nhà, người thì lau nước mắt, người thì gào khan cả tiếng, có lẽ họ biết thiếu gia sắp đám đương gia đình này không đáng tin, giờ phút này ai cũng hết sức thương tâm tất cả đều luyến tiếc không muốn cho thiếu phu nhân đi.

A Yên nghe đến phiên nên định đi đường vòng, ai ngờ được đằng trước xuất hiện một bà bác phía sau lại đột nhiên nhảy ra một bóng dáng nho nhỏ nhanh chóng ôm lấy đùi cô, hai cánh tay gắt gao ôm lấy không buông.

Mẹ Hà là người đi theo A Yên từ Trương gia gả vào đây nên sau khi nhìn thấy đứa bé nhỏ gầy này nhịn không được mà đỏ mắt, cười khổ nói: "Tử Duệ thiếu gia, sau này tiểu thư nhà chúng ta không phải là chị dâu của cậu nữa đâu, cậu sẽ nhanh có chị dâu mới thôi. Cậu nghe lời trở về đi nhé!"

Một bà bác khác rơi nước mắt nói: "Tiểu thiếu gia là phu nhân và lão gia về già mới sinh nên không có thời gian chăm sóc cậu ấy, đại thiếu phu nhân gả vào chịu một nhọc nhiều năm tận tâm hoàn thành trách nhiệm, tiểu thiếu gia là do một tay đại thiếu phu nhân nuôi nấng, trưởng thành như mẹ nhưng không ngờ đại thiếu gia lại tạo nghiệt như vậy!"

Đứa nhỏ này tuy nhìn gầy yếu nhưng hai tay lại rất có lực cứ cố sống cố chết ôm không chịu buông, một đôi mắt lạnh lùng giống như con sói nhỏ: "Tôi không cần chị dâu mới!"

A Yên nhìn xuống nhóc: "Mặc kệ nhóc muốn hay không đều phải có thôi vậy nên nhìn thoáng chút đi."

Lông mày cậu nhóc dựng đứng, cá giận nói: "Em không cần!"

A Yên không nghĩ sẽ tiếp tục để ý tới cậu bé nhưng thử hai lần vẫn không tránh thoát, nên cô dồn hết sức mới vắt và thoát khỏi cậu, đang vô cùng vui vẻ đi ra ngoài không ngờ vừa đi được một bước đã bị cậu nhóc cố chấp này trèo lên im lặng ôm lấy cô, nước mắt lưng tròng nhưng cố cắn môi chịu đựng không khóc.

"..."

A Yên thở dài, phiên chán nói: "Được rồi được rồi, đều giải tán đi. Tối nay tôi không đi."

Nhóm người làm đứng bất động.

A Yên nghiêm giọng nói: "Không nghe thấy sao?"

Mọi người ào ào giải tán, chỉ có mẹ Hà ở lại.

A Yên xoay người, nhìn Đường Tử Duệ một lúc rồi hỏi hần: "Chị xinh đẹp không?"

Đường Tử Duệ giật mình, không lên tiếng.

A Yên nói: "Nói chuyện."

Đường Tử Duệ trầm mặc một lát, mở miệng: "Cũng được."

Sắc mặt A Yên trầm xuống: "...Trả lời sai rồi. Buông tay, tôi phải đi."

Đường Tử Duệ mếu máo khiến nước mắt rơi xuống một giọt, cậu nghĩ lấy tay lau nhưng lại sợ nếu nói tay thì chị dâu sẽ bỏ chạy, chỉ có thể đáng thương khịt khịt mũi.

A Yên nhíu mày: "Hỏi lại một lần, chị xinh đẹp không?"

Đường Tử Duệ cúi đầu, nửa ngày không nói chuyện.

A Yên lại muốn gỡ tay cậu ra để chạy lấy người.

Phía dưới có một tiếng nói thì thầm nhỏ như muỗi kêu: "...Xinh đẹp."

A Yên cúi người: "Xinh đẹp như thế nào đây?"

Đường Tử Duệ nói: "...Dù sao cũng đẹp hơn chị dâu mới."

A Yên liền đứng thẳng người định cùng mẹ Hà nói chuyện nhưng thấy cậu vẫn ôm không tha, không nhịn được nói: "Buông tay, tạm thời sẽ không bỏ lại nhóc."

Đường Tử Duệ không nghe.

A Yên nhủ mảy: "Nhóc có nghe lời chị không?" Sau đó nhìn chăm chăm ánh mắt cậu, chậm rãi nói: "Chị trước giờ đều luôn giữ lời nhưng nếu nhóc không nghe thì chị sẽ tức giận đấy."

Đường Tử Duệ do dự một lúc rồi miễn cưỡng buông tay, sau đó ra sức dụi mắt làm cho mắt cũng đỏ lên.

A Yên nói với mẹ Hà: "Phiên đi đi một chuyến đến nói với Đường Tử Minh là cháu sẽ đưa em trai hắn theo, nuôi một thời gian rồi sẽ trả người về cho hắn."

Mẹ Hà ngậy ra lúng túng nói: "Tiểu thư làm vậy không tốt đâu, chúng ta làm sao mang tiểu thiếu gia đi được. Làm gì có đạo lý chị dâu lại đem em chồng nuôi bên người một thời gian rồi trả về nhà chứ."

A Yên kỳ quái nhìn bà: "Dì cứ nhấn đúng y lời đi. Yên tâm!"

Cô quay đầu nhìn thoáng qua trên lầu ở một hướng khác, cười như không cười: "Hắn hiện tại hận không thể chấp thêm cánh bay đến nơi khác, đứa nhỏ này lại lớn giọng khóc nháo nên hắn không có tâm trạng mà quản nó đâu."

*

Cứ trì hoãn như vậy nên khi họ chân chính rời đi thì trời đã sắp nhá nhem rồi.

Đường Tử Duệ ngồi chung với A Yên nhưng thằng bé cũng rất yên lặng không khóc không nháo.

Người đánh xe chạy đến đầu ngõ, chợt nghe khách phía sau nói: "Chờ một chút."

Giữa trời chiều một cô gái xinh đẹp mang giày cao gót đang liêu mạng chạy mà một đường chạy đến chính là cửa lớn Đường gia. Cùng lúc đó, Đường Tử Minh từ trên lầu chạy vội xuống bộ dạng cũng gấp gáp như người yêu của hắn. Hai người gắt gao ôm ấp cùng một chỗ.

Cô gái đó chảy nước mắt nhưng khóe môi lại mang theo vui vẻ: "Hắn đáp ứng rồi, em tự do rồi! Tử Minh, chúng ta rốt cục tự do rồi!"

Đường Tử Minh cười ha hả, ôm cô ta xoay mấy vòng, trước mặt mọi người, hôn lên gương mặt cô ta.

A Yên đứng xa xa nhìn bọn họ, nhìn một hồi mới quay đầu, sửa sang lại vài sợi tóc bị gió thổi hơi rồi nên dính vào trước trán, cô cười cười: "Tự do thật tốt."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 43-1: Mỹ nhân dân quốc (3)

Editor: Dur

Beta: Cà ri

Mẹ Hà biết tất cả các loại tin tức rõ như lòng bàn tay từ chuyện lớn như quốc gia đại sự phương xa cho tới chuyện nhỏ trong hẻm như cô gái nhà ai không biết xấu hổ...bà đều biết rất rõ ràng. Mẹ Hà thường vừa ngồi may giày vừa kể từng chuyện cho A Yên nghe nên từng ngày cứ thế trôi qua.

A Yên phần nhiều là nghe rất ít khi nói nhưng ngẫu nhiên cũng sẽ hỏi một chút. Vị Trương tiểu thư này tính tình từ trước tới giờ luôn yên lặng không giỏi nói chuyện, mẹ Hà đã sớm quen với tính tình này của cô nên mới đầu không cảm thấy gì lạ nhưng dần dần không nhịn được lo lắng cho cô.

A Yên thường nhờ bà ra ngoài mua này nọ nhưng tất cả đều là các loại son phấn, nước hoa, quần áo.

Sau này, A Yên ghét bỏ những thứ mẹ Hà mua vì không vừa ý mình nên quyết định tự mình ra ngoài dạo phố thường đi đến chàng vạng mới trở về, mỗi lần đều thắng lợi chất đầy cả một chiếc xe kéo trở về, phía sau còn theo một hai chiếc chuyên chở vật phẩm, tiêu mất một số tiền lớn nhưng mất cũng không chớp lấy một cái.

Có nhiều lúc A Yên tự nhốt mình trong phòng cũng không cho ai vào, cả ngày cứ thần thần bí bí chả biết làm gì.

Mẹ Hà thật sự không yên lòng nên nhân lúc rảnh rỗi lên lút về Trương gia một chuyến. Không lâu sau Trương Phổ đã mang theo vợ là Vệ Mẫn Chi một đường đi đến.

Mấy ngày đầu khi A Yên vừa chuyển đến đây thì anh trai và chị dâu đã tới một lần, khuyên bảo cô về nhà ở, người trong nhà nhiều cũng có thể chăm sóc lẫn nhau lại bị cô lấy cớ "Nhiều người thì phi nhiều" để từ chối.

Trương Phổ thấy em gái tỏ thái độ kiên quyết không thể cứu vãn nên nghĩ sẽ để cô yên tĩnh một thời gian lấy lại bình tĩnh, rồi sau đó mới bàn bạc kỹ hơn nhưng hôm nay đột nhiên mẹ Hà lại đến báo tình hình của A Yên khiến hắn thật sự không yên tâm lắm nên chỉ có thể tự mình đi một chuyến.

Thật ra là Trương Phổ cũng được, Vệ Mẫn Chi cũng được hay mẹ Hà đều được nhưng không ai hiểu rõ tại sao A Yên chỉ trong quãng thời gian ngắn như vậy tính cách lại đột nhiên có sự thay đổi lớn thế.

Để giải thích cho hết thảy chuyện này chỉ có ba chữ: Đường Từ Minh.

Hắn không xem A Yên ra gì nhưng cuộc sống của A Yên từ khi gã đi chỉ xoay quanh mình hắn. Mất đi hắn, A Yên sống cũng không còn ý nghĩa gì!

Trương Phổ ngồi trong xe cứ suy nghĩ mãi rồi nói với vợ: "Bây giờ như vậy rồi em để ý xem xung quanh có ai thích hợp một chút không. Tính tình A Yên anh hiểu rõ nhất, lúc trước bố mẹ luôn dạy con bé đạo lý tam tòng tứ đức phải coi chồng là trời, tới giờ việc ra nông nổi này chúng ta có an ủi cũng không xong, chỉ có thể tìm cho con bé một người tốt để yên bề thôi."

"Trong lòng em có tính toán."

Vệ Mẫn Chi nói xong thì nhớ tới cô em chồng luôn khúm núm thì bất bình: "Nói cho cùng cũng là Đường gia họ không có lương tâm! A Yên có chỗ nào không tốt với Đường gia bọn họ hả? Hắn đi du học, A Yên thay hắn chăm sóc bố mẹ già. Hai lão mất, A Yên lại đứng ra lo liệu tang sự, tới cả em trai hắn cũng là do A Yên nuôi nấng. Hắn làm tới mức này không phải là muốn bức chết con bé sao?"

Trương Phổ nhàu mày không vui nói: "Đúng là suy nghĩ của đàn bà! Tài hoa và học thức của Từ Minh không phải là thứ mà người bình thường như chúng ta có thể hiểu được, hắn xuất hiện chính là may mắn của văn học trong thời đại này. A Yên không thể theo kịp bước chân của hắn thì sao có thể trách hắn được, hắn vốn dĩ không sai!"

Vệ Mẫn Chi nghe chồng quở trách chỉ có thể ngượng ngùng cúi đầu. Đường Từ Minh có tài nên Trương Phổ luôn tôn sùng hắn. Vệ Mẫn Chi thầm nghĩ nếu không phải có huyết thống tình thân thì chồng mình chắc sẽ tán thưởng hành động kiên trì ly hôn của Đường Từ Minh.

Ô tô chạy đến nhà số 36 ngõ Thanh Đồng thì dừng lại. Mẹ Hà từ sáng sớm đã nghe thấy nên ra bên ngoài mời họ vào.

"Hôm qua tiểu thư lại đi ra ngoài còn mang theo tiểu thiếu gia Từ Duệ nữa, nghe nói là đi công ty bách hóa ở phố Nam mua mấy bộ sườn xám đắt tiền, con số có thể hù chết người ta đấy. Đúng là trúng tà rồi mà, hôm nay hiệu buôn của người Tây còn mang này nọ tới cho tiểu thư xem, hiện giờ còn chưa đi đấy."

Nói xong thì đã đến phòng khách.

Một gã thân sĩ mặc một thân tây trang màu nhạt đang nhiệt tình đề cử với cô gái ngồi ung dung đằng kia: "Cái này là áo khoác da chồn rất được các phu nhân yêu thích, còn cái này là áo khoác lông hồ ly."

Sắc mặt cô gái đột nhiên thay đổi trong mắt rõ ràng là mắt hứng, sẵn giọng nói: "Thật không có đạo đức? Đồng loại còn không tương tàn, cậu còn bảo tôi khoác lên người rồi đi ra ngoài. Hôn nữa hồ ly đấy là linh thú mà còn là da của hồ ly được nữa, lại còn không xử lý sạch mùi tanh muốn hun chết tôi sao? Mau lấy đi đi."

Vị thân sĩ đang đẩy mạnh tiêu thụ này không hiểu chuyện gì luôn.

Mẹ Hà thở dài một tiếng nhìn về phía vợ chồng Trương Phổ nói: "Hai người thấy rồi đấy, tiểu thư thường hay nói bậy nói bạ, lần trước tôi lên đi hỏi thầy thuốc ông ấy nói sợ là tiểu thư bị thương quá độ nên thần trí không tỉnh táo, nếu sau này không cẩn thận thì xem như một người tốt cứ như vậy bị phế rồi."

Vệ Mẫn Chi đau lòng đi qua giữ chặt cánh tay mảnh khảnh của cô em chồng: "A Yên theo anh chị về nhà đi, một mình em ở bên ngoài nói chị và anh trai em sao có thể yên tâm đây!"

Cô gái ngẩng đầu làm Vệ Mẫn Chi hoảng hốt. Khuôn mặt này đương nhiên là A Yên nhưng lại thay đổi rất nhiều so với lần trước gặp, vừa thấy lại tưởng như là hai người vậy.

Da thịt A Yên nhẵn nhụi trắng nõn màu sắc ónh nhuận giống như trân châu thượng đẳng, sắc mặt không có chút nào tiêu tụy ngược lại càng thêm linh động xinh đẹp, mây như vẽ môi như bôi son, đôi mắt màu nâu như ngập nước nhẹ nhàng chuyển động đầy vẻ mị hoặc khiến người ta không dời mắt được.

Thật sự, rất đẹp.

A Yên nhìn chị dâu rồi lại nhìn anh trai sau đó khẽ cười, cô kêu mẹ Hà đưa vị thân sĩ kia đi xuống bên cạnh nghỉ ngơi trước: "Lúc trước em ở Đường gia làm người hầu, làm mẹ cho người ta cũng không thấy anh lo lắng, bây giờ em một mình thoải mái tự do thì có gì không tốt?"

Trương Phổ trách mắng: "Cô nói cái gì? Anh muốn đưa cô về chẳng lẽ không phải muốn tốt cho cô sao? Cô bị nhà chồng bỏ rồi bây giờ một người phụ nữ độc thân ở bên ngoài như vậy."

A Yên hừ một tiếng, hai tay khoanh lại nhàn nhả nói: "Em và Đường Tử Minh ký là đơn ly hôn, hai bên là quan hệ ngang hàng nhau. Ngược lại là anh tư tưởng cũ kỹ, cổ hủ, mắt nhìn lại thấp thì tốt nhất đừng ra bên ngoài nói lung tung kéo người ta cười cho."

Trương Phở bị chọc tức chết: "Cô?"

Vệ Mẫn Chi chạy nhanh lại giảng hòa: "Được rồi, anh đi uống chén trà đã em muốn cùng cô nhỏ nói chuyện."

Trương Phở đứng tại chỗ trừng mắt nhìn A Yên thật lâu mới hậm hực hừ một tiếng phát tay áo bỏ đi.

Vệ Mẫn Chi giữ tay A Yên cùng nhau ngồi xuống, nhẹ nhàng lắc đầu: "A Yên, anh trai em ngoài thì mạnh mẽ nhưng trong lòng rất mềm, anh ấy là thật lòng quan tâm em đấy."

A Yên im lặng

Vệ Mẫn Chi nhẹ giọng nói: "Cô gái ngốc, đối với người trong nhà em cậy mạnh có gì tốt? Em muốn khóc thì khóc đi, khóc xong sẽ thoải mái một chút."

A Yên cười cười: "Không nghĩ sẽ khóc đâu." Ngừng một lát rồi cúi xuống tiếp tục nói: "Chị dâu, chị không cần nói gì nữa em sẽ không về, nơi này rất tốt. Tuy rằng không ở được lâu."

Vệ Mẫn Chi nghe xong lại hiểu thành cô nghĩ là ở trong này vài ngày chờ ảnh hưởng của chuyện ly hôn với Đường Tử Minh qua đi, tất cả mọi người không nhớ nữa sẽ về Trương gia.

"Như vậy cũng tốt."

Nhưng khi ánh mắt quét đến mấy kiện quần áo thời thượng trên sofa, sinh ra chút lo lắng hỏi: "Nhưng em một mình cả ngày ngày người cũng buồn cực kỳ. Chị cũng muốn đến bầu bạn với em nhưng lại không bỏ mấy cháu nhỏ ra được." Suy nghĩ một chút bỗng nhiên nói: "Tháng sau này Thẩm nhĩ gia của sở Tô Giới Pháp có mở vũ hội, không bằng em theo chị đi giải sầu đến lúc đó nhiều người nên không ai rảnh quan tâm chúng ta đâu."

Còn có một câu Vệ Mẫn Chi không nói ra.

Đường Tử Minh và Kiều Thu Lộ sau khi oanh oanh liệt liệt công khai tình yêu thì coi tiền như rác cho người vợ bị bỏ là A Yên nhưng không hiểu sao người có tình có nghĩa như Thẩm nhĩ gia cũng chịu tự nguyện giải trừ hôn ước. Nên nếu hấn tổ chức vũ hội thì Đường Tử Minh sẽ không đến.

A Yên nhớ tới mẹ Hà đã từng nói nên chậm rãi hỏi: "Bách Nhạc Môn Thẩm Cảnh Niên?"

Vệ Mẫn Chi cười nói: "Việc làm ăn trên danh nghĩa Thẩm tiên sinh rất nhiều nhưng đúng là ông chủ lớn của Bách Nhạc Môn."

A Yên mỉm cười nói: "Đúng là không thể không đi rồi."

Sau khi Trương Phở và Vệ Mẫn Chi đi rồi thì A Yên cũng lấy cớ đuổi người bán quần áo đi luôn. Cô vừa uống trà mẹ Hà pha vừa tùy ý nghe bà làm nhảm bên cạnh nhưng tâm trí đặc sớm bay lên chín tầng mây.

Hình như là có chút buồn.

Ở hai thế giới hiện đại còn có đoàn fan đáng yêu cùng với fan club. Ở cổ đại có mấy phi tần biết ăn nói cùng với đám cung nữ thái giám biết nịnh nọt.

Đến nơi này....

A Yên nhìn thoáng qua mẹ Hà đang lải nhải không ngừng thì khẽ nhíu mày. Lại nhìn qua Đường Tử Duệ đang làm bài tập bên cạnh cửa sổ thì càng bất mãn.

"Tiểu thư à tuy trong tay cô có nhiều tiền nhưng cũng không thể xem như giấy mà phung phí được, cô nói có đúng không? Miệng ăn núi lở không chừng có ngày chịu đói à."

A Yên nghe xong hai câu thì lấy lại tinh thần đánh gãy lời bà đang nói: "Di nói rất đúng, sinh ra làm người nhất định phải có lý tưởng."

Mẹ Hà thờ dãi lời nói có chút thâm thúy: "Không phải di nói cô nhưng đồ cưới và tiền này cô không tính toán tốt thì sau này khi tái giá thì nửa đời sau của cô phải làm sao?"

A Yên cười một tiếng.

Bỗng nhiên đứa trẻ đang im lặng làm bài tập bên cửa sổ ngẩng đầu nói xen một câu: "Vì sao phải tái giá? Không cần vài năm nữa đợi em trưởng thành, em nuôi chị."

Mẹ Hà nở nụ cười: "Aiyo, thiếu gia Tử Duệ của chúng ta có chí khí nhé, còn nhỏ như vậy đã biết thương cô rồi so ra còn tốt hơn người anh không có lương tâm kia."

Đường Tử Duệ siết chặt bút trong tay lớn giọng nói: "Cháu nói nghiêm túc!"

A Yên nhìn cậu. Nguyên chủ giả đến Đường gia thì đứa nhỏ này mới 5 6 tuổi, bây giờ cũng đã mười mấy tuổi đầu đừng nhìn nó nhỏ gầy qua vài năm nữa sẽ trở thành một cậu thiếu niên nhỏ rồi.

A Yên nói: "Không gả cho ai hết, cũng không cần nhóc nuôi, với lại nhóc cũng không nuôi nổi."

Đường Tử Duệ mím chặt môi, đáy mắt có lửa giận. A Yên không để ý đến cậu nữa xoay qua nói với mẹ Hà: "Qua vài ngày nữa nó không náo loạn nữa thì đi bớt chút thời gian đưa nó về Đường gia đi."

Mẹ Hà sừng sốt, do dự nói: "Nhưng mà..."

A Yên nghiêm mặt: "Cháu có lý tưởng vĩ đại cần làm không rảnh đem theo trẻ con, cứ như vậy mà làm đi."

Lời vừa nói ra thì Đường Tử Duệ nhanh chóng đứng lên làm đổ một cái ghế cúi đầu đi ra ngoài như một con gió. A Yên nhìn bóng lưng cậu rồi nói mẹ Hà trông chừng còn mình thì trở về phòng.

Lại qua vài ngày.

Sáng sớm mẹ Hà mua đồ ăn trở về, còn chưa vào cửa đã nghe thấy âm thanh thanh thúy vang dội từ phía xa: "Xinh đẹp! Xinh đẹp! Rất xinh đẹp! Rất xinh đẹp!"

Âm điệu nghe rất kỳ lạ. Đến gần thì mẹ Hà mới nhìn rõ đó là một con vẹt bị nhốt trong lồng. Lông chim tươi đẹp trông rất đẹp mắt đang đứng đối diện với tiểu thư rồi đập cánh háng giọng kêu to: "Xinh đẹp! Rất xinh đẹp."

A Yên rất là cao hứng: "Tốt thường mày ăn thịt hạt dưa."

Mẹ Hà đau lòng thầm lau nước mắt, tiểu thư chắc tâm thần bất ổn rồi, đúng là chuyện thương tâm mà.

Con vẹt này cực kỳ thông minh. Nếu suy nghĩ nó không phải là giả làm chim thì nó chính là con chim tinh.

Không biết qua bao lâu, một buổi sáng nọ khi mẹ Hà thức dậy đã nghe dưới lầu có người ngâm thơ làm câu đối.

"Vân trường y thường, hoa trường dung."

"Xuân phong phát hạm, lộ hoa nùng."

Cái giọng điệu kỳ lạ kia.

Mẹ Hà vừa mặc quần áo vừa đi ra ngoài thì ra là cái con chim tinh kia.

A Yên khoác áo dựa vào cạnh giường bên môi còn treo một nụ cười đang dương dương tự đắc mà xem con chim nhỏ nói chuyện.

Con vẹt nói: "Xinh đẹp! Rất xinh đẹp"

A Yên nói: "Bảo bồi ngoan."

Vẹt còn nói: "Chim sa cá lặn! Bể nguyệt tu hoa!"

A Yên cười đến ánh mắt cong cong: "Tâm can bảo bồi."

...

Một người một chim đắm chìm vào thế giới hai người hoàn toàn không bị bên ngoài ảnh hưởng.

Mẹ Hà lau nước mắt than một tiếng tiểu thư mệnh khổ. Xoay người thì vừa hay nhìn thấy cửa phòng một bên yên lặng mở ra.

Đường Tử Duệ đứng chìm trong ánh nắng tay vịn trên thành cửa lẳng lặng nhìn một người một chim yêu thương lẫn nhau, nhìn thật lâu rồi mới cúi người hừ một tiếng đóng cửa trở về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 43-2: Mỹ nhân dân quốc (4)

Editor: Dư

Beta: Cà ri

Rất nhanh đã đến cuối tháng rồi.

Vũ hội của Công quán Thẩm gia đã định vào ba ngày sau, A Yên vội vàng thử quần áo đổi kiểu tóc, thử cách trang điểm... một ngày trước ngày vũ hội lại không ngờ nhận được thư của Đường gia. Lương tâm của Đường Từ Minh đột nhiên bộc phát lại nhớ tới mình còn một đứa em trai ruột đang sống ở bên ngoài nên mới thúc giục vợ trước mau chóng đưa trả thằng bé về.

A Yên nhớ ra lúc trước đã từng dặn mẹ Hà đưa cậu nhỏ kia về Đường gia, tuy đứa trẻ này nhỏ tuổi nhưng tính tình thì không nhỏ chút nào vì vậy không tiện giữ bên cạnh mình.

Khi thấy được thư thì cô chỉ nghĩ là mẹ Hà lớn tuổi hay quên nên mới nói chuyện riêng với bà thêm lần nữa.

Buổi tối có người gõ cửa hai lần.

A Yên lấy khuyên tai trên châu đeo lên đến đầu cũng không ngẩng lên: "Vào đi."

Cửa mở nhưng đợi nửa ngày cũng không có tiếng động.

A Yên quay đầu lại thấy Đường Từ Duệ khập khiễng đi vào, tầm mắt dời xuống mắt cá chân bị thương của cậu, nơi đó không chỉ sưng mà miệng vết thương còn lộ ra máu thịt lẫn lộn nhìn rất ghê người.

Cô chỉ cần liếc mắt một cái thì biết vết thương đó không phải do bất cẩn mà là dùng đá đập vào. Đường Từ Duệ kéo cái chân bị thương chậm rì rì đi tới, thản nhiên nói: "Em té bị thương xương cốt nên phải nằm dưỡng thương từ nửa năm đến một năm tạm thời không thể về Đường gia được."

A Yên nhú mày: "Bị thương động gân cốt cũng chỉ cần dưỡng 100 ngày là được thôi mà."

Đường Từ Duệ cúi đầu nhìn mũi giày của mình giống như suy nghĩ tại sao lại không xuống tay ác một chút.

A Yên lại đổi một đôi khuyên tai hồng bảo thạch rồi soi gương xem qua xem lại, khi ánh sáng chiếu lên đôi khuyên tai thì châu ngọc đột nhiên nhẹ nhàng chớp lên sắc hồng tôn lên màu da trắng như tuyết đầu mùa, xinh đẹp động lòng người.

Một lúc sau cô xoay người nhìn chằm chằm Đường Từ Duệ: "Đường gia không tốt sao?"

"Em chưa từng nghĩ sẽ trở về."

"Chị còn chuyện riêng cần phải làm không thể lúc nào cũng hầu hạ nhóc được, ngược lại là Đường gia có nhiều người hầu nhóc ở đó thì tốt hơn."

Đường Từ Duệ ngược mắt: "Em không cần chị chăm sóc, em có thể chăm sóc chị."

A Yên cười khê, cô đối với lời hứa hẹn của thiếu niên cũng không quan tâm lắm: "Chị đây thích một mình một người không cần người chăm sóc. Nhưng tiểu thiếu gia nhóc lại đem tới phiền toái cho chị đây."

Đường Từ Duệ trầm mặt.

A Yên đứng lên đi đến ngồi xổm bên cạnh nhìn thẳng vào mắt cậu: "Nếu không muốn trở về thì đi nói rõ ràng với anh trai, nếu hắn đồng ý không tiếp tục làm phiền thì chị cũng có thể giữ nhóc lại. Nhưng nếu lại dùng cách gây thơ tự hại mình như này thì đúng là xấu lắm đấy, hậu quả là chị còn phải giải thích với anh nhóc là tại sao em trai anh ta lại bị thương ở chỗ này."

Đường Từ Duệ ngẩn ra, sắc mặt ảm đạm.

A Yên nói: "Về phòng đi, chị gọi điện thoại cho bác sĩ Phuong đến đây, nếu không có chuyện gì thì nằm im đừng động dậy."

Đường Từ Duệ nhìn cô quay người đi tiếp tục soi gương ngắm gương mặt của mình. Đột nhiên có một cảm giác xúc động nói: "Một ngày nào đó em sẽ lớn lên."

A Yên ngồi đó nhìn cậu qua gương, đầu cũng không quay lại: "Không có liên quan tới chị đây."

Đường Từ Duệ cắn chặt răng mặt mày ủ dột.

*

A Yên gọi điện thoại cho Đường Từ Minh nói sơ qua về tình hình của Đường Từ Duệ rồi không đợi bên kia trả lời trực tiếp cúp máy. Sau này Đường Từ

Mình gọi đến thì cô liền để mẹ Hà đi giải thích, mẹ Hà cứ lải nhải khiến hắn không chịu được cuộc nói chuyện nhạt nhẽo này nên đành phải gác điện thoại.

Buổi tối chính là Vũ hội.

A Yên uốn lại mái tóc dài, thay một bộ sườn xám màu tím, ngón tay sơn móng hoa nhỏ thêu trên tay áo ngắn. Thay quần áo xong lại khoác thêm áo choàng da chồn, vừa ung dung lại vừa quyền rũ.

Nhưng mà mặt mày lại không thể che giấu sự ai oán sau dung nhan đã được trang điểm tỉ mỉ, môi đỏ điểm lệ, dáng người xinh đẹp, sườn xám tao nhã tất cả như hòa làm một như muốn sinh ra một chút tâm ý của chủ nhân nó vậy.

Phồn hoa tan mất, hoa nở về đêm. Chính là giống như thời đại này phía trước là chói ngợp trong vàng son nhưng chân thật sau lưng chính là vẻ hoang vắng. Một tác sơn hà một tất mầu sinh mệnh con người giống như rom rã.

Vệ Mẫn Chi vừa đứng sáu giờ đã chạy đến nơi thì nhìn thấy A Yên chuẩn bị ra ngoài, nhìn thấy thì kinh ngạc đến nửa ngày cũng không khép miệng được, cuối cùng mới thì thào nói: "Bộ dạng này của em hôm nay thì cho dù là Đường Tử Minh gặp cũng chưa chắc nhận ra được."

A Yên cười cười ôm lấy cánh tay chị dâu.

*

Xe chạy đến gần công quán Thẩm gia đã thấy bên đường dừng đầy hai hàng ô tô.

Thẩm nhị gia là người làm ăn cả hai bên hắc bạch lưỡng đạo, từng có người nói chỉ cần nói ra tên của hắn thì ở bến Thượng Hải này sẽ không ai dám cùng người tranh giành. Người có mặt mũi như vậy mở tiệc thì người tới đương nhiên không phải thương nhân giàu có thì cũng là người nổi tiếng có địa vị trong xã hội.

Thẩm Cảnh Niên vẫn mặc một bộ trường sam mộc mạc đứng ở nơi đây những khách nữ trang điểm xinh đẹp, khách nam thì cũng tỉ mỉ trong cách ăn mặc quả thật nhìn hắn không dễ chú ý nhất.

Hắn vốn là không rảnh để tiếp đãi từng người nhưng thật sự rất trùng hợp vừa lúc hắn nói chuyện với lãnh sự Pháp xong thì quay đầu lại gặp Vệ Mẫn Chi đang cùng A Yên đi vào, hắn nhận ra Vệ Mẫn Chi nên lên tiếng chào hỏi: "Trương phu nhân đã lâu không gặp, bà không tới cùng Trương tiên sinh sao?"

Vệ Mẫn Chi vẻ mặt áy náy bèn nói xin lỗi: "Anh ấy vốn có hẹn bàn chuyện làm ăn nên không tới được."

Thẩm Cảnh Niên mỉm cười gật đầu: "Thì ra là vậy." Ánh mắt cũng lơ đãng nhìn qua A Yên hỏi: "Vị tiểu thư này là..?"

Vệ Mẫn Chi nhanh nhẹn nói: "Đây là em chồng của tôi."

Lời còn chưa dứt bỗng nghe A Yên mở miệng: "Thẩm tiên sinh đúng là khoan dung độ lượng, không những giúp người ta thành toàn tâm nguyện mà còn bao dung người khác như vậy, đúng là hiếm có đấy." Đối với ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Thẩm Cảnh Niên cô chỉ cười cười, chỉ về một hướng khác: "Đây chẳng phải chồng trước của tôi Đường Tử Minh đang đi bên cạnh vị hôn thê cũ của ngài Kiều Thu Lộ sao?"

Thẩm Cảnh Niên nhận ra thân phận người trước mặt nhưng ngữ khí vẫn như cũ không có nhiều biến đổi: "Trương tiểu thư, xin chào."

A Yên cười liếc mắt đánh giá hắn, đáp: "Thẩm tiên sinh, chào."

Vệ Mẫn Chi đau đầu đứng lên, làm sao cũng không nghĩ tới Thẩm Cảnh Niên vậy mà lại mời Kiều Thu Lộ và Đường Tử Minh chỉ vì Kiều Thu Lộ khi giải trừ hôn ước đã làm hắn mất mặt như thế nào, vậy mà vị Thẩm nhị gia này còn thành toàn cho đôi đã uyên ương này lại còn không để ý chuyện hiềm khích cũ mà mời đến đây giống như trong nhà vậy, việc tốt lần này xem như không xong rồi.

Cô nhìn Thẩm Cảnh Niên áy náy nói: "Thẩm tiên sinh, xin lỗi không nói tiếp được vì chúng tôi..."

A Yên nhìn chằm chằm vào đại sảnh tráng lệ đối diện, một thanh niên cao lớn dưới ánh đèn lưu ly giống như trăng sáng được các vì sao vây quanh, không thể nghi ngờ là người thu hút nhiều ánh mắt nhất. Hắn nói chuyện thì người khác chỉ nghe khi thì vỗ tay khi thì phụ họa, Kiều Thu Lộ đứng ở bên cạnh cười khanh khách nhưng khi thời điểm ánh mắt cả hai chạm nhau thì đều là tràn ngập nhu tình.

A Yên nhìn hắn không khỏi nở nụ cười, cô cắt ngang lời Vệ Mẫn Chi đang nói: "Chị dâu, vũ hội vui như vậy em mới không về đâu, em còn muốn mời Đường tiên sinh khiêu vũ đây này."

Vệ Mẫn Chi ánh mắt nghiêm khắc hạ giọng nói: "Em đừng có quậy đây là công quán Thẩm gia đấy."

"Không có." A Yên nói một câu sau đó nhẹ nhàng nước mắt nhìn Thẩm Cảnh Niên nói: "Thẩm tiên sinh yên tâm đi tôi sẽ không quậy làm mọi người mất hứng đâu, tôi cũng không phải là người không biết điều như vậy."

Thẩm Cảnh Niên chỉ nói: "Chơi vui về!"

A Yên hướng hắn gật gật đầu sau đó vòng thoát khỏi Vệ Mẫn Chi rồi đi tới chỗ người thanh niên đang đàm luận tới cao hứng. Đường Tử Minh đang nói

về đoạn tình cảm có một không hai chột nghe phía sau có người gọi hắn: "Đường tiên sinh."

Hắn xoay người thì gặp một tiểu thư nũng nịu nhưng khuôn mặt có chút quen thuộc lại nhất thời không nghĩ ra được là ai bèn hỏi: "Xin hỏi cô là...?"

A Yên cuối đầu nở một nụ cười.

Nhìn người đang cười Đường Tử Minh nhất thời cảm thấy hơi xấu hổ rồi lại cảm thấy ngạc nhiên nhưng xung quanh toàn là bạn bè, Kiều Thu Lộ lại đang đứng bên cạnh không tiện làm gì chỉ có thể trầm giọng chất vấn: "Cô tới đây làm gì?"

A Yên nói: "Muốn mời anh nhảy một bài, à mà không nữa bài được rồi vì tôi cũng không có nhẫn nại với anh được."

Đường Tử Minh nhú mày thấp giọng nói: "Mau về đi đây là công quán Thẩm gia, anh trai cô chả lẽ mặc kệ không quan tâm cô?"

Người xung quanh đều ghẹo nói: "Tử Minh từ khi nào mà biết vị tiểu thư xinh đẹp này vậy? Thu Lộ sẽ ghen đó nha."

Kiều Thu Lộ đỏ mặt cười nói: "Tôi mới không ghen đâu." Lại nhìn Đường Tử Minh nói: "Tử Minh sao không giới thiệu một chút cho mọi người quen biết."

Đường Tử Minh càng xấu hổ hơn nhưng A Yên mặc kệ hắn nhìn sang Kiều Thu Lộ: "Kiều tiểu thư có thể cho tôi mượn Đường tiên sinh nhảy nửa bài có được không."

Kiều Thu Lộ nói: "Đương nhiên có thể rồi." Cô xem sắc mặt Đường Tử Minh khác thường nhưng cũng không thể lên tiếng nói "không" được.

Bên trong sàn nhảy, A Yên cảm nhận được người đàn ông cả người đều cứng nhắc cũng không thèm nói nhiều nhắc gậy cao gót đập mạnh trên chân hắn một cái. Đường Tử Minh bị đau, hít vào một ngụm khí lạnh rồi trừng mắt nhìn cô.

"Sống lại rồi hả?" A Yên liếc hắn cười, tay nhỏ tùy tiện đặt trên vai hắn: "Tôi biết anh có chuyện muốn nói, nói đi, nói xong đến lượt tôi."

Đường Tử Minh nhìn cô gái trước mặt, người này cao thấp hay khuôn mặt đều giống Trương Yên vợ trước của hắn nhưng trừ bỏ gương mặt và thân hình giống thì tất cả tựa hồ khác biệt rất lớn: Trương Yên lúc nào cũng giống như đầu gỗ, cô gái này lúc nhiệt tình như lửa khi lại mềm mại như nước.

Mặt Đường Tử Minh nhăn lại, thấp giọng hỏi: "Ai cho cô đi lung tung bên ngoài? Tại sao cô không ở nhà chăm sóc Tử Duệ?"

A Yên thản nhiên nói: "Tôi vốn đã muốn đưa thằng bé về chỗ anh sớm một chút nhưng nó lại không chịu đâu."

Đường Tử Minh hỏi: "Tại sao?"

A Yên liếc mắt nhìn hắn, kỳ quái nói: "Sao tôi biết được?" Khóe môi lộ ra một nụ cười từ từ nói: "Nói không chừng là thằng bé giống anh nhất định là người đa tình, thấy cô gái nhà ai xinh đẹp nên mới không chịu đâu."

Đường Tử Minh cả giận nói: "Nói hươu nói vượn, trong lòng tôi chỉ có mình Thu Lộ, có khi nào mà thích cô tới chân cũng không đi được rồi hả."

A Yên che dấu ý cười thản nhiên nói: "Tôi chính là nói hiện tại này, tôi không thích ôm cái cọc gỗ khiêu vũ đâu. Nếu anh không nghiêm túc thì tôi lại muốn giẫm vào chân anh nữa đây này."

"Cô.." Đường Tử Minh tức giận đến nỗi phải hít sâu mấy hơi mới hơi ổn định lại tâm trạng: "Cô, tôi không chấp với người phụ nữ thiện cận."

A Yên nhìn mặt hắn đỏ lên thì mới cười nhẹ một tiếng chậm rãi nói: "Anh bảo tôi xuất đầu lộ diện ở bên ngoài sao bây giờ lại không tiếp thu rồi?"

Thấy hắn muốn nói gì đó, cô liền nâng tay nhẹ nhàng che miệng của hắn, nhỏ nhẹ nói: Những lời anh nói với tôi ngày hôm đó, từng chữ tôi đều ghi nhớ ở trong lòng đây. Tử Minh anh nói quá đúng, tình yêu chân thành rất đáng quý, tôi muốn theo đuổi tình yêu."

Ngực Đường Tử Minh có chút bức bối, hắn cho là mình bị cô gái này làm cho khó chịu nên lời lẽ cũng không tốt lắm: "Chuyện này và việc cô tới đây có liên quan sao."

"Ồ trong phòng này đều là đám đàn ông khao khát với phụ nữ, chỉ cần tiện tay thì đừng nói chuyện nghiêm túc yêu đương cho dù tôi bảo họ quỳ cho tôi đánh mắng không chừng bọn họ cũng chấp nhận đấy." Giọng A Yên bình tĩnh lãnh đạm cuối cùng hóa thành một tiếng thờ dài: "Đương nhiên là tôi cũng không thật sự nghĩ như vậy, bất quá kêu hắn học theo con vẹt của tôi khen tôi rất đẹp là được rồi."

Đường Tử Minh tức đến đen mặt: "Không biết xấu hổ."

"Đường tiên sinh."

A Yên gọi hắn rồi bỗng nhiên dừng không nhảy nữa, tay đặt trên vai hắn cũng buông xuống, nhìn vào mặt hắn nói: "Anh nên chuẩn bị cho tốt, có thể sau này tôi không chỉ xuất đầu lộ diện mà còn có thể đứng ở chỗ dễ thấy nhất, ngàn người chú ý, tai mắt của anh đi đến đâu cũng sẽ đều nghe thấy tên của tôi, nói không chừng bạn bè của anh sẽ vì tôi mà tranh giành. Nói cách khác nếu anh không muốn nghe thấy tên tôi trừ khi anh móc mắt cắt tai của mình, trở thành xác chết di động."

Đường Tử Minh ngây ngẩn cả người, A Yên không nhìn hắn xoay người ra ngoài thở dài: "Sớm nói là tôi chỉ nhân tiện nhảy với anh nữa bài thôi."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 43-3: Mỹ Nhân Dân Quốc (5)

Editor: Dur

Beta: Cà ri

A Yên rời khỏi sàn nhảy rồi nhận lấy ly rượu từ tay bồi bàn chậm rãi thưởng thức. Vệ Mẫn Chi đi nhanh tới: "Em nói gì với Đường Tử Minh vậy? Nhìn đáng về hồn bay phách lạc của hắn giống như thấy quỷ vậy?"

A Yên sửa lại: "Nhìn thấy quỷ, chỉ có thể sợ đến hồn phi phách tán. Thấy hồ ly tinh mới sẽ bị hồn bay phách lạc."

Vệ Mẫn Chi nói: "Chỉ không nói bậy với em nữa! A Yên trở về thôi, nơi này là địa bàn của Thẩm Cảnh Niên đấy, lúc vừa nãy em đi tìm Đường Tử Minh thì trái tim chị đều treo tới cổ họng rồi."

"Chỉ không nói, em suốt chút nữa thì quên." A Yên quét mắt một vòng nhìn bốn phía, tầm mắt dừng lại ở một vị trí nào đó, nhìn người đàn ông luôn mang một nụ cười nhẹ như gió thoảng mây bay: "Thẩm Cảnh Niên."

Vệ Mẫn Chi theo ánh mắt của cô nhìn sang, vẻ mặt có chút khần trương: "Em biết là tốt rồi. Đừng xem Thẩm Nhị gia lúc nào cũng đều là vẻ mặt ôn hòa, nhìn như dễ nói chuyện kỳ thực chính là nhân vật tàn nhẫn nhất đấy."

A Yên chậm rãi nói: "Trên người hắn có mùi máu tanh. Rất đậm."

Vệ Mẫn Chi giật giật khóe miệng: "Điều đó là đương nhiên. Hắn có thể leo lên vị trí này ngày hôm nay, không biết đạp lên bao nhiêu mạng người, em còn tưởng rằng hắn là người làm ăn trong sạch? Đôi tay hắn nhuộm đầy máu tươi đã không thể tẩy sạch nữa."

A Yên không nói chỉ nhìn người kia giờ tay đặt ở bên môi nhẹ nhàng ho khan hai tiếng, sau đó thả tay xuống, mặt không chút thay đổi nắm tay áo nói tiếp.

Cô bỗng nhiên nở nụ cười, cầm ly rượu lên đi về phía hắn. Vệ Mẫn Chi không kéo lại được.

*

"Thẩm tiên sinh, có thể mời ngài khiêu vũ nữa bài không?"

Thẩm Cảnh Niên quay đầu lại nhìn thấy người đưa tay mời thì có chút ngoài ý muốn nhưng rất nhanh chóng vừa cười vừa đứng dậy, nhã nhặn hữu lễ: "Là vinh hạnh của tôi, xin mời."

Tay của hắn đặt ở một vị trí trên lưng A Yên nhưng không chạm vào eo cô. Mắt hắn mang theo ý cười nhàn nhạt xa cách hoàn toàn không có nhiệt độ, trầm mặt chốc lát hắn mới hỏi: "Tại sao lại là khiêu vũ nữa bài?"

A Yên đáp: "Người say không hẳn do rượu, thời gian khiêu vũ nữa bài vừa đủ để nói chuyện."

Thẩm Cảnh Niên liếc nhìn người thanh niên đứng chung một chỗ với Kiều Thu Lộ, giọng nói ôn hòa: "Xin lỗi, hôm nay không biết Trương tiểu thư cũng sẽ đến, cục diện thành ra như vậy là sai lầm của tôi."

A Yên nói: "Tiên sinh thật khách khí."

Thẩm Cảnh Niên cười cợt nhưng giọng điệu cũng không mang vẻ trêu tức hỏi: "Trương tiểu thư mời tôi khiêu vũ là do cảm thấy cùng Thẩm mỗ đều là người lưu lạc thiên nhai đồng bệnh tương liên?"

A Yên nhìn Đường Tử Minh phía xa lắc đầu: "Kém xa, tiên sinh không thích Kiều tiểu thư cũng không quá để ý tới cô ấy, tôi cùng ngài không giống nhau. Tôi đối với người chồng trước mở miệng ra là nhân nghĩa đạo lý, tự do yêu đương.... thật sự là tình thế bất buộc."

Thẩm Cảnh Niên im lặng một hồi rồi mới mở miệng: "Thứ tôi nói thẳng."

A Yên nhìn lại, ánh mắt dừng lại trên gương mặt tuấn tú nhưng tái nhợt của hắn: "Hửm, tiên sinh cứ nói."

Cô chưa chắc đã thật sự yêu Đường tiên sinh."

A Yên cười: "Một người phụ nữ muốn lấy một người đàn ông không hẳn là bởi vì yêu."

Tiếng nhạc du dương, trên sân khấu một cô gái đang hát giọng hơi trầm nhưng lại có một phong vị khác, vài câu hát ra hát về thời đại bề ngoài phồn hoa an nhàn nhưng cũng loạn lạc này.

A Yên bỗng nhiên nói: "Thẩm tiên sinh."

Thẩm Cảnh Niên cúi đầu chăm chú nhìn cô: "Cô gái hát trên sân khấu có phải là ca sĩ nổi tiếng nhất Bách Nhạc Môn không?"

"Phải."

A Yên nhướn miệng cười nhìn hắn nói: "Tôi hát còn tốt hơn." Thấy hắn trầm mặt im lặng, cô lại nói tiếp: "Hơn nữa ngài xem trong đại sảnh này lúc cô ấy hát trên sân khấu, mười con mắt nhìn nhưng chỉ có hai con nhìn về phía cô ấy. Đổi lại là tôi, cùng trang phục cùng hoàn cảnh thì đảm bảo, mười người đàn ông, thì chín người trong mắt chỉ có tôi."

Lần này cả gan nói vậy nếu đổi lại là người khác nghe thấy, chỉ sợ không chỉ như Đường Tử Minh ngây ngốc cả buổi sáng thì chính là la to hoang đường. Nhưng Thẩm Cảnh Niên chỉ hỏi: "Còn có một người đàn ông ngoại lệ không?"

A Yên mỉm cười thần nhiên nói: "Không phải là thanh niên đang hoảng trong lòng xấu hổ không dám nhìn tôi thì còn lại là có tâm nhưng không đủ lực vì bệnh sắp chết." Tay cô cũng rời khỏi vai của người đàn ông đặt lên chỗ hắn đang nắm trong lòng bàn tay từ từ lấy ra tay áo dính máu, sau đó liếc mắt nhìn rồi bình tĩnh nói: "Cũng ho ra máu rồi, chỉ sợ là bệnh không nhẹ."

Thẩm Cảnh Niên ngữ khí không đổi, vẫn mang ý cười ôn hòa nhưng giọng nói mang theo chút trầm xuống: "Trương tiểu thư, khả năng quan sát nhạy cảm là chuyện tốt nhưng mà cũng có những lúc phải biết thế nào là nhìn rõ nhưng không nói ra mới có thể sống lâu."

Hắn có ý giấu đi tin mình bệnh nặng không cho người bên ngoài biết. A Yên đối với hắn giống như khích lệ nhưng thật ra là đang uy hiếp, lúc hắn không để ý ngón tay cô đã đụng tới chuỗi Phật châu hắn đeo trên cổ tay, ngăn người một chút thì ý cười càng sâu, chế giễu nói: "Thẩm tiên sinh ngài không muốn mất lúc đang trẻ, cầu thần bái Phật không có tác dụng không bằng cầu yêu ma quỷ quái thử xem?"

Nói xong thì buông hắn ra lui lại vài bước: "Đã hết giờ nhảy nửa bài rồi, Thẩm tiên sinh chúng ta rất nhanh sẽ tạm biệt, sau này còn gặp lại."

*

A Yên về đến nhà không cẩn thận đánh thức con vẹt lại nghe một hồi "xinh đẹp, mỹ lệ" mới hài lòng mà lên lầu. Cửa phòng còn chưa mở thì một cánh cửa khác đã mở ra, Đường Tử Duệ một chân quần băng vải, dùng chân còn lại nhảy ra mở cửa sau đó nhìn chằm chằm người chị dâu ăn mặc xinh đẹp một lúc sau mới nặng nề nói: "Chị đi khiêu vũ bên ngoài sao muộn như vậy mới về."

A Yên nói: "Cần cậu quần sao, không ngủ đi."

Đường Tử Duệ mím môi nói: "Có thể qua hai ngày nữa em sẽ về Đường gia."

A Yên khẽ mỉm cười: "Nghĩ thông suốt rồi? Vậy thì tốt."

Đường Tử Duệ nói nhanh thêm một câu: "Sáng mai trở về em sẽ nói với anh cả rõ ràng rồi tôi sẽ quay lại, chị nói mẹ Hà đừng vội khóa cửa."

A Yên cười một tiếng lắc đầu nói: "Trải qua buổi tối hôm nay anh cả cậu sẽ không để cậu theo chị đâu." Lời còn chưa nói hết nhưng nghĩ thầm xem như thừa dịp này cậu ta đi rồi cần gì phải nhiều lời nên chuyển đề tài: "Được, tùy cậu."

Đường Tử Duệ tựa ở bên tường, tay chống khung cửa đứng im cũng không nói lời nào.

A Yên nói: "Chị đi vào đây, ngủ ngon."

Đường Tử Duệ nhìn theo bóng lưng của cô nhanh chóng nói: "Qua năm, em đã mười ba. Thật ra không cần rất lâu, chỉ cần lại qua mấy năm..." Câu cuối giọng cũng nhỏ dần, cậu cúi đầu, lẩm bẩm lặp lại: "Lại qua mấy năm..."

A Yên đối với lời của cậu không có hứng thú nhưng đối với "lại qua mấy năm" kia nổi lên hứng thú cũng không tự chủ được nghĩ giống cậu đến tương lai đây triển vọng: "Lại qua mấy năm, tên ta sẽ vang danh khắp bên Thượng Hải, áp phích tuyên truyền in hình ta đâu đâu cũng có, cuộc thi hoa hậu hàng năm ta đều là quán quân.... nghĩ thôi cũng thấy vui vẻ."

Cô ôm tay liếc nhìn cậu thiếu niên bướng bỉnh đang trầm mặc, bỗng nhiên cô duỗi ra một ngón tay điểm lên trán cậu: "Còn cậu, thiếu gia cậu hiện tại còn nhỏ, ngoại trừ chị thì cậu làm gì còn thấy qua bao nhiêu cô gái trẻ tuổi xinh đẹp cho nên mới không hiểu tâm tư của mình. Mau mau lớn lên đi rồi cậu sẽ thấy trên thế giới này thứ không thiếu nhất chính là các cô gái xinh đẹp, đến lúc đó cậu sẽ không còn suy nghĩ lung tung nữa."

Đường Tử Duệ cả tai cũng đã đỏ lên siết chặt nắm đấm: "Chị không hiểu!"

Cậu đột nhiên xoay người lại quên mất chân đang bị thương nên trong nháy mắt đã đau đến nhe răng trợn mắt nhưng lại cố nhịn xuống, sau đó dùng sức nhảy đến cửa.

A Yên nhìn cửa đóng chặt không để ý lắm mở cửa về phòng mình: "Nhóc mới không hiểu, không hiểu cái gì?"

*

Tình dường hơn nửa tháng, Đường gia đến đòi người nên Đường Từ Duệ theo trở về, trước khi đi còn không quên căn dặn A Yên: "Đừng quên, buổi tối để cửa cho em."

A Yên qua loa nói: "Biết rồi."

Đường Từ Duệ vừa nghe giọng nói kia, liền biết cô không để trong lòng, tức giận đến cau mày nhưng lại không thể làm gì, không thể làm gì khác hơn là lại dặn mẹ Hà rồi nói một hồi lâu sau đó cuối cùng cũng coi như đi rồi.

Hà mẹ nhin không được thờ dài: "Từ Duệ tiểu thiếu gia thật đáng thương a, thật đáng thương."

A Yên không để ý pha trò trên con vệt một hồi mới lên lầu thay quần áo.

Mẹ Hà hỏi: "Tiểu thư, cô đi đâu vậy? "

A Yên quay lại nhìn bà rồi nở nụ cười: "Theo đuổi giấc mơ."

*

Bách Nhạc Môn đang tuyển một nhóm vũ nữ. Thẩm Cảnh Niên bình thường cũng không để ý tới loại chuyện nhỏ này nhưng hôm nay lại vừa lúc đi ngang qua vừa vặn đến nhìn một chút, không may là vừa vặn trên đường đi bị phát bệnh chỉ có thể nghỉ ngơi ở phòng riêng, hắn dùng khăn tay sạch sẽ che miệng ho liên tục không ngừng thật khó khăn mới dừng lại thở dốc, cúi đầu nhìn xuống thì trên khăn loang lổ vết máu.

Sắc mặt Tề Chính thay đổi, khuôn mặt cũng trắng bệch ra, Thẩm Cảnh Niên cũng không có phản ứng nhiều chỉ lạnh lùng xếp khăn tay chỉnh tề rồi để vào túi.

"Đại tiên đã nói rồi, ngài năm nay sẽ gặp được quý nhân nên bệnh tình sẽ chuyển biến tốt. Không được, không thể tiếp tục dễ như vậy được, thuốc hạ cho người đi triệu tập toàn bộ bác sĩ tốt nhất của bên Thượng Hải, không quan tâm là bác sĩ nước ngoài hay thầy thuốc dân gian, Nhị gia ngài không thể giấu giếm bệnh tình nữa, ngài phải chữa bệnh!"

Thẩm Cảnh Niên hồ hững nói: "Bệnh tình truyền ra thì ngày tôi chết còn sớm hơn."

Tề Chính cắn chặt hàm răng trên cơ thịt trên mặt khác chế không được co giật, có vẻ hết sức thống khổ.

Thẩm Cảnh Niên ung dung thông thả lau đi một chút máu dính bên môi, cố hết sức để đứng lên, sau khi tập trung nghe một hồi mới hỏi: "Ai đang hát dưới lầu vậy? Eliza sao?"

Eliza là ca sĩ nữ nổi tiếng nhất Bách Nhạc Môn, hiện tại hoàn toàn xứng đáng đứng đầu bảng.

Tề Chính vừa rồi không chú ý, lúc này cũng lắng nghe, đáp: "Hắn là không phải, Eliza không ở đây. Ngày hôm nay chỉ tuyển vũ nữ, không có nghe nói còn tuyển cả ca sĩ nữ."

Thẩm Cảnh Niên khẽ lắc đầu, không nói lời nào, một lát sắc mặt thay đổi có chút dờ khóc dờ cười: "Là cô ấy." Khi mở cửa đứng ở hành lang trên lầu hai nhìn xuống cô gái phía dưới sân khấu. Lần trước lúc nhảy nửa bài cô ấy nói không sai.

Cả khán phòng to lớn chỉ thấy người kia đứng trên sân khấu, tất cả ánh sáng đều tập trung trên người cô, những cô gái xinh đẹp múa phụ họa cũng nhạt nhòa đi giống như có cũng được mà không có cũng không sao, trong mắt khán giả chỉ có một hình bóng xinh đẹp kia.

Một khúc hát xong, Viên Ngũ quản lý Bách Nhạc Môn chẳng biết đã tới từ lúc nào, đối với Thẩm Cảnh Niên vui vẻ nói: "Nhị gia, lúc này chính là nhặt được bảo bối, tôi dám đánh cược rằng không hơn một năm, nhất định có thể đem cô ấy nâng lên đến bạo hồng nửa bầu trời."

Thẩm Cảnh Niên không trả lời, sau một lát, nói: "Gọi cô ấy vào đây."

Viên Ngũ sững sờ, nhìn Thẩm Cảnh Niên cùng Tề Chính đi trở về phòng sau khi tỉnh táo lại thì vội vã xuống lầu.

*

"Thẩm tiên sinh, tôi nói rồi chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại."

Thẩm Cảnh Niên ngồi trên ghế salon cười khẽ với cô gái yêu kiều trước mặt, có vẻ vô cùng vui mừng nói: "Mời ngồi." Rồi tự mình rót thêm một chén trà từ trong ấm, nói: "Uống trà."

A Yên ở hán đối diện ngồi xuống, nhẹ nhàng ngửi một cái, cảm thấy trên người hán mùi máu tanh càng nặng nhưng cũng không nói gì.

"Tôi vừa nãy đang suy nghĩ... " Thảm Cảnh Niên chậm rãi mở miệng, nở nụ cười nói tiếp nửa câu sau: "... Đường Tử Minh đến tốt cùng vì sao kiên trì ly hôn. Dù nói vợ của hắn là người phụ nữ cổ hủ ngu ngốc, xem ra mọi chuyện không hoàn toàn giống như vậy."

A Yên không thêm đề ý: "Ngày hôm nay hắn vứt bỏ tôi, hôm nào đó đến lượt tôi vứt bỏ hắn, những cái này đều là tình thú." dừng một chút, chuyển đề tài câu chuyện, nói ngay vào điểm chính: "Thảm tiên sinh, trở lại chuyện chính, tôi sẽ giúp cho ngài kiếm bọn tiền, hiện tại tôi có thể nói ra điều kiện không?"

Thảm Cảnh Niên gật đầu: "Được."

A Yên nói: "Tôi muốn giấy trắng mực đen viết xuống rồi ký tên đồng ý."

"Được."

A Yên đang muốn mở miệng, lại nghe hắn nói: "Điều kiện của cô là bán nghệ không bán thân?" ngữ khí mang theo mấy phần chế nhạo.

A Yên nhìn hắn, rất chuyên chú sửa lại: "Mua vui hay bán mình." cô dựng thẳng lên hai ngón tay rồi lại thả xuống, từng chữ từng chữ nói: "Không bán lương tâm không nói chuyện tình cảm. Bán mình cho ai tại tôi quyết định, Thảm tiên sinh nếu như có ý gì với tôi có thể ưu tiên hẹn trước."

Lần này, Thảm Cảnh Niên là thật sự nở nụ cười, hắn lắc đầu một cái giọng nói thanh đạm: "Không bán lương tâm không nói chuyện tình cảm, Trương tiểu thư, nếu như đây là nói cho tôi nghe..." "hắn như ong mất, yên tĩnh nhìn người phụ nữ ngồi trước mặt: "Cô không khỏi tự đánh giá mình quá cao rồi đi."

A Yên nghe ra hắn trào phúng, nhưng như trước không để ý làm như giống như chuyện đương nhiên nói: "Tôi không đề cao bản thân thì có ai sẽ coi tôi là quan trọng đây? Tiên sinh nếu không có dị nghị, vậy thì viết công văn ký tên đi."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 44-1: Mỹ Nhân Dân Quốc (6)

Editor: Dư

Beta: Cà ri

Đường gia.

Mặt trời vừa lên không khí trong lành.

Kiều Thu Lộ trời vừa sáng liền đến cùng Đường Tử Minh ăn điểm tâm, hai người sóng vai đi dạo ở trong sân, thỉnh thoảng nói giỡn hai tiếng, hưởng thụ khoảng thời gian vui vẻ của hai người.

Qua một hồi lâu, Kiều Thu Lộ nghiêng đầu nhìn gò má anh tuấn của Đường Tử Minh đột nhiên hỏi: "Tử Minh, anh không định nói gì với em sao?"

Đường Tử Minh sững sờ: "Nói cái gì?"

Kiều Thu Lộ mím miệng hừ một tiếng, cúi đầu đi về phía trước.

Đường Tử Minh mau chóng đuổi theo, kéo cô lại: "Sao lại giận rồi?"

Kiều Thu Lộ lườm hắn một cái tức giận nói: "Buổi tối ngày hôm ấy, ở công quán Thảm gia cái vị tiểu thư mời anh khiêu vũ là ai? Anh nói thật với em đi em chưa chắc sẽ gây khó dễ cho anh. Ai cũng có lòng thích cái đẹp mà không phải sao? Anh thấy cô ấy đẹp, em cũng vậy thôi nên nếu anh cứ che che giấu giấu ngược lại chỉ càng khiến em nghi ngờ hơn."

Đường Tử Minh thở dài, cười khổ nói: "Thu Lộ, không phải anh có ý giấu em chỉ là anh không biết phải mở lời như thế nào." Hắn ta chấp hai tay sau lưng rồi ngẩng đầu nhìn trời, sau đó giống như không nhìn được lại lắc đầu: "Đó là... Trương Yên."

Kiều Thu Lộ kinh ngạc tới nỗi tròn to hai mắt ra: "Trương Yên? Chính là người..."

Đường Tử Minh gật đầu: "Đúng vậy, là vợ trước của anh."

Kiều Thu Lộ không chút nghĩ ngợi mở miệng nói: "Có phải nàng dâu mà lúc trước anh nói chỉ được nuôi dưỡng trong khuê phòng, chỉ biết hầu hạ cha mẹ chồng, trên người đầy mùi tiền tính tình lại bảo thủ cổ chấp...."

Đường Tử Minh cau mày: "Anh cũng không biết chuyện gì xảy ra, đêm đó cô ta toàn nói những chuyện kỳ quái hoàn toàn không nói đạo lý, lúc đó anh bị chọc tức nên bỏ đi, giờ nghĩ lại thấy hơi lo cho cô ta, anh sợ cô ta để mấy chuyện nhỏ tích tụ trong lòng thì sẽ đi vào con đường sai trái."

Kiều Thu Lộ liền không nói lời nào, hai người đều trầm mặc đi thêm một lúc. Vừa vào thu, thời tiết vẫn chưa lạnh lắm, hôm nay lại là trời nắng nên gió cũng mang hơi ấm. Mấy cái cây già bên trong góc lá cây cũng trở thành màu vàng nên báo hiệu sắp sang thu rồi.

Kiều Thu Lộ sâu kín thở dài một hơi, nhẹ giọng nói: "Tử Minh, anh có còn nhớ thời điểm lúc chúng ta mới gặp nhau không? Lúc em nhìn về anh có rất nhiều lời muốn nói, khi đó em cũng biết linh hồn của em cũng thuộc về anh rồi. Anh khổ não, em hiểu, cái khổ của em cũng chỉ có anh mới hiểu được."

Đường Tử Minh mỉm cười, giọng nói ôn nhu: "Anh nhớ chứ."

Kiều Thu Lộ cup mắt tiếp tục nói: "Nhà của anh làm anh đau khổ em cũng không phải không biết. Nhưng mà Cảnh Niên anh ấy cũng rất tốt, mấy năm gần đây chúng em không gặp nhau nhiều nhưng mỗi lần anh ấy đến nhà em đều mang cho em mấy thứ quà tặng cực kỳ quý giá, đây không phải là điều em muốn. Tiền tài và vật chất không thể lấp đầy được một tâm hồn trống rỗng, trước khi quen anh em chưa từng cảm thấy chân chính vui vẻ là như thế nào."

Đường Tử Minh trong lòng nóng lên, dừng bước lại, nắm chặt tay của cô ta: "Thu Lộ."

Kiều Thu Lộ không ngắt đầu: "Em vui sướng như vậy nhưng có lúc em cũng cảm thấy xấu hổ giống như mình đang gánh vác một tội lỗi không dám quay đầu, chỉ có thể dũng cảm gánh vác nó đi về phía trước." Yên lặng một lát rồi lại tiếp tục nói: "Trung tiểu thư rất đáng thương."

Đường Tử Minh ánh mắt đau xót khổ sở nói: "Chúng ta đều bị cái thời đại bi kịch này hại, A Yên cũng vậy nên chúng ta cần là đồng tâm hiệp lực chống đối lại áp bức của xã hội phong kiến chứ không phải là oán hận lẫn nhau. Hi vọng có một ngày trong tương lai anh và A Yên sẽ giống như em với Thẩm Cảnh Niên vậy, chia tay vẫn quan tâm tôn trọng nhau như bạn bè."

Kiều Thu Lộ tâm tình bị dao động, kiên định nói: "Sẽ có ngày đó!"

Đường Tử Minh hai mắt toả sáng, tia sáng kia phẳng phất có thể soi sáng những thứ âm u trong đêm đen, mắt hắn nhìn về phương xa, từng chữ từng chữ, nói năng có khí phách: "Thu Lộ, em hãy chờ xem, anh sẽ dùng văn chương thay đổi cái thời đại này!"

Nói một hơi đồng dạng thì lúc này hắn mới xoay người trở lại thư phòng, sau đó ngồi vào bàn múa bút thành văn. Kiều Thu Lộ đứng ở bên cạnh nhìn, mới vừa viết xong một trang giấy thì chợt nghe tiếng gõ cửa.

Đường Tử Minh viết văn thì sợ nhất tự dung bị quấy rầy nên nhăn mặt không vui nhìn lão quản gia đang đi đến: "Có chuyện gì?"

Lão quản gia trình lên sổ sách, nói: "Đại thiếu gia, đây là chỉ tiêu trong nhà của tháng trước xin cậu xem qua."

Đường Tử Minh phiền chán khoát tay áo một cái: "Chút chuyện nhỏ này tự các người xử lý là tốt rồi, không cần đặc biệt tìm đến tôi."

Lão quản gia nói: "Trước đây là đại thiếu phu nhân luôn tự mình quản lý sổ sách."

Đường Tử Minh lườm hắn một cái: "Cái gì Đại thiếu phu nhân? Tôi cùng A Yên đã ly hôn, ông nghe rõ chưa."

Lão quản gia gật đầu hỏi: "Mẹ Mạnh trong nhà bếp nói gần đây thức ăn trong thành lại tăng giá nhưng tiền đưa xuống để mua thức ăn lại không đủ dùng, cậu xem có nên thêm phí không?"

Đường Tử Minh nhin tức nói: "Thêm."

"Còn có lần trước cậu đưa quà tặng đất tiền cho bạn bè trong nhóm tổ chức thi thơ, tất cả đều là ghi sổ nợ."

"Ông làm chủ là được."

Đường Tử Minh rốt cục không thể nhịn được nữa, đứng lên buồn bực đi hai vòng, sau đó đứng ở trước mặt Kiều Thu Lộ trong mắt đầy thống khổ cùng bi phẫn: "Thu Lộ, em nhìn thấy rồi đây, anh có thể viết ra linh hồn của văn chương cũng có thể viết ra những án thơ lưu danh thiên cổ nhưng lại bị những chuyện tầm thường này quấy nhiễu thật sự không chịu nổi. Anh cho dù có linh cảm dạt dào nhưng bọn họ lại..."

Hắn nhìn lão quản gia đang biểu cảm mờ mịt càng cảm thấy vô lực, thở dài sâu sắc: "Những người này quá đáng thương, họ cũng không cố ý tìm chuyện đến làm phiền anh." Sau đó lắc lắc đầu, lầm bầm nói: "Tha thứ cho bọn họ đi, bọn họ không biết hành vi của mình là ngu ngốc đến cỡ nào, cũng không biết nó đáng trách đến cỡ nào."

Kiều Thu Lộ đối với phiền não của hắn cảm động lây, cầm tay của hắn động viên nói: "Không quan trọng lắm đâu Tử Minh, chờ chúng ta kết hôn rồi, chúng ta chuyển ra ngoài ở căn phòng nhỏ của chúng ta, không cần quá lớn chỉ cần có một gian thư phòng sáng sủa, một gian phòng khách ấm áp. Ở nơi đó, sẽ không có người quấy rối chúng ta."

Đường Tử Minh cảm động nắm chặt tay người yêu: "Thu Lộ, chỉ có em hiểu anh."

Lão quản gia nhìn Đường Tử Minh, lại nhìn Kiều Thu Lộ rồi tự mình cảm giác đứng ở bên cạnh hai người giống như một cái bóng đèn không lồ, nhưng căn bản còn không chiếu không đến bọn họ, muốn đi lại thật khó khăn à.

Đường gia tuy rằng người ít đi nhưng tốt xấu gì cũng là gia đình giàu có, trong trong ngoài ngoài có rất nhiều chuyện phức tạp. Trước đây thiếu phu nhân một thân lo liệu hiện tại đổi thành đại thiếu gia hẳn lại không muốn quản lý phải tay giao cho người làm.

Kỳ thực chuyện kia cũng được chỉ là có liên quan tới việc phải chi tiền nếu lỡ xảy ra sơ sót thì người phía dưới cũng không gánh chịu nổi, nên dù thế nào cũng phải để Đường Từ Minh tự mình quyết định.

Đang do dự thì bên ngoài có người vui mừng kêu lên: "Tiểu thiếu gia trở về rồi! Tiểu thiếu gia trở về rồi!"

Hóa ra người phải đi đón Đường Từ Duệ đã đến nên lão quản gia đi ra ngoài đón.

Đường Từ Duệ có thể đi xuống nhưng vẫn phải chống gậy, bước thấp bước cao đi tới trước cửa thư phòng. Hắn chào hỏi quản gia trước rồi mới vào cửa đứng đối mặt với anh trai.

Đường Từ Minh buông Kiều Thu Lộ ra, bày ra tư thế anh cả chuyển hướng về phía em trai mình.

"Trở về thì tốt rồi! Em đi về phòng nghỉ ngơi đi, anh để mẹ Mạnh nấu canh xương cho em. Nhớ kỹ, mấy ngày này ở nhà nghỉ ngơi nhưng cũng không thể bỏ bê việc học, em phải chăm chỉ đọc sách anh sẽ định kì kiểm tra đấy."

Kiều Thu Lộ cúi người xuống về mặt ôn hòa nhìn cậu thiếu niên lạnh lùng này, cười híp mắt: "Từ Duệ, em xem như có phúc rồi, tài học của anh trai em nhìn tất cả thầy giáo ở Thượng Hải này có mấy người có thể sánh nổi chứ, sau này em nhất định cũng có thể thành tài đấy."

Đường Từ Duệ chỉ nhìn người thiếu nữ xinh đẹp đó một chút sau đó liền dời ánh mắt, nhàn nhạt nói: "Em sẽ không ở nhà."

Đường Từ Minh nhướng mi kinh ngạc nhìn về phía hắn: "Em không ở nhà chẳng lẽ muốn đi Bắc Bình học tập sao? Không được, em còn nhỏ tuổi qua hai năm nữa hãy bàn tới, lúc đó anh tự mình đưa em đi...."

"Em sẽ theo Trương Yên."

Một sự yên lặng.

Đường Từ Minh và Kiều Thu Lộ hai mặt nhìn nhau trong chốc lát lại im lặng không nói gì, qua một thời gian hắn mới mở miệng: "Hoang đường! Em theo A Yên làm cái gì? Cô ta cũng không còn là chị dâu của em."

"Em biết."

Đường Từ Minh sắc mặt phức tạp trong đó ngoài kinh sợ thì chính là tức giận: "Lúc em ở ngõ Thanh Đồng có biết bên ngoài đồn thổi khó nghe như thế nào không? Em điên rồi phải không? Anh biết em luôn thân thiết với A Yên, nhưng là Từ Duệ em đã lớn rồi tính tình không thể cứ trẻ con như thế."

"Đây chính là quyết định của em."

"Em..." Đường Từ Minh tức giận chỉ vào cậu thiếu niên quật cường đang trầm mặc đứng đó: "Phản rồi phải không? Em đang không tỉnh táo nên hồ đồ thôi, mau trở về phòng đi."

Dứt lời thì bỗng nhiên trong lúc tâm trạng đang hỗn loạn lại có một giọng nói quen thuộc vang lên trong đầu:

....Tôi đã nói muốn sớm đưa nó về nhưng thằng bé cứ không chịu đi.

....Nói không chừng hẳn đa tình giống như anh, thấy cô gái xinh đẹp thì bước không nổi.

Khi đó Đường Từ Minh chỉ nghĩ A Yên thuận miệng nói bậy để kích hắn nhưng hiện tại....Hắn quay đầu nhìn vào gương mặt non nớt của Đường Từ Duệ mà đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

Đường Từ Duệ nhỏ hơn hẳn quá nhiều nên cũng không thân cận với hắn lắm nhưng nói cho cùng vẫn là em trai ruột. Về mặt Đường Từ Minh biến đổi liên tục, càng ngày càng khó coi sau đó phát tay để quản gia rời đi, đóng cửa lại.

Kiều Thu Lộ không hiểu vì sao nên cúi người sờ sờ tóc mềm trên đầu Đường Từ Duệ, thân thiết nói: "Chị biết là em nhất định muốn gặp Trương tiểu thư có đúng không? Nghe lời anh trai em lên lầu đi, đợi vết thương của em chữa khỏi rồi thì lại có thể thường xuyên ra ngoài cũng có thể thường xuyên đi thăm Trương tiểu thư."

Đường Từ Duệ mặt không biểu cảm lạnh lùng nói: "Đừng đụng vào tôi."

Kiều Thu Lộ thân hình cứng đờ, hiện ra mấy phần quần bách. Đường Từ Minh cố nén tâm tình nhìn Kiều Thu Lộ: "Em ra ngoài chờ anh đi, anh có mấy câu muốn nói với thằng nhóc này, nói xong liền ra ngay."

Kiều Thu Lộ không yên lòng: "Nhưng mà...."

Đường Từ Minh kiên trì: "Đi thôi."

Kiều Thu Lộ thờ dài sau đó mở cửa đi ra ngoài.

Đường Tử Minh chăm chú nhìn chăm chăm thiếu niên gầy yếu nhỏ bé kia, cho dù là người một bụng văn chương như hắn cũng không biết phải mở như thế nào. Một lúc sau hắn trầm giọng nói: "Tử Duệ, những chuyện khác anh đều có thể mặc kệ em nhưng nếu em có ý nghĩ xấu xa thương thiên hại lý thì cho dù anh không truy cứu, thì Đường gia cũng sẽ không tha cho kẻ không ra gì thế này!"

Đường Tử Duệ ngẩng đầu nhìn hắn rồi bỗng nhiên nở nụ cười: "Cũng tốt, không bằng anh đăng lên báo rằng anh cùng đưa em trai này cắt đứt quan hệ đi, em thấy anh thích nhất là đăng báo vậy nên anh cứ đăng tin tức này lên đi."

Đường Tử Minh cả giận nói: "Lý nào lại vậy! Anh là anh trai em, anh trai như cha. Em làm sao có thể không biết lớn nhỏ, không phân biệt tốt xấu mà nói chuyện như vậy với anh, là ai dạy em hả?"

".....Muộn rồi."

Đường Tử Minh trừng mắt nhìn hắn.

Đường Tử Duệ thấp giọng nói: "Anh hai lần suýt chút nữa là ép chết Trương Yên. Lần đầu tiên là lúc con của hai người vừa mất, chị ấy đau lòng muốn chết. Lần thứ hai anh vì người phụ nữ khác bên ngoài mà vứt bỏ chị ấy... Em không có người anh như anh, cũng không có người cha giống như anh."

Đường Tử Minh nghe hắn dùng một giọng nói cực kỳ bình tĩnh để kể câu chuyện này, rồi lạnh lùng nhìn hắn (ĐTMM) thì gần người nhất thời không biết trả lời như thế nào, qua một lúc mới nói: "Tử Duệ... em còn quá nhỏ không hiểu được đâu."

Hắn chậm rãi đi tới đứng trước mặt cậu thiếu niên đó nhẹ giọng nói: "Anh với A Yên không có tình yêu, hôn nhân không có tình yêu thì mỗi giờ mỗi phút đều giống như cực hình vậy. Anh hy vọng dựa vào những việc anh làm sẽ cảnh tỉnh càng nhiều người càng tốt. Anh nghĩ người anh giúp đỡ không chỉ có bản thân và A Yên mà còn giúp tất cả những ai bị ép duyên sẽ được cứu vãn tâm hồn."

Đường Tử Duệ đứng thẳng người lạnh lùng nhìn thẳng hắn.

"Anh muốn cứu vớt cái thời đại này nhưng em chỉ muốn bảo vệ một người."

Đường Tử Minh chân động, hồi lâu không nói gì.

"Đến đây lập một ước định đi anh cả." Đường Tử Duệ bình tĩnh mà đối diện với anh trai, trong giọng nói mang theo kiên định: "Em biết anh sẽ đem nhốt em lại trong phòng. Nếu như em rời khỏi đó được, từ nay về sau anh cứ xem như không có đưa em trai này đi cứ xem như nó đã chết rồi, sau này có gặp ở ngoài cũng đừng nhận là biết em"

Đường Tử Minh không thể tin tưởng lắc đầu, tự lẩm bẩm: "Em, em không biết mình đang nói gì đâu."

"Em rất rõ ràng." Đường Tử Duệ lạnh nhạt, bình tĩnh nói: "Dựa vào văn chương mà muốn thay đổi thế giới, người không nhận ra đâu là lý tưởng chân chính chỉ có mình anh thôi."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 44-2: Mỹ nhân dân quốc (7)

Editor: Dư

Beta: Cà ri

Ban ngày mặt trời chói chang, đến buổi tối thì mưa to như trút xuống gột rửa sạch cả thành phố. Mẹ Hà vội vàng lên lầu đóng cửa sổ, con vệt trong lòng nhìn thấy bà chạy tới chạy lui thì cũng đập cánh loạn xạ hét ầm lên: "Xinh đẹp, mỹ lệ, chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn."

A Yên lười biếng dựa vào ghế salon, tay cầm gương, liếc mắt nhìn về phía đó: "Bảo bối ngoan đừng sợ chỉ là trời mưa thôi."

Con vệt xoay vài vòng thì yên phận lại. A Yên ngồi nửa giờ thì đứng dậy đi lên lầu, mẹ Hà còn đang đợi dưới lầu thỉnh thoảng nhìn về phía cửa đang đóng chặt. A Yên đứng ở cửa thang trên lầu nói: "Đừng đợi nữa khóa cửa ngủ thôi."

Mẹ Hà do dự: "Tiểu thiếu gia Tử Duệ nói có thể...."

A Yên cười giễu: "Mưa lớn như thế hắn làm sao đến đây được? Lẽ nào Đường Tử Minh sẽ lái xe đưa hắn qua sao? Lại nói hôm trước vũ hội ở công quán Thẩm gia ta đã lưu lại ấn tượng khó phai cho Đường Tử Minh, hắn còn cho Đường Tử Duệ đến đây mới là lạ ấy."

Hà mẹ thở dài gật gù quay xuống khóa cửa.

A Yên nằm trên giường nghe tiếng mưa rơi tí tách sau đó tiến vào mộng đẹp, ngủ thẳng đến nửa đêm đang mộng lung thì bị một trận gõ cửa gấp gáp đánh thức: "Tiểu thư, tiểu thư người mau ra đây!" Làm cô không thể làm gì khác hơn là phủ thêm áo đi ra ngoài.

Dưới lầu có một hình dáng nhỏ nhoi đang tựa vào bên cạnh cửa trên người từ trên xuống dưới đều là nước, cả người giống như mới bò từ dưới sông lên, nước trên mặt đất đã tụ lại giống như một bể nước từ từ lan rộng ra bốn phía. Đường Tử Duệ dựa vào bức tường lạnh lẽo sau lưng cả người giống như đã tiêu hao hết sức lực chậm rãi trượt xuống ngã ra đất.

Mẹ Hà gấp đến phát khóc, cầm khăn giúp hần lau tóc rồi nhìn tới chân của hần sau đó run run đưa tay ra sờ, đầu gối toàn là máu, mắt cá chân cũng sưng to lên, chỉ sợ sau này khi khỏi cũng lưu lại tật.

"Tiểu thiếu gia, cậu tội tình gì phải làm vậy? Ở nhà không tốt hơn sao? Đường gia vốn chính là nhà của cậu, cậu... aiz! Cậu muốn tôi nói gì cho phải với cậu đây? Hiện tại tôi đi gọi điện thoại mà bác sĩ Phương cũng sẽ không đến, vậy phải làm sao bây giờ? Chân của cậu, đến cùng là chuyện gì xảy ra?"

Giọng Đường Tử Duệ khàn khàn, ngữ khí cũng nhạt đi." Vốn định leo từ trên cây xuống nhưng bất cẩn lộn nhào một cái cũng may là mưa lớn nên không ai nhìn thấy."

"Cậu muốn tới đây thì đợi sáng mai gọi phu xe đưa cậu đến không tốt sao? Giờ biến thành như vậy thì tiểu thư phải bàn giao như nào với đại thiếu gia đây? Cậu, cậu thật là!"

Đường Tử Duệ cười một tiếng nhìn người phụ nữ trên lầu, tuy sắc mặt cậu trắng bệch nhưng ánh mắt lại rất sáng: "Từ nay về sau không cần bàn giao nữa."

Mẹ Hà dìu hần đứng dậy sau đó ngồi vào ghế salon, rồi bà đi lên lầu tìm quần áo sạch sẽ, bà mặc kệ là đang ở phòng khách vẫn thúc giục hần thay đồ sau đó đi vào nhà bếp nấu nước. Chờ hần thay quần áo xong A Yên mới đi xuống.

Đường Tử Duệ hỏi: "Sao chị lại không chờ cửa?"

A Yên trả lời: "Vì cho rằng Đường Tử Minh sẽ nhốt cậu lại."

Đường Tử Duệ im lặng nhướng mi, trên mặt tỏ vẻ không vui: "Tôi sẽ không lừa chị, coi như có phải bò thì tôi cũng sẽ bò đến đây, chị phải tin tôi."

A Yên không nói gì.

Đường Tử Duệ siết chặt nắm đấm đôi môi không chút huyết sắc động đậy mấy lần rồi trầm giọng nói: "Một ngày nào đó tôi sẽ lớn lên, những loại chuyện như vậy đến lúc đó..."

"Không có liên quan tới chị."

Ánh mắt Đường Tử Duệ trong nháy mắt tối lại giống như vừa ban ngày đã bị thay thế bằng đêm đen. Hần nghiêng đầu đi hờn giận im lặng rất lâu, lại nói: "Tôi không đọc sách."

A Yên nhìn hần một chút: "Vậy cậu muốn làm gì?"

Đường Tử Duệ nói: "Đọc sách vô dụng, văn nhân không thể cứu quốc, cũng không thể bảo vệ người quan trọng."

A Yên lắc đầu: "Không đúng."

Đường Tử Duệ cau mày nhìn về phía cô.

A Yên rót một chén trà bên trong ấm trà nguội ủ trong lòng bàn tay, vẻ mặt hờ hững: "Thời đại văn nhân là thời đại có khí khái, anh trai cậu tuy rằng sống lý tưởng hóa quá nhưng về công hay tư đều là vì muốn thật sự dựa vào ngòi bút trong tay cứu dân cứu nước."

Đường Tử Duệ xì một tiếng: "Vô dụng nhất chính là thư sinh. Người khác cầm dao đến người có thể cầm bút để tự vệ sao? Tôi sớm đã nghe chán hần thao thao bất tuyệt diễn thuyết mấy thứ thoại bản ngu ngốc đó rồi!"

"Ngốc là do ngu hóa lý tưởng nhưng có lý tưởng thì đều là tốt đẹp."

Đường Tử Duệ thấp giọng hừ một tiếng, nói thầm: "Đó là vì chị yêu hần."

A Yên khẽ nhìn hần qua khoeo mắt rồi cúi đầu nhấp một ngụm trà: "Không thích cũng không thể nói là chán ghét. Chỉ cần hần không gây trở ngại cho chị, chị đây cũng không để ý hần là người như thế nào. Thứ chị để ý chỉ có..."

Cô đứng lên nhìn con vệt trong lồng tre, con chim kia rất phối hợp kêu lên: "Chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn."

A Yên mím môi nở nụ cười: "Ngoan quá."

Quay đầu lại nhìn Đường Từ Duệ, ánh mắt lại có vẻ bình thản: "Con đường của cậu, chính cậu đi, hậu quả một mình cậu gánh chịu, chị không tham dự."

*

Bách Nhạc Môn đến thêm một ca sĩ mới, tên rất đơn giản không phải theo phong cách Tây là tên tiếng Anh khó nhớ, cũng không có nghệ danh đẹp đẽ, tên chỉ hai chữ A Yên nhưng cũng bởi vì nó quá mức thông thường mà lúc vừa bắt đầu có rất nhiều khách cảm thấy rất tọc khí.

Nhưng dần dần những câu như thế này không còn ai nói tới nữa. Cô gái có giọng hát ngọt ngào vừa đứng trên sân khấu chính là tồn tại sáng chói nhất, khắp người từ trên xuống dưới đều là phong tình mê người chỉ muốn khen một câu nhìn cô đa tình nhưng cũng vô tình, một nụ cười một ánh mắt đều là mê người.

Bao nhiêu người đàn ông chỉ vì một cái nhìn lơ đãng của cô mà từ lúc đấy bỏ ra vạn lượng hoàng kim chỉ để đổi lấy một nụ cười. Sau khi hát xong từ trên đài đi xuống luôn có một đám đàn ông đứng chờ, tất cả vây quanh bên người cô gái chỉ vì muốn nói vài lời.

Không tới hai tháng A Yên đã vững vàng ngồi trên ngôi vị ca sĩ đứng đầu Bách Nhạc Môn. Đây là chuyện tốt nhưng rất nhanh cô đã cảm thấy buồn phiền.

Nửa tháng sau chính là hội tuyển hoa khôi mỗi năm một lần của Bách Nhạc Môn, đến lúc đó sẽ do nguyên khách bỏ phiếu tuyển ra hoa khôi mà họ thích. Nói thì nói như thế nhưng trên thực tế trước khi thi đấu bắt đầu thì kim chủ phía sau phía sau của họ đã bắt đầu mua phiếu, ai ra nhiều tiền thì cuối cùng người thắng chính là người được bao dưỡng. So với tuyển hoa khôi thuần túy thì càng giống như so tài phú hơn.

Vấn đề đến rồi!

A Yên nhớ tới còn có ba lần phải ngủ cùng Đường Từ Minh, cô vốn dĩ không vội vì vừa muốn thả dây dài câu cá lớn thứ hai là còn vì không kiềm chế được mà theo đuổi giấc mơ, chính là vì vậy tuy cô có vô số người theo đuổi trong đó cũng có không ít ông trùm trong giới kinh doanh nhưng cô vẫn không dựa vào bất kì người nào. Nói cách khác không tìm kim chủ thì không có hậu trường chân chính, như vậy không tốt.

Lão Cổ Đồng có lòng tốt kiến nghị: "Kí chủ, nếu người thật sự muốn cái gì hoa khôi đó thì có thể suy nghĩ một chút đến Thẩm Cảnh Niên."

A Yên thờ dãi: "Thực không dám giấu, hần bệnh thành như vậy đừng nói lấy dương bổ âm, ta sợ ép hần một chút thì hần sẽ ho lên người ta một thân toàn máu, đến lúc đó hần tắt thở trên giường của ta rồi kéo người của phòng tuần bộ đến thì không hay lắm."

"....."

Lão Cổ Đồng im lặng nửa ngày rồi mới nói: "Nguyên thần của người vẫn còn, nếu dùng mị thuật được, thì cũng có thể cứu người."

A Yên khoát tay một cái: "Hần đầu tiên không thể làm một cái gương tốt, thứ hai cũng không biết ăn nói như con vẹt kia, vô duyên vô cớ sao ta phải cứu hần?"

Lão Cổ Đồng hỏi: "Vậy tìm người khác sao?"

"Đường là chết, người là sống," A Yên suy nghĩ một chút rồi chậm rãi nói: "Không hoảng hốt sẽ ổn thôi."

*

Hai ngày sau, Tề Chính bước nhanh vào trong phòng tiếp khách nhỏ, nói với người đàn ông đang dựa vào ghế đọc báo: "Nhị gia, A Yên tiểu thư đến rồi."

Thẩm Cảnh Niên mở một tờ báo rồi hỏi: "Có nói rõ ý đồ đến không?"

Tề Chính trả lời: "Còn không phải là chuyện tuyển hoa khôi sao?"

Thẩm Cảnh Niên nhú mày, nhìn hần một chút, Tề Chính có chút bất đắc dĩ lắc đầu: "Nghe người ta nói, A Yên tiểu thư gần đây một lòng một dạ tham gia tuyển hoa khôi tới ca hát cũng không muốn. Cô ấy cho là mình sẽ thắng cũng không biết lấy đâu ra cái tự tin này nữa. Lần trước thuộc hạ đi đến Bách Nhạc Môn còn thấy cô ấy đuổi theo Viên Ngũ ồn ào, nói cái gì mà chờ cô ấy thắng không muốn được gọi là hoa khôi mà phải gọi là A Yên mỹ nhân đẹp nhất thế giới, Viên Ngũ đều không quan tâm."

Thẩm Cảnh Niên buồn cười: "Eliza sau lưng có Ngô lão bản, trước đó còn có Sở tiên sinh nuôi, cô ấy có ai?"

Tề Chính mở tay ra: "Này không phải đến tìm ngài sao?"

Thẩm Cảnh Niên vừa cười một tiếng, dặn dò: "Mời đến đây."

Không bao lâu, A Yên theo Tề Chính đi vào vừa nhìn thấy hần liền kêu một tiếng "Thẩm tiên sinh".

Thẩm Cảnh Niên hỏi: "Tìm Thẩm mỗ có việc?"

A Yên cúi đôi găng tay màu trắng ra, một đôi mắt sáng nhìn xuyên qua vành nón ren màu đen nhìn về phía hân: "Người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, chúng ta cứ việc nói thẳng. Tháng này Bách Nhạc Môn nên cho tôi cái phần mà Thảm tiên sinh còn thiếu nên tôi chỉ muốn nhờ ngài giúp cho một chuyện, nhờ ngài làm người trung gian, giúp tôi mời ông chủ Trịnh của Thanh Bang một bữa cơm. Nghe nói ngài với ông ấy là chỗ anh em kết nghĩa thân quen."

Tề Chính ngạc nhiên nhìn cô, Thảm Cảnh Niên trầm mặc về mặt như trước ôn hòa, nhìn không ra ý nghĩ trong lòng, sau một hồi quan sát kỹ người phụ nữ này mới từ từ nói: "Cô muốn tìm chỗ dựa thì phải ra tay chính là những kẻ bao người xa hoa mới đúng, cô lại muốn làm quen với Trịnh tiên sinh là do thấy mạng mình quá dài không muốn sống ngày tháng bình bình an an mà muốn thử cảm giác khác?"

A Yên không quan tâm lắm thản nhiên nói: "Tôi thích những người cực kì hung ác, táng tận lương tâm là kẻ đã nếm vị máu của người khác trên lưỡi đao, sai khiến kẻ đó không hề áp lực lại không bị ràng buộc, rất thuận lợi."

Thảm Cảnh Niên giật giật khóe môi: "Trịnh tiên sinh không phải kẻ liều mạng, ông ta tiếc nhất là mạng, là tiếc mạng của mình chỉ là khinh thường mạng của kẻ khác mà thôi."

A Yên nói: "Tôi cũng không phải có ý gì đặc biệt với hân, chắc là cùng ngài nói không rõ đi. Thảm tiên sinh ý của ngài thế nào?"

Thảm Cảnh Niên cup mắt thả tờ báo xuống, cầm chén trà lên nhấp một ngụm, trầm mặc chốc lát rồi lại uống một hớp. Yết hầu Tề Chính lên xuống nuốt một ngụm nước bọt "trà rất đắng, Nhị gia không có cảm giác sao?"

Cuối cùng, Thảm Cảnh Niên mở miệng: "Vậy nên phần chia cho cô tháng này, xóa ba phần mười."

A Yên mở to hai mắt, sợ hãi nói: "Thảm tiên sinh, thừa dịp cháy nhà hôi của à?"

"Bốn phần mười."

"Tôi nhờ ngài giới thiệu chúng tôi quen biết, lại không phải mời ngài làm mai, coi như là làm mối ngài cũng không cần xấu bụng thu nhiều như vậy chứ, ngài gần đây thiếu thốn nghèo đến điên rồi sao?"

"Sáu phần mười."

A Yên tức giận làm rơi găng tay, buồn bực nói: "Tính toán một chút thì tùy tiện ngài. Tiền tài đều là vật ngoài thân đủ là tốt rồi, thế giới của tôi chỉ cần danh hiệu đệ nhất mỹ nhân là được rồi!"

Nói xong, xoay người rời đi.

Tề Chính nhìn bóng lưng cô gái yêu kiều thướt tha, lại nhìn vị đang trầm mặt ho khan bên cạnh một lúc lâu, người đàn ông gơ tay che đi tiếng ho khan không dám nói nhiều.

Thảm Cảnh Niên ho khan một trận, lắc đầu nhẹ giọng nói: "Nha đầu điên!"

Tề Chính lúc này mới lên tiếng: "Nhị gia, A Yên tiểu thư không biết nông sâu, người như Trịnh tiên sinh sao có thể dễ dàng trêu chọc, thuộc hạ đi nói rõ ràng với cô ấy."

Về mặt Thảm Cảnh Niên không thay đổi, ngữ khí lại bình đạm nhưng có một chút lạnh đi: "Cô ấy muốn quen, tôi giúp cô ấy."

Đội ăn phải vị đắng thì sẽ biết sợ, tự nhiên phải khóc sụt sùi chạy về, hướng về người khác cầu cứu. Nửa câu sau hân không nói ra.

Tề Chính ngẩng đầu lên nhìn hình dáng đã sớm biến mất ở cửa, trong lòng thở dài, A Yên tiểu thư thật là một đầu óc có bệnh, muốn tìm người đàn ông có tiền có thể bao nuôi, Nhị gia một người lớn như vậy ngồi ở chỗ này, cô ấy lại mất mù không nhìn thấy, lại có ý nghĩ kỳ lạ đi tìm chết.

Thực sự là người không biết không sợ, người phụ nữ ngu xuẩn!

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 4 - Chương 44-3: Mỹ Nhân Dân Quốc (8)

Editor: Cà ri + Dư

Vào ngày hẹn, trước khi xuất phát, có hai vị khác không mời mà đến Bách Nhạc Môn.

Buổi sáng, phòng khiêu vũ không mở cửa, nhưng hai người kia vẫn tông cửa mà vào, nhất là người đàn ông đi đằng trước, ngẩng đầu đi vào liếc mắt một

cái đã thấy cô gái mặc áo khoác nhưng màu tím, sắc mặt lập tức thay đổi, bước vài bước lớn xông lên phía trước, tức giận vung tay lên muốn bạt tai.

Phía sau có người lạnh nhạt lên tiếng: "Trương tiên sinh."

Cánh tay giơ cao của Trương Phổ dừng giữa không trung, nhìn về mặt Thẩm Cảnh Niên lạnh đậm hơn so với bình thường đứng một bên, một cái bạt tai này cũng không dám đánh xuống.

A Yên nhìn cánh tay giơ lên cao lại bỏ xuống của hắn, từ đầu đến cuối cũng không tránh né, thả nhiên nở nụ cười: "Anh trai, anh tới sớm rồi, buổi tối mới mới mở cửa."

Trương Phổ nhìn cô chăm chăm, trên trán nổi đầy gân xanh, môi phát run: "Thật sự là cô... cô, vậy mà cô dám ở nơi như thế này hát rong? Mặt mũi của Trương gia đều bị cô ném mất hết rồi! Ngày hôm nay anh không đánh chết cô thì thật xin lỗi ba mẹ, xin lỗi liệt tổ liệt tông Trương gia!"

Tề Chính nhíu chặt mày rậm, nghiêng người đi tới, chặn giữa Trương Phổ và A Yên, nhìn người đàn ông đang phát giận nói: "Mời ngài tự trọng."

Thẩm Cảnh Niên cài nút áo bành tô, không nhanh không chậm nói: "Trương tiên sinh, lệnh muội với Thẩm mỗ ký công văn hợp đồng, thời hạn năm năm, nếu tiên sinh muốn đem người về thi hành gia pháp, không bằng chờ qua năm năm, đến lúc đó muốn đánh muốn giết thế nào đều là chuyện nhà của các người." Hắn ngược mắt lên nhìn Trương Phổ một cái, mỉm cười: "Còn bây giờ không được."

Vệ Mẫn Chi cắn môi, từ phía sau chồng đi ra, kéo cánh tay A Yên, nước mắt tuôn rơi: "A Yên, em đây là đang muốn làm gì? Có phải em thiếu tiền không? Nếu thiếu thì nói với anh chị, anh trai em sẽ bỏ nợ em sao? Em cần gì phải khinh rẻ chính mình..."

A Yên nhìn chị dâu khó hiểu nói: "Em lúc nào thì khinh rẻ mình rồi hả? Em nghe xong lời Đường Tử Minh nói thì đã nghĩ thông suốt rồi, em là phụ nữ thời đại mới, em muốn dùng cảm theo đuổi những thứ quan trọng nhất đối với mình, Đường Tử Minh theo đuổi tình yêu và tự do. Còn em muốn đứng ở nơi dễ thấy nhất, trở thành người phụ nữ xinh đẹp nhất, em muốn đàn ông quý gồi dưới váy mình, dùng những lời hoa lệ khen ngợi về đẹp của em..."

Cô nhìn Trương Phổ tức giận đến nổi trợn mắt, nở nụ cười: "Anh trai, không phải anh vẫn luôn cảm thấy tán thưởng hành động kiên trì dũng cảm ly hôn, đi trước thời đại của Đường Tử Minh sao? Tại sao anh lại không tán thưởng em đây?"

Trương Phổ nghiêng răng nghiêng lợi: "Cô cũng xứng so sánh với Tử Minh? Tử Minh theo đuổi tình yêu bình đẳng, tự do kết hôn, chống lại sự áp bức của xã hội cũ, còn cô... cô xem lại mình đã làm cái gì đi! Cô ở chỗ này hát rong, sau lưng còn không biết làm những chuyện vô liêm sỉ gì nữa!"

A Yên liếc mắt nhìn hắn một cái: "Em bán nụ cười, bán tiếng hát, bán mặt, thứ nhất không trộm thứ hai không cướp, cho dù bán thân cũng không bán cho người trong nhà có vợ có con, người tình ta nguyện mua bán, thì dễ tiện hơn ai chứ?"

Lòng ngực Trương Phổ đập phập phồng dữ dội, dùng hết sức mới kiềm chế được ý nghĩ muốn giơ tay lên lần nữa: "Cô nói những lời này mà mặt cũng không đỏ sao?"

"Trong lòng em nghĩ thế nào thì nói thế đó, tự nhiên mặt không đỏ thỏ không gáp, nhưng còn anh..." A Yên bước gần một bước, nghiêng đầu nhìn hắn một lúc, mỉm cười nói: "Anh trai, anh tự nhìn mình một cái đi, thờ hờn hờn gáp như thế, mặt đỏ ửng mồ hôi, chẳng lẽ ngoài miệng anh chê em làm nghề bán, sau lưng... không phải cũng là khách quen của phòng khiêu vũ sao?"

"Vô liêm sỉ!"

Trương Phổ hét lớn một tiếng, hoàn toàn bị chọc tức: "Hôm nay tôi muốn thanh lý môn hộ, Trương gia chúng tôi không có người con gái như vậy! Tôi cũng không có người em gái như cô vậy!"

A Yên liếc xéo hắn một cái, thả nhiên nói: "....Nói cứ như tôi hiếm lạ anh quá không bằng."

Vệ Mẫn Chi suốt ruột rót nước mát: "A Yên, sao em lại biến thành như vậy? Có phải em bị bệnh không? Em đừng chọc giận anh trai em, nghe tin em ở đây, anh chị gấp đến nỗi sắp điên rồi...."

A Yên mím môi nở nụ cười, trêu ghẹo nói: "Tức đi, tức chết càng tốt, ai bảo anh ấy muốn đánh mặt em, thật to gan." Cuối cùng liếc mắt nhìn đồng hồ quả quýt, không tiếp tục láo loạn nữa, mỉm cười đối với Thẩm Cảnh Niên vẫn đứng bên cạnh xem diễn nói: "Thẩm tiên sinh, đi thôi."

Thẩm Cảnh Niên gật đầu, nhìn vợ chồng Trương Phổ, vẫn lịch sự tao nhã như mọi khi: "Xin lỗi không tiếp được."

*

Trong phòng khách quý của quán rượu, Tề Chính tận mắt chứng kiến kỳ tích xuất hiện. Từ vừa gáp như đã quen cho tới trò chuyện vui vẻ mất đi mây lại, người phụ nữ kia chỉ dùng thời gian ba chén rượu, sau đó liền cùng Trịnh tiên sinh không coi ai ra gì bắt đầu trò chuyện, coi những người khác trên bàn rượu như không tồn tại.

..... Cũng coi nhị gia không tồn tại.

Sau đó, A Yên đối với Thẩm Cảnh Niên nháy mắt hai cái, ám chỉ hắn có thể rời khỏi sân diễn, nhưng không nhận được phản hồi, liền nhíu hai hàng mày cong nhỏ lại, nâng tay không kiên nhẫn đối với hắn quơ quơ, giục hắn rút lui được rồi.

Nhưng Thẩm Cảnh Niên chỉ thả nhiên nhìn họ, bên môi cong lên nụ cười lơ đãng, lại giống như có sự giấu cợt nhàn nhạt.

Cuối cùng, A Yên không còn kiên nhẫn nữa, rút khoát thẳng thẳng nói: "Nhị gia, không phải ngài còn có việc cần xử lý sao? Ngài đi trước, không cần để ý đến tôi, Trịnh tiên sinh sẽ đưa tôi về ngõ Thanh Đồng."

Trịnh tiên sinh nói: "Đúng vậy."

Thẩm Cảnh Niên chỉ cười, không nặng không nhẹ nói: "...Đúng, nên đi rồi."

Tề Chính cùng hắn trở lại trong xe, không thấy hắn phân phó tài xế lái xe, liền nín thở ngồi chờ một bên, thỉnh thoảng liếc nhìn cửa quán rượu, trong lòng âm thầm sốt ruột, hi vọng đột nhiên người phụ nữ kia lưng tâm trời dậy, hiểu được dụng tâm lương khổ của Nhị gia, mà ngoan ngoãn nghe lời.

dụng tâm lương khổ*dùng nhiều tâm tư trí lực để suy đi tính lại.

Chờ nửa giờ, không có người đi ra.

Bàn tay Thẩm Cảnh Niên thò vào túi áo bành tô, lấy ra một đôi găng tay nữ màu trắng, trầm mặc nhìn chăm chú một lát, cười khẽ một tiếng, cong khoe môi tự giễu: "Lái xe."

Tề Chính mở miệng: "Nhị gia, thuộc hạ có thể đi lên..."

Mặt Thẩm Cảnh Niên không cảm xúc nói: "Không cần."

Xe chạy đi.

Thẩm Cảnh Niên đột nhiên cau mày, không kịp nghĩ nhiều đem đôi găng tay kia đặt lên môi, họ một trận, chớp mắt nhìn lại... toàn là máu. Máu đỏ tươi, tươi sáng chói mắt. Hắn từng giết nhiều người như vậy, hai tay dính đầy máu. Đây là báo ứng.

Tề Chính nhìn lại nhìn, cuối cùng vẫn đem lời trong lòng nói ra, thấp giọng nói: "Nhị gia, nếu ngài có ý với A Yên tiểu thư, sao không nói rõ, dù sao cô ấy cũng là người của Bách Nhạc Môn, cũng chính là người của ngài."

"Sau này, chờ tôi chết rồi, cô ấy thay tôi nhất xác, nếu kẻ thù không chịu bỏ qua, tôi cửa kiếm chuyện, cô ấy thay tôi trả nợ, thay tôi chịu tội sao?"

Mặt Tề Chính cứng đờ.

Thẩm Cảnh Niên cất đôi găng tay trắng nhuộm đỏ kia đi, lẩm bẩm nói: "...bỏ đi."

*

Tề Chính vốn tưởng người phụ nữ này bên trong có yêu khí vì tác phong làm việc lại cực kỳ giống hồ ly tinh, tự xưng làm người tốt, bày đặt khinh thường không chọn người làm ăn chân chính, đến cả Nhị gia cũng không chọn lại đi theo ông chủ Trịnh của Thanh bang.

Nhưng nội dung vở kịch cũng không phát triển như vậy.

Sau khi ở quán rượu quen biết với Trịnh tiên sinh, người sống ở xung quanh ngõ Thanh Đồng, thường có thể thấy người của Thanh bang qua lại, tất cả đều là những người đàn ông dữ tợn chỉ cần lộ mặt ra là có thể dọa trẻ con khóc.

Mấy buổi tối Tề Chính đi qua ngõ Thanh Đồng đều có thể thấy trước cửa nhà số 36 có mấy người đàn ông thay nhau gác đêm. Hắn cố tình để cho người chú ý tới động tĩnh của A Yên. Người trở về báo cáo nói, Trịnh tiên sinh chưa từng ngủ lại ở ngõ Thanh Đồng, đừng nói tới qua đêm, ngay cả tới hắn cũng chưa từng tới, chỉ có mấy tiểu lâu la chơi bời lêu lổng tới lấy lòng.

Đến buổi tối ngày tuyết hoa khô, trước cửa Bách Nhạc Môn, từng nhóm nhân sĩ kết bè kết bạn tới lại bị một đám người chặn lại không cho vào.

"Mày đứng lại, tao hỏi mày trả lời, chạy cái gì chứ?"

"Tôi... tôi cái gì cũng không có làm."

"Tao hỏi mày đêm nay mày định bỏ phiếu cho ai?"

".... Eliza."

"Con mẹ nói, mất mày mù à? Người nào xinh đẹp nhất, bầu cho ai làm hoa khôi mà con mẹ nó mày không biết sao?"

"Đại ca, tha cho tôi đi! Tôi... tôi cầm tiền của ông chủ Ngô, hắn mua phiếu bầu của tôi, tôi nhận tiền làm việc cho người ta, thiên kinh địa nghĩa mà!"

Người đàn ông to con dựng đứng lông mày, sắc mặt dữ tợn, bên mắt trái có một vết sẹo ngoằn ngoèo cực kỳ giống con rắn, nhìn càng thêm đáng sợ. Hắn đột nhiên cởi áo ra, lộ ra cánh tay cùng hình xăm trên ngực, sau đó hắn lại vắn vắn từng ngón tay tiếng khớp xương vang lên kêu kệt.

Người khách nam đáng thương bị đọc khóc: "Đại ca tha mạng! đại ca tha mạng!"

"Trả tiền lại, bỏ phiếu cho người nên bầu, mày hiểu ý tao không?"

"Hoi hoi hiểu, trả lại tiền, bỏ phiếu cho A Yên."

"Coi như mày thức thời, cút!"

"Người tiếp theo, mày... đứng lại cho ông!"

Tề Chính lái xe dừng bên đường, nhìn cảnh tượng đồ sộ này, quay đầu nhìn người đàn ông ngồi phía sau, dờ khóc dờ cười nói: "Nhị gia, ngài xem chuyện này...có cần thuộc hạ gọi người chúng ta tới đem những người gây sự này đuổi đi không?"

Thẩm Cảnh Niên thu hồi ánh mắt, cười nói: "Không cần."

Mặc dù giọng điệu bình tĩnh, nhưng Tề Chính nhìn vẻ mặt của hắn so với bình thường càng dịu dàng, giống như rất cao hứng.

Tề Chính lắc đầu. Nếu như không phải hắn biết chi tiết về người phụ nữ kia, biết thân thế của cô, hắn nhất định sẽ cho rằng người kia chính là yêu tinh chuyển thế, hành động cổ quái, tác phong phóng đảng, luôn nói những lời kinh hãi thế tục... Còn có thể khiến người luôn tâm như nước lạnh là Nhị gia lộ ra ánh mắt ông nhu, thật sự không phải nhân loại bình thường có thể làm được.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 44-4: Mỹ nhân dân quốc (9)

Editor: Cà ri

Đêm nay, sau khi hoa khôi được gọi tên thì mọi người đều hướng về phía A Yên tiểu thư mà hô gọi.

Cô đứng ở nơi sáng nhất dưới ánh đèn, những khung cảnh xung quanh đều trở nên âm đạm, cô nhận lấy chiếc cúp và bó hoa, nhìn đám đông phía dưới, tầm mắt không có trọng điểm, cũng không quan tâm đó là ai, ý cười trên mặt vẫn chận thật và vui vẻ.

Cô rất vui vẻ, dưới sân khấu, cảnh sảnh đường vỗ tay như sấm ừng ực.

Chỉ ở trong một góc, một thanh niên từ đằng xa nhìn cô gái trên sân khấu, thất thần một lúc lâu mới lấy lại tinh thần, biểu cảm trên mặt càng trở nên phức tạp.

Hắn không thích khiêu vũ, lần này là bị bạn tốt kéo tới.

Cô gái trên sân khấu thiên kiều bá mị, thần thái phi dương, cười rộ lên tự tin mà tươi sáng. Cô là sắc thái duy nhất trong mắt nam nhân ở đây, là nữ thần có thể gặp trong mộng nhưng không thể cầu, không tiếc nghìn vàng cũng muốn giành được nụ cười khuynh quốc giai nhân.

Cô gái kia đã từng là thể tử hiền lành của hắn.

*

A Yên hát xong hai bài hát, đợi đến khi tất cả khách nhân giải tán, thì đã nửa đêm rồi.

Mấy người hán tử không biết làm sao chui vào được đây, nhìn cô lấy lòng nói: "A Yên tiểu thư."

A Yên nhìn những người này, hai mắt cười cong thành trăng lưỡi liềm nói: "Mấy người đêm nay làm rất tốt, tôi hết sức vui vẻ... đi theo tôi." Nói xong dẫn theo mấy người đàn ông lưng hùm vai gấu đi về phía trong trang điểm sau hậu trường, từ trên bàn cầm mấy tờ áp phích, đưa cho nhóm bọn họ: "Áp phích có chữ ký của tôi, cho mấy người."

Mấy người ngây người một lúc lâu, cảm động đến rơi nước mắt: "A Yên tiểu thư, chuyện này... quá quý giá, chúng tôi không dám nhận, không bằng chúng tôi đem về cho Trịnh tiên sinh, ngài ấy nhất định sẽ thích."

A Yên không vui: "Cho hắn làm cái gì? Hắn đã đồng ý phái người cho tôi, không phải đã cho hắn ngon ngọt rồi sao? Ngồi một đêm nghe đủ mọi chuyện hắn nói, tôi còn phải giả bộ nghe rất hứng thú, còn sờ soạng tay nhỏ hai lần, lần này cũng không phải hắn đứng trên đường thay tôi bỏ phiếu, liên quan gì tới hắn?"

Mấy người kia do dự một lúc, cuối cùng cũng nhận áp phích, cảm ơn rồi rít, mới vui sướng đi ra ngoài.

A Yên cũng vui vẻ, quay về phía gương soi nửa ngày, giờ tay lên, đầu ngón tay xẹt qua mặt kính viết mấy chữ.

---- Toàn thể giới A Yên đẹp nhất.

Dừng một chút, lại viết thêm câu tiếp theo.

---- Đường Từ Minh nhìn tới sắp rớt cả tròng mắt rồi.

Thị lực với thích lực của cô là tốt nhất, cho dù không cố tình tìm kiếm, vẫn có thể thấy được Đường Từ Minh đứng trong góc, nhìn thấy những thay đổi đặc sắc trên mặt hắn, nhìn hắn há to miệng, cảm rớt xuống, nửa ngày cũng không nói ra lời.

Đối với đối tượng công lược này, A Yên không nói đến chuyện yêu thích, nhưng vẫn có sự quan tâm. Hắn làm vẫn tốt như vậy, tài ăn nói cũng tốt.

A Yên nheo mắt lại, ảo tưởng nghĩ tới, chờ tới khi ngủ xong lần hai, đến khi chàng chàng thiếp thiếp, sẽ để cho hắn viết cho cô thật nhiều án văn hoa mỹ, đợi đến khi kết thúc nhiệm vụ, cô muốn đem tất cả văn chương mang về, lúc rảnh rỗi lại đem ra đọc lại vài lần, tốt nhất là sau khi rời khỏi Ma giới, lấy lại tự do, tìm hai nha hoàn ngoan ngoãn để bọn họ sớm tối đọc ba lần. Thật hạnh phúc.

A Yên ảo tưởng xong rồi, rốt cuộc cũng bỏ tay xuống, quay đầu lại, nhìn về phía bóng tối bên rèm cửa sổ: "Thẩm tiên sinh, muộn như vậy còn chưa đi, lại học theo người ta trốn ở góc tường nghe lén, quá mất thân phận rồi."

Người đàn ông từ trong bóng tối đi ra: "Không muốn quấy rầy nhã hứng của em."

A Yên nở nụ cười: "Ngài không làm xấu được niềm vui của tôi, có chuyện gì sao?"

Thẩm Cảnh Niên im lặng một lát, ôn nhu hỏi: "Đêm nay, vui vẻ sao?"

A Yên nói: "Vui vẻ, cực kỳ vui vẻ."

Thẩm Cảnh Niên cười nói: "Em ở trên sân khấu, hát rất hay."

Điều A Yên muốn nghe không phải là cái này, hắn không nói được đến trọng điểm, liền có chút mất hết cả hứng: "Cảm ơn Thẩm tiên sinh khen ngợi, ngài ở lại chỉ vì nói mấy lời này?"

"Không phải tất cả."

A Yên ngẩn đầu liếc mắt nhìn hắn.

Thẩm Cảnh Niên ôn nhu nói: "Bài hát thứ hai, hát lại lần nữa."

A Yên cảm thấy khó hiểu, nhưng nghĩ đến phân lượng là ông chủ của hắn, không có phản đối, hát lại một lần.

Hát xong, hắn hỏi: "Sờ tay nhỏ?"

Phong cách nói chuyện thật kỳ ba.

A Yên nói: "Sờ soạng."

Hắn lại hỏi: "Còn chỗ nào không?"

"Hết rồi."

"Sờ chỗ nào?"

A Yên thờ dài, hay tay ôm ngực, dựa vào bàn trang điểm bên cạnh nhìn hắn: "Thẩm tiên sinh, nói chuyện với ngài quá mệt. Quen biết đã lâu tôi cũng nói thẳng đi, tình trạng thể chất của ngài, đã không thích hợp tiến hành vận động kịch liệt thái dương bổ âm... nhiều nhất cũng chỉ còn lại ba tháng thời gian, vẫn nên mua nhiều món ăn ngon, ra ngoài đi dạo xem phong cảnh nhân gian, đó mới là điều đúng đắn."

Thẩm Cảnh Niên ho khan một tiếng, chậm rãi đi tới.

A Yên nhìn hắn.

Thẩm Cảnh Niên vươn cánh tay tái nhợt ra kéo tay của cô, lặp lại lần nữa: "Sờ soạng chỗ nào?"

A Yên cười khê: "Ông chủ Trịnh sờ soạng ngón tay nào, ngài liền chặt ngón tay đó sao? Tôi khuyên ngài nên cân nhắc hậu quả, ngài không biết...."

Tay bị hắn cầm đặt lên môi, hôn nhẹ.

A Yên nhủ mảy.

Thẩm Cảnh Niên bình tĩnh nói: "Em nói rất đúng, nhiều nhất chỉ còn lại ba tháng." Ngược mắt chăm chú nhìn cô: "Cho nên, ba tháng này ở bên cạnh tôi, cùng nhau ngắm phong cảnh, chỉ hát cho một mình tôi."

"Minh ngài?" A Yên cười giấu cợt, rút tay ra: "Tài ăn nói của ngài không tốt, không thỏa mãn được lòng hư vinh mạnh mẽ của tôi, vẫn quên đi."

Thẩm Cảnh Niên cũng cười: "Thật sự không suy nghĩ lại sao?"

A Yên nói: "Thẩm tiên sinh, thứ tôi có thể cho ngài, ngài không có phúc để hưởng, thứ ngài muốn... đã sớm nói rồi, tôi không bán cảm tình." Bỏ lại câu nói này, không quay đầu lại, mặc áo khoác nên đi ra cửa.

Bóng đêm mất mẽ.

A Yên mở cửa xe ra, mới ngồi yên xuống đóng cửa lại, chìa khóa xe lại rơi xuống ghế sau, cúi người xuống không tìm thấy, vừa ngẩng đầu lên lại thấy mấy người mặc đồ đen, đội mũ, lén la lét lút vào Bách Nhạc Môn.

Trong tay bọn họ đều có súng.

Bên trong lúc này giống như chỉ có Thẩm Cảnh Niên và Tề Chính.

A Yên cúi đầu, tiếp tục tìm chìa khóa.

Cánh đèn sáng vang lên, bang bang phanh dồn dập chói tai, không lâu sau, cửa sổ tầng hai bị vỡ.

A Yên tìm thấy chìa khóa, nổ máy ô tô, chuẩn bị đi đường vòng về nhà. Không ngờ, có một người áo đen bị thương, vừa đi về hướng trong đại sảnh vừa nổ súng, lơ đãng quay đầu lại, thế mà lại thấy một ô tô đang nổ máy, bên trong còn có người, liền theo bản năng nổ máy phát súng.

Trong đó có một phát súng bắn trúng cửa kính, A Yên theo bản năng mà cúi người xuống tránh né. Tiếng vỡ bèn nhọn vang lên, tiếng gió gào rít mà qua, có một mảnh thủy tinh vỡ xệt qua gò má, có chút đau.

Trầm mặc trong chót lát. Cô ngẩng đầu lên, xuyên qua cửa sổ xe vỡ vụn, không hề chớp mắt mà nhìn người áo nổ súng. Ánh mắt trong chớp mắt liền lạnh xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhan Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 45-1: Mỹ nhân dân quốc (10)

Editor: Hạnh Hạnh + Cà ri

Tề Chính rút lui ra sau bàn trang điểm, cũng không quan tâm tới vết thương trên vai, đỡ người đàn ông đứng dậy dựa vào tường, nhanh chóng hỏi: "Nhị gia, ngài sao rồi? Ngài...."

Lòng bàn tay dính một mảnh ẩm ướt. Trong lòng hần kinh hãi, vô thức run rẩy, ánh mắt kinh hoàng nhìn xuống... máu nhìn thấy mà kinh người, vẫn còn nhiệt độ, nhuộm đỏ bàn tay hần, cũng nhuộm đỏ trường bào trắng như tuyết của người nọ.

Sắc mặt Thẩm Cảnh Niên trắng bệch, đôi mắt nhỏ dài tối như màn đêm nhưng ẩn ở phía sau đôi mắt đen kia lại là một con người bình tĩnh.

Một tay hần bị miệng vết thương trên eo, tay còn lại cầm súng, giọng nói không chút tình cảm: "Cậu chạy trước một mình đi."

Tề Chính nhìn chăm chăm vào vết thương trên người hần, tay dính máu run rẩy, mạnh mẽ lắc đầu: "Không, Nhị gia, mạng của thuộc hạ là do ngài cho, tôi mạng ngài cùng đi ra ngoài!"

Thẩm Cảnh Niên cười nhìn hần.

Tề Chính à, cho dù mưa bom bão đạn ở phía trước, chí khí nam nhi cũng không thay đổi, nhưng bây giờ về mặt lại đầy sợ hãi, các nét mặt đều vận vận biến đổi.

Cái chết, thật sự đáng sợ vậy sao?"

"Cùng ra ngoài, không thể nào... khụ khụ." Thẩm Cảnh Niên nhủ mảy, ho khan, chẳng buồn lau đi vết máu vừa mới ho ra, khóe môi gọi lên một độ cong mỉa mai: "Cậu cô chấp như vậy, thì hai chúng ta cũng chỉ có thể chết cùng nhau ở chỗ này."

Tề Chính bật thốt nói: "Vậy thì đã sao, đợi lát nữa giết vài tên "chó chết", cho dù có chết tôi cũng..."

Thẩm Cảnh Niên thả nhiên nói: "Muộn như vậy còn chưa quay về, Tiểu Lam nhất định còn mở đèn, đứng trước cửa đợi cậu đó."

Tiểu Lam chính là nàng dâu mà Tề Chính vừa mới kết hôn được mấy tháng, hai người là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau, tình cảm rất tốt. Tháng trước, Tề Chính còn nói tin tốt với hắn... Tiểu Lam mang thai.

Mồ hôi từ trên trán Tề Chính chảy xuống, cắn răng nói: "Mặc kệ thế nào, tôi cũng không thể bỏ ngải lại rồi một mình chạy trốn chết, chuyện đề tiện như vậy tôi làm sao có thể ăn nói với các huynh đệ, còn mặt mũi nào sống trên đời?"

Thẩm Cảnh Niên cười khê: "Người sống trên đời, giành chút mặt mũi này để làm gì.... Hoa trong gương, trăng trong nước cũng chỉ là những thứ hư ảo mà thôi."

Bên ngoài lại vang lên tiếng bước chân hết sức nhẹ nhàng.

Tề Chính cười lạnh, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, nhìn cũng không thèm nhìn, trực tiếp hướng về phía cửa bắn mấy phát súng, rồi mới lập tức khom lưng cúi đầu xuống, né viên đạn mà đối phương bắn tới.

Bên ngoài có người trúng đạn, đau đớn kêu lên, tiếng bước chân lại càng hỗn loạn, xem ra phải rút khỏi chỗ này rồi.

Thẩm Cảnh Niên ho khan mấy tiếng, hơi thở mỏng manh nói: "Kính cửa sổ bên kia đã vỡ... khụ, cậu nhảy từ chỗ này xuống, bằng thân thủ của cậu sẽ không bị thương, xe dừng ở ven đường, cậu có an toàn mà rút lui."

Tề Chính trợn mắt lên: "Tôi nói rồi, tôi sẽ không bỏ mặc ngải mà chạy trốn chết! Lão Tử không phải kẻ hèn nhát tham sống sợ chết!"

Thẩm Cảnh Niên nhìn hắn, than một tiếng: "... Cần gì." Hắn ren rì một tiếng, bởi vì mất máu quá nhiều mà màu môi trở lên trắng bệch: "Tôi đã sớm biết sẽ có một ngày như thế này.... một đời này, tôi chiếm được rất nhiều, bây giờ cũng đã đến lúc trả nợ."

Tề Chính nắm chặt súng trong tay: "Nhị gia, vẫn chưa đến lúc son cùng thủy tận, ngải đừng bỏ cuộc."

Ánh mắt Thẩm Cảnh Niên dần tan rã, giọng nói ngày càng suy yếu, lầm bầm nói: "Giết người đền mạng, đã từng vì lợi ích mà không từ thủ đoạn, gây thù chuốc oán vô số, sớm nên nghĩ đến... khụ, một ngày nào đó cũng sẽ phơi bày đầu đường."

Tiếng súng lại vang lên.

Tề Chính chửi một câu lại tiếp tục bắn trả, tạm thời đánh lui đối phương. Hai bên giao chiến, súng đạn bắn phá loạn cả lên nhưng một lát sau lại yên tĩnh. Cuối cùng quyết chiến, hết sức căng thẳng.

Bỗng nhiên, từ hướng cửa sổ phát ra một âm thanh du dương: "Này."

Tề Chính giật mình, theo bản năng nhắm súng về phía tiếng nói, ngay lập tức chấn động dừng tay lại trong không trung, trong nháy mắt đầu óc trống rỗng.

Dưới ánh trăng âm đạm, một cô gái xinh đẹp trẻ tuổi không tiếng động xuất hiện, trên người choàng một chiếc áo khoác màu bạc, ung dung ngồi trên bệ cửa sổ thủy tinh bị vỡ, đôi chân dài thon dài thẳng tắp vắt chéo nên nhau, nước da trắng như tuyết trắng tựa màu ánh trăng, một vài giọt máu đỏ rực như huyết châu trên khuôn mặt quyến rũ xinh đẹp, nhẹ nhàng như muốn rơi xuống.

Giữa màu ánh trăng và màu máu...

Tuyệt sắc giai nhân.

Thẩm Cảnh Niên cũng thấy được người kia, thần trí vốn đang dần chậm chạp, đột nhiên tỉnh táo lại, lạnh lùng nói: "Em quay lại làm cái gì? Đi mau..." Hắn nhìn máu trên mặt đối phương, mày nhíu chặt lại, dừng lại một lát mới mở miệng: "Em bị thương? Có sao hay không?"

A Yên nhìn hắn, bình tĩnh nói: "Tôi rất tốt... Thẩm tiên sinh, đã thật lâu rồi tôi không tốt như thế này."

"Chỗ này không phải là nơi em nên ở lại." Thẩm Cảnh Niên cắn chặt răng, hô hấp dồn dập nói: "Đi mau!"

A Yên không thèm nhìn hắn, quay về phía Tề Chính đang kinh ngạc, nhặt nhều hỏi: "Bên ngoài có mấy người?"

Tề Chính không tự chủ được trả lời: "Hai người bị thương, một người đã chạy, còn lại năm người."

A Yên lại hỏi: "Cậu còn mấy viên đạn?"

Tề Chính: "Bảy viên."

A Yên từ trên bệ cửa sổ nhảy xuống, đi về phía bọn họ.

Thẩm Cảnh Niên không ngừng ho khan, miệng vết thương chảy máu không ngừng, mặt trắng bệch nói: "Quay lại... Khụ khụ, Trương Yên, đây không phải lúc để em nổi nóng, em quay lại cho tôi..."

Bên ngoài có người bắn vào trong phòng mấy phát súng.

A Yên nghiêng người lách mình tránh những viên đạn, mảy cũng không nhú, đi tới bên cạnh Thẩm Cảnh Niên và Tề Chính ngồi xổm xuống: "Không có súng bắn tia cũng không có tay súng thần, chỉ biết nổ súng loạn xạ, hận không thể nhắm mắt mà bắn mấy chục phát, có thể bắn trúng tôi mới là lạ." Lời nói hợp tình hợp lý, xòe bàn tay ra nói: "Đưa súng cho tôi."

Tề Chính nói: "Cô điên rồi!?"

A Yên không trả lời, im lặng, nói: "... Là không muốn cho cậu nhìn rõ, sợ dọa cậu sợ."

Tề Chính há mồm hỏi: "Làm sao mà cô qua đây được...."

Lời còn chưa nói xong đối phương đã bất ngờ ra tay với tốc độ nhanh như chớp, lấy tay làm dao đập vào sau gáy hắn, gọn gàng nhanh gọn. Hắn chỉ cảm thấy đau xót một tí rồi mất đi ý thức, ngã xuống đất.

A Yên nhìn về phía Thẩm Cảnh Niên, suy nghĩ trong chốc lát, nhếch môi nói: "Ngài thì thôi đi, chỉ cần đánh một cái, đoán chừng liền tiền ngài liền đường mất."

Thẩm Cảnh Niên im lặng một lúc lâu, bỗng nhiên hỏi: "Em rốt cuộc là người gì?"

"Người?" A Yên nhú mảy, tách ngón tay của Tề Chính ra, giật lấy cây súng trong tay hắn, ánh mắt dừng trên nòng súng đen: "Thẩm tiên sinh, ngài chưa từng đọc tiểu thuyết Chí Quái sao? Ngày ấy mới quen biết nhau, tôi nhớ tôi đã nói với ngài rằng cầu thần bái Phật không có tác dụng không bằng cầu yêu ma quỷ quái thử xem."

A Yên cười một tiếng, giọng nói vừa nhẹ nhàng vừa mềm mại, chậm chậm nói: "Ngài cứ đợi ở chỗ này, nhìn dáng người xinh đẹp của tôi..." nói đến đây, giơ tay lên sờ gương mặt vài cái, thấy miệng vết thương do thủy tinh vỡ xệt còn đang chảy máu, sắc mặt biến đổi cảm hận nói: "...hôm nay không được xinh đẹp rồi!.... đều tại cái thứ khốn nạn này hại khuôn mặt của tôi, lũ điều dân này đáng hận vô cùng!"

Thẩm Cảnh Niên nhìn cô, vốn dĩ bóng dáng đang đứng trước mặt hắn bỗng nhiên biến mất, trong nháy mắt lại đột nhiên xuất hiện ở cửa, sau đó là tiếng súng vang lên, 1 tiếng, 2 tiếng, 3 tiếng.....sau khi bắn liên tiếp 5 phát súng bỗng nhiên im bật. Thời gian giống như dừng lại, không hề có bất cứ một động tĩnh gì.

Thẩm Cảnh Niên chống người lên bức tường phía sau, dùng hết sức đứng dậy, động vào vết thương, hắn chau mày lại, cắn chặt răng chịu đựng.

Thi thể người áo đen ngã xuống đất, tất cả vết thương do súng bắn đều ở giữa mi tâm, một phát lấy mạng.

Ánh mắt của hắn biến đổi. Trong trận súng hỗn loạn, nếu không phải là một người có kĩ thuật bắn súng chuẩn, thì có thể 3, 4 phát có thể lấy mạng được một người, đã xem là may mắn lắm rồi, nhưng người kia chỉ với một viên đạn đã lấy được mạng một người.

A Yên quay lưng về phía hắn đứng, trong tay cầm súng, trên người còn mặc nguyên bộ sườn xám thổ cẩm cho cuộc tuyển chọn hoa khôi tối nay, dáng vẻ yêu kiều, mái tóc uốn xoắn để ra phía sau lưng càng làm tăng thêm vẻ quyến rũ.

Chính là rắn rết mỹ nhân bên trong thoại bản.

A Yên quay đầu lại, nhìn thấy hắn, như có mảy hỏi: "Có chuyện gì?"

Có rất nhiều điều muốn hỏi, ví dụ như, cô rốt cuộc là người, là yêu hay là quỷ? Kĩ thuật bắn súng của cô là do ai dạy? Tại sao cô lại quay lại...các câu hỏi nghi ngờ cứ hiện lên quấn lấy nhau, nhưng cuối cùng nhìn thấy cô không có việc gì, hắn chỉ cảm thấy một trận vô lực, mạnh mẽ chống đỡ tinh thần đỡ đang dần mất hết, cơ thể càng lúc càng lạnh.

A Yên quay người nhìn Tề Chính đang nằm trên đất, đi tới đánh thức hắn dậy: "Dậy đi...tôi muốn đi gặp bác sĩ, tiện đường đưa các người đi một chuyến."

Thẩm Cảnh Niên ngẩn ra, hỏi: "Bị thương?"

A Yên lườm hắn một cái: "Vết thương lớn như vậy, ngài nhìn mà không thấy sao?"

Thẩm Cảnh Niên nhìn cô liều mạng chỉ vết cắt trên mặt, khẽ cười.

A Yên không thèm để ý đến hắn, lay tỉnh Tề Chính để hắn cõng ông chủ nhà hắn cùng cô đi xuống.

Tề Chính đi qua hành lang phía bên ngoài, nhìn thấy những cái xác nằm dài dưới đất, ánh mắt ngạc nhiên nghi ngờ, đang định hỏi chuyện, người đàn ông phía sau thân nhiên nói: "Đừng hỏi"

Hắn cũng ngậm miệng lại.

Xe của A Yên đã dừng bên đường, cửa thủy tinh chắn gió phía trước vỡ nát, phía sau thùng xe mở một nửa, chân một người đi giày da kiểu nam lộ ra ngoài.

Sắc mặt của Tề Chính càng kỳ lạ.

A Yên mặt không đổi sắc, mở thùng xe phía sau ra, lạnh lùng nhìn thoáng qua người đàn ông bị ngất, lôi kéo ống quần của hắn, đem chân của hắn nhéo vào trong, sau đó mắt cũng không chớp đóng sầm thùng xe lại.

Xe dừng trước cửa nhà bác sĩ Phuong.

Thảm Cảnh Niên đã mất đi ý thức, sắc mặt trắng bệch, hơi thở yếu ớt, tính mạng nguy kịch.

Tề Chính lo lắng đỏ mặt: "Nhị gia....Nhị gia ngài tỉnh lại đi! Ngài tỉnh lại đi!"

A Yên cũng gấp gấp, ấn chuông cửa nhưng không thấy ai, lại ấn thêm mấy lần, đợi một lúc, cuối cùng cũng có người vội vàng vàng xuống lầu, đi tới mở cửa.

Bác sĩ Phuong mặc áo ngủ, ngáp một cái: "Trương tiểu thư, cô tại sao lại..."

"Bác sĩ a cứu mạng! Cứu người quan trọng, mau lên đừng hỏi nữa!"

Bác sĩ Phuong rất lâu đã không thấy A Yên gấp gấp như vậy, ban đầu cũng không nhìn thấy Tề Chính ở trong xe, chỉ hỏi: "Cứu ai? Trương tiểu thư đừng vội, cô nói từ từ....." mắt thấy Tề Chính cũng Thảm Cảnh Niên từ trong xe ra, hắn sững sờ: "Hắn..."

A Yên nói: "Không phải hắn, mà là tôi!" Chỉ vào vết cắt đã hết chảy máu trên mặt mình: "Vừa rồi chảy rất nhiều máu, có để lại sẹo không? Tôi nên bôi cái gì mới có thể nhanh hết sẹo? Cái thời đại này không có mặt nạ thật sự quá tệ...."

Bác sĩ Phuong chỉ cảm thấy bệnh điên của A Yên lại tái phát, tất cả lực chú ý đều đặt lên người Tề Chính cũng trên vai: "Các người là.... hắn là.... Thảm nhị gia?!"

Tề Chính hai mắt đỏ ngầu, vẻ mặt nghiêm nghị, nhanh chóng trả lời: "Cứu ngài ấy." Bỗng nhiên vẻ mặt hắn thay đổi, giọng nói thấp xuống rất nhiều, giống như xan xin: "Cầu xin ngài, bác sĩ hãy cứu ngài ấy!"

Bác sĩ Phuong gạt đầu: "Nhanh lên, công hắn vào trong."

A Yên nhìn sau bóng lưng của bọn họ, đi vào theo.

Trong nhà bác sĩ phuong có bàn mổ, nhưng hắn không cần làm kiểm tra, chỉ nhìn một cái, liền nói: "Cần đưa tới bệnh viện, mất máu quá nhiều, nhất định phải lập tức truyền máu."

Tề Chính nói: "Không kịp, có thể dùng máu của tôi không?"

Bác sĩ Phuong bắt đầu lắc đầu: "Không thể tùy tiện truyền máu được.... tóm lại phải nhanh chóng đưa hắn đến bệnh viện."

".....Không cần."

Hai người sững sờ, quay đầu nhìn lại. Không biết từ lúc nào Thảm Cảnh Niên đã tỉnh lại, hai con mắt hơi mở, ánh mắt có chút trống rỗng.

Hắn ho khan mấy tiếng, lặp lại lần nữa: "Không cần thiết."

Bác sĩ Phuong nhìn quen sinh tử, trong lòng biết đây khả năng là... Hồi quang phản chiếu.

Hắn không dám nói, chỉ thờ dài.

Trong mắt Tề Chính xẹt qua một tia vui mừng: "Nhị gia, ngài tỉnh rồi?"

Thảm Cảnh Niên không nói gì, trầm mặc rất lâu mới hỏi: "Trương tiểu thư có ở đây không?"

Tề Chính vội vàng gạt đầu, nói: "Có, ở bên ngoài, để thuộc hạ gọi cô ấy vào."

Bác sĩ Phuong đang khám bệnh, A Yên liền yên tĩnh chờ ngoài phòng khách, lấy tấm bông từ hộp cứu thương ra, cẩn thận chà xát vết thương trên mặt mình, nhìn chăm chăm vào trong gương nhìn tới nhìn lui, mỗi một lần liếc mắt một cái, vẻ mặt liền đen một phần.

Tề Chính đi ra: "Nhị gia tìm cô."

A Yên hỏi: "Không mang hắn đi bệnh viện sao?"

Tề Chính không nói gì.

A Yên để tấm bông xuống, đứng lên: "... Cũng đúng, với cái tình trạng này của hấn, không đợi được đến bệnh viện đã nguy rồi."

Ánh mắt Tề Chính mang sát ý, vẻ mặt tàn nhẫn, thấp giọng nói: "Vào trong đi, không được nói hươu nói vượn trước mặt Nhị gia, bằng không tôi để cho cô hối hận cả đời."

A Yên cười giấu cợt, đối mặt với hấn: "Tuy không phải ý định ban đầu của tôi, nhưng tốt xấu gì tôi cũng cứu cậu một mạng, cậu liền đối với ân nhân cứu mạng của mình như vậy?"

Tề Chính im lặng, sau một lát mới cứng rắn mở miệng: "Cảm ơn cô." mấy giây sau lại nói: "Nhị gia đối với cô không tệ."

"Tôi cũng kiểm lời cho hấn không ít." A Yên nói xong, đi về phía gian phòng: "Giang sơn làm bằng sắt, Hoàng đế nước chảy, không có hấn, cũng sẽ có người khác..." Âm cuối nhẹ đi: "Lần này, coi như vận khí hấn tốt."

Bác sĩ Phương gạt đầu với A Yên, thức thối đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa.

Trong phòng, ánh đèn mờ sáng.

Người kia nằm trên giường màu trắng, trường bào trắng như tuyết, một mảng máu lớn trên eo, thấm trên nền vải trắng càng thêm chấn động lòng người. Lòng ngực cậu hấn vẫn còn trên dưới phập phồng, nhưng nhìn đã cực kỳ suy nhược, mặt trắng bệch nặng nề tử khí, vừa ho khan vài cái, đôi môi ảm đạm được nhuộm máu nổi bật.

Chỉ còn một đôi mắt đen vẫn bình tĩnh mà ôn hòa.

A Yên gọi hấn: "Thẩm tiên sinh."

Thẩm Cảnh Niên cười khế, nói: "Trương tiểu thư."

A Yên nói: "Tề Chính bảo tôi vào."

Thẩm Cảnh Niên mỉm cười, lại ho khan vài tiếng: "Có mấy câu nói...thừa dịp còn thời gian, nói cho em nghe."

A Yên gật đầu: "Được."

Tiếng nói của hấn rất nhẹ: "Ông chủ Trịnh không phải chốn về tốt, chờ tôi đi rồi...khụ, người tiếp nhận Bách Nhạc Môn, sẽ là Sở tiên sinh của công ty vận tải Hồng Thông, hấn là người hào phóng, nhưng trong nhà đã có bảy phòng thê thiếp, bên ngoài còn có vô số tình nhân đếm không hết, nếu em không muốn ở cùng hấn, thì thừa lúc còn sớm rời khỏi Bách Nhạc Môn, phân hợp đồng gia của em..." Hấn nhìn cô gái trước mặt, vẻ mặt ôn nhu, cười nhẹ: "Tôi đã sớm dứt rồi."

A Yên lắc đầu: "Nói sớm như thế ngài sẽ hối hận."

"Nếu có thể gặp em sớm một chút..." Thẩm Cảnh Niên cười khổ, lắc đầu, thì thầm nói: "Thôi, nhiều lời vô ích. Em gọi Tề Chính vào đây, có vài chuyện trên phương diện làm ăn..."

"Thẩm tiên sinh."

Thẩm Cảnh Niên giật mình: "Hà?"

A Yên đi tới bên giường, tay đặt trên miệng vết thương của hấn, tùy ý để vết máu nhuộm đỏ bàn tay trắng nõn tinh tế: "Một đời này của ngài, còn gì tiếc nói sao?"

"Có."

"Là cái gì?"

"Nhiều lắm."

A Yên cười khế: "Chọn cái quan trọng nhất nói."

Thẩm Cảnh Niên nhắm chặt mắt lại: "Nghĩ rằng, có thể đợi đến ngày nào đó.... Đất nước thái bình, dân chúng yên ổn." Hấn cười khổ, còn rất nhiều điều tiếc nuối không cam lòng, khẽ than nhẹ một tiếng, tự giấu nói: "Cảm thấy kỳ quái không? Tôi sinh ra ở thời loạn lạc, được hưởng phú quý từ thời kỳ khó khăn này, cuối cùng một đời ngắn ngủi lại ngóng trông đến hòa bình thịnh vượng."

A Yên nói: "Không kỳ quái, con người là động vật phức tạp." Dừng một chút, rút tay lại, dùng khăn để bên cạnh xoa xoa, không vòng vo nữa, hỏi: "Kẻ thù của ngài là ai?"

"Nhiều lắm..." Thẩm Cảnh Niên nghiêng đầu, cười cười: "Em hỏi cái này làm gì?"

"Kẻ động thủ tối nay."

Thẩm Cảnh Niên nói: "Mấy người có khả năng, đáng tiếp không để lại người sống."

A Yên hừ nhẹ một tiếng, trong mắt xẹt qua một tia sát khí: "Có để lại, nhốt trong xe. Đợi lát nữa tôi tự trở về, để Tề Chính lái xe của tôi đưa ngài, người ở sau thùng xe kia cho các người thẩm vấn mấy ngày, sau tôi còn muốn gặp hẳn.... phải còn sống, lúc các người xuống tay nhớ để tâm một chút."

Tìm Thẩm Cảnh Niên đập mạnh loạn nhịp, tay đè lên vết thương, bỗng nhiên phát hiện một điều bất thường. Đã không chảy máu nữa, thậm chí.... còn không cảm giác được đau đớn.

Ánh mắt của hắn dần tối, thấp giọng hỏi: "Tại sao lại cứu tôi?"

A Yên để khăn bông xuống, trả lời: "Không phải cứu ngài, chỉ là mượn tay ngài thay mặt tôi báo thù... Ngài mau chóng bắt lấy kẻ cầm đầu." Quay đầu lại, nhìn bộ quần áo nhuộm đầy máu của hắn: "Kẻ địch của kẻ địch chính là bằng hữu, chúng ta bây giờ miễn cưỡng cũng coi như là đồng minh, ai phải sát thủ, ai ra lệnh, những người tham dự, một kẻ cũng không được buông tha... Đạo lý này, Thẩm tiên sinh so với tôi nên rõ ràng hơn."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 4 - Chương 45-2: Mỹ nhân dân quốc (11)

Editor: Cà ri

A Yên về đến nhà thì trời cũng đã sắp sáng.

Đường Tử Duệ ngồi trên ghế sofa, trắng đêm không ngủ. Mẹ Hà ngồi bên cạnh chợp mắt một lát, lúc này cũng đã tỉnh dậy rồi, vừa mới đun một bình nước vừa đi ra thì thấy cô gái đeo túi đi tới bị dọa đến nhảy dựng lên: "Tiểu thư, cô đi đâu mà cả đêm không thấy về... Cô, sao trên quần áo của cô nhiều máu như vậy? Để tôi gọi điện thoại cho bác sĩ Phương...."

A Yên khoác tay, mặt mũi nói: "Không phải máu của tôi."

Giọng nói của Đường Tử Duệ có chút khàn, vẻ mặt mặt mũi: "Chị đi đâu?"

"Mới từ nhà bác sĩ Phương về."

Đang nói thì con vẹt trong lồng hắng giọng hét ầm lên: "Xinh đẹp! Mỹ lệ!"

Mặt A Yên sầm lại, có chút ừ ừ, bỏ túi trong tay xuống tay vị sofa: "Hôm nay không xinh đẹp, cũng không mỹ lệ, phiền chết rồi!"

Con vẹt vỗ vỗ cánh, mở to đôi mắt như hạt đậu.

A Yên ngẩn ra, giọng nói hòa hoãn những vấn đề oái: "Bảo bối ngoan, không phải ta nói người phiền, là đang nói điều dân hại ta phiền.... Vốn là đang vui vẻ đoạt giải thưởng, việc vui làm hỏng chuyện, thực sự xui xẻo."

Đường Tử Duệ lại hỏi: "Máu trên người chị là của ai?"

A Yên cuối đầu nhìn thoáng qua, là của Thẩm Cảnh Niên và người mặc áo đen hơi do dự, cuối cùng nói: "Thẩm Nhị gia của Bách Nhạc Môn, phần nhiều là của hắn còn lại chính là của điều dân."

"Tại sao chị lại cùng hắn dây dưa không...." Đường Tử Duệ bật thốt lên mấy chữ, ánh mắt âm thầm vài phần, thấp giọng nói: "Chị ở Bách Nhạc Môn ca hát, là vì tiền, chỉ cần có tiền chị có thể yên phận ở nhà có phải không?"

A Yên liếc mắt nhìn hắn nói: "Đương nhiên không phải, có tiền có thể mua này nọ, làm chị trở nên xinh đẹp hơn, hát có thể làm cho rất nhiều người khen chị xinh đẹp, đạo lý đơn giản như vậy, cậu đừng có pha trộn nhầm lẫn."

Đường Tử Duệ bị chọc tức hồng rồi, mặt tối sầm lại đi lên lầu.

A Yên uống canh mẹ Hà đưa tới, rồi cũng trở lại trong phòng.

Vừa đóng cửa, lập tức cầm gương Cổ Đồng lên chữa trị vết cắt trên mặt, nhìn ngang liếc dọc, nhìn trên nhìn dưới, cái trán cũng sắp đập vào mặt gương... Mãi tới tận khi không nhìn thấy nữa mới coi như thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Lão Cổ Đồng đồng tình nói: "Cái thời đại này thật nguy hiểm, ngồi trên xe cũng có thể trúng đạn." Thấy A Yên không nói lời nào, nó buồn bực ngán ngẩm phát ngốc một lát, bỗng nhiên lại nói: "Đúng rồi kìa chú, nhanh chóng bắt Đường Tử Minh đi, hán với Kiều Thu Lộ đang lên kế hoạch kết hôn rồi."

A Yên hồ hững nói: "Không phải xoát giá trị hảo cảm của hán sao?"

Lão Cổ Đồng gật đầu: "Đúng vậy, cho nên mới muốn trước khi hán kết hôn..."

A Yên cười một tiếng, lắc đầu: "Không, chờ hán kết hôn, vừa mới bắt đầu, hai người giống nhau lãng mạng mà lý tưởng hóa kết hôn sống cùng với nhau, mới chính là bi kịch."

Lão Cổ Đồng: "...Có ý gì?"

"Ta đã sớm nói rồi, công lược Đường Tử Minh rất đơn giản, điều ta cần làm rất ít, thậm chí có thể hoàn toàn khoanh tay đứng nhìn, đúng thời điểm thêm một mồi lửa là đủ."

Lão Cổ Đồng suy tư: "Thêm lửa thế nào?"

Dường như tâm tư của A Yên không đặt nên mặt này, giống như không nghe thấy, nói thầm một câu: "Cái thời đại không có mặt nạ này thực làm người ta nóng nực mà...." Sau đó liền mở cửa phòng ra, hướng về phía dưới lầu gọi: "Mẹ Hà, phòng bếp có dưa chuột hay không? Tôi muốn đắp mặt."

"..."

*

Thẩm Nhị gia của Bách Nhạc Môn bị tập kích, tin tức này rất nhanh liền truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, còn được đăng lên báo, tạo thành oanh động nhất thời, ngay cả Kiều Thu Lộ đang bận rộn vì việc kết hôn cũng nghe tiếng chạy tới an ủi.

Chẳng bao lâu sau, đêm khuya đầu đường lại vang lên tiếng súng, một vị hắc đạo đại nhân vật nào đó mới từ quán rượu đi ra, ngay tại chỗ bị bắn mấy phát súng, phơi xác đầu đường.

Rất nhiều người đoán là Thẩm Nhị gia ra tay trả thù.

Đương nhiên, phòng tuần bộ không tra được bất kỳ chứng cứ nào.

Mấy ngày sau, trong một gian nhà kho bỏ đi.

A Yên nhìn người đàn ông bị trói gô*, mặt mũi bầm dập, ngồi xổm xuống, dùng một chén nước lạnh hắt tỉnh hán: "Còn nhớ tao là ai sao?"

Trói gô: trói gô cổ và chéo cánh tay ra sau lưng.

Người kia ngẩn ngơ: "Cô nãi nãi...Cô nãi nãi tha mạng a, tôi đầu hàng đầu hàng, tôi biết sai rồi, là tôi ăn gan hùm mật gấu, là tôi không biết trời cao đất rộng, mới dám xuống tay với Thẩm Nhị gia, tôi thật sự đầu hàng rồi..."

"Cái này thì có quan hệ gì tới tao đâu?"

Người kia càng thêm đại ra.

A Yên đứng dậy, ngón tay khẽ vuốt ve một bên gò má: "Còn nhớ sao?"

"Nhớ... nhớ cái gì?"

A Yên hơi híp mắt lại: "Là mày nổ súng làm vỡ cửa kính trước của xe, mảnh kính vỡ xẹt qua mặt tao."

Người kia vẽ mặt cầu xin, đáng thương hề hề nói: "Tiểu nhân biết sai rồi, tôi... tôi vô liêm sỉ khôn kiếp, mới dám động thủ tới Nhị gia."

"Dám động thủ với Thẩm Nhị gia, không tính là không biết trời cao đất rộng, các người thiếu một chút nữa thì đã thành công." A Yên nhìn hán, giọng nói chuyển lạnh: "Dám làm mặt tao bị thương thì phải trả giá thật lớn." Cô đi sang một bên, im lặng, xoay người: "Đêm đó, tất cả sát thủ trừ mày đều chết hết rồi, tao để lại một mạng cho mày, mày biết vì sao không?"

Người kia sờ mặt sưng thành đầu heo của mình, sợ hãi nói: "Tiểu nhân... tiểu nhân còn có thể lọt vào mắt tiểu thư?"

A Yên cười lạnh: "Không, một súng tiến mày về Tây thiên, khó có thể xóa bỏ mối hận trong lòng tao. Tao sẽ phái người nhìn chăm chăm mày sớm tối, mỗi giờ mỗi phút đều kê tội trạng cho mày, tiến hành triệt để tẩy não, để từ nay về sau, chỉ cần mày nhắm mắt lại, cũng sẽ bị người đánh thức dậy, không được ngủ, mày mệt nhọc quá độ, ngay cả tư cách ngắt đi cũng không có. Chẳng mấy chốc, mày sẽ cầu xin được chết để giải thoát, nhưng không được, mày ngay cả tư cách chết cũng không đủ."

Người kia như một pho tượng hóa đá, sững sờ mà nhìn người phụ nữ trước mặt.

A Yên cúi đầu, nhìn găng tay trắng nõn, trên mặt không có biểu cảm, một lát sau, xoay người đi ra ngoài: "Tao chưa chết, mày còn phải sống, mày có thời gian cả đời để hối lỗi."

*

Thấy A Yên đi ra, Tề Chính xuống xe, mở cửa sau của xe: "A Yên tiểu thư mời."

A Yên nói một tiếng cảm ơn, ngồi vào, liếc mắt nhìn người đàn ông bên cạnh.

Ý cười hơi hột trên môi Thẩm Cảnh Niên, ánh mắt âm áp ôn nhu.

Quân tử khiêm tốn, ôn nhuận nhu ngọc.

Cũng chính là người đàn ông này, trong buổi tối mấy ngày hôm trước, hấn ngồi trong xe, từ cửa sổ xe hơi hé mở, nhìn kẻ thủ co cấp, chảy đầy máu ngã trên mặt đất, trong mắt không có độ ấm, cứ như vậy thường thức quá trình đau khổ chết đi của đối phương.

Thậm chí hấn từng hạ lệnh xuống, cố ý điều chỉnh góc độ nổ súng để cho người kia khi ngã xuống thì mặt có thể vừa vặn đối diện với ô tô. Hấn muốn hình ảnh trước khi người kia chết nhìn thấy chính là hấn, người thắng cuộc.

Âm ngoan đến bước này.

A Yên nhướn mày: "Nhìn cái gì? "

Thẩm Cảnh Niên giờ tay lên, ngón tay thân mật vuốt nhẹ khuôn mặt cô: "Vết thương trên mặt đường tốt rồi?"

A Yên thở dài: "Bình thường thôi, không để lại sẹo, nhưng vẫn có ảnh hưởng."

Thẩm Cảnh Niên cười khế, nói với Tề Chính đang lái xe: "Đưa Trương tiểu thư về ngõ Thanh Đồng."

Xe chạy đến ngõ Thanh Đồng số 36, A Yên xuống xe, vừa vặn đụng phải Đường Tử Duệ mới từ bên ngoài về.

Thiếu niên gần đây mới cao lên, nhìn A Yên đã không cần giống như trước đây, liễu mạng ngẩn đầu nhìn. Hấn nhướn mày, nhìn sang ô tô một bên, từ trong cửa xe, nhìn thấy người đàn ông mặc trường bào truyền thống màu xanh kia.

Gương mặt này, hấn từng thấy qua trên báo.

Chỉ dừng lại trong nháy mắt hấn liền xoay người theo A Yên vào nhà.

Trong xe, Tề Chính cũng nhướn mày: "Đứa bé kia nhìn không lớn nhưng ánh mắt rất dữ."

—— như một con sói.

Thẩm Cảnh Niên không trả lời, sau một lát, nói: "Đi thôi."

Đi được nửa đường, Tề Chính nhớ tới chuyện đã xảy ra vào buổi tối ngày hôm ấy, vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi... Người phụ nữ kia đột nhiên xuất hiện ở cửa sổ, sau khi hấn ngắt đi, lấy tình huống lúc đó của Nhị gia, căn bản là không thể giết nhiều người như vậy, nhưng thì thể sát thủ nằm trên đất, còn có, ở trong nhà bác sĩ Phương, người phụ nữ kia rời khỏi không bao lâu, Nhị gia phản phó hấn đưa hấn về công quán Thân gia, tiếng nói, hơi thở cũng không yếu ớt như lúc trước.

Không đến mấy hôm, thương thế của hấn liền khỏi.

Thật sự... Quá kỳ quái.

"A Yên tiểu thư, đến cùng là người hay quý?" Không cẩn thận, đang suy nghĩ lại lỡ nói ra khỏi miệng.

Tề Chính suýt chút nữa cắn đứt đầu lưỡi, trên mặt hồng lên kỳ lạ, ngốc nghếch mở miệng: "Nhị gia, thuộc hạ không phải có ý đó."

Thẩm Cảnh Niên không tức giận.

Hấn chỉ cười, hơi hột nói: "—— Là người phụ nữ mà tôi muốn."

*

Đường Tử Minh rất nhanh liền kết hôn.

Tối hôm đó, hấn bị mấy người bạn tốt kéo đến Bách Nhạc Môn, nói là muốn chúc mừng hấn, chúc hấn lại sắp phải thoát khỏi hàng ngũ những độc thân rồi.

Đường Tử Minh vừa nghe được chữ "Lại", thì nhớ tới cuộc thi hoa khôi đêm hôm đó, vợ trước đứng trên sân khấu hào quan bốn phía, trong lòng khó chịu cảm thấy không thoải mái.

Thực ra cũng không cần thiết.

Tổng công cũng không đến hai người biết thân phận của A Yên, biết cái người danh chấn bến Thượng Hải, người phụ nữ thành thạo điều luyện ở trong một đám nhân vật tai to mặt lớn, lại từng vì hắn rửa tay nấu cơm.

Còn chuyện xấu liên quan tới A Yên, nhiều lắm.

Cô qua lại với Thanh bang, có quan hệ rất tốt với ông chủ Trịnh. Lại cùng Thẩm Nhị gia thường xuyên ra ra vào vào, theo tin tức đáng tin cậy, Thẩm Cảnh Niên là người duy nhất vào ngõ Thanh Đồng số 36, mặc kệ có làm những chuyện gì khác hay không, chỉ ít là người đàn ông được uống một chén trà rồi đi.

Đã có người ngầm mở đánh cuộc, đánh cược vị cả sĩ đang hồng này cuối cùng sẽ rơi vào nhà nào.

Ngày ấy Đường Tử Minh đến Bách Nhạc Môn, A Yên không có ở trên sân khấu ca hát.

Hắn cảm thấy thoải mái không ít, chơi cũng càng thêm thỏa thích, mãi đến tận khi tiền mấy vị bằng hữu rồi đi, đi ra cửa lớn lấp lóe đèn nê ông, trong bóng đêm, hắn chợt nhìn thấy cô gái dựa vào tường đứng một bên.

Trong tay A Yên kẹp điều thuốc, nhưng lại không châm lửa, nhìn về phía hắn nở nụ cười.

Hai chân Đường Tử Minh nặng trĩu, không biết nên đi hay lên ở lại, cuối cùng vẫn đi tới. Tình cảm của hắn đối với A Yên rất phức tạp. Nhưng từ đầu tới cuối hắn vẫn nhớ, cô gái này đã từng vì hắn mà sinh một đứa con trai đoán mệnh. Dù thế nào thì hắn vẫn nên khuyên co một lần.

"A Yên." Đường Tử Minh gọi tên của cô, thật lâu sau mới nói câu tiếp theo: "... Em như vậy, anh cũng không muốn bình luận cái gì, có thể em không ở Bách Nhạc Môn ngốc cả đời, nhưng em cũng nên vì tương lai của mình mà suy nghĩ. Trương Phổ ca bởi vì hành vi của em, đã vô cùng thất vọng, hơn nữa...." Hắn dừng một chút, không nói tiếp.

A Yên cười nhẹ, đem điều thuốc trong tay bỏ vào bóp da, hỏi: "Hơn nữa cái gì?"

Đường Tử Minh hơi chần chờ, nhìn hai bên một chút, dường như sợ có người nghe trộm, thấy xung quang không có ai, mới nói: "Trịnh tiên sinh không phải nhân sĩ chính phái, Thẩm Nhị gia cũng rất nguy hiểm....em đừng thấy hắn luôn ôn tồn lễ độ, giống như mặt Phật tươi cười, anh nghe người ta nói, án chết ở quán rượu lần trước.... chính là hắn sai người làm ra."

A Yên nghe xong cũng không có nhiều phản ứng: "Còn gì nữa không?"

Đường Tử Minh ngắt ra: "Còn gì?"

A Yên cúi đầu cười, đứng thẳng người: "Trịnh tiên sinh a, thành ngữ bốn chữ cũng không nói được mấy câu, học thức không cao. Thẩm Nhị gia quá thâm trầm, không biết lấy lòng làm tôi vui." Cô giơ một ngón tay tinh tế thanh tú lên, đâm vào ngực hắn, ôn nhu nói: "Tôi thích người đàn ông sôi động, không bị gò bó, có thể đem hết tất cả tình cảm yêu mến, dùng lời văn hoa mỹ nhất nói hết ra...." Ngẩng đầu, đôi mắt trắng đen rõ ràng nhìn hắn chăm chú, tiếng nói nhỏ nhẹ: ".....Tôi yêu thích thế nào, anh thật sự không biết sao?"

Dưới màn đêm và bầu trời đầy sao, ánh sáng đỏ cam mập mờ.

Mặt cô gái lúc sáng lúc tối, ánh mặt giống như thâm tình, lại giống như lạnh lùng, như gần như xa.

Sắc mặt Đường Tử Minh đột nhiên đỏ bừng, xoay người, chạy trốn chết.

Phía sau, A Yên che miệng cười vài tiếng, lắc đầu, đi trở về.

*

"Chà, tên Đường Tử Minh này thật giỏi, dám ở sau lưng ngài cùng A Yên tiểu thư mách lẻo, lá gan cũng quá lớn rồi." Tề Chính nghe được tin từ người tới hội báo, rất là bất mãn: "Thật may, chuyện ở quán rượu A Yên tiểu thư cũng biết, Đường Tử Minh hắn quản chuyện gì? Hắn cũng đã đăng báo ly hôn...."

Thẩm Cảnh Niên giơ một tay lên, ý bảo hắn không cần nói lời tiếp theo.

Tề Chính im bật, ghen có chút khó chịu, mới nói: ".....Thuộc hạ đi tìm A Yên tiểu thư?"

Thẩm Cảnh Niên gật đầu.

Tề Chính đi rồi, mở cửa ra, hắn cũng đi ra ngoài, đứng trước cửa phòng nghỉ, nhìn xuống, y hương tán ảnh khắp nơi, kiểu diễm phong tình.

Không bao lâu, phía sau vang lên tiếng nói quen thuộc: "Thẩm tiên sinh."

Thẩm Cảnh Niên cũng không quay đầu, dưới tầng là giọng ca ngọt ngào, tiếng nói cầu khẩn liền có vẻ lạnh nhạt u buồn: "Trương tiểu thư, em cảm thấy tôi khó chịu sao?"

A Yên thở dài: "Ngài lại học người ta nghe lên góc tường sao? Thói quen này không tốt, tôi cũng không phải nói cho ngài nghe, người khác ở sau lưng tôi nói cái gì, tôi cũng không so đo."

Thẩm Cảnh Niên cười nhạt, quay người lại, hơi cúi người xuống, hài hước nói: "Tôi không biết lấy lòng làm em vui?" Thu lại ý cười, khẽ nhún mày, giọng nói càng dịu dàng: "Không bằng, thử xem?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 46: Mỹ Nhân Dân Quốc (12)

Editor: Tịch Nguyễn

Ban đêm ở Bách Nhạc Môn luôn ồn ào náo nhiệt. Trên sân khấu, nhảy múa hòa hợp, tiếng hát nhộn nhịp. Phía dưới, nam nữ thỏa thích nhảy múa, trêu đùa, lông mày cuối mắt đều ngập tràn tình ý.

Thế giới hỗn loạn ngoài kia cách rất xa nơi đây, làm cho con người phát ra một loại kích thích say đắm, muốn phò ra tất cả nhiệt tình và điên cuồng.

Trên tầng rất yên tĩnh.

Vài người đàn ông đội mũ canh giữ cuối hành lang, ngăn cách tiếp xúc của phòng nghỉ và thế giới bên ngoài.

Trầm Cảnh Niên đang dựa vào lan can, dưới ánh đèn mờ mờ dung mạo của hắn thêm phần mờ hồ.

Hắn nói, không bằng thử xem.

A Yên mỉm cười, nhìn chằm chằm hắn, giọng điệu mang vẻ chế giễu: "Thẩm tiên sinh, tôi vẫn nhớ ngài từng nói, bảo tôi đừng quá xem trọng mình."

Giọng nói ngọt ngào mà dịu dàng.

Nếu không phải bờ môi không nhếch lên mang ý xấu, thì giống như đang làm nũng.

Trầm Cảnh Niên đưa hai tay ra sau lưng, nhướn nhướn mày: "Nhất định phải tính nợ cũ sao?"

A Yên không trả lời, lại nói: "Tôi vẫn nhớ, hộp đồng kia của tôi, bị ngài đốt rồi đấy."

Thẩm Cảnh Niên giờ tay, ngón tay thon dài nhẹ nhàng bóp nhẹ mũi cô: "Trương tiểu thư, trí nhớ của cô thật tốt."

A Yên mỉm cười, lại gần hắn, hai tay đặt lên cánh tay hắn khẽ nói: "Thông thường mà nói, phụ nữ đối với đàn ông theo đuổi mình, có yêu thích, có ghét. Nhưng tôi khác họ, chỉ cần đàn ông làm tôi hài lòng nhưng đừng quá bám dính tôi, tôi đều rất thiện ý mà đối xử chân thành với họ.....có chút mong chờ."

Thẩm Cảnh Niên nghe cô nói nghiêm túc nói lời vô lý như vậy, lắc đầu mỉm cười.

A Yên đảo mắt một vòng quanh hắn, thật thật giả giả nói: "Hay là tôi cho ngài vài gợi ý?"

Thẩm Cảnh Niên lắc đầu: "Không cần."

A Yên không tin lắm, lại hỏi: "Thật sự không cần?"

Trầm Cảnh Niên cười nhẹ, đột nhiên nghiêng người về phía trước, hai người cách nhau rất gần, ánh mắt chạm vào nhau, hơi thở quấn quýt: "Sẽ không khiến em thất vọng, yên tâm."

Một thoáng đó đôi môi mỏng nhẹ nhàng lướt qua cô.

A Yên: ".....Chỉ mong là vậy"

Thẩm Cảnh Niên lại cười, lịch sự gật đầu với cô coi như lời từ biệt rồi quay đi.

A Yên đột nhiên nói: "Thẩm tiên sinh, đây xem như phúc lợi của ân nhân cứu mạng à? Tôi vẫn giữ câu cũ, không bán tâm, không bán tình cảm."

Thẩm Cảnh Niên đứng lại, quay đầu: "Đứng mà cũng không đứng."

A Yên nhún mảy: "Tôi không thích giải đó, cũng không quen nhún nhện, có gì cứ nói thẳng."

Trầm Cảnh Niên trầm mặc một hồi, bình tĩnh nói: "Trước nay Thẩm mỗ là một người sắp chết, có rất nhiều băn khoăn, có một số việc không tiện ra tay, có mấy người....." Hắn dừng lại một lát, mới nói: "...Không muốn gượng ép." Hắn quay lại vài bước đứng trước mặt cô, đưa tay vén tóc mai của cô ra sau tai: "Những thứ em muốn tôi sẽ cho. Còn thứ tôi muốn...."

A Yên nhìn hắn, chờ đợi câu tiếp theo.

Thẩm Cảnh Niên cười cười, thanh âm dịu dàng: "Em cứ xem rồi cho tôi "

A Yên cười thành tiếng, lắc đầu, giờ một tay lên rồi bước đi: "Vậy thì tôi thật chờ mong đấy, Thẩm tiên sinh"

*

Tin tức lớn nhất gần đây của Bách Nhạc Môn không nghi ngờ gì chính là Thẩm Nhị gia muốn làm giai nhân vui vẻ, vung vô số tiền mua tranh mua chữ, người có tài đều có thể tham dự.

Trong phút chốc, không chỉ ở Thượng Hải ngay cả các tỉnh lân cận, thậm chí các văn khách ở Bắc Bình xa xa cũng nghe tin mà chạy cả ngày lẫn đêm vội vàng đến.

Từ trước đến nay, nơi mà các nhà văn tụ tập đều rất lịch sự, tao nhã không giống các chốn chơi bởi bình thường, huống chi lần này vừa có thể thân cận mỹ nhân phong hoa tuyệt đại, vừa được lấy tiền thù lao, kẻ đàn mới không đến.

Buổi tối, đèn hoa vừa lên, ở Bách Nhạc Môn xuất hiện một cảnh tượng náo nhiệt.

A Yên tiểu thư nổi tiếng khắp bên Thượng Hải hát trên sân khấu, phía gần sân khấu những phần tử tri thức cầm lấy bản vẽ, lấy giấy bút, vùi đầu sáng tác, đến khi A Yên hát xong đi xuống, cảm xúc lại như suối tuôn ra, người vẽ nhanh đã cầm lấy tác phẩm dựng lên.

A Yên rất vui, lòng rộn ràng như hoa nở.

Bạo quân, hòa thượng và thư sinh đều là những người hồ ly tinh chọn lựa đầu tiên.

Trong đó, bạo quân thì có thể lợi dụng, hòa thượng để trêu đùa, còn thư sinh.....chính là câu chuyện thê mỹ, phong hoa tuyết nguyệt lưu truyền trong các dân gian.

Làm cho người ta thật mê hoặc.

A Yên nghe thấy những từ ngữ hoa mỹ, miêu tả vẻ đẹp của mình với nhiều góc độ khác nhau, những bài văn phong phú, muốn bao nhiêu hoa mỹ có bấy nhiêu hoa mỹ, lại không trùng lặp, thể giới quả thật rất đẹp, Bách Nhạc Môn không hổ là một địa điểm tốt, đối với ông chủ đằng sau Thẩm tiên sinh cũng thuận mắt hơn.

Nhưng mà, những tên nhà thơ kia mỗi lần vui sướng quá độ, muốn lại gần sờ bàn tay nhỏ, véo véo khuôn mặt nhỏ nhắn để dâng lên chút linh cảm thì bên cạnh lại lại vang lên âm thanh lạnh như băng của Tề Chính.

"A Yên tiểu thư, Nhị gia đã nói, vui vẻ thì vui vẻ, chớ động chân động tay."

Mất hứng.

Cũng không sao, A Yên cầm lấy bức tranh vẽ cô, cẩn thận cất đi, nhắc nhở bản thân lúc rời đi nhất định không được quên mang theo.

Trải qua vài ngày thật khá tốt, một hôm A Yên bị gọi vào phòng Thẩm Cảnh Niên.

Trời se lạnh, Thẩm Cảnh Niên đeo kính gọng vàng, cổ quàng khăn trắng, ngồi trên sofa đơn đọc sách, nghe thấy tiếng mở cửa ngẩng đầu: "Đến rồi"

A Yên nét mặt tỏa sáng, đến bên cạnh hắn, ngồi lên tay vịn: "Thẩm tiên sinh, ngài thật là một người tốt."

Thẩm Cảnh Niên không cho là đúng: "Thế ư."

A Yên đẩy mắt không che giấu sự đắc chí vừa lòng, rất tự nhiên lại gần hắn: "Ngài chọn một chỗ nha... dù sao phía Đường Từ Minh vẫn sớm, nào, ngài tùy ý chọn một nơi, chúng ta cùng vui vẻ."

Thẩm Cảnh Niên: "Địa điểm đã quyết định rồi."

A Yên hỏi: "Ở đâu?"

Trầm Cảnh Niên bỏ sách xuống, gỡ kính: "Ngày kia, nhà tôi tổ chức vũ hội, em nhảy của tôi, cùng tôi tiếp khách."

A Yên nhìn hấn: "Lại là vũ hội, ngài thích khiêu vũ đến thế à?"

Thẩm Cảnh Niên trả lời: "Có vài vụ làm ăn, mấy cái người nước ngoài kia thích khiêu vũ, đợi bọn họ vui vẻ rồi, cũng dễ nói chuyện."

A Yên hiểu ra, gật đầu: "Được rồi." Nhớ lại cậu thanh niên vừa nảy phong độ, trí thức, kích động mà đọc văn diễn cảm, không khỏi mặt mày hớn hờ, dùng giọng điệu ngọt ngào: "Thẩm tiên sinh, đừng nói cùng ngài tiếp khách, dù ngài muốn tôi đi dỗ dành những người nước ngoài kia, tôi cũng vô cùng cam tâm tình nguyện! Đúng rồi, những người nước ngoài kia có văn hóa chứ? Tuy rằng tôi không hiểu ngoại ngữ, nhưng vẫn có thể nhờ người phiên dịch giúp, đợi bọn họ viết cho tôi."

Thần sắc Thẩm Cảnh Niên trầm xuống.

A Yên biết rằng lúc này đắc ý quá mức, nói năng không kiêng dè, những lời nên nói không nên nói đều nói ra rồi, khẽ hừ một tiếng, không nói nữa.

Thẩm Cảnh Niên: "Lại đây ngồi."

A Yên rất biết điều mà ngồi lên đùi hấn, thân mật ôm gáy hấn, cười dịu dàng: "Thẩm tiên sinh, ngài là người thông minh, lại biết nhiều, thật tốt....Nếu như không phải quá lạnh lùng, liệu có thể cùng tôi chơi trò tình nhân nhỏ, ngài nhất định có thể vượt qua các bạn giurong của tôi, trở thành tình nhân được tôi yêu thích nhất."

Thẩm Cảnh Niên thoáng nở nụ cười, thần sắc bình thản, lời nói vẫn hàm súc khó dò, hỏi: "Em từng có rất nhiều tình nhân?"

"Đương nhiên, nói ra sẽ dọa chết ngài đấy." A Yên nhếch mày với hấn, vờ đứng đắn: "Không so sánh thì không đau lòng, thế nào, ngài mắc bệnh nan y không chữa được, hay thanh tâm quả dục nhiều năm không tự tin với bản thân mình, sợ à?"

Thẩm Cảnh Niên than thở: " Trương tiểu thư"

A Yên hỏi hấn: "Thế nào?"

Thẩm Cảnh Niên: "Lúc em vui vẻ, đều kiêu ngạo như thế sao?"

A Yên cười: "Tôi vui hay không vui cũng đều kiêu ngạo như vậy...." Dừng lại một lúc, cô nhún mày: "Thôi đi, ngài nói cũng đúng, dạo này hơi quá rồi, không phải chuyện gì tốt."

Thẩm Cảnh Niên cười hai tiếng, không để ý lắm, lại nói: "Ngày kia tôi đón em."

"Được"

*

Buổi tiệc hôm đó, A Yên trang điểm rất xinh đẹp, xịt lên chút nước hoa rồi đi xuống nhà, chợt nghe thấy Anh Vũ kêu: "Xinh đẹp! Mỹ lệ! chim sa cá lặn...."

A Yên nở nụ cười: "Bảo bối ngoan, thật đáng tiếc mi chỉ có thể nói vài câu đơn giản, ta thật hận không thể mời một vị tiên sinh ngày ngày đến dạy người nói chuyện."

Anh Vũ lại kêu: "Vân tường xiêm y, hoa tường dung*"

*Một câu thơ của Lý Bạch liên tưởng đến Dương quý phi, mây là y phục của nàng, còn hoa là dung mạo của nàng.

A Yên đáp: "Đúng, ta ngày nào cũng muốn mỹ nhân thịnh thế."

Mẹ Hà làm việc bên cạnh, nghe thấy cuộc đối thoại không thể tưởng tượng được của một người một chim, thở dài: "Tiểu thư, nếu lão gia, phu nhân vẫn còn sống mà nhìn thấy dáng vẻ này của tiểu thư sẽ rất đau lòng đấy! Tiểu thư cả ngày không ca hát thì lại nhảy múa, Thẩm nhị gia vừa nhìn đã biết là kẻ trăng hoa lão luyện, có thể dựa vào được sao? Vẫn nên tìm người thành thật thì hơn."

A Yên đáp: "Bộ dạng này của ta, muốn tìm một người thành thật, không phải là lừa người ta à? Ta chính là thích chơi với những kẻ trăng hoa lão luyện đấy, so lại còn đỡ thương tâm hơn."

Mẹ Hà lắc đầu, miệng lẩm bẩm: "Tạo nghiệp, tạo nghiệp!"

A Yên đeo hoa tai ngọc trai, xoay người, nhìn thấy Đường Tử Duệ đang đứng ở cạnh cửa, nói: "Cậu về muộn rồi, mẹ Hà để đồ ăn trong bếp, cậu tự đi hâm lại rồi ăn...."

Ánh mắt Đường Tử Duệ khẽ đổi: "Chị đừng xem tôi như trẻ con!"

A Yên kì quái liếc hấn, nhún vai: "Tùy cậu"

Ngoài cửa, còi ô tô vang lên hai lần.

A Yên đi giày cao gót màu vàng, phúi mái tóc dài, đứng lên, muốn đi ra ngoài.

Đường Tử Duệ đột nhiên đứng chắn trước cửa.

A Yên nhìn hấn một lúc, cúi người, nhìn chòng chọc vào mắt hấn: "Chị ý à, thích khiêu vũ, thích ca hát, thích các loại đàn ông thú vị....nhưng lại không thích chơi đùa với trẻ con."

A Yên nói rồi đẩy hấn ra, trực tiếp đi ra ngoài.

Đường Tử Duệ đuổi tới cửa: "Tôi không phải cả đời đều là trẻ con, tôi đã mười ba tuổi rồi."

A Yên lại nhìn hấn: "Ồ"

Tề Chính xuống xe mở cửa, A Yên liền ngồi vào trong xe.

Xe chạy, lớp xe còn đẩy ra khỏi bụi, dần dần đi xa.

Đường Tử Duệ xiết chặt nắm đấm, đứng ở đó rất lâu mới vào nhà.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 46-2: Mỹ nhân dân quốc (13)

Editor: Tịch Nguyễn

Trong xe, Thẩm Cảnh Niên từ kính chiếu hậu phía trước nhìn thấy cậu thiếu niên, vẻ mặt không đổi hỏi: "Hấn là em trai của Đường Tử Minh?"

A Yên nhìn hấn qua trong gương nhỏ, không yên lòng: "Ừ"

" Bao nhiêu tuổi?"

"Mười ba"

Thẩm Cảnh Niên im lặng một hồi, mở miệng nói: "Cũng không nhỏ."

A Yên nhìn hấn nói: "Nhìn không ra, ngai với cậu ta mà lại có tiếng nói chung, hay là anh dừng xe, cùng hấn nói chuyện nhân sinh."

Thẩm Cảnh Niên cười ôn hòa: " Tôi tìm cậu ta nói chuyện, em yên tâm ư?"

A Yên giả bộ bình tĩnh: "Tôi đã quên mất, trên tay Thẩm Nhị gia oan hồn vô số, giết người phóng hỏa, quả thực không hợp giáo dục trẻ con."

Tề Chính lái xe phía trước xen môn vào: "A Yên tiểu thư, cô không cần nói linh tinh."

Thẩm Cảnh Niên lại cười: "Mạng người vô số, oan hồn cũng không đến mấy cái, nhưng mà thắng làm vua thua làm giặc."

A Yên không có hứng thú với đề tài này, tiếp tục đem sự chú ý đặt lên gương của mình.

*

Hon tám giờ, khách mời đến khá đông đủ.

A Yên đứng bên cạnh Thẩm Cảnh Niên, khoác lấy cánh tay của hấn, cùng hấn đi đến chính giữa sảnh khách mời, nghe hấn cùng mọi người chậm rãi nói chuyện, chỉ đứng mỉm cười, nếu bọn họ khen bạn gái Thẩm tiên sinh xinh đẹp cô liền cảm ơn một câu, nụ cười càng thêm chân thành.

Ánh mắt người ngoài nhìn Thẩm Cảnh Niên tràn đầy ao ước, ngưỡng mộ.

Ca sĩ đứng đầu Bách Nhạc Môn danh chấn Thượng Hải cũng đi theo hấn.

Cô gái vừa có mỹ mạo vừa có danh tiếng đứng bên cạnh hấn, chính là một loại biểu tượng cho địa vị thân phận hấn, giống như một bảo vật, một bộ quần áo đắt giá.

Ít nhất, trong mắt Đường Từ Minh chính là như vậy.

Vừa tới vườn hoa công quán Thẩm gia, hần liền nhìn thấy hai người kia sóng vai mà đứng, Thẩm Cảnh Niên nói chuyện với người ngoại quốc vài câu, lại quay qua vén mấy sợi tóc cô gái, hơi cúi đầu, nói thầm vài câu vào tai cô, cô gái liền cười lên, cặp môi đỏ mọng cong lên vẻ sung sướng.

Đường Eâuê Minh chỉ cảm thấy thất vọng.

Người đàn ông kia, rõ ràng lấy A Yên làm vật phẩm khoe khoang, không có chút nào tôn trọng.

Mà hần... Hần từng hi vọng A Yên có thể hiểu sự theo đuổi của hần, thoát ra khỏi sự trói buộc của xã hội cũ, trở thành một cô gái mới tự mình cố gắng độc lập, nhưng mà cô ấy lại đi con đường sai lầm, trở thành đồ chơi của đàn ông có quyền có tiền.

Nói không đau lòng là giả.

Kiều Thu Lộ nhìn ánh mắt của hần, lại nhìn Thẩm Cảnh Niên và A Yên phía trước, có chút không an tâm: "Từ Minh, chúng ta có thể không đi, em tới nói với Cảnh Niên một tiếng."

Đường Từ Minh lắc đầu.

Kiều Thu Lộ muốn nói lại thôi, cầm tay hần, đi đến.

A Yên vừa nghe Thẩm Cảnh Niên nói, tiếng trung của hai người ngoại quốc kia không lưu loát lắm, dùng tiếng anh nói với hần rằng bạn gái của hần vô cùng xinh đẹp, không khỏi cười ngọt ngào, dùng vốn tiếng anh sứt sọc nói lời cảm ơn.

Người ngoại quốc đi rồi, phía trước chính là hai người quen.

Vũ hội của Thẩm Nhị gia, được mời đúng là vinh hạnh, trừ khi có chuyện quan trọng rất ít người từ chối, vậy nên gặp hai người Đường Từ Minh và Kiều Thu Lộ, A Yên cũng không kinh ngạc.

Thẩm Cảnh Niên nhìn bọn họ: "Thu Lộ." Ánh mắt chuyển hướng đến vẻ mặt không tốt của Đường Cảnh Minh, gật đầu: "Đường tiên sinh."

A Yên cũng gọi theo hần: "Đường tiên sinh."

Ngữ khí mang theo chút nghiêng ngả.

Thẩm Cảnh Niên lườm cô.

A Yên hừ nhẹ, thu hồi ánh mắt cố ý gây sự, cười cười với Kiều Thu Lộ: "Kiều tiểu thư khỏe, thường nghe Thẩm..."

Thẩm Cảnh Niên giờ tay đặt lên môi, ho khan.

A Yên rất tự nhiên sửa lại: "Thường nghe Cảnh Niên nhắc đến cô, nghe nói cô cùng Đường tiên sinh muốn kết hôn, trước chúc mừng hai người, chúc hai người vĩnh kết đồng tâm, hạnh phúc mỹ mãn."

Kiều Thu Lộ trước đó đã gặp A Yên, kể từ khi biết thân phận của cô, gặp cô liền cảm thấy không biết làm sao, không ngờ đến lần đầu tiên chính thức gặp mặt cô lại sáng khoái như vậy, sừng sốt một lát, cũng cười đứng lên: "Cảm ơn cô, tôi cũng chúc người..."

Nói được một nửa, hậm hực dừng lại.

Chúc bọn họ cái gì đây?

Đều nói A Yên là tình nhân của Thẩm Cảnh Niên, cái quan hệ không minh bạch này, sao có thể nói ra miệng.

Tình cảnh chốc lát vô cùng ngưng đọng.

A Yên dường như không có cảm giác gì, tiếp tục chủ đề: "Cô có thể chúc tôi vĩnh viễn xinh đẹp như hoa."

Kiều Thu Lộ khẽ gạt mình.

Thẩm Cảnh Niên lắc đầu, kịp lúc lên tiếng: "Vào đi thôi, Thu Lộ, bạn em cũng đến. Đường tiên sinh..." Hần nhìn nam nhân hiện rõ địch ý trước mắt, cười cười: "....Mời."

Rốt cục, đợi mọi người đều vào trong, A Yên quay đầu hỏi: "Thẩm tiên sinh, tôi đứng bên cạnh lâu rồi, có thể tự do một lúc không?"

Thẩm Cảnh Niên đáp: "Chơi thật vui vẻ."

Bốn chữ, cũng là lần đầu tiên gặp mặt hần đã nói qua.

A Yên buông tay hắn, xoay người rời đi, ai ngờ vừa đi được một bước, tay hắn xiết chặt, quay đầu lại, liền nhìn thấy ánh mắt thâm thúy của hắn.

"Chơi vui vẻ có thể, nhưng đừng quá điên cuồng, ừm?"

A Yên không kiên nhẫn mà gỡ tay hắn: "Tôi biết rồi."

*

Sau khi vũ hội bắt đầu, Thẩm Cảnh Niên cùng vài thương nhân quen biết nói chuyện làm ăn, không rảnh bận tâm thứ khác.

Phía sân trước vẫn tốt, phía sân sau, ở góc nhỏ đại sảnh có người tranh chấp với nhau, hai người trẻ tuổi nhìn đáng vẻ yếu đuối trí thức, nên dùng trăng sáng trên trời ví von với A Yên tiểu thư hay là dùng mặt trời chói chang ví von thích hợp hơn vậy mà cãi nhau rùm beng đến mức mặt đỏ đến tận mang tai, chỉ thiếu vung tay đánh nhau.

Tám phần là uống nhiều quá.

May mắn không cãi nhau lớn, chỉ gây chú ý ở phạm vi nhỏ.

A Yên đối với nam nhân bởi vì ghen ghét mà đánh nhau thường sẽ khoanh tay đứng nhìn vui vẻ, lần này lại đến giảng hòa: "Trăng sáng hay mặt trời tôi đều thích, đừng cãi nhau nữa, đều là bảo bối ngoạn của tôi, đừng nặng tay, đánh hỏng não rồi làm sao có thể khen tôi đây..."

Nhiều người âm ỉ, không có mấy người nghe rõ.

Hai người kia Đường Từ Minh đều biết, hắn đứng đây nhìn, nghe thấy bọn họ vì vợ trước của mình tranh giành, thậm chí mất đi lí trí, hận không thể đánh nhau, sắc mặt tự dưng trở nên khó coi vô cùng.

Đội trận phong ba qua đi, hai người đều bị Thẩm Cảnh Niên phái người "mời" đi ra ngoài, hắn thấy Kiều Thu Lộ đang cùng bạn học nói chuyện, liền bước nhanh đến bên người A Yên, kéo cô đến ban công.

A Yên theo hắn ra ngoài, không giẫy dụa.

Đường Từ Minh hai tay bỏ vào túi áo, nặng nề nhìn vào mắt cô: "A Yên, em sao lại biến thành như vậy? Được rồi, cho dù em cảm thấy tôi phụ em, cũng không nên tự thương tổn bản thân mình để báo thù tôi. Em không giống với vũ nữ bán tiếng cười ở Bạch Nhạc Môn,"

"Đương nhiên không giống, tôi là đại minh tinh."

"Em..." Đường Từ Minh buồn bực, qua một lúc lâu mới lẳng lặng nói: "Bọn họ...những tên đàn ông mê luyến em những tên chạm vào em, bọn họ chưa thấy bộ dạng trước kia của em, nhưng tôi biết. A Yên." Hắn nắm chặt bả vai gầy của cô, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Em là cô gái tốt, em nên có cuộc sống tốt hơn."

A Yên lại cười cười, ngược mắt nhìn hắn: "Tôi tốt hơn trước rất nhiều. Đường tiên sinh, nghe vua nói một buổi hơn đọc sách mười năm, những điều anh trước đây nói với tôi, tôi đã hiểu hết rồi."

Sắc mặt cô nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, dùng giọng điệu nho nhã, nói nghịch lí hài hước: "Xã hội cũ trói buộc thiên tính tìm kiếm vui vẻ của phụ nữ, khác với thời đại này, tư duy nam tôn nữ ti tư duy là đáng xấu hổ, nên bị phá bỏ triệt để. Cho nên, tôi quyết định nâng lên quyền lợi của phụ nữ, xưa có thể thiếp vì một phu tranh giành, kéo tóc vạch mặt nhau. Bây giờ tình nhân của tôi vì tôi mà đánh nhau, chẳng phải rất tốt à."

Đường Từ Minh kinh ngạc không thôi: "A Yên.....em, em đang rất nghiêm túc, hay là nghiêm túc nói hươu nói vượn.""

Đôi mắt A Yên nhìn chòng chọc hắn, sau một lúc lâu, phốc một tiếng bật cười, lắc đầu: "Đương nhiên là trêu anh rồi, đồ một sách."

Đường Từ Minh trong lòng tim đập mạnh, không hiểu tại sao tim đập nhanh.

Hắn tận lực ngăn lòng ngực đang rung động, nói: "Rời khỏi Bạch Nhạc Môn đi, tôi có thể thay em thuyết phục Trương Phổ ca, khuyên hắn không ngại hiềm khích lúc trước tiếp nhận em"

A Yên từ chối cho ý kiến, chỉ đáp: "Nói tiếp đi."

Đường Từ Minh nói tiếp: "Thẩm Nhi gia có thể cho em cuộc sống vinh hoa phú quý nhất thời, nhưng lại không thể bảo vệ em cả đời không lo. Chẳng lẽ em không có cảm giác gì ư? Vừa rồi, hai người đứng bên ngoài, thái độ hắn đối với em hoàn toàn như một bộ quần áo, một cái đồng hồ đắt tiền, hắn khoe khoang với khách mời....Em không phải là đồ vật, em là một con người có máu có linh hồn. Hắn đối với em căn bản không tôn trọng."

A Yên nghe rồi nghe, thờ dãi.

Ngực Đường Từ Minh xiết chặt, tự dưng đau nhức.

A Yên nhạt nhạt đáp: "Cho dù lời anh nói đều là thật, vậy thì sao chứ?"

Đường Từ Minh á khẩu không trả lời được.

A Yên châm chọc nở nụ cười: "Lẽ nào, đợi anh đến cứu tôi ư?" Quay người, nhìn thấy hoa viên dưới bóng đêm, thanh âm cũng trở nên xa xôi: "Đường tiên sinh, nếu như không phải anh khư khư cố chấp, có lẽ....Tôi vẫn sẽ ở Đường gia, chăm sóc anh một ngày ba bữa, giúp anh quản lý việc vặt vãnh trong ngoài Đường gia, buổi tối, nhìn anh ở thư phòng đọc sách, làm cho anh chút điểm tâm, làm cho anh món canh anh thích nhất....những ngày an ổn như vậy sẽ không có nữa."

Yết hầu Đường Từ Minh chuyển động lên xuống, trong mắt có chút đau nhức.

Hắn há to miệng: "A Yên."

A Yên không quay lại, dưới bóng đêm, bóng lưng cô đơn bạc mạnh mẽ, nói không hết sự cô đơn.

"Tôi đã sớm không hận anh rồi, Từ Minh." A Yên quay lưng lại với hắn, nhạt nhạt nói: "Chúc anh hạnh phúc, không bao giờ hối hận vì lựa chọn ban đầu."

Nói xong, cô xoay người lại, đi vào bên trong.

Nội tâm Đường Từ Minh rung động, đuổi theo vài bước, đã thấy A Yên dừng lại, theo tầm mắt của cô nhìn lại, Thảm Cảnh Niên đang đi tới đây.

Nghe đồn vị kia trải qua nhiều gió tanh mưa máu, là nhân vật lớn hết sức quan trọng của bến Thượng Hải.

Hắn bề ngoài vẫn nhã, lịch sự, lại mang theo tâm địa tàn khốc ngoan độc.

Đường Từ Minh đột nhiên căng thẳng, không hiểu sao có một loại dũng khí muốn xông lên trước mặt A Yên. Hắn nghĩ, nếu như người kia muốn làm khó dễ, hắn sẽ bảo vệ cô.

Cô, cô đơn như vậy, bất lực như vậy.

Thảm Cảnh Niên trông thấy Đường Từ Minh chắn ngang giữa hắn và A Yên, vẻ mặt không đổi, chẳng qua là nụ cười ôn hòa thường treo trên môi đã mất đi độ ấm.

Ánh mắt của hắn nhìn vào mặt người đàn ông bên cạnh, lại nói với người đứng sau: "Xung quanh không thấy em, nên ra ngoài tìm em."

A Yên từ sau lưng Từ Minh đi đến, hỏi: "Chuyện làm ăn xong rồi?"

Thảm Cảnh Niên gật đầu.

A Yên lại hỏi: "Thuận lợi chứ?"

Thảm Cảnh Niên cười cười: "Khá tốt."

Hắn vươn tay, A Yên rất tự nhiên khoác tay hắn, không ngờ hắn lại buông tay, đan tay cô, mười ngón xiết chặt nhau.

A Yên nhìn hắn, không nói gì.

Thảm Cảnh Niên gật đầu với Đường Từ Minh: "Đường tiên sinh, xin lỗi không tiếp được."

A Yên theo hắn đi được hai bước, vào một lúc thích hợp quay lại nhìn Đường Từ Minh, sâu kín thờ dài.

Ánh mắt này, tiếng thở này, khiến Đường Từ Minh kiếp này không quên được. Tâm hồn nhớ thương.

*

Đợi đến lúc quán gia tiễn vị khách cuối cùng, đã là đêm khuya.

Thảm Cảnh Niên ngồi trong phòng khách, tay cầm chén rượu, giương như ngà ngà say.

A Yên nằm trên sofa, gối đầu lên chân hắn, giờ cao tắm gương, lúc thì kéo ra xa, lúc thì cầm lại gần, nhìn chăm chú.

Tề Chính cầm chìa khóa xe, mở miệng nói: "Thảm tiên sinh, để thuộc hạ đưa A Yên tiểu thư về nhà."

Thảm Cảnh Niên ngẩng đầu, liếc nhìn hắn.

Tề Chính cảm thấy hơi lạnh ở cổ.

A Yên cười: "Tề tiên sinh, anh đúng là không có mắt, Thảm tiên sinh muốn khấu trừ tiền lương của anh, phạt anh đi trông cửa."

Mặt đen của Tề Chính đỏ lên, lưng thừng đi ra ngoài.

Thẩm Cảnh Niên cười nhẹ.

A Yên bỏ gương xuống, nhìn hấn một lúc, thấy sắc mặt hấn ửng đỏ, không giống tái nhợt giống bình thường, mắt phượng dài nhỏ cũng hồng hồng giống như say mà cũng không phải, liền hỏi: "Say rồi ư?"

Trầm Cảnh Niên nhấp rượu trong ly, buông chiếc ly trong suốt xuống: "Đáng tiếc, vẫn tỉnh táo."

A Yên nói: "Tôi uống rượu cùng ngài nhé."

Thẩm Cảnh Niên hạ thấp giọng: "Làm việc khác với tôi."

A Yên đứng dậy, vươn tay với hấn làm ra tư thế hoan nghênh: "Được."

Thẩm Cảnh Niên ôm cô, đi đến cầu thang xoắn ốc, vào phòng.

Mọi thứ đều thuận lợi như nước chảy mây trôi.

Lưng A Yên chạm vào đệm giường mềm mại, ngón tay luồn vào mái tóc đen của hấn, mắt híp lại, ngực thở phập phồng, chợt nghe hấn khàn giọng hỏi: "Đường Từ Minh vừa nói gì?"

"...Ngài thật biết chọn thời điểm làm mất hứng."

Thẩm Cảnh Niên lập lại lần nữa: "Đã nói gì?"

A Yên buồn bực hừ thành tiếng: "Không có gì, nói chuyện nhân sinh"

Người đàn ông phía trên thở dài một tiếng, hơi thở gấp gáp, giọng điệu mang vài phần vui vẻ, thật thật giả giả nói: "Vây ư....Tôi cũng muốn cùng Trương tiểu thư nói chuyện nhân sinh, sau này, đừng đi loạn nữa. Đặc biệt là ở trước mặt tôi."

A Yên cười: "Nói chuyện như thế nào?"

Ánh mắt thâm trầm của hấn, không nhìn thấy đáy, hấn cất tiếng nói khàn khàn: "Dùng tay..."ngón tay hấn thon dài tron mồm cô rồi mặt cô. "Dùng miệng...." Đôi môi nóng ướt của hấn hôn lên bờ môi cô. "...Còn dùng chỗ khác."

Động tác dần dần kịch liệt.

A Yên quán lấy hấn, ghé vào lỗ tai hấn cười nhẹ: "Thẩm tiên sinh, lúc ngài không đứng đắn, thật thú vị." Bàn tay nhỏ bé tìm đến ngực hấn, trong lúc này mà ánh mắt cô vẫn đậm đặc như cũ: "Dứt khoát hơn một chút thì cuộc sống cũng dễ dàng hơn, không cần quá xem trọng vài mối tình chớp nhoáng, về sau....mới có thể vui vẻ mà gặp lại."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 4 - Chương 46-3: Mỹ nhân dân quốc (14)

Editor: Tịch Nguyễn

Hôm sau, lúc A Yên về đến nhà đã là quá trưa.

Thẩm Cảnh Niên đưa cô về, đến nơi, hấn một tay đặt lên cửa xe, hơi trêu ghẹo nói: "Không mời tôi vào uống trà ư?"

A Yên trả lời: "Không, ở nhà ngài không có đồ trang điểm, không có đồ dưỡng da, cả tối qua thật là muốn mạng người mà. Tôi tỉnh lại năm, sáu lần da mặt đều khô muốn chết. Tôi phải về dưỡng da, thật sự không có thời gian tiếp ngài."

Thẩm Cảnh Niên cũng không ép buộc, mấp máy môi: "Được rồi, đi đi."

A Yên cũng chẳng còn sức tiếp chuyện hấn, mặc kệ tài xế đang ngượng ngừng phía trước, lướt qua hôn nhẹ hấn rồi mở cửa xuống xe.

Mẹ Hà từ trong bếp đi ra, oán hận nói: "Tiểu thư, cô không về cũng không báo trước một tiếng làm thiếu gia Từ Duệ đợi cả tối, sáng sớm cậu ấy mới đi ra ngoài."

A Yên đáp: "Tôi đã sai người gọi điện báo rồi mà."

Mẹ Hà: "Không nhận được."

A Yên vrun vai, đi lên lầu: "Sau này đừng chờ tôi, nên về tôi chắc chắn sẽ về, nếu không về, chết ở bên ngoài cũng sẽ đăng báo...."

"Phi, phi, phi!" Mẹ Hà bực bội đáp: "Chớ nói lung tung."

A Yên cười cười, vào phòng, chào hỏi mấy chai chai lọ lọ yêu quý thân mật thật lâu, cửa lại vang lên hai tiếng.

Cô không quay đầu lại: "Vào đi."

Đường Tử Duệ hai mắt vẫn còn quầng thâm, trông có vẻ rất mệt mỏi.

A Yên hỏi: "Có việc?"

Đường Tử Duệ nói: "Chị cả đêm qua không về."

"Đúng thế, thì sao?"

Về mặt Đường Tử Duệ phức tạp, ánh mắt âm trầm, lạnh lẽo, lại chuyển sang vẻ bình tĩnh kìm nén.

Cuối cùng, hần mở miệng: "Tôi phải đi rồi."

A Yên không có phản ứng gì: "Về Đường gia à? Tôi bảo người tiễn cậu."

"Không."

Lúc này A Yên mới quay người lại, nhìn hần, vài giây sau mới nói: "Bên ngoài rất loạn, súng đạn không có mất, cậu hành động theo cảm tính sẽ gặp nguy hiểm đấy."

Đường Tử Duệ thản nhiên đáp: "Tôi đã nghĩ rất lâu, không phải là tự dung kiếm chuyện. Chị đã nói, cuộc đời tôi do tôi làm chủ, hậu quả tôi sẽ tự gánh vác, nếu chết ở bên ngoài, thì là tôi đáng đời, một giọt nước mắt cũng không cần chị bố thí."

A Yên không nói.

Mắt Đường Tử Duệ lại trầm tĩnh, nói rõ ràng từng chữ một: "Nhưng nếu tôi trở về...Tôi sẽ trở nên nổi bật hơn tất cả mọi người, kể cả Thẩm Cảnh Niên!"
Hần cắn răng, tâm trạng kích động, đợi một lúc lại nói: "Vậy nên, trước mắt chị phải sống, muốn theo ai cũng không sao cả, nhưng phải sống."

"Kiểu lời nói này...." A Yên nở nụ cười một tiếng, bước tới bước lui, giọng điệu nhàn nhạt: "Chăm sóc tốt chính mình nhé, tiểu thiếu gia, thế giới này tàn khốc hơn cậu nghĩ đấy."

*

Sau hôm đó, Đường Tử Duệ đi thật.

Hần không mang theo nhiều thứ lắm, hai vali hành lý và một chút tiền.

Mới đi được mấy ngày, Mẹ Hà đã vội muốn chết, chạy đến vài nơi hần thường đến, còn đến phòng tuần bộ mấy lần, nhưng đều không tìm được hần, chỉ âm thầm gạt lệ, trách đứa trẻ kia ngu ngốc, làm việc không suy nghĩ, xã hội phức tạp như vậy, một đứa không lớn không nhỏ như hần còn mạng để trở về không?"

A Yên ngày ngày vẫn vui vẻ như cũ.

Ở Bạch Nhạc Môn ca hát, khiêu vũ. Lúc chạy đến ngõ Thanh Đồng lúc chạy đến sân Thẩm gia. Từ lúc chia một nửa chai chai lọ lọ yêu quý, đặt trong phòng Trần Cảnh Niên, ở nhà hần qua đêm cũng không tới mức không chịu nổi.

Lại qua một năm, mùa xuân.

Một hôm, A Yên đến công quán Thẩm gia, thấy Thẩm Cảnh Niên đang nói chuyện với người ở phòng thu chi, liền lên lầu một mình, nhìn thấy một đoạn "giri A Yên" của nhà văn nổi danh, chăm chú đọc được một nửa thì Thẩm Cảnh Niên từ bên ngoài đi đến.

A Yên hỏi: "Xử lý xong rồi?"

Thẩm Cảnh Niên: "Thu Lộ đến đây, nói, muốn gặp em. Nếu em không muốn gặp, tôi sẽ thay em từ chối."

"Sao lại tìm đến chỗ anh rồi?"

"Cô ấy nói đến ngõ Thanh Đồng không thấy em."

A Yên đứng dậy, xuống lầu.

Kiều Thu Lộ đang chờ một mình ở phòng khách, nhìn thấy A Yên, cô trầm mặc một lúc lâu, mới nói: "Trương tiểu thư, tôi vẫn luôn muốn nói chuyện thẳng thắn với cô, nhưng tiếc rằng lại không có cơ hội."

A Yên cười cười: "Cô biết địa chỉ nhà tôi, biết tôi hát ở Bạch Nhạc Môn, đúng là có rất nhiều cơ hội. Cô không đến, hẳn là không có chuyện quan trọng....Cho nên, hôm nay, Kiều tiểu thư, cô từ nhà tôi tìm đến nhà Thẩm tiên sinh, chắc là có việc quan trọng, mời nói."

Kiều Thu Lộ yên lặng nhìn đối phương, cuối cùng mới nhẹ giọng nói: "Về việc của cô và Từ Minh, tôi muốn xin lỗi cô."

A Yên đáp: "Tôi nhận. Còn gì không?"

Kiều Thu Lộ lắc đầu: "Không, tôi biết cô ghét tôi, ghét Từ Minh, thậm chí còn muốn báo thù. Từ lần đầu tiên gặp cô, lúc cô mời Từ Minh khiêu vũ, tôi đã biết rồi."

A Yên ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

Kiều Thu Lộ tiếp tục: "Tôi hi vọng cô hiểu rõ, không phải tôi cố ý cướp đi chồng cô, mà là tình yêu vốn không có lí lẽ, không quan trọng thời điểm, không quan trọng đúng sai." Cô cúi đầu xuống, cách một lúc, giọng nói càng nhẹ: "Tôi với Từ Minh sắp kết hôn rồi, là ba ngày sau."

"Chúc mừng cô."

Kiều Thu Lộ lấy dũng khí, nhìn mi mắt đối phương, nghiêm túc nói: "Cô Trương, tôi hi vọng cô có thể bỏ xuống hận thù, hận chỉ làm cô thương tổn bản thân. Cùng là phụ nữ, cô muốn làm gì, tôi đều nhìn ra....Cô muốn cướp lấy Từ Minh từ tôi."

A Yên gật đầu, rất bình tĩnh, thản nhiên nói: "Không sai, đúng là có ý nghĩ này."

Kiều Thu Lộ thở dài, ánh mắt mang vẻ đồng tình và thương cảm: "Tôi và Từ Minh rất yêu thương nhau, hai người yêu nhau không gì có thể chia cách, tôi tin, chỉ có tình yêu mới kiếm mọi người có dũng khí đối mặt với toàn thế giới. Từ Minh nguyện vì tôi mà đối đầu với cha mẹ, anh ấy thật sự yêu tôi." Dừng lại một chút cô nói từng chữ một: "Anh ấy không yêu cô, Trương tiểu thư."

A Yên đáp: "Cái này rất mơ hồ, hôm nay anh ấy yêu cô, nhưng biết đâu ngày mai anh ta lại yêu tôi."

Kiều Thu Lộ nhủ nhủ mảy: "Không có khả năng, dù mọi đã chuyện thay đổi ra sao, nhưng tâm lòng anh ấy với tôi vẫn không đổi. Huống hồ...." Cô ta liếc nhìn cánh cửa hé mở, đề thấp giọng: "....Cảnh Niên sẽ không bạc đãi cô, tôi nghĩ, đây là kết cục đẹp nhất rồi."

"Nhưng tôi lại không nghĩ thế."

Kiều Thu Lộ khẽ giật mình.

A Yên hai tay đan vào nhau đặt lên đùi, vẻ mặt không màng danh lợi: "Kiều tiểu thư, trong thế giới con người, có rất nhiều ràng buộc đạo đức, hôn nhân, khế ước,.....mà đối với yêu tình, ví dụ như hồ ly tinh, cô cướp đi Đường Từ Minh là bản lĩnh của cô, không ai có thể bới móc."

Kiều Thu Lộ nghe được đại khái, chân mày lá liễu nhăn lại, tức giận: "Tôi với cô nói chuyện đang hoàng, sao cô lại mắng tôi hồ ly tinh."

"Không phải mắng cô, là khen cô." A Yên cười cười, lắc đầu: "Đáng tiếc cô không nhận nổi lời khen này."

Cô đứng dậy, đi đến trước mặt Kiều Thu Lộ: "Kiều tiểu thư, nghe tôi nói đây, tôi đi đường của tôi, tuyệt đối sẽ không chủ động đi tìm chồng cô, còn những thứ khác, tôi không dám cam đoan. Hai người kết hôn, tôi chúc phúc hai người, chúc mừng hai người cuối cùng đã có thể giới hạnh phúc riêng."

Kiều Thu Lộ chần chờ một lúc lâu, vẫn trịnh trọng gật đầu nhẹ với cô: ".....Dù sao, cũng cảm ơn lời chúc của cô."

A Yên nhìn theo cô gái rời đi.

.....Bây giờ mới là bắt đầu mà.

Vì yêu mà chống lại cả thế giới, không nghe lời cha mẹ, đúng là chỉ cần thế giới riêng sớm tới hai người....Đây là chỗ ngu ngốc nhất.

"Thu Lộ bị cha con bé chiều hư."

A Yên quay đầu lại.

Trầm Cảnh Niên không biết từ lúc nào đi vào, choàng lên vai cô chiếc áo khoác dài, giọng cung chiêu: "Đầu xuân se lạnh, cẩn thận nhiễm bệnh."

A Yên trả lời: "Cảm ơn." Đợi một lát, lại nói tiếp: "Không chỉ cha Kiều tiểu thư, ngài cũng vậy."

Trần Cảnh Niên không phủ nhận: "Từ nhỏ tới lớn, chỉ cần thứ mà Thu Lộ thích, con bé đều có được, cha con bé sẽ mua cho, tôi cũng vậy. Đồ có đất giá đến mấy trong mắt con bé cũng chỉ là đồ chơi....con bé đối với tiền bạc, không hề có khái niệm."

Hắn đi đến bên cửa sổ, nhìn thiếu nữ ngồi trên xe hơi rời đi, lạnh nhạt nói: "Chỉ dựa vào nền tảng của Đường gia, cộng thêm tiền nhuận bút của Đường Tử Minh, căn bản không có cách nào đáp ứng cuộc sống nó muốn."

A Yên không tỏ vẻ gì, kéo chặt vạt áo, cười cười.

Ngày tháng còn dài, cuộc sống vô vị, tầm thường, cùi gao dầu muối vụn vặt. Chính nó sẽ giết chết một tình yêu lãng mạn hơn cả những rào cản khác.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 47-1: Mỹ Nhân Dân Quốc (15)

Editor: Shuu

Đường Tử Minh cùng Kiều Thu Lộ kết hôn.

Bọn họ cuối cùng đã có được một căn nhà ấm áp, có thư phòng sáng sủa, trong không khí đều là nồng đậm mùi của những cuốn sách, phòng khách ấm áp, trên vách tường treo những bức tranh chữ. Đây là ngôi nhà mà Kiều Thu Lộ tha thiết ước mơ.

Trong hôn lễ, cha của Kiều Thu Lộ vui mừng nhìn con rể, lại nhìn bên kia giáo đường, Thẩm Cảnh Niên được mời mà đến, ánh mắt tràn ngập lo lắng.

Ông nói: "Thu Lộ, ba hi vọng con sẽ không hối hận."

Kiều Thu Lộ nở nụ cười, trong mắt ánh trang ngập hạnh phúc: "Ba à, con sẽ không hối hận, con gả cho người mình yêu, con sẽ là cô gái hạnh phúc nhất thế giới này."

Kiều lão tiên sinh chỉ thờ dài một tiếng: "Chỉ mong con được như vậy."

Phòng tân hôn của Kiều Thu Lộ cùng chồng là Kiều lão gia mua, đối mặt với sự bài xích cùng phản đối của Đường Tử Minh, ông chỉ lắc đầu, nhàn nhạt nói: "Nhận lấy đi, đây là quả cưới ta cho Thu Lộ. Tử Minh, hi vọng con có thể chăm sóc, đối xử thật tốt với con gái của ta, con bé là một cô gái tốt, nhưng cũng là đóa hoa trong nhà kính."

Đường Tử Minh nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn của Kiều Thu Lộ, lời thề son sắt bảo đảm: "Xin ngài yên tâm, nếu như Thu Lộ là đóa hoa, thì con chính là đại thụ che trời, tán che nắng... con sẽ lấy tất cả nỗ lực, bảo vệ người con gái quý giá nhất trong cuộc sống của mình."

Gương mặt Kiều Thu Lộ ửng đỏ, khóe môi nở nụ cười ngọt ngào.

Một đôi bích nhân.

Kiều lão tiên sinh vẫn chỉ lắc đầu. Ông chưa bao giờ coi trọng cuộc hôn nhân này, đối mặt với người con rể anh tuấn biết ăn nói này, thậm trí ông bắt đầu hối hận... Ông là một thương nhân, nhưng lại đem Thu Lộ giáo dục thành tài nữ thanh cao không dính khói bụi trần gian.

Đây là một sai lầm.

Mấy tháng đầu sau khi kết hôn, mối lo lắng của Kiều lão tiên sinh dường như không cần thiết.

Vợ chồng Đường Tử Minh trải qua cực kỳ vui vẻ, vợ chồng hòa hợp, thần tiên quyến nữ.

Kiều Thu Lộ sẽ đàn dương cầm, mỗi buổi sáng, đợi người hầu đưa bữa sáng mỹ vị, hai vợ chồng nói nói cười cười ăn xong, Đường Tử Minh vào thư phòng sáng tác, cô sẽ ở phòng khách đánh đàn, tiếng đàn du dương có sức mạnh khiến lòng người yên tĩnh, đối với Đường Tử Minh mưa bút thành văn càng là một loại linh cảm dẫn dắt.

Mỗi tháng, bọn họ đều sẽ không định kỳ tổ chức hai, ba lần tụ hội, mời bạn bè thân thiết tới, một đám người trẻ tuổi bàn luận trên trời dưới biển, tiến hành giao lưu tư tưởng sâu sắc, học tập lẫn nhau, nhắc nhở tiến bộ.

Bình thường, Kiều Thu Lộ thường xuyên hay đi bộ dạo phố, mua một ít đồ nho nhỏ mà cô thấy vừa mắt, tràn ngập yêu thương cùng ôn nhu trang trí cái ngôi nhà nhỏ này, có lúc sẽ mua cho Đường Tử Minh mấy bộ quần áo.

Ánh mắt của cô rất tốt, chọn quần áo khéo léo lại thật đẹp, đem Đường Tử Minh mặc giống như thân sĩ Phương Tây.

Đường Tử Minh không khỏi nhớ đến, trước đây A Yên chỉ biết mua vải bố, gọi thợ may tới may đồ cho hắn, lắm lúc thậm chí tự mình làm, kiểu dáng quê mùa cục mịch, mặc ra ngoài thật sự khiến người ta chê cười.

Nghĩ như vậy, không khỏi cảm khái, cùng người quan niệm khác nhau sinh hoạt chung một chỗ, quả nhiên sẽ không lâu dài.

Sống cùng một chỗ với Kiều Thu Lộ, đây mới là cuộc hôn nhân trong mơ của hắn.

Năm tháng yên tốt đẹp.

Mãi đến tận một ngày, quản gia nhà cũ đột nhiên chạy tới, nói là không đủ trả tiền lương cho người làm, còn dư lại không nhiều tiền, chi phí duy trì nhà cũ bên kia không đủ dùng.

Đường Tử Minh chưa từng gặp qua loại chuyện này, đối với hắn mà nói, tiền tài chính là một con số, không có ý nghĩa thực tế gì. Vì thế, hắn tìm Kiều Thu Lộ bàn bạc.

Ban đêm, hai người suy nghĩ một lúc lâu, Kiều Thu Lộ có một ý tưởng lóe lên, nói: "Tử Minh, không bằng bán nó đi, chúng ta cũng không ở nhà bên đó, giữ lại cũng không dùng tới."

Đường Tử Minh bỗng nhiên thông suốt: "Đúng vậy."

Ngày hôm sau, hắn gọi lão quản gia đến nói về chuyện bán nhà, đối phương vừa nghe xong, mặt sộ đến nỗi biến sắc: "Không được a! Đại thiếu gia, đây là nhà mà tổ tiên để lại, sao có thể nói bán liền bán đây?"

Đường Tử Minh nhún mày lại, không nhịn được nói: "Tổ tiên cái gì mà tổ tiên, trăm nghìn năm sau đều thành tro. Để lại cũng không ai ở, ta tin rằng, nếu như căn nhà có linh hồn, nó cũng sẽ hy vọng có thể tìm được chủ nhân mới."

Lão quản gia tận tình khuyên nhủ khuyên nài nửa ngày, hắn vẫn không chịu thỏa hiệp, chỉ đem ông gấp đến độ nước mắt đều rơi xuống.

Cuối cùng, nhà vẫn bán.

Vợ chồng Đường Tử Minh có thêm một khoản tiền lớn, Kiều Thu Lộ liền đi ra ngoài, mua thật nhiều đồ dùng trong nhà đất tiền, qua mấy ngày, lại cùng Đường Tử Minh đi ra ngoài du lịch một chuyến, hai người càng thêm ngọt ngào.

Khoản tiền kia rất nhanh sẽ dùng hết.

Qua hơn nửa năm, có một ngày, Kiều Thu Lộ muốn đi ra ngoài mua đồ, lật qua lật lại ví da, phát hiện không còn lại bao nhiêu tiền. Cô cũng không chút nào để ý, đi một chuyến đến ngân hàng rút tiền, lại được nhân viên ngân hàng nói, tiền dư trong tài khoản của bọn họ không còn mấy, không có nhiều giống như cô muốn vậy.

Lần đầu tiên trong đời, Kiều Thu Lộ xuất hiện ý nghĩ "Không đủ tiền tiêu".

Cô về nhà, nói chuyện với Đường Tử Minh. Hai người đều phát sầu... không hiểu nhiều tiền như vậy....Đường gia, bán nhà, hơn nửa lúc kết hôn Kiều lão tiên sinh cũng cho một khoản tiền lớn, không hiểu làm sao đã không còn.

Đương nhiên, buồn rầu thì buồn rầu, bọn họ đều là người thanh cao, không muốn đối phương cảm thấy mình là người tục khí coi trọng tiền bạc.

Kiều Thu Lộ nói: "Không sao đâu, Tử Minh, em có thể trở về một chuyến hỏi ba."

Đường Tử Minh đỏ mặt lên, từ chối: "Không... lúc trước anh đã bảo đảm với ba, là anh có thể cho em cuộc sống mà em muốn, anh không thể để ông ấy xem nhẹ mình được."

Kiều Thu Lộ cúi đầu trầm tư, mở miệng nói: "Vậy trước tiên em đến hỏi mượn tiền của Cảnh Niên, tình hình kinh tế của anh ấy luôn dư dả."

Lần này, Đường Tử Minh còn phản ứng mạnh hơn, từ mặt đến mang tai đều đỏ hết lên, tức giận nói: "Thu Lộ, tại sao em có thể nói ra câu nói như thế này? Em là đang sỉ nhục anh đúng không!"

Kiều Thu Lộ sững sờ: "Làm sao em lại sỉ nhục anh rồi?"

Đường Tử Minh mạnh miệng, lớn tiếng nói: "Em với hắn có quan hệ, cả cái Thượng Hải này đều biết, em lại muốn đi vay tiền của hắn ta, mọi người sẽ dị nghị anh thế nào?"

Kiều Thu Lộ bị dọa, mím môi, có chút oan ức: "Tử Minh, em cũng chỉ vì suy nghĩ cho cái nhà này, nếu anh không đồng ý, có thể nói nhẹ nhàng, tại sao lại tức giận với em?"

Đường Tử Minh cũng cảm thấy hối hận, ôm lấy cô vợ nhỏ của mình: "Anh xin lỗi, là anh không tốt, qua mấy ngày nữa, anh có thể nhận được tiền nhận bút của tháng này rồi."

Kiều Thu Lộ xoa xoa nước mắt, khe khẽ ừ một tiếng.

Nhưng nhận được tiền nhuận bút, lại phải chi tiền bút tiếp theo, nhà bọn họ giống như rơi vào nguyên rủa, đã rơi vào thì vĩnh viễn không bao giờ ra được, ăn mặc ngủ nghỉ khắp nơi đều phải dùng tới tiền, chút tiền này dù sao cũng không đủ dùng.

Nếu như có một người làm tính toán cẩn thận thì còn tốt, nhưng từ lão quản gia, Đường Từ Minh cùng Kiều Thu Lộ chỉ có thể mất to trừng mất mất nhỏ, đôi mắt với tiền dư càng ngày càng ít, trong lòng lo lắng không thôi.

Chuyện tính sổ như thế này, bọn họ đều một chữ cũng không biết.

Đường Từ Minh chỉ có thể càng thêm cố gắng viết văn chương.

Nhưng sáng tác cái này, cùng với những nghề bình thường khác không giống nhau, cần linh cảm, cho dù có tài hoa như Đường Từ Minh, có lúc cũng chỉ có thể quay lưng về tờ giấy trắng đứng chờ ra, ngồi từ hừng đông tới trời tối, ròng rã một ngày, một chữ cũng không viết ra được.

Hắn cảm thấy vô cùng thống khổ,

Tiếng đàn dương cầm của Kiều Thu Lộ không hề khiến cho hắn vui vẻ, trái lại làm hắn càng thêm phiền lòng hơn, hận không thể lập tức mở cửa đi ra ngoài, bảo vợ đừng tiếp tục chơi đàn nữa, quấy rối dòng suy nghĩ cảm xúc của hắn

Có một ngày, trong lúc hắn lại bị tiếng đàn kia náo động đến đau đầu thì hắn đột nhiên nhớ lại... Chiếc đàn dương cầm này, là quà do Thẩm Cảnh Niên tặng lúc bọn họ kết hôn.

Trong lòng càng thêm khó chịu hơn. Đường Từ Minh biết, hắn không nên trách cứ vợ mình. Chắc chắn Kiều Thu Lộ không yêu Thẩm Cảnh Niên, đề xuất vay tiền, cũng chỉ là muốn giúp cái nhà này. Nhưng nếu Kiều Thu Lộ thật sự đi rồi, Thẩm Cảnh Niên biết hắn thiếu tiền, tất nhiên sẽ ngấm ngầm châm biếm cảnh khốn khó của hắn, chuyện này cũng không phải điều hắn để ý. Hắn chỉ sợ là... Thẩm Cảnh Niên đã biết, như vậy còn A Yêu thì sao?

Hắn đã từng châm biếm, trách cứ người phụ nữ người đầy mùi tiền tục khí kia, chỉ biết cúi gạo dầu muối, luôn vì tiền bạc dung tục mà tính toán chi li, hoàn toàn không hiểu lý tưởng cao cả mà hắn theo đuổi.

Mà lúc này, vợ của hắn, Thu Lộ của hắn lại chỉ vì tiền, lại muốn đi hỏi mượn Thẩm Cảnh Niên. Châm chọc cỡ nào.

Đường Từ Minh không cách nào nhịn được. Hắn thật sự rất căm chỉ kiếm tiền, vì thế từ chối rất nhiều lời mời đi xã giao, một lòng một dạ sáng tác.

Tiền vào thì ít, mà ra thì nhiều.

Rốt cục có một ngày, Kiều Thu Lộ sáng sớm đi ra ngoài, buổi tối mới trở về, mang về một túi đồ, cười hi hi gọi hắn: "Từ Minh, anh mau đến xem xem, đây là đồ trang trí thiên sứ thủy tinh mà em mới mua, nhìn có đẹp không? Đặt trong thư phòng của anh, nhất định có thể mang đến nguồn linh cảm dạt dào."

Đường Từ Minh chỉ liếc mắt nhìn liền biết, những thứ đó tuyệt đối không rẻ, miễn cưỡng khuyên nhủ: "Thu Lộ, sau này, những thứ vô dụng đừng có mua."

Kiều Thu Lộ nghi hoặc nhìn hắn: "Sao lại vô dụng? Anh không cảm thấy chúng nó rất đáng yêu sao? Đôi cánh nhỏ này, em vừa thấy đã thích rồi."

Trước đây Đường Từ Minh thích nhất dáng vẻ lúc vợ ngây thơ, nhưng bây giờ chỉ cảm thấy phiền chán, nói: "Em trưởng thành hơn một chút đi, được không? Chúng ta cần phải chi tiêu tiết kiệm, tiêu tiền vào những thứ đồ trang trí nhỏ vô dụng này, không bằng dùng để mua đồ ăn thì hơn."

Kiều Thu Lộ tròn to hai mắt, không thể tin được mà trừng mắt với hắn, qua thật lâu, gật gật môi: "Từ Minh, anh thay đổi rồi, trước đây anh không phải như thế này."

Đường Từ Minh nhắm mắt lại: "Anh đang rất cố gắng kiếm tiền, anh hi vọng mang đến cho em một cuộc sống tốt đẹp, không có những đồ trang trí nhỏ này, mua ít vài bộ quần áo ở công ty bách hóa, chúng ta cũng vẫn có thể sống thật tốt, Thu Lộ...."

Sắc mặt Kiều Thu Lộ tái nhợt, lắc đầu: "Không..." Phun ra một chữ này, bỗng nhiên trong mắt nổi lên hơi nước, khóc nói: "Em là muốn anh vui vẻ, nên mới mua đồ này về, anh... anh lại nói đây là đồ vô dụng, anh còn bảo em phải trưởng thành lên. Anh đã sớm biết em là người như thế nào, nếu như anh ghét bỏ em ấu trĩ, không thích em như vậy, tại sao anh còn muốn cưới với chứ?!" Cô gơ tay lau sạch nước mắt, đỏ mắt lên chạy đi.

Đường Từ Minh cuống quýt đuổi theo.

Đã quá muộn.

Lúc xuống lầu, Kiều Thu Lộ không thấy cầu thang, nước mắt mông lung, chạy lại nhanh, ở mấy bậc cầu thang cuối cùng vấp một cái, thẳng tắp té xuống.

"Thu Lộ --!!!" Khóe mắt Đường Từ Minh như muốn nứt ra, vọt đi xuống, ôm lấy vợ đã hôn mê bất tỉnh, hoảng sợ nhìn thấy.... từ dưới váy của cô, chảy ra một màu máu đỏ tươi, đem tầm mắt của hắn nhuộm thành đỏ như máu.

Trái tim của hắn run rẩy. Đưa cô tới bệnh viện, hắn đứng đợi ngoài phòng mổ mấy tiếng, Kiều lão tiên sinh chạy tới, hắn cũng không biết, chỉ nhìn chăm chăm vào hai cánh cửa đang đóng chặt kia, chờ đợi kết quả cuối cùng.

Không biết qua bao lâu, một bác sĩ tóc vàng mắt xanh đi ra, lau mồ hôi trên trán, nhìn hai người một già một trẻ đứng trước mặt, dùng tiếng trung mang theo khẩu âm nói: "Tình mạng của người mẹ được an toàn, còn đứa bé thì... vô cùng đáng tiếc, chúng tôi không còn cách nào."

Đường Tử Minh chân mềm nhũn, tê liệt ngã xuống đất.

Kiều Thu Lộ mang thai.

Hắn không biết... Đứa bé kia đến vội vàng, đi càng vội vã hơn.

Đường Tử Minh không có dũng khí nhìn ba vợ bên cạnh.

Ngoài ý muốn, vị lão tiên sinh kia ở trên thương trường sát phạt quả quyết, nhưng lại không có làm khó dễ hắn, thoát nhìn trong nháy mắt như già nua hơn mười tuổi, tang thương mà một mối: "Đi vào thăm con bé một chút đi."

Đường Tử Minh kinh ngạc mà nhìn ông, nước mắt yên lặng rơi xuống: "Con... con rất xin lỗi."

Kiều lão tiên sinh lắc đầu: "Ta sớm biết, các con sẽ không ở bên nhau lâu dài, nhưng ta không nghĩ tới, sẽ có kết cục như vậy."

Đường Tử Minh ở bên giường trông coi rất lâu, Kiều Thu Lộ rốt cục cũng từ từ tỉnh lại.

Lúc đầu, không ai nói cho cô biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ nói không may ngã xuống cầu thang bị thương, phải làm phẫu thuật, mãi đến tận một ngày, một y tá nhỏ nói lỗ miệng.

Kiều Thu Lộ mờ mịt nói: "Đứa bé? Tử Minh, chúng ta có con sao?" Nhìn người đàn ông tràn đầy thống khổ cùng thương tiếc bên cạnh, cô đột nhiên hiểu rõ, bắt đầu kích động: "Em có con, nó còn trong bụng em, có đúng hay không, Tử Minh, anh nói cho em biết, con của chúng ta đang rất khỏe mạnh đúng không?"

Đường Tử Minh cúi người, ôm lấy cô thật chặt: "Thu Lộ, ngoan, không nên nghĩ nhiều."

Nhưng trong đầu Kiều Thu Lộ đem những chuyện xảy ra trong mấy ngày qua kết nối với nhau, rốt cục cũng đã hiểu rõ rồi.

Bệnh viện, phẫu thuật, ngày đó khi ngã sắp xuống thì cái bụng đau đớn... đứa bé.

Kiều Thu Lộ sụp đổ: "Không! Sẽ không! Tử Minh, con của em không thể rời bỏ em đi như vậy được, em còn chưa kịp nhìn thấy nó mà, không --!"

Đường Tử Minh ôm lấy cô thật chặt. Hai người bắt đầu khóc, tuyệt vọng mà đau buồn.

Nhưng trận kiếp nạn này cũng không có thể tách bọn họ ra.

Sau khi Kiều Thu Lộ về nhà, Đường Tử Minh mang theo sự áy náy cùng buổi thường trong lòng, càng thêm săn sóc đối xử tốt với cô.

Vì bắt đầu tiết kiệm, hắn thà rằng sa thải người hầu trong nhà, chính mình thà rằng mặc ít đi, cũng phải cho Kiều Thu Lộ tiền ra ngoài mua quần áo, dạo chơi công ty bách hóa.

Vì kiếm tiền, hắn chẳng phân biệt ngày đêm đề bút viết, mất ăn mất ngủ, nhưng tác phẩm gần đây, lại bị người phê bình từ ngữ rườm rà chưa được chau chuốt, không đủ nội hàm cùng linh hồn.

Cuộc đời của hắn, bốn bề khốn đốn.

Kiều Thu Lộ thường thường đi ra ngoài, có lúc rủ bạn học nữ tới nhà chơi, có lúc tham gia tiệc sinh nhật, vũ hội của phu nhân vị quan lớn nào đó.

Cô vẫn giống như trước đây, mua quần áo, mua nước hoa cùng đồ trang sức, chưa bao giờ lo lắng về giá cả.

Số tiền Đường Tử Minh cho là không đủ, cô cũng không bao giờ hỏi hắn nhiều, nhưng đáng về cũng không giống là thiếu tiền dùng.

Hắn không biết, sau lưng là Kiều lão tiên trợ cấp cho cô, hoặc là cô mở miệng với Thẩm Cảnh Niên muốn.

Mất đi đứa bé kia, trách nhiệm lớn nhất là ở hắn.

Hắn không có tư cách chất vấn Thu Lộ.

Cứ như vậy trôi qua hơn một năm. Bọn họ còn ở cùng một chỗ, dần dần, nhưng cùng giường khác mộng, vợ chồng ly tâm.

Cuộc sống Kiều Thu Lộ muốn, Đường Tử Minh không có cách nào cho. Kiều Thu Lộ không muốn thỏa hiệp chất lượng sinh hoạt.

Đường Tử Minh vì một điểm tôn nghiêm cuối cùng này, không chịu nghe vợ, hai người cùng nhau chuyển về Kiều gia ở, hắn giúp Kiều lão tiên sinh làm việc, học kinh doanh. Bất đồng lại càng thêm nghiêm trọng.

Tối hôm đó, Kiều Thu Lộ lại đi ra ngoài.

Đường Tử Minh viết được một nửa, bỗng nhiên dạ dày có chút đau, lúc này mới nhớ tới cả ngày nay, hắn cũng chưa ăn cái gì. Hắn đi tới nhà bếp, lạnh nhạt nhìn đồng bát đĩa xoong nồi, vừa mệt vừa đói, cực kỳ xót xa.

Thật lâu trước đây, khi còn ở Đường gia, hắn chưa bao giờ phải bận tâm cần vì những việc này. Hắn viết đến đêm khuya, sẽ luôn có một cô gái bung lên những món canh nóng, khuyên hắn lấp đầy bụng rồi lại viết, có đôi khi cảm thấy phiền phức, thì sẽ bảo cô ấy đi, trước khi đi cô ấy còn không quên nhỏ giọng dặn dò, bảo hắn đừng quên ăn.

Khi tâm trạng tốt, cô gái kia muốn ở lại, hắn cũng không quan tâm.

Hắn nằm sấp trên bàn làm việc, cô ấy ngồi xa xa một bên, trên tay xe chỉ luân kim, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, nhìn hắn bằng ánh mắt tràn đầy si mê cùng sùng bái.

Lúc đó chỉ coi như không.

Người con gái kia cũng sinh cho hắn một đứa bé, lúc đó hắn còn ở hải ngoại, mới quen Thu Lộ.

Hắn cảm thấy mắc nợ Thu Lộ, liều mạng muốn bù đắp.

Còn khi đó, với cô gái kia... hắn vừa du học trở về, lại đề nghị ly hôn.

Cuối cùng số phận làm lỡ người.

Đường Tử Minh mơ hồ nghĩ, nếu như có thể trở lại quá khứ, nếu là bây giờ... có lẽ, hắn cùng Trương Yên, có thể có một kết cục khác.

Cô gái kia thật đơn giản làm sao. Cô thậm chí không cần hắn yêu cô, chỉ cần hắn đừng vứt bỏ cô.

Mà xui quỷ khiến thế nào, hắn đi một chuyến tới Bách Nhạc Môn.

Dưới ánh mắt ý thức tìm kiếm hình dáng quen thuộc kia... A Yên không hát, hắn lại tìm, mới nhìn thấy, thì ra cô đang cùng người khác khiêu vũ.

Trên đài nhất thủ dạ lai hương.

Dưới đài, cô ôm người đàn ông kia, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, mặt mày ản tình. Người kia là ai, Đường Tử Minh dĩ nhiên nhận biết.

Thẩm Cảnh Niên là ông chủ lớn của Bách Nhạc Môn, nhưng tất cả mọi người đều biết, buổi tối Thẩm tiên sinh cực ít xuất hiện ở Bách Nhạc Môn, muốn ở nơi đại sảnh này ngẫu nhiên gặp hắn, khả năng tương đương với không.

Đường Tử Minh nhìn bọn họ, đột nhiên cảm thấy thật thất bại.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 47-2: Mỹ Nhân Dân Quốc (16)

Editor: Shuu

Trung tâm sản xuất.

Khóe mắt A Yên thoáng nhìn người đàn ông mua say ở bên cạnh, nhướn mày với vẻ thích thú, theo dõi hắn một hồi, buông tay ra: "Thẩm tiên sinh, xin lỗi không tiếp được một lát."

Thẩm Cảnh Niên nói: "Được."

Nhưng cánh tay vẫn để bên hông cô gái, không buông.

A Yên chọc chọc tay của hắn: "Ngài tìm người khác khiêu vũ, tôi đang có việc bận đây."

Thẩm Cảnh Niên nhả nhặn nở nụ cười nói: "Không quen."

A Yên nói: "Không quen cũng phải quen, nơi này là chỗ khiêu vũ, lại không có ai sẽ giẫm ngài chân, kén chọn cái gì? Đừng làm hỏng đại kế của tôi,

nhanh lên một chút."

Thẩm Cảnh Niên liếc mắt nhìn người đàn ông đã đi xa, nói: "Em đối với Đường tiên sinh, dường như rất có hứng thú."

A Yên không chút nghĩ ngợi: "Tất nhiên, hắn là người đàn ông tình thế bất buộc của tôi."

Thẩm Cảnh Niên muốn hỏi, vậy hắn đâu.

Hắn sẽ không ngu đến mức hỏi ra miệng.

Vì thế, hắn buông tay ra, vẫn cười ôn nhu khéo léo như cũ: "Không cần dây dưa quá lâu."

A Yên đi về một phía khác.

Thẩm Cảnh Niên nhìn bóng lưng của cô, ý cười bên môi dần nhạt đi, cùng người quen biết chào hỏi, đi lên lầu.

Tề Chính đi sau lưng hắn, thỉnh thoảng quay đầu nhìn A Yên cùng một người đàn ông khác nói chuyện, nhìn ánh mắt cùng về một phía kia, rõ ràng chính là có ý tán tỉnh, mày không khỏi nhíu chặt.

Chờ vào phòng nghỉ ngơi, hắn lập tức mở miệng: "Nhị gia, Đường Tử Minh khinh người quá đáng, đã cướp Kiều tiểu thư rồi không nói, lần này lại tới đây câu dẫn A Yên tiểu thư, theo thuộc hạ thấy, không bằng..." Hắn làm động tác cắt cổ.

Thẩm Cảnh Niên khẽ mỉm cười: "Tôi thật ra cũng nghĩ vậy."

Tề Chính cho rằng hắn đã hết kiên nhẫn đồng ý rồi, vội hỏi: "Ngài yên tâm, thuộc hạ sẽ phái mấy người đáng tin cậy, nhất định xử lý sạch sẽ, phòng tuần bộ sẽ không tìm đến gây phiền phức, A Yên tiểu thư cũng không cần biết."

"Không."

Tề Chính không hiểu: "Nhị gia? "

Thẩm Cảnh Niên đứng trước cửa sổ, nhìn bóng đêm bên ngoài, giờ một cánh tay nện, đặt lên bụng nơi đã từng chịu một phát súng bị thương trí mạng. Chỗ này đã từng chảy rất nhiều máu, nhuộm đỏ quần áo hắn... Nhưng hôm đó, từ nhà bác sĩ Phụng trở về, khi tự mình kiểm tra vết thương thì cái gì cũng không có. Làn da vẫn hoàn hảo không chút tổn hại, chỉ có máu chưa khô hẳn.

Mặc kệ người phụ nữ kia là yêu hay quý, tóm lại không phải người.

"Có một số người, cho dù nhất định không giữ được..." Thẩm Cảnh Niên thấp giọng mở miệng nói một câu, sau đó tự giễu nở nụ cười, xoay người: "Tôi cũng muốn giữ lại lâu một chút... Lâu một chút nữa."

Đầu óc Tề Chính mơ hồ: "Ý của Nhị gia là...? "

Thẩm Cảnh Niên không có nhìn hắn, đi tới bên xô pha, ngồi xuống: "Không cần manh động."

Tề Chính không nói gì.

Thẩm Cảnh Niên nhắc mắt: "Nghe rõ sao?"

Tề Chính không cam lòng gật đầu: "Thuộc hạ rõ rồi."

*

Đường Tử Minh cầm một ly rượu, ngửa đầu ừng ực chuốc xuống mấy ngụm, dùng tay áo hong ách chùi khóe miệng. Đang muốn hỏi người ta thêm một ly, thì cái ly trong tay đã không còn.

Hắn ngẩng đầu lên.

A Yên cầm cái ly không của hắn, đem một ly rượu đầy khác đưa cho hắn: "Đường tiên sinh, tối nay là đến uống rượu, hay vẫn là đến khiêu vũ?"

Đường Tử Minh kinh ngạc nhìn cô, không biết nói cái gì cho đúng, quanh co nói.

A Yên cười cợt, lại hỏi: "Sao Kiều tiểu thư lại không tới?"

Về mặt Đường Tử Minh lơ mờ, chỉ lắc đầu.

A Yên cũng không truy hỏi, quay qua hỏi bồi bàn một ly rượu, chậm rãi nhấp một ngụm.

Đường Tử Minh chỉ cảm thấy rượu trong ly khó có thể nuốt xuống, mượn rượu giải sầu, sầu lại càng sầu, từ xưa đã như thế. Hắn hơi cụp mắt, hỏi: "Em

cùng Thẩm Nhị gia... " Hói một nửa, lại không nói được.

Đã lâu như vậy rồi, gần hai năm, bên cạnh người đàn ông kia chỉ có một mình cô. Lấy tuổi này của Thẩm Cảnh Niên, sớm đã nên kết hôn.

A Yên nói tiếp đề tài: "Hắn là người tình của tôi --" Nhắc mí mắt lên, lớn mật đón nhận tầm mắt của đối phương: "-- nhưng cũng không nhất định là người tình duy nhất."

Hô hấp Đường Từ Minh hơi ngưng lại. Câu nói này mang ám chỉ quá nhiều, hắn không dám nghĩ tới.

Hắn quay mặt đi, giọng điệu mang theo trào phúng: "Sẽ còn có người dám cùng Thẩm Nhị gia cướp phụ nữ? Chán sống hay sao?"

A Yên cười giễu cợt: "Không thử xem làm sao biết đây."

Đường Từ Minh trầm mặc.

A Yên để ly rượu xuống: "Ngủ ngon, Đường tiên sinh."

Trở lại trên lầu, Thẩm Cảnh Niên ngồi trên chiếc ghế dựa cao, đang cúi đầu nhìn đồng hồ quả quýt.

A Yên đóng cửa lại, đi tới, từ phía sau ôm lấy hắn: "Tính thời gian sao?" Phun ra hơi thở mang theo men say.

Thẩm Cảnh Niên nghiêng đầu, ở trên mặt cô gái khẽ hôn một cái: "Em trở về rất nhanh."

A Yên cười, chậm rãi nói: "Còn chưa tới thời điểm xuống tay với hắn, nhưng cũng sắp rồi..."

Thẩm Cảnh Niên nói: "Em từ khi bắt đầu đã biết, trước sau gì bọn học cũng không tốt đẹp."

A Yên khẽ hừ một tiếng: "... Giống như ngài không biết không bằng."

Thẩm Cảnh Niên cười nhạt, đứng dậy.

A Yên hỏi: "Chuẩn bị về sao?"

Thẩm Cảnh Niên đi tới cửa, tay đặt lên nắm đấm của cửa. "Lạch cạch" một tiếng, đã khóa lại.

A Yên biết rõ còn hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Ánh mắt Thẩm Cảnh Niên u ám, thấp giọng nói: "Trong lòng không thoải mái."

A Yên nói: "Đó được gọi là ghen." Hai tay mở ra, nhìn thẳng vào đôi mắt hắn: "-- đừng nhìn tôi, tôi lực bất tòng tâm, đã bảo ngài đừng động tâm, theo như nhu cầu mỗi bên tình cảm mong manh ngắn ngủi không tốt sao?"

Thẩm Cảnh Niên bước lại, khom lưng ôm lấy cô, nhẹ nhàng đặt xuống trên ghế sofa dài. Hắn đứng ngược ánh sáng, không thấy rõ vẻ mặt lúc này, hoặc là lạnh nhạt không thì cũng là dịu dàng, chỉ nghe hắn hàm súc nói: "Có lẽ, vẫn nên giúp một chút."

A Yên nằm thẳng, ngửa đầu nhìn hắn, tươi cười rộ lên: "Được, giúp ngài giảm nhiệt, tới."

Đêm dài đằng đẵng.

*

Hai ngày nay Đường Từ Minh rất ít khi nhìn thấy Kiều Thu Lộ. Lúc ở nhà tình cờ đụng tới, cũng không biết nên nói cái gì.

Kiều Thu Lộ thường xuyên ở bên ngoài, chuyện xảy ra hiện tại rất rõ ràng, hắn lại bận bịu viết tác phẩm tranh thủ tiền nhuận bút, rất ít khi ra ngoài, bởi vậy, giữa bọn họ, tiếng nói chung đều không còn lại mấy.

Muốn nói tác phẩm văn học, nhưng lại không có thời gian ra ngoài ăn cơm Tây, cùng nhau ngồi xuống, từ từ nói chuyện.

Người hầu trong nhà đã đuổi hết, Kiều Thu Lộ là đại tiểu thư mười ngón tay không dính nước, Đường Từ Minh miễn cưỡng học cách nấu mì đơn giản nhất, những món khác thì màu sắc cùng hương vị đều không được.

Kết hôn mới hai năm, cái gia đình này đã bấp bênh.

Ngày Kiều lão tiên sinh mừng thọ, Đường Từ Minh cùng Kiều Thu Lộ tới dự tiệc. Dọc theo đường đi, hai người nhìn nhau chẳng nói gì.

Đến Kiều gia, bọn họ cùng tới chỗ cha chúc thọ, sau đó liền đứng bên cạnh Kiều lão tiên sinh, giúp ông tiếp đãi khách mời.

Kiều Thu Lộ khoác tay hắn, tươi cười rộ lên nhưng có vài phần miễn cưỡng, quả nhiên là bằng mặt không bằng lòng.

Thẩm Cảnh Niên đến cùng với A Yên.

Trong nháy mắt nhìn thấy hai người này, không chỉ Đường Từ Minh, ngay cả Kiều Thu Lộ đều có chút ngẩn ra.

Trong khoảng thời gian này, bọn họ bị ngăn cách rất nhiều, suy nghĩ ngày càng khác biệt, nhưng giờ phút này, ý nghĩ lại giống nhau một cách kỳ lạ.

Đường Từ Minh nhìn người kia trang phục gọn gàng xinh đẹp, đứng bên cạnh Thẩm Cảnh Niên, cô gái hấp dẫn vô số ánh mắt kinh diễm từ mọi người, buồn bã ừ rừ. Cô từng rất chu đáo săn sóc, giúp hắn quản lý nhà cửa gọn gàng ngăn nắp, để hắn có thể không hề lo lắng đọc sách, sáng tác, hoàn toàn không vì đầu gạo mà khom lưng. Người kia vốn phải là vợ của hắn, cuộc đời của hắn.

Kiều Thu Lộ nhìn người đàn ông mặc trường bào màu xanh thanh nhã, với ý cười vĩnh viễn dịu dàng, nhìn người bốn phía hoặc nịnh nọt hoặc tôn kính cùng hắn bất chuyện, lại nhìn về phía cô gái bên cạnh hắn.... Mặc quần áo quý giá, đeo trang sức châu báu giá trị liên thành, sống tiêu sái lại tùy ý.

Thẩm Cảnh Niên đã từng tốt với mình như vậy. Người bên ngoài nói hắn lòng dạ độc ác thế nào, đa mưu túc trí ra sao, thì đối mặt cô, hắn đều đối với cô xin gì được nấy, kiên nhẫn nuông chiều, nhường nhịn cô giống như một đứa trẻ vậy.

Nếu như, lúc trước gả cho Thẩm Cảnh Niên... Hắn sẽ không mắng cô mua những đồ vô dụng, cũng sẽ không có trận thảm họa kia.

Đó vốn không phải là nỗi đau đớn mà cô nên chịu đựng.

Hai người cùng lúc thở dài một tiếng.

Trận tình yêu oanh oanh liệt liệt, như thiêu thân lao đầu vào lửa, đối chống lại toàn bộ thế giới này....

Thật sự, đáng giá sao?

=====

Sắp liệt dương rồi, sắp liệt dương rồi~~

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 4 - Chương 47-3: Mỹ nhân dân quốc (17)

Editor: Shuu + Tịch Nguyễn

Hôm nay, Đường Từ Minh ra ngoài, đi một chuyến tới tòa soạn báo, thời gian nán lại dài chút, sau khi ra ngoài, mới cảm giác bụng đói cồn cào. Hắn mò mịt cúi đầu, nhìn một chút tiền trong túi, sau một khoảng thời gian gần một năm, rốt cục lại đi vào một tiệm cơm Tây, gọi một bữa ăn.

Bít tết nóng hổi bùng lên, hương vị mười phần.

Đường Từ Minh lại bị cái sương mù này bay lên huân đỏ mắt. Hắn vốn là Đại thiếu gia Đường gia, cũng từng com ngon áo đẹp, tiêu tiền như nước, người làm thành đàn.

Còn bây giờ đâu?

Vào nhà hàng kiểu Tây ăn một bữa com, gọi một phần bít tết, hắn cũng phải do dự rất lâu, chi sợ tiêu tốn quá nhiều, trong túi ngưng ngừng.

Thực sự là... Lòng quá chua xót.

Tại sao hắn lại biến thành như vậy?

Com nước xong, Đường Từ Minh nhìn hóa đơn, lại cảm thấy một trận đau lòng, thầm nghĩ sớm biết sẽ quý như vậy, không bằng đi đến tiệm mì bên cạnh, ăn tô mì là tốt rồi... Đang nghĩ ngợi, chợt nghe phía trên có người hỏi: "Đường tiên sinh? "

Đường Từ Minh ngẩn người: "A Yên?"

A Yên mặc một bộ sườn xám thêu màu đen, gật đầu cười.

Đường Từ Minh đứng lên, do dự nói: "Em... đi một mình?"

"Đúng vậy, đi ra ngoài mua ít đồ, tiện đường vào đây ăn cơm."

Hai người cùng đi ra khỏi phòng ăn, Đường Từ Minh vừa định nói một câu khách sáo, làm dịu bầu không khí, đã thấy A Yên về mặt biến đổi, đột nhiên đem hân đẩy ngã xuống đất: "Cẩn thận!"

Đường Từ Minh không kiểm soát được ngã về phía sau, ngã xuống đất lạnh lẽo, cọ xát lòng bàn tay.

Hân bị ăn đau, hít vào một ngụm khí lạnh, đột nhiên nghe thấy hai tiếng "bang bang" thật lớn, trái tim hoảng.

Tiếng súng!

Đường Từ Minh ngạc nhiên ngược mắt, nhìn người phụ nữ nửa nằm ở trên người hân, môi run rẩy, cảm động đến không biết làm sao: "Em.. em vì cứu anh, ngay cả tính mạng mình cũng không để ý?"

A Yên không để ý tới hân, liếc mắt liền thấy người kia đè thấp vành nón ẩn trong bóng tối, hung thủ có ý dùng khăn quàng cổ che khuất nửa gương mặt, cười lạnh, từ trong túi da móc súng ra, quyết định thật nhanh bắn trả hai phát.

Một phát trúng vào tay của đối phương.

Một phát trúng vào đầu gối đối phương.

Cô nhìn người kia chật vật chạy trốn, khắp khiêng, để lại một vệt máu phía sau.

"A Yên!" Đường Từ Minh chìm đắm bên trong chấn động lớn, rốt cuộc chẳng quan tâm đến thân phận xấu hổ của nhau nữa, cũng không để ý tới đây là nơi công cộng, mở rộng hai tay, dùng sức ôm lấy cô gái: "Anh biết em đối với anh tình sâu đậm, lại không biết em sẽ vì anh mà chần chừ! Trên đời này, chỉ có mới đối với anh như vậy!"

A Yên không hiểu ra sao nhìn hân, mở miệng: "Thực ra tôi -- "

Đường Từ Minh hai mắt lấp lánh có thần, chăm chú nhìn chăm chăm cô, tâm tình kích động: "Là anh đã phụ lòng em, em còn nguyện ý vì anh mà chết, anh thật sự không biết, thì ra em vẫn yêu anh như thế...em nói xem anh phải làm sao bây giờ?"

A Yên một lúc lâu không nói gì.

Sau một lát, thấy hân vẫn nhìn mình như vậy, liền khoát tay áo một cái: "Tùy anh nghĩ sao cũng được." Đẩy hân ra đứng lên, vãi bụi dính trên người: "Đường tiên sinh, cảm động xong anh cũng đi nhanh đi, tôi đưa anh về nhà, nói không chừng trên đường còn có Sát Thủ."

Đường Từ Minh lớn tiếng nói: "Anh không thể để cho em mạo hiểm! hơn nữa anh không thể vì tính mạng của mình, mà đưa em vào hoàn cảnh nguy hiểm -- "

A Yên nhìn hân một chút: "Thật ra tôi đối với anh cũng không quá cảm thấy hứng thú, nhưng hiện tại anh không thể chết được, nhanh lên, đừng lãng phí thời gian, đưa anh về, tôi còn phải tìm người tính sổ."

*

Tề Chính lão đạo đi vào công quán Thẩm gia, mang theo cái chân bị thương, sắc mặt trắng bệch, mồ hôi to như hạt đậu trên trán, máu từ miệng vết thương trên tay không ngừng chảy xuống.

Vừa nãy sau khi bị thương lái xe về, hân đã dùng hết cả sức lực, vừa đến cửa, hân đã ngã nhào ra đất.

Người bên cạnh thay đổi sắc mặt, xông lên phía trước đỡ hân: "Anh Chính! Đã xảy ra chuyện gì?"

Tề Chính cắn răng, lắc đầu.

Thẩm Cảnh Niên từ cầu thang đi xuống, trông thấy hân như vậy, nhăn mày, vừa định hỏi, bỗng nhiên dừng lại, về mặt chuyển sang lạnh lẽo, vài bước đã đi tới: "Cậu đã đi đâu?"

Tề Chính cúi đầu xuống.

Ánh mắt Thẩm Cảnh Niên lạnh hơn, đột ngột vươn tay, đặt lên vết thương của hân, dùng sức.

Tề Chính hít vào một hơi lạnh, nhin không kêu đau thành tiếng.

Hai người bên cạnh khần trương.

Thẩm Cảnh Niên cười lạnh: "Cậu chống lại tôi, ra tay với Đường Từ Minh? Cậu.....không biết trời cao đất rộng!"

Tề Chính ngẩng đầu: "Nhị gia, thuộc hạ biết rõ ngài yêu thích tiểu thư A Yên, họ Đường không chết, âm hồn bất tán, bám dai như đĩa, hôm nay chính

là....."

Hắn đột nhiên không nói nữa, mồ hôi từ trán chảy xuống.

Thảm Cảnh Niên lạnh lùng nói: "Hôm nay A Yên cũng ở đó?"

Tề Chính không trả lời, qua một lúc, nặng nề gật đầu.

Thảm Cảnh Niên nhắm mắt, đứng lên: "Trước cầm máu cho hắn."

Vết thương của Tề Chính được xử lý xong, máu dính trên khăn còn chưa kịp vớt đi, cách đó không xa vang lên tiếng giày cao gót dẫm trên mặt đất giòn vang, không bao lâu, cô gái hùng hổ bước vào.

Thảm Cảnh Niên cảm thấy đau đầu, phát phát tay, bảo những người khác lui xuống.

Hai tay A Yên rũ xuống, tay phải cầm súng, nhìn thấy Tề Chính sắc mặt trắng bệch, hừ lạnh một tiếng, lại nhìn sang Thảm Cảnh Niên đang trầm mặc bên cạnh: "Thảm tiên sinh, ngài giỏi lắm, hôm nay nếu không có tôi, Đường Tử Minh liền chết trắng chỗ này, không phải tôi sẽ bị thuyền lật trong mương rồi hả? Ngài không có chút đạo đức nào à? Nếu hắn chết, tôi làm sao ngủ với hắn? Không ngủ với hắn, làm sao tôi có thể hoàn thành nhiệm vụ?"

Tề Chính nhìn cô nói, sững sờ.

Những lời này hắn chẳng hiểu ra sao, Thảm Cảnh Niên cũng không lý giải được, nhưng hắn không hỏi.

Hắn trước giờ không hỏi.

A Yên tức giận đập khẩu súng lên bàn: "Đợi thêm mấy tháng nữa, chờ hắn li hôn, chờ tôi ra tay, các anh muốn tàn sát thế nào, giết hắn thế nào tôi cũng không quan tâm. Nhưng bây giờ không được, hiểu không?" Cô hạ thấp mắt, nhìn cánh tay băng bó của Tề Chính, lạnh lùng nói: "Còn có lần sau, tôi sẽ không khách khí với các anh, một người cũng đừng hòng chạy thoát."

Tề Chính lấy lại tinh thần, mở miệng: "A Yên tiểu thư, nhị gia không biết chuyện này, đây đều do tôi..."

Thảm Cảnh Niên nhắm mày: "Im miệng."

Ánh mắt A Yên đảo qua hai người, cuối cùng dừng trên mặt Tề Chính, hừ một tiếng: "Tề tiên sinh, anh thật hài hước. Anh ý à, học hỏi tôi....Tôi à, cùng người khác giành đàn ông cũng được, bị người khác đoạt đàn ông cũng được, chưa bao giờ thích giày vò phụ nữ, phụ nữ tội gì làm khó phụ nữ? Không thú vị. Anh cũng thật là, anh giúp ông chủ bệnh viện kẻ yếu, dù sao cũng nên nhắm vào tôi, là tôi cầu dẫn Đường Tử Minh, anh ra tay với một thư sinh văn nhược, cũng không xấu hổ? Đàn ông tội gì làm khó đàn ông, thật khờ."

Tề Chính căn bản nghe không hiểu, đầu óc xoay xở, mơ hồ.

A Yên cũng mặc kệ hắn, xoay người rời đi.

*

Đường Tử Minh sau khi trở về, tịnh trọng suy nghĩ ba ngày, rút kinh nghiệm xương máu, quyết định đề nghị li hôn.

Kiều Thu Lộ nghe hắn nói, rất bình tĩnh, thậm chí có chút lãnh đạm: "Việc này đối với anh thật đơn giản, không phải ư? Tôn thương một người phụ nữ, vứt bỏ cô gái đã từng mang thai con anh, anh đã quen rồi."

Đường Tử Minh chưa từng nghe lời nói chanh chua như vậy của cô.

Hắn nhìn cô, có chút không nhận ra người hắn đã từng yêu sâu đậm, trầm giọng nói: "Thu Lộ, anh tự hỏi lòng, anh không có việc gì phải xin lỗi em. Anh đã làm hết khả năng, vì mang hạnh phúc cho cái nhà này, nhưng em...thật sự đã làm hết sức chưa?"

Mặt Kiều Thu Lộ lạnh lùng: "Anh có ý gì?"

Đường Tử Minh cười khò: "Lâu như vậy, em đã từng ở nhà làm một bữa cơm? Dọn dẹp phòng một lần chưa? Không, em đến cái bàn cũng chưa từng lau. Buổi tối, anh sáng tác đến đêm khuya, em có từng đến xem, hỏi một tiếng? Em chỉ quan tâm việc em ra ngoài khiếu vũ, ra ngoài chơi.....Anh bỏ ra rất nhiều, đáng tiếc, cuối cùng lại là kết cục này."

Kiều Thu Lộ cười lạnh, giọng khó chịu: "Em gả cho anh vì tình yêu, không phải làm người hầu của anh!"

Đường Tử Minh thờ dãi: "Được rồi, tranh cãi cũng chẳng có tác dụng gì."

Kiều Thu Lộ yên tĩnh một hồi, bỗng nhiên sụp mặt xuống, rơi xuống hai hàng nước mắt, khổ sở nói: "Chúng ta sao lại biến thành như vậy? Tử Minh, lúc lấy anh, em đã chờ mong một cuộc hôn nhân tốt đẹp, nhưng hai năm gần đây...Anh hủy đi hôn nhân, lãng mạn mà em tưởng tượng."

Đường Tử Minh không phản bác được.

Bọn họ li hôn.

Cuộc hôn nhân ngắn ngủi ảm đạm kết thúc, lúc trước Đường Tử Minh với Trương Yên ly hôn, đăng báo tuyên bố rõ ràng với mọi người, khi kết hôn lại càng phô trương, hận không thể để toàn thể giới chia sẻ niềm vui với họ.

Ly hôn lại rất lặng lẽ, không thể kiềm tỏa hơn.

Bên Bắc Bình, một nhà văn nước ngoài vừa đến, bạn Đường Tử Minh giúp hắn mua vé xe, mời hắn cùng đến nghe giảng, hắn đồng ý.

Đường Tử Minh hạ quyết tâm, chờ hắn trở về, hắn sẽ cầu hôn với A Yên, cô gắng bù đắp cho cô gái đối xử với hắn tốt nhất, nguyện ý vì hắn mà bỏ ra tất cả kia.

Dù Thẩm Cảnh Niên không bỏ qua cho hắn, hắn cũng không sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 4 - Chương 48: Mỹ Nhân Dân Quốc (18)

Editor: Drinna

Mấy ngày nay, buổi tối A Yên vẫn thường đi Bách Nhạc Môn, nên hát thì hát, nên khiêu vũ thì khiêu vũ, có thể lần trước huyền não cùng Thẩm Cảnh Niên cả hai cùng không vui, gần đây lại đang suy mưu tính kế ngủ ba lần cùng Đường Tử Minh, sợ Thẩm Cảnh Niên không chịu vui vẻ gặp rồi vui vẻ chia tay, bởi vậy nên công quán Thẩm gia đương nhiên là không thể nào tới rồi.

Thẩm Cảnh Niên cũng không đến tìm phiền phức, hai ngày nay không xuất hiện ở Bách Nhạc Môn.

Hắn luôn luôn là người biết điều.

Nghe nói Đường Tử Minh đang ngồi xe lửa đi Bắc Bình, rất nhanh thời sẽ trở về. A Yên đã chuẩn bị kỹ càng tỉ mỉ kế hoạch công lược, vạn sự đều chuẩn bị xong, chỉ còn thiếu lang quân trở về.

Lần thứ nhất, sẽ lợi dụng lúc hắn vừa mới cùng Kiều Thu Lộ ly hôn cảm thấy áy náy, đối với hắn không nể mặt mũi mà vô tình phê bình cay nghiệt đến lúc hắn thẹn quá hóa giận, trực tiếp đem hắn làm.

Lần thứ hai, lợi dụng sự ghen tuông không hiểu của hắn đối với Thẩm Cảnh Niên, đem sự kiêu ngạo nam nhân của hắn kích thích ra, sau đó ngồi đợi hắn từ chính nhân quân tử hóa thân thành bại hoại.

Lần thứ ba... Đó đương nhiên sẽ là bên hoa dưới trăng, ngâm thơ làm câu đối, thơ ca cùng rượu ngon tặng giai nhân...

A Yên thậm chí nghĩ tới đợi nhiệm vụ thế giới này hoàn thành, cùng Lão Cổ Đồng thương lượng một chút, ở thêm vài ngày, nói không chừng Đường đại tài tử sau khi bị bỏ, tình cảm gặp cản trở, bị kích thích, nguồn cảm hứng tuôn như suối, linh cảm dạt dào phun trào, viết ra thật nhiều văn chương miêu tả rần rết độc phụ... không đúng, viết ra thật nhiều văn chương rần rết mỹ nhân thật hay đâu.

Mộng tưởng thì luôn tốt đẹp.

Mà hiện thực.... Giống như xe lửa chật đường ray, xuất hiện tai nạn biến cố.

Một ngày sáng sớm nào đó, A Yên mới vừa trang điểm xong, Lão Cổ Đồng bỗng nhiên thét lớn một tiếng "Ồi chao, không tốt!"

A Yên ngớ ngẩn: "Làm sao vậy?"

Lão Cổ Đồng về mặt kinh hoàng "Kí chủ, đại sự không xong rồi, thật sự không xong rồi! Đường Tử Minh trên chuyến xe lửa trở về, bên trong khoang xe có hai nhóm người đánh nhau, Đường Tử Minh gặp vận rủi trở thành người vô tội bị hại!"

A Yên hỏi "Chết rồi?!"

Lão Cổ Đồng nói "Không có."

A Yên thờ phào nhẹ nhõm: "Đưa đến bệnh viện rồi? Không cần hoảng hốt, ổn thỏa được, ta bây giờ đi cứu hắn."

Lão Cổ Đồng thờ dài "Vô dụng."

A Yên nói: "Chỉ cần không chết, chỉ cần giữ lại một hơi thở thì sẽ không sao."

Lão Cổ Đồng liếc nhìn kí chủ một cái, hàm súc nói: "Đường Từ Minh cũng thật là đáng thương, chỗ kia bị trúng một phát đạn, chỉ sợ chỉ may mắn giữ được một mạng, vật kia không chừng đã bị phế bỏ rồi."

A Yên kinh ngạc, bỏ tấm gương xuống, hiềm thấy được một lần đầu tóc cũng không chải, tùy ý lấy một bộ quần áo rồi chạy xuống dưới lầu. Đối với ánh mắt nghi hoặc của mẹ Hà cũng không rảnh phản ứng, vừa mới mở cửa, đã va phải Thẩm Cảnh Niên đang chuẩn bị nhấn chuông cửa. Hắn mở miệng, gọn gàng dứt khoát: "Lên xe, Đường Từ Minh ở bệnh viện Lân thành."

Cửa ô tô đã mở ra, A Yên nhìn hắn một chút, ngồi vào.

Xe chạy.

A Yên hỏi hắn: "Chuyện gì xảy ra?"

Thẩm Cảnh Niên nhìn cô, hơi nhú mày, ngón tay vuốt lại tóc dài có chút hỗn độn của cô, thay cô chỉnh lại, nói: "Chỉ nghe nói... tin tức từ Bắc Bình chuyển đến, không hẳn là chính xác, nhưng cũng tám chín phần mười."

"Bạn của Đường tiên sinh thay hắn mua vé xe, cả đi cả về. Gần đây đoàn tàu kia có chút không ổn, đã từng vài lần ban ngày có xảy ra ám sát đầu súng, trước khi rời khỏi, có người đã từng khuyên Đường tiên sinh, kêu hắn đổi thời gian, chậm hai ngày hãy trở về. Đường tiên sinh không biết là không có thời gian, hay là không muốn tự trả tiền tàu xe trở về, hắn nhất quyết lên xe lửa. Mà khoang xe hắn ngồi, không may mắn đã trở thành địa điểm đánh nhau, hắn bị vạ lây, hiện tại đã đưa đến bệnh viện cứu chữa."

Giọng người đàn ông trầm ấm em tai, A Yên nghe xong, không nói một lời mà nhìn hắn.

Thẩm Cảnh Niên cười châm biếm, lạnh nhạt nói "Trung tiểu thư thần thông quảng đại, nếu như không tin, hoặc là nghi ngờ Thẩm mỗ gây án, có thể tự mình điều tra."

A Yên lắc đầu, ánh mắt rời đi khuôn mặt hắn: "Tôi từ trong lời nói của ngài nghe được sự đắc ý."

Thẩm Cảnh Niên nhú mày, có chút qua loa làm như kinh ngạc, khiêm tốn nói: "Tôi cho rằng đã che dấu rất tốt, bất quá xem ra vẫn trốn không thoát được mắt thần của Trung tiểu thư."

A Yên lần này thực sự có chút sợ, trong lòng không yên, mặc kệ hắn: "Coi như ngài đắc ý, cũng đừng để cho tôi nghe được, tôi tâm tình không tốt, cũng không thể bảo đảm không giận cá chém thớt, phát giận loạn."

Thẩm Cảnh Niên cười, giọng ôn hòa nói "Được."

Đường vùng ngoại ô đường xóc nảy.

Tâm trạng A Yên cũng như chiếc xe này, lên lên xuống xuống.

Đến bệnh viện, A Yên là người đầu tiên mở cửa xuống xe, chạy vội qua hành lang dài dằng dặc, dừng ở cửa một phòng bệnh, nhìn thấy bác sĩ đang nói chuyện cùng Kiều Thu Lộ.

"Bác sĩ, Đường Từ Minh như thế nào rồi?!"

Vị bác sĩ kinh ngạc nhìn A Yên "Ngài là...?"

A Yên nhìn vào trong phòng bệnh liếc một cái, nhìn Đường Từ Minh đang trên giường bất tỉnh nhân sự, trái tim chợt trùng xuống: "Tôi là vợ trước của Đường Từ Minh."

Bác sĩ sững sốt, bất thốt lên: "Lại là vợ trước?"

Hắn nhìn A Yên, lại nhìn Kiều Thu Lộ, hai người đều cô gái trẻ tuổi, khuôn mặt đẹp đẽ như hoa như ngọc. Hắn lại nhìn tình hình của Đường Từ Minh, thật không biết nên hâm mộ tiểu tử này thực điểm phúc, hay vẫn là vận khí quá kém.

A Yên thúc giục: "Bác sĩ, ngài mau mau nói a."

Bác sĩ thở dài: "Tình mạng không còn lo ngại, nhưng mà.... sau này, chỉ sợ sinh con dưỡng cái, không được."

A Yên rất ít khi hoang mang, lần này lại vô cùng lo lắng mà truy hỏi: "Làm sao lại không có biện pháp? Thử đồ kia vẫn còn chứ? Nếu như nó vẫn còn thì không sao, dù sao sẽ có biện pháp."

Trên trán bác sĩ xuất hiện ba vạch đen, ánh mắt nhìn A Yên, có chút kinh ngạc.

A Yên dậm chân: "Ngài mau nói a!!!! Thật sự gấp chết người."

Bác sĩ ho khan hai tiếng, đi tới một bên, đề thấp giọng nói: "Lúc Đường tiên sinh được đưa đến đây đã rất nguy hiểm, vì bảo vệ tính mạng hắn, chúng tôi chỉ có thể nhanh chóng quyết định, tiến hành..." Rốt cuộc đây vẫn là cái thời đại bảo thủ, bác sĩ lại ho khan hai tiếng, lập lòe nước đôi nói: "...giải phẫu cắt bỏ."

"Cắt???" A Yên mở to hai mắt, nhìn bác sĩ, không chút nghĩ ngợi nói "Nói lại a!... có phải sẽ không dùng được không? Thời đại này không phải có rất nhiều thái giám sao? Tùy tiện tìm một tên rồi nói lại không được sao? Hắn cũng không thể trở thành thái giám a, sao lại xui xẻo như vậy?"

Bác sĩ đối mặt với vị người nhà bệnh nhân hồ ngôn loạn ngữ này, trầm mặc rất lâu, hỏi "Tiểu thư, có phải cô đang phát sốt không?"

A Yên không rảnh cùng hắn nói chuyện, đẩy cửa vọt vào phòng bệnh, giọng nói vô cùng thương tâm: "Đường Tử Minh, anh mau tỉnh lại, anh không thể cứ như vậy mà bị phế bỏ, tôi còn chưa có ngủ với anh, mà anh còn chưa viết cho tôi những bài tuyệt thế truyền đời... Anh tham chút tiện nghi này, đến cùng là có mưu đồ gì? Thật sự tức chết tôi."

Bác sĩ kinh hãi nhìn cô gái trong phòng.

Kiều Thu Lộ cũng nhìn người kia, không nói một lời.

Khi mà Thẩm Cảnh Niên đi tới, vừa vặn nghe được lời người bên trong đang nói: "...Đều do cái thời đại này y học không phát triển, tại sao không thể nói một cái đây? Coi như không có của người sống, thì của ngư (trâu) tiên, câu (chó) tiên, dương (dê) tiên, chỉ cần có thể dùng được chính là tốt rồi!"

Thẩm Cảnh Niên hít một tiếng, dờ khóc dờ cười.

Ngoài phòng bệnh mỗi người một tâm trạng, trong phòng bệnh A Yên vừa tức vừa khổ sở, liền miên cần nhàn nửa ngày, không coi ai ra gì: "Tính mạng ngàn cân treo sợi tóc, tôi có thể cứu, phế bỏ rồi có thể tìm cho anh thần dược tráng dương, nhưng anh... nhưng anh thành như vậy, tôi làm sao nói cho anh một cây khác đây? Cái này có chút khó, nhưng tôi sẽ không từ bỏ. Xét cho cùng, vẫn là lỗi của anh, chỉ vì một chút tiền vé xe, hại chính anh, cò kéo thêm cả tôi, lương tâm anh không đau sao?"

Bác sĩ càng nghe càng thấy đau đầu, cuối cùng lắc lắc đầu, đi ra, trầm nghĩ vị tiểu thư này so với người đàn ông trên giường hôn mê bất tỉnh kia, bệnh còn nặng hơn đi, cần chuyển vào khoa thần kinh để chuyên gia chẩn đoán gấp.

Hắn đi rồi, bên ngoài phòng bệnh, chỉ còn lại Thẩm Cảnh Niên cùng Kiều Thu Lộ.

Kiều Thu Lộ nhìn người đàn ông bên cạnh, thấy hắn nghe mấy thứ ngôn từ hoang đường bên trong, không có vẻ buồn bực, trái lại biểu hiện ôn hòa, bên môi mỉm cười, so với ngày thường nhiều hơn mấy phần âm áp tựa gió xuân.

Tâm tư cô có chút phức tạp, kêu một tiếng: "Cảnh Niên."

Thẩm Cảnh Niên quay người, nhìn cô, cười: "Em cũng nghe được tin tức rồi tới?"

Kiều Thu Lộ không lên tiếng mà gật đầu, cặp mắt nhìn mũi chân, chờ một lát, rồi thở dài: "Nói cho cùng đã là vợ chồng một thời gian, em vốn tưởng rằng trừ em ra, sẽ không có ai đến chăm sóc hắn... cha mẹ Tử Minh đã qua đời, hắn có một em trai, nhưng nghe nói đã mất tích, chỉ còn lại mình hắn."

Thẩm Cảnh Niên lạnh nhạt nói: "Hóa ra là như vậy." Giọng nói cứ bình thản như vậy.

Kiều Thu Lộ vừa nghe, liền biết hắn đã nghe được tất lời đồn, khẳng định cũng biết bọn họ đã ly hôn, trong lòng đau xót, rơi xuống hai giọt lệ, ngón tay đan vào nhau, nắm chặt, trầm mặc một hồi, ngẩng đầu liếc nhìn A Yên còn ở bên trong phòng, đối với Đường Tử Minh hai mắt đang nhắm nghiền lâu bầu.

Không biết xuất phát từ tâm tư gì, cô bật thốt ra: "Nghe nói, anh vẫn chỉ còn một mình."

Thẩm Cảnh Niên hơi kinh ngạc, nhìn đối phương một chút.

Kiều Thu Lộ hơi đỏ mặt, giọng nói càng ngày càng nhỏ: "Em chỉ là muốn nói... lâu như vậy rồi, anh vẫn còn chưa kết hôn."

Thẩm Cảnh Niên mỉm cười, mắt nhìn về cô gái bên trong phòng bệnh, ánh mắt ôn nhu: "Coi như có nói ra, cũng chỉ là tự rước lấy nhục thôi, không cần thiết." Dừng một chút, dường như sợ đối phương hiểu lầm, bổ thêm một câu: "A Yên sẽ không đồng ý."

Kiều Thu Lộ không hiểu cảm thấy mất mát, cười khổ, cũng nhìn người kia đang hết sức chăm chú đối với người đang hôn mê nói: "Cũng đúng, Trương tiểu thư vừa nghe Tử Minh bị thương, liền kích động thành như vậy... Cô ấy đến cùng vẫn còn yêu hắn."

Ý cười Thẩm Cảnh Niên trong mắt sâu thêm vài phần, cũng không trả lời.

Một lát, hắn xoay người, lần thứ hai đối mặt với người đã từng là vị hôn thê, thu lại nụ cười trên mặt, bình tĩnh nói "Thu Lộ, quá khứ đều đã qua, có vài người, đã bỏ qua, thì sẽ không quay đầu lại."

Bỏ lại câu nói này, hắn đối với Kiều Thu Lộ gật gật đầu, rồi mở cửa đi vào.

"Nói xong chưa? Vừa rồi ở trên đường em cũng chưa có ăn cái gì, bằng không bây giờ ra ngoài ăn cơm, sau đó em lại về đây nói tiếp?"

Bây giờ A Yên chính là đang bức mình, nghe thấy Thẩm Cảnh Niên nói, càng buồn bức: "Thẩm tiên sinh, ngài không chỉ không nói đạo lý, còn không có đạo đức--- tôi nói cho ngài biết, vào thời điểm này bỏ đá xuống giếng, cười trên sự đau khổ của người khác, là sẽ bị đánh."

Thẩm Cảnh Niên đi tới, cúi người nhẹ nhàng ôm lấy cô gái, hôn lên mái tóc cô một cái, ôn nhu nói: "Ăn xong cái gì đó, anh sẽ đưa em trở về, em lại tiếp tục nói, sẽ không có ai quấy rầy em"

...

*

Đây quả thực là thế giới gay go.

A Yên về đến nhà hỏi Lão Cổ Đồng: "Manh mối nam chủ xảy ra tình huống như vậy, phải làm sao bây giờ?"

Lão Cổ Đồng nói: "Không hoàn thành được nhiệm vụ, không thể rời khỏi thế giới này, chỉ có thể chờ nguoi chết già."

A Yên tức giận nói: "Ta làm sao biết hần... thật sự tức chết, sau này không chỉ phải đảm bảo ngủ đủ ba lần sau đó chạy trốn, còn phải đảm bảo manh mối nam chủ an toàn. Người cũng đã lớn như vậy, sao không biết tự chăm sóc mình vậy?"

Lão Cổ Đồng: "Có khả năng là cuộc hôn nhân lần này cùng với Kiều Thu Lộ, làm cho hần trở lại hiện thực, phát hiện mình cũng chỉ là một tục nhân."

A Yên thở dài, hỏi: "Thực sự không thể sớm rời đi thế giới này sao? Ta lựa chọn tự sát."

Lão Cổ Đồng: "Không thể, nguoi tự sát, sẽ tự động trở lại lúc Đường Từ Minh xảy ra chuyện mười lăm phút, luôn hồi vô hạn."

A Yên suy nghĩ một chút, nói "Ta sẽ không buông tay."

Lão Cổ Đồng "...?"

A Yên nhìn nó: "Không chừng còn có thể nói liên lại, biết đâu có thể trở thành kì tích y học?"

"..."

*

Sau khi Đường Từ Minh tỉnh lại, hoàn toàn suy sụp, muốn tự sát.

Tự đâm đầu vào tường, dùng dao cắt cổ tay, thậm chí tuyệt thực tự sát.

A Yên đem hần về bệnh viện Thượng Hải, thường xuyên đến xem hần, an ủi hần không cần bỏ cuộc, bởi vì cô còn không có từ bỏ ---- nếu như hần nhất định muốn tìm cái chết, ít nhất cũng phải đem đau thương giảm xuống thấp nhất, để lại vài vần chương thơ ca khen ngợi vẻ đẹp của cô, lúc ấy chết cũng không muộn.

Đường Từ Minh đối với A Yên họa nạn không rời sinh cảm động, chậm rãi, cuối cùng cũng coi như chịu ăn uống một chút, nhưng vẫn cực kỳ bi thương như trước.

Cuộc sống ngày ngày trôi qua.

Sau đó, Kiều Thu Lộ tái hôn, gả cho một tên phú thương.

Kết hôn không được mấy tháng, phú thương lại cưới về một vợ bé, Kiều Thu Lộ đâu thể chịu được loại ngang nhiên si nhục này, phần nộ mà ly hôn, mỗi ngày qua đều buồn bức u sầu, trước đây luôn thích các hoạt động xã giao, giờ cũng không chịu lộ diện.

Những người quen biết cô, đều sẽ cảm thán một câu, một đời tài nữ giai nhân, thế nhưng đường tình lại nhấp nhô, lận đận, thật đáng tiếc.

*

Bốn năm sau.

Lão quản gia Đường gia từ nông thôn trở lại Thượng Hải, thực có chút mơ mơ hồ hồ.

Kể từ khi Đường đại thiếu gia bán đi tổ trạch (nhà tổ tiên), sa thải hết đám lão nhân đã cả đời ở đây, hần liền trở về quê nhà. Nhưng nửa tháng trước, bỗng nhiên có một vị trông giống quân nhân, tìm hần, nói rằng sẽ cho hần một công việc, Thiếu Soái của bọn họ đến Thượng Hải, chỉ rõ rằng muốn hần làm quản gia.

Quả thực không hiểu chuyện gì.

Thiếu soái trong lời hấn nói, nghe nói là con nuôi của một vị Đại soái ở Phương Bắc, tuổi còn trẻ nhưng bản lĩnh thực lớn, sĩ quan kia vô cùng kính trọng hấn.

Lão quân gia một đường đi xe ngựa mệt nhọc, ngàn dặm xa xôi, trở lại chốn phồn hoa đô thị này.

Thiếu soái mua lại Đường gia tổ trạch từ trong tay người khác.

Lão quân gia từ nhà ga về đến cửa tổ trạch, đã có chút mệt mỏi, chỉ thấy bên ngoài cửa lớn là hai người mặc quân trang nghiêm túc thận trọng đứng thẳng tắp, lại đi vào trong, tại cửa viện lại có thêm hai binh lính, còn có những binh lính khác tuần tra.

Sĩ quan tiếp hấn đi vào chính sảnh, tiến lên gõ cửa hai tiếng, cung kính nói: "Thiếu soái."

Bên trong vang lên một đạo thanh âm trầm thấp: "Vào đi."

Ngữ khí trầm lạnh, cho dù ngăn cách một cánh cửa, nghe thôi cũng làm người ta không rét mà run.

Lão quân gia nuốt một ngụm nước miếng, chà sát hai tay, có chút khấn trương mà đi vào.

Người kia mặc quân trang màu sẫm, quay lưng lại với hấn, thân hình cao lớn, eo lưng thẳng tắp, tuy rằng không nhìn rõ mặt, quanh người nhưng lại tản ra khí thế mà chỉ có thể ngưng luyện từ chiến trường, quyết đoán, không giận mà uy. Hấn đứng ở ngay phía trước, ngẩng đầu nhìn bức tranh thủy mặc - đó là bức tranh mà lúc sinh thời, tác phẩm mà lão gia tâm đắc nhất.

Lão quân gia nịnh nọt kêu một tiếng: "Thiếu soái."

Người kia quay đầu lại.

Khuôn mặt cực kì anh tuấn, chỉ là kia tuấn lãng mang theo phần ác liệt. Lão quân gia liếc mắt, không tự chủ được cúi thấp đầu.

Thế nhưng vị thiếu soái kia lại nở một nụ cười: "Không nhận ra ta sao?" Trong điệu điệu lại mang vẻ thật buồn cười.

Lão quân gia ngẩn người, chậm rãi ngẩng đầu lên.

"Ta đã trở về, Phó thúc."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 49-1: Mỹ Nhân Dân Quốc (19)

Editor: Drinna

Lão quân gia đứng ở nhà số 36 ngõ Thanh Đồng, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh trong vắt, cảm thấy hoang mang vô cùng, cảm giác những ngày qua đều là mộng.

Tiểu thiếu gia đã trở về.

Đường gia tiểu thiếu gia mà bọn họ cho rằng đã chết, hấn trở về, lại còn trở thành thiếu soái cầm binh một phương.

Nhìn dáng người cao nhất, chân mày lộ ra sự sắc bén, lúc nói chuyện khí phách tựa trời sinh, ai có thể tin tưởng được a... Hấn năm đó còn là đứa bé nhỏ gầy, trầm lặng, sống dưới hào quang của vị huynh trưởng tài hoa tuyệt đỉnh, tiểu thiếu gia không được đề mắt tới sao?

Thành ngữ nhưng thực sự có đạo lý....chớ bắt nạt thiếu niên nghèo.

Lão quân gia thờ dài, ấn chuông cửa.

Một lát sau mẹ Hà ra mở cửa, nhìn thấy hấn có chút kinh ngạc: "Phó quân gia? Không phải ngài đã hồi hương rồi sao?"

Lão quân gia nhìn xung quanh, nói: "Ta đến tìm Đại thiếu nãi nãi... aizz, chuyện này mấy câu không nói hết được, sau này tôi sẽ nói cho bà biết."

Mẹ Hà nói: "Phi phi... Cái gì mà Đại thiếu nãi nãi? Sớm đã không phải, đừng có để Nhị gia nghe thấy."

Lão quân gia sững sờ: "Thăm Nhị gia ở đây sao?"

Mẹ Hà nói: "Không ở, ngài ấy với tiểu thư nhà ta có quan hệ gì chứ? Còn cần phải nói sao? Ngài nhanh nhanh đi đi."

Lão quân gia gấp đến độ vã mồ hôi: "Tôi thật sự có việc." Vừa tránh mẹ Hà vừa đi vào, vừa hô: "Trương tiểu thư? Trương tiểu thư, ngài có ở đây không?"

Mẹ Hà đóng cửa lại, đi theo đến, lờ mờ một cái khinh thường: "Tiểu thư mang theo rượu thuốc độc (huru) tự mình ngâm, đi thăm Đường đại thiếu gia của các người rồi."

Lão quân gia kinh ngạc: "Rượu thuốc.... độc tiên?"

Mẹ Hà lắc đầu thở dài: "Đây còn không phải tiểu thư niệm tình cũ, lo lắng Đại thiếu gia nghĩ không thông, cả ngày nghĩ biện pháp chữa bệnh cho hắn, nói cái gì mà thiếu cái gì ăn cái đó, nói không chừng sẽ mọc ra dây.... Thật đúng là ngốc."

Lão quân gia dừng bước, nói: "Tiểu thiếu gia trở về rồi."

"Cái gì?!"

*

Đường Tử Minh đã sớm xuất viện, A Yên vẫn hay đi đến nơi hắn ở thăm hắn.

Bốn năm, Đường Tử Minh chịu đựng dần vật to lớn, thân thể thống khổ, tinh thần tổn thương... những cảm xúc dồn nén lấp biển trong lòng, giờ giờ phút phút giống như núi lửa dấy vồ hắn, một mặt làm hắn đối với sinh mệnh bị ai tuyệt vọng, một mặt lại kích thích ra hết tiềm năng của hắn.

Tất cả cảm xúc không có chỗ để dài bày, đều ký thác vào những sáng văn thơ.

Đường Tử Minh biến bị phản thành sức mạnh, liên tiếp viết ra thật nhiều bài thơ bị ai nổi tiếng liên tiếp.

Rất nhiều người đọc văn của hắn, đều sẽ bị nét bút đơn giản phác họa ấy, kích thích ra sôi sục tâm tình, hoặc là trầm mặc không lời, hoặc lệ nóng quanh tròng. Văn đàn hiện nay có những nhân tài tỏa sáng, tác phẩm xuất hiện thường xuyên. Mà Đường Tử Minh, trở thành một người nổi bật trong số đó, lưu lại tên tuổi một đời văn hào cho hậu thế.

Trăm năm sau, tên của hắn, đã trở thành ngôi sao sáng mà thời đại không cách nào xóa đi.

Mỗi lần A Yên mang theo rượu thuốc đến đây, Đường Tử Minh đều sẽ tâm tình mang theo thống khổ nhìn cô, trong đầu đều hiện lên một màn tư tưởng đấu tranh kịch liệt.

Hắn luôn nói: "A Yên, là anh có lỗi với em. Việc đã đến nước này, anh không thể hại em thêm được nữa, càng không thể lừa em một đời... em... Em hãy cùng với Thẩm Cảnh Niên đi, cố gắng sống thật tốt."

A Yên nhìn hắn một chút, ánh mắt có chút sầu bi: "Anh hại thì cũng đã hại, nói những câu này có lợi ích gì."

Trong lòng Đường Tử Minh đau đớn, lại nói: "Nếu như có kiếp sau, anh nhất định sẽ quý trọng em. Đến giờ anh mới biết, thế gian này, người đối với anh tốt nhất, từ đầu tới cuối, chỉ có mình em."

A Yên thở dài: "Nếu có kiếp sau, tôi nhất định sẽ cẩn thận trông chừng anh, không cho anh chạy loạn, tốt nhất là đem anh trói bên cạnh, hoặc là nhốt lại, giống như con vẹt của tôi. Anh thực sự là làm tôi thương tâm đến chết..." Lắc đầu, giọng nói mang theo tiếc nuối: "Nhiều năm như vậy, anh là người đàn ông đầu tiên khiến tôi thương tâm như vậy.... bao nhiêu phương pháp từ đó đến giờ, dùng hết nên người anh đều thất bại, sau này tôi nhất định sẽ không phạm vào sai lầm như thế này."

Đường Tử Minh lòng đau buốt, roi lệ, than thở: "Nhân sinh nếu như lần đầu gặp gỡ, thì đâu có gì phiền muộn đau thương. A Yên, trời cao đối với chúng ta, là quá khắc nghiệt. Anh chỉ có thể với em nói tiếng xin lỗi, một đời này, người anh có lỗi nhất, chính là em."

Hắn bị thương, A Yên cũng bị thương.

Mặc dù hai chuyện đề bị thương khác nhau, Đường Tử Minh hiểu lắm quá sâu, nhưng có thể để hai người bị thương cùng làm bạn, cũng coi như một loại an ủi.

A Yên nhìn hắn, lười giải thích với hắn, tâm tư xoay một vòng, nói: "Nếu anh thực sự cảm thấy có lỗi với tôi, liền viết nhiều cho tôi thêm vài bài thơ đi."

Đường Tử Minh gật đầu, nói: "Em không nói, anh cũng sẽ làm, Có thể ngàn năm sau, khi hậu nhân đọc được chuyện xưa của chúng ta, sẽ bởi vì tình yêu bị thương của chúng ta mà cảm động."

A Yên đứng lên: "Nhưng tôi càng muốn hậu nhân bởi vì vẻ đẹp của tôi mà kinh diễm. Anh nhớ kỹ khen tôi thật nhiều, khen vẻ đẹp của tôi khuynh diễm ra sao, như vậy tôi sẽ rất cao hứng, đây là mong đợi lớn nhất trong cuộc đời âm thầm này của tôi, cảm ơn anh."

Từ nhà của Đường Tử Minh trở về, từ xa đã nhìn thấy bóng mẹ Hà đợi ở cửa, dáng vẻ vô cùng lo lắng.

A Yên từ trên xe bước xuống, trả tiền xe, đi về phía mẹ Hà: "Làm sao vậy?"

Mẹ Hà chạy chậm đi tới, vui mừng cười tí mắt, nói một mạch: "Tiểu thư, tin vui a! Tiểu thiếu gia hần trở về, hơn nữa nay còn là Bắc Bình Thiếu soái, hần đã đem tổ trạch của Đường gia mua lại, hiện tại đang ở nơi đó, tuy rằng chẳng mấy ngày nữa hần sẽ lại phải trở về phương Bắc, thế nhưng hần có để Phó quản gia đến truyền lời, muốn đón chúng ta đi đến đó hưởng những ngày tháng phú quý! Ai nha, tiểu thiếu gia từ trước đến nay luôn là người biết tri ân báo đáp, nhưng tôi thực sự không nghĩ tới hần lại có tiền đồ như vậy...."

"Đối với tôi bây giờ mà nói, việc vui duy nhất, chính là có thể để cái gốc rễ của Đường Từ Minh dài lại"

"Tiểu thư, cô lại nói bậy cái gì vậy."

A Yên mở cửa đi vào, còi gầy ra: "Tôi bây giờ còn không đủ phú quý sao?"

Mẹ Hà khoát khoát tay áo: "Cái này có thể giống nhau sao? Trưởng tẩu như mẹ, đi theo tiểu thiếu gia về phương Bắc, cô dù gì cũng sẽ thành đại quan thái thái, kia không phải có bao nhiêu vinh quang?"

A Yên lắc đầu một cái, tự mình đi lên lầu.

*

Buổi tối, Bách Nhạc Môn.

A Yên lên sân khấu hát một bài, sau đó trở về phòng hóa trang, nhìn vào gương trang điểm lại.

Cô nâng tay lên lấy xuống cành hoa hải đường cài trên tóc.

Cửa mở ra, tấm rèm màu đỏ sẫm phía trên bị buông xuống. Bỗng nhiên có người từ cửa đi vào, tấm màn vải hơi lay động.

"Phó thúc đến ngõ Thanh Đồng mời, chị không đến, chị thật sự không muốn gặp tôi đến vậy sao?" Cách tấm rèm, thanh âm của thiếu niên truyền tới. Lạnh lẽo mà cứng ngắt, so với tiếng nhạc mơ mơ hồ hồ trong phòng khiêu vũ Bách Nhạc Môn, thực không hài hòa.

A Yên từ trong gương liếc nhìn, trong mắt chỉ có tấm màn vải đỏ đập chòn, phía dưới lộ ra một đôi giày quân trang sẫm màu, người kia đứng bên ngoài, yên tĩnh không nhúc nhích.

Cô rời tầm mắt: "Là cậu à."

Người bên ngoài nói: "Tôi biết vì sao, chị không muốn gặp tôi."

A Yên nói: "Nói nghe một chút."

"Sáu năm, chị già rồi!"

Trong tay A Yên cầm hộp phấn, ném phịch xuống bàn: "Từ lần đầu tiên gặp cậu, tôi liền biết cậu không phải là một người biết nói ngọt, thế nhưng không nghĩ tới, sau sáu năm, tuổi thì lớn nên mà cảm xúc vẫn trì trệ không lớn, cậu vẫn như trước, nói chuyện không xuôi tai."

Thanh niên cười nhẹ, vẫn đứng cách màn vải nói chuyện: "Chị rồi cũng sẽ già, không sao..." giọng nói lại trầm xuống, càng lộ ra một chút dịu dàng: "Chị ở trong mắt tôi, sẽ luôn không thay đổi."

A Yên lắc lắc đầu: "Đáng ra sớm nên biết, nuôi người còn không bằng nuôi một con vẹt."

Màn vải bỗng chốc bị vén lên.

Người kia nhanh chóng bước vào, khí thế mạnh mẽ uy hùng, chỉ là khi bước đi, một bên chân hiển nhiên có chút không phù hợp. Đầu gối hần từng bị thương, cái đêm mưa thật lâu trước kia, hần từ trên cây té xuống, chặt vật kéo lê cái chân bị thương, cắn răng đi qua con phố, cả người ướt nhẹt, trên đùi máu chảy ồ ạt.

Rốt cục hần trở lại ngõ Thanh Đồng --- trở lại bên cạnh cô gái này.

Nhưng cô vẫn không muốn liếc nhìn hần lấy một cái. Bất luận là năm ấy, hay vẫn là hiện tại, đều không thay đổi.

Hần nói: "Theo tôi đến Bắc Bình."

A Yên quay đầu lại: "Tiểu thiếu gia, cậu nên cảm thấy vui mừng, tôi bây giờ đang nản lòng thoái chí, không muốn làm thêm cái gì cả... cái tên đàn ông trước đây dám nói tôi già trước mặt tôi, kết cục của hần thực sự không được tốt lắm."

Đường Từ Duệ mặt không cảm xúc, lặp lại: "Theo tôi đi Bắc Bình."

A Yên không nhìn hấn, đi tới bên cửa sổ: "Cậu nên để lại một vụn cái tâm, đợi khi nào cậu bảy mươi tám mươi tuổi, mặt mũi nhăn nheo, tôi vẫn sẽ là một thiếu nữ mười tám tuổi xinh đẹp như hoa, thanh xuân mỹ mạo, để lúc đó, nếu như tôi có lòng dạ thành thoi, biết đâu sẽ đi qua cửa nhà cậu, nhìn cậu cong lưng lom khom ở ngoài hiên phơi nắng, trào phúng cậu vài câu."

Đề tài hai người nói hoàn toàn khác nhau.

Đường Tử Duệ rất cuộc không nhịn được nữa, vài bước đi tới, nắm chặt lấy cánh tay cô, ánh mắt như thiêu đốt, thấp giọng nói: "Cuộc sống Thẩm Cảnh Niên có thể cho chị, tôi cũng có thể! Tôi còn có thể cho càng nhiều hơn thế....đi theo tôi, cả đời này tôi sẽ không để chị phải chịu khổ, chỉ cần tôi còn một hơi thở....."

"Nghe nói có một vị Thiếu Soái tuổi trẻ tài cao đến từ Bắc Bình, vốn định chọn ngày mở yến tiệc mời hấn tới, thật không nghĩ đến... Tôi nay lại gặp ở chỗ này."

Giọng nói mang ý cười, lịch sự nhã nhặn.

Cơ thể Đường Tử Duệ cứng đờ, cho dù không quay đầu, cũng biết người đến là ai.

Bọn họ chưa từng chính thức gặp mặt, có thể là một cái ngày của sáu năm trước kia, hấn đứng ở cửa nhà số 36, trở mắt nhìn người phụ nữ kia ngồi vào xe của người đàn ông này, trở mắt nhìn ô tô càng đi càng xa, để lại một đường mù mịt khói bụi, làm tâm mặt hấn mờ hồ. Lúc đó cảm giác vô lực cùng phần hận, hấn vĩnh viễn khó mà quên được.

Đường Tử Duệ buông tay ra, xoay người đối mặt với người đàn ông mặt mày ôn hòa, mặc một thân trường bào màu xanh nhạt: "Thẩm tiên sinh."

Thẩm Cảnh Niên gật đầu: "Lần đầu gặp mặt, vinh hạnh."

Vài giây đối mặt trầm mặc.

Thẩm Cảnh Niên khẽ mỉm cười, đi tới, hỏi A Yên: "Đêm nay không hát?"

A Yên lắc đầu "Không hát."

Thẩm Cảnh Niên nói "Anh đưa em về?"

A Yên nhìn hấn một chút, lại nhìn Đường Tử Duệ, nhàn nhạt nói: "Tự tôi về, sau đó tôi còn muốn đi gặp Đường Tử Minh, để hấn viết cho tôi mấy bài thơ mới nữa, để tôi nghĩ xem...đây chính là hứng thú lớn nhất đời này của tôi." Dừng một chút, nhú nhú mày: "Hai người cứ chậm rãi tán ngẫu."

Thẩm Cảnh Niên gật đầu, nhìn cô đi tới cửa, bỗng nhiên nói: "Đợi đã."

A Yên đứng lại.

Thẩm Cảnh Niên lấy từ trên bàn trang điểm một nhánh hoa, lại cài ở bên tóc đen của cô, mỉm cười: "Được rồi, tối nay gặp ở nhà em, có chuyện muốn nói với em."

A Yên xoay người rời khỏi.

Màn vải nhấc lên rồi lại buông xuống.

Đường Tử Duệ trầm giọng cười lạnh: "Thẩm Cảnh Niên, ngài không cần ở trước mặt tôi khoe khoang ra vẻ ta đây, lúc trước Trương Yên theo ngài, chẳng qua là vì tình thế bất buộc, nếu không phải tình thế bắt buộc, cô ấy lại không có thích ngài."

Thẩm Cảnh Niên nhìn về phía hấn, nhìn một hồi lâu, chậm rãi lắc đầu, cảm thán nói: "Tuổi trẻ thực là một chuyện tốt."

Đường Tử Duệ ánh mắt lạnh lùng, tràn đầy lòng hăng hái của một thiếu niên mới ra đời, tuổi trẻ đặc chí: "Tôi sẽ dẫn cô ấy đi--- ngài không tranh được với tôi, chính ngài cũng rõ."

Thẩm Cảnh Niên ngẩn ra, rồi bỗng nhiên bật cười, thấp giọng giống như tự nói: "Tôi đúng là tranh không được, nhưng không phải bởi vì cậu."

Đường Tử Duệ cau mày.

Thẩm Cảnh Niên thu hồi chút thương cảm vừa rồi, nhàn nhạt nói: "Phượng Bắc đang chiến tranh, cậu muốn dẫn A Yên đi?"

Đường Tử Duệ hơi nhíu mày, không trả lời.

Nhưng Thẩm Cảnh Niên biết, nghiêm mặt nói: "Người, tôi không tranh, nhưng tôi trước nói cho cậu, A Yên sẽ không đi theo cậu." Thấy đối phương còn có chuyện muốn nói, hấn nói tiếp: "Nhưng có chút chuyện khác.... Tôi nghĩ cậu có thể sẽ cảm thấy hứng thú."

Đường Tử Duệ nhướng mày: "Nha?"

Thẩm Cảnh Niên nói: "Tháng sau, tôi sẽ rời khỏi Thượng Hải... rời khỏi quốc gia này."

Ánh mắt Đường Từ Duệ mang theo mấy phần nghi ngờ, dừng trên người hắn.

"Trước khi đi, tôi có thể cho cậu một số thứ---" Thẩm Cảnh Niên ở trên bàn viết vài nét, cũng không có để tâm vị Thiếu soái trẻ về mặt kinh ngạc, đề thấp giọng nói: "Còn một số thuốc, hi vọng thiếu soái cẩn thận sử dụng, giết nhiều hơn một chút quân giặc, cứu nhiều một chút mệnh các chiến sĩ quân ta, mạng người quốc gia ta.... đều tốt đẹp."

Đường Từ Duệ im lặng một lát, trầm giọng nói: "Chỗ này, chỉ sợ đã lấy một nửa gia sản của Thẩm nhị gia rồi."

Thẩm Cảnh Niên bật cười, giọng điệu nhàn nhạt tùy ý: "Hơn nửa giỗ sản, vậy thì sao? Thẩm mỗ là một thương nhân, nói dễ nghe một chút, là nuôi tiếc cái mạng này, nói khó nghe, chính là sợ chết. Việc cuối cùng có thể làm, cũng chỉ là để lại nhiều một chút... Còn về phần A Yên." Hắn cup mắt xuống, khoe miệng nhếch lên có chút tự giễu, nhàn nhạt nói: "Cậu đại khái có thể thử một chút."

Bỏ lại những lời này, hắn gật đầu, rồi vén rèm cửa đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 4 - Chương 49-2: Mỹ nhân dân quốc (20)

Editor: Drinna

Đường Từ Minh lại ra thêm một tập thơ mới, miêu tả tình cảm của hắn và "Trương tiểu thư" cảm động ra sao, khắc cốt ghi tâm như thế nào. Trong thơ miêu tả Trương tiểu thư đẹp giống như tiên nữ hạ phàm, không chỉ đẹp đến vô song, tính tình lại càng ôn nhu sẵn sàng, đáng tiếc hai người hữu duyên vô phận, thật sự làm người khác thương tận đáy tâm can.

A Yên cảm một phần về sao chép về, đếm mấy thứ a tình a yêu, miêu tả liên quan đến Đường Từ Minh, tất cả đều dùng bút xóa đen hết, chỉ còn để lại những dòng miêu tả mỹ mạo của Trương tiểu thư. Lúc này mới hài lòng đọc đi đọc lại, thực sự thỏa mãn vô cùng.

Đọc đến lần thứ ba, mẹ Hà gõ cửa, nói rằng Thẩm tiên sinh đến.

A Yên xuống lầu, rót một chén trà xanh cho người đàn ông ngồi đó: "Nhanh như vậy?"

Thẩm Cảnh Niên lạnh nhạt quét mắt một vòng, trêu tức nói: "Thật sự không có lương tâm... Nếu muốn động thủ, thì anh cũng ăn thiệt thì lớn. Tốt xấu gì cũng có mấy năm tình cảm, em thì cứ như vậy, liền xoay người rồi đi."

A Yên trêu đùa: "Không xoay người, không lẽ nhìn ngài chịu đòn sao?"

Thẩm Cảnh Niên bật cười ra tiếng.

A Yên lắc đầu một cái, nhấp một ngụm trà: "Quên đi, Thẩm tiên sinh, bất quá chỉ là một tên nhóc không đến hai mươi, coi như có hung dữ, cũng chẳng thể dọa được ngài. Cho dù từng trị Đường Từ Duệ không được, ngài sống bằng từng ấy năm, cũng không phải chỉ lẩn lộn ở bạch giới."

Thẩm Cảnh Niên hỏi: "Đường Từ Minh lại viết cho thơ mới cho em sao?"

Ánh mắt A Yên sáng lên, hứng thú bưng bưng nói: "Đúng vậy, ngài có muốn xem không?"

Thẩm Cảnh Niên nói: "Chờ một chút, không vội."

"Xinh đẹp! Mỹ lệ!"

"Chim xa cá lặn! Hoa nhường nguyệt thẹn!"

"Mọc ra! Mau mọc ra!" Con vẹt bên cạnh cũng lại ngân cao cổ họng khoe khoang. (Chết cười mất!!!!)

Thẩm Cảnh Niên buồn cười "Câu cuối cùng đó, là do em mới dạy sao?"

A Yên nói: "Tôi có thể không có dạy, có lẽ bảo bối ngoan ngoãn nghe tôi nói nhiều, nhớ kỹ đi."

Thẩm Cảnh Niên gật gật đầu, trầm mặc uống hơn nửa chén trà, bỗng nhiên nói: "Anh phải đi."

A Yên hỏi: "Công việc làm ăn sao?"

"Xuất ngoại."

Mẹ Hà vừa mới đi tới cửa phòng khách, nghe thấy vậy, kinh hãi rồi mau chóng lui về phòng bếp, chỉ nằm nhòai người bên cạnh cửa, nghe trộm.

Về mặt A Yên không thay đổi, không có chút phản ứng quá lớn nào: "Chúc ngài thượng lộ bình an."

Thẩm Cảnh Niên nhìn cô không chớp mắt, trong giọng nói lộ ra chút căng thẳng dò hỏi: "Anh mua nhiều một vé tàu."

A Yên vẫn như trước không hề lay động, nói: "Ngài nên mua thêm một vé nữa, để cho vợ chồng Tề Chính cùng đi, ngài đi rồi, cuộc đời hắn giống như mất đi mục tiêu, thật đáng thương."

Thẩm Cảnh Niên thu lại ý cười hiền lành, giọng nghiêm túc nói: "A Yên!"

A Yên bỏ cái chén xuống, nhìn hắn: "Ngài biết tôi sẽ không đi theo ngài, cần gì còn phải mở miệng hỏi cái này?"

Thẩm Cảnh Niên hỏi: "Bởi vì Đường Tử Minh?"

A Yên lắc đầu: "Gốc rễ của hắn, sợ là không thể dài ra được nữa rồi, tôi cũng sẽ không vĩnh viễn ở lại đây."

Đôi mắt Thẩm Cảnh Niên tối lại, ánh mắt thâm trầm, ngữ khí trước giờ luôn trầm ổn, khó có một lần gọn sóng: "Nếu như vậy, vì sao không đi theo anh?"

A Yên nhìn hắn, trầm mặc một hồi, cất giọng nói: "Mẹ Hà, mau đi lên lầu đi, đừng nghe trộm nữa."

Mẹ Hà không thể làm gì hơn là đi ra, gương mặt có chút ngại ngùng, gật đầu với Thẩm Cảnh Niên, sau đó chậm rì rì đi lên lầu, đóng cửa phòng.

"Thẩm tiên sinh, bây giờ tôi nói cho ngài biết, nếu như tôi đi với ngài, sẽ có kết quả thế nào, ngài là người thông minh, chắc hiểu được việc cân nhắc thiết hơn."

A Yên đứng dậy, cầm lên cái khay chứa thịt hạt dưa, từng hạt từng hạt cho vẹt ăn, giọng rất lạnh nhạt nói: "Tôi sẽ không bởi vì bất luận người nào mà thỏa hiệp với khuôn mặt của tôi... Tôi sẽ không già, có thể ngài sẽ dần dần già đi, dung mạo hay cơ thể đều sẽ thay đổi. Vừa bắt đầu, có thể người khác còn coi chúng ta là vợ chồng, qua vài năm, sẽ thành anh em, lại vài năm nữa, sẽ thành chú cháu, cha con.... Nếu như ngài sống được đủ lâu, có lẽ còn có thể nghe tôi gọi ngài một tiếng ông."

Thẩm Cảnh Niên đứng dậy: "Em..."

A Yên nghiêng người nhìn hắn, lắc đầu: "Thẩm tiên sinh, tôi biết ngài muốn nói gì. Không, vô dụng thôi, coi như có thể cứ qua vài năm, lại chuyển đến một nơi khác, nhưng thật sự đến lúc đó, ngài sẽ yên tâm thoải mái với tôi sao?"

Thẩm Cảnh Niên trầm mặc.

"Tôi có thể chữa khỏi vết thương của ngài, chữa khỏi bệnh cho ngài, nhưng sẽ không cho ngài khuôn mặt đẹp vĩnh viễn, tôi chỉ dụng tâm với khuôn mặt của mình mà thôi. Hơn nữa, tôi đã quen sống cuộc sống tự do tự tại một mình một người rồi, không hắn sẽ chịu được mười năm, hai mươi năm, luôn có một người đàn ông cứ lẩn lút bên cạnh tôi." A Yên cho ăn xong hạt dưa, vỗ nhẹ tay, đi tới bên cạnh hắn: "Xuất ngoại, tự mở ra một đoạn cuộc sống mới, như lẽ thường sinh lão bệnh tử, đây mới là cuộc sống ngài nên lựa chọn."

Thẩm Cảnh Niên nhắm hai mắt, che đi toàn bộ tình cảm nói đầy mắt, một lần nữa mở ra, lại đã khôi phục sự bình tĩnh thường ngày.

Hắn cúi đầu, nhìn cô gái trước mặt: "Đây là câu trả lời của em, anh tôn trọng."

A Yên mỉm cười: "Cảm ơn. Chúc ngài trên đường thuận lợi.... Tạm biệt."

Thẩm Cảnh Niên đứng tại chỗ, muốn nói lại thôi. Cuối cùng, hắn nghiêng người về phía trước đặt nhẹ lên trán cô một nụ hôn: "Tạm biệt, A Yên. Chúc em... Vĩnh viễn vô tâm vô phách như vậy, sẽ không khổ vì tình."

*

Lại qua vài ngày, ô tô của Thiếu soái dừng trước cửa số 36 ngõ Thanh Đồng, Đường Tử Duệ tự mình bấm chuông, nhìn thấy A Yên thì nói thẳng vào vấn đề chính: "Chị sẽ cùng Thẩm Cảnh Niên ngồi thuyền đi sao?"

A Yên nhìn hắn một chút, lại nâng cao thanh âm: "Mẹ Hà! Tôi biết bà đang ở bếp, đừng nghe nữa, lên lầu đi." Chờ mẹ Hà kiểm chế lại tâm tình bất quá, bắt đầu đi lên lầu, lúc này mới nói "Không đi."

Đường Tử Duệ thở phào nhẹ nhõm.

A Yên lại nói: "Nhưng cũng sẽ không theo cậu đi Bắc Bình, đừng có tưởng tượng quá nhiều."

Đường Tử Duệ vừa thả lỏng, lại lập tức căng cứng trở lại: "....Tôi cũng đã nghĩ qua, bây giờ trước tiên sẽ không mang chị theo, phương Bắc đang loạn,

tạm thời chỗ này vẫn an toàn hơn." Hắn trầm mặc một chút, đột nhiên vươn tay, nắm chặt đôi vai nhô gầy của cô gái, yên lặng nhìn vào mắt cô, từng chữ từng chữ nhấn mạnh: "Chờ đất nước yên thái bình, chờ tôi bình định trở về....dùng kiểu lớn tám người khiêng, nghênh đón chị vào cửa Đường gia."

"Cho dù kiểu lớn 16 người khiêng, thì tôi vẫn ở trong nhà của mình."

Sắc mặt Đường Tử Duệ tối lại, tức giận nói: "Vì sao? Tôi có gì không tốt? Anh trai tôi là đồ vô liêm sỉ, nhưng không có nghĩa là tôi cũng như vậy---- Tôi có chỗ nào không sánh bằng Thẩm Cảnh Niên?"

"Cậu quá dính người."

"Chị----" Đường Tử Duệ giận dữ: "Đây là cái loại lý do gì?"

A Yên nhìn hắn, nói: "Vội tôi, đây chính là lý do quan trọng. Còn về phần cậu... cậu coi trọng tôi cái gì? Là trước đây tôi chăm sóc cho cậu, hay vẫn là mỹ nhân thịnh thế của tôi?"

Đường Tử Duệ im lặng, trêm má xuất hiện màu hồng khả nghi, nâng nên hờ khan một tiếng, chấp tay sau lưng: "Chị là người phụ nữ mà tôi đã thề một đời chăm sóc bảo vệ."

A Yên nói: "Câu trả lời sai rồi, đáp án thứ hai mới là đáp án chính xác, đã sớm nói nuôi cậu còn không bằng nuôi con vẹt. Tôi không muốn lại nhìn thấy cậu, tạm biệt."

Đường Tử Duệ nhìn cô xoay người đi lên lầu, không chút lưu luyến, tức thì tức, lại vẫn đuổi theo lên bậc thang: "Đội tôi đánh giặc về, đem đám đáng chết kia đuổi khỏi biên giới--- tôi sẽ trở về đón chị."

A Yên không quay đầu.

Từ sau ngày đó, Đường Tử Duệ không còn gặp được vị chị dâu trước này của hắn nữa.

Không, cho dù tất cả mọi người đều cho rằng hắn bị thương mà sinh ảo giác, hắn vẫn kiên định như trước, lần cuối cùng họ gặp nhau, là ở chiến trường phương Bắc.

Hắn bị trọng thương, phải rút lui về phía sau bệnh viện dưỡng thương.

Bác sĩ phương Tây nói, thương thế của hắn quá nặng, chỉ sợ... không lạc quan.

Đường Tử Duệ nằm ở phòng bệnh đơn sơ, cảm giác rõ ràng sinh mệnh đang từng chút từng chút trôi đi, tí tách, đêm dài đằng đẵng, hắn thức suốt đêm cũng không thể chờ được ánh sáng ban mai đầu tiên.

Hắn không cam lòng.

Trận chiến này, bọn hắn có thể thắng, chỉ cần kiên trì... Hắn không muốn ngã xuống ở trong này.

Đêm đó, hắn quanh quẩn ở cửa quý môn quan, cùng Tử Thần đấu tranh vô số lần, nhất định không muốn buông xuống hơi thở cuối cùng, sau đó.... hắn nhìn thấy A Yên.

Lúc ấy ánh sáng trong phòng quá tối, hắn không thấy rõ mặt người phụ nữ kia.

Nhưng hắn biết, nhất định là cô.

Chỉ có người này, cho dù hóa thành tro, hắn vẫn có thể nhận ra.

Phía bên ngoài cánh cửa không bị kinh động, bóng đêm vẫn lạnh lẽo mà nhu hòa, phẳng phất tựa như một màn ảo ảnh.

A Yên đưa tay ra, đặt tay lên miệng vết thương của hắn, sau một lúc mới nhẹ nhàng nói: "... Ra đi vào hừng đông, thực sự đáng tiếc."

Hắn không có chút khí lực.

Quá nhiều nghi vấn, nhưng không cách nào lên tiếng, chỉ có thể tro mắt nhìn người phụ nữ đi đến bên cạnh cửa, vẫn luôn là dáng người xinh đẹp, giờ khắc này lại lộ ra vẻ quanh quẩn.

"Nếu như tôi là cậu, tôi cũng sẽ như vậy, đến chỗ này, vì quê hương, vì hàng trăm ngàn đồng bào phía sau, liều mạng dùng đến cạn khí lực, chảy đến giọt máu cuối cùng.... Thật lâu trước đây, tôi cũng là làm như vậy."

Đường Tử Duệ chưa từng nghe qua cô dùng ngữ khí như vậy để nói chuyện.

----- không giống cách nói chuyện trước đây, bên trong câu nói không phải ái muội thì cũng câu dẫn người, vui thì cười tức giận thì mắng cứ như vậy vui vẻ mà sống.... ngữ khí lúc này cô bình thản, không có bao nhiêu tình cảm, không hiểu làm người ta buồn bực.

Bầu trời hiện ra từ vệt trắng xóa. Tia sáng đầu tiên, xuyên qua giấy dán cửa sổ, chiếu vào phòng.

A Yên quay đầu, lạnh nhạt nói: "Tiểu thiếu gia, hi vọng cậu đã đổ máu vì cái thời đại này, sẽ đối xử tử tế với cậu."

Câu nói ấy, Đường Tử Duệ nhớ kỹ cả đời.

Thương thế của hắn tốt lên rồi.

Chuyện vốn không thể xảy ra này, có thể coi là kì tích.

Sau này, chiến tranh kết thúc.

Đường Tử Duệ trở lại cố hương, hắn lật cả thành phố, cũng không tìm được tung tích người phụ nữ kia.

Thời gian như nước chảy mây trôi, vô thanh vô tức trôi qua.

Ngày qua ngày, năm qua năm.

Có quá nhiều người, quá nhiều chuyện, bị năm tháng không tiếng động chôn vùi.

Đường Tử Duệ không kết hôn, cũng không sinh con.

Kì thực cũng không có nguyên nhân gì đặc biệt, chỉ là hai từ "không muốn" mà thôi. Khi hắn còn rất trẻ tuổi, đã dùng hết tình cảm một đời bỏ nên người một cô gái không đáp lại, từ đó, đã chẳng còn dư thừa thứ tình ái mà hoang phí nữa rồi.

Cứ như vậy cả đời, nói dài thật dài, nói ngắn cũng thực ngắn.

Chờ hắn từ thiếu niên, đến thành niên, rồi đến trung niên... cuối cùng dần dần già đi. Vào lúc hắn còn tinh thần, đủ để đi xa vài năm, hắn từ Bắc Bình trở lại phía nam, trở lại thành phố nơi sâu trong lòng kia.

Ở địa chỉ cũ của Bách Nhạc Môn, hắn gặp được hai người.

Lão nhân mặc trường bào kiểu Trung Quốc màu xanh nhạt, tóc hoa râm, hai mắt không chút vân đục, vẫn trong trẻo có thần, khí chất nho nhã hiền hòa. Người trung niên thì ăn mặc cực kì gây chú ý, cả người đều là âu phục Tây Dương, một người còn lại thì nói tiếng Trung không lưu loát.

Chờ hai người đi rồi, Đường Tử Duệ tiến lên, hỏi người canh giữ cửa: "Hai người vừa nãy là ai?"

Người kia đáp: "Vị lão tiên sinh kia họ Thẩm, từ nước ngoài trở về, bên cạnh là con nuôi của hắn, cũng không thể nói được tiếng Trung. Thẩm lão tiên sinh đã nhiều năm không trở về, nghe hắn nói, lần này về là đặc biệt tới tìm một cố nhân.... Là một vị từng là ca sĩ hát ở Bách Nhạc Môn, nhiều năm về trước từng nổi tiếng khắp bên Thượng Hải, khả năng đã mất tích nhiều năm rồi."

"Vừa rồi tôi cùng với hắn vào bên trong, ở một gian phòng lầu trên, Thẩm lão tiên sinh chỉ vào một cánh cửa sổ, nói rằng buổi tối ngày đó, vị cố nhân kia ngồi ở trước cửa sổ, trên khoác ánh trăng... Đó là phong cảnh đẹp nhất trong cuộc đời hắn, được gặp."

"Vị đó nói xong câu đó rồi cười, nhưng theo tôi lại cảm thấy hắn có chút khổ sở."

----- Cố nhân.

Đường Tử Duệ nhìn thấy bóng lưng hai người biến mất, khoe miệng nhếch lên và cười cợt.

Có vài người, nhất định ai cũng giữ không được.

*

Sau khi Thẩm Cảnh Niên đi, A Yên cũng rời khỏi Bách Nhạc Môn, chia tài sản ra vài phần, để lại cho mẹ Hà một phần, liền mang theo Lão Cổ Đồng, vệt nhỏ, tất cả những tranh chữ đã thu gom, tìm một nơi vắng vẻ, lại cách biệt với thế gian, cả ngày cùng khuôn mặt đẹp làm bạn chung sống--- kể từ khi bên cạnh không còn người nào phiền nhiễu, cô bắt đầu tự thả bay chính mình, tu tu bổ bổ một năm lại một năm, làm sao càng xinh đẹp hơn.

Cứ qua vài năm, cô lại đi ra ngoài một lần, đa phần là thu thập một ít văn chương -- văn nhân viết, tưởng nhớ tới A Yên tiểu thư, ca sĩ năm đó từng danh chấn một thời của Bách Nhạc Môn.

Đương nhiên, còn muốn mua cả thư viết cùng tập thơ của đại danh hào Đường Tử Minh, cất hết những đoạn ngắn liên quan đến "Trương tiểu thư".

Đến cùng, ở thế giới này sống bao nhiêu năm, cô cũng không rõ.

Cô đối với thời gian luôn luôn không có khái niệm rõ ràng.

Dù sao, thời điểm qua đời ngày đó, về bề ngoài của cô vẫn còn là một thiếu nữ xinh đẹp như hoa, vĩnh viễn là một cảnh hoa tuổi mười tám.

*

Ma giới.

Cắm điện Mạn Đà La cung.

A Yên đem tranh chữ mạng trở về, tất cả đều cẩn thận bỏ vào trong hòm như báu vật, thực sự là yêu thích không nỡ buông tay, xem đi xem lại, vui vẻ ngồi ở trước gương... Liếc nhìn chính mình bên trong gương, lại trở nên không vui.

Nhiệm vụ thất bại.

Thế giới sau, nàng nhất định phải coi kỹ manh mối nam chủ, mặc kệ hán 8 tuổi, 18 tuổi hay là 80 tuổi.... Miễn là nam nhân, nhất định phải coi chừng hán, đảm bảo không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra.

Lão Cổ Đồng ở bên cạnh sững sờ nửa ngày, cẩn thận từng li từng tí kêu một tiếng: "Kí chủ."

A Yên không nhìn nó: "Đi đến thế giới tiếp theo đi."

Lão Cổ Đồng lác lác đầu, chậm rì rì nói: "Ngày ấy, người chạy đến chiến trường phương Bắc, đặc biệt cứu Đường Từ Duệ một mạng."

A Yên thở dài: "Cái thế giới tồi tệ, người muốn cứu, cứu không được, người không muốn cứu mà xui quý khiến lại cứu... Cũng không phải chỉ một người là Đường Từ Duệ."

Lão Cổ Đồng nói: "Nhưng Đường Từ Duệ không phải là ma xui quý khiến mà cứu."

A Yên khẽ hừ một tiếng, bỗng nhiên đứng lên, đi ra ngoài: "Gặp cảnh thương tình mà thôi. Rất nhiều năm trước, ta đã từng---" Tiếng nói dừng lại, nàng đứng lại, nhìn thư chất đống như núi trước cửa điện, khoe miệng nhếch lên cười cợt: "Nói nhiều như vậy cũng thật vô vị, tóm lại ta bây giờ tam giới không dung, là tội nhân Thần Phật cộng trụ."

Lão Cổ Đồng ý vào đã qua mấy thế giới, cùng Kí Chủ có chút quen thuộc, hiếu kì hỏi: "Đồng thư này, là của ai viết vậy?"

"Hoa Dung."

"....Ai a?"

A Yên vung tay một cái, thư xếp thành núi nhỏ bỗng nhiên chôn vùi ở trong biển lửa.

"Hoa Dung, biểu ca của ta--- là nghĩa tử mà cậu ta thu dưỡng." Ánh lửa chiếu vào ánh mắt đen sâu thẳm của nàng, một màu đỏ giống như máu: "Đệ nhất mỹ nam tử Thiên Hồ tộc, đã từng mệnh danh là ngàn vạn chủng tộc trên giới dưới đất, chỉ cần hán muốn, không có nữ nhân nào không chiếm được. Đương nhiên, tất cả chỉ là người đời nói loạn mà thôi, ta còn được mệnh danh là trên trời dưới đất, không có sinh vật nam tính nào không quyến rũ được đây."

Lão Cổ Đồng đâm chiêu: "Hán là của người..."

A Yên nở nụ cười, thân nhiên nói: "Không sai, từng có ý nghĩ như vậy, hán thích chơi, ta cũng thích chơi, đến tuổi không còn muốn chơi nữa, hai người tự thấu hiểu thẳng thắn với nhau được, trước đây... đã từng muốn cứ như vậy, nghĩ rằng mặc kệ cuối cùng như thế nào, cuối cùng vẫn sẽ cùng với hán."

"Vậy sau này...?"

"Tan a."

"Là hán..."

A Yên cười cười, lại vẫy tay thêm một cái nữa, ánh lửa tắt, chỉ còn một mảng tro bụi: "Không, hán không có phụ ta.....Hừ, Hồ ly bộ tộc thiên tính phóng đảng, làm gì có thứ gọi là cô phụ. Chỉ là ta bây giờ muốn hủy diệt, nhưng hán lại xin thề phải bảo vệ, chỉ như vậy mà thôi."

Lão Cổ Đồng ngậy người.

A Yên nói: "Được rồi, ta đã tiến hành tự kiểm điểm tư tưởng, thế giới sau, nhất định sẽ không giam lại vết xe đổ này, lật thuyền trong mương*--- bắt đầu đi"

Lật thuyền trong mương: thành ngữ TQ, thuyền đi trong mương chắc chắn không thể bị lật thế nhưng lại lật, hàm ý chỉ việc vốn không thể xảy ra lại xảy ra, ám chỉ xui xẻo, xúi quẩy.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 50: Phần 5: Các nam thần ghét bỏ đại tiểu thư mập mạp

Từ cái tên phần 2, phần 3 (Dân quốc tài tử gặp cảnh khốn cùng hạ đường thê =Tài tử dân quốc khinh bỉ hạ đường thê* hạ đường thê: người vợ đã ly hôn)

phần 4 (Nam thần môn ghét bỏ tên Béo Đại tiểu thư = Cácnam thần ghét bỏ đại tiểu thư mập mạp) này,

với phần 5 (Tra nữ sống lại văn pháo thí nữ phụ giác = Nữ cậnbà nữ trọng sinh, nữ phụ pháo hôi phối hợp diễn), edit mãi không được nhờ mấy người chuyên edit mò cũng không ra, về sau tó chém đại, mà sau lại hỏi mấy bạn biết tiếng trung, mấy bạn ý bảo sao chém giới thể >.<, nên thôi để vậy không đổi nữa~~

Phần này tó thích nhất đó, ko phải nội dung hay gì, mà bởi vì có tà giáo... ha ha

Phần mới, mấy bữa nữa sẽ có chương mới nha^^

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 50-2: Trường học nhất bá (1)

Editor: Cà ri

"Tiểu Yên, mẹ và ba con đã quyết định đưa con tới trại huấn luyện giảm béo, ở nơi đó học tập ba tháng."

"Con đừng trách ba mẹ nhẫn tâm, đây cũng chỉ là vì muốn tốt cho con thôi."

"Ba mẹ đã tham khảo qua chuyên gia tâm lý, béo quá mức không chỉ có hại cho sức khỏe, mà còn ảnh hưởng đến tâm lý của con."

"Tâm lý của con đã vụn vỡ rồi. "

"Chuyện lần này là do con không đúng, con không nên kéo bè kết phái, gây sự với Chu tiểu thư."

"Anh Lộ Bạch của con không thích con, người "bạn" kia làm thương tổn con, đó đều không phải là lỗi của Chu tiểu thư."

...

Mẹ Hoắc còn đứng ở cửa nói gì đó.

Hoắc Yên đứng trước cửa sổ sát đất thông ra ban công, nghe được câu cuối cùng, cười lạnh một tiếng: "Ba mẹ hoàn toàn không biết Chu Sở Sở đã làm cái gì, dựa vào đâu mà đến chỉ trích con? Năm ấy lớp 11, con viết thư tình cho Phó Lộ Bạch..." Nói tới chỗ này, bởi vì tức giận mà thịt mỡ trên mặt cô gái run lên: "Đều chỉ vì Chu Sở Sở, mới làm cho tất cả mọi người biết."

"Lộ Bạch đã nói, Chu tiểu thư không phải cố ý...."

"Không phải cố ý? Chỉ một câu không phải cố ý, là có thể xóa hết hai năm châm chọc khiêu khích sao? Tại sao nó nói vậy, con liền phải tha thứ cho nó chứ?!"

Đôi mắt của Hoắc Yên, bị thịt trên mặt ép thành hai khe hở nhỏ nhỏ, cô nỗ lực mở to hai mắt, trừng mắt, tràn đầy oan ức và oán hận nhìn mẹ mình: "Con thật sự chịu đủ Chu Sở Sở lắm rồi, Phó Lộ Bạch thích nó, tốt thôi, sao cũng được, con chịu thua nhưng mà..... Còn Tô Lương thì sao? Tô Lương là bạn trai của con! Con trai trên thế giới này đều chết hết rồi sao, sao nó không thể đi quyến rũ người khác? Làm thế nào cũng phải đem người con trai con thích cướp cảm đảm đi?"

Mẹ Hoắc lắc đầu, thở dài: "Tiểu Yên, con với người "bạn trai" kia của con đến cùng là xảy ra chuyện gì, mẹ tin rằng trong lòng con so với mẹ rõ ràng hơn."

Về mặt Hoắc Yên đau xót, xoa người lại, bóng lưng đứng thẳng giống như núi nhỏ, có vẻ hết sức cứng ngắc.

Cô thích Phó Lộ Bạch rất nhiều năm.

Phó gia cùng Hoắc gia là hàng xóm, cũng là ba đời kinh doanh giống nhau, gia đình giàu có, cha mẹ hai nhà đều là bạn tốt nhiều năm, Phó Lộ Bạch và cô từ nhỏ đã quen biết, môn đăng hộ đối, thanh mai trúc mã..... nhưng cô không phải thanh mai duy nhất của Phó Lộ Bạch.

Người trong lòng Phó Lộ Bạch là con gái của người làm trong nhà hần, Chu Sở Sở.

Một người là đại tiểu thư béo mập giàu có bốc đồng.

Một người là tiểu khả ái nghèo khó nhu nhược.

Rất hiển nhiên Phó Lộ Bạch lựa chọn người sau.

Hai người đã sớm sinh tình mờ ám từ lâu, chỉ còn kém một bước cuối cùng chọc thủng tầng giấy của sổ.

Hoắc Yên không chịu từ bỏ.

Lớp 11 năm ấy, cô quyết định bỏ ra ba ngày ròng rã, sửa đi sửa lại, rốt cục viết xong một phong thư tình rất dài, thừa dịp không ai chú ý, nhét vào ngăn bàn Phó Lộ Bạch.

Phó Lộ Bạch nhìn thấy, mở cũng không mở lập tức ném xuống. Chu Sở Sở đứng bên cạnh hần không đành lòng, nhặt lên, giữ lại, bỏ vào trong túi sách của mình, muốn tìm cơ hội trả lại Hoắc Yên.

Không khéo, ngày hôm ấy cô lại đến nhà bạn học, một bạn học nữ khác nhìn thấy thư tình, xem thành đồ chơi tốt, ngấm ngấm cho cả lớp truyền tay nhau đọc, ngay cả chủ nhiệm lớp cũng bị kinh động.

Từ đây, ròng rã hai năm, Hoắc Yên trở thành đối tượng mà mọi người chế nhạo.

Tất cả mọi người đều cười nhạo cô si tâm vọng tưởng, cư nhiên lại muốn mơ tưởng giáo thảo cấp nam thần Phó Lộ Bạch, thật sự không biết tự lượng sức mình.

Từ đây Hoắc Yên bắt đầu kết thù cùng Chu Sở Sở.

Sau khi nên đại học, cân nặng của Hoắc Yên không giảm mà ngược lại lại tăng lên, càng ngày càng béo, giống như bão thổi đến một trăm sáu mươi cân, hơn nữa có xu hướng càng biến béo hơn, thực sự xứng với cái tên con nhò béo.

Cô cũng không nghĩ tới giảm béo, dứt khoát thả bay chính mình. Không có giá trị nhan sắc không có dáng người, nhưng cô có tiền a. Có tiền không mua được tình cảm chân thành, thì cô có thể mua được tình chị em plastic.

Hoắc Yên trở thành nhất bá trường học, cả ngày mang theo một bang chị em, ăn ngon uống say, hung hăng vô cùng, người đông thể mạnh, cũng không bao giờ sợ tiếp tục bị bắt nạt.

Tuy rằng sau lưng không tránh được bị người ta chỉ chỏ, lời lẽ khó nghe, như so với cao trung, cô thà rằng như vậy, trở thành nữ bá vương tất cả mọi người chán ghét, còn hơn bị người bắt nạt, nốt giận vào bụng.

Lại sau đó, cô mua cho mình một người bạn trai.

Tô Lương.

Hần cũng không phải người xa lạ gì.

Thiếu niên bất lương thời cao trung, con riêng của Phó gia, là em trai cùng cha khác mẹ của Phó Lộ Bạch và anh cả của Phó gia Phó Phùng Kỳ, nhỏ hơn một lớp so với Hoắc Yên.

Diện mạo của Tô Lương giống người mẹ của hồng nhan họa thủy của hần, người trời sinh chính là dựa vào mặt ăn cơm.

Khi lên cao trung, Hoắc Yên không quen biết hần, chỉ biết rằng vị học đệ lớp dưới này có giá trị nhan sắc nam thần, tính khí bạo lực, thành tích học tra.

Tính khí Tô Lương rất không tốt, thường xuyên tham gia vào các loại sự kiện đánh lộn ác liệt.

Vào năm thứ hai đại học của Hoắc Yên, Tô Lương dựa vào quan hệ Phó gia, cũng vào cùng một trường học, hần chủ động tìm tới Hoắc Yên, đề xuất làm bạn trai của cô, điều kiện đương nhiên là tiền.

Hoắc Yên là con gái duy nhất của Hoắc gia, hòn ngọc quý trên tay trong nhà, trừ bỏ có được một thân mỡ, thì nhất chính là tiền riêng trong tài khoản xài không hết.

Hoắc Yên hỏi hần: "Phó gia không cho cậu tiền sinh hoạt sao?"

Thiếu niên nở nụ cười, nghiêng đầu đi, đường cong gò má hết sức tinh xảo, mang mấy phần yêu khí: "Cho. Thế nhưng không đủ, tôi muốn chính là cuộc sống giống như Phó Bạch Lộ."

Hoắc Yên cảm thấy hần có bệnh.

Không có mệnh thiếu gia, thế như lại có lòng làm thiếu gia, so với Phó Lộ Bạch khắp nơi.

Nhưng mà cô đồng ý rồi.

Dù sao Tô Lương lớn lên cũng có một gương mặt làm người ta mềm lòng, là một gương mặt dễ làm người ta tha thứ.

Khởi đầu đơn thuần chính là mua bán tình yêu, Hoắc Yên cho Tô Lương tiền, Tô Lương trở thành bạn trai cô có thể khoe khoang bên ngoài, ngay cả khi riêng tư, Tô Lương căn bản lười che giấu sự chết bỏ đối với cô, chạm vào cô một chút đều giống như dính dầu mỡ, nhều mày dùng khăn giấy ướt lau tay, chỉ còn kém phun thuốc sát trùng.

Hoắc Yên tức giận đến giậm chân: "Tô Lương, tôi cho cậu tiền, ít nhất cậu cũng phải giả bộ cho giống chút!"

Tô Lương cong khoe môi cười: "Khó chịu?" Hần nghiêng người về phía trước, cách gương mặt béo ụt ịt của cô gái gần một chút: "....Cô có thể không cho a."

"Cậu-- "

"Được rồi đừng giậm chân." Giọng nói thiếu niên mang theo sự lười biếng đùa cợt: "Lại giẫm xuống nữa, sẽ bị cô đập nát mắt."

"... "

Hần chính là vô sỉ như vậy, nhưng lại có thể lại đẹp dễ như vậy. Thậm chí một chút lạnh lùng nơi đáy mắt, một chút cười chế giễu kia, đều vừa đúng với khuôn mặt đẹp.

Cuối cùng Hoắc Yên vẫn động lòng với hần... có lẽ là quỳ gối dưới giá trị nhan sắc hấp dẫn của hần, có lẽ là thiếu nữ hoài xuân, có lẽ là do bên người cô vẫn luôn thiếu bạn bè nam giới, nên liền đem hết tất cả tình cảm trút xuống người một tên cận bã không hề che giấu.... Tóm lại, cô yêu rồi.

Tuy rằng Tô Lương chỉ coi trọng gia thế và tiền của cô, nhưng chỉ cần không nói toạc ra, cô cũng sẽ giả vờ như không biết.

Tự lừa mình dối người.

Mãi tới tận ngày ấy, sau khi tan học, cô đi tìm Tô Lương, trước cửa nhà hần, nhìn thấy hần và Chu Sở Sở nổi lên tranh cãi, sau đó, hần đem cô gái đề vào tường cạnh bên cửa, hôn cô ta.

Tay chân Hoắc Yên lạnh lẽo, trong đầu ảm một tiếng, trống rỗng.

Thù mới hận cũ tính gộp lại, máu chảy trong người tất cả đều là sự hận thù.

Tô Lương chạm vào cô một cái đều cảm thấy bẩn.

Nhưng hần lại hôn cô gái kia.

Phó Lộ Bạch, Tô Lương...

Hoắc Yên chịu đủ lắm rồi.

Ngày hôm sau, Hoắc Yên mang theo nhóm chị em, ở trong trường học bao vây Chu Sở Sở, dùng lời nói tàn nhẫn nhục nhã một phen, cuối cùng, Chu Sở Sở khóc lóc chạy mất.

Báo ứng của Hoắc Yên bắt đầu rồi.

Đầu tiên là Phó Bạch Lộ tìm đến cô. Từ sau cao trung, thiếu niên cao lãnh kia chưa từng tìm tới cô một lần, chỉ có sau khi Chu Sở Sở bị ỷ khuất, hần mới tìm tới Hoắc Yên, răn dạy hành động của cô.

Sau đó là Tô Lương. Hần trực tiếp viết thông báo ở trên diễn đàn của trường, biểu thị hần với Hoắc Yên chỉ đơn giản là tiền tài buôn bán, hần mới không thèm coi trọng một bà mập vừa nông cạn lại ngu muốn chết.

Vì vậy, chuyện xưa lại tái hiện.

Ác một thời cao trung của Hoắc Yên lại trở thành hoàn cảnh khó khăn thực sự.

Cuối cùng là Phó Phùng Kỳ. Anh cả Phó gia so với đám người bọn họ lớn hơn mười tuổi, đã sớm vào công ty, nhậm chức tổng giám đốc. Năng lực của

hắn, trong số những người kinh doanh cùng tuổi, đều là số một số hai.

Hắn tìm tới Ba Mẹ Hoắc, nói với bọn họ, nếu bọn họ còn không dạy dỗ tốt con gái của mình, vậy thì thật đáng tiếc, hạng mục gần nhất có ý hợp tác với tập đoàn Hoắc thì, hắn chỉ có thể xuy xét để cho người khác.

Hoắc Yên nghĩ, đúng thật là anh em ruột. Ba người đàn ông ưu tú, tất cả lại vì Chu Sở Sở phát điên. Cũng mặc kệ cô suy nghĩ thế nào, tất cả mọi người xung quanh đều cảm thấy người điên mới là cô, bao gồm cả ba mẹ cô.

"Ba mẹ đã giúp con giải quyết thủ tục tạm xin nghỉ học, con cần thời gian điều chỉnh tâm tính."

"Tiểu Yên... Nghe được mẹ nói sao? "

Hoắc Yên suy nghĩ xuất thần, đột nhiên quay đầu lại, mở miệng hỏi một câu không liên quan: "Mẹ, nếu như mẹ biến thành một người béo hai trăm cân, mẹ nói xem ba có thể yêu mẹ sao?"

Mẹ Hoắc ngẩn người: "Sao lại hỏi cái này?"

Hoắc Yên lắc đầu, nản lòng thoái chí: "Không có gì, chỉ là tự nhiên cảm thật nhàm chán. Ngoại hình đẹp mắt liền có người thích, ngoại hình thật xinh đẹp liền có thể có được sự tha thứ của người khác, xấu và béo cũng chính là tội...thật nhàm chán. Tình yêu đều là giả, cho con một mặt như Chu Sở Sở, Phó Lộ Bạch sẽ không từ chối con, Tô Lương cũng sẽ không đối với con như vậy, ba mẹ cũng không cảm thấy tất cả lỗi lầm đều là ở con, còn cô ta mới là người bị hại."

Mẹ Hoắc lo lắng nói: "Tiểu Yên, con —— "

"Con biết rồi, ba mẹ tùy tiện đưa con đi đâu cũng được." Hoắc Yên buồn bực ngắt lời, đem mẹ Hoắc đẩy ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Mẹ sẽ không biết, cũng sẽ không có người nào biết. Đã hai đêm cô không chợp mắt, chỉ cần nhắm mắt lại, trong bóng tối liền xuất hiện chính là những bình luận cay nghiệt trên diễn đàn trường học.

"Đã sớm biết, đối mặt với khuôn mặt heo kia của Hoắc X, có thể hôn xuống xem như hắn lợi hại."

"A a Tô mỹ nhân của ta a, cứ như vậy mà bị một con heo chà đạp."

"Của cái trắng tốt đều bị heo húc, cả trai gái đều giống nhau."

"Về mặt biểu cảm của tôi ở đâu? Có tiền thật tốt. jpg."

"Nhớ tới một tin tức lần trước. Ông chủ than đá gả con gái, chú rể đẹp trai nhìn cô dâu hai trăm cân, đếm tiền trong sổ tiết kiệm ngân hàng, rung rung bật khóc gật đầu."

Những từ ngữ hài hước phô trương, trong mắt Hoắc Yên, tất cả đều dao đâm vào tim.

Ngủ không được.

Mấy năm cao trung kia, cô đều gặp ác mộng, mơ thấy cô ngồi chồm hổm trên mặt đất, đứng xung quanh là một đám người khuôn mặt mơ hồ, nhìn cô lớn tiếng cười nhạo, nói toàn lời khó nghe.

Cô bị lỗ tai lại, liều mạng gào rít, mãi đến tận khi khàn cả giọng.

Cuộc sống như thế, không bằng chết đi. Chỉ có chết mới có thể bình tĩnh an ổn ngủ một giấc, trong mơ không có tiếng nói đáng ghét, không có vẻ mặt ác độc, không có trắng đêm dần vật, chỉ có bóng tối và yên tĩnh.

Đó là sự dịu dàng lớn nhất mà vĩnh cửu có thể cho.

Hoắc Yên cầm điện thoại lên, bấm dãy số của Tô Lương.

Trước khi hành động, cô vẫn muốn gặp lại người kia một lần.

*

Tiếp thu ký ức của nguyên chủ xong, bên ngoài vang lên hai lần tiếng gõ cửa.

Tiếng nói của mẹ Hoắc truyền vào: "Tiểu Yên, con.... bạn của của con đến rồi."

A Yên cúi đầu, nhìn tin nhắn nguyên chủ gửi đi.

—— Tôi muốn gặp cậu.

——Được.

Có một số việc, mãi tới tận khi linh hồn của nguyên chủ mất đi, đều sẽ không biết.

Đây là thế giới của một quyền tiểu thuyết, mà nguyên chủ khả năng chính là nữ phụ ác độc có khuôn mặt đáng ghét, vốn dĩ là dùng để tôn lên sự tồn tại của nữ chủ tiểu bạch hoa tiểu khả ái.

Nguyên nữ chủ Chu Sở Sở được ba anh em sủng ái một thân, hai anh em Phó gia, con riêng Tô Lương đều yêu cô ta, bọn họ dây dưa suốt một quyền sách, Chu Sở Sở ở tình thế khó xử, cuối cùng lựa chọn anh cả Phó gia.

Mà Hoắc Yên, sẽ ở một lần thấy Tô Lương cuối cùng, lựa chọn tự sát, kết thúc cuộc đời chịu đựng đau khổ này.

Bây giờ, Tô Lương tới rồi, đang ở ngay bên ngoài.

A Yên nói: "Vào đi."

Thiếu niên một đầu tóc rối, tóc mái dài hầu như che tầm mắt, kiểu tóc Kill Matt có sự không chịu bị trời buộc và phản nghịch.

Hắn cười chế giễu với A Yên, thoải mái đi tới ngồi trên giường cô, trải qua sự kiện trên diễn đàn, nhưng hắn lại không có tí ti áy náy và xấu hổ nào, vẫn luôn làm theo ý mình như vậy.

Hắn biết, đối phương sẽ tha thứ cho hắn. Đây là sự tự tin bẩm sinh của người có mỹ nhan thịnh thế.

"Nghe nói cô muốn đi trại huấn luyện giảm béo?" Hắn nở nụ cười trào phúng, nhún mày: "Vô dụng thôi, nếu cô có cái nghị lực kia, thì cũng đã không ăn thành cái dáng vẻ béo ụt ịt như bây giờ."

A Yên để điện thoại xuống: "Cậu nói cái gì?"

Tô Lương vừa cười, vừa nháy mắt mấy cái: "Tên Bé, bà béo? Cô vốn dĩ là béo."

Trong mắt hắn tràn đầy ý cười, cổ ý thường thức sắc mặt khó chịu của đối phương.

Ác độc mà tự biết.

A Yên cười nhạo nhìn hắn: "Bây giờ tôi có chuyện rất quan trọng cần xử lý, tạm thời không có thời gian để ý đến cậu, nhưng cậu đến đây rồi... Bạn học Tô, chúng ta còn chưa chính thức chia tay đúng không?"

Tô Lương gật đầu không phản đối: "Đúng."

A Yên: "Vậy cậu vẫn là bạn trai mà tôi bỏ tiền ra mua đúng không?"

Tô Lương: "Thật giống như là vậy."

A Yên gật đầu thỏa mãn: "Tốt lắm, cậu cứ ngồi yên ở đó đừng cử động...tôi sẽ cho cậu một lễ vật cả đời khó quên."

Tô Lương cười nhạo: "Hoắc Yên, cô không nên đối với Chu Sở Sở như vậy, nếu không tôi còn muốn tạm qua loa với cô, nhưng mà bây giờ, cho dù cô có cho tôi thêm nhiều tiền hơn nữa...." Hắn thấy một đồng núi nhỏ bằng thịt đi về phía mình, không biết làm sao hắn hơi cảm thấy sợ hãi muốn đứng dậy: "Cô muốn làm gì.... A a a!!!"

A Yên đi tới trước mặt hắn, có gắng dùng hết sức nhảy lên, sau đó... đột nhiên ngồi thẳng xuống hai chân của hắn.

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, hai người cùng nhau nghe thấy "rắc" một tiếng.

Gãy xương.

Tô Lương đau đến sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh lãnh như mưa từ trên trán chảy xuống, cắn chặt răng, không nói được gì.

Ba mẹ Hoắc đứng bên ngoài nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, lớn tiếng hỏi: "Tiểu Yên, có chuyện gì vậy?"

A Yên không để ý đến bọn họ, cô cầm điện thoại di động lên, bấm một dãy số, chờ đợi trong chốc lát

"Alo? 120 sao? Tôi cần giúp đỡ...Cũng không có gì, tôi chỉ đem chân bạn trai ngồi gãy mất."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 5 - Chương 51: Trường học nhất bá (1)

Editor: Cà ri

"Tiểu Yên, mẹ và ba con đã quyết định đưa con tới trại huấn luyện giảm béo, ở nơi đó học tập ba tháng."

"Con đừng trách ba mẹ nhẫn tâm, đây cũng chỉ là vì muốn tốt cho con thôi."

"Ba mẹ đã tham khảo qua chuyên gia tâm lý, béo quá mức không chỉ có hại cho sức khỏe, mà còn ảnh hưởng đến tâm lý của con."

"Tâm lý của con đã vụn vẹo rồi. "

"Chuyện lần này là do con không đúng, con không nên kéo bè kết phái, gây sự với Chu tiểu thư."

"Anh Lộ Bạch của con không thích con, người "bạn" kia làm thương tổn con, đó đều không phải là lỗi của Chu tiểu thư."

...

Mẹ Hoắc còn đứng ở cửa nói gì đó.

Hoắc Yên đứng trước cửa sổ sát đất thông ra ban công, nghe được câu cuối cùng, cười lạnh một tiếng: "Ba mẹ hoàn toàn không biết Chu Sở Sở đã làm cái gì, dựa vào đâu mà đến chỉ trích con? Năm ấy lớp 11, con viết thư tình cho Phó Lộ Bạch..." Nói tới chỗ này, bởi vì tức giận mà thịt mỡ trên mặt cô gái run lên: "Điều chỉ vì Chu Sở Sở, mới làm cho tất cả mọi người biết."

"Lộ Bạch đã nói, Chu tiểu thư không phải cố ý...."

"Không phải cố ý? Chỉ một câu không phải cố ý, là có thể xóa hết hai năm châm chọc khiêu khích sao? Tại sao nó nói vậy, con liền phải tha thứ cho nó chứ?!"

Đôi mắt của Hoắc Yên, bị thịt trên mặt ép thành hai khe hờ nhỏ nhỏ, cô nỗ lực mở to hai mắt, trừng mắt, tràn đầy oan ức và oán hận nhìn mẹ mình: "Con thật sự chịu đủ Chu Sở Sở lắm rồi, Phó Lộ Bạch thích nó, tốt thôi, sao cũng được, con chịu thua nhưng mà..... Còn Tô Lương thì sao? Tô Lương là bạn trai của con! Con trai trên thế giới này đều chết hết rồi sao, sao nó không thể đi quyến rũ người khác? Làm thế nào cũng phải đem người con trai con thích cướp cảm đảm đi?"

Mẹ Hoắc lắc đầu, thờ dãi: "Tiểu Yên, con với người "bạn trai" kia của con đến cùng là xảy ra chuyện gì, mẹ tin rằng trong lòng con so với mẹ rõ ràng hơn."

Về mặt Hoắc Yên đau xót, xoay người lại, bóng lưng đứng thẳng giống như núi nhỏ, có vẻ hết sức cứng nhắc.

Cô thích Phó Lộ Bạch rất nhiều năm.

Phó gia cùng Hoắc gia là hàng xóm, cũng là ba đời kinh doanh giống nhau, gia đình giàu có, cha mẹ hai nhà đều là bạn tốt nhiều năm, Phó Lộ Bạch và cô từ nhỏ đã quen biết, môn đăng hộ đối, thanh mai trúc mã..... nhưng cô không phải thanh mai duy nhất của Phó Lộ Bạch.

Người trong lòng Phó Lộ Bạch là con gái của người làm trong nhà hần, Chu Sở Sở.

Một người là đại tiểu thư béo mập giàu có bốc đồng.

Một người là tiểu khả ái nghèo khó nhu nhược.

Rất hiển nhiên Phó Lộ Bạch lựa chọn người sau.

Hai người đã sớm sinh tình mờ ám từ lâu, chỉ còn kém một bước cuối cùng chọc thủng tầng giấy của sổ.

Hoắc Yên không chịu từ bỏ.

Lớp 11 năm ấy, cô quyết định bỏ ra ba ngày rỗng rã, sửa đi sửa lại, rốt cục viết xong một phong thư tình rất dài, thừa dịp không ai chú ý, nhét vào ngăn bàn Phó Lộ Bạch.

Phó Lộ Bạch nhìn thấy, mở cũng không mở lập tức ném xuống. Chu Sở Sở đứng bên cạnh hần không đành lòng, nhặt lên, giữ lại, bỏ vào trong túi sách của mình, muốn tìm cơ hội trả lại Hoắc Yên.

Không khéo, ngày hôm ấy cô lại đến nhà bạn học, một bạn học nữ khác nhìn thấy thư tình, xem thành đồ chơi tốt, giấu ngấm cho cả lớp truyền tay nhau đọc, ngay cả chủ nhiệm lớp cũng bị kinh động.

Từ đây, rỗng rã hai năm, Hoắc Yên trở thành đối tượng mà mọi người chế nhạo.

Tất cả mọi người đều cười nhạo cô si tâm vọng tưởng, cư nhiên lại muốn mơ tưởng giáo thảo cấp nam thần Phó Lộ Bạch, thật sự không biết tự lượng sức mình.

Từ đây Hoắc Yên bắt đầu kết thù cùng Chu Sở Sở.

Sau khi nên đại học, cân nặng của Hoắc Yên không giảm mà ngược lại lại tăng lên, càng ngày càng béo, giống như bão thổi đến một trăm sáu mươi cân, hơn nữa có xu hướng càng biến béo hơn, thực sự xứng với cái tên con nhò béo.

Cô cũng không nghĩ tới giảm béo, dứt khoát thả bay chính mình. Không có giá trị nhan sắc không có đáng người, nhưng cô có tiền a. Có tiền không mua được tình cảm chân thành, thì cô có thể mua được tình chị em plastic.

Hoắc Yên trở thành nhất bá trường học, cả ngày mang theo một bang chị em, ăn ngon uống say, hung hăng vô cùng, người đông thể mạnh, cũng không bao giờ sợ tiếp tục bị bắt nạt.

Tuy rằng sau lưng không tránh được bị người ta chỉ chỗ, lời lẽ khó nghe, như so với cao trung, cô thà rằng như vậy, trở thành nữ bá vương tất cả mọi người chán ghét, còn hơn bị người bắt nạt, nốt giận vào bụng.

Lại sau đó, cô mua cho mình một người bạn trai.

Tô Lương.

Hắn cũng không phải người xa lạ gì.

Thiếu niên bất lương thời cao trung, con riêng của Phó gia, là em trai cùng cha khác mẹ của Phó Lộ Bạch và anh cả của Phó gia Phó Phùng Kỳ, nhỏ hơn một lớp so với Hoắc Yên.

Diện mạo của Tô Lương giống người mẹ của hồng nhan họa thủy của hắn, người trời sinh chính là dựa vào mặt ăn cơm.

Khi lên cao trung, Hoắc Yên không quen biết hắn, chỉ biết rằng vị học đệ lớp dưới này có giá trị nhan sắc nam thần, tính khí bạo lực, thành tích học tra.

Tính khí Tô Lương rất không tốt, thường xuyên tham gia vào các loại sự kiện đánh lộn ác liệt.

Vào năm thứ hai đại học của Hoắc Yên, Tô Lương dựa vào quan hệ Phó gia, cũng vào cùng một trường học, hắn chủ động tìm tới Hoắc Yên, đề xuất làm bạn trai của cô, điều kiện đương nhiên là tiền.

Hoắc Yên là con gái duy nhất của Hoắc gia, hòn ngọc quý trên tay trong nhà, trừ bỏ có được một thân mỡ, thì nhất chính là tiền riêng trong tài khoản xài không hết.

Hoắc Yên hỏi hắn: "Phó gia không cho cậu tiền sinh hoạt sao?"

Thiếu niên nở nụ cười, nghiêng đầu đi, đường cong gò má hết sức tinh xảo, mang mấy phần yêu khí: "Cho. Thế nhưng không đủ, tôi muốn chính là cuộc sống giống như Phó Lộ Bạch."

Hoắc Yên cảm thấy hắn có bệnh.

Không có mệnh thiếu gia, thế như lại có lòng làm thiếu gia, so với Phó Lộ Bạch khắp nơi.

Nhưng mà cô đồng ý rồi.

Dù sao Tô Lương lớn lên cũng có một gương mặt làm người ta mềm lòng, là một gương mặt dễ làm người ta tha thứ.

Khởi đầu đơn thuần chính là mua bán tình yêu, Hoắc Yên cho Tô Lương tiền, Tô Lương trở thành bạn trai cô có thể khoe khoang bên ngoài, ngay cả khi riêng tư, Tô Lương căn bản lười che giấu sự chét bỏ đối với cô, chạm vào cô một chút đều giống như dính dầu mỡ, nhứu này dùng khăn giấy ướt lau tay, chỉ còn kém phun thuốc sát trùng.

Hoắc Yên tức giận đến giậm chân: "Tô Lương, tôi cho cậu tiền, ít nhất cậu cũng phải giả bộ cho giống chút!"

Tô Lương cong khoe môi cười: "Khó chịu?" Hắn nghiêng người về phía trước, cách gương mặt béo ụt ịt của cô gái gần một chút: "....Cô có thể không cho a."

"Cậu-- "

"Được rồi đừng giậm chân." Giọng nói thiếu niên mang theo sự lười biếng đùa cợt: "Lại giẫm xuống nữa, sẽ bị cô đập nát mắt."

"... "

Hắn chính là vô sỉ như vậy, nhưng lại có thể lại đẹp đẽ như vậy. Thậm chí một chút lạnh lùng nơi đáy mắt, một chút cười chế giễu kia, đều vừa đúng với khuôn mặt đẹp.

Cuối cùng Hoắc Yên vẫn động lòng với hắn... có lẽ là quý gồi dưới giá trị nhan sắc hấp dẫn của hắn, có lẽ là thiếu nữ hoài xuân, có lẽ là do bên người cô vẫn luôn thiếu bạn bè nam giới, nên liền đem hết tất cả tình cảm trút xuống người một tên cận bã không hề che giấu..... Tóm lại, cô yêu rồi.

Tuy rằng Tô Lương chỉ coi trọng gia thế và tiền của cô, nhưng chỉ cần không nói toạc ra, cô cũng sẽ giả vờ như không biết.

Tự lừa mình dối người.

Mãi tới tận ngày ấy, sau khi tan học, cô đi tìm Tô Lương, trước cửa nhà hắn, nhìn thấy hắn và Chu Sở Sở nổi lên tranh cãi, sau đó, hắn đem cô gái đề vào tường cạnh bên cửa, hôn cô ta.

Tay chân Hoắc Yên lạnh lẽo, trong đầu ảm một tiếng, trống rỗng.

Thù mới hận cũ tính gộp lại, máu chảy trong người tất cả đều là sự hận thù.

Tô Lương chạm vào cô một cái đều cảm thấy bản.

Nhưng hắn lại hôn cô gái kia.

Phó Lộ Bạch, Tô Lương..

Hoắc Yên chịu đủ lắm rồi.

Ngày hôm sau, Hoắc Yên mang theo nhóm chị em, ở trong trường học bao vây Chu Sở Sở, dùng lời nói tàn nhẫn nhục nhã một phen, cuối cùng, Chu Sở Sở khóc lóc chạy mất.

Báo ứng của Hoắc Yên bắt đầu rồi.

Đầu tiên là Phó Lộ Bạch tìm đến cô. Từ sau cao trung, thiếu niên cao lãnh kia chưa từng tìm tới cô một lần, chỉ có sau khi Chu Sở Sở bị ỷ khuất, hắn mới tìm tới Hoắc Yên, răn dạy hành động của cô.

Sau đó là Tô Lương. Hắn trực tiếp viết thông báo ở trên diễn đàn của trường, biểu thị hắn với Hoắc Yên chỉ đơn giản là tiền tài buôn bán, hắn mới không thêm coi trọng một bà mập vừa nông cạn lại ngu muốn chết.

Vì vậy, chuyện xưa lại tái hiện.

Ác một thời cao trung của Hoắc Yên lại trở thành hoàn cảnh khó khăn thực sự.

Cuối cùng là Phó Phùng Kỳ. Anh cả Phó gia so với đám người bọn họ lớn hơn mười tuổi, đã sớm vào công ty, nhậm chức tổng giám đốc. Năng lực của hắn, trong số những người kinh doanh cùng tuổi, đều là số một số hai.

Hắn tìm tới Ba Mẹ Hoắc, nói với bọn họ, nếu bọn họ còn không dạy dỗ tốt con gái của mình, vậy thì thật đáng tiếc, hạng mục gần nhất có ý hợp tác với tập đoàn Hoắc thị, hắn chỉ có thể suy xét để cho người khác.

Hoắc Yên nghĩ, đúng thật là anh em ruột. Ba người đàn ông ưu tú, tất cả lại vì Chu Sở Sở phát điên. Cũng mặc kệ cô suy nghĩ thế nào, tất cả mọi người xung quanh đều cảm thấy người điên mới là cô, bao gồm cả ba mẹ cô.

"Ba mẹ đã giúp con giải quyết thủ tục tạm xin nghỉ học, con cần thời gian điều chỉnh tâm tính."

"Tiểu Yên... Nghe được mẹ nói sao? "

Hoắc Yên suy nghĩ xuất thần, đột nhiên quay đầu lại, mở miệng hỏi một câu không liên quan: "Mẹ, nếu như mẹ biến thành một người béo hai trăm cân, mẹ nói xem ba có thể yêu mẹ sao?"

Mẹ Hoắc ngẩn người: "Sao lại hỏi cái này?"

Hoắc Yên lắc đầu, nản lòng thoái chí: "Không có gì, chỉ là tự nhiên cảm thấy nhàm chán. Ngoại hình đẹp mắt liền có người thích, ngoại hình thật xinh đẹp liền có thể có được sự tha thứ của người khác, xấu và béo cũng chính là tội...thật nhàm chán. Tình yêu đều là giả, cho con một mặt như Chu Sở Sở, Phó Lộ Bạch sẽ không từ chối con, Tô Lương cũng sẽ không đối với con như vậy, ba mẹ cũng không cảm thấy tất cả lỗi lầm đều là ở con, còn cô ta mới là người bị hại."

Mẹ Hoắc lo lắng nói: "Tiểu Yên, con —— "

"Con biết rồi, ba mẹ tùy tiện đưa con đi đâu cũng được." Hoắc Yên buồn bực ngắt lời, đem mẹ Hoắc đẩy ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Mẹ sẽ không biết, cũng sẽ không có người nào biết. Đã hai đêm cô không chợp mắt, chỉ cần nhắm mắt lại, trong bóng tối liền xuất hiện chính là những

bình luận cay nghiệt trên diễn đàn trường học.

"Đã sớm biết, đối mặt với khuôn mặt heo kia của Hoắc X, có thể hôn xuống xem như hấn lợi hại."

"A a Tô mỹ nhân của ta a, cứ như vậy mà bị một con heo chà đạp."

"Của cái trắng tốt đều bị heo húc, cả trai gái đều giống nhau."

"Về mặt biểu cảm của tôi ở đâu? Có tiền thật tốt. jpg."

"Nhớ tới một tin tức lần trước. Ông chủ than đá gả con gái, chú rể đẹp trai nhìn cô dâu hai trăm cân, đếm tiền trong sổ tiết kiệm ngân hàng, rung rung bật khóc gật đầu."

Những từ ngữ hài hước phô trương, trong mắt Hoắc Yên, tất cả đều dao đâm vào tim.

Ngủ không được.

Mấy năm cao trung kia, cô đều gặp ác mộng, mơ thấy cô ngồi chồm hổm trên mặt đất, đứng xung quanh là một đám người khuôn mặt mơ hồ, nhìn cô lớn tiếng cười nhạo, nói toàn lời khó nghe.

Cô bị lỗ tai lại, liều mạng gào rít, mãi đến tận khi khàn cả giọng.

Cuộc sống như thế, không bằng chết đi. Chỉ có chết mới có thể bình tĩnh an ổn ngủ một giấc, trong mơ không có tiếng nói đáng ghét, không có vẻ mặt ác độc, không có trắng đêm dần vật, chỉ có bóng tối và yên tĩnh.

Đó là sự dục dăng lớn nhất mà vĩnh cửu có thể cho.

Hoắc Yên cầm điện thoại lên, bấm dãy số của Tô Lương.

Trước khi hành động, cô vẫn muốn gặp lại người kia một lần.

*

Tiếp thu ký ức của nguyên chủ xong, bên ngoài vang lên hai lần tiếng gõ cửa.

Tiếng nói của mẹ Hoắc truyền vào: "Tiểu Yên, con.... bạn của của con đến rồi."

A Yên cúi đầu, nhìn tin nhắn nguyên chủ gửi đi.

—— Tôi muốn gặp cậu.

—— Được.

Có một số việc, mãi tới tận khi linh hồn của nguyên chủ mất đi, đều sẽ không biết.

Đây là thế giới của một quyển tiểu thuyết, mà nguyên chủ khả năng chính là nữ phụ ác độc có khuôn mặt đáng ghét, vốn dĩ là dùng để tôn lên sự tồn tại của nữ chủ tiểu bạch hoa tiểu khả ái.

Nguyên nữ chủ Chu Sở Sở được ba anh em sủng ái một thân, hai anh em Phó gia, con riêng Tô Lương đều yêu cô ta, bọn họ dây dưa suốt một quyển sách, Chu Sở Sở ở tình thế khó xử, cuối cùng lựa chọn anh cả Phó gia.

Mà Hoắc Yên, sẽ ở một lần thấy Tô Lương cuối cùng, lựa chọn tự sát, kết thúc cuộc đời chịu đựng đau khổ này.

Bây giờ, Tô Lương tới rồi, đang ở ngay bên ngoài.

A Yên nói: "Vào đi."

Thiếu niên một đầu tóc rối, tóc mái dài hầu như che tầm mắt, kiểu tóc Kill Matt có sự không chịu bị trời buộc và phản nghịch.

Hắn cười chế giễu với A Yên, thoải mái đi tới ngồi trên giường cô, trải qua sự kiện trên diễn đàn, nhưng hắn lại không có tí ti áy náy và xấu hổ nào, vẫn luôn làm theo ý mình như vậy.

Hắn biết, đối phương sẽ tha thứ cho hắn. Đây là sự tự tin bẩm sinh của người có mỹ nhan thịnh thế.

"Nghe nói cô muốn đi trại huấn luyện giảm béo?" Hắn nở nụ cười trào phúng, nhún mày: "Vô dụng thôi, nếu cô có cái nghị lực kia, thì cũng đã không ăn thành cái dáng vẻ béo ụt ịt như bây giờ."

A Yên để điện thoại xuống: "Cậu nói cái gì?"

Tô Lương vừa cười, vừa nháy mắt mấy cái: "Tên Béo, bà béo? Cô vốn dĩ là béo."

Trong mắt hần tràn đầy ý cười, có ý thương thức sắc mặt khó chịu của đối phương.

Ác độc mà tự biết.

A Yên cười nhạo nhìn hần: "Bây giờ tôi có chuyện rất quan trọng cần xử lý, tạm thời không có thời gian để ý đến cậu, nhưng cậu đến đây rồi... Bạn học Tô, chúng ta còn chưa chính thức chia tay đúng không?"

Tô Lương gật đầu không phản đối: "Đúng."

A Yên: "Vậy cậu vẫn là bạn trai mà tôi bỏ tiền ra mua đúng không?"

Tô Lương: "Thật giống như là vậy."

A Yên gật đầu thỏa mãn: "Tốt lắm, cậu cứ ngồi yên ở đó đừng cử động...tôi sẽ cho cậu một lễ vật cả đời khó quên."

Tô Lương cười nhạo: "Hoặc Yên, cô không nên đối với Chu Sở Sở như vậy, nếu không tôi còn muốn tạm qua loa với cô, nhưng mà bây giờ, cho dù cô có cho tôi thêm nhiều tiền hơn nữa...." Hần thấy một đồng núi nhỏ bằng thịt đi về phía mình, không biết làm sao hần hơi cảm thấy sợ hãi muốn đứng dậy: "Cô muốn làm gì.... A a a!!!"

A Yên đi tới trước mặt hần, có gắng dùng hết sức nhảy lên, sau đó... đột nhiên ngồi thẳng xuống hai chân của hần.

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, hai người cùng nhau nghe thấy "rắc" một tiếng.

Gãy xương.

Tô Lương đau đến sắc mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh lãnh như mưa từ trên trán chảy xuống, cắn chặt răng, không nói được gì.

Ba mẹ Hoắc đứng bên ngoài nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, lớn tiếng hỏi: "Tiểu Yên, có chuyện gì vậy?"

A Yên không để ý đến bọn họ, cô cảm điện thoại di động lên, bấm một dãy số, chờ đợi trong chốc lát

"Alo? 120 sao? Tôi cần giúp đỡ...Cũng không có gì, tôi chỉ đem chân bạn trai ngồi gãy mất."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 51-2: Trường học nhất bá (2)

Editor: Senk

Beta: Cà ri

Trong lúc chờ xe cấp cứu đến, thù dịp ba mẹ Hoắc không có ở đây, Tô Lương trừng mắt nhìn một đồng đang ngồi trước gương bàn trang điểm kia, đối mặt núi thịt người phản chiếu trong gương kia, hít khí lạnh nói: "Con mẹ nó, Hoắc Yên cô chờ đó cho ông, cô cho rằng ông đây chỉ biết ngồi không...."

A Yên quay đầu lại, liếc mắt nhìn hần: "Không, tôi chỉ xem cậu như nhân viên phục vụ đặt biệt, chính là do cậu không có đạo đức nghề nghiệp, thái độ phục vụ so với tôi còn hồng bét hơn."

Tô Lương tức giận, cúi đầu nhìn cái chân đau đến hoài nghi cuộc đời của mình, cắn răng nói: "... Cô có biết thời cao trung bọn họ còn gọi tôi là gì không? Chờ ông đây xuất viện.....ông lột sống da của cô ra!"

A Yên lười biếng hỏi: "Bọn họ gọi cậu là gì?"

Tô Lương cười gằn: "Cô giả bộ cái gì? Cùng học cao trung với nhau, cô còn không biết sao? Ông đây từ thời cao đồng chính nổi tiếng là thiếu niên bất lương, tay đầm vương..."

"Chỉ với cái dáng vẻ xương cốt tả tơi này của cậu?" A Yên lại nhìn hần một chút, lắc đầu: "Có lẽ người ta nhìn bộ dáng của cậu xinh đẹp, nói để dụ dỗ cậu vui thôi."

Tô Lương ngoài cười nhưng trong không cười: "Được rồi cô chờ đó cho tôi, để cho cô xem một chút có phải là tôi nói bậy -- này, cô làm gì? Không

được đi tới đây!" Hấn nhìn mập mạp kia đứng đây, đi về phía hấn bên này, cả người căng cứng không khỏi khẩn trương: "Mẹ nó, Hoắc Yên, cô có tin tôi sẽ báo cảnh sát hay không, tổ cô làm hại tôi gây chấn...."

A Yên đứng trước mặt hấn, thở dài: "Vậy cậu sẽ không phải tay đâm vương, mà là gà yếu vương."

"... "

Trên trán Tô Lương đầy mồ hôi, môi mất đi màu máu, nhìn giống như bệnh mỹ nhân đáng thương, mắt nhìn chằm chằm đối phương, rít từng chữ từng chữ nói: "-- tôi sẽ không bỏ qua cho cô."

A Yên cười khê, nhướn mi: "Tôi mà ngồi lên lần nữa, chân này của cậu sẽ bị phế."

Tô Lương bật thốt lên: "Cô dám!"

A Yên tới gần một bước.

Tô Lương kéo theo cái chân bị thương tàn, liều mạng lui lại dựa vào phía góc giường: "Cách xa tôi một chút!"

A Yên nói: "Ỗ vào một khuôn mặt xinh đẹp, làm người kiêu ngạo, tính cách này rất tốt, tôi rất thích, giống tôi."

Tô Lương không nói gì, sau một lúc mở miệng mắng: "Mẹ nó, tôi khinh, con béo chết tiệt, cô lớn lên thành dạng này, mà dám so với ông đây? Cô đi soi gương lại lần nữa, rồi mới nói chuyện với ông đây!"

A Yên nói tiếp: "Nếu cậu muốn ý lại về xinh đẹp mà đánh người, nhất định phải học cách phân biệt người, phân biệt trường hợp...." Cô cúi người, hai tay chống đỡ trên mép giường, nhìn khuôn mặt xinh đẹp của thiếu niên đang dùng toàn bộ tinh thần để phòng: "Bạn học Tô, cậu nhìn đáng về bây giờ của tôi.... giống như người bị cậu mẹ hoặc đến thần hồn điên đảo sao?"

Tô Lương không lên tiếng, vẫn cảnh giác trừng mắt nhìn đối phương, vẫn luôn trong tư thế chuẩn bị chiến đấu để bảo vệ chính mình.

A Yên đứng thẳng người, thịt cả người từ trên xuống dưới run nhẹ lên, đi trở lại: "Ba ruột của cậu đối xử với cậu quá lạnh lùng, mẹ của cậu không quan tâm cậu, cha dượng thì say rượu, đối với cậu động một tí thì đánh thì chửi, làm cho cậu cao trung phải bỏ nhà trốn đi....Phó Phùng Kỳ với Phó Lộ Bạch xem thường cậu. Cậu đồ kị với Phó Lộ Bạch người chỉ cách cậu một tuổi, cậu ước ao có cuộc sống tốt đẹp giống hấn, vì vậy cậu mới quyết định tìm tôi làm một cuộc tiền tài mua bán, cho nên cậu muốn cướp đi người mà Phó Lộ Bạch thích Chu Sở Sở...."

"Câm miệng!" Thiếu niên tái mặt, nghe được một nửa, lập tức nóng nảy cắt đứt: "Cô làm sao mà biết.... Cô căn bản không biết gì hết! Tôi nói cô câm miệng...."

"Thế nhưng cậu lại thích Chu Sở Sở, cậu cảm thấy hai người cùng là một loại người, thân thể nghèo khổ, sống trong cái bóng của kẻ nhà có tiền." A Yên không để ý tới sự uy hiếp của hấn, nói xong, từ trong gương nhìn ánh mắt chống cự của thiếu niên, khê mỉm cười: "Đã có lòng tiếp cận Chu Sở Sở để trả thù, cuối cùng lại động lòng, năng lực nghề nghiệp này của cậu cũng thật sự quá kém.... tất cả mọi khía cạnh đều như vậy."

Lòng ngực Tô Lương phập phồng, không biết là bởi vì đau đớn hay là phần nộ, trên trán che kín mồ hôi lạnh.

A Yên quay đầu lại, chỉ chỉ mình: "Tôi có vẻ đẹp dễ tiện, mẹ người là nhân vật phản diện." Lại chỉ hấn: "Cậu có khuôn mặt xinh đẹp nhưng lại ngu ngốc, nhất định là bia đỡ đạn. Cấp bậc của hai chúng ta không giống nhau."

Tô Lương tức cười: "Mặt cô thì đẹp cái gì? Tôi khinh, Hoắc Yên hôm nay cô điên rồi sao?"

A Yên nói: "Chờ xem, cho tôi một năm, tôi sẽ cho cậu biết như thế nào là một đường đào ngược tình thế."

"Cô -- " Tô Lương chỉ nói được một chữ, ba Hoắc đã dẫn theo nhân viên y tế đi vào, đem hấn đặt lên cáng cứu thương.

Hấn chỉ để lại ba chữ: "Cô chờ đó."

A Yên nhìn thiếu niên suy yếu, cười giễu: "Cậu mới đúng -- chờ đó."

*

Ba mẹ Hoắc theo nhân viên y tế cùng đi ra ngoài.

A Yên ở sau lưng bọn họ đóng cửa lại, trở lại trước gương, cầm gương Cổ Đồng xinh xắn, hỏi: "Manh mối nam chủ là Tô Lương sao?"

Lão Cổ Đồng nửa ngày không trả lời.

A Yên cúi đầu: "... Hà? "

Giọng Lão Cổ Đồng có chút lạ nói: "Xin lỗi, kí chủ, dáng vẻ này của ngươi... Có chút buồn cười."

A Yên hừ nhẹ: "Muốn cười thì cứ cười."

Lão Cổ Đồng lắc đầu liên tục: "Không không không, ta cũng không muốn ở ngay trước mặt của ngươi, mà cười mặt của ngươi."

.....Đó nhất định sẽ là một quyết định sai lầm

A Yên lại hỏi: "Manh mối nam chủ là hấn sao?"

Lão Cổ Đồng liền bắt đầu kiểm tra "Hệ thống" của nó, tra xét nửa ngày, "Ồ" một tiếng, cuối cùng chậm rì rì nói: "Nhiệm vụ lần trước thất bại, nhiệm vụ lần này ngươi cần phải xoát độ hảo cảm... Đúng là cần độ hảo cảm của Tô Lương."

"Cho nên là hấn."

Lão Cổ Đồng lắc đầu: "Không phải... xoát độ hảo cảm chính là hấn."

A Yên kỳ quái: "Không phải ngủ hấn sao?"

Lão Cổ Đồng gật đầu: "Hệ thống cho thấy, cần ngủ chính là Phó Phùng Kỳ."

"Hệ thống của ngươi càng ngày càng lộn xộn."

Lão Cổ Đồng ho khan một cái, thâm nói: "Còn không phải do hai tia thần tức còn chưa thức tỉnh sao..."

A Yên không để ý đến nói, vừa nhìn mặt tràn đầy thịt của mình, vừa suy nghĩ... thế giới lần này tương đối đặc biệt, tuy rằng nguyên chủ đã trưởng thành nhưng vẫn còn sống chung với cha mẹ, muốn trốn đi, một mình lết lết sống qua một năm, tình hình không quá khả quan.

Như vậy... Trại huấn luyện giảm béo là lựa chọn không tồi.

Qua mấy phút, mẹ Hoắc quay trở lại, đặt một tay lên trán, có chút đau đầu: "Tiểu Yên, vừa nãy đến cùng đã xảy ra chuyện gì? Đang yên đang lành, sao con lại đem chân người ta ngồi gãy mất?"

A Yên bình tĩnh nói: "Con muốn cùng bạn trai mình thân thiết một chút, là do hấn quá yếu đuối đi."

Mẹ Hoắc: "... "

A Yên còn nói: "Mẹ, con đi trại huấn luyện."

Mẹ Hoắc thờ phào nhẹ nhõm, trong ánh mắt lộ ra sự vui mừng.

*

Sau khi thu dọn hành lý xong, ba Hoắc đến cùng cũng không đành lòng, gạt mẹ Hoắc, nói: "Tiểu Yên, bên trong va ly có một ngăn kéo, ba giúp con bỏ mấy bao bích quy vào đó.... nếu con đói thì ăn một chút."

A Yên nhú mày lại, để ngang cái va ly xuống, đem bánh bích quy lấy ra hết: "Con không cần."

Ba Hoắc thờ dài, sờ đầu con gái: "Nếu như ở đó quá khổ, ba sẽ đến đón con về sớm một chút."

A Yên nói: "Sẽ không."

Tốt xấu gì nàng cũng là tinh quái ở Tây Thiên khổ tu mất trăm năm.

Cái gọi là trại huấn luyện giảm cân ở một trấn nhỏ biên giới, trước không có thôn xóm, sau không có cửa hàng, trại huấn luyện thiết kế hoàn toàn cách biệt với bên ngoài, kế hoạch huấn luyện cũng dựa theo cách đào tạo quân sự, tám nữ sinh ở gian phòng ký túc xá, hơn năm giờ sáng, mặt trời chưa ló dạng, giáo viên sẽ gọi tất cả mọi người dậy, tập hợp trên thao trường, bắt đầu một ngày ép buộc vận động theo hình thức "không gãy sẽ chết".

Trên đường, A Yên đụng phải một người quen.

Cô gái này tên gọi Trì Trì, vóc người gần giống A Yên, là một thành viên trong nhóm chị em của nguyên chủ.

Trì Trì nói: "Chị Yên, em đến cùng chị đây, em đã thuyết phục ba mẹ để bọn họ đồng ý để em đến đây."

Thì ra, cũng không phải tất cả đều là tình chị em plastic.

A Yên cười: "Ừ."

Vừa tới một ngày đầu, trước khi ở căn tin ăn cơm tối, thầy Lương phát biểu một bài diễn thuyết ngắn ngủi.

Hắn là một huấn luyện viên thể hình bắp thịt vạm vỡ, với một khuôn mặt nghiêm túc: "Các bạn học, ngày hôm nay các em đến nơi này, muốn lười biếng muốn kêu mệt mỏi sợ khổ, thì đều hết hy vọng đi. Các em hãy chuẩn bị tâm lý cho tốt, tiếp theo, các em sẽ trải qua ba tháng huấn luyện địa ngục -- vì gầy, vì đẹp, các em nhất định phải trả giá lớn dùng mồ hôi và nước mắt của mình để đánh đổi! Sau này các em sẽ phát hiện, không có gì so sánh với vẻ bề ngoài xinh đẹp và quan trọng hơn so với đáng người khiêu gợi, xã hội này là xã hội xem mặt, thời đại này là thời đại xem mặt!"

Tri Tri nhìn lá rau cải xanh khó ăn và một ít cơm tẻ đáng thương trên bàn, xoa xoa bụng: "Chị Yên, em đói bụng, em muốn về nhà... Chị Yên?"

A Yên vẫn luôn chú ý nhìn thầy Lương, nhìn nhìn, đứng lên.

Tri Tri: "...??"

A Yên trực tiếp đi về phía thầy Lương.

Thầy Lương nhìn em gái mập mạp trước mặt: "Có chuyện gì sao?"

A Yên đưa tay ra, đột nhiên cầm chặt tay hắn: "Thầy nói rất có lý, em thương thức thầy."

Đầu thầy Lương đầy dấu chấm hỏi.

Sau khi bắt đầu huấn luyện, thầy Lương cùng các giáo viên khác phát hiện..... học sinh khóa này, có chút đặc biệt.

Ngày thứ hai sau khi nhập học, thầy Lương không bị đánh thức bởi chuông báo thức lúc 5 giờ, mà là bị một bóng dáng to lớn đứng trước giường đánh thức. Hắn mơ mơ màng màng mở mắt, thấy một cái bóng đen thui lù lù kia, suýt chút nữa là vung lên một quyền đánh qua.

Người kia mở đèn lên.

Thầy Lương lúc này mới nhìn rõ, hóa ra là học sinh ngày hôm qua bắt tay với hắn: "Có chuyện gì sao? Nếu như em muốn về nhà, chúng tôi sẽ không -- "

"Không còn sớm, nên thức dậy."

"... Cái gì? " A Yên lắc lắc đầu, cầm lấy cái loa phóng thanh để trên bàn, mặc kệ thầy Lương đang nghi ngờ, tự mình đi ra ngoài, đi từ đầu hành lang ký túc xá này tới đầu hành lang khác, vừa đi vừa kêu gọi: "Trời đã sáng, mau rời giường!..... Ngủ ít hơn một phút, chảy nhiều hơn một giọt mồ hôi, có thể trở nên xinh đẹp hơn! Mau dậy đi, sao các bạn vẫn ngủ? Trở nên gầy, trở nên xinh đẹp, chỉ cần tương tượng một chút, chẳng lẽ không gọi người hưng phấn đến tỉnh thần dồi dào, hận không thể chạy nhiều thêm hai vòng sao?"

"Khuôn mặt xinh đẹp đang vẫy gọi các bạn."

"Rời giường! "

Các thầy giáo: "...???"

Học sinh khóa này... Quả thật không giống người thường.

Thầy Lương nhìn em gái mập mạp này thờ hồn hèn chạy vòng đầu tiên, trên mặt không thấy bất kỳ một chút thống khổ nào, mà trái lại hai mắt tỏa sáng, thần thái sáng lạng, trông có vẻ vô cùng vui vẻ.

Chạy xong vòng thứ nhất, em gái mập mạp còn không quên đứng ở trước mặt một nữ sinh nào đó -- nữ sinh kia mệt muốn chết rồi, ngã xuống thảm cỏ, đứt khoát lác đầu: "Chị Yên, em không chạy, mệt chết rồi, có đánh chết em cũng không chạy."

A Yên đưa tay: "Đứng dậy."

Tri Tri bẹp bẹp miệng: "Không chạy, có chết cũng không chạy, em muốn ăn khoai tây chiên, em muốn uống trà sữa... để cho em mập chết đi, mập chết rồi cũng biến thành ma quỷ mập mạp vui vẻ."

A Yên nói: "Nhưng em biến thành ma quỷ mập mạp, những con quỷ khác cũng sẽ khinh thường em. Đứng dậy, chạy thêm hai vòng nữa, em sẽ cảm nhận được sự uể oải cùng thống khổ đó đều là bằng chứng em trở nên xinh đẹp, mồ hôi em chảy xuống sẽ không phụ lòng em."

Tri Tri sắp khóc: "-- chị Yên, đến cùng chị bị làm sao vậy? Chị bỏ qua cho em đi... "

A Yên không lên tiếng, đi tới chỗ thầy Lương bên kia, nói: "Thưa thầy, em muốn một sợi dây thừng."

Thầy Lương: "Làm gì?"

A Yên: "Đem bạn của em buộc chung với em, rồi tiếp tục chạy."

Thầy Lương:...

Rõ ràng ba tháng, học sinh này tích cực đến đáng sợ, không chỉ chịu trách nhiệm làm chuông báo thức mà còn có tác dụng làm đài phát thanh vào buổi

sáng, đúng giờ đánh thức mọi người bao gồm cả các giáo viên, hơn nữa còn gánh vác hết công tác động viên, các giáo viên căn bản không cần phải nói chuyện.

"Trở nên gầy trở nên đẹp khiến cho các bạn hạnh phúc!"

"Ăn ít một miếng cơm, làm nhiều một động tác thể dục, các bạn cách quần bò bó sát và vòng eo nhỏ gần thêm một bước!"

"Tại sao lại bỏ cuộc? Bỏ dở nửa chừng không đáng tiếc sao? Nhìn những giọt mồ hôi bạn đổ ra, lắng nghe hơi thở gấp của bạn, bạn có thể thấy được mồ ở trước mặt bạn quân lính tan rã!"

"Vùng lên! Khuôn mặt xinh đẹp và dáng người gọi cảm đang kêu gọi các bạn! Hãy cùng nhau vui vẻ đổ mồ hôi đi!"

Các giáo viên ngoài việc dạy thể dục, góp ý chỉ ra động tác làm sai của học sinh, thì rảnh rỗi đến hết buổi.

Thầy Lương từng nghĩ rằng tinh thần A Yên xảy ra chút vấn đề, còn mời cả bác sĩ đến, bác sĩ khám qua, nói không có vấn đề gì.

Quý dị nhất chính là, nhìn A Yên giống như rất thích thú.

Bọn họ đã dùng tâm linh canh gà* để truyền cảm hứng cho học sinh, mấy cái bài học xáo rỗng đó..... xem của A Yên mới thật sự là lời lẽ chí lý.

Tâm linh canh gà* Chicken soup for the soul tên một quyển sách

Những học sinh ý chí vốn không kiên cường, không có ý chí chiến đấu, dần dần, cũng giống như bị cảm hóa rồi.

Cảnh tượng mỗi sáng sớm đều như vậy.

A Yên chạy đằng trước, chạy xong vòng đầu tiên, quay đầu lại: "Các bạn học sinh, mục tiêu của chúng ta là...."

Người phía sau trăm miệng một lời kêu to: "Mỹ nhân thịnh thế! Quần bó sát và vòng eo thon nhỏ!"

Buổi tối trước khi ngủ, A Yên không quên tổ chức giao lưu tạm thời với các nhóm nhỏ, hỏi những cô gái bị phân biệt đối xử vì béo phì: "Vì sao các bạn lại muốn trở nên gầy?"

"Muốn trở nên xinh đẹp."

"Muốn mặc váy."

"Muốn cho nam thần yêu thích mình... "

Các cô gái ha ha cười vang.

A Yên lắc đầu, thật lòng nói: "Nếu bởi vì thay đổi về bề ngoài và dáng người liền thích cậu, vậy còn tính làm gì. Chờ cậu gầy đi, trở nên xinh đẹp, nhìn cậu trong gương, chẳng lẽ mỗi ngày không phải đang yêu đương sao? Cậu nỗ lực trả giá, mặt của cậu và dáng người sẽ báo đáp cho cậu, chúng tôi nói mới là tình yêu chân chính của cậu."

Mấy tháng trôi qua, đừng nói là học sinh, mà ngay cả thầy Lương, cũng cảm thấy bị tẩy não, mỗi ngày sáng sớm đều đứng trước gương dài soi toàn thân, tạo ra vài tư thế pose trong gương, khoe cơ bắp, đột nhiên có cảm giác yêu đương, khen ngợi một câu ngày hôm nay mình cũng thật đẹp trai.

Kết thúc ba tháng, hơn một nửa số người đã đạt được đến mục tiêu giảm cân trước thời hạn.

Phụ huynh học sinh rất biết ơn, đối với các giáo viên rối rít cảm ơn.

Các giáo viên thì xấu hổ, nói quanh co, nói: "Thực ra..... chúng tôi cũng không bỏ ra nhiều sức lực như vậy."

Phụ huynh thì lệ nóng doanh tròng: "Thầy không cần khiêm tốn! Em gái mập nhà tôi khi ở nhà, cho dù nói nó thế nào, mắng nó ra sao, đừng nói vận động giảm béo, một ngày chưa ăn cơm no, đều có thể đem nóc nhà tôi xóc lên! Các thầy thật sự quá vĩ đại, tôi mãi mãi sẽ cảm kích mọi người."

Thầy giáo: "... Tốt, tốt thôi."

A Yên cũng không có đi, ở trong điện thoại một mực từ chối mẹ Hoắc: "Không quay về, con ở trong này nán lại nửa năm nữa."

Mẹ Hoắc có chút lo lắng: "Tiểu Yên... con có khỏe không?"

A Yên quay đầu, nhìn mình trong gương, mỉm cười: "Không thể tốt hơn rồi."

Học sinh khóa tiếp theo lần lượt đến, vẫn là quá trình tương tự.

Học sinh mới trợn mắt há hốc mồm, dò hỏi lẫn nhau.

"Cô gái này là giáo viên sao?"

"Không thể nào, giáo viên đều rất gầy a."

"Nhìn cô ấy không lớn tuổi lắm, vẫn còn đi học đi."

"Vậy sao cô ấy mỗi sáng đều cầm loa gọi chúng ta thức dậy?"

"Đúng đúng đúng, phát biểu cũng là cô ấy, đọc diễn văn đại hội động viên cũng là cô ấy."

Sau đó, có học sinh vụng trộm quay lên lúc A Yên đọc diễn thuyết cảm xúc mãnh liệt tại đại hội động viên, sau khi về nhà liền đăng lên mạng.

Cái video này vừa đăng đã hot.

Trại huấn luyện vốn là có chút danh tiếng, lần này lại càng phổ biến trên mạng.

"Ha ha ha, má ơi diễn thuyết này đủ tầy nã, cô bé này trước đây bán hàng đa cấp sao?"

"Từ bây giờ, béo mập tà giáo giảm cân của tôi đã được thành lập rồi."

"Cầu mọi người nói cho tôi biết, cái trại huấn luyện này ở nơi nào a a? Tôi rất muốn đi a!"

Cuối cùng, thầy Lương cũng không nhận được nữa trung cầu ý kiến lãnh đạo: "Cái kia... Không bằng chờ sau khi Hoắc Yên tốt nghiệp, mời em ấy đến tới đảm nhiệm toàn bộ chức vụ dạy được không?"

Lãnh đạo: "Vậy tôi còn mời mấy người có ích lợi gì?"

"... "

*

Hoắc gia.

Mẹ Hoắc xem video chị họ gửi cho mình, xem xong nửa ngày mà không nói gì, mở cửa thư phòng ra: "Ông xã?"

Ba Hoắc hỏi: "Làm sao vậy?"

Mẹ Hoắc giờ tay cầm di động đang phát đoạn video.

Trong màn hình, cô gái mặc áo T-shirt màu trắng, trên mặt áo in một hàng chữ lớn "Hoặc là gầy, hoặc là chết".....đây là đồng phục của học sinh trại huấn luyện....quần áo đã bị mồ hôi thấm ướt một nửa.

Trên thao trường, ba, bốn mươi cô gái từ hơi béo đến béo mập, ngã ngang dọc trên mặt đất già chết.

Cô gái kia quay về phía các cô phát biểu diễn thuyết cảm xúc mãnh liệt.

"Ông xã, nữ sinh này... Thật giống con gái của chúng ta."

*

Tô gia.

Cha dựng lại uống rượu say, ở bên ngoài đập phá đồ đạc.

Tô Lương cười lạnh, khóa cửa phòng lại, cửa sổ mở ra một khe hở, hắt đốt điều thuốc, buồn bực hít hai hơi.

Sau một lát, hắt cúi đầu, cầm điện thoại nhìn cô gái nói toàn những lời buồn cười trong video, ý cười nhuộm đầy chàm chọc.

"Đều đã qua ba tháng, không phải vẫn béo như vậy sao?"

"... con béo chết tiệt."

*

Phó gia.

Phó Lộ Bạch sửa xong một phần luận văn, ngừng tay, uống một ngụm trà nóng trong bình giữ ấm. Kính mắt mỏng có chút bẩn, hắt tháo xuống, dùng

khăn lau kính lau chùi.

Điện thoại trên bàn rung lên.

Phó Lộ Bạch cầm lấy lên, liếc mắt nhìn -- là bạn học gửi tới một video.

Hắn xoa bỏ tin nhắn, ba giây đồng hồ sau, để điện thoại xuống.

Hắn không có hứng thú.

Đối với Hoắc Yên, chút hào cảm còn sót lại thời thơ ấu không còn bao nhiêu, từ lúc cô dẫn người khi để Chu Sở Sở, tất cả đã biến mất gần như không còn.

Ngoại trừ lúc làm bài tập cùng Sở Sở, hắn đối với tất cả những thứ khác, thái độ đều thờ ơ.

*

A Yên ở trại huấn luyện ngày người mười tháng.

Cuối cùng, cùng Tri Tri cùng nhau, vinh quang tốt nghiệp.

Thầy Lương thậm chí còn tặng cho A Yên huy chương "Tâm Gương Giảm Béo": "Không ở lại thêm một đoạn thời gian sao?"

A Yên cười nói: "Không. Em ở đây rất vui vẻ... Đáng tiếc, trong nhà còn có chút việc."

Ba mẹ Hoắc lái xe đến đón cô.

Đứng ở cửa đợi nửa ngày, cũng không đợi được người, qua một lát, chỉ thấy mấy người kết bè kết bạn đi ra, trong đó có một thiếu nữ tóc dài phát phới nổi bật, mặc quần jeans cạp thấp bó sát người, ở trên thì mặc áo màu xám ngắn tay rộng rãi, lúc đi lại, ngẫu nhiên sẽ để lộ vòng eo nhỏ gợi cảm.

Dáng người vô cùng tốt.

Người kia nghiêng mặt cùng bạn bè nói chuyện.

Mẹ Hoắc đi tới, lễ độ hỏi: "Xin hỏi bạn học này, cháu có biết con gái Hoắc Yên của cô ở chỗ nào không?"

Người kia quay đầu lại.

Mẹ Hoắc sững sờ.

Khuôn mặt này quen thuộc, nhưng mà...

Người kia nở nụ cười, bình tĩnh kêu một tiếng: "Mẹ."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 5 - Chương 52-1: Trường học nhất bá (3)

Editor: Hua Shenyu

Beta: Cà ri

A Yên tạm ngưng học gần một năm, qua mấy ngày nữa, là khai giảng rồi, chuẩn bị học lại năm hai đại học.

Vì vậy, vừa hay mới vào học đã bị bình chọn làm một trong ba người đẹp nhất trường cùng với bạn học Tô Lương.

Về đến nhà, mẹ Hoắc nhìn thấy con gái kéo hành lý đi vào phòng, đầu óc còn có chút lờ mờ, ánh mắt mang theo nghi ngờ, nhìn về phía chồng mình cũng đang có vẻ mặt giống như phức tạp, hỏi: "... đó có phải là Tiểu Yên thật không? Chúng ta có phải là mang nhầm con về nhà hay không?"

Ba Hoắc chau mày: "Bà nói cái gì đó? Con mình mà không nhận ra sao?"

Mẹ Hoắc then thùng, giọng nói xấu hổ: "Tôi chỉ là... lần đầu phát hiện, thì ra con gái của chúng ta lớn lên bộ dạng lại như vậy."

Ba Hoắc không biết nói gì luôn.

Hoắc Yên từ nhỏ đã béo.

Lúc nhỏ mập tròn, đáng yêu như viên trôi nước, sau khi trưởng thành cũng không có ốm đi, lên cao trung cùng đại học lại càng mập hơn, ngũ quan thay đổi triệt để, gần như không nhìn ra được hình bóng khi xưa.

Lần này, Hoắc Yên từ trại huấn luyện trở về, trả giá mười tháng vất vả, đổi lại không chỉ là kết quả mặt mũi đẹp đẽ giống như chinh sửa, dáng người cũng hoàn toàn khác rồi, cất bước từ núi thịt người, thay đổi thành mỹ nữ eo mảnh ngực to chân dài, lúc bước đi eo lay nhẹ, hơn hẳn liễu rủ trong gió.....trên đường lớn người ngoái đầu nhìn lại tỷ lệ khẳng định cao đến năm mươi phần trăm trở lên.

Kinh thiên động địa như vậy, thay đầu đổi mặt lại thay đổi ngoại hình lớn đến vậy, ngay cả cha mẹ ruột trong một lúc nhất thời cũng sợ nhận nhầm, nói gì là những người khác.

Ba Hoắc trầm ngâm rất lâu, lộ ra nụ cười vui vẻ: "Bữa nào, mang Tiểu Yên đi chụp lại ảnh căn cước đi."

Mẹ Hoắc thờ dãi: "Được."

*

Trong phòng, A Yên đã sắp xếp xong đồ đạc trong va li, ôm lấy laptop, ngồi xếp bằng trên giường.

Trước tiên mở xem diễn đàn của cửa trường. Không có tin gì mới.

Lại mở thiệp ba trường học.

Trang đầu có một bài thiệp bát quái: Nghe nói hai đại giáo vì Chu mỹ nữ mà xén chút nữa đánh nhau, là thật hay giả?

A Yên mở xem.

Lầu trên:

Tôi nghe người khác nói, không có tận mắt nhìn, có người nào biết là thật hay giả a? Tô mỹ nhân và Phó học bá thật sự nổi giận là vì hồng nhan, vì vấn đề Chu mỹ nữ hoa lạc về nhà ai, đánh nhau đến nhập viện sao?

Lầu hai:

Cậu là đồ ngốc sao, Tô mỹ nhân thì không tính, học bá... Không phải là tôi chém gió, đánh hấn nằm xấp, tôi chỉ cần ba quyền, một quyền đã đánh rơi mắt kính của hấn, hấn chỉ có thể nằm xấp nhận thua.

Lầu ba:

Lầu trên ngu ngốc không cần giải thích, Phó học bá cao trung ở trong đội bóng rổ, cái này nguoi cũng không biết, giả bộ cái gì.

Lầu bốn:

Vì vậy, cuối cùng là đánh hay không đánh?

Lầu năm:

Lầu trên toàn là ngu ngốc, tôi ở hiện trường, có quyền lên tiếng. Lúc đó ở bên ngoài trường trước cửa ra tiệm đồ ăn vặt, hai người bọn họ đụng mặt, nói mấy câu, rất tẻ nhạt, học bá nói cậu tránh xa XX một chút, mỹ nhân nói cậu lại không phải là bạn trai của XX, cút xa một chút, sau đó nói chuyện không hợp ý, Tô mỹ nhân bạo phát bóp nát non coca, rồi chạy mất.

Lầu sáu:

Tôi cũng cảm thấy không thể đánh nhau. Đúng là có người nghe thấy chính miệng Tô mỹ nhân đã nói, đội học kì mới bắt đầu, muốn đánh nổ đầu chó của Hoắc đại tiểu thư.

Lầu bảy:

Là đầu heo đó, ha ha ha.

Lầu tám:

Tô mỹ nhân thật là người đẹp nóng tính, thật hợp với khẩu vị của tôi, nếu như tôi có tiền như Hoắc lợn béo, tôi cũng muốn thân cận tiểu ca ca ha ha ha.

Trang đầu thiệp ba còn có một thiệp hình động, có liên quan đến A Yên, hồi gần đây clip trại huấn luyện giảm béo trên mạng nổi tiếng, bên trong clip có em gái mặc mặc áo trắng đỏ không phải là Hoắc đại tiểu thư sao.

A Yên không mở xem, mà lên cổng web, tìm kiếm tên của Phó Phùng Kỳ, tin tức hiện ra đều là về kinh tế tài chính và làm từ thiện, người đàn ông mặc tây trang trắng tắp, cho dù mỉm cười, ánh mắt cũng lạnh lùng, vô hình trung đẩy người cách xa ngàn dặm (ý là khó gần).

Đại thể đã hiểu rõ tình hình gần đây của nhân vật liên quan đến nhiệm vụ, A Yên khép laptop lại.

Đứng dậy, đi đến bàn học.

Tầng cuối cùng trong ngăn kéo, có một cái hộp hình chữ nhật, bên trong có một chồng sách cũ.

Tất cả đều là nhật kí từ nhỏ cho đến lớn của nguyên chủ.

Cuốn đầu tiên, nguyên chủ khoảng chừng mười tuổi, chữ viết xiêu vẹo, có khi còn dùng phiên âm thay cho chữ viết, rất nhiều chỗ còn mơ hồ, chỉ có thể nhìn thấy đại khái.

"Hôm nay, anh Lộ Bạch tặng cho mình một con búp bê, mình cũng muốn *cang (đây là phiên âm của nguyên chủ viết) lại, ai cũng không được phép đụng vào."

"Anh Lộ Bạch mua cho mình một ly hồng trà, mình không nỡ lòng uống, hỏng rồi, buồn quá đi... Không sao, mình giữ cái ly lại, làm dấu."

"Hôm nay là sinh nhật của mình, cầu nguyện vào ngày sinh nhật rất linh nha, mình hi vọng anh Lộ Bạch thích mình, giống như mình thích anh ấy vậy đó."

Cuốn cuối cùng, nhật kí cao trung của nguyên chủ.

"Sinh nhật mười bảy tuổi, nguyện vọng của mình? Đương nhiên là anh Lộ Bạch thích mình rồi, hằng năm đều cái này mà, sẽ không thay đổi."

"Mình biết anh ấy thích Chu Sở Sở, mình vẫn là muốn thử một lần..."

"Thư tình đã sửa chữa tổng cộng 139 chỗ, ngày mai sẽ đưa cho anh ấy, thật khẩn trương."

Nhật kí viết đến đây thì đứt quãng, mấy tờ phía sau đều là giấy trắng.

A Yên cho rằng như vậy là hết rồi, nhưng lật đến trang cuối, thì còn có mấy câu nói ngắn gọn.

"Sinh nhật mười tám tuổi, nguyện vọng của mình đổi thành xinh đẹp giống như Chu Sở Sở, cũng sẽ có người thích mình... Không phải là Phó Lộ Bạch cũng được."

"Mình biết, sẽ không có một ngày như vậy."

"Không sao cả, một mình mình cũng có thể sống rất tốt."

A Yên bỏ nhật kí trở về chỗ cũ.

Trong ngăn kéo còn có mấy thứ khác nữa, một con búp bê Barbie xinh đẹp, Có một cái hộp được đóng gói chưa mở, cái hộp nhìn rất cũ, có lẽ đã rất lâu năm rồi.

Còn có một cái ly rỗng, trên ly có viết mấy chữ "Của Lộ Bạch tặng".

A Yên đóng ngăn kéo lại.

*

Gần đây, Lão Cổ Đồng ngạc nhiên phát hiện ra, ngoại trừ soi gương, tự miễn, trang điểm và dưỡng nhan ra, kí chủ của nó giống như là tìm được niềm vui mới.

A Yên lúc trước luôn thích đóng cửa ở một mình trong phòng, cùng với khuôn mặt của mình tiến hành giao lưu thân mật.

Từ lúc trở về từ trại huấn luyện, cô ấy vẫn là tiêu phí rất nhiều thời gian cho mình, giống một người bệnh tâm thần, vừa soi gương, vừa nói chuyện với mặt của mình, nhưng có lúc, cũng sẽ liên lạc cho đám người ở trại huấn luyện biết, hẹn các cô ấy sáng sớm chạy bộ tập thể dục.

Có một vài người là nữ sinh cùng trường.

Cái này đối với A Yên mà nói là rất hiếm có.

Ở cấm điện sống một mình quá lâu, cô đã quen với những ngày yên tĩnh, bên cạnh có người ngược lại thấy không quen, trừ phi là nhiệm vụ cần thiết, nếu không rất ít chủ động qua lại với mọi người.

Có lẽ là cô sẵn lòng liên lạc với đám chị em đó.

Bây giờ không cần giảm cân nữa, vài ngày một lần hẹn nhau đi luyện tập.

Trước khai giảng mấy ngày, mọi người đều rất bận, không có ai rảnh rỗi.

A Yên thuận tiện chuyển mắt nhìn một người phụ nữ khác ở trong nhà.

Mẹ Hoắc lúc trước thường hối thúc A Yên đi ra ngoài vận động, vì cô vũ cô, cũng đã lấy mình làm gương, mang A Yên chạy bộ ở trong công viên, sau này A Yên đi trại huấn luyện, bà tự nhiên lười biếng.

A Yên gọi bà cùng chạy bộ buổi sáng, bà không nghĩ nhiều, đồng ý.

Nhưng mà...

"Mẹ, đứng dậy đi, mới chạy được năm phút."

"Tiểu Yên, mẹ không được rồi, con tự mình chạy đi, ngoan."

"Hôm nay chạy bộ hơn mười phút, ngày mai đáng người trở lại tuổi ba mươi."

"... Cái gì?"

"Hôm nay chạy bộ hơn mười phút, ngày mai chạy hơn hai mươi phút, không cần đến một tháng, váy mỏng trước kia có thể mặc được rồi."

".....Tiểu Yên, mẹ thật sự rất mệt, mẹ có tuổi rồi, không mặc được chính là không mặc được, bác gái già còn trang thiếu nữ cái gì chứ."

"Tự mình tiến bộ không thể cho mẹ động lực, vậy đàn ông có được không?"

"..."

"Hôm nay chạy hơn mười phút, ngày mai ba nhìn mẹ nhiều hơn hai con mắt, mỹ nữ ngọt ngào cũng thành phù vân, trong lòng ông ấy chỉ có mẹ. Được rồi, có động lực chưa? Nhanh đứng lên, chạy xong chúng ta huấn luyện kéo gân."

"..."

Lão Cổ Đồng nghĩ không biết nói gì, kí chủ của nó đã chìm đắm tập luyện để thân hình ốm đi một cách không tự phát, công năng tu thân của gương không dùng được, cả ngày không phải là kéo các thiếu nữ đi chạy bộ, thì chính là kéo bà mẹ khóc hu hu chạy bộ.

Cuối cùng, ngày khai giảng đã tới.

Lão Cổ Đồng thở phào nhẹ nhõm.

Còn tiếp tục như vậy, nó sợ rằng kí chủ đem nhiệm vụ quên ở chín tầng mây, lại muốn cho bản thân xác định một ước mơ nhỏ một mục tiêu nhỏ, là làm hoàng hậu khoe đẹp cái gì đó.

Thật tốt, khai giảng rồi.

*

Học kì mới khai giảng ba ngày trước, diễn đàn của trường học chìm ngập trong *công bình (khung chat) xoát điên cuồng.

Trang chủ của diễn đàn, mặc kệ là lúc nào cũng đều có đủ loại thiếp hình động, không ngừng có người đưa lên top.

"Quý khách danh tánh đại thần, cầu cách thức liên lạc với học muội này, có thưởng lớn! Kèm thêm tám hình chụp phía sau của học muội."

"Đại học thân yêu của chúng ta có nhận học sinh chuyển trường sao? Học muội năm hai đại học có đáng người siêu cấp đẹp đẽ, siêu cấp tuyệt đó là ai thế?"

"Không phải tôi nói chứ, năm nay bình chọn hoa khôi, học muội mới nhập học đó ẵm giải chắc rồi."

Nửa tháng sau, có người phát thiệp, nội dung rất đơn giản.

"Hoắc Yên từ trại huấn luyện trở về rồi, hình ảnh như sau."

Từ đó, diễn đàn im ắng hơn mười ngày.

Học muội thần bí gây nên náo động kia, tất nhiên chính là Hoắc Yên tạm nghỉ học một năm... Máy người sôi nổi nhất diễn đàn đó, toàn bộ gần như là châm biếm đáng người của Hoắc Yên, lần mặt như bị tát một cái đau, vẫn còn im ru như gà khá là tài giỏi.

*

Khai giảng chưa đến một tháng, A Yên đã trở thành người nổi tiếng của trường học, vô số con mắt nhìn chăm chăm.

Có sắc đẹp, có thân hình.... Con mẹ nó còn đặc biệt có tiền nữa.

Cô gái như vậy, không hấp dẫn chú ý của người ta cũng khó.

A Yên rất bận vô cùng bận, căn bản là không có thời gian lên diễn đàn, không có thời gian đối phó đám thiếu niên người trước ngã người sau tiến lên khát khao tấn công.

Cô bạn xin thành lập xã đoàn, tên mười chữ rất có ý tưởng sáng tạo, tên đầy đủ gọi là "Xã đoàn Cả Thế Giới Duy Nhất Minh Ta Mỹ Nhan Thịnh Thế Tập Thể Hình Giảm Béo", trường học vẫn chưa phê chuẩn.

Cô không bỏ cuộc, viết tên thật lên thư kháng nghị lần hai, cũng vô dụng.

Cô vẫn như cũ không bỏ cuộc, triệu tập đồng chí mới vào trại huấn luyện ở nhiều nơi gia nhập vào liên minh nhóm hoa chị em plastic, một đám người thương lượng nửa ngày, cô phụ huynh của một bạn nữ sinh nhận làm lãnh đạo, trở lại dẫn co nửa ngày, trải qua một phen cố gắng, trường học cuối cùng cũng miễn cưỡng thông qua cái xã đoàn này.

Tên đổi thành Xã Đoàn Tập Thể Hình.

A Yên đã đặt làm hai cái *áo thun chữ T (tên tiếng anh của áo là DIY T恤衫) cho thành viên, cái áo thun đầu tiên in "Hoặc là gãy, không là chết" của trại huấn luyện dùng, trên cái áo khác in "Cả thế giới duy nhất mình ta mỹ nhan thịnh thế".

Từ đó về sau, mỗi buổi sáng, đúng giờ sẽ xuất hiện một kỳ cảnh trong khuôn viên trường.

Mười mấy bạn nữ sinh, chỉnh tề xếp thành hai hàng, mặc quần áo có in chữ quái dị, ở dưới ánh mặt trời ảm áp chạy bộ, tùy ý thanh xuân rơi mồ hôi, chạy dẫn đầu bây giờ chính là hoa khôi dự bị, đã từng béo phì Hoắc Yên.

Những người này có phân công rõ ràng, chạy lên một chút, trong này sẽ có một nữ sinh hô lớn: "Mục tiêu của chúng ta là..."

Những người khác cùng kêu lên: "Mỹ nhan thịnh thế!"

Nữ sinh kia lại hô: "Vì khuôn mặt đẹp với dáng người..."

Tình cảm quần chúng của mọi người sục sôi, âm thanh chấn động mây xanh: "Cố lên cố lên cố lên."

Thật là tà giáo.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhan Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 52-2: Trường học nhất bá (4)

Editor: Hua Shenyu

Beta: Cà ri

Hôm nay, tà giáo xã đoàn nổi danh toàn trường, đổi thành chạng vạng chạy bộ.

Bên sân bóng rổ, có mấy nam sinh mới đánh xong một trận bóng rổ, đang ngồi trên đất nghỉ ngơi, nhìn thấy một đám nữ sinh ăn mặc kì quái, chạy qua trước mặt họ.

Có người đối với cô gái xinh đẹp chạy dẫn đầu, huyết sáo.

Vốn cho rằng sẽ không có hồi đáp. Thật không ngờ, nữ sinh vậy mà chạy chậm lại, quay đầu nhìn qua, cười mỉm một cái.

Cổ nhân nói Hồi mầu nhất tiểu bách mị sinh, Lục cung phần đại vô nhan sắc*, thật sự là rất có đạo lý.

*Xuất phát từ hai câu thơ trong Trường Hận Ca: "Nàng liếc mắt nhìn lại, mỉm cười một nụ cười, trăm vẻ đẹp phát sinh, (Khiến cho) Các phi tần trong sáu cung đều như không có nhan sắc.

Quá xinh đẹp, mặt mày ngũ quan đều không thể bắt bẻ, dáng người quyến rũ mời gọi người ta chảy máu mũi, ngay cả mồ hôi trên trán cũng lấp lánh mê người.

Nam sinh huyết sao ngây người rất lâu, cho tới khi bạn hắn dùng cùi chỏ thúc hắn, mới tỉnh người lại: "Mẹ nó, cho dù là thiếu nữ trong hội tà giáo bất lương... Nhưng mà Hoắc Yên thật sự rất chuẩn, muốn thượng ghê."

Người bên cạnh cười nhạo: "Không sợ chết thì đi thử là biết liền....lần trước một đàn anh nào đó ở cùng kí túc xá với tao đối mặt tỏ tình, hắn con mẹ nó vừa mới nói được mấy câu, đội cảm tử bất lương thiếu nữ đó của Hoắc Yên vây lại, mỗi người một câu trực tiếp dùng nước bọt dìm chết hắn."

"Nói cái gì?"

"Kêu hắn tránh xa Hoắc đại tiểu thư một chút, đại tiểu thư bạn mang mọi người cùng nhau mỹ nhan thịnh thế, đi tới đỉnh cao của cuộc đời, không có thời gian để lãng phí nói chuyện yêu đương."

"... Quả nhiên là tà giáo."

Qua mấy ngày, cũng ở bên sân bóng rổ, bọn họ lại nhìn thấy nhóm thiếu nữ bất lương chạy bộ, chỉ là trong đội ngũ, có thêm mấy nam sinh thân hình mập mạp cùng chạy.

"Mục tiêu của chúng ta là..."

Lần này không phải là trăm miệng một lời, đáp án phân thành hai phần.

"Mỹ nhan thịnh thế."

"Đẹp thành nam thần."

Làm cho mọi người cảm thấy rất kì lạ.

Cho đến khi đám người chạy bộ xong, nữ sinh ngồi một bên nghỉ ngơi, các nam sinh mập mạp mua nước suối quay về, vắn nắn chai lần lượt đưa cho các cô.

Ồ, thiếu nữ bất lương tìm được mấy tên osin bụng trà rót nước miễn phí.

"Lại nói, thật là không có ai theo đuổi Hoắc Yên? Đã từng là em gái béo phì nặng hai trăm cân, hắn là rất thiếu tình yêu nha."

"Hết cách, người ta là phú nhị đại hàng thật giá thật, không thiếu tiền, dùng tiền theo đuổi không được."

"Tài tử khoa trung vẫn không một người ra tay?"

"Có."

"Kết quả thế nào?"

Người nói chuyện kia đau thương mà thở dài: "Tài tử khoa trung vẫn nào đó, viết thư tình ngàn chữ gửi cho đại tiểu thư, đại tiểu thư xem xong, đem thư trả lại, chỉ nói hắn quá ảo tưởng, viết dài như vậy, tổng quát tình cảm của hắn thế nào, bảo hắn phải chuyên chú vào nhan sắc của đại tiểu thư. Sau đó, tài tử đi về viết lại một lá thư khác."

"Sau đó?"

"Sau đó, đại tiểu thư lại xem xong, tiếc nuối nói với hắn, không được, cho dù hắn đã rất cố gắng, nhưng vẫn là không sánh được với văn chương của ai đó viết cho cô ta, văn phong không có đẹp đẽ như thế, tình cảm cũng không đủ phong phú, đọc xong không khiến cho người ta lưu luyến, cũng không cảm động đến mức mang đi cất giữ."

"Ai đó? Hoắc Yên là hoa có chủ rồi? Ai thế?" (Đường đại tài tử chứ ai~~)

"Tài tử cũng hỏi vậy, đại tiểu thư trả lời, là một người đàn ông đã từng tổn thương cô ta sâu sắc, một đời văn hào."

"Gi? Tô Lương từ khi nào mà biến thành một đời văn hào rồi?"

"Có ma mới biết."

Mấy tên nam sinh còn đang tám chuyện.

Cách bọn họ không xa, thiếu niên đứng dựa tường, trong miệng ngâm điếu thuốc, trong tay cầm bật lửa, ánh lửa sáng rồi lại tắt, lặp lại nhiều lần.

Hắn cười lạnh, vút điều thuốc còn chưa đốt.

Từ trong bóng tối đi ra, hắn khom lưng, nhặt một trái banh bóng rổ đang lăn, ném về phía người nói chuyện lớn tiếng nhất, chính xác trúng ngay gáy đối phương.

Người kia ngây ngốc một hồi, quay đầu lại, tức giận: "Mẹ nó, đứa nào....."

Thiếu niên đứng đối diện với tên kia, dưới mái tóc rối, là một đôi mắt lạnh lùng, dài nhỏ mà xinh đẹp, đáy mắt mang theo lệ khí, chỉ cần nhìn một cái là khiến cho người ta không còn cái kinh.

"Tô, Tô Lương..."

Tô Lương nhếch miệng, lại liếc nhẹ hắn một cái, hai tay bỏ vào trong túi quần, quay người bước đi.

Hoắc Yên.

Kể từ khi cô gái đó quay về, kể từ lúc khai giảng--- trường học lớn như vậy, không có được một chỗ yên tĩnh.

Đi tới chỗ nào, cuối cùng cũng nghe thấy cái tên đáng ghét kia.

Hoắc Yên, Hoắc Yên.

- -- phiền chết được.

Biến gầy rồi thì thế nào? Biến thành xinh đẹp rồi thì sao?

Vẫn là người buồn nôn như vậy.

Ngoài trừ tiền ra không có ưu điểm gì khác, cứng đầu lại ngu xuẩn, thích kéo bè kết đảng, cậy thế ức hiếp người, tầng lớp người yếu thế giống như Chu Sở Sở, chính là đối tượng để cho cô ta tổn thương.

Tô Lương đột nhiên dừng lại.

Hắn khom lưng, ngón tay thon dài ấn lên đầu gối chân phải.

Đạch.

Gần một năm rồi, vẫn còn đau.

Làm sao mà quên được chứ?

Hắn với tên béo chết tiệt kia còn ghi một món nợ cũ cần phải thanh toán.

*

A Yên nhận được một tin nhắn mới vừa gửi đến, khoe miệng từ từ xéch lên.

- --- Lúc trước là lỗi của tôi, tôi không nên đăng tin ở trong diễn đàn của trường, cũng không nên gọi cô là tên béo chết tiệt. Tôi muốn đối mặt với cô xin lỗi, tôi chủ nhật....gặp nhau ở công viên cạnh trường học, có được không?

Người gửi: Tô Lương

A Yên gõ hai chữ, bấm gửi đi.

- -- được thôi.

Cô có thể tưởng tượng được, sau khi đối phương nhận được câu trả lời, lộ ra nụ cười nhặt đắc ý.

Haiz, đáng thương cho một khuôn mặt xinh đẹp mà lại ngu ngốc.

Tri Tri hỏi: "Chị Yên, đang xem cái gì mà say sưa như vậy?"

A Yên nói: "Tô Lương gửi tin nhắn cho chị."

Người bên cạnh nghe vậy, tất cả liền lập tức bu lại, bao gồm cả mấy nam sinh mập mạp mới vừa nhập hội.

Tích cực nhất cũng là bọn họ.

"Chị Yên, tên khốn khiếp kia còn có mặt mũi tìm chị, mẹ nó, đánh hắn đi!"

"Đã sớm nhìn tên mặt trắng đó ngứa mắt, tưởng lớn lên mặt đẹp thì ghê gớm lắm sao?"

"Một mình em cũng có thể đánh hai tên như hắn, dùng cân nặng áp chế hắn, một chút cũng không áp lực!"

Trì Trì lườm bọn họ, lớn tiếng "xuyt " một cái, sau đó nói: "Chị Yên, bọn họ nói đúng, Tô Lương quá bồn nôn, lúc trước đả thương ba, căn bản không để lại đường sống cho chị. Chúng ta nghĩ cách, dạy dỗ hắn một trận, còn có con nhỏ lần trước nữa... Chu Sở Sở, em cũng không thích nó lâu rồi, dứt khoát gọi ra luôn, hện bọn họ ra ngoài đánh nhau!"

A Yên bật cười, hai tay khoanh lại, ôm sát người, chậm rãi nói: "Chúng ta là đoàn thể bất lương có tổ chức, có kỉ luật, không cần phải nóng nảy như vậy."

"Vậy phải làm sao?"

"Đương nhiên là---" A Yên lại cười tiếp, đứng lên: "Không phải sợ, đánh hắn."

*

Cuối mùa thu, nhiệt độ chợt giảm xuống.

Chín giờ tối, trong công viên người đi hết rồi, thỉnh thoảng chỉ có một hai người qua lại.

Tô Lương ngồi trên băng ghế dài, hai chân bắt chéo, áo khoác rộng thùng thình khoát trên người.

Qua một lát, hắn nhú mày, ho khan vài tiếng.

Thứ bảy ngày hôm qua, hắn tranh chấp với cha dượng, cha dượng vùng vằng đập lên người hắn, hắn đỡ được, cuối cùng quậy đến không thể tách ra được, bà mẹ vô dụng kia của hắn lại giúp cha dượng tiện nghi kia, hắn tức giận bỏ nhà đi, hắn ở bên ngoài lác lác cả đêm.

Không may là tối qua trời mưa, hắn bị ướt sũng, bị cảm cúm rồi.

Thật sự là không đúng lúc.

Chín giờ mười phút, có người đi về phía bên này.

Bóng hình xinh đẹp mảnh mai, dưới ánh trăng, đẹp đến không giống người trần.

Tô Lương đưa mắt nhìn, mặc kệ cơn đau đầu đang lên, đứng dậy: "Hoắc Yên."

A Yên đứng trước mặt hắn: "Cậu nói, muốn xin lỗi với tôi?"

Tô Lương bật cười, tiếng nói khàn khàn, nhưng trong mắt tràn đầy ác ý: "Cô cảm thấy có thể sao? Bà mập chết tiệt, tôi nói lâu rồi, cô chờ --- chân của ông đây, cô chuẩn bị bồi thường thế nào?"

"Lúc trước không phải đưa cậu tiền rồi sao? Chân cậu gãy rồi, vậy thì coi như là tiền thuốc, cậu mà chết, thì coi như là tiền cúng điệu."

Lời nói ác độc như vậy, vậy mà cô gái đó cũng nói được, bình tĩnh như là nói chuyện thời tiết.

Tô Lương nheo mắt lại, tay để trong túi quần đã nắm thành nắm: "Rồi sao, cảm thấy cô gãy rồi, so với lúc trước có hơi giống con người rồi, thì cho là có bản lĩnh ở trước mặt tôi kiêu ngạo?"

A Yên liếc nhìn hắn, hỏi ngược lại: "Lúc tôi mập không kiêu ngạo sao? Chân của cậu gãy thế nào?"

Tô Lương cắn răng, tay nắm thành nắm, rút tay từ trong túi ra, buông xuống bên người: "Cô còn mặt mũi nhắc đến --- đi chết con mẹ nó đi, cô có biết hay không, ông đây ở trong bệnh viện, mỗi lần có người khác hỏi chân tôi bị làm sao vậy, làm sao lại bị người ngồi gãy, ánh mắt đó của bác sĩ... Hoắc Yên, tôi bình thường không đánh con gái, nhưng cô không giống... Cô thật là con mẹ nó không phải người."

A Yên cúi đầu, nhìn tay hắn: "Muốn đánh tôi?"

Tô Lương cười lạnh.

A Yên tiến lại gần hắn, ngược mặt lên.

Dưới ánh trăng, khuôn mặt của thiếu nữ xinh đẹp như thế, con ngươi như mỉm cười, môi cong đỏ, ý cười giữa mắt và lông mày như lộ ra, ánh trăng theo sau đó như trở nên dịu dàng.

Nhịp tim của Tô Lương đập mạnh một cái.

Hắn rất nhanh phản ứng lại, hừ lạnh một tiếng che giấu: "Tĩnh lại đi, muốn quyến rũ tôi, muốn làm tôi mềm lòng, nằm mơ --- cô ở trong lòng tôi mãi mãi là bà mập chết tiệt, đồ xấu xí."

A Yên nhướn mi khiêu khích, giọng nói dịu dàng: "Cậu đánh đi."

Tô Lương giờ tay lên.

Thực ra, tay hắn cơ bản không có sức lực...đối diện với khuôn mặt đó, hắn thật sự không có ý đánh, chỉ là muốn hù dọa đối phương thôi.

Nhưng mà.

Tay hắn đưa đến giữa chừng, phía sau có người lên tiếng nói: "Ê, tên mặt trắng!"

Tô Lương theo bản năng quay đầu lại.

Người kia ném vào hắn cái gì đó, hắn đau đón la một tiếng, nhắm mắt, cúi người, mắt đau như bị lửa đốt, đâm chọc vào mắt, mở mắt không nổi, nước mắt trào ra.

- --- bình xịt hơi cay làm bằng ót?

"Mày còn muốn đánh chị Yên của chúng tao nữa không? Tên mặt trắng, bình xịt hơi cay phòng sói tặng cho mày."

"Mày không phải là rất lớn lối sao? Trên diễn đàn đang bài thiếp rất vui phải không? Ra mặt giúp Chu Sở Sở khoái trí lắm đúng không? Mày bây giờ còn khoái trí không?"

Tô Lương thở nặng nề, qua một hồi lâu, mới có thể đứng dậy, miễn cưỡng mới thấy rõ bóng người.

Đứng xung quanh có ít nhất mười người, nam nữ đều có.

Mỗi người một câu, lú ra lú rít, nước bọt bay loạn.

Hắn dùng sức chớp chớp mắt, lắc lắc đầu.

"Đã nói trước rồi, bạn học Tô, cậu không nên có khuôn mặt đẹp mà lại ngu xuẩn như vậy, sớm muộn gì cũng trở thành bia đỡ đạn đáng thương."

Tô Lương quay người lại, nhìn bóng dáng mờ hồ của đám người kia: "Mẹ nó, Hoắc Yên, cô ý vào hôm nay ông đây bị bệnh, nếu không phải là ông bị sốt---"

"Đừng có mở miệng ra là ông đây." A Yên đi đến vài bước, hơi hốt nói: "Bộ dạng này của cậu, muốn làm ông của ai? Chỉ có thể biến thành cháu của người khác."

"Cô ---- cô đợi đó."

A Yên mỉm cười, hai tay khoanh trước ngực: "Tôi đã chờ rất lâu rồi, bạn học Tô, cậu luôn làm tôi thất vọng, trò vật này, nữ sinh sơ trung đã không chơi nữa rồi." Cô nhìn thiếu niên có chút đau đôn khó nhìn, cắn răng không cầu xin, không hỏi người cần nước suối, đột nhiên hỏi: "Cái cậu gọi là thiếu niên bất lương mạnh nhất của khóa trước, tay đâm vương ---- đối thủ là nữ sinh tiểu học sao?"

"Hoắc Yên, cô đừng quá kiêu ngạo!"

A Yên thở dài, hai tay nâng mặt hắn lên, dịu dàng nói: "Cậu nhìn cậu đi, thật tội nghiệp...bị sốt rồi, không có nhà để về, không có người đau lòng. Muốn trả thù tôi, lại rơi vào tình trạng thảm hại như vậy, chỉ có thể ở đây sửa soạn, không khả năng uy hiếp. Cậu thật sự là thiếu niên bất lương thảm nhất của kỳ trước."

Đầu Tô Lương đau khủng khiếp, hỗn loạn, hắn mạnh mẽ chống đỡ tinh thần, làm bộ trấn tĩnh nói mấy chữ: "Tôi sẽ không để yên cho cô, không như vậy...." Nói xong lời cuối, hôn mê, trực tiếp ngã xuống, nằm trên đất.

Trì Trì hận không thể đạp hai cái lên người hắn, hừ lạnh một cái, hỏi: "Chị Yên, xử lý thế nào?"

A Yên nhìn thiếu niên hôn mê, ánh mắt bình tĩnh: Em nói đúng, không thể đơn giản như vậy." Nói xong, lấy di động ra, gọi một cú điện thoại: "Alo, 120 phải không? Tôi cần giúp đỡ...không có việc gì lớn, bạn trai cũ của tôi tìm tôi gây rối, bị tôi mắng đến ngất rồi."

*

Kí túc xá nữ, trong phòng ngủ.

Mấy nữ sinh vây quanh bên cạnh A Yên, ngồi dưới đất gõ chữ lách cách, qua một lát, ngừng đầu lên: "Chị Yên, chị xem tiêu đề này thế nào?"

A Yên thả gương xuống, nhìn một chút, lắc đầu: "Không đủ hấp dẫn người đọc."

Nữ sinh khác nói: "Cái này của em thì sao?"

A Yên nói: "Quá bình thường, cần phải tò mò hơn."

Tri Tri đột nhiên nói: "Chị Yên, tiêu đề của em khẳng định chị sẽ thích! Nặc danh đăng nên thiếp ba, vài phút là lướt xem bùng nổ, chỉ cần nhìn thấy khẳng định sẽ click xem."

A Yên nhìn màn hình máy tính, bật cười: "Ừ, rất tốt."

Tri Tri cười lớn: "Ha ha, tức chết tên họ Tô."

"Vua cũng thua thằng liều, không biết xấu hổ, vĩnh viễn chỉ sợ càng không biết xấu hổ." A Yên cảm thán một câu, nhìn Tri Tri: "Nội dung tùy ý biên tập, tùy ý viết, vẫn là cái tôn chỉ kia, nói cho hắn có đến trăm cái miệng cũng không bào chữa được, dù sao là hắn tự mình thừa nhận hắn cùng chị mua bán tình cảm."

Tri Tri gật đầu: "Được."

*

Hai tiếng sau, trên diễn đàn trường học xuất hiện một thiếp ba thần bí.

"Bái vúi mấy năm trước, tôi bao nuôi tên đàn ông nắm kim châm họ Tô nào đó."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỵ Nhan Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 53: Trường học nhất bá (5)

Editor: Nhumi

Beta: Cà ri

Tô Lương nằm một đêm ở trong bệnh viện. Sáng sớm hôm sau, sau khi làm xong thủ tục xuất viện, còn chưa ra khỏi cửa bệnh viện, điện thoại của hắn liên tiếp nhận được nhắc nhở có tin nhắn, mở ra xem, toàn là những bạn bè quen biết chẳng hiểu hỏi cái gì.

.....Anh Lương, có thật không?

...Anh Lương, anh có vấn đề gì thì nói với em, em có người quen.

Tô Lương cho rằng chuyện hắn vị con bé đáng chết kia dẫn người bao vây phải nhập viện bị tiết lộ ra ngoài, xì một tiếng, qua loa trả lời mấy câu.

..... Việc nhỏ, tôi có thể giải quyết.

Vốn tưởng như vậy coi như xong, không nghĩ tới, đối phương lại càng kích động, trả lời lại mấy tin nhắn.

.... Anh Lương, chuyện này không phải việc nhỏ, đây chính là chuyện lớn là mạng sống sau này a!

....Thì ra trong lòng anh luôn giấu nỗi khổ như vậy, là anh em chơi với nhau lâu như vậy rồi mà em chẳng biết, thật có lỗi với anh.

....Anh yên tâm, bây giờ khoa học kỹ thuật tiến bộ phát triển, anh không cần lo cả đời không ngóc đầu lên được, mẹ em có quen biết với chủ nhiệm nam khoa của bệnh viện nếu còn không chữa được, chúng ta qua nước ngoài thử xem.

Tô Lương cau mày, càng xem càng không thấy đúng, nhất là khi đàn em gửi tới một đồng quảng cáo vớ vẩn đến.

"Đang vì mười giây mà khổ não sao? Chỉ cần ba mươi ngày, để người trọng chấn hùng phong."

"Chồng ơi, sao lại nhanh như thế?... nỗi khổ của anh, chúng em hiểu."

"Thử một lần, tính phúc cả đời, chinh phục người yêu chưa thỏa mãn dục vọng, tất cả dựa vào nó."

Tô Lương cảm thấy cái trán vừa mới hạ sốt một chút, trong nháy mắt lại hâm hâm nóng. Hắn rút ra một điều thuốc, hút liền hai hơi rồi đề nén lại cảm xúc như ban đầu, nhấn lại một dòng chữ.

..... muốn chết thì ông đây giúp cậu. Chết tiết, con mẹ nó cậu mới có bệnh.

Bên kia yên tĩnh được 3 phút lại gửi tới một liên kết diễn đàn trường học.

Tô Lương ngồi bên cạnh bồn hoa trước cửa bệnh viện, bỏ ra 5 phút đọc hết tin tức, lập tức đứng bật dậy, đầu óc lại cảm thấy choáng váng, suýt chút nữa lại ngất đi.... Cuối thu nắng gắt, ánh mặt trời quá chói mắt, hắn có cảm giác mắt đang sinh ảo giác nổ đom đóm.

Đó là một bài viết bát quái nặc danh, nhưng danh tính của nhân vật chính thực sự quá rõ ràng, gần như nói thẳng ra luôn rồi.

Vai nữ chính tình cảm dạt dào trong bài viết, nhớ về hồi ức chuyện cũ với "Tô Mỗ", kể một mối hận thiên cổ, sâu sắc tự mình kiểm điểm, hồi hận lúc trước sắc mê tâm khiêu, một lần sảy chân để hận nghìn đời.

Nữ chính bày tỏ, vừa mới bắt đầu nhìn thấy Tô Mỗ, bị sắc đẹp của hắn mê hoặc, cho rằng mặc quần áo thì đẹp mắt, cởi quần áo chỉ cần có thể không có trở ngại là được, liền đồng ý với Tô Mỗ về một cuộc mua bán tình cảm không để lộ ra ánh sáng, ai biết trình độ của Tô Mỗ không chỉ đến không dùng được, mà đã đến trình độ người người oán trách rồi.

Không sợ người đàn ông ăn cơm mềm, chỉ sợ người đàn ông rác rưởi.

Mặc kệ cố gắng thế nào, hắn cũng chỉ có được mười giây.

Mặc kệ cố gắng thế nào, là mềm hay là cứng, hắn cũng chỉ là bút bị gọt mất một nửa.

Cho dù như vậy, nhìn tại Tô Mỗ còn có mấy phần tư sắc, quan hệ này miễn cưỡng duy trì một đoạn thời gian, nhân chính mỗi ngày trong đêm đều lấy nước mát rửa mặt, ban ngày trước mặt bạn bè còn phải miễn cưỡng cười vui, giả vờ việc có một một người yêu đẹp trai là một việc rất trâu đáng tự hào thế nào.

Sự thật đến cùng như thế nào, đúng là vẫn phải âm lạnh tự biết.

Nữ chính rốt cuộc không chịu nổi, cho dù con bé cũng có tôn nghiêm đấy, con bé cũng chịu không được tên đàn ông 10 giây vô dụng, con bé chán ghét nắm kim châm của hắn, đề xuất kết thúc giao dịch.

Tô Mỗ then quá hoá giận, lên mạng đem chuyện hư hỏng này bóc trần ra ngoài.

Mọi người dù sao vẫn luôn tin tưởng người có bộ dáng đẹp, nữ chính vì thế đã chịu áp lực cực lớn, rút kinh nghiệm xương máu, đi trại huấn luyện giảm béo, năm gai nếm mật mười tháng, thành công thay hình đổi dạng, dùng tốt phong thái tốt nhất trở về.

Cuối cùng nữ chính tỏ vẻ, chuyện tình với Tô Mỗ đã qua, lần này đăng bài học kinh nghiệm xương máu của mình nên đây là để nhắc nhở các học tỷ học muội.....Đàn ông không thể chỉ nhìn mặt, người dùng người biết, ban ngày cười ha ha, buổi tối thì khóc thành chó.

Dưới bài viết, nhận được vô số bình luận.

Phần lớn là nam sinh, nhao nhao tỏ vẻ lâu chủ nói đúng, chuyện quan trọng nhất vẫn là cái đó, về ngoài đẹp trai có cái túi da có tác dụng đếch gì, trông thì ngon mà không dùng được, phải đóng cửa tắt đèn mới biết.

Nữ sinh nhao nhao nhấn lại, khóc lớn không tin, Tô Mỗ Nhân chỉ có mười giây đồng hồ, nhớ tới năm đó một mình hắn dứt khoát quyết đấu với 3 nam sinh ngoài trường, dù gì cũng phải kiên trì nửa phút chứ.

Trước mắt Tô Lương biến thành màu đen, một hồi lâu mới bình tĩnh lại.

Thù mới hận cũ gộp lại.

Hắn quyết không đội trời chung với Hoắc Yên, Huyết Hải Thâm Cừ!

*

A Yên mới có bằng lái, trong nhà lập tức mua cho cô một chiếc xe mới, cô mang ra ngoài lái thử mấy vòng, trên đường về nhà, lái được nửa đường, bỗng có một thiếu niên gầy gò từ đầu chạy vọt ra, chặn ngay trước mũi xe.

Nhưng cô không lập tức thắng xe mà từ từ dừng xe.

Đèn trước xe dường như đục trắng phải chân hắn.

Ánh mắt thiếu niên âm trầm, người ngoài nhìn vào có thể thấy toát ra khí lạnh buốt.

Hắn đá vào bánh xe, tức giận quát: "Xuống xe!"

A Yên vẫn ngồi yên trong xe không nhúc nhích, mỉm cười nhìn hấn phát điên, mới từ từ ấn cửa xe xuống.

Ánh mắt Tô Lương lạnh lẽo, hai tay đút túi quần đi tới, nhìn chăm chăm thiếu nữ một lát, sau đó đập tay lên cửa xe: "Hoắc Yên, đi ra cho ông!"

A Yên hỏi hấn: "Đi ra làm gì?"

Tô Lương hung hăng đập mạnh vào cửa xe: "Tôi thao mẹ cô!"

A Yên nhủ mảy: "Khẩu vị nặng như vậy? Muốn thao mẹ tôi, cậu không có phúc khí đó..." Khủy tay chống lên cửa sổ xe, ngược mắt nhìn hấn, chế nhạo: "... Có muốn đuổi người kia thành tôi không?"

Hồ hấp Tô Lương chột như dừng lại, giờ tay lên đặt bên khóe môi, ho khan mấy tiếng.

A Yên cười thành tiếng, nhẹ nhàng liếc mắt nhìn hấn một cái: "Cậu cũng chưa chắc có phúc khí đó."

Cửa sổ xe đóng lại.

Đột nhiên Tô Lương dùng hai tay đè lại cửa, tức giận nói: "Cô đi ra đây cho tôi! Sao ông đây có thể coi trọng cô chứ? Mẹ nó, trong mắt tôi cô mãi mãi vẫn là bà béo chệt tiệt, con béo đáng chết... đừng nói nhảm, đi ra!"

Người kia ngồi trong xe vẫn không để ý tới hấn.

Hấn cho là đối phương chuẩn bị lái xe rồi đi, không nghĩ tới cô lại mở cửa xuống xe.

A Yên đứng trước mặt hấn: "Chớ biết sửa sẽ không cắn người."

Tô Lương cười lạnh, kéo tay áo sơ mi lên: "Cô mắng ai là chó?"

A Yên trầm mặc nhìn hấn một hồi, sau đó lạnh nhạt nói: "Cảm thấy mùi vị này khó chịu sao?"

Tô Lương ánh mắt lạnh lùng, giễu cợt nói: "Biết là cô muốn trả thù mà."

"Có trăm miệng cũng không thể chối cãi, chịu ánh mắt khác thường của mọi người xung quanh, ở sau lưng chỉ chỗ, lời nói như đâm vào trong xương..." A Yên nói tới chỗ này, lắc đầu, giọng càng đậm: "Bạn học Tô, cậu nhận được chỉ là một phần mười so với tôi lúc đó mà thôi, thế giới này đối với đàn ông như cậu chỉ ít còn có khuôn mặt, so với con gái vừa xấu lại vừa béo còn tốt hơn nhiều."

Tô Lương nhìn cô, yên lặng mấy giây, mặt không chút cảm xúc nói: "Đó là bởi vì trước kia cô gây sự với Sở Sở"

"Không". A Yên bình tĩnh nói: "Nguyên nhân là do cậu không tuân thủ đạo đức chức nghiệp, muốn theo đuổi tình yêu, thì cần gì phải theo tôi nói chuyện tiền bạc, nếu đã cùng tôi nói chuyện tiền bạc, lại muốn tranh giành Chu Sở Sở, cậu không có tư cách. Nếu tôi có sai, cũng là không nên nhắm vào Chu Sở Sở, mà nên nhắm vào cậu mới đúng."

Tô Lương không nói gì, ánh mắt vẫn âm trầm.

A Yên khẽ mỉm cười một cái, nói: "Cậu cho rằng cậu có tư cách kiêu ngạo sao? Chẳng qua ý vào tôi tự ti, tôi đối với cậu lấy lòng chỉ là tạm nhân nhượng vì lợi ích chung mà thôi. Bỏ tảng nhân tổ đó đi, cậu cũng chỉ là người bình thường có cái tui da mà thôi, tính khí thì hồng bét, chơi bởi lâu lóng, một thứ rác rưởi không giúp ích gì được cho xã hội."

Tô Lương tức giận, tay xiết chặt thành quả đấm, các đốt ngón tay kẽo kẹt ra tiếng.

A Yên bình tĩnh không chút sợ hãi: "Cậu thấy tôi bây giờ đối phó với cậu thật quá đơn giản... bạn học Tô, tôi cũng không phải như cậu nói, ý vào nhà có tiền của mà khó dễ những người không tiền không thế."

Tô Lương trong lòng giật mình, nhưng ngoài mặt vẫn tỉnh bơ, lạnh lùng đáp: "Nếu cô dám là gì Sở Sở, Phó Phùng Kỳ sẽ là người đầu tiên không tha cho cô."

"Phó Phùng Kỳ?"

A Yên nghe hấn nói ra cái tên này, đuôi mắt cong cong nhưng lại mang ẩn ý lạnh như băng, lăm lăm nói: "Đúng, còn có hấn..." Yên tĩnh trong chốc lát, thờ dãi nói: "Nói cho cùng, đều do vậy may của mấy người không tốt. Đổi lại là thế giới khác, tôi còn miễn cưỡng qua loa cùng mấy người, ít nhất biểu diễn một hai lần hành động, thế nhưng bây giờ..... tôi tìm được niềm vui mới, đang rất vui vẻ, quá bận, không muốn lãng phí quá nhiều thời gian cho mấy người."

A Yên mở cửa xe, ngồi xuống.

Khởi động xe hơi.

A Yên liếc mắt, xuyên thấu qua cửa kính xe nhìn hấn, khoe miệng nhếch lên một nụ cười, nói một cách thẳng thừng: "Tuy rằng cậu là một vật hi sinh ngu xuẩn có khuôn mặt xinh đẹp, thế nhưng cậu nằm mơ cũng muốn Phó gia gặp xui xẻo.... cái này, tôi thành toàn cho cậu." Cười khê một tiếng, lái xe rồi đi: "Sau này học thêm một chút đi, bạn học nắm kim châm."

Mặt Tô Lương đầy sát khí, đuổi theo mấy bước, lại bị bụi bánh xe bốc lên, sắc sủa ho khan.

*

"Kí chủ, độ hảo cảm của Tô Lương... Vẫn là trứng vịt a."

Về mặt Lão Cổ Đồng bất đắc dĩ.

Mắt A Yên cũng không nhìn: "Sớm muộn cũng đây."

Lão Cổ Đồng: "Sớm là bao lâu."

A Yên nở nụ cười: "Người không phát hiện sao, gần đây hấn luôn xuất hiện quanh ta? Trong đầu đều là một người, đâm chiêu suy nghĩ đều là một người, chỉ cần có cơ hội đổi mới, rất nhanh là có thể xoay chuyển thế cục - - ngược lại là Phó Phùng Kỳ."

Lão Cổ Đồng sững sờ một chút: "Hấn thì có vấn đề gì? Khó khăn?"

A Yên nhẹ nhàng phun ra một chữ: "Không."

Sau đó, cô ngồi mở máy tính, vào Taobao.

*

Công ty ba Hoắc Yên mở một buổi tiệc khánh công, chúc mừng một hạng mục nào đó kết thúc hoàn mỹ, lần này Phó Phùng Kỳ cũng sẽ tham dự.

Mẹ Hoắc vừa đeo trang sức, vừa nói: "Tiểu Yên, chờ lát nữa thấy Phó Phùng Kỳ, cùng mẹ nói lời xin lỗi với hấn, mọi chuyện trước kia rồi cũng sẽ qua."

A Yên đứng trước gương sửa sang lại lễ phục: "Con nợ hấn cái gì?"

Mẹ Hoắc nói: "Chính là chuyện của con với Chu tiểu thư, âm ỉ khiến hai nhà không vui, con cố chịu ủy khuất một chút, nhận sai cũng không mất gì."

A Yên không trả lời.

Tiệc tôi bắt đầu lúc bây giờ.

Đúng bây giờ, Phó Phùng Kỳ xuất hiện, không sớm không muộn.

Còn người hấn và phong cách của hấn luôn hành sự nghiêm cẩn, lạnh nhạt, tây trang và giày da màu đen, tóc được chải vuốt cẩn thận tỉ mỉ, vẻ mặt lạnh lùng không có biểu cảm gì, chỉ khi cùng người khác nói chuyện, mới thỉnh thoảng mỉm cười vừa đúng lễ độ, ánh mắt từ đầu đến cuối đều lãnh đạm, tàn mát ra hơi thờ người sống chờ lại gần.

Hai hấn em nhà Phó gia đều rất lãnh đạm, chỉ là không giống nhau.

Phó Lộ Bạch không dính khói bụi trần gian, lãnh đạm không để ý những chuyện bên ngoài.

Phó Phùng Kỳ cả người từ trên xuống dưới, đều biểu lộ ra một loại.....tôi không muốn cùng người không đáng giá nói chuyện, lãng phí bất kỳ thời gian cùng tinh lực, vì vậy người tốt nhất thức thời tránh xa ra.

Người quá mức ưu tú, từ trong cốt xương đều kiêu ngạo.

Ba Hoắc dẫn cô tới chỗ Phó Phùng Kỳ, mấy lời khách sáo còn chưa nói, A Yên đã cắt đứt: "Ba, ba bận việc của ba, con có mấy lời muốn nói, muốn nói chuyện riêng với Phó tiên sinh."

Ba Hoắc ngẩn người, cười nói: "Phó tiên sinh..... sao lại khách khí như vậy rồi? Khi con còn bé, anh Phó còn từng bế con đó."

A Yên nói: "Con không nhớ."

Ba Hoắc Yên cho rằng con gái chuẩn bị xin lỗi người ta, ở ngay trước mặt chính mình, thật không tiện, mắt mặt, liền đối với Phó Phùng Kỳ gật gật đầu, cảm ly rượu tránh ra.

A Yên nhìn theo bóng lưng cô mình, một lúc sau mới quay đầu lại.

Người đàn ông trên mặt rõ ràng viết ra mấy chữ.

.....Không cần lãng phí thời gian của tôi.

A Yên cũng không muốn lãng phí thời gian, vì vậy đi thẳng vào chủ đề: "Phó tiên sinh, anh rất thích dùng hạng mục công ty, lợi ích của công việc để uy hiếp người khác phải không?"

Phó Phùng Kỳ lạnh nhạt nói: "Tùy người, tùy trường hợp."

A Yên cúi đầu, nhấp một ngụm rượu trong tay, rồi nói tiếp: "Là anh bảo ba mẹ tôi dạy dỗ lại tôi, bằng không sẽ ảnh hưởng tới quan hệ hợp tác buôn bán của hai bên.... đúng hay không?"

Phó Phùng Kỳ nhìn cô một cái, vẻ mặt không thay đổi: "Chỉ cần đạt được kết quả tốt, quá trình không quan trọng." Hắn dừng lại, giọng nói vẫn như trước không chút cảm xúc: "Cô gây đi rất nhiều, có lợi đối với sức khỏe của cô, cô không có lý do oán hận."

A Yên cười nói: "Anh nói rất đúng, chỉ cần kết quả như ý mình, quá trình.. quả thật không quan trọng." A Yên thả chậm từng chữ, đưa mắt nhìn hắn, bỗng nhiên chuyển đổi âm điệu, giọng nói mang theo dư vị ngọt lịm mà lại nguy hiểm: "Phó tiên sinh, anh thích công chúa và hoàng tử, hoặc là công chúa và kỹ sư trong chuyện cổ tích sao?"

Phó Phùng Kỳ nâng tay lên, liếc nhìn chiếc đồng hồ giá trị trăm vạn đeo trên tay: "Hoặc tiểu thư"

"Xuyt." A Yên đưa ngón tay đặt lên môi hắn, ý cười trong mắt sáng sâu, mơ hồ nhưng lại lạnh kinh người: "Anh nghe tôi nói, sẽ không làm tổn quá nhiều thời gian của anh đâu. Tôi đây, không thích chuyện xưa công chúa chinh phục hoàng tử, chinh phục kỹ sư, chuyện này quá đơn giản, không có ý nghĩa gì. Nếu như nhất định phải chọn một người, quý gồi chinh phục, tôi nhất định chọn Quốc vương."

Phó Phùng Kỳ cau mày.

"Trên thế giới này, không gì sánh bằng với sự cúi đầu của nhà vua, thật khiến cho người ta vui vẻ."

Phó Phùng Kỳ trầm mặc một hồi, nói: "Xin lỗi không thể tiếp tục tiếp chuyện được."

A Yên buồn ly rượu xuống, lấy từ bàn một hộp quà đưa cho hắn: "Dĩ nhiên, tôi chấp nhận giáo huấn này."

Phó Phùng Kỳ cười nhạt: "Cho Sở Sở."

A Yên nói: "Cho anh." Dừng lại, nhìn thẳng vào mắt hắn: "Trước khi tôi thực hiện kế hoạch, Phó tiên sinh, xin anh ngàn vạn bảo trọng thân thể của mình, có vỡ đầu, gãy tay gãy chân cũng không sao cả....có nhiều chỗ, ngàn vạn không thể đứt mất, nhớ kỹ."

Phó Phùng Kỳ đang muốn nói cái gì, cô không cho hắn có cơ hội, đem đồ vật nhét vào trong tay hắn, rồi đi.

*

Phó gia.

Phó Phùng Kỳ về đến nhà, vừa vặn chín giờ rưỡi tối.

Tài xế ngừng xe trước cửa lớn, Phó Phùng Kỳ tay đặt lên cửa xe, chuẩn bị mở cửa, khước mắt đảo qua hộp quà, lắc đầu một cái, chuẩn bị vứt bỏ.

Do dự một chút, hắn cầm lên, đưa cho trước mặt tài xế: "Mở ra xem là gì."

Tài xế nói: "Vâng, Phó tiên sinh."

Một trận xoạt xoạt xoạt tiếng mở gói quà.

Phó Phùng Kỳ hỏi: "Là cái gì?"

Tài xế không trả lời.

Phó Phùng Kỳ vận mi: "Thế nào?"

Tài xế quay đầu, mặt đã đỏ lên, ấp a ấp úng: "Cái này, Phó tiên sinh... Cái này, ngách."

Phó Phùng Kỳ càng nhúu chặt mày, đưa tay: "Đưa tôi."

Tài xế trả lại.

Phó Phùng Kỳ nhìn một cái, vẻ mặt khê biến, hừ lạnh một tiếng, tiện tay vứt bỏ.

Đó là một bao tay quyền anh bảo vệ đũng quần, chuyên môn bảo vệ nửa người dưới của người dùng.

Bên cạnh còn có một tấm thiệp nhỏ, chữ viết không tính là khó coi, nhưng cũng không tính là thanh tú.

Trước khi tôi ngủ anh, xin anh nhất định phải bảo vệ nửa người dưới.

Cám ơn anh, tôi không hy vọng anh trở thành người đàn ông thứ hai khiến cho tôi đau lòng.

Ký tên: Người anh không thể nào yêu, A Yên.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhan Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 54-1: Trường học nhất bá (6)

Editor: Leo Bui

Beta: Cà ri

Một tuần mới đến.

Trước khi A Yên quay về trường học, đặc biệt dặn dò Lão Cổ Đồng: "Người phải thời thời khắc khắc đề ý đến Phó Phùng Kỳ không được để giống như thế giới kia...Biết chưa? Đoàn Tử Minh gặp nạn trên đoàn tàu kia, người nếu như sớm báo cho ta biết, ta vốn đã có thể đến kịp cứu hắn."

Lão Cổ Đồng: ".....Đã rõ."

A Yên: "Ta không dẫn người đến trường cùng đâu."

Lão Cổ Đồng kinh ngạc: "Kí chứ?"

Đây là lần đầu tiên A Yên ra ngoài mà không mang theo nó. Lão Cổ Đồng có chút tủi thân.

"Ta có mấy câu cần bàn giao với người ở trường, xong việc sẽ về ngay, sớm nhất là tối nay, muộn nhất là ngày mai." A Yên nói.

Lão Cổ Đồng chẳng hiểu ra sao.

A Yên: "Ta muốn dành chút thời gian chú ý đến Phó Phùng Kỳ, tốc chiến tốc thắng.....không thể giảm lại vết xe đổ ngày xưa nữa."

*

Ở một góc sân trường.

Cô gái dịu dàng mặc váy liền trắng đứng dưới tán cây, làn gió nhẹ thổi qua khiến vạt áo bay lên, váy trắng lay động. Những bông hoa rơi như mưa, vài cánh hoa vương trên mái tóc cô gái.

Thiếu niên đưa tay khẽ phui nhẹ đi.

Thật là một trong những cảnh tượng đẹp nhất của thanh xuân.

Cô gái cúi đầu cười ngượng ngùng, dường như có chút khó xử, nhẹ nhàng nói: "Tô Lương, sự việc ở thiếp ba kia, anh đừng để trong lòng. Em đã nói với bạn bè rồi đều là trò đùa dai của Hoắc Yên, tất cả là giả thôi."

Tô Lương thần sắc hồ hững, nhìn cô gái một cái, trong mắt lướt qua một tia ôn nhu: "Quan tâm họ làm gì? Càng nói càng đen, em nói cũng vô dụng."

Chu Sở Sở thở dài: "Em biết nhưng em không muốn anh vô duyên vô cớ phải chịu ủy khuất....Hoắc Yên quá đáng quá rồi. Cô ấy làm chuyện này, không nghĩ đến sẽ đem đến cho anh bao nhiêu tổn thương sao?"

Tô Lương nói: "Đừng nói việc này nữa, mất hứng"

Chu Sở Sở lắc đầu, trầm mặc một lát lại nói: "Em nhớ đầu tháng sau là sinh nhật anh, em làm cho anh bánh sinh nhật nhé, được không?"

Tô Lương nhú mày: "Bánh ngọt mà em cũng biết làm?"

Chu Sở Sở cười cười, dùng sức gật đầu: "Biết chứ, nhà họ Phó có lò nướng, em từ bé đã học làm rồi."

Tô Lương sắc mặt trầm xuống, lạnh giọng: "Em cũng từng làm bánh ngọt cho bọn Phó Lộ Bạch sao?"

Chu Sở Sở ngơ ngác, theo bản năng gật đầu: "Lúc sinh nhật anh Lộ Bạch --"

"Anh Lộ Bạch." Thiếu niên mặt mày càng thêm lạnh lùng, cười châm chọc, ánh mắt nhiễm tia ác độc: "Chu Sở Sở, rốt cuộc trong lòng em, tôi đứng ở vị trí thứ mấy? Có phải xếp sau bọn Phó Lộ Bạch, Phó Phùng Kỳ không?"

Chu Sở Sở kinh hãi, bối rối: "Anh, sao anh lại hỏi cái này? Các anh đối với em đều rất quan trọng."

Tô Lương ý cười lạnh lùng, lắc đầu: "Cái tôi muốn không phải như vậy. tôi thích em --" Giọng nói của hắn bình tĩnh, nhìn cô gái vì ngỡ ngàng ngừng mà gục đầu xuống, lại lặp lại một lần nữa, ngữ khí thêm phần kiên định: "Tôi thích em, đừng giả vờ như em không biết nữa. Tại sao không thể chỉ đối tốt với một mình tôi? Cái gì mà anh Lộ Bạch...Sau này trước mặt anh đừng có nhắc đến tên hắn!"

Khuôn mặt Chu Sở Sở đỏ đến nhò máu, kinh hãi ngẩng đầu, liếc nhanh Tô Lương một cái rồi lại rũ mắt.

Tô Lương không bỏ qua: "Em đến cùng là có thích tôi hay không? Tôi chỉ muốn một đáp án thôi, nói đi!"

Chu Sở Sở nhấp máy đôi môi hồng, qua rất lâu mới thốt ra được mấy chữ: "Em không biết..." Chàng trai cười gằn tự giễu, có chút nản lòng thoái chí, trong lòng Chu Sở Sở quỳnh lên, giữ chặt tay áo hắn: "Tô Lương, em chưa từng nghĩ tới, anh đột nhiên hỏi em như vậy, em thật sự không biết."

Tô Lương lùi lại một bước, nói nhàn nhạt: "Vậy em cứ từ từ nghĩ, nghĩ kỹ rồi thì cho tôi một câu trả lời thuyết phục."

Hắn rời đi.

Chu Sở Sở đứng nguyên tại chỗ, mờ mịt nhìn bóng lưng Tô Lương, qua một lúc cô quay ngược lại hướng hắn mới vừa rời đi mà đi, tâm tình sa sút, không khỏi cảm thấy phiền muộn.

Đi qua cửa một lớp học, cô nhìn thấy bên trong một nhóm mười mấy người tụ tập.

Tùy ý liếc qua, chợt dừng bước.

Đó là hội tà giáo nổi tiếng nhất trường.

Mấy nữ sinh quây thành nửa vòng tròn, trang điểm rực rỡ, ánh mắt sắc bén, dáng đứng khoanh tay cực kì bất lương, còn có thêm mấy nam sinh đứng dựa phía sau.

Cái hội này, trong trường học không ai dám động vào.

Đột nhiên, một trong những nữ sinh đó đổi vị trí, đi đến một phía khác, như vậy liền lộ ra...người bị bao trong vòng vây.

Người nọ mặc một chiếc áo len màu vàng nhạt, phía dưới là chân váy màu sẫm, mái tóc đen thẳng dài, thoát nhìn giống như một cô nàng yếu điệu thực nữ, nhưng trên gương mặt lại là lớp trang điểm tinh xảo điểm lệ, độ cong của đôi môi đỏ mọng kinh điển, đôi mắt nhàn nhạt liếc qua, một ánh mắt hời hợt cũng mang khí thế khiếp ngại.

Cô ngồi trên bàn học, nói chuyện bình thản, thỉnh thoảng giơ tay lên chỉ hướng vào người nào đó tùy ý mà phân phó vài câu, người bị điểm tên liền gật đầu liên tục, chỉ thiếu nước lòi sô ra ghi lại từng lời vàng ngọc của đối phương lại.

Chu Sở Sở bỗng nhiên sinh ra một luồng dũng khí đi vào: "Hoắc Yên."

Trong phút chốc thời gian như ngừng lại.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào người Chu Sở Sở, mang theo vài phần chán ghét và ác ý.

Chu Sở Sở lúc này mới cảm thấy sợ, bất an mà cắn môi dưới, mắt hướng ra phía cửa...Hít sâu một hơi, tự mình trong lòng động viên vài câu, ngược mặt nhìn người được coi là người đứng đầu: "Hoắc Yên, người ở trên thiếp ba bìa đặt là cậu phải không? Tại sao cậu lại làm vậy? Bìa đặt là phạm pháp, cậu biết không?"

Suy nghĩ xoay nhanh trong đầu.

Cô khổ não suy tư, nếu như chút nữa đối phương nói là do Tô Lương bắt đầu trước, cô nên trả lời thế nào đây, làm thế nào để cho họ sớm buông bỏ oan oan tương báo, trò đùa dai hại người hại mình kia...vẫn chưa nghĩ ra lí do vì sao, thật làm người ta phát sầu, chợt nghe thấy đối phương đáp: "Vì tôi muốn."

Bởi vì tôi muốn.

Bốn chữ đơn giản, không cả được coi là một lời viện cớ.

Chu Sở Sở ngậm ngẫn cả người, lúng túng: "Cái này, cái này là lí do gì đây? Bởi vì cậu muốn sao, muốn là có thể cố ý tổn thương người khác, tùy ý làm

ảnh hưởng đến thanh danh của người khác sao?"

Bên cạnh có một nữ sinh quái gở cười một tiếng, mỉa mai: "Tiền nhân cướp bạn trai của người khác còn có mặt mũi chạy tới chất vấn chị Yên của chúng tao? Mẹ nó, mày còn sống tí tiền hơn được nữa không!"

Câu cuối cùng, ngữ khí cực kì ác liệt.

Chu Sở Sở bị hù dọa, sắc mặt trắng bệch, chân không tự chủ lùi vài bước.

Nữ sinh kiêu ngạo kia quyết không bỏ qua cho Chu Sở Sở, tiến đến gần cô: "Chu hoa khôi, một mình Phó Lộ Bạch không thỏa mãn được mày à? Bàn tay dài vậy, làm sao cũng muốn cướp tên nắm kim châm kia đi? Hắn ta dù cho chỉ được mười giây thì cũng là người chị Yên tao bao, mua thời gian và người của hắn đấy, mày có đạo đức như thế không biết đạo lí đồ của người khác không thể cướp đoạt sao?"

"Không đúng." Chu Sở Sở tuy rằng sợ hãi những vẫn cố nén không lùi bước, nghiêm mặt nói: "Tôi không cướp Tô Lương, cậu ấy là bạn của tôi...hơn nữa." Cô nuốt nước bọt, khẽ cắn môi, lớn tiếng nói: "..... Đã định là của cậu thì mãi mãi là của cậu, ai cũng không cướp được, không phải của cậu, cường cầu cũng có ích gì? Tiền bạc chính là không mua được tình cảm!"

"Mẹ nó, con nhỏ này đem tiểu tam nói đến là thanh tao."

"Bạn bè? Loại bạn cùng hôn nhau đến quên trời đất?"

"Tiền bạc không mua được tình cảm, nhưng mà có thể mua được trai bao đấy, ví như Tô Lương chẳng hạn."

...

Mỗi người một câu, mồm năm miệng mười, lời nói càng ngày càng khó nghe.

Chu Sở Sở nhìn những người kia... Những cái nhìn dữ tợn, sắc mặt giễu cợt, hàm răng tại đôi môi hồng cắn đến hằn dấu, nước mắt trong hốc mắt đảo quanh, găng gượng không chảy xuống.

Không thể khóc, không thể yếu thế!

Không thể ở trước mặt những người này khóc.

.....Không đáng

"Bạn học Chu." A Yên rút cuộc cũng mở miệng.

Những người khác lập tức yên tĩnh lại, lặng im không nói.

A Yên nhảy khỏi bàn, chậm rãi đi tới, bấp chân thon dài uyển chuyển đi về phía trước, bởi vì người cao gầy mà khi đi toát lên khí chất tự nhiên thông dong đầy tùy ý.

Chu Sở Sở cảm thấy cực kì khẩn trương, không tự chủ mà lùi về phía sau, chống đỡ vào bức tường phía sau lưng.

"Đã là của cậu thì mãi mãi là của cậu, không ai có thể đoạt đi, không là của cậu thì cường cầu có ích gì..." Những lời này A Yên nhớ kỹ, trong mắt mang theo ý cười: "Mấy lời này, là cô nói?"

Chu Sở Sở sững sờ, gật đầu: "Đúng."

"Cô tin sao?" A Yên.

"Đương nhiên." Chu Sở Sở

A Yên bỏ hai tay ra khỏi túi áo, rũ hai tay xuống bên người, ngược mắt lên nhìn đôi mắt màu đen ngập nước giống như con nai bị dọa sợ của Chu Sở Sở: "Con người tôi không tin số mệnh, lại càng không tin cái gì gọi là định trước. Nếu cô tin tưởng, vậy thì hãy nhớ kỹ những lời này -- quãng đời còn lại, cô sẽ rất cần rất nhiều tâm linh canh gà.*

*Tâm linh canh gà: tên của quyển sách Chicken Soup for the Soul theo tiếng trung.

Chu Sở Sở nghi ngờ nhìn A Yên.

A Yên cười cười: "Cậu nói xong chưa? Chúng tôi còn phải họp, cô ra ngoài đi."

Chu Sở Sở trầm mặc một lát quay người đi ra khỏi phòng học, chạy chậm đi. Rốt cuộc cũng không kiềm chế được nỗi chua xót cùng uý khuất trong lòng, đưa tay lau nước mắt tràn ra.

Không biết chạy bao lâu, trước mặt bị va vào bức tường người.

Quanh quần là hơi thở nhàn nhạt thơm mát sạch sẽ, quen thuộc như vậy.

Ngẩng đầu nhìn... Là hắn.

Phó Lộ Bạch.

Hắn mặc áo sơ mi trắng sạch sẽ, quần dài đen, trong tay cầm quyển sách, mới vừa từ thư viện đi ra, nhìn thấy cô gái khóc đến thương tâm, khẽ nhíu mày: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Chu Sở Sở cười gượng: "Không có."

Phó Lộ Bạch nhàn nhạt nói: "Nói thật."

Chu Sở Sở mở miệng: "Thật sự không có chuyện gì..... "

Phó Lộ Bạch ngắt lời: "Anh đã nói rồi, Sở Sở đối với anh em không cần giấu bất cứ chuyện gì. Dù cho xảy ra chuyện gì, anh cũng đứng về phía em vô điều kiện."

Trong lòng Chu Sở Sở cảm thấy ấm áp, cảm động nhìn hắn.

Phó Lộ Bạch lại hỏi: "Đến cùng xảy ra chuyện gì? Nói đi."

Chu Sở Sở hạ mí mắt, yên lặng thật lâu mới nhẹ nhàng nói một câu: "...Em đi tìm Hoắc Yên."

*

Trong phòng học.

"Chị Yên, chúng ta không thể cứ thế mà tha cho nhỏ họ Chu kia được!" Trì Trì trừng mắt nhìn theo bóng lưng Chu Sở Sở rời đi, hừ lạnh một tiếng: "Chị nhìn cô ta xem, ý cô Phó Lộ Bạch bảo vệ mà dám đến trước mặt chị giảng đạo lý, không đánh chết cô ta là may đấy."

A Yên không để tâm: "Bất giác trước bắt vua, không cần đề ý tới tiểu lâu la."

Trì Trì: "Tiểu lâu la?"

A Yên: "Thời thế thay đổi, bọn hắn cũng mất chỗ dựa thôi, đến lúc đó tùy mọi người dạy dỗ." Nói đến đây, dừng lại, đối mặt với đám hội viên nói: "Tôi xin nghỉ một tháng, việc trong xã đoàn tôi cũng vừa nói qua, mọi người cứ xem mà làm."

Có người hỏi: "Sao lại lâu như vậy? Chị Yên, trong nhà xảy ra chuyện gì sao?"

A Yên trả lời: "Không, cần thời gian để làm một người đàn ông."

Mọi người trầm mặc mất nửa phút.

Trì Trì háng giọng, dè dặt hỏi: "Tìm đàn ông, hay làm đàn ông?"(*)

*Ở đây A Yên dùng chữ 稿 có thể sử dụng linh hoạt để thay thế cho nhiều động từ như 做(làm), 找(tìm).

A Yên giọng điệu bình thản: "Làm hắn."

"Bằng cách nào?"

"Thiên Lương Vương phá, bức lương vi xướng."

....

Trong phút chốc, bốn phía lặng ngắt như tờ.

Cuối cùng, Trì Trì cầm cặp sách của Hoắc Yên đưa cho cô: "Chị Yên, chị...cố gắng lên. Có gì cần giúp cứ nói với chúng em một tiếng."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 5 - Chương 54-2: Trường học nhất bá (7)

Editor: Leo Bui

Beta: Cà ri

Mẹ Hoắc mở cửa, nhìn thấy người mặt, kinh ngạc hỏi: "Lộ Bạch, sao cháu lại đột nhiên đến đây?" Tính cách Phó Lộ Bạch từ nhỏ đã lạnh nhạt, rất ít ra khỏi nhà, từ sau khi học xong tiểu học thì hầu như không qua nhà họ Hoắc nữa. Chợt nhìn thấy hấn, trong lòng mẹ Hoắc tim đập mạnh hơn một nhịp: "Không phải Tiểu Yên ở trường xảy ra chuyện gì rồi chứ?"

Phó Đường Bạch nhàn nhạt nói: "Dì, Hoắc Yên có nhà không ạ?"

Mẹ Hoắc: "Tiểu Yên đến trường rồi, xin nghỉ một tháng, nói là có việc rất quan trọng cần phải làm, chúng ta hỏi nó cũng không chịu nói...à!" Bà thở dài cười khổ: "Con gái nhiều tâm sự, có rất nhiều chuyện nó đều không kể cho chúng ta nghe."

Phó Đường Bạch không phản ứng theo, chỉ hỏi: "Cháu có thể vào trong nhà đợi cô ấy không?"

Mẹ Hoắc nhường đường: "Đương nhiên là được, cháu vào đi, ngồi tự nhiên nhé. Uống trà hay nước ngọt? Vừa hay đi đang gọt hoa qua--"

Phó Đường Bạch lắc đầu: "Cháu cảm ơn, không cần đâu ạ."

Mẹ Hoắc vẫn đi vào phòng bếp, rót trà, bung đĩa trái cây đi ra.

Phó Lộ Bạch ngồi một lúc, ngẩng đầu liếc mắt nhìn chiếc đồng hồ treo trên vách tường, mày hơi nhăn lại, tùy ý nhìn qua liền đột nhiên trông thấy thùng giấy xếp chồng chất ngoài cửa phòng.

Thùng giấy không dán, vẫn đang mở, đồ vật bên trong trông có vẻ quen mắt.

Hắn đi qua, cúi người nhặt lên.

Đó là một con búp bê cũ kỹ.

Trong thùng còn chứa mấy thứ linh tinh, một bình nhựa cũ, vô số bút chì, cục tẩy,... trong trí nhớ mờ hồ của hắn hình như mọi thứ này đều là đồ của hắn.

Nhiều năm trước, khi A Yên đến nhà hắn làm bài tập, hỏi mượn hắn đồ dùng học tập đều là những đồ lặt vặt nhỏ bé này.

Hắn nói, không cần trả lại.

Phó Lộ Bạch đem đồ để lại chỗ cũ.

Những thứ này...đồ bỏ đi. Cô thế mà vẫn còn giữ.

Thật ngốc.

Hai mươi phút trôi qua, A Yên về đến nhà thấy hấn, sắc mặt có chút kỳ quái, như là không nhận ra qua một lúc mới mở miệng: "Là anh à."

Mẹ Hoắc từ phòng bếp đi ra, cười tủm tỉm nói: "Tiểu Yên, trên bàn có hoa quả cho con với Lộ Bạch ăn. Mẹ lên gác, không làm phiền hai đứa nữa."

A Yên: "Mẹ ở đây hay không cũng không quấy rầy bọn con đâu."

Mẹ Hoắc xoa đầu cô, quay người lên lầu.

Không đợi A Yên hỏi, Phó Lộ Bạch đã nói: "Hôm nay, em gặp Sở Sở?"

A Yên buống cặp, vào phòng cầm gương đi ra, ngồi trên ghế sofa soi gương, không ngẩng đầu: "Đúng vậy."

"Các người đã nói gì với cô ấy?"

A Yên lơ đãng: "Nói nhiều lắm, anh muốn hỏi câu nào?"

"Hoắc Yên." Thiếu niên thanh âm lạnh lùng: "Anh nhớ đã từng nói qua với em--"

"Anh nhớ, nhưng tôi không nhớ."

Phó Lộ Bạch cau mày.

A Yên nhìn gương cười cười: "Bạn học Phó, tôi và anh rất thân sao? Lời anh nói, tôi cần thiết phải nhớ sao?"

Phó Lộ Bạch không trả lời.

Đây là lần đầu tiên A Yên dùng giọng điệu cứng nhắc này nói chuyện với hân.

Lần trước gặp cũng là vì Chu Sở Sở chịu ủy khuất mà hân đến chất vấn A Yên, lúc đó thái độ của cô hoàn toàn khác, trước mặt hân khí thế của cô cũng tự giác bớt đi vài phần.

Dù cho là tiểu học, cao trung, hay là đại học.

Kể cả trong trường A Yên có trở thành nữ bá vương trong mắt người khác, thì mỗi lần bên cạnh hân, cô vẫn là cô gái vừa tùy hứng vừa tự ti năm nào, vẫn là cô nàng béo nhanh chóng nhét thư tình vào bàn học hân, sau đó đỏ mặt chạy vội đi.

Trước giờ Phó Lộ Bạch chưa từng nghĩ tới, sẽ có một ngày, A Yên thay đổi lạ lẫm đến vậy.

Không chỉ là vẻ ngoài, mà còn cả hành vi cử chỉ.

"Đi thôi."

Phó Lộ Bạch giật mình: "Cái gì?"

A Yên lúc này mới ngược mắt, lười biếng liếc hân một cái: "Anh của anh có thể dùng sự nghiệp của ba tôi, dùng sự hợp tác của hai nhà để uy hiếp tôi. Tô Lương mặc dù là đồ ngu ngốc có khuôn mặt đẹp, nhưng ít nhất có thể dùng bạo lực miễn cưỡng uy hiếp tôi, đáng vẻ vờ vịt. Nhưng anh--" Thu hồi ánh mắt, giọng điệu hồ hững: "Tôi không thích anh, anh liên chẳng là gì cả, đứng đây thêm cũng chỉ lãng phí thời gian thôi. Tạm biệt. Không tiễn."

Cô đứng dậy, đi đến cửa phòng, vì không nhìn đường mà mắt cá chân đụng phải mấy thùng giấy, cái bình không kia lộc cộc lăn thẳng đến trước giày Phó Đường Bạch.

Thần sắc chàng trai có phần phức tạp, cúi người nhặt lên thả lại vào trong thùng giấy.

A Yên: "Cảm ơn."

Mở cửa, chuẩn bị đi vào phòng.

Phó Lộ Bạch lên tiếng: "Em đều giữ lại."

A Yên quay đầu lại.

Phó Đường Bạch tiến lên mấy bước, ngồi xổm xuống, từ trong thùng giấy nhặt lên cục tẩy cứng đơ đến không thể dùng được nữa, hộp bút chì cũ kỹ...Cuối cùng cầm lấy búp bê: "Đây là quà sinh nhật anh tặng em?"

A Yên nhớ tới trong nhật ký có ghi, đáp: "Phải."

Phó Lộ Bạch không biết nghĩ tới cái gì, thiếu niên trước giờ luôn lạnh lùng, vậy mà khẽ cong môi cười, nhưng nụ cười có chút thương cảm "...Bỏ hết vào thùng chuẩn bị vứt đi sao?"

A Yên kỳ quái nhìn hân, ngập ngừng nói: "Không, bỏ lại vào thùng cất kỹ. Đây là di vật của một cô gái, dù cho thế nào thì lúc còn sống cô ấy rất xem trọng nó. Tôi có thiếu chỗ để đồ cũng sẽ không tùy tiện vứt đi."

Phó Lộ Bạch: "Cái gì mà di vật?"

Ánh mắt A Yên dừng lại trên người hân, lạnh lùng: "Cô ấy chết rồi. Người quan tâm anh, quan tâm Tô Lương đã chết rồi....đây có lẽ là hi vọng của các người." Ngữ khí bình tĩnh, không có bi thương không có phẫn nộ.

Phó Đường Bạch trầm mặc.

Lời nói của đôi phương quá sức hoang đường...Cô vẫn đứng ở đây nhưng lại nói bản thân chết rồi.

Trong lúc vô hình, lại là đứng.

Sau khi học kì mới bắt đầu, dù cho có xảy ra việc gì hân cũng không quan tâm, toàn bộ thời gian chỉ dùng để đọc sách và đi cùng Chu Sở Sở, nhưng sự tồn tại của A Yên trong trường qua mạnh mẽ, hân không thể không biết gì.

A Yên thay đổi.

"Anh chưa từng hi vọng em--" Cái chữ kia, Phó Lộ Bạch không thể nói ra lời: "Anh không thích em, cũng đã từ chối em. Còn tình huống bức thư tình năm đó, không phải là điều anh muốn thấy."

A Yên: "Không liên quan đến tôi."

Phó Lộ Bạch đứng dậy, cúi đầu nhìn cô: "Rất lâu trước đây, anh coi em như em gái....lúc đó, em đến nhà anh làm bài tập, anh dạy em học bài...Anh không thích em nhưng từ trước đến giờ chưa từng nghĩ qua sẽ làm em tổn thương."

A Yên không có hứng thú với lời hắt hủi, quay người đi vào phòng, đưa tay đóng cửa lại.

Phó Lộ Bạch lặng im đứng ở cửa, lại liếc xuống thùng giấy môi mỏng khẽ nhếch, nhấc chân đi ra ngoài.

*

Nhiều ngày trôi qua A Yên vẫn đi sớm về trễ.

Mẹ Hoắc đã từng nói mấy lần, cô đều làm như không nghe thấy như cũ làm theo ý mình. Mỗi ngày ở ngoài không biết bận rộn việc gì, về nhà cũng không rảnh rỗi, không ngồi trước máy tính lướt web thì cũng là ngồi đọc tài liệu.

Trên mặt bàn trang điểm, từ chất đầy các loại đồ trang điểm, hộp trang sức hay gương thì giờ đây chất đầy những văn kiện tài liệu lộn xộn.

.....Bạn bệu như vậy, đúng là có hình có dạng đấy.

Chỉ có Lão Cổ Đồng mới biết rõ rốt cuộc kí chủ đang giấu giếm tâm sự gì.

Nửa tháng trước, A Yên vừa uy hiếp vừa dụ dỗ nó phải lấy bằng được tư liệu của tập đoàn Phó Thị, đặc biệt là mấy hạng mục quan trọng trên tay Phó Phùng Kỳ, cùng với người hợp tác và thông tin khách hàng.

Từ đó, A Yên thường xuyên trang điểm lộng lẫy đi ra ngoài, một khi đi liền cả ngày.

Lão Cổ Đồng: "Kí chủ, người lại dùng mị thuật với người khác rồi hả?"

A Yên: "Mị thuật lúc nào chẳng có hiệu quả còn cần ta phí sức thế à?"

Lão Cổ Đồng nghĩ cũng đúng.

A Yên cười cười, đôi mắt sáng ngời: "Đây là bằng bốn sự đùa nghịch âm mưu quỷ kế, bằng bốn sự phao nam nhân, bằng bốn sự rút thuốc mê -- "

Mặt kính rớt xuống một giọt mồ hôi lớn, Lão Cổ Đồng: "Cái này...Kí Chủ cũng quá hi sinh rồi."

A Yên lắc đầu, ngữ khí không nhanh không chậm: "Ta muốn người khác bán mạng vì ta, hi sinh nhan sắc cũng phải là phương pháp duy nhất."

Bỏ lại mấy câu nói lập lòe nước đôi, A Yên càng trở nên bận rộn, thường xuyên rời nhà từ bảy giờ sáng nhưng hơn mười giờ đêm mới trở về nhà.

Lão Cổ Đồng nhìn hình ảnh Phó Phùng Kỳ mặt mày anh tuấn lãnh khốc trên màn hình vi tính, thay hắt lạnh toát mồ hôi.

*

Hôm sinh nhật, Tô Lương cãi nhau với mẹ.

Cha dượng uống say như lợn chết, bà liền gọi hắt qua đem ông ta đỡ lên giường, hắt không đỡ chỉ cười lạnh: "Mẹ muốn con thừa dịp ông ta uống say, đâm chết ông ta còn có thể, chăm sóc ông ta? Cái rắm."

Một hai câu không hợp, hắt liền xoay người bỏ đi.

Ngồi trong công viên vắng vẻ, Tô Lương gọi điện cho Chu Sở Sở: "Alo."

Chu Sở Sở có chút khấn trương: "Tô Lương?"

Tô Lương cười một tiếng: "Hôm nay sinh nhật tôi, em quên rồi sao?"

"Em.."

Tô Lương nhận thấy giọng cô có chút ngập ngừng, liền hỏi: "Sao thế?"

Chu Sở Sở im lặng cả buổi, cuối cùng mới nhỏ giọng nói: "Sức khỏe của anh hai không tốt lắm, em phải ở lại chăm sóc anh ấy."

Cô chỉ gọi duy nhất một người là anh hai.

Đôi mắt Tô Lương hiện nên tia sắc bén, khí nóng vọt lên đỉnh đầu, gằn giọng nói: "Phó Phùng Kỳ bệnh sắp chết hay thế nào? Người hầu nhà họ Phó nhiều như vậy, chỉ có thể là em chăm sóc sao?"

Chu Sở Sở trầm mặc một lát, nhẹ giọng hỏi: "Anh cũng nghĩ em là người hầu sao?"

Tô Lương nói: "Tôi không có ý này. Hôm đó chúng ta đã nói rõ rồi, em cùng tôi trải qua sinh nhật."

"Xin lỗi, Tô Lương." Chu sở sở thanh âm càng nhẹ, mang theo tiếng nghẹn ngào: "Em cũng không muốn vậy, bánh ngọt em cũng đã làm xong, nhưng anh hai phát sốt em thực sự không thể đi. Xin lỗi anh."

Tô Lương cúp điện thoại.

Hai tay hần dứt trong túi áo, hung hăng đạp chân vào cái cọc gỗ bên cạnh.

Được, xem ra đêm nay hần phải ngủ đầu đường rồi.

Sinh nhật hần a.

Không có bất cứ lời chúc phúc nào.

Ba mẹ, anh em...cô gái mình thích.

A.

Gió đêm, thời tiết rất lạnh.

Tô Lương mặc phong phanh, đi trên đường không có mục đích như một kẻ lang thang không có nhà về.

Nhà đột còn gặp mưa, họa vô đơn chí (*họa đến dồn dập).

Tại góc ngoặt của con phố, Tô Lương gặp phải mấy kẻ lưu manh trước đây từng trở mặt, lấy một địch hai đánh một trận, thành công bị thương.

Hần phun ra một ngụm máu, đưa tay quệt đi vết màu bên khóe môi, khinh miệt nhìn kẻ nằm trên mặt đất, hai tay dứt túi quần hướng người nọ đạp tới.

Đi đến một cửa tiệm bánh ngọt, Tô Lương do dự, đi vào.

Nhân viên nhìn thấy chàng trai bờ môi chảy máu, cực kì chật vật...suy nghĩ một chút, nhìn gương mặt bị thương mà vẫn không bót đi vẻ đẹp trai liền không đuổi hần ra ngoài.

Tô Lương không còn nhiều tiền chỉ mua một cái bánh ngọt nhỏ.

Hần tiếp tục đi lang thang trên đường, không biết đi bao lâu, dừng lại lần nữa nhìn bốn phía xung quanh, trước mặt là tiểu khu quen thuộc.

Vốn định quay người rời đi nhưng hần lại chần chờ.

Cúi đầu nhìn điện thoại trên tay đến xuất thần...Cuối cùng hần ấn vào dãy số trong hộp tin nhắn suýt đã bị hần xóa bỏ.

Điện thoại vang lên ba tiếng liên có người nhận: "Bạn học Tô?"

Hần nói: "Là tôi."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 54-3: Trường học nhất bá (8)

Editor: Leo Bui

Beta: Cà ri

A Yên từ trong tiểu khu đi ra từ xa đã nhìn thấy Tô Lương.

Hần cầm một túi bóng nhỏ, thần sắc lạnh lùng mà ngang ngược, vết thương bên khóe môi không ngừng chảy máu, hần cũng không để tâm chỉ dùng tay lau qua.

Trời lạnh như thế mà hắn chỉ mặc một chiếc áo trắng tinh, không mặc áo khoác.

Không đợi A Yên đến gần đã hỏi: "Hôm nay rảnh không?"

A Yên nhìn hắn: "Nói trọng điểm."

Tô Lương trầm mặc một lát, mở miệng: "Tôi không có nơi nào để đi."

A Yên: "Cậu không có nơi nào để đi thì nhà tôi cũng không nhận rác rưởi."

Tô Lương quay đầu, trừng mắt nhìn cô, quay người lại đi vài bước lại dừng bước, lộn ngược trở lại, mặt không biểu tình nói: "Chỉ đêm nay thôi, tôi không muốn ở một mình....Chỉ cần cô cho tôi ở lại, cô muốn gì cũng được."

Hắn ám chỉ rất rõ ràng.

A Yên nghe xong, như có điều suy nghĩ ngẩng đầu lên: "Bảo cậu nhảy thoát y cũng được?"

Tô Lương biến sắc: "Cô....Cô đi chết đi."

A Yên cúi đầu cười: "Nếu không phải xoát độ hảo cảm, ai thèm quan tâm cậu."

Tô Lương: "Cái gì mà độ hảo cảm?"

A Yên lắc đầu: "Cho cậu ở một đêm, đi thôi."

*

Ba mẹ Hoắc trên lầu, hai người đi về không kinh động đến họ.

Căn phòng này, Tô Lương quen đường cũ, chỉ là nhìn chiếc giường kia.....vẫn không khỏi vô thức xoa xoa đầu gối rồi lại trừng mắt nhìn bóng lưng mảnh khảnh của cô gái.

A Yên ngồi trước bàn học, một mực vui đầu nhìn tài liệu.

Tô Lương mở hộp đựng bánh sinh nhật, dùng thìa múc thử một miếng lên nếm thử.

Quá ngọt.

Hắn không thích.

Nhưng vẫn ăn hết miếng này đến miếng khác thẳng đến khi chỉ còn sót lại một miếng nhỏ.

"Này."

A Yên không quay đầu lại.

Tô Lương đi tới, cầm bánh ngọt trong tay cứng rắn nói: "Ăn một miếng đi."

Mí mắt A Yên không thèm nâng lên lấy một cái: "Buổi tối không ăn đồ ngọt."

Tô Lương đang muốn cười, ánh mắt lại lướt qua thấy mấy tập tài liệu lông mày liền nhíu lại: "Cái này..." hắn nhìn tờ thứ nhất thấy tên và ảnh Phó Phùng Kỳ, ấn đường càng nhíu chặt hơn: "Cô đang làm gì?"

"Không liên quan đến cậu."

Tô Lương đem miếng bánh ngọt cuối cùng ăn hết, ngồi bên cạnh cửa sổ sát đất, ngửa ra một lát mới nói: "Hôm nay là sinh nhật tôi." Thấy đối phương không trả lời hắn cũng không quan tâm, trầm mặc một lúc lại nói: "Vốn Sờ Sờ đã đồng ý ở bên cạnh tôi hôm nay, nhưng vì Phó Phùng Kỳ bị bệnh...." Hắn cười trào phúng, nhắc chân, nhìn một vòng ánh sáng trắng ngoài cửa sổ thủy tinh: "Tôi cũng không biết tại sao lại đi đến chỗ cô, rõ ràng cô là người mà tôi ghét nhất. Đi tới đi lui bắt chi bắt giắc lại đến trước cửa nhà cô."

"Không kì lạ."

Tô Lương quay đầu: "Sao?"

A Yên đã cất tài liệu, ngược mắt lạnh nhạt nhìn hắn: "Tiềm thức của cậu thông minh hơn cậu. Nếu cậu đã đến chỉ có một lí do."

Tô Lương nhíu mày.

A Yên đi đến bên cạnh hắn, cũng ngẩng đầu nhìn ánh trăng: "Trong lòng cậu biết rõ, tôi là người tốt nhất với cậu, sẵn sàng bao dung cậu vô điều kiện...chẳng qua chỉ là đã từng." Quay sang nhìn mi mắt hắn, mỉm cười ôn nhu nói: "Nhưng làm sao đây người đó chết rồi, cậu chính là một hung thủ trong số đó."

Tô Lương đồng tử co rút lại, vẻ mặt cứng ngắc.

Một lát sau, môi mỏng hé mở, muốn thốt ra một chữ "Không" nhưng rồi cuối cùng lại không phát ra được âm thanh nào.

A Yên không nhìn hắn nữa: "Bên ngoài có ghế sofa, trong này có thảm, tùy cậu chọn."

*

Sàn nhà dù cho đã được rải kín thảm nhưng vẫn rất lạnh.

Tô Lương quay đầu nhìn người nằm trên giường.

A Yên cầm gương soi chừng mười phút, cuối cùng hôn một cái lên mặt kính, mỉm cười nói câu: "Hôm nay cũng rất yêu người." Xong liền quay lưng lại mặt hướng vách tường rồi ngủ.

Từ đầu đến cuối căn bản không để ý đến hắn.

Tô Lương hừ lạnh một tiếng, từ trên mặt đất đứng lên, sờ sờ túi quần, còn có một bao thuốc.

Hắn ra ngoài ban công đóng cửa lại, hút một điếu lại quay đầu lại nhìn, đèn đã tắt trong phòng một mảnh tối đen không thấy rõ bóng người.

Lại hút thêm một điếu.

Cuối cùng hắn đi vào không nằm trên mặt đất mà ngồi trên chiếc ghế của bàn trang điểm, qua thật lâu mới thấp giọng nói: "Tôi sẽ không xin lỗi cô."

Không trả lời.

Hắn lẩm bẩm tựa như thì thào: "Đến chết cũng không."

*

Gần đây, tập đoàn Phó thị có thể nói không mấy thuận lợi.

Đầu tiên là hai vị cấp cao quan trọng lần lượt nhảy máng sang công ti khác, không đợi cho công ti ổn định, hạng mục quan trọng mà Phó Phùng Kỳ chịu trách nhiệm gần đây gặp phải vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

Vốn đã đàm phán xong, kì hạn của hạng mục là bốn năm, tổng đầu tư là mười tỷ, mọi chuyện đã gần xong xuôi chỉ thiếu bước kí hợp đồng, các bộ phận ở Phó thị đã theo phân phó triển khai công việc...Nhưng mà, đối phương đổi ý.

Chính là cứ như vậy đổi ý.

Từ trên xuống dưới công ty, bên trong bao phủ một tầng sương mù, lòng người bàng hoàng.

Phó Phùng Kỳ nhiều lần hẹn người phụ trách hạng mục gặp mặt, nhưng đối phương lấy đủ các loại lý do ra từ chối, cho đến hôm nay rốt cuộc cũng đồng ý.

Hắn trước giờ vẫn luôn đúng giờ, lần này đến trước giờ hẹn mười phút, xuất hiện ở cửa nhà hàng đắt đỏ đã hẹn trước.

Rốt cuộc, cái vị "Cao tổng" bận rộn kia cũng đến.

Chiếc xe hơi dài Bentley dừng lại, lái xe xuống xe mô của ghế lái phụ, Cao Tổng bước xuống.

Phó Phùng Kỳ đang muốn đi qua, bỗng thấy Cao tổng quay người lại làm động tác mời đối với trong xe.

Từ trong xe một bàn tay thon dài đưa ra nhẹ nhàng dừng trên tay Cao tổng.

Phó Phùng Kỳ nhú mày.

Người trong xe cúi đầu đi ra.

Mi tâm Phó Phùng Kỳ càng nhíu chặt hơn, chỉ cảm thấy hình dáng kia...có chút quen thuộc.

Cao tổng dắt người đẹp đi về hướng Phó Phùng Kỳ, xuân phong đặc ý: "Xin chào, Phó tổng. Thật ngại quá chúng tôi đến muộn rồi."

Phó Phùng Kỳ thần nhiên nói: "Không có, là tôi đến sớm."

Cao tổng quay đầu, nhìn mỹ nhân thiên kiều bá mị bên cạnh, ánh mắt không hề che giấu vẻ si mê: "Để tôi giới thiệu một chút, đây là thư kí của tôi, Amanda."

Người phụ nữ ngẩng đầu, cặp đôi đồ mỏng hơi nhếch kên, đôi mắt mị hoặc: "Phó tiên sinh." Thanh âm có biết bao nhiêu ngọt ngào, lúc nói chuyện tình ý dạt dào, sóng mắt lưu chuyển, đơn giản có thể làm người say đến tận xương cốt.

Hoắc Yên.

Cao tổng: "Phó tổng, cậu đừng nhìn Amanda trẻ tuổi xinh đẹp nhưng năng lực làm việc rất tốt. Không phải tôi khoác lác, chứ cô ấy ở bên cạnh tôi có một tháng rồi mà tôi đã không thể thiếu cô ấy rồi. Thiếu cô ấy là việc gì cũng không xong, thật đó, cấp dưới chẳng có người nào được việc như cô ấy cả."

Phó Phùng Kỳ ngữ khí lạnh nhạt: "Vậy sao."

Nói chuyện nửa tiếng.

Phó Phùng Kỳ dùng hết mọi khả năng thuyết phục Cao tổng cân nhắc lại.

Cao tổng lần nữa lại tỏ vẻ đáng tiếc, mong chờ tương lai có thể cùng Phó thị hợp tác, còn đối với hạng mục trước mặt này, dù cho Phó Phùng Kỳ nói gì cũng tuyệt không phản ứng.

Nửa tiếng sau vẫn tiếp tục như vậy.

Cao tổng đi vệ sinh.

Chỉ còn lại hai người Phó Phùng Kỳ và A Yên.

Phó Phùng Kỳ biểu tình vẫn lạnh lùng như cũ, nhìn chằm chằm cô gái đối diện, đáy mắt ánh lên tia nguy hiểm. Hắn nhấp một ngụm nước chanh, dùng ngữ khí khẳng định: "Là cô."

A Yên cười cười, gián tiếp thừa nhận: "Phó tiên sinh, trên thế giới này, cũng không chỉ có một mình anh là tổng tài bá đạo đồ mặt vì hồng nhan."

Phó Phùng Kỳ lãnh đạm: "Cô không biết bản thân đang làm gì."

A Yên khẽ cười một tiếng: "Mấy hôm trước, Chu Sở Sở tâm can bảo bối của anh chủ động đến tìm tôi, thay Tô Lương hà giận, nói tôi một hồi. Cùng một ngày, em trai anh chạy đến nhà tôi định dạy dỗ tôi."

Cô thờ dài, buồn bã nói: "Phó tiên sinh, lúc trước chẳng qua chỉ là tôi mắng bảo bối nhà anh hai câu, anh động một tí liền thiên lương vương phá, uy hiếp ba tôi bỏ hợp tác..." Âm thanh nũng nịu, hai đầu chân mày cau lại hiện ra vài phần đau thương, nhưng trong đôi mắt hồ ly kia rõ ràng chỉ có cười cợt lạnh lẽo: "Bọn họ từng người một ức hiếp tôi, anh nói một câu công đạo xem, tôi nên đối xử với nhà các anh như thế nào mới có thể nguôi cơn giận này đây."

Phó Phùng Kỳ im lặng.

Tay A Yên trên mặt bàn đưa tới cầm chặt lấy tay hắn, giờ vờ nũng nịu nói: "Bọn họ đều không nói đạo lý đấy thôi, anh mau trở về dạy bọn họ cho tốt, tốt nhất đem bọn họ từng người một toàn bộ họ vào trại chữa trị não tàn đi, bằng không...tôi sẽ không từ bỏ ý đồ đâu."

Ngón tay cô gái trắng nõn mềm mại, hướng theo đường vân trong lòng bàn tay hắn, qua lại miêu tả hai lần.

Ấm áp, xúc cảm tê dại.

Có chút ngứa.

Phó Phùng Kỳ rút tay về: "Hoắc tiểu thư, xin tự trọng*."

A Yên nhìn hắn, thanh âm mềm mại: "Tôi không nặng* chút nào, còn rất nhẹ. Nếu không lần sau đổi chỗ khác, tôi cho anh ôm một cái?"

*A Yên chơi chữ, Phó Phùng Kỳ dùng 重(自重:tự trọng), A Yên dùng 重(nặng)

Phó Phùng Kỳ lạnh nhạt: "Bác trai bác gái sẽ không muốn thấy cô như vậy."

"Còn muốn gọi họ đến dạy tôi?" A Yên nhướn mày, cười đến sung sướng: "Anh xem, cái chữ "dạy dỗ" này, tôi không thích...."

Cao tổng từ phòng vệ sinh đi ra.

A Yên đứng dậy, hướng Cao tổng cười tỏ ý lập tức qua, sau đó mới nhìn người đàn ông đẹp trai, bình tĩnh nói: "Phó tiên sinh, bây giờ mới chỉ là bắt đầu....anh sẽ đến cầu tôi thôi, bởi vì anh thắng không nổi đâu, Nếu như Phó thị sụp đổ, anh làm thế nào để bảo vệ bảo bối tâm can nhỏ của mình đây"

hả?"

Cô từ trong túi rút ra một tấm danh thiếp, đặt ở đôi môi đỏ mọng, khẽ mím lại, trên giấy lưu lại dấu son môi mang theo hương thơm nhàn nhạt: "Bất cứ lúc nào cũng có thể hẹn tôi, đừng ngại." Đóng lại túi khoác trên bờ vai, quay người đi vài bước liền dừng lại, vẫy vẫy tay với người đàn ông vẫn ngồi im lặng ở chỗ cũ: "Mong chờ lần gặp sau, Phó tiên sinh."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 5 - Chương 55-1: Trường học nhất bá (9)

Editor: Hua Shenyu

Beta: Cà ri

Phiên phức của tập đoàn Phó thị vừa mới bắt đầu.

Sau khi hạng mục của Cao tổng bị thất bại, kế tiếp là mấy cái hạng mục lớn năm nay đều liên tục xuất hiện tình trạng, đối với sự vận hành của công ty tạo thành đã kích mang tính hủy diệt, nhưng Cao tổng lại liên tiếp thoái thác, càng làm cho cục thế đã nghiêm trọng lại càng tồi tệ hơn....các tầng quản lý có cuộc thay máu quy mô, lại ở ngay thời khắc mấu chốt này, dẫn đến ảnh hưởng ác liệt có thể tưởng tượng được.

Nhân viên giảm sĩ khí, giữ thái độ nghi ngờ đối với quan điểm của công ty là bình thường, lãnh đạo cấp nhỏ trong tầng dưới cũng lần lượt uyển chuyển đưa đơn từ chức.

Cứ tiếp tục như vậy, hậu quả của khoảng cách bốn phía bị địch vây, không còn xa nữa rồi.

Tập đoàn Phó thị triệu tập đại hội cổ đông lâm thời.

Trong hội nghị, đối mặt với nghi vấn của mọi người, như đang nhìn những người có kinh nghiệm lâu trên chiến trường, con mắt bình tĩnh nhanh sáng suốt, Phó Phùng Kỳ lần đầu tiên cảm nhận được sự bất lực, tự mình giải thích quá nhiều, thế nhưng không có nổi một câu thuyết phục được.

Hắn chưa từng gặp qua loại hoàn cảnh khốn khó này.

Cuộc đời của Phó Phùng Kỳ luôn thuận buồm xuôi gió, sau khi tốt nghiệp thì vào công ty, trong thời gian ba năm ngắn ngủi, từ trong tay của ba mình tiếp nhận thân phận người phụ trách công ty, ba hắn có thể yên tâm nghỉ hưu, ra nước ngoài sống, đều là do hắn khác với người ưu tú cùng trang lứa.

Cuộc đời của hắn là con đường tình anh đã được sắp xếp ổn thỏa.

Hắn nhất định là vương giả.

Cho đến khi có một người xuất hiện, với hắn mà nói, lại chẳng là gì, mà kiêu ngạo khiến đế vương cúi đầu, càng để người ta muốn lấy lòng.

Người đó sau khi từ trại huấn luyện trở về, như thay da đổi thịt, so với trước như trở thành hai người khác nhau.

Thân hình Hoắc Yên của lúc trước béo bệu utes, nhan sắc không dám tả, đầu óc đơn giản, Hoắc Yên của sau này tuyệt sắc hấp dẫn, thần bí lại khó nắm bắt, trong từng lời nói hành động, đều là dấu hiệu của nguy hiểm.

Tâm như rắn rết.

"Phùng Kỳ."

Phó Phùng Kỳ ngược mắt.

Là một trong những cổ đông lớn của Phó thị, người bạn thân nhiều năm của ba hắn nhìn hắn, trên mặt không mang theo biểu cảm: "Bác nhìn con trưởng thành, bác luôn rất tin tưởng năng lực của con, hai năm trước, dưới sự dẫn dắt của con, thành tích của công ty rõ như ban ngày, với tình hình này, có mấy lời, ta thật sự không muốn nói."

Phó Phùng Kỳ nhếch khóe miệng, giọng cực kì lạnh nhạt: "Trên thương trường vô tình, bác không cần phải quan tâm đến mặt mũi của cháu."

Người kia thở dài nặng nề, nói: "Cứ tiếp tục như vậy, không cần bác nói, mọi người ở đây đều hiểu, trong lòng con cũng rõ... Cuối cùng sẽ dẫn đến hậu quả gì. Tồn thất như vậy, đối với bất cứ người nào trong chúng ta mà nói, đều không có cách nào chịu được. Cho nên, Phùng Kỳ--"

Ông ta nhìn chàng trai ngồi trước bàn hội nghị, bình tĩnh nói: "Chúng ta đã nhất trí quyết định, cho con thêm một tháng nữa, để con chứng minh năng lực

của mình. Nếu sau một tháng, con không có cách nào xoay chuyển tình thế, chúng ta không thể không nghi ngờ con liệu có năng lực quản công ty, liệu có thể đảm nhận chức vị hiện tại của con."

Mặt Phó Phùng Kỳ không thay đổi, lạnh nhạt trả lời: "Cháu hiểu rồi."

Hội nghị kết thúc.

Các cổ đông lục tục đi ra, thư kí Thái đứng ở cửa, liếc nhìn người ngồi trên ghế bành, hai tay đang đan vào nhau, bậm môi, thì biết ngay là hắn đang suy nghĩ, không tiện làm phiền, sau đó nhẹ nhàng đưa tay lên cửa.

Cạch.

Cửa đóng lại.

Phòng họp to lớn, chỉ còn lại một mình hắn.

Mặt của Phó Phùng Kỳ không có cảm xúc, tay phải luồn vào trong túi quần tây trang, sờ vào một tấm bạc, dùng ngón tay thon dài kẹp nó ra, lạnh lùng nhìn chăm chú hồi lâu.

Mơ hồ còn có thể ngửi được dấu son đỏ tươi, tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt.

Không, không chỉ có mùi vị son môi.

Còn có... Mùi thơm trên người cô ấy.

Không phải giống như Sở Sở thích loại mùi trái cây ngọt ngào, loại mùi thơm thoang thoảng này đang quấn bấu giữa mũi, dễ dàng khiến người ta liên tưởng đến buổi tối sâu thẳm, váy đỏ cùng với da thịt trắng tuyết của phụ nữ.

Ấm hương của sự giao thoa của tình ái và dục vọng.

Hấp dẫn mà vô hình.

Phó Phùng Kỳ hừ lạnh một tiếng, mang tấm bạc bỏ trở lại vào túi quần.

*

"Amanda, cô thật sự muốn rời khỏi tôi sao?"

A Yên quay đầu lại, nhìn về mặt đau khổ của Cao tổng, cúi đầu thân một tiếng, cầm tay hắn lên: "Gặp nhau rồi cũng có lúc kết thúc, trên thế giới này không có bữa tiệc nào không tàn."

Cao tổng nhìn thư từ chức trong tay, vẫn như cũ không nói: "Nhưng tôi mất đi cô rồi, làm sao lại tìm được một người có thể giúp tôi kiếm tiền, biết rõ tâm lòng của tôi, có thể khiến tôi nhiệt huyết sôi sục, lại còn có thể khiến linh hồn thiếu nữ của tôi thăng hoa?"

A Yên ngẩn người, mặt giãn ra mỉm cười: "Cao tổng, ngày nào đó anh không làm tổng tài bá đạo nữa, đổi sang làm tác giả Văn học, tôi nhất định là độc giả trung thành của anh."

"... Ấy, tôi biết không giữ nổi cô." Cao tổng tiếc nuối lắc đầu, không bỏ ý định bèn hỏi: "Sau này, tôi còn có thể gặp cô được không?"

A Yên cầm cái túi ở trên bàn lên, đi ra cửa, mở cửa, quay lại cười một cái: "Có duyên thì sẽ gặp."

Cao tổng dùng sức gạt đầu: "Được, núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài!"

A Yên lại cười, quay người bỏ đi, không hề lưu luyến.

*

Một tháng này, A Yên đi sớm về trễ, lúc trở về, căn bản đã đến giờ đi ngủ, hôm nay về nhà rất sớm, mới đúng sáu giờ, vừa vặn cơm tối.

Mẹ Hoắc hỏi: "Tiểu Yên, con ruột cục là đang bận việc gì?"

A Yên trả lời qua loa: "Tạm thời đã không còn bận rộn nữa, không có gì hết."

Mẹ Hoắc muốn truy hỏi tiếp, ba Hoắc kéo bà lại, lắc lắc đầu, mẹ Hoắc liền thở dài, chỉ cúi đầu ăn cơm.

Qua lúc sau, ba Hoắc khơi chuyện khác nói: "Phùng Kỳ không biết đắc tội ai rồi, nghiệp vụ của công ty liên tiếp xảy ra vấn đề, nói không có ai nhằm vào tập đoàn Phó thị, tôi không tin. Haiz, nghe nói đứa trẻ Phùng Kỳ này gần đây bận rộn đến sứt đầu mẻ trán, kinh động đến ba nó ở nước Anh, cũng thật đáng thương."

"Ba cảm thấy hẳn bây giờ đáng thương, không bằng nghĩ đến lúc hẳn hơn hờ đắc ý ở trước mặt ba điều vô dương oai."

Mẹ Hoắc cau mày, mắt thấy lời nói làm kinh ngạc của con gái: "Tiểu Yên, con nói cái gì thế? Dựa vào mối quan hệ của hai nhà chúng ta, người khác đều có thể cười trên sự đau khổ của họ, con thì không thể, biết không hả?"

A Yên gấp một đũa, trả lời: "Con không phải là cười trên sự đau khổ, con là chuẩn bị bỏ đá xuống giếng, thừa dịp cháy nhà hôi của."

Mẹ Hoắc tức giận nói: "Con ăn nói cho cẩn thận! Hôm nay con bị sao vậy hả? Khi còn nhỏ anh Phùng Kỳ còn ôm con, Lộ Bạch đã dạy cho con bài tập, con quên hết rồi sao?"

A Yên: "Thật đúng là quên hết rồi."

Mẹ Hoắc tức đến nuốt không trôi cơm.

Ba Hoắc nói: "Đủ rồi, cãi nhau cái gì? Bớt cãi vài câu đi."

Buổi tối, mẹ Hoắc hẹn người chơi麻将 chược, chơi đến sáng sớm mới về.

Ba Hoắc đang ở trong thư phòng, xem vài phần của bản hợp đồng mang về từ công ty.

A Yên gõ cửa phòng: "Ba."

Ba Hoắc ngẩng đầu: "Tiểu Yên đó à, vào đi."

A Yên kéo cái ghế đối diện bàn làm việc ra, ngồi xuống: "Hai tuần trước, Phó Phùng Kỳ đánh mất một hạng mục lớn đang nắm trong tay, ba có biết không?"

Ba Hoắc cười: "Đương nhiên là biết, tin tức đã truyền ra ngoài từ lâu, giá của hạng mục là mười tỷ... Hội đồng quản trị vẫn không nao tung trời, xem ra bọn họ đối với năng lực của Phùng Kỳ rất tán thành, chỉ ít vẫn còn đồng ý tin tưởng nó."

"Vậy cũng chưa chắc."

Ba Hoắc có chút ngây ngốc, cau mày im lặng một lát, từ từ nói: "Tiểu Yên, con là có ý gì?"

A Yên cười với ông, hai tay đặt lên bàn, bình tĩnh tự nhiên: "Tình trạng bây giờ của tập đoàn Phó thị, ba thật sự nhìn không rõ sao? Không chỉ là hạng mục quan trọng lần lượt xảy ra vấn đề, quan trọng hơn, quản lý cấp cao của bọn họ từng người đã bỏ đi, nếu như Phó Phùng Kỳ cũng rút đi, bọn họ làm thế nào mà giải thích với những người đang nắm giữ cổ phiếu? Vậy chẳng khác gì công khai thừa nhận, công ty xảy ra vấn đề lớn, sớm muộn gì cũng sụp đổ."

Ba Hoắc im lặng lắng nghe, đáy mắt kinh ngạc dần dần nhạt đi, vì thay thế bằng một loại tâm tình phức tạp. Đợi con gái nói hết, ông trầm mặc nửa giây, bèn hỏi: "Những lời này, con nghe ai nói?"

"Cái này không quan trọng." A Yên chăm chú nhìn vào mắt ông, giọng nói đổi sang dịu dàng: "Ba, đây là cơ hội cực kì tốt... Không phải sao? Lĩnh vực của công ty chúng ta với công ty bọn họ sát xuất trùng hợp rất cao, bọn họ mất đi hạng mục, chính là chiếc bánh từ trên trời rơi xuống, thay vì để người khác được lợi, chỉ bằng rút xuống đầu chúng ta, không ăn thì uống."

Ba Hoắc ngạc nhiên cùng nghi ngờ nhìn con gái nhỏ của mình, không dám tin những lời lúc này, là từ miệng con gái mình nói ra.

Ông cầm ly trà lên, uống một ngụm trà, suy nghĩ rồi nói: "Tiểu Yên, ba biết con ám chỉ cái gì." Ông ngược mắt, ngêng đón ánh mắt thật thà lay động của con gái: "Nói là ba không có nghĩ đến, thì nhất định là giả. Nhưng mà trên thương trường không chỉ nhìn lợi ích, mà cũng phải nói đến tình người, nếu như ba thật sự làm như vậy, làm sao xứng đáng với bác Phó của con? Lại nói, Phùng Kỳ là ba nhìn nó từ nhỏ cho đến lớn, ba cháy nhà hôi của, người ngoài sẽ nói cái gì----"

"Vậy cũng không quan trọng."

Ba Hoắc bất ngờ: "Cái gì?"

A Yên nhìn ông, ánh mắt lý trí bình tĩnh, không có mang theo tình cảm dập dờn: "Thương trường như chiến trường, lợi ích mới thực sự là mối quan tâm lớn, nói cái gì mà tình cảm? Phó Phùng Kỳ đối với ba nói những lời nói xằng nói bậy, uy hiếp ba từ bỏ hợp tác, lúc đó hẳn có nhớ đến ba là trưởng bối của hẳn không, hẳn không nể mặt mũi như vậy, sẽ không tổn thương đến tình cảm của hai nhà sao?"

Ly trà cầm trong tay bị Hoắc ba dùng lực thêm mấy phần.

Ông nhớ đến tình cảnh lúc trước. Phó Phùng Kỳ ở trước mặt ông.....người thanh niên mà ông nhìn lớn lên, chẳng biết lúc nào lại trở thành xa lạ như vậy, ánh mắt lãnh đạm, ở nơi sâu thẳm trong đôi mắt đem bình tĩnh đó, che giấu tài năng có thể bộc lộ mạnh mẽ, cùng với sự gan góc không thể nghi ngờ.

Con người này, sớm muộn gì khi lớn lên sẽ làm bá chủ trong lĩnh vực này của bọn họ.

Phó Phùng Kỳ nói: "Đây là quyết định của cháu, cũng là quyết định của công ty."

Ông cố đưa ra một nụ cười lúng túng: "Phùng Kỳ, em gái con là nhất thời làm sai, bác với di con sẽ nói nó, không cần---"

Đối phương mặt mày hiền nhiên: "Làm sai rồi thì phải nhận hậu quả, không có ngoại lệ." Chàng trai bỏ tay vào trong túi, gật đầu với ông một cái: "Cháu đi đây, nếu như đã như vậy rồi, bác vẫn không cho cháu phương thức dạy dỗ Hoắc Yên được như ý, vậy thì... Cháu chỉ có thể nói, thật đáng tiếc."

Lúc đó, ông tức nghẹn ngực, đến ba bốn ngày.

Đều là lão tổng của một công ty thành công, lại bị một thằng nhóc vẫn bói mười mấy hai mươi tuổi, ở trước mặt uy hiếp, nói không để tâm, sao mà có thể được. Nhưng ông cũng không có nghĩ đến, tự nhiên lại nhanh như vậy, lại có cơ hội báo thù rửa hận. Nếu mà không nắm lấy, thì thực sự là có lỗi với sự tức giận mà ông đã từng chịu.

"Ba." Một tay của A Yên sờ lên đầu, ánh mắt lướt nhìn ông: "Hạng mục của Cao tổng kia, chúng ta nhất định phải cướp về. Đến lúc đó, ba sẽ nổi tiếng, trước giờ đám người đó mù quáng chạy theo mình Phó Phùng Kỳ kia, khẳng định sẽ chuyển hết qua đây, giống như con ruồi không biết xấu hổ, bay vo ve xung quanh ba, nói mấy lời nịnh hót êm tai..." Khóe miệng nhếch lên, nụ cười mang theo một chút mê hoặc, dịu dàng nói: "... Nhìn quen mắt bộ dạng không xem ai ra gì của Phó Phùng Kỳ, ba không muốn nhìn thấy bộ dạng bị dồn vào chân tường, đáng thương vô dụng sao?"

Đây là chà đạp lương tâm của một cộng đồng.

Ba Hoắc cười, bỏ ly trà xuống: "Con nói đúng--- không xem một chút, thật quá đáng tiếc."

*

Trở về phòng.

Lão Cổ Đồng khiêu vũ trên bàn trang điểm: "Kí chủ."

A Yên thấy kì lạ bèn hỏi: "Người làm gì đó?"

Lão Cổ Đồng thờ hồng hộc: "Rèn luyện thân thể."

A Yên cười: "A."

Lão Cổ Đồng cực kì mệt, nằm lên bàn: "Kí chủ, ngoài thế giới cổ đại đó ra, người lúc trước, cũng làm qua yêu phi nhiều năm rồi hả?"

A Yên hỏi: "Có thể thấy rõ vậy sao?"

Lão Cổ Đồng: "Khụ, những lời người nói với ông Hoắc, thật giống gió thổi bên tai của yêu phi."

A Yên cười, nâng nó lên, để nó đối diện với mặt mình, ngón tay nhẹ nhàng mon trón mặt mày, từ tốn nói: "Đàn ông đều giống nhau, không cần biết bao nhiêu tuổi, trong lòng có một nơi, luôn giống đứa trẻ tự phụ, mãi mãi không trưởng thành nổi. Người chỉ cần hiểu được bọn họ, thì có thể dễ dàng lợi dụng."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 55-2: Trường học nhất bá (10)

Editor: Hua Shenyu

Beta: Cà ri

Nửa tháng sau.

Tụ họp tại đêm hội từ thiện của nhân vật nổi tiếng nào đó.

Ba Hoắc đứng trong đám người nhân vật thành công, cười đến gió xuân đầy mặt, không quan tâm ông nói cái gì, người bên cạnh đều phụ họa theo ông, cho dù là không mặc cười nhưng vẫn giả vờ cười, bọn họ cố động để cả đám cùng cười.

Mẹ Hoắc ôm lấy cánh tay ông, như con chim dựa vào người, đứng bên cạnh ông, luôn quay đầu qua, nhìn ông một cách sùng bái.

Ai mà không thích làm trung tâm vũ trụ, cái cảm giác đứng trên vạn người là thế sao?

Cho nên, có tiền rồi càng muốn có nhiều tiền hơn nữa, kiếm được nhiều tiền sẽ không thấy thỏa mãn, kiếm được tiền rồi, còn có tiếng tăm, còn có quyền lực.

Ai cũng muốn đứng trên đỉnh núi bao la, làm vua quan sát khắp núi đồi.

Mà ở một chỗ khác của hội trường, Phó Phùng Kỳ tay cầm một ly rượu vang, một mình đứng lẻ loi trong góc, xung quanh người đến người đi, không có ai dừng lại bắt chuyện với hắn, nhiều lắm là liếc hắn một cái, gật đầu chào.

Thế giới này thực tế như vậy đó.

Lúc thành công huy hoàng, bên cạnh sẽ không thiếu người uốn mình theo người nịnh nọt.

Khi sa thân khốn khó, vào lúc từng bước gặp khó khăn, không cầu người khác đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, thờ ơ lạnh nhạt đã tính là tốt rồi...nhưng cuối cùng vẫn còn có nhiều người bỏ đá xuống giếng.

Hắn cười, cúi đầu nhấp một ngụm rượu, rồi đi về phía đám người đang ồn ào đối diện.

"Chú Hoắc."

Lúc này giọng nói cất lên, mọi người không hẹn mà cùng ngừng nói chuyện, nhìn người đến, về mặt thay đổi.

Ánh mắt của ba Hoắc vẫn bình tĩnh, cười trả lời: "Phùng Kỳ, vừa rồi không nhìn thấy cháu, cháu mới đến sao?"

Phó Phùng Kỳ trả lời: "Không, đến được một lúc rồi."

Ba Hoắc gật gật đầu.

Phó Phùng Kỳ lại nói: "Có thể nói chuyện một chút được không?"

Ba Hoắc nói: "Được chứ." Rồi giơ ly rượu lên đối với các bạn bè xung quanh: "Thất lễ rồi."

Mẹ Hoắc mẹ nhìn bóng lưng bọn họ, do dự một chút, không đi theo cùng, rồi quay người nói chuyện với một phụ nhân quen biết.

Sau khi họ đi, có người mới hỏi: "Đó không phải là Phó Phùng Kỳ sao? Phó thị lần này có thể vượt qua được không?"

Người khác đáp: "Ai biết gì chứ? Đứng là Hoắc tổng..." Ngừng một chút, nói nhỏ tiếng: "Nghe nói, Hoắc tổng liên tục cướp mấy khách hàng của Phó Thị, chà chà, đúng là thừa lúc cướp mạng của người bệnh, ở trước mặt thì chú cháu không quá thân thiết, ở sau lưng lại đâm một dao không nương tay."

"Phó Phùng Kỳ cũng không phải là thứ tốt lành gì, bình thường không nể nang ai, bây giờ như vậy là đáng đời, tôi từ lâu nhìn không quen mắt, đám phú nhị đại nổi nghiệp, chính là cái loại như hắn không ai bằng."

"Đúng vậy, không phải là lớn lên so với mấy ông chủ bình thường đẹp hơn chút sao? Nói chuyện với hắn, lúc nào cũng là một bản mặt thối, giống như tát cả mọi người thiếu tiền hắn vậy đó, cười nhiều một chút sẽ chết sao?"

"Tôi chờ nhìn hắn sau này phá sản."

"Đúng vậy, coi hắn làm sao hung hăng."

"Ha ha."

....

Ba Hoắc đi theo Phó Phùng Kỳ đến nơi ít người, chờ chàng trai đi phía trước dừng lại, ông cũng đứng lại, trong lòng khá là đắc ý, giọng nói cũng vô cùng hiền lành: "Phùng Kỳ, nếu như cháu trong tay có khó khăn, không cần ngại, xét về tình cảm của hai nhà, cháu cứ mở miệng."

Phó Phùng Kỳ quay đầu lại, nhìn ông.

Không hổ là lão hồ ly ngàn năm có kinh nghiệm trên chiến trường lâu năm, thật biết diễn.

Hắn lạnh nhạt cười: "Chú Hoắc, chuyện cháu muốn nói với chú, không liên quan đến tình hình gần đây của công ty."

Ba Hoắc nhướng mày: "Hả? Vậy là chuyện gì?"

Phó Phùng Kỳ lại trả lời: "Là con gái của chú..."

Nói được một nửa, hắn khẽ cau mày, rồi dừng lại.

A Yên đi xuyên qua nửa cái sảnh, đi thẳng đến đây.

Hôm nay cô mặc một bộ lễ phục xè ngực màu đỏ, váy dài chạm đất, uốn lượn trên đất khi bước đi, phần trên bó sát, đường cong của eo thanh mảnh, lên một chút, da trắng như băng tuyết lỏng lẻo, xương quai xanh lung linh, cổ thon dài đeo dây chuyền kim cương.....kim cương màu đỏ tươi ướn ắt, giống màu sắc của cái váy.

Đi đến đâu, là hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của tất cả đàn ông trong hội trường nhìn theo.

"Ba, Phó tiên sinh."

Ba Hoắc gật đầu, cười cuối cùng cũng xem như khùng có giả dối như vậy: "Sao lại đến trễ như thế? Mẹ con đang cùng đi Phương của con trò chuyện, con cũng đi qua đó đi, bọn ta đang bàn chuyện làm ăn, con có nghe cũng nhầm chán thôi."

"Làm sao thể được." A Yên cười với ông, đuôi mắt quét về phía Phó Phùng Kỳ đứng bên cạnh, trầm mặc một chút, lại nói: "Ba, mẹ kêu ba qua đó."

Ba Hoắc hỏi: "Có việc gì?"

A Yên nói: "Con cũng không rõ. Có người chồng tốt như là ba, mẹ muốn ở trước mặt người ta ân ân ái ái đó mà."

Ba Hoắc cười lớn: "Con nhỏ này, lại nói bậy rồi." Dù nói như vậy, ông quay sang phía Phó Phùng Kỳ: "Chú qua đó xem một lát."

Phó Phùng Kỳ gật đầu.

Ba Hoắc cầm ly rượu đi.

Đội ông đi xa, A Yên cười nhỏ giọng, đưa tay lên, giúp Phó Phùng Kỳ sửa cà vạt: "Phó tiên sinh, anh thật nghịch ngợm. Không phải tôi đã nói rồi sao? Ở sau lưng tôi, cáo trạng với ba mẹ tôi, thì phải trả giá đắt...." Mắt mày như tơ, quần lầy hần, môi đỏ khê mờ: "..... anh vẫn là học không ngoan, xem ra là giáo huấn chưa đủ, không làm cho anh đau đến nhớ mãi."

Phó Phùng Kỳ cúi đầu, nắm lấy tay cô.

Hắn hỏi: "Cô đến cùng muốn cái gì?"

Móng tay sơn màu đỏ rượu A Yên, bị hắn nắm rất chặt, không có cách nào nhúc nhích, dùng móng tay cào lên ngón tay của hắn: "Trí nhớ của anh thật tệ, luôn quên hết lời nói của tôi. Tôi muốn anh cúi đầu với tôi, tôi muốn anh đến cầu xin tôi, tôi muốn cùng anh xuân phong ba lần.....sau đó thì cắt đứt với anh."

Phó Phùng Kỳ lại ngửi thấy mùi vị kia.

Sâu thẳm, như sóng đại dương cuộn trào, lộ liễu, như gai nhọn hoa hồng đâm nhỏ máu.

Hắn lạnh nhạt nói: "Cô muốn báo thù, là tôi, hay là Lộ Bạch?"

A Yên nói: "Anh có thể tự do phát huy trí tưởng tượng, tôi không quan tâm." Đội một lúc, hắn vẫn không buông tay, cô cười, thẳng thắn tiến lên hai bước, cơ thể lung linh gần như dán lên người hắn, nhỏ giọng dụ dỗ: "Phó tiên sinh, tôi tặng anh đồ bảo vệ, anh không có mặc à?"

"Vứt rồi."

A Yên thờ dài, lắc đầu: "Anh thật là khiến tôi không bớt lo. Thôi vậy..." Cô chỉ bị hắn nắm một tay, tay còn lại thì vòng ra sau lưng hắn, ôm lấy eo hắn: "Muốn hẹn sao?"

Phó Phùng Kỳ trầm mặc.

A Yên vẫn nhìn hắn, miệng lầm nhảm: "Một, hai, ba." Tiếng thứ ba đếm ra, cô mỉm cười: "Xem ra, anh là không thấy quan tài không đồ lệ....can đảm lắm, tôi thích."

Phó Phùng Kỳ thả cô ra, lùi về sau một bước, mặt vẫn không có biểu hiện gì, đáy mắt lại sáng lên khác thường: "Hoắc Yên... Cô cái gì cũng không biết."

A Yên trả lời: "Anh muốn tôi biết cái gì, anh cứ nói."

Phó Phùng Kỳ lạnh nhạt nói: "Cô sẽ không thể được toại nguyện."

A Yên hứ nhệ: "Tôi có thể toại nguyện không, dựa vào bản lĩnh của tôi, anh có thể gánh được không, dựa vào năng lực của anh....nhưng mà anh thật sự thua không được." Cô ngừng một chút, suy ngẫm nhìn hắn đánh giá: "Không có anh ở sau lưng làm chỗ dựa, Chu Sở Sở làm sao dám đến hoa chân múa tay với tôi? Nhưng mà anh, không có tài lực của công ty... Anh cũng chẳng là cái thứ gì."

Phó Phùng Kỳ nhíu mày: "Cô đây là uy hiếp?"

A Yên thừa nhận: "Đúng vậy, chính là uy hiếp. Lấy tâm can bảo bối của anh ra uy hiếp, nếu như như thế này vẫn chưa đủ trọng lượng, thì thêm vào một người em trai ruột của anh, một đứa em trai tiện nghi, có được hay không?" Cô ôm tay, nghĩ một hồi, lại nói tiếp: "Anh chính thức viết một bức thư, chính là viết anh bị ép, ép phải nuốt nước mắt bán mình, sau đó gửi cho tôi, cầu xin tôi lên giường với anh, đây là cái tôi muốn."

Phó Phùng Kỳ lạnh lùng nói: "Hại người không lợi mình."

A Yên đáp: "Mục đích của tôi không liên quan gì anh, anh chỉ cần làm theo chỉ thị của tôi." Nói xong, cô không quay người bỏ đi, cúi đầu không biết là đang nghĩ cái gì, qua một lúc, thì ngẩng đầu lên: "Phó tiên sinh, nghe nói... Lúc nhỏ, anh đã từng ôm tôi?"

Phó Phùng Kỳ lại cau mày.

A Yên nhếch miệng, cười một cái: "Không có gì, chỉ là muốn hỏi thôi."

Đã từng như người thân với nhau, cuối cùng lại là hung thù bức chết "cô ấy".

Thế gian hiểm ác, hiểm ác nhất....cũng không bằng lòng người.

*

Về đến nhà, A Yên chúc ba mẹ ngủ ngon, rồi về phòng.

Trong phòng tối đen, ánh trăng chiếu xuyên qua cửa sổ len lỏi vào phòng, có một bóng dáng ngồi trong góc tường, bóng dáng mông lung, không thấy rõ khuôn mặt.

A Yên đóng cửa phòng, sau đó mở đèn.

Thiếu niên ôm đầu gối, trán dề lên cánh tay, ra là ngủ rồi.

Kể từ hôm sinh nhật đó, Tô Lương trực tiếp làm khách không mời mà đến, hần giống như là tìm được một nơi tỵ nạn tạm thời, mỗi cuối tuần sẽ đến hai lần, lúc nào cũng là đêm khuya mới đến, lúc bắt đầu thì gọi điện thoại cho A Yên ra bên ngoài tiểu khu đón hần, sau này bảo vệ quen mặt hần rồi, chỉ nghĩ là đại tiểu thư yêu đương với tên nhóc nghèo, không dám để cho người nhà biết, nên không làm khó hần, để cậu đi vào.

Hần cũng không cần A Yên mở cửa, trực tiếp leo lên từ ban công.

Mỗi lần đến, nguyên nhân không phải là cùng đám thanh niên xấu xa bên ngoài đánh nhau, bị thương đầy mình, thì cũng là cùng cha dượng đánh nhau, vẫn là bị thương đầy mình.

A Yên ngoại trừ đưa cho hần hộp y tế ra, thì không thêm quan tâm hần ra sao.

Tô Lương không để ý, hần ngủ trên đất, có mền thì đắp mền, không có mền thì dùng quần áo đắp lên người.

Hần cũng không phải là người nhiều chuyện, A Yên thu dọn tài liệu cũng được, soi gương cũng được, hần đều không lên tiếng, thường hay ngây ngốc, thỉnh thoảng lại nhìn điện thoại.

Tình huống như vậy kéo dài một khoảng thời gian rồi.

Độ hảo cảm của cậu từ 0 tăng lên 25, tăng trưởng ổn định.

Tô Lương luôn ngủ không sâu, sau khi A Yên mở đèn, qua mấy phút, hần lập tức thức giấc, ánh sáng chiếu vào làm đau mắt, hần chớp chớp mắt, nhìn rõ người ở cửa, thì ngẩn ngơ.

Người đó trên người mặc dạ phục màu đỏ, xa xa còn có thể ngửi được mùi của rượu và nước hoa.

Hần không được tự nhiên bèn dờ mắt đi.

Đội A Yên bỏ túi xách tay và chìa khóa xuống, hần đột nhiên nói: "Cô đã một tháng không có đi học."

A Yên nhìn hần: "Cho nên?"

Tô Lương lạnh nhạt đáp: "Cô không đọc sách sao?"

A Yên nói: "Cậu tự quản bản thân cho tốt đi."

Sau đó, hần cũng không trả lời, cho đến khi A Yên tắm rửa xong đi ra từ phòng tắm nối liền với phòng ngủ, trên đầu quấn khăn, hần lại nói: "Gần đây Phó Phùng Kỳ gặp phải phiền phức."

"Tôi biết."

Tô Lương chau mày, đang muốn im lặng, nhưng nhin không được mở miệng: "Cô phải cẩn thận hấn...."

Nói được một nửa, thì điện thoại reo.

Hấn cầm lên xem, không có bất máy.

Qua một lúc, điện thoại vẫn reo.

Tô Lương đứng dậy, không biết làm sao, không muốn nhận điện thoại trước mặt A Yên, đi ra ban công: "Là em."

Trong điện thoại, truyền ra giọng của Chu Sở Sở: "Tô Lương, anh... Vì sao không nghe điện thoại của em?"

Tô Lương mặt không cảm xúc, trực tiếp hỏi: "Em nghĩ xong chưa?"

Chu Sở Sở sững sốt: "Chuyện gì?"

Tô Lương vẫn bình tĩnh nói: "Lần trước tôi hỏi em, em ruốt cuộc thích ai, em nghĩ xong chưa?"

Đối phương không có trả lời.

Cách nhau con đường cùng không gian xa xôi, chỉ còn lại tiếng hít thở của hai người.

Tô Lương nói: "Cúp máy đi."

"Khoan đã." Giọng nói Chu Sở Sở mang theo oan ức: "Tô Lương, em là quan tâm anh, để ý anh."

"Tôi muốn nghe, không phải là cái này."

Kết thúc cuộc trò chuyện.

Tô Lương đi trở vào, nhìn thấy A Yên mặc một bộ áo ngủ tơ lụa mỏng cột dây, ngồi soi gương, hấn không khỏi đỏ mặt, dời mắt đi chỗ khác.

Hấn đứng dựa vào tường, qua một lát, thì nói: "Này."

Cô không có trả lời.

Tô Lương cũng quen rồi, nhìn mặt đất, mới hỏi: "Lúc trước... Cô thích tôi hay là Phó Lộ Bạch?"

Vẫn không có trả lời.

Tô Lương ngẩng đầu: "Tôi hỏi cô ---"

A Yên nói: "Tôi chỉ thích khuôn mặt của tôi."

Tô Lương xì một cái.

Lại qua một lúc, hấn lại lên tiếng: "Hoặc Yên, giúp một việc tôi đi." Ngược mắt, hấn có chút ngẩn người, nhìn mặt của cô gái đang đắp mặt nạ đen xì, lắc đầu: "Không phiền phức đâu."

"Cậu nói đi."

Tô Lương do dự một chút, bước lên hai bước, quay người qua: "Tôi đánh nhau với người ta, lưng bị chém một dao, không chảy máu nữa, cô xem giúp tôi vết thương có nặng không?"

A Yên nói: "Được thôi."

Kéo áo sơ mi hấn lên, nhìn một cái.

Thiếu niên rất ốm, thân hình quá mỏng manh, đường eo tinh tế, da lộ ra tình trạng trắng nhợt, ngón tay cô chạm vào vết thương mới kín miệng kia, xuyên qua một tầng da mỏng, dễ dàng chạm vào đến xương.

A Yên dùng móng tay mô tả chiều dài vết thương: "Tạm được, không cần khâu."

Cơ thể Tô Lương run rẩy, đột nhiên kéo áo xuống, tức giận hỏi: "Cái gì mà nóng vậy?"

A Yên khó hiểu nhìn hấn, ngón tay sờ lên má đỏ ửng của hấn: "Tay của tôi.... còn không bằng cậu nóng mặt, cậu la cái quỷ gì."

Tô Lương từng sờ.

Chỉ là, ngón tay sao?

Mới nãy rõ ràng cảm giác được một loại nhiệt độ nóng bỏng, xuyên qua da đi vào trong máu.

Hắn đột nhiên nhặt áo khoác ở trên đất lên, một câu cũng không nói, quay người đi ra ban công, quen cửa quen đường rồi, nên men theo ban công leo xuống, sau đó nhẹ nhàng nhảy xuống, ngã lên cỏ.

Hắn cúi đầu đi ra ngoài.

Vừa rồi, không hiểu sao nóng nên...

Là trái tim hắn sao.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 5 - Chương 55-3: Trường học nhất bá (11)

Editor: Hua Shenyu

Beta: Cà ri

Trong phòng, A Yên kéo rèm cửa lại, tự đắp mặt nạ cho mình, rồi nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lão Cổ Đồng nói: "Kí chủ, độ hảo cảm của Tô Lương đạt đến 40 rồi."

A Yên "ừ" một cái, không có phản ứng nhiều.

*

Gần đây, công ty nhà mình xảy ra chuyện.

Điểm này, Phó Lộ Bạch cảm giác được.

Sắc mặt của anh càng ngày càng nghiêm trọng, giữa trán luôn u sầu không dứt.

Ngay lúc này, hắn cũng bất lực.

Ngoại trừ hắn ra, còn có một người, cũng vì chuyện này mà lo lắng không nuốt trôi cơm.

Tám giờ sáng.

Phó Phùng Kỳ ăn sáng xong, chuẩn bị ra ngoài.

"Anh hai." Giọng nói rụt rè.

Phó Phùng Kỳ cầm lấy áo khoác của âu phục, quay đầu nhìn thiếu nữ, ánh mắt dịu dàng, mỉm cười: "Sao thế?"

Chu Sở Sở đi đến trước mặt: "Anh hai, chuyện bên công ty... Tình hình có phải rất tệ không?"

Phó Phùng Kỳ cau mày: "Ai nói với em?"

Chu Sở Sở lắc lắc đầu: "Cái này không quan trọng, có thật là rất nghiêm trọng không?"

Phó Phùng Kỳ thờ dài, vuốt tóc của cô: "Không cần suy nghĩ nhiều, có anh ở đây."

Trong lòng Chu Sở Sở đau xót, gần như muốn bật khóc: "Em không nỡ nhìn anh khổ sở như vậy. Nếu như em có thể giúp được gì cho anh, anh nhất định phải nói với em." (Đm, ghét nhất mấy kiểu bạch liên hoa này, giúp cái gì chứ.....ngoài khóc ra còn làm dc cái beep gì nữa.)

Phó Phùng Kỳ cười: "Cô bé ngốc."

Ra khỏi nhà, ngồi vào trong xe.

Xe hơi từ từ lăn bánh cách xa dần cửa lớn Phó gia.

Sắc mặt của Phó Phùng Kỳ dần dần trầm lắng, tay luồn vào túi áo, sờ vào tấm bạc không biết đã bị hấn vôn về biết bao lần, do dự rất lâu, vẫn là lấy ra.

Dấu son môi in trên đó, mùi hương đã tản đi rồi.

Nhưng cũng vô dụng, hấn vẫn còn nhớ mùi hương đó, nhớ được mặt mày sáng rỡ của cô gái đó, lời nói hung hăng của cô ấy.

Có một câu nói, Hoắc Yên nói đúng.

Hấn thật sự thua không được.

Phó Phùng Kỳ không có cách nào tưởng tượng, trong tương lai không lâu nữa, nếu như công ty thất bại trong tay của hấn, nếu như tất cả những thứ thuộc về hấn bị người ta cướp đi, biệt thự, siêu xe, tiền bạc và quyền lực, chỉ còn lại chút tiền miễn cưỡng sống...hấn cũng không quan tâm, có thể bắt đầu lại từ đầu, mười năm hai mươi năm, hấn tin tưởng, dựa vào năng lực của hấn, cuối cùng sẽ trở lại đỉnh cao của giới kinh doanh.

Nhưng mà, công ty phá sản mang lại đả tích cùng nhục nhã, ba của hấn liệu có thể chịu nổi không?

Còn có... Sở Sở.

Phó Phùng Kỳ nắm chặt tay, vẻ mặt càng lạnh lùng.

Người phụ nữ đó đã hung hăng đến vậy, đợi đến lúc tập đoàn Phó Thị triệt để sụp đổ, đến lúc đó hấn như cá nằm trên thớt đợi người ta xẻ thịt, Sở Sở phải làm sao?

Hấn không thể bảo vệ cô.

Nghĩ đến điều này, vừa mới nghĩ đến... Hấn đưa tay lên, ấn vào chỗ lồng ngực.

Bất lực sợ hãi.

Chỉ kẻ yếu đuối mới có cảm giác này, hấn vốn cho rằng đời này sẽ không có cơ hội ném trái.

Hấn không đánh cược được.

Vừa đến công ty, thư kí nhìn thấy hấn, dường như nhìn thấy vị cứu tinh, vội vàng chạy lại: "Phó tổng, ngài cuối cùng cũng đến rồi. Giám đốc Trương cũng muốn từ chức----"

Phó Phùng Kỳ dừng bước: "Giám đốc Trương."

Thư kí thở dài: "Đúng vậy, thư từ chức để trên bàn của ngài."

Giám đốc Trương là một trong những nữ giám đốc ít ỏi cấp cao của công ty, còn là lão công thần năm xưa cùng ba hấn lập nghiệp, nếu như bà ấy cũng bỏ đi, vậy thì chuyện kinh doanh của công ty sẽ không tốt, hoặc là sẽ tung ra tin đồn nhảm, có dùng bao nhiêu tuyên bố chính thức và thông cáo truyền thông, cũng không trấn áp nổi.

Phó Phùng Kỳ hỏi: "Giám đốc Trương đâu rồi?"

Thư kí nói: "Bà ấy đang ở phòng làm việc của mình."

"Gọi bà ấy lên đây."

"Vâng ---"

"Đợi đã."

Thư kí dừng lại, quay người thối lui nhìn hấn.

Phó Phùng Kỳ đột nhiên cảm thấy một trận ứa oái, chớp mắt: "Để tôi tự đi."

Giám đốc Trương là một người phụ nữ gần năm mươi, đứng sau bàn làm việc, đang thu dọn vật dụng riêng tư của mình, nghe thấy tiếng gõ cửa, ngừng đầu lên, nhìn thấy người thanh niên đứng ở cửa, không ngoài dự tính: "Tiểu Phó tổng, mời vào."

Phó Phùng Kỳ hỏi: "Vì sao?"

Giám đốc Trương bình tĩnh trả lời: "Tôi cho rằng lí do từ chức ở trong thư đã đủ, tôi mệt rồi, tiền kiếm cũng đủ rồi, giờ muốn nghỉ hưu."

Phó Phùng Kỳ nói: "Bác cháu ta đều biết, đây thật sự không phải nguyên nhân." Hắn im lặng, lạnh nhạt nói tiếp: "Ngay cả bác cũng không tin, công ty có thể vượt qua ải này."

Giám đốc Trương đột nhiên cười: "Không, tiểu Phó tổng, cậu hiểu lầm rồi." Bà ngồi xuống ghế, ánh mắt thẳng thắn: "Thực ra, nói với cậu cũng không sao. Những năm này, ta vẫn luôn không kết hôn, cậu cũng biết."

Phó Phùng Kỳ không lên tiếng.

Giám đốc Trương thở một hơi: "Tôi có quen một người, một người....phụ nữ." Bà nheo mắt, giọng nói đổi thành vô cùng dịu dàng: "Vì cô ấy, tôi cuối cùng có thể thành thật đối diện với bản thân, đối diện với định hướng tình dục của mình."

Phó Phùng Kỳ không ngờ tới đây sẽ là đáp án.

Giám đốc Trương lắc đầu: "Tôi đã quyết định rồi, tôi sẽ xuất ngoại, đến đất nước cho kết hôn đồng tính hợp pháp, tìm kiếm một nửa của tôi. Tiểu Phó tổng, nhiều năm như vậy rồi, tiền tôi kiếm được, đời này dùng không hết, bạn rồn nửa đời người, tôi muốn sống cho mình một lần, mong cậu hiểu cho."

Phó Phùng Kỳ tìm không được lý do để từ chối. Hắn nhếch miệng, trầm mặc vài giây, rồi nói: "Mạo muội hỏi một câu, cô gái bác quen, tên là gì?"

Giám đốc Trương ngạc nhiên nhìn hắn, dường như nghi ngờ sao hắn lại hỏi như vậy, nhưng vẫn trả lời: "Amanda".

Quả nhiên.

... Lại là cô ta.

Phó Phùng Kỳ gật đầu với bà, đi ra ngoài, đi vào trong thang máy.

Về đến phòng làm việc, hắn đóng cửa, đứng trước cửa sổ sát nền nhà, mặt căng thẳng, qua rất lâu sau, hắn cảm điện thoại trên bàn, nhìn dãy số trên tấm cạc, bấm gọi.

Đối phương bắt máy rất nhanh: "Phó tiên sinh, cuối cùng cũng nghĩ thông rồi sao?"

Phó Phùng Kỳ lạnh nhạt cười: "Tôi phải bội phục cô rồi, Hoắc tiểu thư, cô thật là tài giỏi, ngay cả nữ giới cũng bị cô thu phục."

"Cái này có gì mà tài giỏi? Anh gọi điện thoại cho tôi không phải nhận thua à, tất cả các giám đốc nam độc thân và góa vợ bên cạnh anh đều bỏ đi hết rồi, tiếp theo là giám đốc nữ, anh còn chưa chịu thua... Nghe nói, mẹ anh mất sớm, ba anh một mình ở nước ngoài?"

"Hoắc Yên."

Trong điện thoại, cô gái dịu dàng cười hai tiếng: "Anh hung dữ cái gì chứ? Anh nhìn xem tôi rất có đạo đức, tôi vẫn còn nhắc nhở anh trước...thật đó, anh muốn đấu tiếp, cuối cùng khẳng định là cả nhà phân tán nghèo túng thất bại, không tin thì thử đi."

Phó Phùng Kỳ lạnh nhạt nói: "Cô không đắc ý được đâu."

Đối phương không quan tâm: "Tôi hiểu ý anh rồi, tạm biệt..."

"Tôi mai bây giờ, nhà của tôi."

A Yên bật cười: "Cái này nghe được nè. Đừng có quên, viết lá thư nói là anh bị ép... Mai gặp, Phó tiên sinh."

*

Buổi tối, Phó Lộ Bạch đưa Chu Sở Sở ra ngoài xem phim đến mười giờ tối, tăng thêm lộ trình quay về, ít nhất đến hừng đông mới về được đến nhà.

Phó Phùng Kỳ một mình ở trong phòng, ánh mắt lạnh lẽo, nhìn đồng hồ treo trên tường.

Bây giờ năm phút, chuông cửa vang lên.

Hắn nói: "Vào đi."

A Yên ăn mặc rất xinh đẹp, áo thời thượng váy ngắn, mặt trang điểm.

Dường như mỗi lần xuất hiện, không cần biết trong trường hợp nào, cô luôn trang điểm tươm tất, không biết cho ai xem.

Phó Phùng Kỳ nhếch miệng: "Trễ năm phút."

A Yên nói: "Ra cửa đụng mặt một người, dây dưa một lúc... Nhưng mà không sao, chín giờ diễn đàn của trường mới mở cổng bình chọn hoa khôi của trường, chúng ta vẫn còn hai tiếng, đến vẫn kịp." (Biết gặp ai không?)

Phó Phùng Kỳ nói: "Một tiếng năm mươi bốn phút."

A Yên liếc hắn, xòa tay ra: "Thư đầu hàng tên thật của anh đâu? Đưa cho tôi."

Phó Phùng Kỳ cởi áo khoác của âu phục.

A Yên vẫn kiên trì: "Đưa thư ra trước..... nếu anh thật sự không muốn viết, tôi dần xếp thoáng một chút, anh chính miệng thừa nhận, anh thật tình là bắt đắc dĩ bán thân cho tôi, nhanh lên."

Phó Phùng Kỳ bình tĩnh nói: "Tôi không thể lên giường với cô."

A Yên ngạc nhiên mất vía, từ trên sofa nhảy dựng lên, nhìn chăm chăm vào phía dưới hắn: "Anh, anh cũng dứt mất rồi hả? Không thể nào được, tôi cho người nhìn anh chăm chăm... Đều tại anh, đem đồ bảo vệ tôi tặng vứt bỏ, sao anh lại tùy hứng như vậy, tôi là người duy nhất trên thế giới không mong anh xảy ra chuyện....."

Phó Phùng Kỳ nói: "Bệnh thần kinh."

A Yên trừng mắt: "Anh mới bệnh thần kinh." Nói rồi, cúi đầu suy nghĩ một chút, vỗ vỗ ngực: "Không sao hết, vẫn ổn được, hiện đại khoa học phát đạt, có thể tìm cái khác thay thế.....anh thích dương vật của chó hay của hươu?"

Phó Phùng Kỳ nghe không nổi nữa rồi, nói: "Không có đứt, nhưng mà cũng không thể làm với cô."

A Yên nghe thấy hắn nói "không có đứt", một lòng lo lắng cuối cùng cũng buông xuống, rồi lại nhìn hắn một cái, cười nói: "Đang yên ả, anh dọa tôi làm cái gì? Phó tiên sinh, anh thật nghịch ngợm, đợi chút nữa tôi trừng phạt anh."

Mặt Phó Phùng Kỳ vô cảm, lạnh nhạt nói: "Tôi ngoài cô gái là Sờ Sờ ra, đối với phụ nữ nào cũng không có cảm giác."

A Yên vẫn nhìn hắn, nhìn một lúc, cười ra tiếng.

Phó Phùng Kỳ chau mày: "Cô cười cái gì?"

A Yên chỉ lắc đầu.

Phó Phùng Kỳ hừ lạnh: "Cô nghĩ là tôi gạt cô? Đã có cô gái khác thử rồi, coi như cô coi sạch, quý trước mặt tôi, tôi cũng không có cảm giác với cô."

A Yên cho hắn một ánh mắt "anh dường như đang chọc tôi."

Phó Phùng Kỳ vẫn muốn nói.

A Yên nói: "Anh trước khoan nói." Cô thuận tay vứt túi xách. Cởi nút áo gió, cởi hắn ra, sau đó từ từ đi đến bên giường, ngồi xuống: "Phó tiên sinh, anh thật là người hài hước."

Mặt Phó Phùng Kỳ lạnh lùng.

A Yên cười yếu ớt, rồi cởi áo, nghiêng đầu liếc xéo hắn một cái, phong tình vạn chủng: "Tây Thiên bán Phật Đồng tử kim thân ngàn năm tôi còn phá được, anh..." Khoe môi giương lên, ánh mắt nhẹ nhàng, mang sương mù, nhìn vào mặt của hắn: "... Anh tính toán cái gì. Đến đây nào!" (mn biết ai ko???)

Phó Phùng Kỳ nói: "Hoặc Yên, đến lúc đó cô tôi cũng khó mà--"

A Yên không còn nhẫn nại nữa, vỗ vỗ lên giường: "Chỉ cần cái đó vẫn còn, dù là anh liệt dương ba mươi năm, tôi cũng có thể chữa khỏi cho anh." Cô đá văng giày, nằm lên giường, ngược mắt nhìn hắn, dịu dàng nói: "Phó tiên sinh, đến đây nào... Tôi chữa bệnh cho anh."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 56: Trường học nhất bá (12)

Editor: Dương Thùy

Beta: Cà ri

Bóng đêm mê ly.

Bên trong phòng căn nước tất cả cuồng nhiệt tình triêu, Phó Phùng Kỳ từ lúc mới đầu bị động chịu đựng biến thành chủ động đòi lấy, mãi đến tận thời khắc quan trọng nhất, cô gái thoát ra rồi đi, để lại bờ vai của hắn không cho hắn tới gần, sau đó bám vào thối hơi nóng bên tai hắn, thấp giọng nói: "Cầu xin tôi."

Đòi này hắn chưa từng hận qua một người như thế.

Phó Phùng Kỳ cau mày, vừa mở miệng cổ họng ách ách khàn khàn: "Đừng nghịch."

A Yên nói: "Không đùa anh, tôi nói thật lòng, mau cầu xin tôi."

Phó Phùng Kỳ cắn răng.

Đây là một cuộc đối đầu không tiếng động.

Mái tóc đen của hắn ướt nhẹp, mồ hôi nóng rục từ trán lăn xuống.

Hai gò má A Yên ửng hồng, ánh mắt vẫn bình tĩnh mà thanh tĩnh, bình thần rơi trên mặt hắn.

Cuối cùng, Phó Phùng Kỳ nhắm mắt lại cánh tay dài duỗi ra nắm vòng eo mảnh khảnh của cô gái, kéo vào trong lồng ngực mình, trong giọng nói mang theo sự thù hận mà căng giống như giấu kín độ ẩm khó có thể nhẫn nại, nung đến trái tim đều đau: "... Cầu xin cô."

A Yên cười một tiếng, ôm lấy hắn: "Phó tiên sinh, lúc này mới ngoan, tôi thích nghe giọng đàn ông kêu."

Phó Phùng Kỳ hừ lạnh: "Cô bớt tranh cãi đi."

"Mới không muốn." A Yên vừa cười, vừa thở dài một tiếng: "Duyệt qua vô số người, cực kỳ hiếm thấy có người đàn ông mà tôi theo đuổi thừa nhận mình vô năng, Phó tiên sinh, tôi nhất định phải khích lệ anh, anh rất đặc biệt, có cá tính."

Phó Phùng Kỳ nhún nhún búng nói: "... Nói đã đủ chưa? Cô đến cùng thế nào mới bằng lòng cảm miệng?"

A Yên nói: "Hai điều kiện, anh phải đáp ứng tôi a."

Phó Phùng Kỳ không lên tiếng.

A Yên thêm một câu: "Không liên quan đến người nhà, công ty, cùng cô gái anh yêu thích."

Phó Phùng Kỳ vẫn trầm mặc.

A Yên liền lại bắt đầu kể lể: "Anh nhìn anh xem, ngoài miệng nói thật dễ nghe, chỉ có cảm giác đối với thân thể một người, còn không phải không tới mười phút liền bị đánh toi bởi rồi hả? Thủ thân Như Ngọc ba mươi năm, anh phải nỗ lực chống đỡ 15 phút, sau này đối với Chu tiểu thư cũng có câu trả lời thỏa đáng... Đương nhiên, tôi cũng không có ý kiến, cơ thể này, càng thành thực càng đáng yêu, tôi thích người vừa mạnh mẽ vừa đối với tôi -- "

Phó Phùng Kỳ nhắc nhở: "Tôi đồng ý với cô."

A Yên mỉm môi nở nụ cười: "Thật sự?"

Phó Phùng Kỳ đặt cô ở dưới thân, lặp lại một lần: "Tôi đồng ý với cô, cho nên cảm miệng lại."

A Yên biết nghe lời: "Ồ."

Vòng thứ nhất kết thúc.

Thư dịp Phó Phùng Kỳ ở một bên thở dốc, A Yên đứng dậy rót nước, dư quang khéo mắt quét đến trên tường, kém năm phút đồng hồ vừa vận tám giờ.

.....còn lại một giờ.

Tính cả thời gian trên đường về, chỉ còn khoảng bốn mươi phút.

A Yên sẵn sàng để lại cho người đàn ông năm phút đồng nghỉ ngơi, uống xong nửa chén nước, mở miệng: "Phó tiên sinh, nghỉ ngơi tốt rồi sao?"

Phó Phùng Kỳ hai tay chống đỡ ở phía sau, ngồi dậy.

A Yên nói: "Tôi muốn nói điều kiện."

Phó Phùng Kỳ không tiếng động mà nhìn cô.

"Cường bức tôi."

Ba chữ vừa thốt ra, Phó Phùng Kỳ kinh ngạc trừng mắt nhìn cô.

Hắn ít khi lộ ra vẻ mặt như thế, bình thường tâm tình chập chờn rất ít, kinh ngạc thông thường đều không, không nói đến khiếp sợ đến vô cùng, không biết nói cái gì cho phải.

A Yên nhìn thấy phản ứng của hắn, cười nhạo: "Lừa anh thôi."

Phó Phùng Kỳ cau mày, lắc đầu.

"Chính xác hơn mà nói, làm bộ cường bạo tôi."

Phó Phùng Kỳ trầm mặc ba giây, hít sâu một hơi nói: "Hoặc Yên, tôi không biết đầu óc cô xảy ra vấn đề gì, hành vi của cô căn bản không có bất kỳ ý nghĩa gì -- "

A Yên hừ một tiếng, giả bộ oan ức: "Làm sao không ý nghĩa? Phá thân xử nam của anh, từ bây giờ anh đã từ là con trai ba mươi tuổi biến thành đàn ông ba mươi tuổi, không đáng để kỷ niệm sao?"

Phó Phùng Kỳ tức giận đến đau dạ dày.

A Yên đứng lên đi về phía hắn, cánh tay mảnh khảnh quần chặt cổ của hắn: "Đến đây đi, không còn nhiều thời gian, quay lại bắt đầu hiệp hai -- ủy khuất anh cực khổ, lát nữa bữa khuya nhớ ăn nhiều hơn một chút."

Thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu, ngọt ngào như lời tâm tình bên gối, chỉ có đáy mắt cái kia một nụ cười lấp lánh, bán đi ý nghĩ chân thật trong lòng cô gái.

Nhưng cũng là ý cười như có như không kia... Trong phút chốc, khiến cho hắn thất thần.

Phó Phùng Kỳ cụp mí mắt xuống.

A Yên dụ dỗ: "Tôi nói thật, Phó tiên sinh, anh chủ động một chút...." Âm thanh cuối cùng bị nuốt giữa răng môi.

A Yên nhú mày.

Mới vừa rồi, mặc kệ thân mật cỡ nào, bọn họ trước sau rất hiểu nhau, ngầm tránh hôn môi cái phân đoạn này.

Cho nên, Phó Phùng Kỳ đột nhiên hôn tới, cô không đáp lại, chỉ chớp mắt đánh giá hắn, giống như đang thưởng thức một món đồ chơi mới.

Khi hôn môi, A Yên chưa bao giờ nhắm mắt.

Nhưng Phó Phùng Kỳ không nhìn nổi, hàm hồ nói: "Nhắm mắt."

A Yên: "Không muốn."

Phó Phùng Kỳ không tức giận, chỉ thấp giọng hừ một tiếng, cơ thể bắt đầu động.

*

Hiệp hai kết thúc, đang chờ bắt đầu hiệp thứ 3, bỗng nhiên chuông báo thức reo lên chói tai, chỉ chốc lát sau liền vang vọng cả phòng.

Hai người trên giường đồng thời cả kinh, A Yên lập tức nhảy xuống, cầm điện thoại di động lên nhìn, vẻ mặt thay đổi thật nhanh, nhanh chóng ấn tắt chuông báo, sau đó lung ta lung tung mặc quần áo lên người.

Phó Phùng Kỳ hỏi: "Có chuyện gì?"

A Yên nói: "Tuyển chọn hoa khô bắt đầu rồi."

Phó Phùng Kỳ ngăn ra: "Tuyển chọn hoa khô cái gì?"

A Yên lung tung mặc quần áo vào, lại bắt đầu xỏ giày: "Diễn đàn trường học bắt đầu bỏ phiếu bình chọn hoa khô giảng đường, tôi phải về nhà chú ý động thái mới nhất.... thật ngại quá, Phó tiên sinh, xem ra tôi sai rồi." Cô liếc mắt nhìn đồng trên tường, thờ dãi: "Tôi vốn tưởng rằng hai giờ ba lần tính thế nào cũng đủ, không nghĩ tới anh lại tự nhận mình vô năng, cũng không nghĩ tới lần đầu khai trai lại anh dừng, kéo dài như vậy.... thật xin lỗi, không nên coi thường anh."

Phó Phùng Kỳ mắt lạnh nhìn cô vội vội vàng vàng rời đi, lắc đầu, ung dung thông thả bắt đầu mặc quần áo.

*

A Yên từ trên lầu vọt tới dưới lầu, không đợi quản gia mở cửa mà chính mình trực tiếp mở cửa đi ra ngoài, không ngờ trước mặt va vào người thiếu niên

đang cúi đầu lấy chìa khóa.

Phút chót yên tĩnh.

Phó Lộ Bạch nhìn chằm chằm A Yên quần áo xốc xếch, trang dung ngổn ngang, trong đầu ngàn vạn bay tán loạn, trước sau cũng không thể hình thành khái niệm rõ ràng. Mà cô gái phía sau hẳn, lại thẳng tắp trừng mắt nhìn đối phương, môi động mấp máy mấy lần, yểu hâu như giống bị cái gì ngăn chặn, không phát ra tiếng.

Lâm thời bọn họ quyết định không xem phim đêm, nhưng làm sao cũng không nghĩ tới, về đến nhà, vậy mà lại sẽ gặp được tình cảnh quỷ dị như thế, nhìn thấy người không nên xuất hiện ở đây vào buổi tối.

A Yên nói: "Không có thời gian, phiền lòng nhường đường."

Hai người kia đứng tại chỗ không nhúc nhích.

A Yên nhú mảy, từ bên cạnh người Phó Lộ Bạch lách qua, mới vừa đi xuống một bậc thang, tay bị người nắm lấy, quay đầu lại đối diện với đôi mắt đen lạnh lùng của Phó Lộ Bạch.

Phó Lộ Bạch hỏi: "Em đến đây làm gì?"

A Yên không dây dưa với hắn, nói thẳng: "Đến phá thân xử nam ba mươi năm của anh cả anh. Vừa lòng sao?"

Phó Lộ Bạch không buông tay, trái lại giữ càng chặt.

Sắc mặt Chu Sở Sở tái nhợt, biểu hiện ngơ ngác, giống như nhìn thấy quái vật gì...dần dần, cặp mắt kia tụ lại hơi nước mông lung, quả thật đầm đìa đáng yêu.

Môi của cô nhúc nhích: "Không... Không thể. Anh hai sẽ không, anh ấy sẽ không!"

A Yên nở nụ cười có lòng tốt giải thích một câu: "Hắn là vạn bất đắc dĩ bán mình cho tôi, tinh thần tự mình hi sinh đáng khen. Được rồi, tôi thật sự phải đi rồi, cuộc thi hoa khôi đang kêu gọi tôi -- "

Phó Lộ Bạch căng cứng nhìn chằm chằm cô, mở miệng: "Là em." Hắn dừng lại, giọng cao lên nói: "Là em đối phó tập đoàn Phó Thị, là em đang giờ trò quỷ."

A Yên nói: "Đúng vậy, là tôi, là tôi đều là tôi, phiền chết đi được." Về mặt của hắn cùng Chu Sở Sở giống như gặp phải quỷ, cô không cao hứng: "Có chuyện nói, không nói cút."

Nước mắt Chu Sở Sở lăn xuống, run giọng nói: "Cô, sao cô có thể làm như vậy? Chỉ ý có tiền, muốn làm gì thì làm, cô... " Cô nói lên lời, che miệng, nước mắt rơi không ngừng, xoay người chạy vào, chạy hai bước liền dừng lại.....ngay phía trước, Phó Phùng Kỳ đứng ở trên cầu thang: "Anh hai..." Hai chữ, chứa đựng rất nhiều tình cảm không cách nào mở miệng.

Mọi người đến đông đủ.

A Yên liếc nhìn thời gian trên điện thoại, thật sốt ruột, bỗng dung ném bỏ tay Phó Lộ Bạch sau đó cầm ngược lại tay hắn, chỉ nghe răng rắc một tiếng.. tay Phó Lộ Bạch lấy hình dạng kỳ quái buông xuống, sắc mặt của hắn trắng bệch, trên trán toát ra mồ hôi lạnh, gắt gao cắn chặt môi, nhin xuống tiếng kêu đau trong cổ họng.

"Đã nói rồi không có thời gian, anh cũng không nghe." A Yên trừng mắt nhìn hắn, chuyển hướng hai người khác, khẽ mỉm cười: "... Còn có cô, Chu tiểu thư, có tiền xác thực không nên muốn làm gì thì làm, nhưng là đối với các người -- rõ ràng hưởng thụ danh lợi mang đến tất cả, trước mặt người khác thì giả bộ thanh cao, nhưng trên thực tế thì so với ai khác đều sợ hãi mất đi của cải -- đối với loại người như các người, tiền thật có thể muốn làm gì thì làm."

Phó Phùng Kỳ lạnh nhạt nói: "Được rồi. "

A Yên hừ một tiếng, ý cười mang theo một vết trào phúng: "Lúc trước, các người ngay cả đường sống cũng không chịu cho tôi, mỗi người bỏ một đao muốn đưa tôi đi, bây giờ lại sợ, muốn tôi cho mấy người mặt mũi sao? Nằm mơ giữa ban ngày, tỉnh táo lại đi." Cô nói thật nhanh mấy câu này xong, điện thoại đột nhiên reo lên, cô nhận máy, đặt ở bên tai, mới vừa nghe xong vài câu, bỗng nhiên lao xuống thang, thật cao hứng chạy về phía xe của mình: "... Bắt đầu rồi? Tôi lập tức tới ngay, chờ đó."

Bỏ lại mấy người rơi vào trầm mặc.

Cuối cùng, Chu Sở Sở lấy dũng khí, nhìn người đàn ông cách đó không xa: "Anh hai... có phải là thật không?"

Phó Phùng Kỳ không chần chừ, trên mặt không có cảm xúc dao động, gật đầu.

Chu Sở Sở cắn môi, nước mắt rơi như trân châu rơi xuống, cô vô ý thức lắc đầu: "Tại sao? Tại sao..." Nói đến lúc sau, đã sớm khóc không thành tiếng, bỗng chốc xoay người, chạy về phía hoa viên. (muốn có người đuổi theo chứ gì...)

"Sở Sở!"

Phó Lộ Bạch nhìn bóng lưng thiếu nữ, lại quay đầu lại liếc nhìn anh cả sắc mặt vẫn lãnh đạm như trước, đuổi theo.

*

A Yên ở trong nhà Trì Trì thương lượng xong kế hoạch vận động của tuần tới, về đến nhà đã qua 12 giờ rạng sáng.

Một bóng người bỗng nhiên từ ven đường lách mình đi ra ngăn ở trước xe.

A Yên giãm phanh lại.

Tô Lương.

Trước khi ra khỏi nhà, hần liền đến, thấy cô muốn ra ngoài, còn hỏi muốn đi đâu, cô ăn ngay nói thật, hần sầm mặt lại, trầm mặc rất lâu đột nhiên mở miệng: "Đừng đi."

Cô đương nhiên sẽ không nghe.

Khi mở cửa, hần từ phía sau ôm lấy cô còn nói: "Đừng đi."

A Yên mất một chút sức lực mới thoát khỏi hần.

Vì vậy, đến Phó gia mới muộn mấy phút.

Không nghĩ tới cả một buổi tối rông rã hần cũng không rời đi.

Tô Lương đứng ở trước xe, dưới ánh trắng sắc mặt hần trắng xám, gần như cùng ánh sáng màu bạc hòa làm một thể, chỉ có một đôi mắt thật đẹp u ám mà thâm thúy, con ngươi nơi sâu xa quang ảnh luân phiên, tràn ngập hơi thở nguy hiểm.

A Yên ngồi ở trong xe không có ý định xuống.

Giống co năm phút đồng hồ, Tô Lương hai tay bỏ vào túi áo xoa người rồi đi.

*

Cửa tiệm đồ ăn vặt trước cổng trường luôn là khối phong thủy bảo địa.

Ví dụ như những sinh viên chọn đến cửa hàng vào buổi sáng thật may mắn khi chứng kiến một sự kiện lớn của trường học, ai ai cũng hưng phấn như trúng xổ số năm trăm vạn.

Đầu tiên Phó Lộ Bạch một trong những giáo thảo, tới đây mua một bình nước khoáng.

Hai phút sau, một người giáo thảo khác, có danh xưng mỹ nhân Tô Lương cũng trình diện, nhưng không có mua đồ, hần mặt mày âm trầm trực tiếp hướng Phó Lộ Bạch đang cầm bình nước khoáng đi tới, sau đó đột nhiên không kịp chuẩn bị, một quyền trực tiếp đánh tới.

Trong nháy mắt thấy máu.

Kính mắt của Phó Lộ Bạch rơi xuống đất.

Tô Lương không cho hần thời gian thở dốc, bay lên đập một cước về phía bụng hần: "Con mẹ nó...mày cướp bao nhiêu người con gái của tao mới đủ?!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 5 - Chương 57-1: Trường học nhất bá (13)

Editor: Cà ri

Thích xem náo nhiệt là bản tính trời sinh của con người. Mặc kệ người tròn cuộc là ai, chỉ cần có người đánh nhau, xung quanh khẳng định có quần chúng ăn dưa vây xem chuyện tốt, càng đừng nói tới lần này đánh nhau chính là hai giáo thảo....chính xác mà nói, là Tô Lương đơn phương đem Phó Lộ Bạch đánh, ra tay hoàn toàn không nề mặt mũi, căn bản là muốn đánh cho chết.

Tin tức này rất nhanh chóng lan chuyền khắp trường, khán giả trong mọi góc ngách đều chạy tới, vây chặt cửa hàng bán đồ ăn vặt đến một giọt nước cũng không lọt, chủ tiệm không biết nên đau đầu hay nên cười.

Kính của Phó Lộ Bạch bị vỡ một bên mắt kính, hấn ngồi dưới đất, xoa vết máu trên khóe miệng, nheo mắt lại nhìn đối phương: "Tô Lương...Con mẹ nó cậu điên rồi."

Tất cả mọi người đều biết, Phó giáo thảo xuất thân nhà giàu, giáo dưỡn rất tốt, xưa nay chưa từng nói tục.

Hắn vừa dứt lời, mọi người xung quanh đều hít vào.

Mọi người hưng phấn đến nỗi không dám chớp mắt.

"Tao điên rồi....." Tô Lương từ trên cao nhìn đứng nhìn hắn, trong đôi mắt dài nhỏ xinh đẹp che kín tơ máu hồng dữ tợn, sắc mặt tái nhợt, mang theo sự hận thù khắc sâu tới tận xương: "Thì cũng do mày ép tao điên! Phó Lộ Bạch, mày từ nhỏ có được còn chưa có đủ nhiều sao?! Mày có gia đình hoàn mỹ, có ba mẹ yêu thương, ở trong ngôi nhà giống như cung điện, sống những ngày tháng thiếu gia của mày. Còn tao có cái gì? Cái gì cũng không có..... mày còn muốn đến cướp người con gái của tao, một lần lại một lần, tao hận không thể giết chết mày....."

Phó Lộ Bạch lại ho khan, hít sâu một hơi, từ dưới đất bò dậy: "Tôi không hiểu cậu đang nói cái gì. Còn gia đình của tôi...." Hắn cười lạnh, nhìn chăm chăm thiếu niên tràn đầy địch ý: "Nếu như không có mẹ của cậu, tất nhiên sẽ hoàn mỹ, trong lòng cậu rõ ràng."

Tô Lương xiết chặt hai tay, tiến lên một bước.

Phó Lộ Bạch không lùi không tránh, một tay buông xuống bên người, một tay thì sửa lại cổ áo.

Đối mặt với Tô Lương, hắn trời sinh liền có một loại cảm giác ưu việt hơn người, cho dù dưới tình huống như vậy..... hắn bị thương bị thương không nhẹ, khóe miệng dính máu, ánh mắt nhìn về phía đối phương, vẫn bình tĩnh mà lạnh lùng, ánh mắt cũng từ khiếp sợ ban đầu chuyển thành xem thường.

Tô Lương cười lạnh.

Hắn hận mỗi một người trong Phó gia, đặc biệt là Phó Lộ Bạch.

Tuổi tác xấp xỉ hắn, nhưng lại có tất cả những điều mà hắn (TL) mong muốn, gia đình hoàn mỹ hòa thuận, ba yêu thương, lớn lên trong hoàn cảnh cực tốt, Chu Sở Sở.... còn có, Hoắc Yên.

Chỉ cần một cuộc điện thoại của Phó Lộ Bạch, cái cô gái mọi chuyện đều không để trong lòng kia, liền sẵn lòng bỏ xuống tất cả, tha thứ toàn bộ, trở lại bên cạnh hắn.

Điều hắn mong mà không được, Phó Lộ Bạch lại dễ dàng có được tất cả.

Tô Lương nhớ lại chuyện tối qua.

Suốt cả một đêm, những hình ảnh kia đều quanh quẩn trước mắt hắn, quên đi không được.

Lúc hắn đến Hoắc gia, A Yên đang muốn ra ngoài, vừa đi vừa nói chuyện điện thoại: "Tôi bây giờ đang đi, đứng, qua vài phút sẽ tới..... Anh ở trong phòng chờ tôi? Được, anh thật ngoan, đừng quá dẫn vật..... trước khi chúng ta xuân phong ba lần, anh ngàn vạn phải bảo trọng."

Điện thoại cúp máy.

A Yên nhìn thấy hắn, mặt không đổi sắc: "Tôi đi rồi, cậu đừng có động tới mỹ phẩm của tôi."

Tô Lương nhớ tới đôi câu vài lời vừa nghe được: "Muộn như vậy còn đi đâu?"

A Yên nói: "Phó gia."

Tô Lương cảm thấy rùng cả mình, từ đầu ngón tay thấm vào làn da, theo mạch máu nhanh chóng lan tràn khiến cho cả người hắn không cách nào nhúc nhích: ".....Cô đến đó làm gì?"

A Yên nhìn hắn, ngữ khí không dao động nhiều nói: "Ngủ."

Sợi dây căng thẳng trong lòng Tô Lương bị chặt đứt, máu tươi tung tóe: "Cô có bệnh sao? Hắn đã sớm nói không thích cô, người hắn thích là Chu Sở Sở, cô còn tới đó chịu kinh thường làm gì? Hắn gọi điện cho cô, cô liền tự mình đưa đến cửa? Cô không cảm thấy mình như vậy....."

A Yên không kiên nhẫn nói: "Ai quan tâm hắn thích ai, tôi lại không sống với hắn, xuân phong ba lần, theo như nhu cầu mỗi bên. Cậu tránh ra, tôi còn phải chú ý cuộc tuyển chọn hoa khôi của trường, thời gian là vàng bạc."

Vừa vịn tay nắm cửa, bên hông căng thẳng, sau lưng thỉnh thoảng dán lên lồng ngực hắn, nhiệt độ nóng rực từ cơ thể thiếu niên theo quần áo xâm nhập vào người, hai cánh tay của hắn gắt gao siết chặt lại eo của cô, không chịu buông lỏng chút nào.

Tim hần đập thật nhanh.

Một nhịp lại một nhịp, thật sống động mà mãnh liệt như thế.

"Đừng đi."

A Yên quay đầu lại, liếc mắt nhìn hần.

Về mặt Tô Lương quật cường, ánh mắt trong đêm tối giống như bùng cháy: "Hoắc Yên, cô đừng đi..... chúng ta cách xa bọn họ một chút, không được sao? Tôi không tranh đoạt nữa, tôi trời sinh mệnh tiện, không so sánh được với Phó Lộ Bạch, tôi không nghĩ tới cuộc sống giống của hần nữa, tôi không tranh giành Chu Sở Sở với hần, chúng ta ngay....."

"Chúng ta không cái gì cả."

Tô Lương ngẩn ra, màu máu từ khuôn mặt đẹp trai kia nhanh chóng mất hết.

A Yên thần nhiên nói: "Tôi đã sớm nói với cậu, cô gái trước kia thích cậu, đã chết rồi. Nếu cậu áy náy, ngày lễ ngày tết, đốt nhiều thêm hai nén nhang, người chết như đèn tắt, nghĩ nhiều, cũng không ý nghĩa gì. Còn tôi..... Đêm dài năm mộng, tôi không muốn mỗi ngày vì tính mạng gốc rễ của hần mà lo lắng, nửa đêm nằm mơ cũng sợ hần gặp chuyện may. Mau tránh ra, đừng cản đường tôi."

Cô đẩy hần ra, vội vàng rời đi.

Nhìn bóng lưng kia, tâm tình rất tốt.

Bỏ lại hần một thân một mình đứng trong bóng tối.

Cái gì hần cũng không tranh nổi Phó Lộ Bạch.

Có lẽ chưa từng có chuyện gì trong nháy mắt, giống như giờ phút này, hần thực sự lộ ý nghĩ giết người, muốn cùng người cướp đi tất cả từ trong tay hần kia, ngọc nát đá tan, cùng đến chỗ chết.

Cũng trong nháy mắt này..... Hần đột nhiên cảm thấy, hần thật sự thích một người.

Một người mà hần từng nhục nhã, tổn thương, bị hần coi thành kẻ thù, cô gái mà hần muốn trả thù.

Sớm đã biết. Vậy may của hần luôn xui xẻo vô cùng.

Tô Lương hoàn hồn, nhìn thiếu niên bình tĩnh nhặt kính vỡ lên, xoay người đi về hướng ngược lại với hần, đột nhiên nói: "Tao sẽ không nhường cho mày."

Thân hình Phó Lộ Bạch dừng lại, quay đầu lại nhìn hần.

Tô Lương nói: "Hoắc Yên là của tao, ai cướp, tao sẽ không bỏ qua cho người đó, cùng lắm thì cá chết lưới rách."

Phó Lộ Bạch nửa ngày không lên tiếng, qua thật lâu, giống như cảm thấy quá mức, hần châm chọc cong khóe môi, hỏi: "Đây là lý do mà ban ngày ban mặt cậu phát điên sao? Cậu bị cận thị hay là đần độn?"

Tô Lương lạnh lùng nhìn hần.

Phó Lộ Bạch cười lạnh: "Tô Lương, Hoắc Yên nói không sai, cậu thật sự là cái đồ ngu ngốc. Rõ ràng cái gì cũng không biết, nhưng lại giả bộ ra đáng...." Hần giơ tay lên, sờ soạng vết thương trên mặt, ý cười càng châm chọc: "Hôm qua, tôi mang Sở Sở ra ngoài, lúc trở về vừa vặn gặp được Hoắc Yên."

Tô Lương cau mày, nhất thời không phản ứng kịp.

Phó Lộ Bạch lại cười lạnh, lắc đầu, rời đi.

Quần chúng vây xem thất vọng thờ dài, cho rằng lần này là vở kịch lớn trường học, không nghĩ cứ như vậy kết thúc không rõ ràng.

Ai biết Phó Lộ Bạch đi hai bước rồi đột nhiên lại dừng lại.

Đối diện, có một cô gái tóc dài phát phối đang chạy như bay về phía này, vừa chạy, vừa thở hồng hộc kêu lên: "Anh Lộ Bạch, Tô Lương.... Đừng đánh, không cần đánh!"

Ngữ khí vô cùng lo lắng.

Trong chốc lát, Chu Sở Sở đã chạy đến bên người Phó Lộ Bạch, nhìn hần bộ dáng mặt mũi bầm dập, đau lòng không thôi, còn chưa nói, nước mắt đã rơi xuống trước: "Anh sao rồi? Đau không?"

(khóc, khóc, khóc..... tui cũng khóc được nè, cứ mỗi lần edit đến CSS là tui cũng muốn khóc TT.TT)

Phó Lộ Bạch lắc đầu: "Không có gì?"

Chu Sở Sở dậm chân, nhìn Tô Lương phía sau hắn, ánh mắt phẫn nộ, nói: "Tô Lương, sao anh lại đánh anh ấy? Tay anh Lộ Bạch bị thương, cho dù anh thắng cũng không về vang gì, anh biết không! Cho dù sinh nhật của anh, em không trải qua cùng anh..... Em cũng đã xin lỗi anh rồi, hơn nữa cũng không phải lỗi của anh Lộ Bạch..... Anh hơi quá đáng rồi!" (????!!!!)

Tô Lương nhú mày, lạnh lùng nói: "Ai nói là bởi vì cô mới đánh hắn?" Hắn nhìn Chu Sở Sở, lại nhìn Phó Lộ Bạch mà cô che chở, thế nhưng không có một chút tức giận nào, cười giễu cợt: "Thì gia cô chọn hắn. Vậy cũng tốt.....Chu Sở Sở, sau này cô giám sát chặt chẽ Phó Lộ Bạch chút, đừng để hắn nửa đêm gọi điện, để người của tôi đến nhà hắn ngủ với hắn, tôi không đánh phết hắn đã là quá nhẹ, còn có lần tiếp theo, tôi sẽ không để yên cho hắn!"

Hắn vốn là thiếu niên bất lương từng trải, một câu nói cuối cùng, ngữ khí kia bừa bãi đến cực hạn.

Mọi người vây xem khâm phục phát ra tiếng.

Một đám người tròng lớn hai mắt, ánh mắt nhìn trên người Tô Lương, Phó Lộ Bạch cùng Chu Sở Sở bồi hồi bất định, chỉ cảm thấy đưa trong tay quá lớn, vậy mà một ngum không nuốt vào được.

Má ơi, bọn họ nghe được cái gì?

Này này chuyện này.... cũng quá nóng hổi rồi, nếu đăng Weibo nhất định sẽ hot a.

Chu Sở Sở ngậy ngậy cả người, ngo ngác nhìn hắn: "Tô Lương.... anh, anh nói cái gì vậy?"

Tô Lương mím môi, giọng nói lạnh lùng: "Chuyện tốt bạn trai cô làm ra, cô đi mà hỏi hắn."

Phó Lộ Bạch lại lắc đầu, hờ hững phun ra ba chữ: "Bệnh thần kinh."

Đúng lúc này, trong đám người, có người kêu lên một tiếng: "Xã đoàn tà giáo thiếu nữ bất lương lại bơi tới đây rồi!"

Lực chú ý của mọi người lập tức rời đi chỗ khác.

Chỉ thấy một đội ngũ chỉnh tề từ cổng trường đi ra, dẫn đầu phía trước là A Yên, dáng người cao gầy xinh đẹp, làm người khác chú ý nhất.

Phía sau có hai chàng trai cao lớn giờ cao cờ lớn tiền phong kéo phiếu, phía sau nữa thì chia làm hai hàng, một hàng là nữ sinh, một hàng là nam sinh, đều mặc đồng phục hội viên cổ quái.

Đám người kia vừa đi, vừa phân biệt hai bên nam nữ hô khẩu hiệu.

"Tất cả chúng sinh đều là mây bay, chỉ có duy nhất chị Yêu của chúng tôi mỹ nhân thịnh thế!"

"Ngày hôm nay các bạn đã bỏ phiếu chưa? Nhanh bỏ phiếu, bỏ phiếu!"

"Tất cả chúng sinh đều là mây bay, chỉ có duy nhất chị Yêu của chúng tôi mỹ nhân thịnh thế!"

"Lên mạng bỏ phiếu, số mười Hoắc Yên, người tốt cả đời bình an!"

.....

Đội ngũ mệnh mông cuồn cuộn, sau khi từ cửa đi ra ngoài, đi vòng quanh đại lộ một vòng, khẩu hiệu kêu gọi vang động trời, căn bản không để ý đến ánh mắt khác thường của người qua đường.

Trước cửa cửa hàng, các học sinh giống như đã quên mất vở kịch lớn vừa nãy, một đám châu đầu ghé tai, xì xào bàn tán.

(Cái tà giáo kiểu này đến sau khi về thế giới thực vẫn có, mà n9 còn buồn bực vì không được vào giáo ý chứ ha ha.)

"Là tôi nhìn nhầm rồi sao? Có phải đội ngũ của bọn họ lại nhiều hơn rồi không?"

"Mới vừa bắt đầu có hơn mười người đi, má ơi, bây giờ có hơn trăm người rồi."

"Không hổ là đệ nhất tà giáo bên trong các giáo."

"Hoắc Yên làm gì mà mặc như người mẫu catwalk show quần áo, lác lư khắp nơi?"

"Cậu không nhìn thấy trong tay cô ấy giờ là cờ nhỏ sao?"

"Mẹ nó, lá cờ nhỏ gì?"

"Cậu đến gần một chút là có thể nhìn thấy, mặt trên viết vài chữ..... nhìn tôi nhiều xinh đẹp, chọn tôi chọn tôi!"

".....Tinh thần của Hoắc đại tiểu thư thật sự không sao chứ?"

"Không biết, tôi chỉ biết năng lực tẩy não không phải mạnh bình thường, dù sao không một người nào bên trong cái xã đoàn kia bình thường cả."

"Không phải lúc trước cậu cũng lết lút tới xin ra nhập chứ?"

"Mẹ nó, cậu không nói chuyện sẽ chết người à? Cảm miệng?"

"....."

Đội ngũ bơi đến cuối con đường rồi lại quay về.

Tô Lương ôm tay, đứng một bên nhìn, đột nhiên bật cười, đi về phía bọn họ.

Phía sau, có người nhỏ giọng nhắc nhở hắn: "Tô Lương, cậu đừng đi qua, sẽ bị đánh đó, những người kia đều chết rất thảm."

Tô Lương không có nghe.

Đội ngũ được nghiêm chỉnh huấn luyện dừng lại trước cổng trường, trong cổng có mấy người đi ra, họ bắt đầu phát truyền đơn kéo phiếu cho người qua đường, trong tay Tô Lương cũng bị nhét một tấm.

Cúi đầu nhìn xuống, mặt trên là ảnh chụp chân dung của A Yên, cô gái cười đến tự tin long lanh, ở trên đầu tờ giấy có một hàng chữ "Số mười Hoắc Yên, cần một phiếu của bạn, người tốt cả đời bình an".

Thật không biết khiến người khác nên khóc hay nên cười.

Trong đội ngũ có người nhìn thấy hắn, hung dữ mở miệng: "Kia không phải Tô Lương sao? Họ Tô, mày còn có mặt mũi tới đây sao? Hương vị ớt cay lần trước như thế nào?"

Tô Lương mặc kệ người kia châm chọc khiêu khích, chỉ nhìn cô gái dẫn đầu cười.

Mẹ nó, cô thật sự cầm một lá cờ nhỏ.

"Hoắc Yên."

A Yên nhìn về phía hắn: "Có chuyện gì?"

Tô Lương đi đến phía trước, trầm mặc một lát, bỗng nhiên cúi người, nhẹ nhàng hôn môi cô gái một cái.

Một trận yên tĩnh.

A Yên nhú mày, đột nhiên găm mạnh lên giày của hắn: "Là người được đề cử nào phái cậu đến phá hư chiến thuật của tôi?"

Tô Lương bị ấn đau, hít một ngụm khí lạnh: "Cái gì chứ? Chiến thuật cái gì?"

A Yên lạnh lùng nhìn hắn, giọng ồm ồm lên trước mặt hắn, chỉ thấy mặt trái thế nhưng cũng có viết chữ..... Tinh thần trong mộng của các bạn, số mười Hoắc Yên, chọn tôi chọn tôi!

"Có đôi tượng có tai tiếng, sẽ ít đi rất nhiều nam sinh bỏ phiếu cho tôi." A Yên nhú mày, ngắm nhìn người đứng trước của hàng đồ ăn vặt, ánh mắt dừng lại trên người Chu Sở Sở trong nháy mắt, thản nhiên nói: "Tôi dựa vào bản lĩnh của mình kéo phiếu, cậu lại đến phá hư đại kế của tôi, tôi mới mặc kệ có xoát độ hảo cảm của cậu hay không, đánh cậu không thương lượng."

Tô Lương đã quen với chuyện đối phương ăn nói linh tinh rồi, cũng không cảm giác có cái gì không đúng, mở tay ra: "Đưa cho anh."

A Yên nhìn hắn.

Tô Lương nói: "Tờ truyền đơn cho anh, anh phát giúp em."

A Yên không trả lời, bỗng nhiên nghiêng người về phía trước, nhẹ nhàng ngửi một cái, không biết đang ngửi cái gì, cuối cùng nói: "Hừm, không phải nói láo." Xoay người lại, hỏi một người nữ sinh một chồng truyền đơn, thấp giọng nói: "Ồ ký túc xá nam bên kia tạm thời không có ai phát, cảm ơn cậu, bù lại buổi tối tôi cho cậu một túi ngũ." "

Tô Lương nhìn cô xoay người, lại mang theo xã đoàn đi mất, tiếp tục vừa đi vừa hô khẩu hiệu, không coi ai ra gì.

Khóc môi chẳng biết lúc nào đã cong lên, tâm tình cũng trở nên thoải mái.

Cô gái này a.....

Cũng không biết nên nói cô cái gì mới tốt.

Luôn tự mình tùy hứng, sống ở trong thế giới của chính mình, niềm vui, nỗi buồn, giá trị và đạo đức của người khác, không liên quan gì đến cô.

Tô Lương cầm theo tờ rơi, đi về phía ký túc xá nam

*

Buổi chiều ngày hôm đó, trên trang chủ diễn đàn trường cùng thiếp ba đồng thời nổ tung, có ít nhất năm bài đăng trên trang chủ, có liên quan đến sự kiện đánh người trước cửa tiệm đồ ăn vặt.

Một trong những bài thảo luận nóng nhất, tiêu đề như sau:

Tô Mỹ Nhân và phó học bá thật sự đánh nhau rồi! Lần này là sự thật!

Thủ Lâu:

Tôi tận mắt nhìn thấy, ngay tại cửa hàng nhỏ, lúc đó có rất nhiều người ở đó, mẹ nói trận đánh này bọt máu bay tứ tung a, tôi nhìn cũng sững sờ sững sờ!

Lầu hai:

Tiêu đề bịa đặt, Rõ ràng là Tô Mỹ Nhân treo đôi phương lên đánh, đánh xong còn chạy tới cùng Hoắc yên tranh công, tôi tận mắt nhìn thấy, bảo đảm chân thật.

Lầu ba:

Trước đây nghe được tin đồn liên quan đến hai người bọn họ thật ra là anh em cùng cha khác mẹ, tám phần mười là sự thật đi? Nghe bọn họ nói cái gì gia đình a, mẹ cậu, ba tôi...

Lầu bốn:

Cái gì cái gì? Không phải là hai nam tranh một nữ nên đánh nhau sao?

Lầu năm:

Tôi chỉ biết là, Chu XX hoa khôi của trường xác định ở cùng với với Phó học bá, lúc đó che chở hần giống như bảo vệ chồng vậy!

Lầu bảy:

Bạn gái Tô Mỹ Nhân sẽ không phải là Hoắc Yên chứ? Buổi chiều hần ở bên kia ký túc xá phát truyền đơn, giúp Hoắc Yên kéo phiếu a, thật sự là sống lâu mới thấy.

Lầu tám:

Rất tốt, cô gái ngoan ngoãn cùng nam học bá, thiếu nữ bắt lương cùng thiếu niên bắt lương, ha ha ha, dù sao tuần nam luôn xứng mỹ nữ.

.....

Bài đăng đến khoảng tầng 100, phong cách trả lời đã thay đổi.

Lầu 117:

Mẹ nó, ai TM bịa đặt chị Yên của chúng tôi cùng với tên eo lả kia ở cùng một chỗ rồi hả? Mày chờ đó, ông đây lập tức thịt mày, ngày mai sẽ mời mày uống trà.

.....

Lầu 129:

Các bạn học, bộ phận hacker khoa học kỹ thuật trạch nam của xã đoàn tà giáo thiếu nữ bắt lương đến rồi! Mọi người mau xóa bài để đảm bảo an toàn a!

Sau khi sự kiện phát sinh, ngày thứ hai, nghe nói Chu Sở Sở thông qua bạn tốt, uyển chuyển tỏ vẻ, cô bây giờ vẫn còn độc thân, cũng không có cùng Phó Lộ Bạch kết giao.

Tô Lương và Phó Lộ Bạch đối với chuyện này không có bất kỳ câu trả lời nào.

Mà một người nhân vật chính khác trong sự kiện.....

Từ đầu Hoắc Yên căn bản không vào diễn đàn, cả ngày chỉ biết giờ là cò nhỏ, mang theo tất cả toàn giáo đáng sợ nhất khắp nơi chuyển loạn, chuyên chú kéo phiếu ba mươi năm, không để ý đến chuyện bên ngoài.

Thế cho nên trong một đoạn thời gian rất dài, tất cả học sinh nội trú đều không thể thoát khỏi cái khẩu hiệu đều nhịp như một kia chỉ phôi sợ hãi, ngay cả trong mơ cũng là tuần hoàn truyền phát: "chỉ có duy nhất chị Yêu của chúng tôi mỹ nhan thịnh thế, mỹ nhan thịnh thế, mỹ nhan thịnh thế"..... Thật đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhan Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 5 - Chương 57-2: Trường học nhất bá (14)

Ngoài thư phòng vang lên tiếng gõ cửa.

Phó Phùng Kỳ không ngăn đầu: "Vào đi."

Cửa mở ra lại đóng lại.

Vẫn im lặng thật lâu.

Phó Kỳ Phùng hơi kinh ngạc, để bút xuống, ngăn đầu lên.

Phó Lộ Bạch im hơi lặng tiếng đứng đối diện bàn, bên trong vẻ mặt lộ ra một tia kháng cự. Hắn cùng người ta đánh nhau bị thương, mấy chỗ bị thương trên mặt dán băng keo, bên cạnh mắt trái có một vết thương tình tế, khóe miệng cũng sưng.

Phó Phùng Kỳ nói: "Anh nghe nói, Tô Lương ra tay trước, em..."

Phó Lộ Bạch ngắt lời hắn: "Chuyện em muốn nói với anh, không phải cái này."

Phó Phùng Kỳ nhú mày, rõ ràng nhìn thấy sự bất mãn trong mắt em trai đối với hắn, liền tựa lưng vào ghế ngồi, nhìn đối phương: "Vậy em muốn nói cái gì?"

Phó Lộ Bạch không có lập tức trả lời, yên tĩnh một lát, mới mở miệng nói: "Anh không cảm thấy mình quá đáng sao?"

Phó Phùng Kỳ nhú mày: "Anh không hiểu ý của em."

Phó Lộ Bạch lạnh lùng nói: "Anh hiểu.....anh, em vẫn cho rằng, giữa anh và em, Sở Sở càng thích anh hơn."

Phó Phùng Kỳ hỏi: "Em đến cùng là muốn nói cái gì?"

Phó Lộ Bạch hít sâu một hơi, yên lặng để ý hắn: "Anh biết rõ phần tâm ý Sở Sở đối với anh, làm sao anh có thể đối với cô ấy như vậy? Anh....sau đó em lại nghĩ, coi như Hoắc Yên ở sau lưng giờ trở xấu, nhưng cô ấy chỉ là một sinh viên đại học, một người ngu ngốc cả ngày chỉ biết kéo phiếu bình chọn hoa khôi của trường, cô ấy có thể đấu được với anh sao? Có thể làm ra ảnh hưởng gì đến công ty sao?"

Sắc mặt Phó Phùng Kỳ trầm xuống.

Phó Lộ Bạch cắn răng nói: "Tại sao anh lại muốn cùng cô ấy phát sinh quan hệ? Đến cùng là cô ấy ép buộc anh, hay vẫn là anh có ý đó....."

"Im miệng."

Phó Lộ Bạch hơi sững lại, cười lạnh.

Phó Phùng Kỳ cảm thấy hình như ngữ khí vừa rồi quá mức nghiêm khắc, vẻ mặt hòa hoãn chút: "Lộ Bạch, rất nhiều chuyện, em bây giờ không hiểu được...."

Phó Lộ Bạch ngắt lời: "Đúng, em không hiểu. Em chỉ biết là, nhiều năm như vậy, em chưa từng thấy Sở Sở đau lòng đến như bây giờ, sao anh nhẫn tâm như vậy..... Anh, anh thực sự khôn nạn!" (vừa làm chỗ này vừa dứt tóc... mất một nhúm rồi T.T)

Phùng Phùng kỳ nhắm mắt lại, khiêm chế tức giận, bình tĩnh nói: "Mặc kệ em tin hay không, anh cũng chỉ vì cái nhà này."

Phó Lộ Bạch không hề bị lay động: "Nói ra những lời này, anh không cảm thấy mặt đỏ sao? Còn không bằng anh nói, anh chính là nhìn trúng sắc đẹp

hiện tại của Hoắc Yên."

Phó Phùng kỳ nhàn nhạt liếc mắt nhìn hấn một cái.

Phó Lộ Bạch đột nhiên không dám nói tiếp, hừ lạnh một tiếng, lùi lại về phía sau mấy bước: "Nói chung, em coi như là anh tự nguyện từ bỏ Sở Sở, nếu anh có thể làm được chuyện như vậy thì không có tư cách ở bên cạnh cô ấy, sau này đến lượt một mình em bảo vệ cô ấy."

Hấn mở cửa, bước nhanh đi ra ngoài.

Phó Phùng Kỳ nhìn bóng lưng của hấn, lắc lắc đầu.

Phó Lộ Bạch từ nhỏ bị hấn và ba bảo vệ quá mức, ngấm thìa vàng mà ra đời, là thiếu gia lớn lên trong tháp ngà, chung quy là tuổi trẻ khí thịnh chưa trải qua sự đời, quá ngây thơ.

Chẳng qua, Lộ Bạch nói... cô gái kia gần đây đang làm gì?

Công ty liên tiếp xảy ra vấn đề, coi như nếu hiện tại A Yên ngừng tay, vẫn cần rất nhiều thời gian mới có thể khôi phục như cũ, chí ít phải bỏ khuyết rất nhiều chỗ trống quản lý cao cấp, không phải một ngày hai ngày có thể xử lý xong.

Liên tục nhiều ngày, Phó Phùng Kỳ mỗi ngày chỉ ngủ không quá năm giờ, thân thể cùng tinh thần đều hết sức mệt mỏi, căn bản không thời gian làm chuyện khác... Ví dụ như đi tìm Chu Sở Sở, lại ví dụ như cô gái xấu xa kia.

Lúc hấn thật sự nhớ tới, sau đó lại phản ứng, không phải là đầu óc của hấn, mà là —— Ánh mắt Phó Phùng Kỳ lạnh lẽo, đứng lên, mở cửa sổ thư phòng, để cái lạnh của gió đêm thổi qua ngấm vào da thịt.

Như vậy rất tốt.

Cuối cùng cũng coi như có thể tỉnh táo một chút.

Cái đêm nóng rực kia làm hấn mất khống chế xảy ra một hồi triền miên, âm thanh của cô gái kia trầm thấp quyến rũ ánh mắt khiêu khích, đôi môi đỏ mê người.

Không thể nghĩ.

Ngừng lại.

Phó Phùng Kỳ buồn bực đi trở về phía sau bàn, ngồi xuống.

A Yên không tìm đến hấn.

Đây vốn nên là một chuyện tốt, cô gái kia chính là cái tai họa, mỗi lần thấy cô đều không có chuyện tốt, nhưng không thấy thì hấn cũng cảm thấy vui.

Quá tà môn.

Phó Phùng Kỳ do dự một lúc lâu, cuối cùng vẫn là cầm lấy điện thoại di động trên bàn, bấm cái dây số mà chẳng biết từ lúc nào hấn đã có thể lưu loát đọc thuộc lòng dãy số này.

Tiếng chuông reo rất lâu, tắt mất.

Không gọi được.

Thật sự bận bịu như vậy sao?

... A.

Trước đây lúc không muốn gặp lại, đi tới đâu cũng đều có thể gặp được nữ ma đầu kia, hiện tại gọi điện thoại lại một mực không ai nhận được, thực sự là khó hiểu.

Đêm đó khoảng chừng mười một giờ rưỡi khoảng điện thoại di động của Phó Phùng Kỳ liên tục vang lên.

Hấn trước tiên cảm lên.....nghe ngay, nhưng vừa cảm lên lại vừa hận chính mình phản ứng quá khích.

"Phó tiên sinh? Anh gọi điện thoại cho tôi, có chuyện gì sao?"

Đáp án là, không có chuyện gì.

Hấn cũng không biết tại sao muốn gọi cuộc điện thoại này.

Đương nhiên, Phó Phùng Kỳ không thể như vậy nói, hơi hột nói sang chuyện khác: "Gần đây ắt bận?"

"Bận, đặc biệt đặc biệt bận bịu —— nói tới cái này, Phó tiên sinh, anh trước kia học đại học ở nơi nào vậy?"

"Đại học của các cô."

A Yên thật cao hứng: "Anh có còn tài khoản trong diễn đàn không? Có thể vào không? Anh cho tôi một phiếu bầu có được hay không? Tuy rằng tôi hiện tại đã dẫn trước hai trăm phiếu, nhiều thêm một phiếu nhiều một phần bảo đảm, đều là tốt đẹp."

Phó Phùng Kỳ nghĩ tới.

Vừa nãy em trai nói, cô một lòng một dạ chui đầu vào việc bình chọn hoa khôi của trường chẳng trách gần đây đều không có chút tiếng gió gì.

Phó Phùng Kỳ mở miệng, ngữ khí rất nhạt: "Hoặc tiểu thư, cô cảm thấy tôi sẽ bầu cho cô sao?"

A Yên nói: "Không bầu thì, không bầu, vậy anh gọi điện thoại cho tôi làm gì?"

Phó Phùng Kỳ cũng không biết nói thế nào.

"Tôi muốn ngủ để dưỡng da, ngày mai dậy sớm còn muốn kéo phiếu đây này, cúp máy."

Phó Phùng Kỳ lên tiếng: "Chờ đã."

A Yên hỏi: "Lại làm sao?"

Phó Phùng Kỳ trầm mặc chốc lát, nói: "Buổi tối ngày hôm ấy —— " Mặt của hắn không tự chủ đồ lên, rất vui mừng giờ khắc này chỉ là gọi điện thoại, mà không phải mặt đối mặt: "Cô nói có hai cái điều kiện, một cái khác là cái gì?"

A Yên nói: "Há, đúng, xuân phong ba lần, còn có một lần cuối cùng. Mười một giờ 50 phút, quá muộn, cúp máy."

Trò chuyện kết thúc.

Phó Phùng Kỳ dờ khóc dờ cười.

Hắn lắc đầu một cái, nằm ở trên giường, mò mịt nhìn trên đèn treo trên trần nhà.

Xuân phong ba lần.

Vậy thì là còn có một lần, sẽ lại gặp mặt.

Sáng sớm trước khi Phó Phùng Kỳ ra khỏi nhà, ở cửa tỉnh cờ thấy Chu Sở Sở.

Sắc mặt cô gái tiêu tụy, thân hình gầy yếu hơn so với trước, cúi đầu đứng ở góc tối trong tường, cô đơn mà bất lực.

Phó Kỳ Phùng đứng lại nhìn cô, trầm mặc rất lâu.

Hắn chịu đựng giáo dục, không cho hắn ở trước mặt người khác yếu thế, giải thích với em trai và Sở Sở..... đến cùng hoặc Yên đã làm gì, làm sao đem tập đoàn Phó thị ép vào đường cùng, làm thế nào ép buộc hắn lên giường, cuối cùng hắn lại làm sao..... cúi đầu bị mê hoặc.

Hắn không thể nói.

Vốn những chuyện này cũng không nên do Phó Lộ Bạch và Chu Sở Sở chịu đựng.

Chu Sở Sở nhẹ nhàng kêu một tiếng: "Anh hai."

Phó Phùng Kỳ vẫn không nói gì.

Chu Sở Sở cười khò, lẩm bẩm nói: "Em biết, có lẽ trong lòng anh có lỗi khổ tâm, em không tin là anh cam tâm tình nguyện.... nhưng mà." Ngần đầu nên, trong đôi mắt.... nước mắt trong suốt: "Em vẫn không thể chấp nhận, em cũng không thể tha thứ, đời này em cũng không thể nào quên!"

Nói xong, cô xoay người chạy lên lầu.

Phó Phùng Kỳ chần chờ một chút, đi lên, vừa tới chỗ rẽ cầu thang, lại thấy cửa một gian phòng ở lầu hai mở ra, Phó Lộ Bạch đi ra, đem thiếu nữ đang gào khóc ôm vào lòng.

Hắn (PPK) khẽ nhúc nhích khóe môi, không do dự nữa, đi ra khỏi nhà.

Công ty còn có rất nhiều chuyện chờ hắn xử lý.

Bây giờ không phải là lúc quan tâm đến chuyện nhi nữ tình trường.

*

A Yên để điện thoại xuống.

Tô Lương vừa đứng lúc từ nhà vệ sinh đi ra: "Em gọi điện thoại nói chuyện với ai vậy?"

A Yên liếc mắt nhìn hắn, miễn cưỡng nói: "Cậu còn kém nằm sấp bên cửa nghe nén, còn có thể không nghe thấy sao?"

Tô Lương nói: "Phó tiên sinh... Ai? "

A Yên cười nhạo: "Đầu óc của cậu thật sự không tốt lắm "

Tô Lương hừ lạnh một tiếng, đột nhiên nói: "... Phó Phùng Kỳ?! "

A Yên: "Bằng không cậu cho là ai?"

Khuôn mặt đẹp trai của Tô Lương biến đổi không ngừng, một lát sau hắn ôm thắm ngồi vào góc tường, tự lẩm bẩm "Tiên sư nó, đánh sai người.... làm sao em lại liên quan đến trên người Phó Phùng Kỳ, lần sau chờ tôi...."

A Yên cảnh cáo hắn: "Cậu đánh nhau với Phó Phùng kỳ tôi không ý kiến. Nhưng nếu như cậu đem Phó Phùng Kỳ đánh bị thương, tôi sẽ không bỏ qua cho cậu."

Tô Lương ghen một cậu trong ngực, quái gở nói: "Không nghĩ tới, thì ra em quan tâm đến hắn như vậy."

A Yên thẳng thắn hùng hồn nói: "Đương nhiên, nếu cậu nhất định phải đánh, thì cũng đừng đánh nửa người dưới của hắn, nếu không may bị đứt hông mất, tôi lấy cái của cậu đem gắn lại."

Tô Lương: "..... Có bệnh."

*

Năm ngày sau.

Hôm nay là đại hội trao giải hoa khôi của trường của trường.

Thực ra nghi thức này chỉ do học sinh tổ chức riêng tư, hơn nữa dưới sự yêu cầu mãnh liệt của người được đề cử là A Yên, cùng với giáo chúng bên trong của xã đoàn tà giáo nổi tiếng nhẽo nhẽo đòi hỏi, không thể không đồng ý lập sân khấu tạm thời lên.

Kết quả bình chọn hoa khôi của trường sớm đã có.

A Yên một mình một ngựa, giành lấy vị trí đầu dẫn đầu với số phiếu cuối cùng là 300 phiếu, nhận được vị trí đầu tiên.

Chu Sở Sở đành phải đứng thứ hai.

Kết quả công bố cùng ngày, bạn bè đều đến an ủi Chu Sở Sở, nói chưa từng thấy người nào LOW như A Yên vậy, không biết xấu hổ lôi kéo phiếu, không hề có một chút rụt rè nào của hoa khôi của trường nên có.

Tâm tình mấy ngày nay của Chu Sở Sở luôn sa sút, cười nhạt nói: "Minh không để ý cái này, ai thứ nhất, ai thứ hai, ai làm hoa khôi của trường, mình cũng không để ý."

Cô ngẩng đầu lên, nhìn người đang được một đám người vây vào giữa, thiếu nữ cười đến vui sướng, không tự chủ nắm chặt bàn tay nhỏ, móng tay đâm vào thịt trong lòng bàn tay.

Cô chỉ là hận.

Hoắc Yên tại sao có thể....Tại sao có thể dùng cách hèn hạ như vậy, chen ngang vào giữa cô và anh cả.

Đây là Hoắc Yên trả thù sao?

Chu Sở Sở cúi đầu, ánh mắt tối lại.

*

"Hôm nay trước không cần về nhà."

Tài xế sững sờ, từ bên trong chiếu kính hậu nhìn người đàn ông âu phục giày da: "Phó tiên sinh?"

Một tay Phó Phùng Kỳ đặt trên cửa xe, nhìn tin tức thiếp ba của trường học, lắc đầu, giống như không thể tin được hần thể mà lại xem cái loại tin tức không có dinh dưỡng này.... hần yên lặng đem điện thoại bỏ lại vào trong túi áo, do dự một lát thật lâu, rốt cuộc thờ dài nói: "Đi tới khu đại học."

"Được."

Phó Phùng Kỳ đến vị phòng học nơi đang diễn ra lễ trao giải, thì đã tiến hành đến phân đoạn hoa khôi của trường diễn thuyết.

Cô gái kia thần thái phấn khởi, đứng trên bục giảng, toàn trường chúc mừng một người đứng đầu là cô: "Các bạn học, giáo viên, chào buổi tối. Hôm nay có thể giành được chiến thắng trong cuộc tuyển chọn sắc đẹp, được công nhận là một cảnh hoa xinh đẹp nhất trường học..."

Phía sau, có người nhắc nhở: "Chị Yên, hoa hậu giảng đường, hoa hậu giảng đường, không phải một cảnh hoa."

A Yên làm như không nghe thấy, tiếp tục nói: "Điều tôi muốn nói đúng lắm, đối với sự công nhận của các bạn đã cho tôi, tôi muốn khen ngợi ánh mắt xuất sắc của các bạn."

"Đúng vậy, tôi nhiệt tình yêu thương khuôn mặt mỹ nhân thịnh thế của mình, hơn nữa sẵn sàng vì nó mà trả giá tất cả. Bởi vì, chỉ có khuôn mặt và cơ thể của bạn mới thực sự thuộc về bạn, nó sẽ bởi vì bạn vui sướng mà rạng rỡ, sẽ bởi vì bạn đau khổ mà âm ảm mất màu, sẽ bởi vì bạn không chăm sóc chu đáo mà già yếu tiêu tụy, cũng sẽ bởi vì bạn săn sóc mà hiện ra hào quang thích hợp."

"Niềm vui nỗi buồn của bạn, nó đều biết hết, đây chính là tình cảm tốt đẹp nhất mà hai bên có."

Phía dưới yên lặng như tờ.

A Yên xoay người, đối mặt với mấy hàng ghế mà hội viên xã đoàn ngồi: "Ở đây, làm người lãnh đạo xã đoàn, tôi hy vọng nhìn thấy bên trong mỗi người, đều có thể giống như tôi, yêu quý bản thân các người. Trên thế giới này, vốn là không có bất kỳ kẻ nào, bất luận thứ gì, có giá trị để các người từ bỏ tự làm tổn thương chính bản thân mình."

"Cuối cùng." A Yên nhìn một chút cái cúp hết sức qua loa kia, cười cong khóe mắt: "Tôi rất vui vẻ, cảm ơn các bạn đã trao giải cho tôi, tôi chính là xinh đẹp nhất."

Sau khi cô xuống sân khấu, qua một phút, tiếng vỗ tay vang như sấm.

Tại chỗ tà giáo xã đoàn lại bắt đầu cùng nhau kêu to khẩu hiệu "Tất cả chúng sinh đều là mây bay, chỉ có duy nhất chị Yêu của chúng tôi mỹ nhân thịnh thế!"

Phó Phùng Kỳ đứng trước cửa phòng học, thủy chung không cam lòng dời ánh mắt.

Vừa rồi khi người kia đứng trên sân khấu.... Thật sự tỏa sáng.

Thật chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 58-1: Trường học nhất bá (15)

Editor: Hua Shenyu

Beta: Cà ri

Độ hào của Tô Lương đạt đến 70.

Lão Cổ Đồng mỗi ngày nhìn thấy độ hào cảm lết lên từng chút, không nhìn được cảm thấy thật vi diệu....mấy cái thế giới trước thì cũng thôi, trước kí chủ thả bay chính mình, ít ra cũng có một khoảng thời gian nỗ lực soát độ hào cảm, nhưng ở thế giới này, kí chủ sớm đã trầm mê thành lập tổ chức tà giáo không thoát ra được, chỉ lo đối phó với Phó Phùng Kỳ cùng với kéo phiếu bình chọn hoa khôi, tiêu tốn rất nhiều tâm tư.

Đối với Tô Lương, thái độ của A Yên chỉ qua loa có lệ.

Nhưng độ hào cảm không ngừng tăng lên.

Lão Cổ Đồng hỏi A Yên là vì sao.

A Yên vẫn như cũ trả lời qua loa: "Chênh lệch một khuôn mặt."

Lão Cổ Đồng: "... Giải thích chút?"

A Yên cười, không tập trung trả lời: "Đối với dáng người đã từng biến dạng như Hoắc Yên, Tô Lương sẽ không mơ mộng đến chuyện yêu đương, nhưng mà ta có khuôn mặt mỹ nhân thịnh thế, hẳn nghĩ về Chu Sở Sở, nghĩ về mẹ và cha dượng hẳn, tất nhiên sẽ nhớ lại ta đã từng đối xử tốt với hẳn, chỉ dựa vào những kí ức đó đủ để gia tăng độ hào cảm, huống hồ hẳn luôn lết đến phòng của ta ở."

Lão Cổ Đồng dường như hiểu ra.

A Yên than thở nhẹ một tiếng, nâng nó lên: "Vi vậy, tình yêu của nhân gian, ta không tin. Nhân thế hiểm ác, lòng người luôn thay đổi, vẫn là mặt của ta là tốt nhất--- nó có lẽ sẽ lừa gạt người khác, nhưng sẽ không lừa gạt ta." Nói xong, A Yên uyển chuyển xoa mặt mình.

Lão Cổ Đồng cạn lời lắc đầu.

Nghi thức trao giải tối hôm đó, có người chụp lại bản diễn thuyết thắng giải của A Yên, nặc danh gửi một văn tình cảm cho chủ blog, còn thêm mắm dặm muối miêu tả lí lịch truyền kì của hoa khôi mới, nào là từ chuyện bị bạn trai mình bao nuôi công khai châm chọc, bị nhiều người châm chọc là con béo xấu xí, trở mình biến thành nữ thần của trường học bây giờ, sau cùng, dùng thực lực giải thích câu châm ngôn nhắm nhĩ trên đường cái kia.

Tôi của hôm nay anh không đoái hoài, tôi của ngày mai anh không với tới nổi.

Dốc lòng cỡ nào.

Đây là tát vào mặt của một trong những đám người yêu thích trò này.

Video A Yên ở trại huấn luyện lúc trước đã nổi như cồn trên mạng, lượt xem cực cao.

Rất nhanh, có người mang hai đoạn clip liên hệ lại với nhau, chỉ ra em gái mập đã từng cảm xúc mạnh mẽ diễn thuyết kia, bây giờ đã là hoa khôi đẹp nhất trường.

Sau đó, A Yên một lần nữa trở nên nổi tiếng.

Chỉ trong vòng một tháng, có ba, bốn công ty truyền thông đến trường phỏng vấn cô.

Độ hot ở trên mạng cùng với sự nổi tiếng ở ngoài trường càng tăng cao, năm nay, A Yên trở thành nhân vật nổi tiếng có sự tồn tại ảnh hưởng lớn nhất toàn trường, các hoa khôi giáo thảo khác cộng lại cũng không bằng, từ ban lãnh đạo nhà trường, xuống tới công nhân quét dọn vệ sinh, không có ai mà không biết đến nhân vật số một mưa máu gió tanh này.

Người theo đuổi A Yên lại tăng nhiều thêm, trong đó không thiếu các giáo thảo của khoa, các thanh thiên phú nhị đại trẻ tuổi trong và ngoài trường.

Tô Lương đối với cái này phiền muộn không thôi.

Cho dù sau này hẳn đích thân ở diễn đàn phát thiệp, ý nói hẳn và A Yên đã ở cùng nhau lâu rồi, mấy cái gọi điện thoại tỏ tình, tặng quà với gửi thư tình, mẹ nó biến xa một chút.

Thiệp này vừa mới đăng đã bị người mắng hơn một ngàn lần, thu được cả mớ rở gạch và trứng thối, hơn nữa càng ngày càng nhiều.

Người mắng chửi thực ra đều là người của nhóm thiếu nữ bất lương, lấy trạch nam là chủ lực, động bất động tố chất tam liên, thăm hỏi ân cần Tô giáo thảo và mẹ của hẳn.

Tô Lương tức giận, nhưng lại không thể làm gì.

A Yên vẫn luôn không quan tâm hẳn.

Tô Lương cách một ngày, sẽ treo lên ban công của Hoắc gia, A Yên không bao giờ ngăn cản hẳn, bởi vì do hẳn giúp cô phát truyền đơn, cô nói lời giữ lời, mua túi hẳn túi ngủ cho hẳn.

Cái này cùng với yêu đương cũng không khác là bao, chỉ ít, là hẳn mơ tưởng.

Ngoại trừ một điểm, A Yên đối với hẳn mãi mãi đều là có cũng được mà không có cũng được, không có thái độ quan tâm hẳn.

Ngày nào đó, Tô Lương khóa cửa phòng, mặc kệ cha dượng ở bên ngoài chửi mắng, ngấm mình trong gương...kiểu tóc Kill Smart (rất thịnh hành vào những năm 2008), quần áo lòi thối chán chường, không đành lòng đối diện.

Người trong gương, chính là một thiếu niên bất lương chơi bời lêu lổng.

Hoặc là, dùng lời nói mà A Yên đã nói, rác rưởi của xã hội.

Tô Lương không muốn tiếp tục như vậy.

Sau đó, hắn từ bỏ cuộc sống thiếu niên bất lương thâm niên, tìm một công việc, bắt đầu làm việc kiếm tiền.

Mỗi đầu tháng, hắn đều đi một chuyến đến Phó gia, lãnh tiền sinh hoạt của hắn, Phó Phùng Kỳ cũng nói mấy câu tượng trưng với hắn, chỉ là lần này, Tô Lương nhìn người đàn ông mặc đồ âu phục giày da ngồi sau bàn làm việc, sang trọng nhưng lạnh lùng, đột nhiên nói: "Không cần cho tôi."

Phó Phùng Kỳ nhướn mày, nhìn hắn.

Biểu hiện của Tô Lương so với người kia còn lạnh lùng hơn: "Sau này tôi sẽ không lấy một đồng tiền nào của mấy người nữa. Phó Phùng Kỳ....anh, còn có em trai anh, tránh xa Hoắc Yên một chút."

Phó Phùng Kỳ tự nhiên bật cười, bình tĩnh hỏi: "Cậu và Hoắc Yên, xem là quan hệ gì?"

Nét cười nhạt nhẽo như vậy, thái độ không quan tâm như vậy, đủ trình độ kích động mạnh đến thiếu niên.

Tô Lương cười lạnh lùng, lên tiếng: "Phó Phùng Kỳ, anh một tên già ba mươi mấy tuổi, đàn bà bên cạnh anh chết hết rồi sao? Đến mức lừa gạt sinh viên đại học hai mươi tuổi lên giường? Có có buồn nôn hay không?"

Phó Phùng Kỳ nhìn hắn một hồi, rồi lại bật cười: "Tôi gần đây phát hiện, hai đứa em của mình, mặc kệ là ruột thịt, hay là con hoang bên ngoài..."

Hai tay Tô Lương đập mạnh lên cái bàn làm bằng gỗ Gụ quý giá, làm cho cái ly trên bàn rung chuyển: "Anh mắng ai là con hoang?"

Sắc mặt của Phó Phùng Kỳ không thay đổi, giọng nói không tình cảm: "Một người so với một người còn ngu hơn."

Phó Phùng Kỳ ngẩng đầu, đối diện với con mắt đang tuổi trào giận dữ của thiếu niên, nhìn chăm chú vào đôi mắt có vài phần giống mình, bình tĩnh nói: "Cậu có thể đi về được rồi."

Lưng Tô Lương cứng ngắc.

Đối diện với Phó Phùng Kỳ, thuộc tầng lớp tài giỏi của tập đoàn Phó thị, có lúc cũng có cảm giác khản trương, nhưng hắn chỉ là một thiếu niên mới hai mươi tuổi. Hắn đối với Phó Lộ Bạch có thể không kiêng dè gì, còn đối với người anh trai lãnh đạm khắc nghiệt này, lại không dám lơ đãng.

Nhưng hắn không muốn bỏ đi như vậy.

Một lát sau, Tô Lương lên tiếng: "Hoắc Yên luôn nói, Hoắc Yên của lúc trước đã chết rồi." Hắn vãn về hai tay, vết nhăn trên trán in sâu, cắn răng, cất tiếng nói nhưng lại rất nhẹ nhàng: "Cô ấy có thể bắt đầu cuộc sống mới không dễ dàng rồi, đừng hủy hoại cô ấy." Câu nói sau cùng này, giọng nói gần như là cầu xin.

Phó Phùng Kỳ liếc hắn, lãnh đạm nói: "Không tiền."

Tô Lương đi ra.

Trong phòng khách, Phó Lộ Bạch và Chu Sở Sở không biết đã về đây từ lúc nào, đang ngồi trên ghế sofa xem tivi.

Tô Lương từ trong thư phòng đi ra, nhìn thấy bọn họ, mặt không cảm xúc.

Không khí như dừng chuyển động.

Bầu không khí có chút ngưng đọng.

Hai tay Tô Lương đút trong túi, thu hồi ánh mắt, đi về phía cửa chính.

Chu Sở Sở đứng dậy: "... Đợi một chút."

Tô Lương quay lại: "Có chuyện gì?"

Chu Sở Sở im lặng một lát, chậm chậm nói: "Chuyện lần trước, chắc anh đã biết nội tình...anh, anh không có gì muốn nói với anh Lộ Bạch sao?"

Tô Lương nhếch môi, ánh mắt nhìn về phía khuôn mặt lạnh lùng của Phó Lộ Bạch: "... Đánh nhầm người, nhưng tôi một chút cũng không xin lỗi, hai anh em các người cũng chẳng phải thứ tốt lành gì."

Phó Lộ Bạch lạnh nhạt nói: "Cậu cho mình là người tốt sao?"

Tô Lương nhú mày, cười đến ngả ngón: "Đúng, tôi không phải là người tốt, tôi thừa nhận--- không giống như cậu và Phó Phùng Kỳ, ngoài mặt thì giả vờ tốt bụng, mẹ nó bên trong thì thối nát mục rữa."

Phó Lộ Bạch đứng dậy: "Tô Lương, lần trước tay tôi bị thương, không tính với cậu, cậu nhiều lần khiêu khích, bây giờ ở nhà tôi, cậu không có tư cách phê phán!"

Tô Lương cười ra tiếng: "Sao hà? Muốn đánh nhau?"

Chu Sở Sở khần trương đứng dậy: "Đừng nói nữa, Tô Lương---"

Cô ta nhìn thiếu niên, đột nhiên ngẩn người, thiếu chút nữa quên mất tiếp theo cần nói gì.

Tô Lương thay đổi rồi.

Tóc cắt ngắn, tóc mái không còn che khuất mắt nữa, cả người xem ra rất thoải mái hơn nhiều rồi, ăn mặc cũng không còn giống như lúc trước... Lúc nào cũng lờ lững lết thết, phóng túng không chịu bị trói buộc.

Hôm nay, hôm nay hắn mặc áo ngắn tay màu xanh nhạt tươm tất, vạt áo bỏ trong quần, lộ ra đôi chân đặt biệt thon dài. Quần cũng không phải là loại hắn thích mặc eo thấp lỏng lẻo, mà là quần jean màu tối eo cao.

Tô Lương thiếu nhẫn nại hỏi: "Còn có gì nói nữa không?"

Chu Sở Sở kinh ngạc, lấy lại tinh thần, có chút uất ức.

Tô Lương luôn là một người rất hung dữ, khi còn ở cao trung cả ngày đánh nhau rất hăng, cô ta đều biết...nhưng hắn chưa bao giờ hung dữ đối với cô.

Đây cũng là lần đầu tiên.

Tô Lương... Thật sự đã thay đổi rồi.

Chu Sở Sở nắm chặt bàn tay, cúi đầu: "Là Hoắc Yên chủ động đến tìm anh cả ---" (má nó cái con này!!!!)

Còn chưa nói hết, tiếng giày cao gót dẫm trên đá cẩm thạch vang lên giòn giã ở cửa vào.

Mấy người đều cùng ngẩn đầu, nhìn qua đó.

Người đến dung nhan xinh đẹp, môi đỏ rực rỡ, tóc mới uốn quăn xỏa xuống vai, động tác bước đi tùy hứng, lên lên xuống xuống, chìa khóa xe cầm trong tay, tâm tình trông rất tốt.

Bầu không khí lại ngưng trệ.

A Yên nhìn thấy nhiều người trong phòng, ngẩn người, ngược lại không quan tâm, nhìn chung quanh: "Họp hội nghị gia đình sao? Phó Phùng Kỳ hắn đâu rồi?"

Tô Lương đi đến bên cạnh cô, người thấy mùi nước hoa trên người cô, tức giận đầy bụng: "Em đến đây làm gì?"

A Yên nói: "Xuân phong ba lần, Phó Phùng Kỳ nợ tôi ---- ây da, Phó tiên sinh, anh cuối cùng cũng đến rồi, tôi còn cho là anh gọi tôi đến lại không dám lộ mặt, định lừa dối tôi, vậy thì tôi sẽ không khách sáo với anh, anh không biết là tôi rất bận, mỗi ngày đều xét duyệt rất nhiều thư xin nhập hội. Anh lại không xin tôi thích anh, tôi không có thời gian cùng anh chơi trò yêu đương nhảm nhí."

Cửa phòng sách mở ra.

Phó Phùng Kỳ đứng ở cửa, y như cũ không có biểu hiện gì, chỉ có ánh mắt không làm chủ được mà dịu dàng, khóe miệng cong mang theo tia buồn cười: "Tôi lừa cô cái gì?"

A Yên nhún vai: "Tôi làm sao mà biết? Không cho phép tôi làm tổn thương linh hồn yếu đuối của anh, anh tức giận làm mình làm mẩy." Cô hất tay Tô Lương ra, đi về phía người đứng trước cửa thư phòng, tích cực kéo cánh tay của Phó Phùng Kỳ: "Phó tiên sinh, đi khách sạn không? Tôi lái xe."

Phó Phùng Kỳ nói: "Không đi."

A Yên đứng là có chút ngạc nhiên, quét mắt nhìn mấy người đứng ngây ngốc kia: "Anh có sở thích đặc biệt như vậy?"

Phó Phùng Kỳ cau mày: "Bệnh thích sạch sẽ, không thích khách sạn."

A Yên bật cười: "Anh có nhiều tật xấu thật. Rất may con người tôi rất văn minh, không bao giờ xoi mói, đi thôi." Cô kéo hắn đi lên lầu, còn không ngừng lên tiếng hối thúc: "Nhanh chút đi, Phó tiên sinh... Thêm một lần nữa, tôi cuối cùng cũng có thể không cần dây dưa, không cần lo lắng sự sống chết của anh, tôi rất bận, thật đó, về nhà còn có một đồng thư đăng ký phải xem nữa."

Phó Lộ Bạch không tin nổi nhìn bóng lưng của hai người.

Hắn kinh ngạc như vậy, không phải do A Yên ăn nói bậy bạ, mà là... Mà do người anh trai lý tính trầm ổn kia, đột nhiên nghe theo cô gái đó đi lên lầu,

hoàn toàn không có ý phản kháng.

Vì sao chứ?

Cứ cho là anh hai đã từ bỏ Sở Sở, anh ấy cũng không nên là người như vậy.

Hay là anh ấy... Thật sự mê nữ sắc?

Phó Phùng Kỳ lắc đầu, bỗng nhiên nghiêm túc hỏi: "Xã đoàn của cô chỉ có một mình cô thôi sao? Vì sao không kêu người khác đến coi?"

A Yên trả lời: "Trong thư đăng kí có một yêu cầu, là phải viết văn và vẽ ra sở trường, khen ngợi ngoại hình của tôi, tôi muốn tự mình đọc."

Phó Phùng Kỳ cười nhẹ một tiếng: "Có bệnh."

Nói thì nói vậy thôi, nhưng giọng nói lại mang theo chút.....thân mật.

Nhìn thấy ma rồi.

Đột nhiên, Phó Lộ Bạch nghe thấy âm thanh trầm thấp, kìm nén, hần quay đầu lại.

Chu Sở Sở hơi nghiêng người, răng trắng cắn vào môi, chết cũng nhìn không khóc ra tiếng, tay không ngừng đưa lên mặt lau nước mắt đang loang trên mặt, nhưng mới lau xong, lại có giọt nước mắt long lanh khác rơi xuống, vẫn không thể lau khô được.

Thực ra, cô ta cũng không biết mình khóc là vì cái gì, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu, vừa không vui vừa uất ức, còn có cảm giác đau đớn sắc bén, giống như trái tim bị vũ khí sắc nhọn xuyên thủng.

Vì sao lại như vậy?

Còn cho rằng, anh hai mãi mãi sẽ không tổn thương cô, sẽ không để người ta làm cô buồn.

Đến lúc này, anh ấy cũng giống đám nam sinh nông cạn, dễ dàng bị Hoắc Yên mê hoặc, biến thành con rối cho người ta giật dây.

Phó Lộ Bạch thấy vậy, trong lòng giận dữ, không chút nghĩ ngợi, gọi: "Anh hai!"

Người đang đi lên lâu dừng lại.

Phó Lộ Bạch đuổi theo đến bậc thang: "Anh cuối cùng là đang làm cái gì? Anh có biết cô gái bên cạnh anh là ai không? Anh làm sao mà ăn nói với ba đây hả, làm sao ăn nói với chú Hoắc đây hả? Cô ấy là Hoắc Yên đó!"

Phó Phùng Kỳ ở trên cao nhìn xuống, lạnh nhạt nhìn hần: "Đây là chuyện của anh, không cần em phải hỏi đến."

Phó Lộ Bạch nhìn hần, giống như nhìn một người xa lạ đáng ghét: "Anh làm sao mà lại thay đổi thành như vậy hả... Anh hai, tùy tiện một cô gái ngã vào lòng của mình, anh cũng nhận được sao? Vậy mà em còn cho rằng anh là người có chủ kiến."

Ánh mắt của Phó Phùng Kỳ lạnh lùng: "Em nói hết chưa?"

Phó Lộ Bạch cười lạnh nhạt: "Anh đứng ngồi ngay thẳng, tự nhiên sẽ không sợ người khác nói ra vào. Anh chột dạ cái gì?"

A Yên buông tay Phó Phùng Kỳ ra, mắt nhìn lên người Phó Lộ Bạch, mang theo không vui: "Không phải đã nói từ đầu là nuốt nước mắt bán thân sao? Làm sao mà đổi thành tôi ngã vào lòng, hần miễn cưỡng chấp nhận rồi?" Liếc sang một bên, nhìn người đàn ông cao to đang đứng bên cạnh: "Phó tiên sinh, anh nói với bọn họ, tôi là làm sao ép anh đầu hàng, không phải vì danh tiếng của tôi, thì cũng vì chứng minh trong sạch của anh..."

Phó Phùng Kỳ nhìn cô: "Là hai bên tình nguyện."

A Yên cảm thấy kì lạ: "Ai cùng anh hai bên tình nguyện? Không đúng, lần này thực sự là hai bên tình nguyện, anh anh em em, nhưng mà chuyện nào ra chuyện đó, nói có đạo lý thì, hai lần trước, tôi tuy rằng..."

Phó Phùng Kỳ nhìn thấy môi đỏ của cô mấp máy, hơi thở như hoa lan, bên tai nghe thấy lời nói, nhưng càng ngày càng không chân thực, trong hoảng hốt nhớ tới ngày đó, hần đứng bên ngoài phòng học, nhìn thấy cô gái đứng trên sân khấu trao giải thô sơ được dựng lên tạm thời phát biểu, bối cảnh cũng chẳng có gì đặc biệt, nhưng ánh mắt của mọi người lại tập trung trên người cô ấy, như sao lấp lánh.

Dù là ai cũng muốn hái trăng trên trời, là ai cũng muốn ôm lấy ánh trăng chói lóa đang tồn tại kia.

Sau đó, hần lại nói: "Là hai bên tình nguyện."

Hần không nhìn người ở dưới lầu, kéo A Yên đi lên lầu, đi mấy bước đến cửa phòng, mở cửa đi vào, đóng sầm cửa, sau đó phịch một tiếng, đem cô gái áp lên cửa, bá đạo hôn xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 5 - Chương 58-2: Trường học nhất bá (16)

Editor: Hua Shenyu

Beta: Cà ri

Cửa đóng lại.

Cứ như vậy.... đóng lại.

Ở dưới lầu, ba cặp mắt đều ngược nhìn cánh cửa chạm trổ bằng ngà voi đóng chặt.

Phó Lộ Bạch thất vọng, Chu Sở Sở bị thương, Tô Lương...chấn động như va chạm vào mảnh băng lửa, lạnh lẽo thù hận, lửa giận nóng rực, tâm tình đan dệt thành vòng phức tạp nặng nề, lại mang theo một chút mù tịt.

Sự tĩnh mịch kéo dài.

Hai tay Tô Lương đứt trong túi, là người đầu tiên có phản ứng.

Hắn không có xông lên lầu, một cước đá tung cửa, mà xoay người đi ra ngoài, đứng trong vườn hoa.

Ngược đầu lên, nhìn bầu trời xám xịt.

Hắn mơ hồ nhớ ra...trước đây đã rất lâu, đã có một người ngồi trong xe, nhìn hắn hôn Chu Sở Sở, vì vậy sinh ra một loạt sự cố, dần dần phát triển thành bộ dạng như bây giờ.

Lúc đó, tâm trạng của Hoắc Yên như thế nào?

Cũng là giống như hắn bây giờ sao?

Hận, đau nhói, khổ sở, lại không thể làm gì.

Đã từng tổn thương người đó, hôm nay đều là báo ứng lên người mình.

Trên cái thế giới này....

Thì ra, thật sự có nhân quả tuần hoàn, báo ứng.

Một tiếng sau.

*

Phó Phùng Kỳ buông cô gái ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng ra, trở mình nằm thẳng trên giường, lồng ngực thở phập phồng, con người mơ mơ màng màng, hô hấp loạn nhịp nhưng dồn dập.

Quá kịch liệt rồi.

Nhưng mà, chỉ một mình hắn cảm thấy như vậy.

Trong lúc hắn còn đang thờ đốc, A Yên đã rời khỏi giường, giống như không có chuyện gì mang giày, nhặt quần áo vứt bừa bãi trên đất, từng cái từng cái mặc vào.

Phó Phùng Kỳ nghiêng người, nhìn ánh mắt của cô, mang chút khó tin.

Cô gái tóc dài rối loạn, hai má đỏ ửng, động tác không nhanh không chậm, vô cùng ưu nhã, không nhìn thấy được bộ dạng mệt mỏi... Đây, có khác thường không chứ?

Là tay mơ động tác chưa có nhiều kinh nghiệm, Phó Phùng Kỳ không có đáp án.

A Yên mặc xong quần áo, nhìn hắn ngồi dậy, mỉm cười một cái: "Phó tiên sinh, mệt thì nghỉ ngơi đi, tôi tự về, không cần tiễn ---- đúng rồi." Từ trong túi

áo khoác lấy ra một tờ giấy, đưa cho hắn: "Anh xem chút đi, đợi anh rảnh, nhớ chuyển khoản cho tôi, tạm biệt."

Phó Phùng Kỳ nhìn số viết trên tờ giấy trắng, cau mày: "Đây là cái gì?"

A Yên trả lời: "Tiền thuốc."

Phó Phùng Kỳ cau chặt mày: "Hoắc Yên---"

"Sao nào, muốn quyết nợ?" A Yên chớp chớp mắt với hắn, rồi cười lên: "Như vậy không được rồi. Phó tiên sinh, tuy rằng tôi là vì mục đích của mình, nhưng dù sao vẫn giúp anh chữa khỏi chứng không cứng được ba mươi năm của anh, anh bình thường đến bệnh viện khám nam khoa, bác sĩ không thu tiền sao? Tôi cũng không có làm từ thiện."

Tìm Phó Phùng Kỳ mới đập bình thường lại, thì lại mất không chế: "Tôi lúc nào mà ba mươi năm..." Hai chữ tiếp theo đó, hắn cơ bản không nói ra được.

A Yên bật cười, cúi người xuống, kề sát mặt hắn, khoảng cách giữa hai người đột nhiên rút ngắn lại, hô hấp ấm áp quấn quýt lấy nhau, triền miên khó phân.

Cô nói: "Được rồi, xem ở biểu hiện lúc này của anh, ra sức rất nhiều, giảm cho anh 10% ư, số lẻ khỏi cần."

Phó Phùng Kỳ nhìn cô đi ra cửa, nói: "Tôi đưa cô."

A Yên quay đầu lại: "Không cần, tôi có lái xe đến... Phó tiên sinh, hai lần trước bá vương ngành thượng cung chơi rất vui, lần chơi cũng rất thỏa thích, mặc dù anh thế nào cũng không thích tôi, nhưng dù sao mà nói vẫn là trải nghiệm không tệ. Nhưng mà, xuân phong ba lần kết thúc, chúng ta đến đây chấm dứt, phải tạm biệt rồi."

Phó Phùng Kỳ sững sờ, bật thốt: "Cô phí tâm tư, lẽ nào không phải là vì cô có ý với tôi?"

A Yên thản nhiên trả lời: "Đúng vậy, có ý muốn ngủ ba lần với anh."

Phó Phùng Kỳ lắc đầu, bình tĩnh lại: "Không, cô muốn báo thù Phó gia, có rất nhiều cách, vì sao lại dùng cách hại người không lợi mình này? Cô đối với tôi..." Hắn trầm mặc một chút, nội tâm giãy dụa lại dày vò, cuối cùng nhẹ nhàng hỏi: "...thật sự không có tình cảm sao?"

"Tôi ngủ với đàn ông có thể có rất nhiều lý do, tình cảm không nằm trong đó." A Yên cười nhỏ nhẹ, nói với hắn: "Không cần làm khó chính mình, lãng phí trí tuệ tượng suy nghĩ lung tung, Phó tiên sinh."

Cô mở cửa đi ra ngoài, xuống dưới lầu.

Ngoài ý muốn, Chu Sở Sở vẫn ở dưới lầu.

A Yên nhìn cô ta, không nói gì.

Trong nháy mắt lướt qua, Chu Sở Sở mở miệng nói, giọng nói lạnh lùng thái độ khác với thường ngày: "Hoắc Yên, cô thỏa mãn chưa?"

A Yên dừng lại, không biết đối phương ám chỉ cái gì, dù sao đã không còn can hệ với Phó Phùng Kỳ nữa rồi, sau đó đáp lại: "Thoản mãn."

Chu Sở Sở cúi đầu, giọng nói vừa nhẹ nhàng vừa lạnh nhạt: "Cô là vì báo thù...cô cảm thấy tôi cướp anh Lộ Bạch, cướp Tô Lương, vì vậy cô cũng muốn cướp anh hai từ bên cạnh tôi."

A Yên nhìn thiếu nữ phía đối diện.

Mắt ửng đỏ, vẻ mặt u ám, cùng cô bé của ngày trước kia đáng yêu và tinh tế, ngọt ngào lại dịu dàng, hoàn toàn không giống là một người.

A Yên bình tĩnh nói: "Đã định là của cô thì mãi mãi là của cô, ai cũng không cướp được, không phải của cô, cưỡng cầu cũng vô dụng--- Chu tiểu thư, câu nói này, cô còn nhớ không?"

Chu Sở Sở ngược mắt, đôi mắt vốn trong suốt tinh khiết, đã nhuộm xấu hổ cùng thù hận.

A Yên lắc đầu: "Thành thực mà nói, Chu tiểu thư..." Cô ngừng một chút, đưa tay lên, nâng cằm nhon của cô gái, chậm chậm nói: "Đố kị là tính trời sinh, không việc gì phải xấu hổ, lúc trước cô không có loại cảm nhận này, là do cô nắm giữ được quá nhiều, không có lý do để đố kị. Tính cách con người có một mặt độc ác, đều là ở trong nghịch cảnh mới lộ ra ngoài... Ví dụ như những thứ tôi trải qua, ví dụ như những thứ cô trải qua."

*

Tô Lương vẫn ở phía trước vườn hoa.

A Yên nhìn hắn, lắc lắc chìa khóa xe trong tay: "Tôi đưa cậu?"

Tô Lương gạt đầu, chân cứng ngắc di chuyển, bước đi qua đó.

Chạy xe ra khỏi cổng lớn Phó gia.

Sự yên tĩnh kéo dài mười lăm phút, Tô Lương nói: "Tôi sẽ chứng minh cho em thấy."

A Yên liếc mắt nhìn hắn, không tiếp lời.

Tô Lương nghiêng đầu nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ xe, thấp giọng nói: "Tôi có thể thay đổi để tốt hơn, tôi sẽ chứng minh cho em thấy..." Hắn như người gỗ nhắc lại lần nữa, đột nhiên hít thở một hơi sâu, từng chữ từng chữ nói ra: "Hoắc Yên, không thể cho tôi một cơ hội sao?"

Vẫn không trả lời.

Tô Lương thất vọng nhắm mắt, giọng nói vang trong ngực, chậm chậm, phát ra đau khổ.

Xe dừng ở ngã tư nhà hắn.

Tô Lương mở cửa, xoay người lại, định chào tạm biệt, nhìn thấy ánh mắt của A Yên nhìn về phía hắn, ngăn người, quên mất muốn nói gì.

A Yên nhìn vào mắt hắn, trên mặt không có nụ cười, có vẻ bình tĩnh cùng chăm chú: "Khó chịu sao?"

Tô Lương cười khổ: "Một thù trả một thù. Lúc trước tôi đối với em thế nào, bây giờ em đối lại với tôi như vậy... Tôi biết."

A Yên lắc đầu: "Cậu bây giờ ngồi ở nơi này, cậu còn có hội chứng mình bán thân mình... Chuyện này đáng lẽ là một chuyện đáng để chúc mừng, cho nên không cần phải ủ rũ như vậy." Nhẹ nhàng thở một tiếng, khởi động xe: "Có một số người mãi mãi không có cơ hội để làm lại từ đầu."

Xe chạy đi rồi.

Tô Lương vẫn đứng yên tại chỗ, rất lâu không nhúc nhích.

Hắn đột nhiên nhớ ra lời nói của A Yên đã nói.

Cô ấy nói, cô gái tốt với hắn, thích hắn... Đã chết rồi.

*

Đi làm tròn một tháng, Tô Lương lần đầu nhận tiền lương.

Từ ở trong tiệm đi ra, bầu trời bắt đầu mưa lút phốt, hắn không có mang ô, lấy áo khoác che đầu, đi vào tiệm quà lưu niệm ở đối diện, mua một món quà, dùng hộp giấy gói tốt nhất bọc lại.

Tiền lương đầu tiên, hắn muốn cho A Yên một thứ.

Nửa tháng trước hắn vừa ý một thứ, chỉ là cạn túi, không có tiền mua.

Chị gái bán hàng trong tiệm giúp hắn gói thật đẹp, nháy mắt với hắn: "Cãi nhau với bạn gái rồi à, phải xin lỗi sao?"

Tô Lương cười: "Đúng vậy."

Đối phương trong nháy mắt thất thần.

Hắn vẫn luôn là thiếu niên dựa vào khuôn mặt mà kiếm cơm.

Người trên đường thưa thớt, hắn sợ nước mưa thấm ướt quà tặng, đem giấu trong ngực, chạy một mạch, mãi cho đến một khúc quẹo trên đường, đột nhiên có mấy tên thanh niên từ con hẻm bên cạnh nhảy vọt ra, chặn đường trước sau của hắn.

Mưa lớn dần.

Nhân quả luân hồi, luật trời đất lâu bền.

Có rất nhiều lúc, rất nhiều việc, vừa bắt đầu đã định sẵn.

Tô Lương ngã trên đất, bụng bị thương máu chảy không ngừng, màu sắc đỏ tươi, tan vào trong nước mưa, loãng thành màu hồng nhạt không bắt mắt, lặng lẽ xuôi chảy, vô thanh vô thức.

Dao rớt xuống đất, một tiếng lanh lảnh vang lên.

"Ai bảo mày đâm nó? Địch, đại ca nói cho thằng nhóc này---- một bài học, mày mẹ nó đây là giết người."

"Làm, làm sao giờ!"

"Chạy thôi, còn làm gì nữa?"

"Nhặt con dao lên! Mẹ kiếp, tụi mày bị ngu à, còn để lại hung khí gây án, trên đó có dấu vân tay! Nhặt lên, chạy nhanh thôi!"

Tiếng bước chân chạy dồn dập, từ từ xa dần.

Tô Lương không để ý vết thương đau nhức, nhấc mình lên, ngồi dựa vào tường, thở dốc.

Nước mưa cuốn theo đuôi tóc hấn rớt xuống, tùy ý ngang dọc trên mặt hấn.

Hấn sờ điện thoại di động trong túi.

Mất máu quá nhiều, hấn biết, hấn rất nhanh sẽ mất ý thức, mất đi sức lực, rồi như vậy mà ngủ mãi mãi.

Hấn chỉ còn rất ít thời gian.

Quá ít rồi, có lẽ đủ để gọi một cuộc điện thoại cuối cùng.

Sau đó, hấn dùng hết sức lực cuối cùng, bấm gọi số của người kia.

*

Tối hôm qua, trên diễn đàn của trường học có một tài khoản phụ phát một thiệp ba, có sức chửi A Yên tác phong phóng đảng, vừa cùng Tô Lương nói chuyện kết giao, vừa quyến rũ anh trai cùng cha khác mẹ của hấn, là Phó Phùng Kỳ người đàn ông thành đạt trong giới kinh doanh.

A Yên còn chưa xem bài thiệp này, Trì Trì đã mang theo hai tên nam sinh, tìm đến Hoắc gia.

"Chị Yên, tài khoản phụ này không phải mới đăng kí, đăng kí được một thời gian rồi, bọn họ..." Trì Trì chỉ tay vào hai tên nam sinh là trạch nam kinh điển dặn dò: "Bọn họ nói nhiều nhất là hai tiếng, bọn họ sẽ theo đường dẫn, lôi ra được kẻ bịa đặt kém thông minh núp lùm."

Hai tên nam sinh kia bị gọi tên rồi, mau chóng ôm chặt laptop, thề son sắt: "Đúng vậy, chị Yên, không cần biết ai tố chị, tụi em sẽ lột da nó."

Dưới ánh mắt phức tạp của ba Hoắc và mẹ Hoắc, đám người quay trở về phòng của A Yên.

Nam sinh gõ chữ lách cách lên bàn phím, một lúc lại vang lên tiếng click chuột.

Trì Trì cùng A Yên xem clip giảm cân chân thon vô cùng nổi tiếng gần đây.

Qua nửa tiếng, hai tên nam sinh châu đầu ghé tai một chút, rồi nói với Trì Trì mấy câu, mắt Trì Trì sáng rực: "Chị Yên, quả nhiên đó là Bích Trì---"

Còn chưa nói hết, điện thoại của A Yên vang lên.

A Yên nhìn số điện thoại, rồi bắt máy: "Alo."

Bên tai vang lên tiếng mưa rơi.

Mưa rơi tí tách, biết là tiếng bên ngoài cửa sổ, hay là âm thanh trong điện thoại.

Giọng nói của thiếu niên trầm thấp, nói chuyện rất chậm: "Tối đó, tôi nói....khụ, tôi sẽ không nói xin lỗi em, đến chết...cũng không."

A Yên nghe thấy được giọng hấn khác thường, đang muốn trả lời, bên kia lại vang lên tiếng ho khan.

Thiếu niên càng lúc yếu đi rồi, nhưng kì lạ là, giữa những câu chữ, lại mang theo ý cười: "Tuy rằng hơi sớm một chút, cũng không sai... Hoắc Yên." Hấn im lặng trong phút chốc, một tiếng cười bật lên: "... con nhỏ mập chết tiệt, xin lỗi."

Giọng nói đó cực kì quái lạ.

Giọng nói hơi run run, rõ ràng là cực kì đau khổ, một mực mang theo một trò đùa tình quái.

Giọng hấn lần nữa nhấc lại nhẹ nhàng, giống như than thở.

"Xin lỗi."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 59-1: Trường học nhất bá (17)

Editor: Dương Thùy

Beta: Cà ri

"Trong lòng cậu biết rõ, tôi là người tốt nhất với cậu, sẵn sàng bao dung cậu vô điều kiện...chẳng qua chỉ là đã từng."

"Nhưng làm sao đây người đó chết rồi, mà cậu chính là một hung thủ trong số đó."

Trước mắt là bóng tối không giới hạn.

Bên tai như có tiếng gió nhỏ bé vang lên, xuyên qua dòng ký ức để lại dài trong năm tháng, các chi tiết vụn vặt, thanh âm đã từng lãng quên.

"Tô Lương, tôi cho cậu tiền, ít nhất cậu cũng phải giả bộ cho giống chút!"

"Khó chịu? Cô có thể không cho a."

"Cậu --"

"Được rồi đừng giậm chân. Lại giẫm xuống nữa, sẽ bị cô đập nát mắt."

Rốt cục, một chút ánh sáng trước bình minh cũng xé rách tất cả bóng tối.

Trong hoảng hốt, hần nhìn thấy một người.

Dáng người mập mạp, khuôn mặt bụ bẫm, con mắt nho nhỏ, thỉnh thoảng sẽ xẹt qua ánh sáng hận đời, luôn dùng sự hung hăng cùng tùy hứng, che giấu tự ti và thương tổn dưới đáy lòng.

"Tôi sẽ không xin lỗi cô."

"-- đến chết cũng không."

Là giọng nói của ai, quen thuộc mà xa lạ.

Xét cho cùng, hần vẫn xin lỗi.

Trước khi tiêu hao hết tất cả hơi sức, trước khi cái lạnh giá nuốt hết một điểm ý thức cuối cùng, hần cười nói, thật xin lỗi.

Chất lỏng ấm áp từ trong mắt rơi xuống, mưa lớn như trút nước, trên mặt ngang dọc chính là nước mắt cũng chính là nước mưa, vốn không phân biệt được.

Hần đã từng cho rằng, máu của hần đã sớm lạnh, đời này sẽ không bao giờ rơi nước mắt. Cuối cùng, máu và nước mắt của hần, thì ra đều mang theo nhiệt độ nóng rực như vậy, qua làn da mỏng manh, đánh thẳng vào trái tim.

Đó là hần... Cứu rồi.

Đến cùng là xin lỗi đối với người nào đây?

Tô Lương không rõ.

Người kia trở về từ trại huấn luyện, tự tin mà xinh đẹp, mạnh mẽ mà lại hoàn hảo, căn bản sẽ không hiển lộ một câu xin lỗi rẻ tiền của hần.

Mà cái người tự ti, tùy hứng, làm bộ cứng cỏi ngang ngược Hoắc Yên kia... Có thể, đã sớm không còn rồi.

Nhưng hần vẫn là muốn nói ra ba chữ này.

Sức cùng lực kiệt, dần dần khép lại hai mắt, hần nhìn thấy cô gái kia, cô gái mập mạp, luôn có một bộ mặt hung hăng giả vờ kiên cường, nhưng trong lòng thì so với ai cũng tự ti hơn.

Thực ra, bọn họ đã từng rất giống nhau.

Hần ở trên người Hoắc Yên, có thể rõ ràng nhìn thấy chính hần.

Thế giới này chưa từng đối xử tử tế hần, nhưng hần lại đã làm gì?

Hần đem hết thảy thống khổ của hần, biến thành nỗi thống khổ trên người một kẻ đáng thương khác.

Người sống trên đời, khi đã phạm sai lầm sớm muộn cũng phải chịu trách nhiệm. Chỉ tiếc hần hiểu được điều này quá muộn, muốn quay đầu lại thì đã đi tới phần cuối của cuộc đời ngắn ngủi.

Ánh sáng trước mắt dần dần sáng lên.

Trời đã sáng... Sao?

Tô Lương mở mắt ra, trong tầm mắt là hoàn toàn là một màu trắng bạch lạnh lẽo, vách tường màu trắng, trần nhà màu trắng.. Hần không biết mình đang ở nơi nào, Thiên Đường hay là Địa ngục, hoặc là trần gian.

"Tỉnh rồi?"

Tô Lương cau mày, con mắt đau nhói dần dần hòa hoãn, trước mắt không còn là cái bóng mờ hồ trắng xóa, hần mới nhìn rõ ràng có người ngồi ở bên giường hần, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ mở ra chiếu vào người kia, cả người liền như khoát nhu hòa kim sắc quang ảnh.

Hoắc Yên.

Cô gái đang chuyên tâm gọt trái táo, dao nhỏ sắc bén lột bỏ vỏ quả táo, ung dung thong thả từng động tác, vỏ trái cây không bị đứt đoạn.

Xem ra, cuối cùng vẫn là ở trần gian.

A Yên gọt xong quả táo, cắt thành từng miếng nhỏ, ánh mắt nhìn về thiếu niên trên giường, hần sắc mặt tái nhợt môi mỏng khô nứt không có chút hồng hào, nhìn miếng táo này, không tự chủ chuyển động hầu kết.

Cô cười giễu, dùng đĩa cắm vào miếng táo, rồi từ từ đưa vào miệng mình.

Thiếu niên ngẩn người, yếu ớt mà hừ một tiếng.

A Yên hỏi hần: "Tặng cho tôi?"

Trên bàn nhỏ bên cạnh, đặt một hộp quả nhỏ, giấy bọc dính đầy máu nhìn mà ghê người, một vết lại một vết dính vào con gấu đang cầm hình trái tim trong tay.

Tô Lương không lên tiếng.

A Yên lại hỏi: "Có thể mở sao?"

Tô Lương trầm mặc gật đầu.

A Yên mở ra hộp, bên trong là một con gấu thủy tinh, trong tay cũng nâng một cái trái tim thủy tinh màu đỏ, nhấp nháy và tỏa sáng nhìn rất đẹp, bên trong trái tim là một dòng chữ tiếng Anh nhỏ.

Forgive me.

Tha thứ cho tôi.

A Yên bỏ con gấu xuống, mở miệng: "Từ sau khi tôi tới đây, đã ba lần gọi điện thoại cấp cứu, tất cả đều là bởi vì cậu."

Tô Lương tái nhợt nở nụ cười.

Một lần gãy chân.

Một lần sinh bệnh hôn mê.

Một lần... Cứu mạng của hần.

Tô Lương giật giật môi, tiếng nói khàn khàn: "Làm sao em biết được vị trí của tôi?"

A Yên không trả lời hần, chỉ nói: "Thực ra vốn là không muốn cứu cậu... cậu mất máu quá nhiều, trước khi ngã, độ hảo cảm bị kẹt ở chín mươi, tôi cũng chẳng còn cách nào khác." Dùng lại một chút nói: "Là trời không thu cậu, không phải tôi cứu cậu."

Tô Lương lại hừ một tiếng: "Lại bắt đầu nói linh tinh."

A Yên nhìn con gấu đáng yêu kia, ánh mắt chuyển qua vết máu loang lổ dính trên giấy bọc, nhàn nhạt nói: "Tôi không hận cậu, lại càng sẽ không thay ai tha thứ cho cậu, món quà này cậu giữ lại đi. Bệnh viện đã gọi cho mẹ cậu, tôi đi trước."

"Hoắc Yên!"

A Yên quay đầu lại, tựa vào cánh cửa bên cạnh: "Bạn học Tô... "Nhìn sự suy yếu của bệnh mỹ nhân bên trong, mặt mày vẫn tỉnh xảo như cũ, khuôn mặt dễ nhìn, khẽ mỉm cười nói: "Tôi ở thế giới này, còn có thể ở lại một quãng thời gian, vốn là có thể cùng cậu phát triển quan hệ thành giao lưu cũng không sao, nhưng cậu thực sự... quá không thú vị."

Nói tới chỗ này, cô ngừng một chút, thế nhưng đi lại, đứng ở bên giường, ngón tay chỉ môi xơ xác của thiếu niên: "Cậu làm người kiêu ngạo quá mức, nói chuyện khó nghe, lần này trên chộc đến đám thanh niên sa ngã của xã hội, bị trúng một đao suýt chút nữa mất đi mạng nhỏ không nói, cậu a..." Đầu ngón tay nhẹ nhàng di chuyển, miêu tả môi mọng đẹp của hắn: "Nghe những lời từ cái miệng này nói ra, tôi thật sự không muốn thương cậu, chỉ muốn đánh cậu, thực sự là đáng tiếc."

Tô Lương còn muốn nói cái gì, cửa vang lên tiếng bước chân hỗn độn.

Y tá mở cửa đi vào, phía sau có vài người cảnh sát đi theo.

Bọn họ tới hỏi Tô Lương tin tức liên quan đến người hành hung.

A Yên lùi qua một bên, xoay người rời đi.

*

Buổi trưa.

Phần lớn học sinh đã ăn xong cơm, tùm nập tùm ba tụ tập cùng một chỗ vừa ăn vừa nói chuyện, trong phòng ăn âm thanh ầm ĩ, âm thanh từ nồi, chảo liên tục rơi xuống đất tạo thành tạp âm.

Một bàn này cậu A Yên ngồi, tuyệt đối không chen chúc tí nào, chỉ ngồi cùng Trì Trì và cùng một nữ sinh khác.

Cũng không phải là có ý định chiếm chỗ, mà là những người khác thấy các cô tự động sẽ đi đường vòng xa, tìm chỗ chống mới ngồi xuống.

Trì Trì đã gầy rất nhiều, ăn đồ ăn cũng không giống như kiểu trước đây, thấy cái gì đều ăn như hùm như sói hận không thể đem cả mâm đều nuốt xuống.

Cô cầm đôi đũa từ từ gấp vài lá rau ăn vẻ như mất tập trung.

Đột nhiên, một nữ sinh khác chọ chọ cô, hạ thấp giọng nói: "Trì Trì, Chị Yên -- mục tiêu xuất hiện."

Trì Trì ngẩng đầu lên, nhìn về phía cửa chính -- Chu Sở Sở cùng Phó Lộ Bạch một trước một sau đi vào, Chu Sở Sở buồn bực không vui, Phó Lộ Bạch vừa nói chuyện vừa xoa xoa tóc cô gái, như là đang an ủi cô ta.

Trì Trì nheo mắt lại, cười lạnh nói: "Bích Trì, tới thật đúng lúc." Sau đó cầm điện thoại lên, lập tức bấm cú điện thoại: "Alo? Là tôi Trì Trì, ở chỗ đó của mấy người chuẩn bị xong chưa?"

"Báo cáo Trì tổ trưởng, chúng tôi đã chiếm lĩnh phòng phát thanh, luôn chuẩn bị có thể chiến đấu."

"Làm tốt lắm, bắt đầu đi."

Hai phút sau, trong căng tin vang lên tiếng phát thanh thối hơi "phốc phốc" tạp âm, dường như đang có người thử tiếng.

Các học sinh không mấy chú ý tới, còn lúi ra lúi rúi tán gẫu.

Lại một lát sau, trên bầu trời vang lên một giọng nam trầm thấp rõ ràng tiêu chuẩn: "Chào mọi người, ngày hôm nay chúng tôi mang đến giờ giải trí một tiết mục, gọi là 《 kéo xuống mặt nạ của Bạch Liên Bích Trì 》, xã đoàn Cá Thể Giới Duy Nhất Ta Mỹ Nhan Thịnh Thế Tập Thể Hình Giảm Cân, hacker bộ phận khoa học kỹ thuật, Peter."

Phòng ăn huyền não dần dần yên tĩnh lại.

Có người nhỏ giọng nói: "Xã đoàn tà giáo thiếu nữ bắt lương lại đang làm cái gì?"

Người tự xưng là hacker khoa học kỹ thuật thiếu niên tiếp tục nói: "Gần đây, có thể mọi người đã ở thiếp ba xem một bài thiếp, liên quan đến hội trưởng đại nhân của chúng tôi, lâu chủ công bố hội trưởng đại nhân của chúng tôi tác phong phóng đảng, một bên vừa kết giao với tên đàn ông nắm kim châm mười giây treo bạn học Tô Lương, lại vừa hướng về phía doanh nhân thành đạt trong giới kinh doanh Phó gì gì đó ngã vào lòng. Đầu tiên, hội trưởng đại nhân của chúng tôi hi vọng ở đây công khai làm sáng tỏ, bởi vì mệnh của tên nắm kim châm quá tiện, cô ấy không có tính toán thương. Còn về Phó gì gì đó, đó là đối phương khuất phục dưới dâm uy của hội trưởng đại nhân của chúng tôi, nuốt nước mắt bán mình cho -- mẹ nó, con mẹ nó cậu viết cái bản thảo ngu ngốc gì đây! Đợi lát nữa ông đây đánh chết cậu!"

Bốp bốp hai tiếng, giống như là có âm thanh cuộn giấy dùng sức đánh vào đầu người.

Một giọng nói khác oan ức vang lên: "Anh Peter, đây là bản thảo do hội trường tự mình viết a! Anh đánh em làm gì?"

Yên tĩnh trong chót lất.

Tình cảnh lúng túng vô cùng.

Peter ho khan vài tiếng, tiếp tục nói: "Nói chung, nội dung cái bài thiếp kia là bịa đặt. Phía dưới mới là thông tin quan trọng -- cái tài khoản này được đăng ký từ ba năm trước, trước khi công bố bài thiếp bịa đặt, đã từng ở dưới một bài thiếp nào đó để lại thông tin hòm thư, mà theo căn cứ hòm thư và tài khoản chim cánh cụt, chúng tôi cẩn thận thăm dò, rất nhanh chóng đã tìm được chủ nhân của tài khoản Bích Trì kia.... tin tức liên quan, chúng tôi đã phát ra ở bên trong diễn đàn và thiếp ba, các bạn học cảm thấy hứng thú, xin mời tự mình lên mạng thường thức."

Học sinh trong phòng ăn không hẹn mà cùng nhau cầm điện thoại lên.

Chỉ có Chu Sở Sở sắc mặt từ từ trắng bệch, ngón tay nắm chặt lại, lộ ra thần sắc sợ hãi.

"Đứng, cái này không dám làm trước mặt, chỉ dám trốn ở trong bóng tối nói xấu người khác, chính là hoa khôi thanh thuần của trường chúng ta, bạn học Chu Sở Sở."

"Bạn học Chu, lấy sự thông minh của cô, làm sao cô có thể thi vào trường của chúng ta? Cô cho rằng chiến sĩ bộ phận khoa học kỹ thuật chúng tôi đều chết hết rồi sao?"

Đừng nói cô dùng chính là tài khoản cũ mấy năm trước để lại rất nhiều dấu vết để lại, cho dù cô dùng chính là tài khoản vừa mới đăng kí, ông đây dẫn người mấy ngày không ngủ cũng muốn đem cô bắt tới, phải xé rách cái mặt nạ Bạch Liên của cô, đem cô điều phố thị chúng."

"Đồ kị khiến cho cô xấu xí, cô không xứng với tên hoa khôi của trường."

"Bình chọn hoa khôi của trường cô thua chị Yên của chúng tôi, đành phải xếp thứ hai, cô rất khó chịu thật sao? Cô khó chịu cô cố gắng kéo phiếu a, cô không cố gắng cô có tư cách gì khó chịu? Trước khi bỏ phiếu giả bộ không để ý, sau cuộc bỏ phiếu lại trốn đằng sau lên mạng bôi đen người ta, gọi cô một tiếng Bích Trì đã quá tiện nghi cho cô rồi...."

"Anh Peter, thầy giao đến rồi, đi mau!"

"-- cuối cùng hỏi Chu Bích Trì một câu, cô nói chị Yên của chúng tôi tác phong không tốt, con mẹ nó cô làm rõ tình huống tình cảm lộn xộn của mình sao? Năm đó cùng Tô Lương ở bên đường hôn môi, hiện tại cùng Phó Lộ Bạch ra vào một đôi, cô còn nói mình vẫn là một đóa hoa sen trong sạch độc thân, sao cô không lên trời đi."

Phát thanh kết thúc.

Trong phòng ăn yên lặng như tờ, có thể nghe được cả tiếng kim rơi.

Ánh mắt của mọi người từ màn hình điện thoại di động chuyển qua trên người Chu Sở Sở, có khiếp sợ, có cười trên sự đau khổ của người khác, xem trò vui càng nhiều.

Có một nữ sinh là bạn của Chu Sở Sở, nhìn bằng chứng bài thiếp như núi trong điện thoại, ngơ ngác hỏi: "Sở Sở... Là thật sao? tại sao cậu lại làm như vậy -"

"Không!"

Chu Sở Sở hoảng sợ kêu lên một tiếng, sắc mặt trắng bệch đến dọa người, đột nhiên dụi lấy điện thoại trên tay của cô bé kia, nhìn chứng cứ xác thực hai tay không ngừng run rẩy, lăm bầm lâu bầu: "Xóa đi, đều xóa đi! Giả... Không phải tôi, không phải tôi!"

Cô giống như điên rồi ấn điện thoại, hành động hoàn toàn không ý nghĩa, không chỉ là hai tay, cả môi đều đang run rẩy... Nước mắt chẳng biết rơi xuống lúc nào, một giọt lại một giọt, rơi vào trên màn ảnh làm mờ tầm mắt của cô.

"Không phải tôi!"

Cô lại hét một tiếng đem điện thoại ném đi, ôm đầu khóc lớn.

Người chung quanh không tự chủ được lui lại vài bước, nhìn ánh mắt lạnh lẽo của cô, giống như nhìn người điên có sợ hãi cùng căm ghét, chỉ vào nàng khe khẽ bàn luận.

Những âm thanh này... Những âm thanh này...

Đầu đau quá a.

Chu Sở Sở kinh hoàng đứng lên muốn mau chóng rời khỏi nơi này, nhưng bị người xem vây thành một vòng, cô không xông ra được. Loại bị vây chặt, bị

nhốt lại, bị mọi người chỉ chỉ chỏ chỏ này sợ hãi cùng bất lực, cắn nuốt trái tim cô, khiến cho đầu cô như vỡ ra.

"Sở Sở..."

Nghe được giọng nói quen thuộc của thiếu niên, Chu Sở Sở rất cục thu hồi lý trí còn lại không mấy, lại như người chết chìm nhìn thấy nhánh cây, nhào vào trong lòng Phó Lộ Bạch: "Anh Lộ Bạch, anh tin em, có đúng hay không? Em không muốn ở chỗ này, anh dẫn em đi được không, bọn họ đều muốn hại em..."

Phó Lộ Bạch có chút mờ mịt, nhưng nhìn thấy dáng vẻ Chu Sở Sở đáng thương như vậy trong lòng thật không nỡ, thở dài: "Hừm..., chúng ta đi."

Đoàn người phân về hai bên mở ra một con đường.

Mà ở cuối lối đi... Hoắc Yên.

Cả người Chu Sở Sở run rẩy, bởi vì hết sức sợ hãi mà cảm thấy lạnh giá, ánh mắt dời đến trên người thiếu nữ cao gầy, ôm chặt lấy Phó Lộ Bạch đầu cũng không dám ngẩng lên.

Giọng A Yên bình tĩnh nói: "Chu tiểu thư, tôi nói rồi... Quãng đời còn lại, cô sẽ rất cần rất nhiều tâm linh canh gà*." Xoay người, để lại bóng lưng tiêu sái mà lạnh lùng, vung tay lên: "Đi thôi." Phía sau, Tri Tri cùng mấy nữ sinh khác đi theo, trước khi đi không quên quay về Chu Sở Sở cùng Phó Lộ Bạch hừ lạnh hai tiếng.

*Tâm linh canh gà: tên của quyển sách Chicken Soup for the Soul theo tiếng trung.

Đoàn người chậm rãi đi ra cửa căn tin, vừa vặn gặp hội viên trạch nam hacker phân bộ khoa học kỹ thuật, vì thế mấy chục người cùng nhau rời đi.

Cái trường hợp kia vô cùng đồ sộ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 5 - Chương 59-2: Trường học nhất bá (18)

Editor: Dương Thùy

Beta: Cà ri

Chu Sở Sở nghỉ học.

Cô gái từ nhỏ có thói quen được tất cả mọi người yêu thích, quen được thoải phồng, được bảo vệ, căn bản không có cách nào tiếp thu ánh hào quang nữ thần bị vỡ nát, bị người khác nhìn bằng ánh mắt khác thường, sắc bén chế cười, ở trường học cùng bên trong diễn đàn bị ném đá giấu tay, châm biếm.. Cô không chịu được.

Nghỉ học, dường như là lựa chọn nhẹ nhàng nhất.

Phó Lộ Bạch vẫn luôn ở cạnh bên cô.

Xuất phát từ tín nhiệm đối với Chu Sở Sở, cái gọi là bá thiệp lột mặt nạ, hẳn không thấy.

Sự kiện lần này đối với Phó Lộ Bạch có tác động lớn nhất, có lẽ là khi hắn chất vấn Phó Phùng Kỳ, tại sao hắn không ra mặt tạo áp lực với trường học, yêu cầu nhà trường chen ép dư luận đó, Phó Phùng Kỳ đối với việc không liên quan tới mình thái độ cực kỳ lạnh nhạt: "Hoắc Yên có thể đem anh bức tới trình độ nhất định, còn đối phó em cùng Sở Sở, nói một tiếng dễ nghe, thì đã quá đề cao các em"

"Chuyện đã xảy ra, chẳng lẽ thật sự muốn Sở Sở nghỉ học sao?"

"Bá thiệp kia là do cô ấy phát."

"Cô ấy biết sai rồi!"

"Không thể thay đổi cái gì."

"Anh -- "

Phó Lộ Bạch tức giận đến thở không được, thật vất vả tỉnh táo lại, hắn nhìn người đàn ông phía sau bàn làm việc lạnh lùng nói: "Anh hai, anh thay đổi."

Phó Phùng Kỳ trầm mặc.

Phó Lộ Bạch nói: "Trước đây anh sẽ không như thế đối với Sở Sở." Đối phương như trước im lặng, tiếng nói của hắn càng lạnh hơn: "Là bởi vì Hoắc Yên sao?"

Phó Phùng Kỳ nói: "Mọi người đều sẽ thay đổi." Ngược mắt, nhìn biểu hiện cứng ngắc mà xa lạ của em trai: "Cùng với lãng phí thời gian cùng anh cãi vã, không bằng đem tinh lực hoàn thiện mình -- chỉ có chờ em trở nên mạnh mẽ, em mới có thể bảo vệ người trong lòng mình, không cần cầu anh ra tay."

Phó Lộ Bạch ngẩn ra, trong mắt đen chột lóe lên lửa giận.

Hắn nhếch môi, cười lạnh, thần nhiên nói: "Anh, anh có thể nói mát với em như thế, chẳng qua là bởi vì... Ba chọn anh là người nối nghiệp."

Phó Phùng Kỳ nhăn mày: "Em nói cái gì?"

Phó Lộ Bạch cười lạnh cười không ngừng: "Bởi vì công ty cho anh, cho nên anh có niềm tin giáo huấn em -- chẳng qua là anh ý vào chuyện lớn hơn em mười tuổi, vào công ty sớm hơn so với em."

"... Đây chính là ý nghĩ chân thật của em? " Phó Phùng Kỳ nhìn hắn, nở nụ cười: "Được, anh nhớ kỹ."

Hai năm sau, Phó Lộ Bạch tốt nghiệp đại học.

Đêm trước một ngày, Phó Phùng Kỳ cùng ba Phó nói chuyện trắng đêm: "Chuyện này cũng là con muốn... ba, nếu như Lộ Bạch không đủ tư cách hội đồng quản trị sẽ không ngồi yên không để ý, mà con, con cũng muốn bằng thực lực của chính mình, thử sức với thương trường ngoài kia, mong ba hiểu cho con."

Hôm sau trời vừa sáng, ở tập đoàn Phó Thị tổ chức hội nghị cổ đông lâm thời, Phó Phùng Kỳ chính thức công khai quyết định của chính mình, ba tháng sau nghỉ việc, sau đó sẽ bàn giao lại công tác.

Sau khi về nhà, hắn chỉ nói với Phó Lộ Bạch một câu nói: "Anh ở đâu đều có thể chứng minh chính mình, còn em..." Hắn cười nhạt, khẽ lắc đầu, cùng nhìn đối phương thoáng qua: "Tự giải quyết cho tốt."

Phó Phùng Kỳ chuyển đi rồi.

Trước khi Phó Lộ Bạch tiến vào công ty làm, giấu diếm ba và anh trai lặng lẽ cùng nữ thần Chu Sở Sở bảo vệ nhiều năm bí mật kết hôn. Tuy rằng sau khi ba Phó biết đối với quyết định của hắn tỏ vẻ vô cùng thất vọng, nhưng hắn cũng không để ý, cùng Chu Sở Sở trải qua những ngày tháng ngọt ngào ngắn ngủi.

Tiệc vui chóng tàn.

Kiến thức đọc sách của Phó Lộ Bạch rất tốt, nhưng còn phương diện kinh doanh thì kém anh trai của hắn rất rất xa.

Rất nhanh, bởi vì hắn không đạt tới năng lực tiêu chuẩn, nên hội đồng quản trị mạnh mẽ can thiệp, chức vị của hắn từ tổng giám đốc hạ xuống làm phó tổng giám đốc nhân nhả, trên thực tế là không có bất kỳ chức quyền nào.

Trong lúc đó hắn cùng Chu Sở Sở dần dần cũng sinh ra mâu thuẫn.

Chu Sở Sở thành tích vẫn không tính là tốt, chưa tốt nghiệp đại học, đối với việc phức tạp trên thương trường một chữ cũng không biết, không cách nào vì Phó Lộ Bạch phân ưu giải nạn, mà về mặt gia sự... cô ta mặc dù là con gái nữ giúp việc Phó gia, nhưng từ nhỏ đã sống cuộc sống của như Đại tiểu thư, đạo lý đối nhân xử thế cũng là kiến thức nửa vời, thường thường nói những lời nói ngu ngốc như gặp phải chuyện cười, đừng nói trở thành người vợ hiền giỏi nội trợ của Phó Lộ Bạch, không cho Phó Lộ Bạch mất mặt đã là quá tốt rồi.

Trước đây, khi Chu Sở Sở vẫn là thiếu nữ ngây thơ nhu nhược ngu dốt, những phẩm chất này Phó Lộ Bạch xem ở trong mắt đều tượng trưng cho sự đáng yêu.

Hiện tại, hắn chỉ cảm thấy phiền toái mệt mỏi.

Cơm trắng rót cục cũng thành hạt gạo, thành gánh nặng của hắn mà gánh nặng này hắn ném không xong.

Kết hôn không tới năm năm, bọn họ vẫn là ly hôn.

Nguyên nhân là từ một cô gái.

Khoảng chừng một năm trước, Phó Lộ Bạch cùng thư ký của hắn có một đoạn tình bí mật, thư ký Tiểu Văn ôn nhu sẵn sàng thông tuệ lại biết lời đời, không chỉ ở phương diện làm việc cung cấp cho hắn không ít trợ giúp, càng khéo léo để trở thành bạn gái tham dự các trường hợp xã giao của hắn, chắc chắn sẽ không ném mặt mũi của hắn.

Kỳ thực Tiểu Văn cũng không hẳn xinh đẹp. Thế nhưng đứng chung cảm thấy thoải mái, hai người có tiếng nói chung và trong công việc có sự liên quan

chặt chẽ.

Tiểu Văn là người phụ nữ rất có năng lực, một trong những năng lực đó được biểu hiện ở chỗ, cô nhận định chính mình là thiếu phụ nhân đời tiếp theo của Phó gia, đối với việc Phó Lộ Bạch ly hôn đã ở bên gối nói nhiều lời, quá mức nhiệt tâm bày mưu tính kế, dẫn đến Chu Sở Sở gần như là bị đuổi khỏi nhà. Nhưng đến cuối cùng, Phó Lộ Bạch cũng không cưới cô ta, thư ký của hắn thì lại đổi thành người khác. (?!!!)

Chu Sở Sở căn bản không có năng lực duy trì kế sinh nhai, từ nhỏ lại quen thuộc quen sống trong nhung lụa, không thể tiếp thu chất lượng sinh hoạt giảm xuống, sau khi ly hôn vẫn tiêu tiền như nước, rất nhanh dùng hết tiền gọi ngân hàng, liên thông qua thân thích giới thiệu, cô rốt cuộc tìm được một phần công tác coi như không tệ-- đến một hộ gia đình rất có tiền làm gia sư cho con họ. Nhưng không tới hai tháng, nữ chủ nhân khôn khéo hoài nghi cô có ý tứ với nam chủ nhân, liền đuổi việc cô.

Rốt cục, Chu Sở Sở chỉ có thể làm trợ thủ giúp mẹ mình, mẹ cô đã rời Phó gia, thỉnh thoảng sẽ giúp người ta làm việc tạm thời, dọn vệ sinh, thu dọn lại nhà cửa, nấu cơm... Mà cô theo ở bên cạnh, có lúc lau cái bàn, bỗng nhiên sẽ rơi nước mắt.

Cuộc sống như thế... Lại như người hầu.

Cuộc đời của cô, đi vòng một đường, lại trở về điểm ban đầu.

Con của người giúp việc.

*

Vào một ngày rất nhiều năm sau, Phó Lộ Bạch đi trên đường, nhìn thấy quảng cáo lớn trên quảng trường, đột nhiên dừng bước, nghi chân nhìn rất lâu, trên mặt hiện lên nụ cười khổ, bên môi dần dần tràn ra một tiếng thở dài.

Sau khi tốt nghiệp, Hoắc Yên không có tiến vào công ty ba mẹ, cũng không giống như nhiều người đoán, nhân nhả làm một vòng hồng, nhận quảng cáo kiếm lời ung dung đếm tiền.

Bản thân cô tự gây dựng sự nghiệp, mang theo cái danh thiếu nữ bắt lương trước đây ở trường học, mở ra một hội sở thẩm mỹ tập thể hình với tên gọi rất dài rất kỳ quái, hiện tại đã nắm giữ nhiều chi nhánh trên toàn quốc, người phát ngôn chính là bản thân cô.

Cô gái bên trong quảng cáo diêm quang bắn ra bốn phía, xinh đẹp mê người.

Nhưng Phó Lộ Bạch nhớ tới, cũng thật lâu trước đây, cô bé mập mạp đi sau lưng hắn rụt rụt rè rè gọi "Anh Lộ Bạch", còn có năm ấy hắn ở Hoắc gia nhìn thấy thùng giấy..... cục tẩy cứng đờ, hộp bút chì ố vàng, và búp bê cũ kỹ chưa bao giờ mở.

Hắn giơ tay lên, đặt lên vị trí ngực.

Một đời này, đến cùng là hắn bỏ qua cái gì?

*

A Yên rất sớm trước đây đã hoàn thành nhiệm vụ.

Ở thế giới này, cô rất có giấc mơ, Lão Cổ Đồng cũng tỏ vẻ lý giải, nhìn cô từng bước một phát triển tà giáo, từ trường học đến công việc, ngoại trừ nhìn mà than thở ra, cũng không nói ra được những khác.

Ngày mai đã là ngày 17 tháng 10.

Khoảng cách A Yên xuyên đến thế giới này, rỗng rã mười năm.

Buổi tối ngày hôm đó, A Yên liên tiếp thấy hai người.

Người đầu tiên là Trì Trì, người đã kết hôn sinh con từ lâu.

Cô gai mập mạp năm đó nằm trên đất không chịu đứng dậy, chết cũng không chịu đứng dậy chạy bộ, bây giờ đã trở thành giám đốc bộ phận tuyển truyền của công ty thẩm mỹ tập thể hình cả thế giới duy nhất chỉ có ta mỹ nhân thịnh thế, rất đẹp và có năng lực.

A Yên hỏi: "Có thể giúp chị một chuyện không? Có lẽ sẽ mất rất nhiều thời gian."

Trì Trì vỗ ngực: "Không thành vấn đề, chị Yên, chị cứ việc nói, cho dù chị muốn em ly hôn vứt chồng bỏ con ở cùng với chị, em cũng sẽ đồng ý."

A Yên nhìn cô một cái.

Trì Trì hơi cúi xuống, lúng túng cười cười: "Chị Yên, chị nói đi."

A Yên nói: "Giúp chị chăm sóc ba mẹ chị."

Tri Tri không chút nghĩ ngợi: "Được." Lại hỏi: "Chị Yên, chị muốn đi công tác sao?"

A Yên không hề trả lời, nói tiếp: "Giúp bọn họ đường lão, lo việc hậu sự."

Tri Tri cả kinh: "Chị Yên?"

A Yên nhìn cô, cười nói: "Có đồng ý không?"

Tri Tri nói: "Đồng ý, đồng ý đương nhiên là đồng ý, nhưng là chị -- "

"Vậy thì tốt."

Mười rưỡi tối, A Yên về đến nhà.

Năm năm trước, cô đã dọn ra sống một mình, mà trước khi cô dọn nhà, mẹ Hoắc uyển chuyển nói: "Tiểu Yên, thực ra con cùng với đứa nhỏ nửa đêm leo tường vào kia... Chúng ta đều biết. Tuy rằng chúng ta đối với hấn...Khụ khụ, giữ lại ý kiến, nhưng nếu như con thật sự yêu thích hấn chúng ta sẽ không phản đối."

A Yên nói: "Ba mẹ cứ tiếp tục chán ghét hấn là được rồi, cũng không có ảnh hưởng gì."

"... "

A Yên dọn nhà, Tô Lương cũng thay đổi địa điểm leo tường.

Sau khi tốt nghiệp, hấn tìm được công việc ổn định.... Làm ở một trại huấn luyện giảm béo nào đó cách nhà A Yên rất gần, là một thành viên trong tổ huấn luyện. Mỗi kỳ đều được học sinh bình chọn là huấn luyện viên được hoan nghênh nhất, hấn vĩnh viễn là người đứng đầu.

"Động lực để giảm cân? Là huấn luyện viên Tô a! Hấn thật là ôn nhu a a a còn có thể cổ vũ tôi, những huấn luyện viên khác đều dữ dằn."

"Vì huấn luyện viên Tô nhất định phải giảm được cân! Đây chính là quyết tâm của tôi!"

"Tại sao huấn luyện viên Tô có thể ôn nhu như vậy a? Mỗi lần không vui, hấn đều an ủi tôi, ô ô ô muốn khóc. "

...

Đã từng là thiếu niên bất lương, cuối cùng vẫn là lãng tử hồi đầu. Điều duy nhất không hợp sự tình hiện tại đại khái chính là cứ cách mấy ngày lại luyện tập kỹ năng leo cây, đến nhà cô gái nào đó ngủ trên sàn nhà.

Đêm nay, hấn cũng ở đây.

A Yên mở đèn, nhìn người đàn ông núp ở góc tường ngủ.

Khi đèn sáng, hấn liền tỉnh.

Tô Lương vẫn ngủ rất nông, còn trẻ thì bị cha dượng uống rượu say kéo từ trên giường đứng dậy đánh chửi và để lại di chứng về sau. Hấn nhìn một chút cô gái đang đi tới, lại trở mình quay về vách tường ngủ tiếp.

A Yên nói: "Trời có chút lạnh."

Hấn nói: "Đã quen rồi."

A Yên cười nhạt, ôm lấy chân ở trên giường ném tới trên người hấn: "Đêm nay cho cậu thêm giường với chân."

Tô Lương từ dưới đất bò dậy, xoa nhẹ con mắt mấy lần, buồn cười: "Làm gì? Hiệu suất của công ty trong quý này tốt, tâm tình của em rất tốt?"

A Yên nói: "Tôi nhận được hai cái quảng cáo mới, nhiếp ảnh gia nói tôi là khách hàng ăn ảnh nhất mà hấn đã gặp qua, so với những nữ minh tinh khác biểu hiện còn tốt hơn."

Tô Lương hừ một tiếng: "Cắt, em cho hấn tiền, hấn khen em hai câu cũng không mất đi miếng thịt nào."

A Yên nhìn hấn, nhàn nhạt nói: "Bạn học Tô, nếu như không phải cậu không có khiếu nói chuyện, thì mười năm trước, cậu có thể không ngủ trên sàn nhà, mà là ngủ trên giường."

Trong lòng Tô Lương rung động, trái tim đập lỡ một nhịp, hai bên gò má đỏ lên. Hấn lại nằm xuống, dùng chăn che đầu, xoay người: "... Sàn nhà rất tốt."

A Yên lắc lắc đầu, nói: "Trên bàn có phong thư, sáng mai cậu giúp tôi đưa cho Tri Tri."

Tô Lương cau mày, quay đầu lại nhìn cô: "Em -- "

A Yên ngút lời hán: "Tôi còn có việc, cậu ngủ của cậu đi."

Tô Lương hỏi: "Sự tình trong công ty sao?"

A Yên trầm mặc một lát, nói: "Có thể. " Mở cửa, cuối cùng ngoài đầu lại liếc mắt nhìn hán: "Ngủ ngon."

Tô Lương ngó ngán, theo bản năng đáp: "Ngủ ngon."

Đây là, một lần cuối.

Kể từ đêm nay, Hoắc Yên mất tích và không ai gặp qua cô nữa.

Mà cô để lại một phong "Di thư" kia, thì lại trở thành một trong mười tin tức bí ẩn hàng đầu của mạng.

Đó là để lại cho Tri Tri, mấy dòng chữ rất ít.

Trước khi gặp em, chị cảm thấy em là một người rất tốt.

Hiện tại, chị cảm thấy... ở cùng với em, thực ra cũng không quá khó chịu.

Mặt trái còn có một dòng chữ nhỏ thật nhỏ, hầu như không thấy rõ chữ.

Hoắc Yên, chết vào ngày 17 tháng 10 năm XX.

Kỳ quái nhất chính là năm đó không phải năm mà cô mất tích, mà là... mười năm trước đó.

*

Ma giới.

Cầm điện của Mạn Đà La Cung.

Hai ngày nay, bên ngoài rất náo nhiệt.

Lão Cổ Đồng đứng ở trên bàn trang điểm của kí chủ, nghe âm thanh khua chiêng gõ trống ở đằng xa, hận không thể có lỗ tai dài thêm mười mét. Nó liếc nhìn kí chủ đang soi gương chải đầu, nhỏ giọng nói: "Bên ngoài... Giống như có người kết hôn."

A Yên không biểu cảm, lạnh nhạt nói: "Đúng, tân nương là muội tử ta."

Lão Cổ Đồng kinh hãi: "Làm sao ngươi biết?"

A Yên: "Nàng dùng thiên lý truyền âm nói cho ta."

Lão Cổ Đồng hỏi: "Gà cho người nào?"

A Yên nhớ lại nói: "Ma giới Nhị Thái Tử Trường Lưu."

Lão Cổ Đồng gật gật đầu: "Cũng là Thái tử a... Gà cho người thật tốt."

A Yên nhếch lên khóe môi, chậm rãi nói: "Trường Lưu Thái Tử phong lưu thành tính, trong cung cơ thiếp nhiều đến mấy ngàn người, Tiểu Diệp cũng gả đi làm thiếp, một năm có 365 ngày, ân sủng nhất định có thể có một đêm trong hàng ân sủng."

"Mấy ngàn người?" Lão Cổ Đồng hít ngụm khí lạnh: "Có quyền thật có thể muốn làm gì thì làm a... Ngươi không khuyên nàng sao?"

"Mỗi người có một chí riêng." A Yên nhìn mình trong gương đã không còn dung nhan kinh khủng như trước, hơi nở nụ cười: "Năm đó Thiên Hồ tộc bày xuống sát trận, Tiểu Diệp gạt ta trở lại, nói mẫu thân bị người uy hiếp, tính mạng đang như ngàn cân treo sợi tóc, cuối cùng lại thật sự làm hại tính mạng mẫu thân, lại khiến ta gân mạch đứt từng khúc, cả người không có một miếng da thịt nào hoàn hảo... Sách."

Nàng thả lược xuống, đứng dậy: "Tuy nàng cử chỉ vô tâm, nhưng ta cũng không thể buông bỏ cái quá khứ đó, sống chết của nàng đã sớm không có quan hệ gì với ta, huống chi việc gả cưới.....ta lại không phải nhà từ thiện."

Lão Cổ Đồng không dám lên tiếng.

A Yên đi tới trước một cái hòm, ngồi xổm xuống, từ bên trong tìm ra một quyển sách, bên trong sao chép một phần văn chương của Đường Tử Minh, nàng đọc xong một lần, mỉm cười rộ lên, lại đọc một lần mới trả về.

Nàng đứng lên, trầm mặc chốc lát, quay về phía Lão Cổ Đồng nói: "Mở ra cái thế giới tiếp theo đi."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 5 - Chương 60: Phiên ngoại Tô Lương

Editor: Drinna

Beta: Cà ri

Khi còn trẻ, Tô Lương từng phạm rất nhiều sai lầm

Lên cao trung, tụ tập ầu ẩu, kéo bè kéo lũ đánh nhau, hẹn nhau quần ầu... tất cả với hắn thật bình thường, tựa như nói chuyện hôm nay ăn gì uống gì. Từ năm lớp mười, giáo viên chủ nhiệm là người đầu tiên đặt cho hắn cái biệt hiệu "thiếu niên bất lương", sau đó ba năm cao trung rồi bốn năm đại học, cái danh này chưa một lần được gỡ bỏ.

Lúc còn đang cao trung, Tô Lương cảm thấy như vậy rất tốt... "Thiếu niên bất lương" "Dora Phong" "Soái khí"

Tô Lương học hút thuốc, cũng học uống rượu, nhưng hắn tuyệt không dính tới nhiều.

Dù phóng túng mình như thế nào đi chăng nữa, hắn cũng là không muốn mình sẽ giống tên sâu rượu chết tiệt ở nhà kia, cả ngày ôm bình rượu sống mơ mơ màng màng, khi tỉnh táo thì đối với ai đều khó chịu, uống say liền phát bệnh, đập phá đồ đạc, mắng chửi, đánh người.

Không biết bao nhiêu lần, hắn từ trong mơ tỉnh dậy, vừa mở mắt, đối mặt chính là quyền đấm cước đá.

Mà... người mẹ vô dụng kia của hắn chỉ biết khóc.

Nhưng nghĩ lại, quên đi, đánh hắn... vẫn tốt hơn là đánh người phụ nữ vô dụng kia.

Lúc còn nhỏ, Tô Lương chỉ có thể nhịn, lớn lên, hắn bắt đầu phản kháng.

Có lần, con sâu rượu chết tiệt kia dùng bình rượu đập vào đầu hắn, máu tươi chảy ròng ròng, hắn liền cầm cây gậy lên phản kích, đánh hắn ta không chút lưu tình, đánh đến khi thấy máu chảy ra mới dừng lại.

Tô Lương không chỉ một lần tương, rồi sẽ có một ngày, hắn bởi vì không kiềm chế được mà giết chết người đàn ông kia sau đó bị bắt vào tù.

Có một đoạn thời gian dài, hắn hằng đêm mơ, mơ thấy đều là cái sâu rượu chết tiệt kia lại uống say đến không biết gì, cả người nhào như bùn nằm bất tỉnh nhân sự, hắn vào bếp, lấy con dao, một nhát đâm giữ ngực hắn, mọi chuyện cứ như vậy tốt đẹp.

Hắn không chỉ một lần hỏi qua mẹ: "Vì sao lại sinh ra con?"

Đến cái thế gian này, chỉ để chịu tội.

Mỗi đầu tháng, Tô Lương sẽ lại đến đại trạch của Phó gia.

Một tòa biệt thự tráng lệ uy nghi, trong mắt một đứa trẻ như hắn, đây tựa như cung điện trong cổ tích xưa, mà người trong ấy luôn bận rộn, quốc vương không thấy bóng, chỉ còn lại hai vị vương tử.

"Quốc vương" rất ít khi ở nhà, dù có ở, cũng không muốn nói với hắn nhiều lời, chỉ gọi quản gia đưa cho hắn một phong thư màu vàng, rồi để hắn rời đi, giống như đuổi đi một tên ăn mày.

Sau đó, hắn gặp đa phần là Phó Phùng Kỳ..... đại thiếu Phó gia cao cao tại thượng, ưu tú đến mức làm người luôn cảm thấy tự thẹn không bằng, đối mặt với hắn, luôn khiến người tôi có cảm giác chính mình thực thấp kém.

Phó Phùng Kỳ cùng với ba Phó rất giống nhau, cùng một dạng lạnh lùng ít nói. Thành thật, Tô Lương sẽ nhìn thấy Phó gia Tiểu thiếu gia, thiếu niên kia tuổi cũng xấp xỉ hắn, bất quá cuộc sống sinh hoạt lại thực bất đồng. Phó Lộ Bạch cuộc sống hoàn mỹ như trong chuyện cổ tích vương tử, cuộc đời của hắn sẽ là một con đường trải đầy vinh phú... Mà, Tô Lương hắn thì sao?

Hắn sa vào đầm lầy tăm tối, ngổn ngang, cũng chỉ là một màu tối đen, một bầu trời tối tăm. Không có đường để đi, cũng không có nơi có thể trốn.

Chỉ ít, lúc đó, hắn nghĩ như vậy.

Tô Lương càng lúc càng cực đoan, càng ngày càng hung bạo, đối với Phó gia hai huynh đệ càng cực đoan đố kỵ, ăn mòn từng chút từng chút hắn tâm đã

hủ mục, trong tâm luôn lửa giận đố kị.

Mãi... cho đến khi Chu Sở Sở xuất hiện, mang theo ánh sáng của cuộc đời hắn. Cô gái kia thật sự đáng yêu, nụ cười có thể sưởi ấm tâm đã hủ mục tối tăm bản thù của hắn, cô, tựa như một tiểu thiên sứ, cứu vớt tâm hồn hắn.

Rốt cuộc... có người quan tâm hắn.

Nhưng, nơi nào có Chu Sở Sở, liền sẽ có bóng dáng hai anh em Phó gia.

Rồi, Tô Lương hắn bị lòng đố kị làm choáng váng đầu óc, đưa ra một quyết định mà từ khi sinh ra, khiến hắn hối hận nhất.

Hắn tìm tới cái Hoắc gia đại tiểu thư con nhỏ béo tùy hứng, đề nghị một giao dịch thấp hèn.

*

Khi còn trẻ ngông cuồng ngạo mạn, sau đó, là hối hận.

Loại tâm tình này, liền có lẽ tới khi hắn thấp thỏp (bảy mươi) rồi, chậm rãi "gặm cắn vết thương".

Ngày đó, mưa to như trút nước, hắn ôm miệng vết thương trên bụng, nhìn dòng máu đỏ tươi kia càng ngày càng nhiều, nhìn sinh mệnh dần dần trôi đi, hắn, thực sự, hối hận rồi.

Một đời này, hắn vốn có thể sống qua thực tốt.

Thế giới này chưa từng đối xử tử tế với hắn, hắn nhưng có thể tự đối xử tử tế với chính mình, đối xử tử tế với người khác, đối xử tử tế với... cô gái từng thực tâm đối đãi với hắn...

Đáng tiếc, không còn kịp nữa rồi.

Hắn cố gắng dùng chút khí lực cuối cùng, đối với người kia "Xin lỗi"

Hắn cố gắng lặp lại hai lần.

Thân thể hắn càng ngày càng lạnh, mí mắt càng ngày càng nặng, nhưng mà một khắc đó, hắn lại cảm thấy thanh thản.

Một tia nắng sớm, xé rách màn mưa mờ mịt.

Hắn, cảm giác, đó chính là sự cứu rỗi.

*

Sau khi tốt nghiệp đại học, người phụ nữ kia cũng trở nên bận rộn.

Tô Lương cũng tìm được công tác, 9h đi 5h về. Bận bịu như thế nào đi chăng nữa, một tuần vẫn muốn phải bỏ tường hai lần. A Yên không ở, chính hắn ngủ ở góc tường, A Yên ở... cũng không có gì sai biệt đi.

Người phụ nữ kia rất ít khi chủ động nói chuyện, hắn hỏi một câu, cô trả lời một câu. Hắn vốn cũng không phải người nói nhiều, hai người ở cùng với nhau, thường thường chỉ có một khoảng không trầm mặc.

Tô Lương chưa từng thấy loại người như vậy. A Yên thời gian ở nhà, phần lớn thời gian dùng để dưỡng nhan. Đứng trước gương, đối mặt với cái gương một mình nói với những thứ kỳ kỳ quái quái, tự mình tự sướng, sẽ không bao giờ cô quạnh.

Mỗi tháng sẽ có vài lần, cô nhận được điện thoại của người nào đó.

Tô Lương đầu tiên cảm thấy rất sốt ruột, bất an... Dần dần, hắn phát hiện hoàn toàn không cần lo lắng.

Đoạn đối thoại mười năm qua không thay đổi.

"... Không hẹn, không hứng thú.... Phó tiên sinh, tôi là người rất có từ tín, rất có nguyên tắc, đã nói xuân phong ba lần, chính là ba lần. Anh mặc dù không tính quá kém, miễn cưỡng gọi là được đi, nhưng cũng không phải là thiên phú dị bẩm, để cho tôi muốn ngừng mà không ngừng được... ời, anh sao lại tức giận rồi! Nói anh được là khen anh nha!.... Để tôi tính toán một chút, không có thời gian cùng anh ôn lại chuyện cũ, tôi rất bận bịu a! Đúng rồi, anh bao giờ thì đem tiền thuốc trả cho tôi đây? Thu của anh 500, được không?"

".... Phó tiên sinh, sao lại là anh? Không hẹn... anh quản tôi gần đây hẹn ai làm cái gì? Tô Lương? Hắn chỉ là khách trọ của tôi, hắn trước giờ với tôi đều là một mực đoan chính, khẳng định không có...."

"....Ai, Phó tiên sinh, anh này đầu óc có chút vấn đề, trước đây anh chỉ đối với Chu tiểu thư có phản ứng, anh liền nhận định cô ấy, hiện tại anh phát hiện đối với tôi cũng có phản ứng, anh lại bắt đầu dính chặt không tha... Hay là như vậy, tôi đề cử cho anh một bài thuốc, đảm bảo anh uống sau, cho dù là

đối với a miêu a cầu (đúng là mẫu miêu mẫu cầu, nhưng nghe hơi quá a!!!) cũng có thể có phản ứng, từ nay về sau, tình yêu chân thành khắp thiên hạ, thấy một cái yêu một cái, làm ơn đừng cuốn lấy tôi không tha nữa, tôi rất bận bịu, không tiếp. cúp máy"

"... Tạo sao lại là anh? Tôi không phải đã kéo anh vào danh sách đen sao?"

"... Được rồi, được rồi, tôi nhận, tôi nhận. Cướp đi thân xử nam anh giữ gìn suốt ba mươi năm, là tôi không đúng, nhưng thân thể này của tôi cũng là xử nữ giữ gìn hai mươi năm a, không thể bởi vì kỹ thuật tôi tốt, mà anh lại không thêm quan tâm vấn đề này... chúng tôi mỗi người lùi một bước, 500 kia tôi cũng không cần nữa, anh giữ lấy đi mua đồ ăn ngon, đừng có đến làm phiền tôi nữa, tôi cúp máy"

Trên mạng có rất nhiều các chủ thót tâm linh canh gài, cuối cùng sẽ nói cho hấn biết, tự yêu lấy bản thân mình có bao nhiêu trọng yếu.

Tô Lương sống nhiều năm như vậy, thực hiện được điều này, duy nhất chỉ có một người, chính là A Yên.....Không, không thể nói như vậy, cô chính là đối với đám tiểu tùy tùng ở trường học kia, so với mọi người đều ôn nhu hơn vài phần.

Đương nhiên cũng có rất ít khi, cũng sẽ đối hấn quan tâm

"Sao đang yên đang lành, độ hảo cảm lại rơi xuống còn 99,9? Tôi gần đây có đắc tội gì với anh sao?"

Người phụ nữ kia thỉnh thoảng sẽ đột nhiên hỏi hấn câu đó, sau đó đi tới bên tường, cúi người xuống đánh giá hấn một hồi lâu, mãi đến tận khi hấn không nhìn được đồ mặt tai hồng, xấu hổ mà rời đi ánh mắt, cô sẽ cúi xuống món tròn trán hấn, như chuồn chuồn đập nước nhẹ hôn hấn, xong đó liền rời đi

"100 rồi, ngủ ngon"

Đây...

Bệnh thần kinh.

*

Ba Phó tổ chức tiệc mừng thọ 60 tuổi, tiệc mừng lại bất ngờ, chỉ tổ chức ở nhà, mà Tô Lương càng bất ngờ chính là, hấn nhận được thiệp mời.

Hấn đi.

Phó Trạch thật náo nhiệt, tân khách đầy cửa, bên trong hoa viên là tiệc đứng, người tới người lui qua lại không dứt. Hấn đi xuyên qua dòng người, hướng tới người đàn ông đang từ từ già đi kia. Nhìn đến người kia và mình nét mặt có vài phản tương tự, nhàn nhạt nói một câu "Sinh nhật vui vẻ" đối phương trầm mặc im lặng, cuối cùng vỗ vỗ vai hấn. Đơn giản là một câu nói, một động tác, xem như hòa giải.

Nhiều năm như vậy, hấn và người "Ba" này, lúc thân mật nhất, cũng chỉ đạt được tới mức, người xa lạ có chung huyết thống

Tô Lương vốn định sớm rời khỏi, bỗng nhiên bị một người hầu gọi lại.

"Tô tiên sinh? Phó tiên sinh tại phòng sách lầu hai chờ ngài, mong ngài rời bước chân"

"Là vị nào?"

"Phó đại công tử, Phó Phùng Kỳ"

Bên trong phòng sách, không có ai.

Hơi nóng bốc lên từ chén trà, vì ở trên bàn, áo bành tô của Phó Phùng Kỳ để vắt ở ghế, xem ra là vừa lúc có việc nên đi ra ngoài.

Bên cạnh cái ví da quý báu, có một cái thẻ nhỏ nhỏ. Tô Lương ánh mắt rơi vào mặt tấm thẻ.

Tấm thẻ rất cũ, bút tích đều đã mờ hồ, phẳng phất như có người thường dùng tay lật đi lật lại mà vuốt qua nó, ở góc có một chút dấu vết, nếu nhìn kỹ mới có thể đoán ra được, đó là một dấu son môi.

Phía sau, cửa mở ra. Phó Phùng Kỳ bước lại gần: "Xin lỗi, chờ rất lâu rồi sao?"

Tô Lương quay đầu lại, người đàn ông vẫn như trong kí ức của hấn một dạng, tây trang gọn gàng, khuôn mặt lạnh lùng, trời sinh dáng dấp cao ngạo tựa vương giả. Nhưng hôm nay, hấn đã không còn cảm giác, đối phương cao cao tại thượng, cùng hấn khoảng cách tựa như trời và đất.

Có lẽ, Phó Phùng Kỳ vẫn đang ở đám mây trên cao kia, nhưng hấn đã thoát ra khỏi vũng bùn lầy...

Nghe nói, Phó Phùng Kỳ rời khỏi tập đoàn Phó thị, tự mình lập công ty riêng, bước đầu tuy gian nan bận rộn, nhưng bây giờ cũng đã đi vào quỹ đạo. Hấn vẫn luôn là một người rất có năng lực.

Tô Lương liếc nhìn tấm thẻ. Nam nhân tựa vương tử kia, một đời này thất bại duy nhất, có lẽ là chủ nhân của tấm thẻ này ban tặng.

Phó Phùng Kỳ thuận theo ánh mắt của hắn, nhìn đến tấm danh thiếp bút tích đã mơ hồ, môi hơi mím lại, đem tấm thẻ cất đi, nhàn nhạt nói "Cô ấy, có tốt không?"

Tô Lương biết hắn đang hỏi là ai, liền đáp "Chúng ta ai cũng có thể sống không tốt, chỉ có cô là không thể"

Phó Phùng Kỳ ngẩn ra, rồi thở dài một tiếng.

Tô Lương đối với hắn gật gật đầu, đi ra ngoài.

Phó Phùng Kỳ muốn gặp hắn, chỉ vì người kia có sống tốt hay không. Cần gì phải làm vậy chứ, rõ ràng hắn đã sớm biết đáp án.

Trước khi rời khỏi Phó gia, Tô Lương ngồi ở trong xe nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc... Phó Lộ Bạch.

Mà người phụ nữ ở bên cạnh hắn, không phải là Chu Sở Sở

*

A Yên đột nhiên biến mất

Tô Lương nhìn câu nói cuối cùng người kia để lại. cái ngày quỷ dị kia, đã chìm ở đáy lòng nhiều năm, cuối cùng cũng lặng lẽ mà mờ ra.

Mặc dù không thể tưởng tượng nổi, đến cùng, chắc cũng sẽ không có người nào tin tưởng, nhưng mà hắn tin, đó chính là sự thật.

Mười năm trước, một cái ngày kia, cô gái không do dự đặt móng ngồi gãy chân hắn, ở trước gương trang điểm, đối hắn cười chế nhạo, đã không phải là Hoắc Yên.

Một ngày kia.....Hoắc Yên đã chết rồi.

Mà thay thế cô, là ai đây? Cùng hắn trên giường dưới giường, ở chung mười năm, là ai?

Tô Lương không biết

Câu trả lời, mãi mãi là một câu đố.

*

Tô Lương vẫn ở phòng tập thể hình trại giam béo làm huấn luyện viên.

Có lúc, có một nữ sinh vừa mới chuyển đến trường học, bởi vì không chịu được áp lực. sẽ một mình ngồi trong góc, uất ức mà lau nước mắt, hắn nhìn thấy, đi tới đưa tới một tờ giấy.

"Sẽ tốt đẹp thôi" Hắn nghe thấy thanh âm của chính mình nói cho nữ sinh "Chịu đựng được, sẽ tốt đẹp thôi!"

Cúi đầu xuống, nhìn gương mặt vương đầy lệ của bé gái, gương mặt bụ bẫm.. Hắn trong lòng hoảng hốt, tựa như nhìn thấy nhiều năm trước đây, bóng dáng của một người khác.

Vậy nên, hắn nói lại một lần nữa "Sẽ tốt đẹp thôi!"

Cõi đời này, có quá nhiều sai lầm, đã không còn chỗ để quay đầu lại.

Một hồi sinh tử, một hồi thiện ác. Mà hắn, đem thời gian quãng đời còn lại của mình, giúp những người bị xa lánh, những linh hồn cô độc mà bất lực kia.

Thế giới luôn đối với tôi gây đau thương, tôi báo đáp lại là ôn nhu, ấm ngọt.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 6 - Chương 61: Siêu sao trở về (1)

Editor: Drinna

Beta: Cà ri

Đây là ngày thứ mười lăm sau ngày hôn lễ bị hủy bỏ.

Hai tuần rồi.

Giấc mộng được gả vào hào môn của chương môn nhân (trong võ hiệp tiểu thuyết) Ngọc Nữ thanh thuần đã từng hồng thấu nửa bầu trời trong giới giải trí tan nát, trong hôn lễ, thảm thương bị chú rể cho leo cây ----- trong showbiz, sự kiện gì cũng sẽ qua thực nhanh, sức nóng của sự kiện dần biến mất, cuối cùng đã không còn những cuộc gọi phỏng vấn bất tận.

Sáng nay, chỉ có một cuộc gọi từ số lạ đến.

Lâm Yên không nhận.

Chuyện ngày đó đến bây giờ, thái độ của cô vẫn rất kiên định, rất rõ ràng.

Không trả lời, đến chết cũng không trả lời. Lừa mình dối người cũng được, giãy giụa trước khi chết cũng được....

Cô luôn nghĩ, chỉ cần không trả lời, có lẽ sự tình sẽ còn có thể cứu vãn.

Mười một năm trước, Lâm Yên cô 19 tuổi, bằng mỹ danh hoa khôi của trường, "Em gái quốc dân" - xuất đạo. Vừa bước vào giới giải trí, quay bộ phim truyền hình đầu tiên bắt ngờ lại gặp may, rất hot, người xem đều cuồng cô, từ lúc đó, cô lại có thêm một mỹ danh - "Mối tình đầu quốc dân".

Bốn chữ ấy, cũng đủ để hình dung, hình tượng năm ấy của Lâm Yên.

Trên người thiếu nữ mặc một cái váy màu trắng phiêu phiêu trong gió, tóc tết hơi rối, hai tay chấp ở sau lưng, đứng dưới tán cây dành dành, ngoại đầu lại nhìn thiếu niên đang chạy đến, nở một nụ cười ngọt ngào ---- đó là ấn tượng trong lòng rất nhiều người, hình ảnh kinh điển khó người quên.

Hoa dành dành mùi thơm ngát, theo gió nhẹ bám lên góc váy trắng tinh, thiếu nữ đứng đó, ánh mắt sạch sẽ mà trong sáng, lúm đồng tiền nhỏ ngọt ngào, làm cho bao người nhớ lại về mối tình đầu thời còn đi học.

Lâm Yên đóng phim ba năm, cũng tích lũy cho mình một nhóm fan nào tàn cực lớn, nhân khí cũng ngày càng lên cao, cô được Lưu đạo diễn --- đạo diễn nổi danh trong nước chọn đóng một bộ điện ảnh, khi đó cô mới chỉ gần 22 tuổi.

Lúc đó, giới giải trí này, có thực nhiều người coi trọng cô, truyền thông ba ngày lại có vài bài viết thổi phồng tên tuổi cô, gọi cô là Tiểu hoa đán có thực lực nhất, có năng lực nhất.

Bộ điện ảnh ấy doanh thu phòng vé không tệ, hơn nữa phương diện giải thưởng cũng thực là được mùa lớn. Lâm Yên cũng dựa vào nhân vật Nguyệt nhi kia mà thắng lớn, nhận được giải "Nữ diễn viên mới xuất sắc nhất".

Phía sau, hào quang xán lạn.

Phía trước, tiền đồ vô lượng

Cùng năm đó, Lâm Yên gặp được Kiều Thần, nửa năm sau, tuyên bố rút lui khỏi giới giải trí.

Nhóm Fan đau lòng, không muốn nữ thần giải nghệ, khóc lóc cầu xin Lâm Yên suy nghĩ lại.

Giới giải trí cũng một mảng xôn xao.

Mỗi một người trong showbiz đều tỏ vẻ tiếc hận đối với quyết định vô tình của Lâm Yên. Những diễn viên hay đạo diễn đã từng hợp tác cùng Lâm Yên, mỗi lần nhận phỏng vấn, ngoại trừ câu chúc phúc khách sáo bên ngoài lời nói, bên trong lại có chút cảm khái. Thậm chí Lưu đạo diễn từng trong một buổi phỏng vấn công khai mà nói một câu: "Lâm Yên? Đáng tiếc."

Đáng tiếc thì đáng tiếc, nhưng tất cả mọi người đều có thể hiểu được. Đó là Kiều Thần a. Là con trai duy nhất Kiều gia Thủ Đô, hai đời đều quyền vinh phú quý....so với bạn cùng lứa tuổi, tác phong của hắn chính trực không như mấy cái công tử tuổi trẻ khinh cuồng có tiền khác.

Kiều công tử khá khiêm tốn, bằng cấp không cần nói, rất cao, tốt nghiệp từ đại học nằm trong Top 3 đại học danh tiếng nhất của Mỹ, là người nhả nhận thanh cao, khiêm tốn hữu lễ, hoàn toàn không có tính tình kiêu căng ngạo mạn của kẻ có tiền.

Hắn làm việc hay nghỉ ngơi đều thực lành mạnh, cũng không thường tới lui quán bar vui đùa, cũng không khoe khoang những siêu xe, biệt thự đắt tiền, bạn bè của hắn cũng thỉnh thoảng sẽ thấy hắn đăng một hai thứ, nhưng tất cả đều là những bức ảnh phong cảnh, thỉnh thoảng sẽ là vài bức thư pháp hắn tự viết. Chữ viết phi thường đẹp, phiêu đạt có thần.

Từ nước ngoài tốt nghiệp trở về, hắn lại càng khiêm tốn hơn.

Đối với tình sử của vị quý công tử Kiều Thần này, giới truyền thông đảo bới đủ hướng, liễu mạng mà tìm kiếm, cũng chỉ biết được hắn đã từng có một người bạn gái, là thanh mai trúc mã mười mấy năm liền, sau đó vị thanh mai kia đưa ra yêu cầu chia tay, Kiều Thần từ đó tới nay vẫn độc thân, có thể nói lịch sử trong sạch không một vết bẩn.

Vì vậy, mọi người đối với Lâm Yên cùng Kiều Thần, đều đa phần là chúc phúc.

Lâm Yên đối với quyết định của chính mình, cũng không có gì hối hận. Kiều Thần là người hoàn mỹ nhất trong những người bạn trai mà cô từng quen.

Hắn quan tâm, hắn ôn nhu, khéo hiểu lòng người đến mức quá khoa trương.....Lâm Yên bình thường không cần mở miệng, nói bất cứ ý kiến gì, bởi vì hắn luôn là trước một bước nghĩ đến, lo lắng chu toàn, đem vấn đề giải quyết triệt để. Hắn ưu tú như vậy, bên cạnh rất nhiều cô gái ưu tú ái mộ, yêu mến, nhưng hắn luôn thẳng thừng từ chối, sẽ không để cho người ta một cơ hội nhưng nhớ, mở trường. Thậm chí là khi ở trên giường, hắn cũng thực thân sĩ, so với hoan khoái của chính mình, hắn càng để ý đến cảm thụ của cô hơn.

Loại đối tượng hoàn mỹ như vậy, bây giờ có bắc đèn soi cũng khó tìm, đừng nói chỉ là xa hoa phú quý, hư vinh phù hoa giới giải trí phù phiếm, cho dù có là dùng cả thế giới ra để trao đổi, Lâm Yên cũng quyết không đổi.

Lâm Yên biết, trong lòng Kiều Thần có một người. Là cô gái mà hắn từng yêu sâu sắc nhất, là mối tình đầu khắc cốt ghi tâm - Tống Tân Vũ.

Cô gái kia cũng như Kiều Thần, là đại tiểu thư sống trong cảm hoa ngọc thực mà lớn lên, là tiểu thanh mai của Kiều Thần. Nói đến tính cách, thì đúng rằng so với Lâm Yên, là hoàn toàn trái ngược, một người hướng Nam một người hướng Bắc, hoàn toàn khác biệt.

Tổng tiểu thư là người nhiệt tình sôi động, Lâm Yên thì ôn nhu hàm súc, giống như hoa hồng đỏ cùng hoa hồng trắng, khác nhau một trời một vực.

Cho nên, mãi đến tận trước ngày hôn lễ, Lâm Yên cũng sẽ không nghĩ tới, Kiều Thần sẽ chọn cô, bởi vì... gương mặt của cô, từ một góc độ nào đó xem, rất giống với Tống Tân Vũ.

Trong đoạn tình cảm này của Tống Tân Vũ và Kiều Thần, hắn chính là người bị bỏ. Tống Tân Vũ chê hắn tính tình quá tốt, trầm ổn lão luyện, ở trong tình yêu của bọn họ, không có thứ gọi là cảm xúc mãnh liệt. Sau khi chia tay, Kiều Thần vì nản lòng thoái chí, mà ra nước ngoài du học.

Nguyên bản, chuyện xưa giữa vương tử công chúa đến đây là kết thúc.

Kiều Thần và Lâm Yên quan hệ ổn định. Lâm Yên vì Kiều Thần, rút lui khỏi giới giải trí, cam tâm tình nguyện làm nữ nhân sau lưng Kiều quý công tử, an bài mọi chuyện hằng ngày, đôi khi ra ngoài dạo phố với bạn bè, còn lại chính là đi theo Kiều Thần công tác, theo Kiều Thần đi xã giao.... nói ngắn gọn, chính là toàn bộ đều xoay quanh Kiều Thần.

Một năm trước, Kiều Thần cầu hôn cô.

Hôn lễ định vào đầu tháng ba của năm nay.

Mà hai tuần trước ngày hôn lễ.

Rõ ràng một năm qua Tống đại tiểu thư vẫn là đang điên cuồng theo đuổi vị tiểu thị tơi tã mấy năm nay nhân khí cực cao Trang Chính Thanh, quả thực có thể nói là sắp thành người điên. Không có việc gì, điều tra lịch trình của Trang Chính Thanh, đuổi theo hắn khắp thế giới, làm cho các fans cuồng muốn theo đuổi thần tượng, đều là cắn khấn tay hận cùng độ kỷ, thường thường mà cảm thán: "Có tiền thật tốt".

Trang Chính Thanh năm nay vừa tròn 22 tuổi, so với Kiều Thần, Lâm Yên hay Tống Tân Vũ bọn họ đều chênh lệch đến bảy, tám tuổi. Thế nhưng cách biệt tuổi tác thì sao chứ, cũng không ngăn được tình yêu ái mộ điên cuồng của Tống đại tiểu thư, không ngăn cản cô giống như thiêu thân lao đầu vào lửa, ngăn cản con đường theo đuổi nam thần của cô.

Mà trái đất thật tròn, vừa khéo, Trang Chính Thanh và Kiều Thần lại có quen biết.

Mẹ của Trang Chính Thanh và mẹ của Kiều Thần là bạn học, bởi vì tuổi của Trang Chính Thanh còn quá nhỏ, cùng với Kiều Thần không cùng lứa, không thể cùng chơi đùa hay xã giao. Mà đụng phải sự việc lần này, hắn từng bí mật gọi cho Kiều Thần: "Anh Kiều, anh cùng Tống tiểu thư quen biết, anh có thể bảo cô ấy buông tay, tha cho em được hay không? Em bây giờ mà nói chuyện yêu đương, fans của em không gửi thư máu (thư viết từ máu) thì cũng gửi lưỡi dao cho em a! Em còn có thể trong cái giới này sống như thế nào?"

Mà Kiều Thần? Hắn đương nhiên sẽ khuyên không được Tống Tân Vũ. Đối mặt với Tống Tân Vũ, hắn chỉ có thể dễ dàng tha thứ và cứng chiều.

Nhưng... ngày trước hôn lễ cách đây hai tuần kia, đêm hôm đó, Tống Tân Vũ lại chạy đến nhà của Kiều Thần, than thở khóc lóc, nói rằng cô hối hận rồi! Cô bây giờ mới hiểu được người cô yêu, từ đầu đến cuối chỉ có hắn, đối với Trang Chính Thanh kia, hay đối với bất cứ ai, đều chỉ là đam mê nhất thời, cô thực sự biết sai rồi, cô cầu xin hắn, đừng bỏ mặc cô có được hay không?

Sau đó.... chính là hôn lễ, chỉ có một người.

Lâm Yên một mình, đợi hắn từ buổi sáng, đợi đến buổi trưa, rồi đến tối. Tất cả mọi người đều đi hết rồi, cô vẫn một mình ở lại khách sạn, trên người vẫn là áo cưới trắng tinh, tựa như một cô hồn đã quỷ, không chốn để về.

Khóc đủ rồi, cô chỉ cảm thấy mệt mỏi kiệt sức.

Mà... chủ rể của cô đâu?

Có lẽ là đang ôm ấp người mà hắn mất đi đã lâu nay lại trở về, bù đắp nhưng năm tháng tương tư.

Lâm Yên tựa như mất đi hơi sức thờ dài, nhìn đến màn hình di động đen xì, chậm chạp mở khóa, dùng tay đánh chữ, trên đó là một đoạn đối thoại ngắn.

"Kiều Thần, em ngay cả tư cách để núm kéo một chút cũng không có sao?"

"Thật xin lỗi, chuyện này không phải lỗi của em, tất cả đều là lỗi của anh. Anh đã từng cố gắng thử, tận lực cố gắng, nhưng anh không yêu em, thật xin lỗi, cho dù tàn khốc, anh vẫn giấu giếm em chân tướng mọi việc. Cuộc hôn nhân như vậy, đối với anh hay em, đều không công bằng. Tám năm qua, những việc em đã trả giá, cũng như thời gian, anh nhất định sẽ bồi thường."

Bồi thường? Bồi thường bằng cái gì đây? Tiền sao?

Lâm Yên không thiếu.

Đáng lẽ cô sớm nên hiểu ra, chỉ cần Tống Tân Vũ quay đầu lại, chỉ cần Tống Tân Vũ nhỏ hai giọt nước mắt, Kiều Thần sẽ mềm lòng. Loại người như hán, chỉ cần trong lòng đã nhận định một người, thì cho dù đến chết, cũng sẽ không thay đổi. Người bên gối mình, có yêu mình hay không, phụ nữ ít nhiều đều có thể nhận ra.

Lâm Yên đương nhiên rõ ràng, Kiều Thần đối với mình, cuối cùng chỉ có thích và thích hợp, chứ không có yêu. Có thể là cô đã lún quá sâu, luôn nghĩ rằng, hán có yêu cô hay không, không quan hệ, chỉ cần cô yêu hán, vậy là đủ rồi.

Thì ra, nhiều năm như vậy làm bạn, cuối cùng, vẫn không sánh được với Tống Tân Vũ nói vài câu, nhỏ vài giọt nước mắt.

Tám năm, tất cả đều chỉ là một câu chuyện cười.

Cái gì mà giấc mộng gả vào hào môn tan nát, cái gì ngọc nữ thanh thuần biến thành thiếu phụ luống tuổi có chồng bị thảm bị bỏ.... Truyền thông từng câu từng chữ đều chăm chọc, Lâm Yên căn bản không để ý, bạn bè trong giới chê cười, cô cũng không quan tâm.

Những thứ này đều không quá quan trọng.

Cô quan tâm, chỉ có một người.

Có lẽ, Kiều Thần nói đúng, hôn nhân không tình yêu, đối với ai đều là dẫn vật, Tống Tân Vũ đã quay lại, hán cũng ngay lập tức dừng lại cái lời nói dối vốn tồn tại trong nghi thức kia, có lẽ, cũng là kết quả tốt nhất...

Kiều Thần không sai, Tống Tân Vũ cũng chẳng sai, chỉ là một đôi yêu nhau sâu đậm, đường tình nhấp nhô, cuối cùng trải qua bao phong ba, mới phát hiện tình yêu đích thực không bao giờ thay đổi.

Nhưng... Lâm Yên cô thì sao?

Cô... đã làm sai cái gì sao?

Lâm Yên lại thờ dài, lấy cái hộp nhỏ, từ bên trong đổ ra mấy viên thuốc nhỏ màu trắng, không có lập tức nuốt xuống, mà nhấn cho Kiều Thần, một tin nhắn cuối cùng

"Không cần bồi thường gì cả. Chúc anh và Tống tiểu thư hạnh phúc."

Run rẩy mà đánh ra một hàng chữ, nước mắt lại không tự chủ mà rơi xuống mơ hồ che tầm mắt, lòng đau quặn thắt, tay đánh chữ phát run: "Kiều Thần, em thật sự yêu anh. Đừng quên... tám năm, em thật sự, rất yêu anh."

Cái tin nhắn cuối cùng, nói năng lộn xộn này, chính cô cũng không rõ, mình muốn biểu đạt cái gì.

Tám năm...

Cuộc đời của một con người, lại có bao nhiêu lần tám năm đây?

Cuối cùng, vẫn là nhìn không rõ, nghĩ không ra.

Cô, từng cách hạnh phúc... chỉ một cánh cửa.

Mặc vào áo cưới trắng tinh, kích động đến một đêm khó ngủ, ảo tưởng đến trao nhẫn xong, chủ rể cúi xuống hôn cô, món trầu cô ánh mắt.... Đó là giấc mộng mà từ nhỏ đến lớn, cô luôn muốn thực hiện.

Cuối cùng, lại là kết cục thảm kịch như vậy.

Giấc mộng tan nát...

Mà thôi, một đời này của cô không có ràng buộc, tiếc nuối duy nhất, chính là sao không chết trước hôn lễ một ngày, ở thời điểm vui sướng vô tận, hạnh phúc mong chờ kia, mà nhắm mắt lại, không cần trải qua, cái ác mộng giống như hôn lễ kia.

Ở trong giấc mơ ngọt ngào, vĩnh viễn ngủ say, dù sao cũng tốt hơn khi giấc mộng tan vỡ, tan nát cõi lòng.

*

Tiếp thu xong ký ức của nguyên chủ, A Yên nhìn mấy viên thuốc màu trắng trong tay, thuận tay ném vào bên trong hộp giấy.

Lâm Yên cũng không biết, đây vốn là thế giới của một quyền sủng văn nữ cận bã trọng sinh diễn biến mà thành.

Đời trước, nữ chủ là Tổng Tân Vũ, chán ghét nam chủ Kiều Thần không có tình thú, một lòng một dạ theo đuổi tiểu thím tươi Trang Chính Thanh, tưởng là trung khuyển ngoan ngoãn đáng yêu, ai ngờ thực tế so với Ngao tạng còn hung tàn hơn, cuối cùng thất thân lại thất tâm, náo động dư luận một mảng xôn xao, thậm chí còn suýt chút nữa bị đuổi khỏi nhà, không những vậy, còn bị fans của Trang Chính Thanh mắng là mặt dày không biết xấu hổ, trâu già đòi gặm cỏ non.

Đời trước, Kiều Thần cùng với nữ phụ Lâm Yên kết hôn, sau khi cưới tương kính như tân, không tính là tình nồng ý mặn, thế nhưng sống rất hạnh phúc, vợ chồng tôn trọng lẫn nhau, sau đó sinh ra một cậu nhóc đáng yêu, một đời trải qua không có cái gì tình cảm mãnh liệt, nhưng cũng là nhỏ nước chảy sông.

Đời này, Tổng Tân Vũ trọng sinh vào đêm trước khi Kiều Thần kết hôn. Cô liền hối hận, suốt đêm chạy đến nhà của Kiều Thần, khóc lóc đến không thể được, cầu xin hắn quay đầu lại.

Mà trung khuyển nam chủ Kiều Thần, lựa chọn tha thứ, kết quả chính là thiên lôi câu địa hỏa*, mạn nông điên cuồng một đêm.

Thiên Lôi Câu Địa Hỏa: Âm chi trạng thái kích tình nóng bỏng giữa đôi tình nhân. Một bên là "thiên lôi", một bên là "địa hỏa", vậy nếu ở gần nhau thì...

Bởi vậy, Lâm Yên không thể đợi chủ rảnh của cô đến.

A Yên đứng lên, đi tới cái gương to trong phòng, nhìn chính mình ở bên trong gương.

Lâm Yên lớn lên rất đẹp, cho dù tuổi không còn nhỏ, làn da hiện rõ vẻ mệt mỏi, nhưng cái đẹp, không phải là ở da, mà từ trong xương cốt, thanh thuần nữ thần năm xưa, phong vân đi qua - trong gương, cô gái tóc dài rối tung xõa xuống bên vai, gương mặt tiêu tụy, sắc mặt xám trắng, mày hiện rõ u sầu, gương mặt toan sớ đáng thương, thật là thấy mà thương tiếc.

A Yên trước đây xuyên qua mấy thế giới, nguyên chủ đều thiên sáng rực rỡ minh diễm, đây là lần đầu tiên gặp phải nguyên chủ trong sáng thanh thuần, cảm giác rất mới mẻ, gờ nhẹ hai tay, xoay đi xoay lại một hồi lâu mới thỏa mãn, đi trở về trong phòng.

Gương Cỗ Đồng gọi: "Kí chủ! Kí chủ!"

A Yên hỏi: "Kiều Thần?"

Lão Cỗ Đồng nói: "Manh mối nam chủ sao? Không phải hắn, không có bao nhiêu quan hệ với hắn.... Ta trước tiên nói cho ngươi chuyện này."

A Yên nhìn nó.

Lão Cỗ Đồng đang hoàng một bộ nghiêm trang nói: "Thế giới này, ngươi cùng với nam chủ giao lưu thân mật xong, thuận tiện xoát đầy độ hảo cảm của hắn, thế giới sau, ta sẽ giúp ngươi gian lận một mắt nhắm một mắt mở, giúp ngươi sao nhãng hệ thống---"

A Yên buồn cười: "Ta vì sao nhất định phải gian lận?"

Lão Cỗ Đồng nói: "Ngươi đừng cười, thế giới sau là thế giới cổ đại, hung ác tàn bạo."

A Yên cũng không quá lưu tâm "Được, manh mối nam chủ là ai?"

"Trang Chính Thanh."

A Yên nhún mày, hơi kinh ngạc: "Vị bạn nhỏ sợ sệt bị fans gửi thư máu kia?"

Lão Cỗ Đồng lạnh nhạt nói: "Hắn cũng không có phải là loại gì tốt, giả heo ăn cỏ rất điêu luyện, đừng có bị vẻ bề ngoài cùng tuổi tác của hắn mê hoặc."

A Yên cười cợt: "Kim Mao hay chó ngao Tây Tạng, Husky hay chó săn, gặp rồi liền biết."

*

Một tháng sau đó, A Yên liền một mình ở trong nhà.

Cha mẹ Lâm Yên đều đã qua đời, so với thế giới trước, A Yên tự do hơn rất nhiều. Đối với bên ngoài công bố muốn tự yên tĩnh một quãng thời gian, từ chối hết tất cả lời mời của bạn bè, trên thực tế là vội vàng trốn đi tu sửa mỹ nhan, điều chỉnh từng chi tiết nhỏ trên thân thể, rảnh rỗi thì mới xem tin tức, nhìn các tin tức trong giới.

Sau ba mươi ngày, kế hoạch tu nhan mỹ dung của A Yên có được chút thành tựu, liền gọi điện thoại cho người đại diện đã nhiều năm không liên hệ - Chị Thanh.

Chị Thanh sau khi bắt nghe xong, vẫn đến, nhìn thấy A Yên xong liền ngẩn người, cảm giác rằng đã quá lâu không gặp đối phương, sắp không nhận ra cô mất rồi. Quà là không hổ mỹ nhân từng oanh động năm ấy, căn cốt rất tốt, thời gian luôn thiên vị mỹ nhân.

Khách sáo nói vài câu, chị Thanh lấy ra một phần văn kiện: "Con đường comeback cũng không dễ, em xem trước đây bao nhiêu người đều rất thảm? A Yên, chị em mình đều là người quen, chỉ là muốn tốt cho em, mới nói thật lòng, em cũng đừng trách lời chị khó nghe.... em bây giờ muốn comeback, nhất định sẽ không thể so sánh giống như trước đây, trước tiên cứ từ vai phụ đi, nếu như em cảm thấy chênh lệch quá lớn, có một vài diễn viên nòng cốt diễn không ra sao, em nhưng có thể tranh thủ hạ nữ chính ---"

A Yên ngược mắt nhìn đối phương một chút: "Chị Thanh."

Chị Thanh sửng sò: "Sao thế?"

A Yên nâng cốc nước, kể cười: "Cảm ơn chị đã chuẩn bị lịch trình này, nhưng em chỉ muốn nhờ chị tranh thủ giúp em một buổi thử vai."

Chị Thanh dựa trên ghế sofa, hai tay ôm ngực: "Em nói."

A Yên giờ điện thoại di động lên, lướt đến bài viết của một nữ minh tinh: "《 Thiên 》 bộ phim này là Lưu đạo diễn mới nhận, nghe nói đang hải tuyển nữ chính."

Chị Thanh ho khan hai tiếng, chậm rãi nói: "A Yên, có thể em chưa biết.... cái này, bộ phim này đúng là đang hải tuyển nhân vật, cũng đúng là tác phẩm mới của Lưu đạo diễn, nhưng mà, nhưng mà bộ này, nữ chính... cần coi a."

A Yên nói "Em có thể coi a."

Chị Thanh lắc lắc đầu, bắt đầu nói: "Là coi! Coi quần áo!"

Ánh mắt A Yên bình tĩnh, lặp lại, cũng có chút điểm bắt đầu: "Em biết, em có thể coi quần áo a."

Chị Thanh lại lắc đầu, cường điệu mà nói: "Coi tất cả, còn có cảnh giường chiếu, đó tương đương với quả chạy vội." (??? Ai hiểu câu này ko?)

A Yên nhếch lên khóe miệng, nhu hòa nở nụ cười: "Từ trên xuống dưới, cả người em nơi nào cũng đẹp, em cũng đã nhiều lần xác nhận, em làm được, tuyệt đối không có vấn đề, nếu chị không tin, em có thể coi cho chị xem...." Đang nói, A Yên đứng lên, thật sự muốn kéo quần áo xuống.

Chị Thanh thấy vậy cuống lên: "Đừng đừng đừng... Đại tiểu thư của tôi ơi, chị biết em gần đây chịu kích thích, chị cũng rất đau lòng cho em. Có thể em không cần tự giận mình như vậy, em không vì chính mình mà suy nghĩ, cũng hãy lo lắng cho những fans năng lực chịu đựng, em cũng đã từng là một thể hệ Ngọc Nữ chương môn nhân mà."

A Yên lại không cho là đúng nói: "Em bây giờ có thể là một thể hệ Dục Nữ chương môn nhân, bánh bao không cần che đây, thật tốt."

Chị Thanh "....."

A Yên lại bắt đầu thổi gió bên tai: "Chị giúp em tranh thủ một lần thử vai đi, dù sao quyết định cuối cùng vẫn là Lưu đạo diễn không phải sao? Thử một lần cũng không có gì không tốt, mà theo em được biết, trong giới này, gần một nửa nữ minh tinh đều đi thử rồi."

Chị Thanh vuốt vuốt tay, suy xét nửa ngày, cuối cùng thở dài: "Được, tùy em đi, chị sẽ giúp em hỏi thử..." Đột nhiên như nhớ đến cái gì: "Bộ phim này nam chính đã định, chị nhớ không nhầm, là Trình Ảnh đế."

A Yên gật gật đầu: "Nam chính là ai không quan trọng, nam phụ là Trang Chính Thanh là được, em chính là hướng về phía hần."

Chị Thanh nghe không được ý trong câu của cô, thanh âm chế nhạo: "Ồi! Thôi đòi nhưng cũng thật là... Lưu đạo quay phim đều muốn cân nhắc luôn nhân tố thương mại, nam chính là Trình ảnh đế để đảm bảo chất lượng, nam phụ chọn luôn con nuôi của hần để khi quảng bá đảm bảo doanh thu phòng vé, thực sự là dụng tâm lương khổ..."

A Yên bỗng nhiên ngắt lời nói của cô: "Con nuôi?"

Chị Thanh nói: "Đúng vậy, em không biết sao? Trang Chính Thanh xuất thân rất tốt.... Không có chút hậu thuẫn, làm sao có thể lăn lộn trong giới giải trí này? Cha mẹ hần có quen biết với Trình Dĩ Hân, vì muốn con trai có thể phát triển càng tốt hơn, cảm thấy quan hệ chú cháu chưa đủ thân mật, liền nhất định muốn khoác lên mình cái mác cha con nuôi, thật ra nếu là bình thường, Trang Chính Thanh năm nay hơn 20 tuổi, Trình ảnh đế cũng đã bốn mươi rồi đi? Làm cha hần cũng có thể rồi...."

A Yên cúi đầu, chỉ nghe một nửa, không để ý tới Chị Thanh nói liên miên, khóe môi khẽ nhếch: "... Chuyện này, cũng thật thú vị."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 6 - Chương 62: Siêu sao trở về (2)

Editor: Hua Shenyu

Kiều gia.

Tút tut tut.

Vẫn không bắt điện thoại.

Kiều Thần đứng ở chỗ cửa sổ, để điện thoại xuống, giữa hai chân mày không tự giác nhíu lại, nhìn bóng đêm bên ngoài cửa sổ, im lặng rất lâu, thở nhẹ một tiếng, lần nữa ấn mở màn hình, viết ra một hàng chữ, rồi bấm gửi đi.

- --- gặp mặt một lần đi, anh từ đầu đến cuối vẫn nợ em một lời xin lỗi chính thức.

Qua mười phút, di động của hắn vang lên.

Kiều Thần bắt máy: "Là anh."

Đối phương có vẻ rất hiền lành: "Kiều tiên sinh? Xin lỗi, tôi mới từ trong phòng tắm ra, không mang theo điện thoại. Tìm tôi có việc gì không?"

Kiều Thần im lặng trong chốc lát, nói: "Chuyện hôn lễ... Anh biết bây giờ có nói gì cũng vô dụng, đã gây ra tổn thương rồi, nhưng anh còn nợ em ---"

"Giữ lại đi. Không phải chính chủ, không thể chấp nhận, nhưng mà cũng không để ý, không ghét anh, người cần quyền rũ cũng không phải là, cứ như vậy đi, giang hồ không gặp lại."

Tốc độ nói chuyện của đối phương rất nhanh, phần lớn Kiều Thần cũng không nghe thấy rõ, chỉ nhớ rõ câu kia "giang hồ không gặp lại". Hắn lại thờ dài, xoa xoa ấn đường: "Được...em không muốn gặp, vậy thì không gặp. Chỉ là anh thiếu em...anh kêu người mang đến cho em, xin em hãy chấp nhận, đây điều cuối cùng anh làm vì em"

Đầu dây bên kia trả lời: "Tùy anh."

Sau đó, cúp máy.

Kiều Thần nhắm mắt.

Nói không đau lòng là giả, tình cảm tám năm, dù cho không yêu thì cũng có tình thân.

Chắc là A Yên rất hận hắn.

Là lỗi của hắn, vứt bỏ cô dâu trong ngày cưới, đừng nói là A Yên, ngay cả cha mẹ hắn cũng không thể nhìn nổi, những ngày qua đối với hắn và Tống Tân Vũ đều rất lạnh nhạt, dù ngoài mặt không nói nặng lời, ẩn bên trong...hắn biết, ba mẹ đối với quyết định của hắn rất phản cảm.

Kiều Thần trước giờ sống một cuộc sống mẫu mực như vậy, không để cho ba mẹ thất vọng lần nào, ngoại trừ lần này.

Cho dù là như vậy...

Hắn vẫn muốn ương bướng một lần.

Eo đột nhiên bị thắt chặt.

Hắn bật cười, quay đầu lại: "Tắm xong rồi sao?"

Tống Tân Vũ trề môi, thì thầm: "Đã tắm xong lâu rồi, nhìn thấy anh đứng ở chỗ này ngây người... Em vừa nhìn thấy anh gọi điện thoại, thế nào rồi, bác trai bác gái đồng ý gặp mặt em phải không?"

Kiều Thần ngẩn ra, cười khổ: "Không phải ba mẹ gọi."

Tống Tân Vũ cau mày, đợi chút, rồi nói: "Lâm Yên?"

Kiều Thần ngậm thừa nhận.

Tổng Tân Vũ ôm hân, khuôn mặt nhỏ dựa lên lưng hân, nhỏ giọng nói: "Em biết mình có lỗi với Lâm tiểu thư, nhưng cô ấy có cuộc sống của riêng mình, anh không yêu cô ấy, kết hôn rồi cũng không hạnh phúc...tuy rằng rất tàn nhẫn, nhưng mà xóa bỏ hôn ước, cái này đối với hai người mà nói đều là giải thoát." (bằng Chu Sở Sở không?)

Kiều Thần đáp: "Anh biết."

Tổng Tân Vũ lại nói: "Thời gian tám năm, đối với một cô gái mà nói, rất đáng quý. Tặng cho Lâm tiểu thư nhiều tiền một chút, trong tay anh không đủ tiền, bên em cũng còn, suy cho cùng phải để cho cô ấy nửa đời sau vui vẻ sống qua ngày--- đây là bồi thường tốt nhất chúng ta có thể cho cô ấy rồi."

Kiều Thần mỉm cười, vò tóc của cô: "Để anh xử lý, em không cần nghĩ quá nhiều, ngoan."

*

Lưu Đạo rất lâu trước đây đã từng làm đạo diễn kịch nói, qua nhiều năm như vậy, hân đã trở thành người nổi tiếng trong giới đạo diễn trong và ngoài nước, đều là tác phẩm điện ảnh, nhưng sâu trong nội tâm của hân, đối với phim hiện đại và sân khấu kịch, thì sân khấu kịch vẫn ẩn chứa sự thiên vị nhiều hơn, cái này thể hiện qua một vài thói quen nhỏ trong lúc làm việc, đó là một trong những việc để diễn viên thử vai.

So với mấy đạo diễn khác, quá trình phỏng vấn phim của Lưu Đạo rất nghiêm túc, địa điểm luôn luôn cố định ở nhà hát lớn, không cần biết đến thử vai phụ không quan trọng gì, hay là vai nam nữ chính, chỉ cần là đến, vậy thì phải nhất định bước lên sân khấu thể hiện hết mình.

Hôm nay cũng không ngoại lệ.

Hai ngày trước trời trong xanh nắng chói chang, hôm nay trời trong bắt đầu chuyển sang nhiều mây, mây đen dày đặc tụ đầy trời, gây áp lực nặng nề lên lòng người, không tự giác căng khăn trương thêm.

"Số năm!"

Bên ngoài phòng nghỉ, có một nữ trợ lý cổ đeo thẻ công tác, hướng vào phía trong kêu một tiếng.

Trong phòng rất lớn, hoặc ngồi hoặc đứng, có khoảng mười cô gái trẻ, đều xinh đẹp như nhau, chỉ số nhan sắc rất đỉnh, thân hình bốc lửa, nếu như lúc này có trai thẳng đi qua, tuyệt đối sẽ nhìn đến hoa mắt.

Đây là phòng nghỉ của diễn viên nữ thứ hai.(tuyển nữ thứ 2)

Phòng vấn diễn viên nữ cũng có các cấp bậc khác nhau, đối diện là phòng nghỉ của diễn viên nữ tuyển một toàn là sao nữ nổi tiếng và có địa vị, phòng này không có pha trộn một sao nữ mới nổi nào, phòng cuối cùng là người mới vào nghề

Mỹ nữ mang số năm đột nhiên bị kêu tên, sợ hết hồn, trong tay cầm trang giấy nhỏ, theo phản xạ có điều kiện thì đứng lên: "...đến liền."

Sao nữ có quen biết ở bên cạnh nhỏ tiếng nói: "Cố lên."

Cô gái kia gật đầu, chậm chạp đi về phía cửa, động tác cứng nhắc.

Người quản lý đi cùng phía sau cô ta, cũng cổ vũ cho cô ta: "Đừng khăn trương, coi như phía dưới sân khấu không có người, mắt đừng nhìn bất cứ ai hết, nghe thấy không? Cố gắng giữ bình tĩnh, em chỉ cần nhìn về phía trước--- lòng bàn tay em sao lại lạnh như vậy? Không được, trạng thái em như vậy lên sân khấu khẳng định sẽ bị khớp. Không cần khăn trương, hít thở sâu..."

Hai người đi theo nhân viên công tác.

Phòng nghỉ lần nữa trở nên yên tĩnh.

Bỗng nhiên, có người chú ý đến chỗ ngồi trong góc, có cô gái vẫn đang cúi đầu soi gương.

Cô ấy là người đầu tiên vào đây, cũng là người im lặng nhất, từ sáng sớm đến bây giờ, không có nói tiếng nào.

Vì thế, xung quanh cố gắng áp chế tiếng thì thầm bàn ra vào.

"Cô nhìn qua bên kia --- cái người đó, giống Lâm Yên đúng không?"

"Thật đúng vậy, cô ấy làm sao mà ở phòng này với chúng ta? Không phải nên ở phòng đối diện sao?"

"Ày, sao nữ đã từng không có nhân quyền, cuộc sống này thực tế như vậy đó, cho nên chúng ta phải nỗ lực leo lên."

"....thật là tội nghiệp, ở hôn lễ bị vứt bỏ, nghĩ lại cũng rất thâm." "

"Đúng rồi, cô ấy hôm nay thử vai nào? Nữ phụ hả?"

"Dù sao cũng không phải nữ chính, ai cũng có thể coi, Lâm Yên? Không thể nào."

"Đúng vậy, tuổi của cô ấy cũng không phù hợp với vai nữ chính, giới hạn tuổi không phải là từ hai mươi hai đến hai mươi chín tuổi sao? Lâm Yên ba mươi tuổi rồi mà? Quá già rồi."

"Sớm biết như vậy, sao lúc trước còn như thế đây? Thời gian tám năm đem nuôi chó rồi, hào môn không phải là dễ vào như vậy."

"Vẫn là Lưu Đạo đoán đúng, năm đó có nói qua đáng tiếc cho Lâm Yên."

"Tiếc nuôi cũng vô dụng, Trường Giang sống sau xô sóng trước, sóng trước dạt lên bãi cát ---- cái vòng tròn này của chúng ta, sao nữ thay cũ đổi mới rất nhanh, lỡ mất một cơ hội chính là bằng đốt bỏ ba bốn năm, huống chi cô ấy lãng phí đến tận tám năm"

"Phải rồi, người quản lý lớn tuổi của tôi lúc trước còn lấy Lâm Yên ra làm ví dụ mỉa mai tôi, kêu tôi đừng có yêu đương, đàn ông không dựa vào được, phụ nữ là phải có sự nghiệp."

"Cho nên Lâm Yên diễn vai chị của nữ chính? Tuổi tác phù hợp, nhân vật đó được sáng tác không quá nổi bật, nếu như ai trong chúng ta làm nữ chính, cô ấy cũng sẽ không đến cướp chú ý chứ, ha ha ha, thật hay."

Sắc mặt của chị Thanh có chút khó coi, vút cuốn tạp chí ở trong tay sang một bên, muốn đứng dậy.

Bên cạnh truyền đến giọng nói trầm thấp: "Ngồi xuống, đừng quan tâm."

Chị Thanh nhếch mắt, nhìn thấy A Yên vẫn cúi đầu như cũ, cầm chiếc gương nhỏ, ngắm mình trong gương, giống như là ngắm mãi không thấy chán vậy đó.

Cô lại nhìn đám người kết bè kết đảng nói xấu người khác, cau mày nói: "Lưu Đạo làm trò gì vậy? Vì sao lại xếp cho em ngồi bên này? Xem giao tình lúc trước --"

Mặt A Yên vẫn không biểu hiện gì, giọng nói càng lãnh đạm: "Muốn cho em biết khó mà rút lui, để cho mấy cô nhóc không quan trọng đó nói mấy câu chuyện phiếm thì đã chịu không được, sau đó chờ coi làm sao mà dám ở trước mặt nhiều người đàn ông mà coi quần áo, rồi làm sao đối mặt với khán giả xem phim cùng bình luận của cư dân mạng."

Chị Thanh im lặng một lát, có chút không nhịn được: "A Yên, chúng ta đi thôi. Chỗ chị có mấy cái kịch bản, em lại coi thử... em nghe chị nói này, mặc dù con đường bắt đầu lại không dễ đi, nhưng chúng ta cứ từ từ đi, từng bước một đánh chắc giữ chắc, em cứ tin tưởng chị, mười năm trước chị có thể làm cho em nổi tiếng, bây giờ chị cũng có thể."

A Yên cười một tiếng: "Em không thích từ từ." Quay đầu qua, môi đỏ khẽ mở, nhẹ nhàng thốt ra mấy chữ: "Em chính là thích tốc độ nhanh."

Chị Thanh ngáy người.

Mười phút sau, người số năm mới tham tuyển trở lại, mặt suy sụp, muốn khóc rồi.

Mấy người khác chạy đến vây quanh: "Sao rồi? Phát huy tốt không?"

Người dự tuyển số năm cảm túi của mình lên, miệng mấp mấp, nước mắt rơi xuống: "Làm không tốt... Tôi còn nghĩ chỉ có một mình Lưu Đạo, nhiều lắm là thêm trợ lý, nhưng ở phía dưới có rất nhiều người ngồi, tôi hỏi họ diễn không được... dù sao cũng rút rồi."

Mấy cô gái trong lòng mừng thầm, trên mặt lại lộ ra vẻ đồng cảm: "Không sao đâu, bây giờ còn chưa công bố kết quả phải không? Vẫn còn cơ hội. Có ai ở đó?"

"Lưu Đạo, phó đạo diễn, có mấy người nhân viên công tác, hình như bên đầu tư cũng có, còn có..." Người tham tuyển số năm dừng một chút, mặt đột nhiên hiện lên một vệt hồng: "Tôi cũng không chắc chắn, do khán đài quá tối, người đó ngồi ở phía sau, nhìn không rõ, nhưng tôi cảm nhận được... Là hắn."

"Ai?"

Mặt của người tham tuyển số năm càng đỏ bừng, gương mặt ngừng rũ mắt: "Thầy Trình."

Bên cạnh là một tiếng hít thở.

"Trời ơi, Trình ảnh đế? Hôm nay hắn cũng ở đây?"

"Trình Dĩ Hàn, á á á!"

"Thật là muốn được hợp tác cùng với hắn, dù cho không diễn vai nữ chính, nói mấy câu thoại với hắn cũng được."

"Có thể cùng thầy Trình diễn chung một bộ phim, thì tôi mãn nguyện rồi, đóng vai người qua đường cũng được, tôi từ nhỏ đã xem phim hắn diễn mà trưởng thành..."

"Tôi cũng vậy, haiz...nói không chừng chúng ta không có hi vọng, đối diện với mấy người nổi tiếng có sức ảnh hưởng đó, tôi nhớ có ít nhất hai người đã từng nói, ước mơ lớn nhất là được diễn chung với Trình ảnh đế."

Bỗng nhiên, trong góc có người hỏi: "Trang Chính Thanh có ở đây không?"

Người tham tuyển số năm ngậy người, theo bản năng đáp lại: "Không có chú ý đến, có mấy người nhìn không thấy rõ mặt."

Người bên cạnh cười nói: "Hắn sẽ không ở đây chứ? Dù sao cũng là thiếu niên đơn thuần cuối cùng của thế kỉ này, chàng trai thủy tinh chưa bao giờ ôm người phụ nữ nào khác ngoài mẹ và chị gái."

"Đúng đúng đúng, công ty của hắn để cho hắn bất chúc* phá nhân thiết (nhân vật trong game) làm cái gì? Lớn đầu như vậy rồi, chưa từng yêu đương bao giờ, chạm tay con gái một chút thì đỏ mặt, cả đời hi vọng chỉ yêu đương đơn thuần một lần, mối tình đầu chính là vợ...lừa quỷ sao, hắn có tin được lời mình nói không?"

"Nhưng mà fan của hắn ăn đứt hắn về khoản này, lần trước có người kia? Nổi tiếng do diễn bộ phim hiện đại nào đó, cùng hắn tham gia một tiết mục, đứng gần hắn có chút xú, thì bị fan của hắn khủng bố đủ một tháng, khủng bố lên top tìm kiếm luôn."

"Quá đáng sợ rồi..."

Ngay lúc này, cô trợ lí lúc nãy lại đến: "Số 6, đến lượt cô rồi!"

Mọi người đồng loạt ngừng nói chuyện.

Ở trong góc, cô gái mặc áo khoác gió dài cất gương, im lặng đứng dậy, đi ra ngoài.

Chị Thanh đi theo: "A Yên, em suy nghĩ lại đi---"

Cuộc trò chuyện dừng đột ngột.

Cô (CT) nhìn thấy biểu hiện của cô (AY), có chút kì lạ---hai má xuất hiện ửng hồng, như cánh hoa đào, con ngươi đen nhưng lại nổi lên một tầng sương mù mênh mông, làm người ta đoán không ra.

Chị Thanh hỏi: "Khăn trang sao?"

"Hưng phấn."

Chị Thanh còn cho là nghe lầm: "Cái gì?"

A Yên vừa đi, vừa quay lại nhìn, mỉm cười: "Kiếp này, chỉ có ước mơ và khuôn mặt là không thể phụ lòng...thân thể cũng không thể phụ được."

Chị Thanh càng thấy khó hiểu: "A Yên, có phải là em quá khăn trương, hay là trước tiên..."

A Yên trầm mặt xuống, không thèm để ý đến cô nữa, quay người đi, bước nhanh về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 6 - Chương 62-2: Siêu sao trở về (3)

Editor: Hua Shenyu

"Không ngờ được hôm nay cậu sẽ đến đây."

Người kế tiếp thử vai chưa đến, Lưu Đạo đứng dậy, nhận lấy ly trà nóng của trợ lý đưa cho, đi đến mấy hàng ghế khán giả ở phía sau, cách một cái ghế trống, ngồi xuống cạnh người kia: "Mấy diễn viên nữ này biểu hiện thế nào?"

Người đàn ông cất tiếng cười trầm thấp, không có quay đầu nhìn ông ta: "Ông là đạo diễn, ông nói được rồi, đến hỏi tôi làm gì?"

Giọng nói trầm thấp lại dịu dàng, như loa siêu trầm chạm vào lòng người.

Người trong truyền thuyết mở miệng ra là làm cho hô hấp của người ta tăng nhanh, chân nhũn muốn thiếp đi âm sắc đặc trưng Trình ảnh đế.

Lưu Đạo hừ một tiếng: "Gần đây không phải là cậu rất bận sao? Mấy ngày trước gọi điện thoại, cậu vẫn còn ở nước ngoài."

Trình Dĩ Hàn lạnh nhạt nói: "Bạn thế nào đi nữa, bộ phim lần này của tôi, tôi cần phải xem trước diễn viên nữ của phim, trước khi tham gia đoàn phim, căn cứ vào tình trạng của đối phương, tôi cần phải có hai tuần để điều chỉnh trạng thái."

Lưu Đạo nhếch miệng, chế nhạo: "Tôi thích thái độ chuyên nghiệp này của cậu, nói hươu nói vượn mà cũng có thể đàng hoàng trịnh trọng, rất có dáng...muốn coi thoát y miễn phí thì cứ nói thẳng, giả vờ cái rắm"

Trình Dĩ Hàn cười:"Bị nói trúng rồi, đây mới là bản chất của quý ông."

Lưu Đạo cười nhạo vài tiếng, ngấm thuốc lá, ánh mắt đột nhiên nhìn lên người ở hàng ghế phía trước.

Người đó ăn mặc thật kì quái.

Thời tiết không nóng, nhưng cũng không tính là lạnh, hắn mặc một bộ áo bông màu đen kiểu dáng dài dầy, có mũ che đầu, đeo khẩu trang che nửa gương mặt, đèn ở hàng ghế khán giả trong rạp vốn mờ mờ, hắn còn mang một cái kính đen, thật là có bệnh.

Lưu Đạo nhìn một lát, rồi bật cười, lười nhác hỏi người bên cạnh: "Con trai nuôi của cậu cũng đến hả?"

"Mặc kệ nó."

Lưu Đạo ngẩng đầu, mắt nhìn hắn: "Mặc kệ nó, cậu đem tên nhóc đó nhét vào chỗ này của tôi làm cái gì? Tôi có xem qua một bộ phim điện ảnh về tình yêu của hắn diễn rồi---"

Trình Dĩ Hàn mỉm cười: "Ấn tượng sau khi xem như thế nào?"

Lưu Đạo sờ cằm: "Tên nhóc đó vẫn nên trở về ca hát lại đi, chỉ ít có thể nghe nổi."

Trình Dĩ Hàn khẽ cười một tiếng.

Rạp hát đèn rất mờ.

Chàng trai đó vẫn ngồi thanh thản, mắt nhìn phía trước, vẻ mặt rất lạnh nhạt, rơi vào mắt của Lưu Đạo, thậm chí gò má không cần nói quá nhiều, chỉ từ hình dáng đường nét, rồi khí chất chỉ cần hiểu không cần nói, đáng được gọi là hoàn mỹ.

Không cần lời nói, không cần biểu hiện, hắn ngồi ở đó, thì chính là một câu truyện hoàn chỉnh.

Diễn viên loại này...thật là chỉ có thể gặp không thể cầu.

Lưu Đạo dời mắt, thờ dài: "Một thời này Trang Chính Thanh bọn họ, ai mà có thể được một nửa như cậu, địa vị sẽ ổn định"

Một nửa cái gì?

Ông ta không nói rõ.

Không chỉ nhà phê bình phim thổi hồn các kĩ năng diễn xuất vô cùng kì diệu, khuôn mặt trời sinh hợp với điện ảnh, còn có loại khí chất thâm trầm nhưng hấp dẫn người theo đuổi --- hắn là biến sâu, ngoại trừ khán giả, thì ngay cả đạo diễn chương không giả (nằm trong tay, không chế), cũng rất dễ dàng sa vào trong đó.

"Đạo lý đối nhân xử thế." Giọng nói Trình Dĩ Hàn không thay đổi, vẫn là không nhanh không chậm vô tư nói: "Cha mẹ của hắn yêu cầu ba lần, tôi có thể từ chối một lần, hai lần, lại không thể từ chối suốt mười lần." Hắn chếch mắt, liếc nhìn bạn tốt lâu năm: "Thờ dài cái gì? Bây giờ không được, thì cắt hết phân đoạn đi, vai đó của nó có cũng được không có cũng được."

Lưu Đạo cười: "Bị cậu nhìn ra rồi, nhìn thấu rồi thì chớ nên nói ra, thầy Trình, làm người cần phải khoan dung."

Trình Dĩ Hàn chỉ cười chứ không nói.

Khoảng chừng ba phút sau, diễn viên thử vai khác mới đi vào.

Lưu Đạo cau mày, vẻ mặt có chút phức tạp, cuối cùng thờ dài một hơi, đứng dậy, bước nhanh về phía trước.

"Lâm Yên."

A Yên đã chuẩn bị lên sân khấu, nghe thấy có giọng nói, quay người lại: "Lưu Đạo."

Người đàn ông đi đến trước mặt cô, nhìn thấy rõ ràng dung nhan của cô, có chút ngẩn người, luôn cảm thấy gương mặt đó với mười năm trước, dường như không có gì khác biệt, chỉ là...càng thêm phong tình.

Hắn trầm mặc một lát, rồi chậm rãi nói: "Tôi biết tình huống của cô, tôi cũng có thể hiểu được... Nhưng mà cô không thích hợp."

A Yên không nói gì, chỉ nhìn ông ta.

Lưu Đạo cân nhắc đắn đo lời nói, rồi giải thích: "Thành thật mà nói, cô rất thông minh rất có tố chất của diễn viên, nếu như trong tay tôi có vai nào thích hợp, tôi nhất định sẽ để cô thử. Nhưng nữ chính trong bộ phim này không thích hợp với cô, nếu như cô thật sự muốn diễn, tôi kiến nghị cô thử vai chị của nữ chính."

A Yên nói: "Cám ơn ông, thật không dám giấu diếm, tôi cảm thấy tôi rất thích hợp."

Lưu Đạo: "..."

A Yên đi lên sân khấu.

Toàn bộ ghế khán đài rất tối, chỉ có thể mơ hồ nhìn rõ mấy người ngồi ở hàng ghế trước.

Trên sân khấu lại đối lập càng sáng hơn, nhưng do hôm nay nội dung thử vai quá miễn cảm, vì quan tâm đến tâm trạng của các diễn viên nữ, không có người rọi trực tiếp ánh sáng mạnh lên người diễn viên, tỷ lệ ánh sáng chiếu so với bình thường thì nhu hòa hơn.

A Yên mặc áo gió màu trắng dài qua đầu gối, nút áo cài lên tới tận cổ.

Lưu Đạo lắc đầu, quay trở về chỗ ngồi hàng ghế phía trước.

Một vị phó đạo diễn nào đó thấy hán ngồi vào chỗ rồi, thì gật đầu với người trên sân khấu: "Bắt đầu đi."

Nội dung thử vai rất đơn giản, chỉ có hai câu thoại.

Câu thứ nhất: Tôi đến rồi.

Câu thứ hai: Tối nay, tôi không có dự định đi.

Động tác thì càng đơn giản, cởi áo.

Nhưng mà, câu thoại và động tác càng đơn giản, chung quy bây giờ là phô bày toàn bộ kỹ thuật diễn trong tình tiết nhỏ... Càng hướng hồ là loại cảnh đặc biệt này.

A Yên đứng trên sân khấu không có cử động.

Phó đạo diễn hỏi: "Có vấn đề gì sao?"

A Yên gật đầu, giơ tay chỉ chỉ lên kia: "Đèn quá tối."

"Cô nói cái gì?"

A Yên nói: "Ý cảnh rất mập mờ, nhưng tôi nghi ngờ các người căn bản hiểu không rõ tình tiết, ánh mắt và biểu hiện thì cũng thôi, nhưng mà vì chuẩn bị cho lần thử vai này, tôi rất cố gắng điều chỉnh dáng người, các người cần phải nhìn rõ một chút."

"..."

"...???"

Dưới khán đài chìm vào im lặng kì quái.

A Yên cho là bọn họ nghe không hiểu, tốt bụng giải thích: "Mở đèn sáng một chút."

Phó đạo diễn di chuyển mà cổ cứng đờ, ánh mắt theo kiểu kì lạ nhìn Lưu Đạo: "Lưu Đạo, ngài xem..."

Lưu Đạo bình tĩnh, nói: "Làm theo lời cô ấy."

Vì thế, điều chỉnh ánh sáng cho sáng lên một ít.

A Yên nói: "Sáng nữa đi."

"...."

"Nữa đi."

"...."

Cuối cùng, A Yên thiếu kiên nhẫn, nhắm vào nhân viên phụ trách: "Vì sao lại không rọi lên sân khấu? Toàn là rọi lên người tôi, nhanh lên, đừng gây ảnh hưởng đến biểu diễn của tôi."

Ba phút sau, cuối cùng cũng coi như vừa ý.

Phó đạo diễn háng giọng: "Được rồi, bắt đầu đi."

A Yên nói: "Không được."

Đầu phó đạo diễn tràn đầy vạch đen: "Lại gì nữa?"

A Yên nói: "Tôi muốn tìm người diễn cùng."

Phó đạo diễn cạ lời: "Có hai câu thoại thôi, cô nói với không khí thì được rồi ---- Lâm tiểu thư, nếu cô không muốn thử vai thì cứ nói, đừng làm lãng phí thời gian của mọi người."

A Yên coi như không nghe thấy, không nhanh không chậm đi xuống bậc thang, lướt qua mấy người ở bên cạnh, dừng lại ở trước mặt người ngồi hàng ghế thứ nhất bên trái, khẽ mỉm cười: "Tiên sinh, ngài ăn mặc đặt biệt như vậy, vừa nhìn thì biết rất thích hợp làm bối cảnh diễn, nào lại đây, sẽ không trì hoãn thời gian của ngài quá lâu."

Người đó ngồi không nhúc nhích, đầu ẩn trong áo bông dày rút lại.

A Yên nhìn thấy động tác nhỏ của hắn, nhẹ nhàng cười, tiến gần đến hắn một bước, thấp giọng: "Em trai nhỏ, giúp chị một chút có được không?.... Sẽ không ăn thịt em đâu, đừng sợ."

Hơi nóng thổi ra mang theo hương thơm tinh tế của cô gái, phảng phất qua tóc rối bên tai của hắn.

Thiếu niên không lên tiếng.

A Yên kéo hắn lên, đối với cách ăn mặc theo phong cách hội họa kì dị của hắn không có để ý, kéo tay áo hắn, dắt hắn lên sân khấu, rồi vút hắn sang một bên, quay người nhìn về phía khán giả.

Lần này đổi lại là Lưu Đạo lên tiếng: "Có thể bắt đầu rồi."

Bốn phía yên tĩnh mà u ám.

Duy chỉ có cô gái ở trên sân khấu, đèn chiếu sáng, dường như quy tụ hết tất cả ánh sáng của trời đất, chỉ cần một ánh mắt, không ai có thể dời mắt đi được.

Tất cả đều chú ý.

All eyes on me.

Sương mù nơi đáy mắt của A Yên dần dần tản ra, miệng lộ ra một nụ cười.

Thật tuyệt.

Ngón tay thanh tú thon dài đưa lên ngực, cởi bỏ chiếc nút áo đầu tiên, sau đó là nút thứ hai, nút thứ ba... Áo gió không tiếng động rơi xuống bên chân, đôi boot dài đạp lên áo trên đất, nhấc một chân ra khỏi boot.

"Tôi đến rồi."

Dung nhan hơi tái nhợt, giọng nói có chút run rẩy, cô gái sau cùng đó gương gao cùng gương ngực, mặt thanh tú đẹp đẽ như ngọc lộ ra một chút phản kháng.

Con mắt đen trong treo nhìn thấy đáy, trong con mắt kiên định không cho phép rút lui trước ánh sáng, vút bỏ hết tất cả nguy trang, tránh thoát khỏi đạo đức gông xiềng, buông thả nhiệt tình, đốt cháy tình ý nóng bỏng.

Xuyên thấu qua không khí, nhiệt độ kia dường như có thể đốt cháy da.

Cô đi về phía người mặc áo bông đỏ, bóng dáng có vẻ cực kì ngốc nghếch, nhẹ giọng nói: "Không phải là anh gọi tôi đến sao?"

Câu này không có trong lời thoại.

Thế nhưng không có ai lên tiếng, không có ai nhắc nhở.

Không có ai nổi cựa ngang cảnh này.

Cô gái nhếch miệng, bật cười, trong mắt không phải là ý cười ấm áp, mà là điên cuồng cực tuyệt, biết rõ là kết cục tất nhiên sẽ đau thương mà vẫn cố chấp không hối không hận.

Cô quay người, đầu hơi cúi, nhẹ giọng nói: "Giúp tôi."

Người diễn cùng chần chờ rất lâu, cuối cùng vẫn là từ từ đưa tay lên, kéo khóa váy xuống.

Có tiếng ồn chói tai vang lên làm ngưng đọng, ngay sau đó lần lượt là từng tiếng hít thở, tiếng thán phục, ngay cả Luru Đạo cũng không thể thờ ơ không động lòng, thay đổi tư thế ngồi, không chớp mắt nhìn lên sân khấu.

Váy không tiếng động rơi xuống.

Trên người cô gái, không còn có bất cứ cái gì che đậy.

Cô đối với những phát sinh ở dưới sân khấu tất cả đều coi như không thấy, mắt cũng không nhìn, chỉ là nhìn chăm chăm vào thiếu niên đeo kính mang khẩu trang kia, chậm rãi tiến lại gần hắn, cách một lớp khẩu trang, gần như là chạm vào môi hắn.

"Tối nay, tôi không có dự định đi."

Là âm thanh dè dặt, kiềm chế.

Ánh mắt nóng bỏng lẫn lạnh lùng, sắc màu nóng bỏng như thể không có cách nào khắc chế được tình yêu, lạnh đến tái nhợt... Nhưng là biết rõ hậu quả bi ai của u mê không chịu thức tỉnh.

Tóc dài phủ trên làn da trắng như tuyết.

Băng cùng hòa, có lực cùng vẻ đẹp.

Đây là buổi biểu diễn hoàn mỹ nhất.

Luru Đạo bất ngờ đứng dậy, hai mắt tỏa sáng, hoàn toàn không có thời gian che giấu ánh mắt kích động.

Chính là cái này...hắn là muốn cái này, không cần nói nhiều, không cần nhiều biểu hiện quỷ quái, đứng tỏa sáng ở chỗ đó, diễn viên đã có thể đẩy câu chuyện lên cao trào.

Tám năm.

Linh khí vẫn mười phần như lần đầu, cô gái nhỏ trong sáng như giấy trắng, không làm hắn thất vọng.

Lúc quay trở lại, vẫn như cũ có thể mang đến cho hắn sự vui mừng.

Biểu diễn kết thúc.

Luru Đạo ba chân bốn cẳng chạy lên bậc thang, đứng bên cạnh người đàn ông thủy chung vẫn yên lặng, mặt mày vui mừng hớn hở, không quan tâm bên cạnh có người nghe thấy không, trực tiếp nói: "Nữ chính của cậu, có nhìn thấy không?"

Trình Dĩ Hàn bật cười, đứng dậy bỏ đi.

*

A Yên khoác áo gió dài lên người, vẫn như cũ cài từng nút một.

Chị Thanh vội vàng chạy qua đây, mặt mang theo vui vẻ: "A Yên! Chị vừa nãy mới xem sắc mặt của Luru Đạo, lần này khẳng định có thể được vai rồi, em từ lúc nào mà trở nên phong--"

Chữ cuối cùng kịp lúc nuốt trở vào bụng, không có nói ra.

Dù sao, không phải cô gái nào cũng muốn bị hình dung là phong tình.(nghĩa là đưa tình theo nghĩa xấu)

A Yên bật cười, không để ý lắm: "Em vẫn luôn phong tình như vậy, mấy ngàn năm mấy vạn năm, đều không thay đổi."

Chị Thanh tròn mắt nhìn cô, nhưng cơ bản không nhận được muốn cười: "Nếu như có thể thuận lợi diễn vai nữ chính, cái kia còn gì tốt hơn, đi thôi, chị đưa em về."

Hai người đi mấy bước, chợt nghe thấy âm thanh từ phía sau vang lên: "Chị".

Thiếu niên cố ý dùng giọng nói trẻ con.

A Yên dừng lại, khéo môi nhếch lên, trong nháy mắt xoay người, đã che đi ý cười, mặt lãnh đạm, đi đến trước mặt thiếu niên, hỏi hần: "Có gì sao?"

Thiếu niên mặc áo bông sát người, một bàn tay xinh đẹp lộ ra ngoài, da nhẵn mềm mịn hơn cả con gái, ngón út mang nhẫn, hình dáng rất kì quái, là một con rắn rắn (tên loài rắn) vàng cuộn tròn, mắt rắn khăm bằng trang sức đá quý màu đỏ, lấp lánh giống như máu vậy.

Hần đưa tay nhét vào túi áo, đôi mắt nằm sau kính mát nhìn không rõ, môi miệng cũng bị khẩu trang màu đen che lại, giọng nói vẫn chịu khó tỏ vẻ ngây thơ: "Mấy chị gái lớn các người đi ra ngoài, đều không mặc đồ lót sao?"

A Yên bật cười, đưa tay hất cái nón trùm lớn của hần xuống.

Tóc thiếu niên đen có lẫn mấy sợi nhuộm màu vàng nhạt, tai trái đeo một cái bông tai đính tán màu đỏ huyết, cực kì giống mắt của con rắn trên chiếc nhẫn.

Thân hình hần thực ra rất cao, A Yên mang giày cao gót, còn phải ngẩng đầu nói chuyện với hần, không biết vì sao, mặc dù không nhìn thấy rõ ngũ quan của hần, chỉ nghe thấy giọng nói của hần, nhìn thấy cái trán trắng như ngọc của hần, bất kể là người nào cũng sẽ nhận định, tên nhóc này tuổi không lớn lắm.

Thiếu niên mười phần dừng khí.

A Yên nhón chân, kề sát bên tai hần, làm như có điều gì ghé ghóm lắm trả lời hần: "Nút đồ lót của chị rất khó coi, chỉ sợ cung không biết tháo."

Thiếu niên nở nụ cười trầm thấp.

A Yên cười theo, cuối cùng nhìn hần một cái, rồi đi theo chị Thanh.

Trong xe, chị Thanh nói: "Nhân viên phụ trách mà em kéo lên khán đài đó, làm sao mà nhìn có chút giống Trang Chính Thanh nhỉ?"

A Yên nói: "Không phải là giống, mà chính là hần."

Chị Thanh ngạc nhiên, nghiêng đầu qua: "Thật hay giả đó? Ay dô mẹ ơi, vừa may không có truyền thông và fan ở đó, không thôi là em bị fan nhà hần lột da rồi, mấy người đó nâng niu như hoa trong lòng bàn tay, ra ngoài dạo một vòng cũng sợ phụ nữ xấu chạm tay vào chàng trai thủy tinh."

Sau khi nói ra bốn chữ cuối, bản thân cô cũng buồn cười, lắc đầu thở dài: "Thằng nhóc hơn hai mươi tuổi đầu, fan của hần coi hần thành mười tuổi, thật là buồn cười chết đi được, cả ngày gọi là bảo bảo thì thôi đi, bọn họ thật sự là coi hần như nhóc con... phía sau tiểu thụy tươi khác có cả một hậu cung fan, phía sau Trang Chính Thanh là cả một đám người tự gọi là fan bà đi mẹ yêu tiểu cô nương."

A Yên gác tay lên cửa xe, lãnh đạm nói: "Tên nghe cũng rất hay."

Chị Thanh rất nhanh phản ứng lại: "Đúng rồi, Trang Chính Thanh --- giả vờ đứng đắn." Thắt chặt dây an toàn, không vội vàng lái xe, im lặng một lát, rồi lại nói: "Hần nhìn thì còn nhỏ, vừa nãy chị không nhận ra hần, hần đội mũ che lại, chị cho hần nhiều lắm khoảng mười tám.... A Yên, chị nói trước, nếu như em thật sự được chọn, chị nói là nếu như ---- ngàn lần cách xa Trang Chính Thanh một chút, em không ăn thịt người ta, fan của hần ăn thịt em, sức chiến đấu còn mạnh hơn thủy quân bỏ tiền mua."

A Yên không đáp lại, quay đầu nhìn bên ngoài cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 6 - Chương 63: Siêu sao trở về (4)

Editor: Drinna

Beta: Cà ri

Người đại diện Anh Viên vẫn không để yên mà ở bên lái nhai.

Trang Chính Thanh luồn hai tay vào trong túi áo, cả người cuộn lại trên ghế sofa đơn, cái mũ áo khoác đen che kín đầu, chỉ còn lộ ra non nửa gương mặt nhỏ.

Anh Viên nhìn thấy hần như vậy liền phát giận, nâng lên Lan Hoa Chỉ (ngón tay được xếp thành hình hoa lan) được bảo dưỡng kĩ càng, lại hắng giọng nhắc đến: "Ai kêu em tự chủ chương, hả? Ai kêu em chạy đi xem nữ diễn viên thử vai? Bình thường anh đã nói với em như thế nào a, em đều coi thành gió thoảng bên tai rồi hả? Muốn thêm vài năm nữa, em có nói chuyện yêu đương cũng sẽ không chết, mấy năm nay em trước tiên phải kiếm được đủ vốn, em không thể đắc tội với fans, em biết không? Ngày hôm nay mà có đám truyền thông ở đây, đám fans của em biết được... còn không đến mức nổi

khùng lên lật trời cả sao? Em không thể để anh bớt lo lắng mấy thứ nhỏ nhặt này hả? Anh đây cũng không muốn không có chuyện gì mà lãng phí quan hệ xã hội."

Trang Chính Thanh không nói một lời.

Anh Viên thấp giọng hừ một tiếng, trên khuôn mặt hiện ra sắc thái khinh thường: "Lại nói, đám Bích Trì kia thì có gì đẹp để mà xem? Để anh nói cho em, Thanh Thanh----" Hắn quay đầu lại, nhìn thiếu niên núp vào trong sofa: "---- mấy người kia đều là phụ nữ hư hỏng, thật sự, vì tranh thủ một nhân vật, đứng nói là ngay tại chỗ cời quần áo, bảo mấy người đó đến nằm thẳng trên giường của Lưu đạo, bọn họ cũng sẽ tranh đi, nhìn nhiều một cái thôi cũng ngại bần." Truyện được team Cà Ri Bơ edit các bạn vào page Cà Ri Bơ (FB) để ủng hộ team nha^^

Tranh Chính Thanh quay lưng về phía hắn, quay mặt hướng vào phía bên trong sofa, nhàn nhạt nói: "Nơi đó (ngực) rất đẹp."

Anh Viên ngẩn người, đứng dậy đi tới, ngồi xổm bên cạnh hắn: "Anh nghe người ta nói là em bị kéo lên sân khấu, sợ hãi đến sắp bị bệnh tim, lỗi tại ông ông, tim nhỏ còn bị dọa nhảy bùm bùm bùm a... Tiểu tử tổng, em có thể đừng dọa anh hay không?"

Tay hắn che ngực, không để ý đến gương mặt đậm chất nam tính của mình, lại làm Tây Thi ôm ngực, cau mày tỏ vẻ đau đớn: "Mặc dù em tuổi còn nhỏ, nhưng mà xuất đạo sớm, Lâm Yên kia muốn làm cái gì, em không nhìn ra sao?"

Trang Chính Thanh không trả lời.

Anh Viên hừ lạnh: "Cô ta muốn biến em thành bàn đạp! Em bây giờ đang lúc thực hot, nếu có thể tạo chút scandal với em, sau lại lưu lượng thỏa đáng một chút, ngày ngày đều leo hot search, có thể bớt được một số lớn tiền lãng xê đó... Hừ tính toán của bọn họ, có vẻ nhất người đại diện Anh Viên anh ở đây, ai dám nhúng chàm gổm sủi em, chính là tự tìm đường chết!"

Trang Chính Thanh đầu cũng không thèm quay lại, lạnh lạnh nói: "Là đệ nhất người đại diện tự phong sao?"

Anh Viên vỗ vỗ bờ vai hắn: "Nhóc con, không cần quan tâm mấy chi tiết này, anh nói với em đều là sự thật, em nhớ kỹ cho anh a. Lâm Yên này tuyệt đối là có ý đồ xấu, đám Bích Trì diễm dúa loè loẹt khôn nạn bên ngoài kia có bao nhiêu bí kíp võ thuật, anh trai đây đều đã nhìn qua, đều rõ cả, em nghe anh, sẽ không sai."

Trang Chính Thanh thờ dãi một tiếng, ngữ khí nhàn nhạt: "Nhưng em muốn thượng a....." Truyện được team Cà Ri Bơ edit các bạn vào page Cà Ri Bơ (FB) để ủng hộ team nha^^

Anh Viên thiếu chút nữa sặc rồi, ho khan kịch liệt một trận: "Cái, cái gì?"

Trang Chính Thanh chậm rãi ngồi dậy, gơ tay bỏ mũ xuống, dưới mái tóc rối bời là đôi mắt cực kì xinh đẹp, đen trắng rõ ràng, nhìn như hoa đào, ánh mắt sạch sẽ thấu triệt hiềm thấy, giống như thác nước trong vắt giữa khe núi. Hắn ôm lấy đầu gối, sau đó dùng giọng điệu như nói chuyện phiếm mà thản nhiên nói: "Muốn thượng, làm sao?"

Anh Viên: "Thanh Thanh----"

Trang Chính Thanh cúi đầu nhìn cái nhẫn bạc đầu hắn trên ngón tay út, từ từ nói: "Em hai mươi hai, cũng không phải mười hai, lại cứ tiếp tục nhịn xuống như vậy, sớm muộn cũng có ngày trở thành tên biến thái--- không thể lau súng cướp cò, không thể làm mất fans, không thể nói chuyện yêu đương, bây giờ đến xem một chút nữ minh tinh cũng không được, sao anh không dứt khoát thiên em đi?"

Anh Viên lườm hắn một cái: "Em nói cái gì vậy?"

Nói là nói như vậy, nhưng sức lực lại không đủ.

Ngồi ở đối diện là thiếu niên có gương mặt mang tính lừa dối, cũng đã sắp hai mươi ba, có tình nhìn qua lại như chỉ mười mấy tuổi, ánh mắt sạch sẽ, ngũ quan ngây ngô, khi cười lại giống như trẻ con ngọt ngào, còn có làn da so với nữ minh tinh còn mềm mịn hơn.... Đừng nói đám fans của hắn, đến chính Anh Viên nhìn hắn nhiều rồi cũng muốn gọi một tiếng bảo bảo.

Thiếu niên như vậy, phẳng phất từ khi sinh cũng không nên có dục vọng, chỉ nghĩ thôi cũng đều là một tội ác.

Trang Chính Thanh bật cười một tiếng, ngẩng đầu lên, bông tai đính tán màu đỏ huyết bên tai trái dưới ánh đèn loáng quang cái: "Từ mười tám tuổi bắt đầu debut, đến cuối năm nay, vừa vặn năm năm, Anh Viên, anh đã thấy em ăn qua thiệt thòi của ai bao giờ chưa?"

Anh Viên há miệng, nhưng lại không nói được gì.

Đáp án sao? đương nhiên không có.

Đúng, khuôn mặt của Trang Chính Thanh quả thực có tính lừa dối, sớm chiều ở chung, rất dễ dàng làm cho hắn quên... bản tính của đứa nhỏ này, đến tốt cũng có bao nhiêu yêu ma hung tàn. Hắn căn bản không phải đóa hoa nhỏ nhu nhược trong phòng kính từ bé được nuông chiều, mà là đóa hoa ăn thịt người ở trong rừng nhiệt đới nguy hiểm kia, giờ giờ phút phút đều nhìn chăm chăm vào con mồi. Truyện được team Cà Ri Bơ edit các bạn vào page Cà Ri Bơ (FB) để ủng hộ team nha^^

Xuất đạo năm năm, chỉ có người khác thua khi hắn thiện lương giả heo ăn hổ, hắn thực sự là một đường tình quang sáng lạn, chưa từng gặp phải thất bại

nào quá nặng nề, có thể nói là người thượng vị thuận lợi nhất lịch sử.

Ngoại trừ diễn xuất cùng giọng hát cứng nhắc đến thâm thương, hần thật sự hoàn mỹ.

Vấn đề liên xuất hiện ở chỗ kỹ năng diễn xuất cùng với giọng hát.

Anh Viên nói: "Anh vừa mới nhìn thấy thầy Trình, còn có mấy ngày nữa vào đoàn phim, nếu hần ở đây, em nên đến chỗ hần thỉnh giáo về kỹ năng diễn xuất nhiều chút, hần không phải là cha nuôi của em sao? Người một nhà, không cần khách khí. Thanh Thanh, lần này em phải tranh thủ thời cơ, không được chịu thua kém, cũng không thể để người ta nói là "khuyết điểm duy nhất của bộ phim" này a."

Tranh Chính Thanh ngồi ôm chân, cảm chống lên đầu gối, cả người trở nên trầm mặc.

Anh Viên nhìn hần âm tình bất định, biết là cảm xúc thiếu niên luôn thay đổi, lắc lắc đầu, đột nhiên nhớ tới cái gì, thái độ cũng trở nên nghiêm túc: "Trang Chính Thanh--" Hần kêu một tiếng, thấy đối phương không phản ứng, lại nhấn mạnh nói: "Em gần đây không chuyện gì chứ? Bác sĩ tâm lý mà anh mời cho em, tại sao em lại không gặp hần?"

Trang Chính Thanh lạnh nhạt nói: "Bởi vì hần là phế vật, vô dụng."

Anh Viên giận dữ, sắc mặt cũng trắng bệch, truy vấn: "Em nói thật cho anh biết, em có còn dùng dao tự cắt chính mình không? Anh đã sớm nói với em rồi, coi như em muốn..."

"Cắt rồi, ngực, không có ai nhìn thấy." Trang Chính Thanh ngước mắt, ánh mắt sạch sẽ như vậy, lại mang theo nụ cười trào phúng, rơi vào trên mặt Anh Viên: "Yên tâm, sẽ không có người nhìn thấy." Hần lặp lại một lần nữa, ngữ khí trầm thấp nhu hòa, khoe miệng cong lên một độ cong tràn đầy trào phúng.

Anh Viên trầm mặc trong chốc lát, nói: "Anh mặc kệ, em nhất định phải đi gặp bác sĩ tâm lý."

Trang Chính Thanh đứng dậy đi ra ngoài.

Anh Viên sau lưng hần nói: "Anh biết em có áp lực, thế nhưng cần thiết sao? Trong một hai năm này, anh dám cam đoan, không ai có thể thay thế được địa vị của em, cũng không ai có độ nổi tiếng bằng em."

Trang Chính Thanh đứng lại, tựa ở bên tường, quay đầu lại: "Rồi cũng mất đi..." Hần giật giật khoe miệng, kéo ống tay áo lên, nhìn một miệng vết thương khá nông trên cánh tay, đã khép lại: "...nghĩ tới, liền cảm thấy thật khó chịu."

Nói xong, hần bỏ ống tay áo xuống, trầm mặc đi ra ngoài.

Anh Viên nhìn bóng lưng hần, chỉ biết lắc đầu.

*

Phim mới của Lưu đạo công bố, nữ chính là thanh thuần ngọc nữ chương môn nhân Lâm Yên đã từng hot vô cùng đảm nhiệm, đây cũng là lần thứ hai hợp tác sau tám năm của bọn hần.

Danh sách diễn viên vừa được công bố, rất nhanh lên top hot search.

"Trình Dĩ Hân? Không dễ dàng a, Ảnh đế rót cục xuống núi rồi?"

"Trình Ảnh đế mấy năm nay rót cuộc đang làm gì a???"

"Từ sau khi liên hoan Đại Mãn Quán Phong Thần ba đại điện ảnh lớn của châu Âu, hần liền không quan tâm sự nghiệp, vẫn là Lưu đạo lợi hại, có thể lôi hần trở lại, fans nào tàn tôi đây cảm động muốn khóc!"

"a a.... Thanh Thanh của chúng ta a!!!"

"Mong chờ Lưu đạo và Thanh Thanh hợp tác, Thanh Thanh bảo bối siêu cấp của chúng tôi trên màn ảnh a."

Nhưng mà, Trang Chính Thanh cùng Trình Dĩ Hân tình hình thực tế, bình luận top đầu nhưng là:

"Mẹ nó là thật hay giả? Lâm Yên? Bộ điện ảnh này nhưng mà tiêu chuẩn diễn thực quá lớn đi? Đây không phải là tự ruồng bỏ bản thân sao?"

"Không muốn a Lâm nữ thần của tôi, mối tình đầu của tôi a, tại sao cô lại nghĩ không thông chứ? Khóc chết rồi."

"Kiểu Thần tên khốn kiếp này, đem nữ thần của tôi bức đến nỗi quay phim điện ảnh hạn chế, đi chết đi!!!"

Trên mạng nghị luận khí thế ngất trời, mà A Yên lại hoàn toàn không để ý.

Vào ngày tiến tổ, chị Thanh tới nhà đón A Yên, Dĩ Vương mở cửa.

Di Vương là người A Yên vừa mới mời đến làm người giúp việc, chị Thanh nhìn di Vương, hỏi: "Lâm tiểu thư đâu?"

Di Vương trả lời: "...Ồ trong phòng."

Vừa nói, vẻ mặt có chút quái lạ.

Chị Thanh cũng không để ý, đi tới cửa phòng của A Yên thì chợt dừng bước.

Bên trong có thanh âm nói chuyện, không nhẹ không nặng, đứng ở bên ngoài, vẫn có thể nghe thấy.

"....không cần ghen, ta vẫn là yêu người nha, chỉ là hiện nay trái tim của ta chia làm hai nửa, một nửa cho nó, một nửa vẫn là yêu người."

"Các người đều là tâm can bảo bối quan trọng nhất của a, là ánh sáng là sinh mạng của ta."

"Đừng hỏi, cả hai đều quan trọng."

"Ngoan a, ta sẽ không lạnh nhạt người."

"Ta là nữ nhân công bằng, hai cái các người, ta sẽ đều dụng tâm sủng ái..."

Khóe miệng chị Thanh không nhịn được co giật, giờ tay lên gõ cửa hai cái.

"Vào đi." Truyện được team Cà Ri Bơ edit các bạn vào page Cà Ri Bơ (FB) để ủng hộ team nha^^

Chị Thanh mở cửa: "Có phải chị quấy rầy.... em đang làm gì thế?"

A Yên đứng trước cái gương lớn, trên người chỉ mặc một cái váy ngủ tơ tằm ngắn, tóc được quấn lên, cổ định bằng kẹp tóc nhỏ, trên mặt đắp mặt nạ.

Chị Thanh nhìn vòng quanh: "Em vừa mới nói chuyện với ai?"

A Yên chỉ chỉ cái gương: "Em."

Chị Thanh nhíu mày: "Làm sao có khả năng? không phải em cùng bạn nói chuyện, một lúc yêu người này, một lúc yêu người kia?"

A Yên nói: "Tổng cộng là hai cái, trước kia là gương mặt em, còn người mới là thân thể em, em rất chung tình."

Chị Thanh: "..."

A Yên cầm lấy bộ quần áo, đi tới cửa phòng vệ sinh: "Vali đã để ở phòng khách, em thay quần áo xong liền đi."

Đóng cửa lại.

Cách cánh cửa, chị Thanh nói: "Mấy ngày nay chị đang phòng vấn trợ lý, nếu có người thích hợp, chị sẽ bảo hấn trực tiếp đến đoàn phim báo danh."

"Được."

Chị Thanh lại nói: "Em nhớ kỹ những gì chị nói với em, tránh Trang Chính Thanh ra xa chút, tuyệt đối đừng trêu chọc hấn. Đối với Lưu đạo hay thầy Trình thì khách khí một chút, trong vòng này, họ đều là quý nhân."

"Hấn kỹ thuật tốt không?"

Chị Thanh nhất thời không hiểu ý: "Ai?"

A Yên thay xong quần áo, mở cửa đi ra, tùy ý thả tóc xuống: "Trình Dĩ Hân. Em cùng hấn nhưng có hai cánh thân mật, chị biết kỹ thuật của hấn như thế nào sao? Tuy rằng em đối với hấn không ý tứ, nhưng mà em nghi ngờ hợp lý, khi chụp cái cánh thân mật này, đối tượng em có ý tứ sẽ lên lút có mặt quan sát, em hi vọng có thể phát huy thật xuất sắc--- vậy, đương nhiên cần Trình tiên sinh phối hợp một chút."

Chị Thanh đen mặt: "Chị làm sao mà biết?"

A Yên gật gật đầu: "Nói cũng đúng."

Chị Thanh giúp cô đem vali chuyển vào trong xe, ngồi vào rồi mới nói: "...Nói chung so với em tốt hơn đi, em mà quán bạn tâm cái gì? Người ta so với em diễn chụp cảnh giường chiếu nhiều hơn, cũng không phải lần đầu vì nghệ thuật mà hiến thân."

"So với kỹ thuật của em còn tốt hơn?" A Yên nhíu mày, làm ra vẻ cảm thấy khó mà tin nổi: "Ồ sinh thời của hấn, không có khả năng."

Chị Thanh lắc lắc đầu, khởi động xe.

*

Trình Dĩ Hàn được mời tham gia một bộ phim điện ảnh nước ngoài, nên chậm hai ngày mới tiến tổ.

Sau khi A Yên đến khách sạn chuyện đầu tiên chính là cẩn thận nghiên cứu phòng ở của mỗi người, kết quả phát hiện, manh mối nam chủ ở có chút xa, mặc dù là cùng một tầng, nhưng một phòng ở cuối bên phải, một phòng ở cuối bên trái, ở giữa còn là khu vực cách thang máy các loại.

Không ổn.

Trình Ảnh để lại ở cách phòng con nuôi hần thực gần, ngay đối diện cửa.

A Yên không nề đôi mấy ngày, cầu xin Lưu đạo làm chủ để đổi phòng, từ phong thủy nói đến trực giác phụ nữ, cuối cùng thành công nói nhiều làm Lưu đạo phiền chết, ngược lại Trình Dĩ Hàn cũng chưa đến, phòng cũng đang trống, liền kệ A Yên, đổi phòng của hai người.

A Yên kéo vali, từ hành lang này đi sang hành lang khác, lấy ra thẻ mở cửa, vừa mới ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thấy thiếu niên đứng đối diện.

Cửa phòng Trang Chính Thanh đang mở, hần dựa vào cửa mà đứng, một tay đỡ lấy cánh cửa, khóe môi nhếch lên mang theo ý cười như có như không, tóc vẫn ướt, có thể là vừa mới tắm xong, tóc ướt dán sát vào trán và mặt, đôi mắt sạch sẽ trong suốt cũng ướt nhẹp, đặc biệt thủy nhuận mê người.

Nhìn thấy đối phương ngẩng đầu, hần cong môi, ngoan ngoãn gọi: "Chị."

A Yên trả lời một tiếng, tựa tiểu phi tiểu.

Trang Chính Thanh chậm rãi nói: "Người đại diện bảo tôi cách xa chị một chút."

A Yên mở cửa, quay đầu lại nhìn hần một chút, ôn nhu nói: "Vậy cậu nhất định phải nhớ lấy lời hần nói." Truyện được team Cà Ri Bơ edit các bạn vào page Cà Ri Bơ (FB) để ủng hộ team nha^^

*

Lễ khai máy vào buổi chiều hôm đó, đoàn làm phim cho phép fans cùng truyền thông tham gia, chờ đến ngày một chính thức khởi quay, lúc đó tuyệt đối cấm các hình thức quay chụp, cấm tuyệt đối.

Đoàn đại biểu tiếp viện đoàn của Trang Chính Thanh, ba rưỡi sẽ trình diện.

Ba giờ đứng, Trang Chính Thanh một mình ngồi ở phòng hóa trang nghỉ ngơi, cửa lớn khép kín, hần nhìn thiếu niên trong gương--- trên mặt đánh một chút phấn lót, một đường kẻ mắt tinh tế, vẽ ra một gương mặt tinh tế.

Hần nhắm mắt lại, không muốn nhìn.

Ba giờ mười lăm phút, hần đứng lên, đi vào phòng vệ sinh nối liền với phòng hóa trang, mở vòi nước, rửa tay, mà cùng lúc, hần từ trong gương nhìn thấy... cánh cửa chính bên ngoài mở ra một chút, rồi ngay sau đó đóng lại.

Trang Chính Thanh nhếch khóe môi, làm như không thấy, ung dung thông thả rửa sạch bọt biển trên tay.

Ba giờ mười sáu phút, cô gái đi vào phòng vệ sinh, đưa tay đóng cửa lại, lạch cạch một tiếng, cửa khóa lại rồi.

Trang Chính Thanh đóng lại vòi nước, nhìn người trong gương, hỏi: "Cửa phòng hóa trang bên ngoài cũng khóa?"

A Yên tựa ở trên tường, hai tay khoanh trước ngực, rất có kiên nhẫn nhìn hần: "Không."

Trang Chính Thanh nhướn mi: "Chơi lớn như vậy?"

"Sợ sao?"

Trang Chính Thanh cúi đầu, liếc nhìn thời gian hiển thị trên đồng hồ đeo tay, chậm rãi nói: "Tôi không tin chị dám, người đại diện biết tôi ở đây, chờ một chút nữa sẽ đến tìm tôi."

A Yên khẽ cười, đi đến phía trước.

Cô đi một bước, hần liền lùi một bước, rất nhanh bị bức ép đến góc tường, lưng đụng phải vách tường lạnh lẽo.

A Yên không có dừng bước lại, mãi đến tận khi dán sát lên trên người hần, mới giơ tay xoa xoa mặt thiếu niên, nhẹ nhàng nói từng chữ từng chữ: "Vậy chờ lát nữa... cậu nhớ lớn tiếng chút kêu cứu, hử?"

Truyện được team Cà Ri Bơ edit các bạn vào page Cà Ri Bơ (FB) để ủng hộ team nha^^

Tớ xin lỗi vì chèn thêm mấy dòng pr vào truyện nha.... xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi *cúi đầu*

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 6 - Chương 64-1: Siêu sao trở về (5)

Editor: Hua Shenyu

Beta: Cà Ri

Ba giờ hai mươi phút.

Trong nhà vệ sinh chỉ còn lại tiếng kim nén thở dốc.

Sau lưng cô gái chống đỡ trên mặt gương lạnh lẽo, nửa hép mắt, ánh mắt mờ màng, một lát sau đưa tay lên ôm lấy cổ của thiếu niên, giống như là động tác trong võ thức, ánh mắt rơi ở trên đỉnh tai màu đỏ bên tai trái, màu đỏ bắt mắt kia theo động tác của hai người lay động không dừng, giống như ly rượu không ngừng lắc lư.

Vài sợi tóc của thiếu niên buông xuống, che phủ một điểm màu hồng lưu động.

A Yên nâng tay lên, hất tóc rồi bên tai hắn.

Bên trong không gian thu hẹp, tất cả không khí mập mờ lưu chuyển.

Phật dạy, không thể nói. *Truyện được page Cà Ri Bơ edit các bạn vào page Cà Ri Bơ (Facebook) để ủng hộ page nha^^*

Ba giờ hai mươi phút.

Bên ngoài nhà vệ sinh có tiếng động, tiếng bước chân vang lên.

Anh Viên véo cổ họng, dùng giọng điệu kỳ quái nói: "Thanh Thanh? Thanh Thanh em có ở đó hay không? Fan của em đều đang đợi em đấy, đừng đùa giỡn tính tình trẻ con chơi chuột trốn mèo, có nghe thấy không? Nhanh lên một chút theo anh cùng đi ra ngoài."

A Yên cảm nhận được cơ thể thiếu niên cứng ngắc, khoe môi cong lên, cố ý dùng sức đung về phía sau một cái, làm mặt gương chấn động phát ra một tiếng vang thật lớn.

Trang Chính Thanh bỗng nhiên ngược mắt, đón nhận ánh mắt đùa cợt của cô gái, vì thế hắn cúi đầu, tính cần môi cô trừng phạt, trầm thấp oán giận: "Hừ hừ."

Môi A Yên bật ra một tiếng cười khê: "Cậu mau kêu a." Ngón tay luồn vào trong mái tóc đen mềm mại của hắn, thì thầm nói: "Tôi muốn nghe... mau kêu cứu."

Trang Chính Thanh hừ nhẹ một tiếng, động tác chưa bao giờ ngừng lại.

Anh Viên nghe thấy tiếng vang, bắt đầu dī thờ dài, đi về phía bên này: "Thanh Thanh? Thì ra em ở trong phòng vệ sinh, em nói một tiếng thì chết hả... Nhanh ra đây, em không khỏe sao?"

Hắn gõ cửa hai cái.

Không có người lên tiếng trả lời, chỉ có tiếng vang kỳ quái vang lên.

... Kỳ lạ.

Anh Viên lại gõ cửa: "Thanh Thanh? Em đang làm gì..." Nói được một nửa đột nhiên dừng lại, hắn mở to hai mắt, sắc mặt nhanh chóng thay đổi: "Em tuyệt đối đừng vào lúc này mà có chuyện! Có phải em lại phát bệnh ở trong đó tự tổn thương mình hay không? Trang Chính Thanh! Em mở cửa cho anh!"

Hắn gấp đến nỗi trán đổ mồ hôi, dùng sức gõ cửa, rầm rầm rầm, một tiếng so với một tiếng càng mạnh hơn.

Trang Chính Thanh bật cười, vui đầu vào cổ cô gái: "Đập hay lắm, không sợ bị nghe thấy... chị." Hắn mở to đôi mắt mông lung hơi nước, hay tay siết chặt

vòng eo mảnh khảnh của cô gái, trong ánh mắt hiện lên vẻ ác liệt: "Chị có biết hay không, thật ra tôi không muốn gọi chị bằng chị, chị thiếu một chút nữa đã trở thành chị dâu nhỏ của tôi... Chúng ta gặp nhau nhiều lần rồi, đều là ở Kiều gia, chị quên rồi sao?"

A Yên hai tay nâng lên gương mặt nóng của hắn, mỉm cười: "Chị cũng được, chị dâu nhỏ cũng được, cậu thích gọi như thế nào, tùy thích, tôi không để ý."

Trang Chính Thanh cười nhẹ.

Ba giờ rưỡi.

Anh Viên bắt đầu xô cửa, thấy đung không được, lại lùi ra xa một khoảng chạy lấy đà, đập mạnh hai cái.

Trên cửa rớt rào rào xuống một tầng bụi.

A Yên như sương mù, nhìn về mặt thiếu niên không thấy một mối, lại bởi vì khăn trang cao độ mà tập trung tinh thần, đôi mắt xinh đẹp sạch sẽ, trong sáng như sao trong đêm lạnh.

"Tuổi trẻ thật tốt..."

Thiếu niên cười nhợt nhạt, dịu dàng nói: "Chị không cần nghĩ sai, không phải tuổi trẻ thật tốt..." Đấy mắt xẹt qua ánh sáng khát máu, cánh tay siết chặt, động tác tuyên bố chủ quyền: "...Là tôi rất tốt."

ba giờ ba mươi hai phút.

Anh Viên bên ngoài cũng sắp khóc rồi: "Thanh Thanh, em không cần dọa anh có được không? Anh thật sự muốn đi gọi người rồi... nhưng nếu để họ nhìn thấy em tự làm tổn thương mình, thì làm sao bây giờ? Không được, quá mạo hiểm... anh báo cảnh sát đây, Thanh Thanh, em làm anh gấp chết rồi, cứ nhất định chọn giờ này... Anh biết em ở bên trong, em nói một câu có được hay không? Ít ra em cũng để anh biết em không sao..."

Trang Chính Thanh thu lại ý cười, mặt không cảm xúc vịn mở vòi nước.

Tiếng nước chảy ào ào vang lên trong không gian.

Anh Viên vui mừng: "Em không sao hả? Anh biết ngay là tiểu Thanh Thanh ngoan nhất mà, sẽ không ở thời điểm quan trọng này tuột dây xích. Em nhanh ra đây, có rất nhiều người đang đợi em đấy."

Trang Chính Thanh mở miệng, giọng khàn khàn nói: ".... Biết rồi."

Anh Viên vội la lên: "Em biết rồi thì mau đi ra a!"

A Yên cảm thấy buồn cười, nổi tính trêu chọc, học giọng điệu của A Viên ghé vào lỗ tai hắn thổi gió: "Mau ra nha, nhìn cậu đầu đầy mồ hôi, mau ra nha... không ra được? Để chị giúp cậu một chút?"

Trang Chính Thanh hừ một tiếng, lại cắn môi cô, sau một lát, ôm chặt người trong lòng, đối với người bên ngoài nói: "Anh ra ngoài đợi đi, không lâu nữa."

Anh Viên sốt ruột hỏi: "Em đang làm gì?"

Trang Chính Thanh nói: "Gội đầu."

Anh Viên im lặng nửa ngày, chỉ có thể nói: "Vậy em nhanh ra nha, anh đi trước ứng phó fan của em, mọi người còn đang sốt ruột chờ em đó."

Trang Chính Thanh trả lời qua loa.

Ba giờ bốn mươi chín phút.

Kết thúc.

A Yên soi gương chỉnh sửa lại quần áo, nhìn gương mặt của mình trong gương, rồi mở vòi nước lên, tạt nước vào mặt, vỗ vỗ chút ửng hồng còn chưa rút đi trên mặt, rồi mới nhìn lại người trong gương.

Ừ, hoàn mỹ.

Quay đầu lại, nhìn thiếu niên co ro trong góc tường, hắn cũng không quan tâm trên đất có bẩn hay không, cứ như vậy ngăn người ôm đầu gối phát ngốc, im lặng một hồi, đem mặt úp vào lòng bàn tay.

A Yên không thấy rõ vẻ mặt của hắn, chỉ có thể nhìn thấy tóc có chút rối của hắn, xù lên, như một con chó nhỏ buồn bã, cúi đầu ủ rũ ỉu xiu.

"Tôi đi đây."

Trang Chính Thanh không ngừng đầu, giọng có chút sa sút, từ trong góc vang lên: "Bên ngoài có rất nhiều đôi mắt nhìn chằm chằm, người đại diện, nhân

viên công tác, fan, truyền thông, thậm chí cả Lưu đạo, chị xác định muốn đi ra ngoài trước?"

A Yên nói: "Cũng đúng, vậy cậu đi ra ngoài trước đi."

Nhưng Trang Chính Thanh ngồi không nhúc nhích.

A Yên liền ngồi xổm xuống nhìn hấn. Ánh mắt dời xuống, dừng lại chỗ cổ áo bị hấn kéo mở, loáng thoáng, mơ hồ có thể nhìn thấy trước ngực có vài vết sẹo dữ tợn, còn chưa lành lại. Xuống chút nữa, bụng hình như cũng có. Nâng tay lên kéo tay áo sơ mi của hấn... trên cánh tay cũng có dấu vết bị dao cắt, chỉ là rất mờ, nhìn không quá rõ.

Trang Chính Thanh tùy ý đối phương kéo loạn quần áo của mình, một chút cũng không thêm đề ý, đợi A Yên dừng lại, hấn mới ngước mắt, than nhẹ một tiếng, nghiêng đầu nhẹ khẽ tựa vào vai cô: "Chị..." Hấn mềm mại gọi một tiếng, lại thờ dài: "... Còn chưa tận hưởng "

A Yên nói: "Ba lần ngủ, không vội."

Trang Chính Thanh hỏi: "Ba lần ngủ cái gì?"

A Yên nhìn hấn: "Muốn ngủ với cậu ba lần."

"Tại sao nhất định là ba lần?" Trang Chính Thanh nhũ mày, thật lòng hỏi: "Bốn lần không được sao?"

"Trên lý thuyết có thể, trên thực tế không cần thiết."

Trang Chính Thanh bật cười: "Sau khi kết thúc ba lần, chị liền cảm thấy chán tôi sao?" Ngón tay hấn nhúc nhích, đầu ngón tay tái nhợt vuốt ve vết sẹo trên ngực: "Một ngày nào đó, toàn bộ fans của tôi sẽ rời khỏi tôi, chờ đến khi tôi không thể kiếm ra tiền nữa, Anh Viên cũng sẽ vứt bỏ tôi, chị... không thể mãi mãi thích tôi sao?"

Nếu như A Yên là cô gái nhỏ mới biết yêu, hoặc là cô gái đối với tình yêu ôm ấp ảo tưởng, lúc này nhất định sẽ đắm mình vào cảm bấy tình cảm dịu dàng này của hấn... một đôi mắt sạch sẽ trong suốt, cứ như vậy dè dặt cẩn thận thăm dò cầu xin.

Nhưng mà A Yên không phải. *Truyện được page Cà Ri Bơ edit các bạn vào page Cà Ri Bơ (Facebook) để ủng hộ page nha^^*

Nàng ở Tây Thiên khổ tu trăm năm, nhưng vẫn không thể thay đổi được bản tính phóng đảng của Hồ ly tinh.

Cho nên, cô nói: "Tôi vốn không thích cậu, thì nói cái gì mà mãi mãi." Sau đó lại thúc giục hấn: "Nhanh đứng lên, đi thôi."

Trang Chính Thanh cup mắt, lạnh lùng cười, đứng dậy đi đến trước gương, chỉnh sửa lại quần áo và đầu tóc xong, mở cửa đi ra ngoài, không nói thêm gì nữa.

A Yên soi gương 15 phút, rồi mới đi ra.

Cách phòng phòng hóa trang không xa, cô nhìn thấy Trang Chính Thanh.

Xung quanh thiếu niên được vây quanh trong ba tầng ngoài ba tầng người, tất cả đều là thiếu nữ nhiệt tình, hấn thì cúi đầu, giúp một fan kí tên nên áp phích, về mặt chăm chú lại ngoan ngoãn, kí xong còn không quên đem bút trả lại cho fan nữ bị kích động đỏ bừng cả khuôn mặt, nói: "Cảm ơn bạn."

Đối phương nói năng lộn xộn: "Không, không cần cảm ơn... Nói cảm ơn cái gì chứ, Thanh Thanh, là chúng tôi cảm ơn cậu mới đúng, cậu tốt quá đi, cảm ơn cậu mang đến nhiều niềm vui cho chúng tôi như vậy..."

Thiếu niên bật cười, cup mắt, bóng lông mi nhỏ dài hất xuống như quạt xòe, miệng nhỏ nhếch lên, có vẻ hơi ngượng ngùng.

Xung quanh tiếng fan la hét chói tai không dứt.

Dưới ánh mặt trời, thiếu niên đẹp giống như sương đọng trên lá vào sáng sớm, không nhiễm một hạt bụi, ánh sáng khúc xạ ra đều long lanh lóng lánh, lúc hấn cười lên, toàn bộ mù mịt trong thế đều tan biến không thấy.

Nhưng ở phía sau ngôi sao...

Ở trong nhà vệ sinh thiếu niên mặc sức, dính tai màu đỏ máu lay động, ánh sáng trong mắt hấn đều là khát máu, rất có tính xâm chiếm... thậm chí... là điên cuồng.

Chuyển qua trạng thái thoải mái.

Một người đến cùng có bao nhiêu gương mặt?

Nhân loại, thật sự là động vật phức tạp mà cũng thú vị.

Có fan hỏi: "Thanh Thanh, quay phim có mệt không?"

Trang Chính Thanh lắc đầu, giọng điệu dịu dàng: "Một chút cũng không mệt, ở nơi này mỗi người đều rất chăm chỉ, tôi có rất nhiều chỗ cần học tập, chỉ có thể cố gắng gấp bội, để không kéo chân mọi người lùi về sau."

Các fan nghe vậy, lần lượt biểu hiện đau lòng:

"Cậu đừng nói như vậy, cậu diễn rất giỏi, thật đó, cả nhà tôi xem xong đều nói cậu diễn rất tốt, đừng để để ý anti, bọn họ là ghen tị cậu."

"Đúng, ít xem Weibo yêu quý cuộc sống, cậu nhất định phải sống thật tốt."

"Thanh Thanh chúng tôi đau lòng vì cậu, cậu cố gắng như vậy, đám người phê bình nhận tiền kia còn luôn chơi xấu cậu."

...

Trang Chính Thanh không nói gì, khoe môi trước sau mang theo ý cười thân thiết ôn hòa, bỗng nhiên, hần quay đầu, nhìn về chỗ A Yên, nụ cười tà khí lóe lên rất nhanh rồi biến mất.

A Yên bật cười, quay người, đi về hướng khác.

*

Ngày mai cần phải quay sớm, A Yên đắp xong mặt nạ, lau sạch kem dưỡng ban đêm, đi ngủ rất sớm, phòng ngủ ở trong mơ là một phòng bốn mặt đều có gương sàn, cô nằm trên giường, thân thể đẹp để cuộn mình, đầu gối lên đuôi lông xù bản thể màu trắng tinh, hạnh phúc nhìn mình trong gương, bày ra đủ kiểu tư thế mê người, tự mình say sưa.

Gần hừng đông khoảng một giờ, di động vang lên.

Mắt A Yên khẽ mở, không tình nguyện bò dậy, cầm di động lên, không nhìn số điện thoại, trực tiếp đặt bên tai: "Alo?"

Đầu dây kia im lặng một hồi, một đạo âm thanh xa lạ vang lên: "A Yên, mở cửa."

A Yên suy nghĩ rất lâu, mới nhớ ra người đối diện là ai, thì càng thêm mất hứng: "Kiều tiên sinh, quấy rầy giấc ngủ ngon của người khác thật quá đáng, đêm dài rét lạnh, anh đi tìm Tổng tiểu thư làm chút chuyện có ý nghĩa đi, đừng làm phiền tôi, tắt máy."

Kiều Thần bình tĩnh nói: "Mở cửa, anh ở bên ngoài."

A Yên thở dài, ngắt điện thoại.

Mở cửa, quả nhiên nhìn thấy có một người đứng bên ngoài, phong trần mệt mỏi, nhìn ra có mấy phần tiều tụy, đầu tóc luôn chải chuốt gọn gàng, lại có chút lộn xộn.

A Yên đưa tay che miệng, ngáp một cái: "Kiều tiên sinh, có việc gì?"

Kiều Thần yên lặng nhìn cô, qua rất lâu, mở miệng: "Anh có thể vào không?"

Ánh mắt A Yên lướt qua hần, rơi vào cánh cửa nửa khép phía đối diện, trong phòng không mở đèn, từ trong khe hở tối đen, không thấy rõ phía sau có cái gì... Cô bật cười, tránh đường: "Mời."

Kiều Thần ngồi trên ghế sofa, hai tay đan nhau, không biết đang nghĩ gì.

A Yên rót hai ly nước, đưa một ly cho hần, sau đó ngồi xuống đối diện: "Anh làm sao mà biết được số phòng của tôi?"

Kiều Thần nói: "Anh gọi điện thoại cho Trang Chính Thanh."

A Yên gật đầu.

Kiều Thần nhận ly nước, lại im lặng một lát, ngược mắt, ánh mắt ẩn chứa đau khổ: "A Yên, em trách anh, đó là đúng, anh chưa từng yêu cầu xa vời xin em tha thứ..." Hần dừng lại, hít một hơi sâu, chậm rãi thở ra: "Nhưng em tin anh, có được không? Anh sẽ không mặc kệ em, cho dù có xảy ra việc gì, anh đều sẽ không bỏ mặc em."

Về mặt A Yên hơi hột, có hơi buồn ngủ: "Kiều tiên sinh, anh cuối cùng là muốn nói gì? Có gì cứ nói thẳng, đừng vòng vo, tôi đối với anh không có bao nhiêu kiên nhẫn."

Kiều Thần cầm ly lên, uống một ngụm nước. *Truyện được page Cà Ri Bơ edit các bạn vào page Cà Ri Bơ (Facebook) để ủng hộ page nha^^*

Cô gái đang ngồi trước mặt hần, làm bạn với hần ròng rã tám năm.

Lúc đầu, sau khi Tổng Tân Vũ rời khỏi hần, hần từng một lần cho rằng, hần sẽ cô đơn cả đời, bởi vì trong lòng hần, không chứa được người khác nữa,

mãi đến sau này dưới sự trùng hợp, hắn thấy tác phẩm xuất đạo đầu tay của A Yên, thiếu nữ đó đứng dưới cây hoa dành dành quay đầu lại cười nhẹ, làm kích động hồi ức trong lòng hắn.

Trước kia, Tống Tân Vũ và hắn cũng từng làm người khác rất ngưỡng mộ sự ngọt ngào của họ, trong sân trường làm một đôi, hắn sủng cô gái đó, giống như bảo vệ bảo vật của cuộc đời hắn.

Cuộc sống đã từng đơn thuần như vậy, đẹp đẽ như vậy.

Trong tác phẩm đó, A Yên có mấy cảnh, cực kì giống cô gái hắn yêu thương.

Vì thế, hắn động lòng.

Tính cách của A Yên không giống Tống Tân Vũ, có thể nói, hoàn toàn là trống đánh xuôi kèn thổi ngược, cả hai không liên quan, nhưng hắn vẫn tỏ tình, vẫn cầu hôn. Bọn họ ở cùng nhau rất hợp. *(thằng chó) <= này là editor chứ nha không phải tớ đâu >.<*

Thế giới tình cảm của người trưởng thành, đáng chú ý thực ra thì cũng chỉ có hai từ như vậy - thích hợp.

Đối với A Yên, hắn không có loại tình cảm mãnh liệt như với Tống Tân Vũ, nhưng cũng có cảm giác dịu dàng như nước chảy xuôi dòng, dù sao đối phương chăm sóc dịu dàng, là một cô gái làm cho người ta yêu thương.

Hắn thậm chí còn có thể nghĩ đến, sau khi kết hôn, hắn và A Yên sẽ là ba mẹ vô cùng hoàn hảo, con của bọn họ thông minh xinh đẹp. Quỹ đạo cuộc đời đã lên kế hoạch xong.

Nhưng mà, Tống Tân Vũ trở về.

Tối hôm đó, Kiều Thần đã do dự - giây phút Tống Tân Vũ nhào vào lòng hắn đó, hắn đã từng muốn đẩy cô ra, nghĩ muốn từ chối, nhưng mà nhìn thấy khuôn mặt nước mắt như hoa lê dưới mưa đó... Đó là mộng thời thiếu niên.

Tuổi càng lớn, mọi người càng keo kiệt với trả giá. Hắn không hề giữ lại nhiệt tình và tình yêu, cô gái trong lòng luôn tùy hứng, ác liệt, lại đáng yêu làm hắn không thoát khỏi.

Nước mắt của Tống Tân Vũ, đánh đổ tâm lý phòng tuyến của hắn. Hắn nghĩ, vậy thì điên cuồng một lần đi, có lỗi với A Yên, hắn sẽ dùng cách khác để trả lại.

"Kiều tiên sinh."

Kiều Thần ngẩn ra, theo bản năng nhìn qua.

Sắc mặt của cô gái đã hiện ra mấy phần không kiên nhẫn: "Có chuyện nói, không chuyện nói ra cửa quẹo trái, không tiễn."

Kiều Thần cười khổ, xoa xoa mi tâm: "Xin lỗi, anh thất thần."

Sau khi Lưu Đạo công bố đội hình diễn viên, hắn nhìn thấy, ngoài sốc ra, chỉ còn đau lòng và lo lắng - vì cô gái kia từng thiếu chút nữa là vợ hắn.

Tám năm qua, hắn đã quen đem cho A Yên hưởng thụ sự bảo vệ dưới cánh tay của hắn, làm sao có thể cho phép cô tự làm nhục chính mình, tuyệt vọng từ bỏ bản thân đóng phim khiêu dâm.

.....dù cho không làm vợ chồng, trong lòng hắn, vẫn như cũ cảm thấy A Yên là người thân của hắn, là em gái hắn.

"Em tin tưởng anh..." Hắn mở miệng, giọng nói lộ ra đau khổ, ánh mắt lại kiên định: "Anh trước đây đã nói, anh sẽ chăm sóc em cả đời, câu nói này, bây giờ vẫn giữ lời. Anh có thể cam đoan với em, cả đời này em không làm việc, không đóng phim, cũng sẽ không thiếu tiền tiêu xài. Anh mỗi tháng sẽ cho em phí sinh hoạt, còn có tấm thẻ này..."

Hắn từ trong túi lấy ra một phong bì màu trắng, để lên bàn: "--- tùy ý cho em dùng. Vì vậy không cần dẫn vật chính mình." Âm tiết cuối cùng nhẹ lại, hắn nhíu chặt mày: "Anh biết em không phải là người như vậy. Bên phía Lưu Đạo kia, anh giúp em giải thích, anh tin hắn sẽ bỏ qua---"

A Yên mặt không biểu tình, hỏi: "Giải thích cái gì?"

Kiều Thần ngây người: "Giải thích nguyên nhân em không thể diễn."

A Yên hơi ngạc nhiên, sao đó lập tức trầm mặt xuống: "Kiều tiên sinh, anh cái người không nói đạo lý này, tôi bỏ ra nhiều thời gian như vậy, nhiều tâm tư như vậy, đem cơ thể của tôi điều chỉnh đẹp như vậy, thật vất vả để giành được diễn, anh muốn tôi từ bỏ? Anh biết tôi bỏ ra bao nhiêu cố gắng, mới đem bản thân tu thành trạng thái tốt nhất không? Vì một chút chi tiết là dễ nhỏ, tôi tu đến muốn rút cả con mắt --- anh nên cảm thấy may mắn vì đây không phải là ở thế giới trước, bằng không tôi lại muốn đánh người rồi."

Kiều Thần nói: "A Yên---"

"Thế giới này, mặc kệ là nhiệm vụ, hay là giấc mơ, cũng không liên quan anh, vì sao anh không nghe lời khuyên vậy?" A Yên thờ dãi, nhìn về mặt thương

hại của hắn, quyết định khuyên hắn lần cuối: "Vai diễn là tôi giành được, điện ảnh là tôi muốn diễn, anh là chồng sắp cưới trước kia của tôi, đổi cách nói, anh không là gì hết - đừng có đến gần tôi, tôi bước đi trên con đường ước mơ thênh thang, anh lại luôn nhảy ra làm đĩnh trên đường, tôi sớm muộn gì cũng giẫm chết anh."

Kiều Thần chỉ nghe thấy câu "anh không là gì hết" kia, trong lòng đau đớn, bật thốt: "Anh xem em là người thân."

A Yên nghiêm mặt nói: "Vậy thì anh nên ủng hộ tôi. Tôi theo đuổi giấc mơ của mình, tôi đóng phim điện ảnh thân hình của tôi xuất sắc xinh đẹp mê người, anh thân là bạn tốt của tôi, nên phải đứng băng rôn cò cổ động viên thay tôi cổ vũ, cả ngày đau khổ sâu sắc đến làm phiền tôi làm cái gì chứ? Không còn sớm nữa, đi ngủ đây."

Cô tiêu hao hết kiên nhẫn vốn là ít ỏi, đứng dậy đi đến cửa, trực tiếp mở cửa: "Tạm biệt, không tiễn."

Kiều Thần thờ dài một tiếng, lúc đi ngang qua cô, thì dừng chân lại: "A Yên, em suy nghĩ lại đi, anh là muốn tốt cho em, đến lúc trên mạng nói bóng gió... Những cái này không phải là em nên chịu đựng."

A Yên bật cười: "Đến lúc trên mạng nói bóng gió, chỉ sẽ khen anh thật là may mắn, có thể độc chiếm tôi tám năm. Anh vui vẻ một chút, đây là vinh hạnh của anh, đừng có luôn để mặt như có tang."

Kiều Thần lắc đầu, rồi đi.

A Yên nhìn bóng lưng hắn, cũng lắc đầu, xoay người đi vào.

Cửa phòng đối diện mở một nửa kết....một tiếng, mở ra hoàn toàn rồi.

A Yên dựa vào cửa, cùng người đối diện cách một hành lang.

Trang Chính Thanh mặc áo ngủ hoa văn bò sữa trắng đen, đầu còn đội mũ, bộ dạng ngái ngủ: "Chị dâu nhỏ, không đuổi theo sao?"

A Yên nghĩ nghĩ, nói: "Chị dâu trước."

Trang Chính Thanh mỉm môi cười: "Lòng đều sẽ thay đổi, chị dâu nhỏ có năng lực như thế...." Hắn nghiêng đầu, đem tóc rối vén ra sau tai, lộ ra cái đỉnh tai màu máu, giọng nói nhẹ nhàng: ".....muốn cướp lại, cũng không phải là chuyện gì khó. Thế giới giải trí danh lợi có được đều hư vô, fan có tình cảm lâu dài ít, fan theo phong trào nhiều, tiền kiếm được càng nhiều, cũng sẽ không thoải mái bằng làm thiếu nãi nãi của Kiều gia."

A Yên hỏi: "Vậy sao cậu không quay về nhà làm thiếu gia của cậu đi?"

Trang Chính Thanh hơi run run, sắc mặt hơi âm trầm: "... Thiếu tình yêu, thiếu quan tâm." Nói đến chỗ này, hắn dừng lại, đột nhiên rút thẻ phòng ra khỏi ổ thẻ, lắc mình chen vào phòng đối diện, vươn tay lên ôm eo cô gái, đem cô ôm vào trong, thổi gió vào tai cô: "Ở hành lang nói chuyện không tiện."

Sau khi bọn họ đóng cửa lại.

Trang Chính Thanh buông tay, đi đến sofa, ngồi xuống, cả người cuộn lại thành đống, cực kì giống người không có nhà để về, uất ức lại mềm yếu như chó con.

Có thể bản thân A Yên vốn là động vật, cảm thấy hắn giống mèo hơn, hoặc là hồ ly thực tập chưa tu luyện đến nơi đến chốn.

"Tôi tôi ngủ, đều mở cửa." Trang Chính Thanh nói: "Không phải là cô ý nghe lén anh Kiều nói chuyện với chị nói."

A Yên nói: "Cậu nghe thấy cũng không sao, tôi không để ý."

Trang Chính Thanh lại nói: "Nếu như... Nếu như có ngày, chị nghe thấy tôi kêu cứu, chị phải đến xem." Hắn nhắm mắt lại, khoe môi mang theo ý cười tự giễu cay đắng: "Tôi sẽ không chơi trò giả sói đến, nếu như tôi kêu cứu mạng, vậy nhất định là thật sự sắp chết rồi."

A Yên hỏi hắn: "Cậu có bệnh trầm cảm sao?"

Trang Chính Thanh hơi hốt nói: "Không phải. Chỉ là áp lực nặng, khó chịu, muốn giải tỏa."

A Yên nói: "Áp lực người khác gây ra cho mình."

Trang Chính Thanh gật đầu, giọng điệu càng tự chán ghét hơn: "Tôi biết, nhưng tôi không chịu được nữa, nghĩ đến sẽ có một ngày, tôi hết thời rồi, không nổi tiếng nữa, fan đã từng vây quanh tôi, sẽ đi chạy theo người nào đó, trong lòng buồn đến chịu không nổi...chị." Hắn lại đổi giọng, vẻ mặt dịu dàng: "Chị không thể thích tôi cả đời sao?"

A Yên mỉm cười, không để ý nói: "Cái loại yêu thích gì đó, một giây cũng không được."

Trang Chính Thanh thờ dài, quay lưng lại, nhắm mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Quyển 6 - Chương 64-2: Siêu sao trở về (6)

Editor: Hua Shenyu

Beta: Cà Ri

Sau khi vào đoàn này thứ năm, buổi sáng ngày hôm đó, A Yên vừa mới quay xong một cảnh, đột nhiên nhìn thấy chị Thanh dẫn theo một chàng trai lạ mặt, vội vàng đi tới.

A Yên ngênh đón: "Chị, sao chị lại đến đây?"

Chị Thanh kéo cô đến một bên, đi thẳng vào vấn đề: "Có người thông qua tài khoản marketing tung tin, nói em cấu kết với Trang Chính Thanh, chị còn chưa tra ra là ai chỉ thị... Chắc cũng không phải là bên phía đó của Trang Chính Thanh kia, dù sao cũng không tốt cho họ, cái tên ẻo là họ Viên kia hận nhất là người rao tin đồn tai tiếng. Vậy sẽ là ai đây? A Yên, em đặc tội với ai rồi?"

A Yên nói: "Em biết là ai."

Chị Thanh nhú mày: "Nói."

A Yên bật cười, chỉ vào chàng trai ở phía sau cô ấy: "Đây là bạn trai mới của chị hả?"

Chị Thanh hung dữ nhìn cô: "Đi chết đi, đây là trợ lý chị tìm cho em, tiểu Triệu. Tốt nghiệp đại học hai năm, thằng nhóc này thông minh được việc, giá trị nhan sắc cao đạt tiêu chuẩn, sau này theo em."

A Yên nói: "Được."

Trán chị Thanh nhăn lại, rõ ràng rất phiền lòng: "Bây giờ không rảnh nói mấy chuyện vặt vãnh này. Em có biết tình huống nghiêm trọng lắm không? Mặc dù tin rò rỉ không có chứng cứ, nhưng mà sau khi tài khoản đó marketing, fan của Trang Chính Thanh đã la hét ầm lên, chị dám đảm bảo, không đến hai ngày, mấy cô nàng có thể lòi ra hết hắc liễu từ lúc em xuất đạo đến bây giờ, cứ cho là không có hắc liễu, cũng có thể biên soạn ra cho em một bộ, tẩy rửa toàn bộ mạng lưới, rất nhanh thôi sẽ loan truyền chia sẻ rộng rãi, xóa cũng không xóa nổi."

Chị Thanh nắm tóc, hai tay chống nạnh, đi qua đi lại, tức giận đến nghiến răng: "Ruột cục là ai âm độc như vậy, ở sau lưng bày chuyện? Lúc này tên quản lý ẻo là của Trang Chính Thanh gọi điện thoại cho chị, không phân tốt xấu mắng chị một trận, đúng là nỡ lòng... Chúng ta nếu thật muốn tung tin, tìm thằng nhóc thủy tinh làm gì chứ, chờ Trình ảnh để vào đoàn là được, không phải là có sẵn Kim Đại Thùy (*Hua: mời search google*) rồi sao? Mẹ nó, tìm được sẽ tính sổ hần."

A Yên bình tĩnh nói: "Sao nữ bị rút khi thử vai cùng nhóm với em, là một trong số đó giờ trò."

Chị Thanh đứng lại, bỗng nhiên bùng tỉnh: "Đúng, đúng là quên mất bọn họ..." Cô cười lạnh lùng, lắc đầu: "Lòng ghen tỵ của phụ nữ... Bỏ đi, trước hết nên nghĩ giải quyết chuyện này ra sao đã."

A Yên nói: "Chị chọn mấy nhà truyền thông, để cho họ đến phỏng vấn."

Chị Thanh nhú mày: "Cái này sao có thể? Lưu Đạo nói rồi việc quay phim phải giữ kín hoàn toàn---"

Sắc mặt A Yên không thay đổi: "Nói mấy câu, nói xong thì thôi, em nói với Lưu Đạo một câu, sẽ không có việc gì."

Chị Thanh cúi đầu, suy nghĩ chút, hỏi: "Em chuẩn bị đáp trả thế nào? Nếu phải sạch quan hệ, vậy khẳng định là không được, bây giờ vừa xảy ra chuyện lập tức tìm truyền thông làm sáng tỏ, lại giống như chúng ta tự biên tự diễn... Vẫn là có lí mà không nói được."

A Yên nói: "Em sẽ trả lời, chị nghe theo em là được." Sau đó quay đầu, nhìn chàng trai đứng ngốc chới sáng không chen miệng vào được kia: "Tiểu Triệu phải không? cậu có thể bắt đầu làm việc rồi."

Tiểu Triệu đột nhiên bị gọi tên, sững người, mở miệng: "Chị Lâm, chị cứ việc dẫn dò."

"Mở di động của cậu ra." *Truyện được page Cà Ri Bơ edit các bạn vào page Cà Ri Bơ (Facebook) để ủng hộ page nha^^*

Tiểu Triệu gấp gấp lấy điện thoại ra.

"Mở weibo lên."

Tiểu Triệu bấm vào phần mềm.

Tìm kiếm tên của tôi.

Tiểu Triệu nhập tên " Lâm Yên ".

"Tốt lắm, bắt gặp có bình luận khen tôi đẹp, lưu lại, xếp vào một file, sớm tối khi nào rảnh đọc cho tôi nghe, đây là nhiệm vụ hằng ngày của cậu, cuối năm có tiền thưởng hay không, có bao nhiêu tiền thưởng, phụ thuộc vào ánh mắt chọn lựa bình luận của cậu."

"....."

*

"Sao! Anh nói thế nào rồi? Lâm Yên chính là đu theo em, em không nhìn thấy sao? Tiểu tổ tông của anh ơi, tiểu Thanh Thanh của anh ơi, em vẫn còn quá trẻ tuổi, không nhìn ra được thủ đoạn của Bích Trì này. Tức chết anh rồi-- Lâm Yên đã ba mươi tuổi rồi, cùng em phao tin đồn quỷ này, cũng không sợ người ta nói trâu già gặm cỏ non, không cần trong sạch, thật sự là...tức chết bà đây rồi!"

Anh Viên giờ tay kiểu lan hoa chi, lăm bằm oán giận một trận, còn chưa đủ, đầu hất lên, cằm ngược lên, tóc màu vàng kim lung lay tự nhiên hai cái.

Hắn chụp lấy cái di động trên sofa, nhanh chóng gõ một đoạn dài, ấn gửi đi, trong miệng lăm bằm: ".....cái bà quản lý nhiều chuyện kia, cái thứ gì chứ? Tôi gọi điện thoại qua chất vấn, cô ta còn lật mặt mắng tôi, chính mình là bà thím không đàn ông nào thêm lấy, còn dám mắng tôi ẻo lả, hử, bà đây đòi này chửi lộn vẫn chưa thua ai bao giờ!"

Trang Chính Thanh ôm laptop ngồi một bên, từ đầu đến cuối không có liếc mắt.

Anh Viên đèn tin nhắn mắng người gửi đi, lúc này mới để ý thấy hắn im lặng: "Em làm gì vậy?"

Trang Chính Thanh không trả lời, trên mặt không có biểu hiện gì, tốc độ đánh chữ cũng rất chậm.

Anh Viên đi tới, đứng phía sau hắn, cúi đầu nhìn.

Màn hình chính của laptop hiển thị là trang chủ weibo của Trang Chính Thanh, hắn đang biên tập lại weibo mới, đầu tiên là chọn một tấm hình, phòng bốn phía đóng kín, thiếu niên cô đơn ngồi trong góc tường, trên đất chỉ có hình bóng u ám của hắn.

Phối hợp là dòng chữ:

Tôi từ đầu đến cuối ôm ấp thiện ý sâu sắc đối với thế giới, dù cho gặp khó khăn, thậm chí tổn thương, tôi vẫn đồng ý tin tưởng bản chất con người lương thiện.

Khóe môi anh Viên cong lên: "Không hổ là Thanh Thanh, biết ngay là em sẽ không chịu thiệt mà."

Nếu tin tức này phát lên weibo, cơ bản không cần phải chính thức làm sáng tỏ, những thứ đó đều là dư thừa, nhóm fan của Trang Chính Thanh sẽ tự động tưởng tượng ra một bộ drama hoàn hảo, có tên là "Đám Bích Trì toàn thế giới đều muốn hại bảo bảo của tôi", thêm tên "Chỉ có chúng tôi mới có thể bảo vệ hắn", và "Vì hắn, cầm bàn phím của người lên, lấy ra mười cái nick phụ của người, chiến đấu đi nào thiếu nữ."

Trang Chính Thanh biểu hiện lạnh lùng, cúi đầu hỏi: "Phóng viên lúc nào thì đến?"

Anh Viên ngạc nhiên nói: "Làm sao em biết Lâm Yên gọi truyền thông đến? Anh vẫn là nghe trợ lý của Lưu Đạo kể."

Trang Chính Thanh nhàn nhạt nói: "Đoán."

Anh Viên nói: "Buổi chiều." Ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường: "Sau nửa tiếng nữa."

Trang Chính Thanh đóng laptop lại, đứng dậy.

Anh Viên hỏi: "Em đi đâu đấy?"

Trang Chính Thanh không trả lời, tay trái đặt lên cửa.

Anh Viên sững người, đưa tay lên sờ cảm: "Thằng nhóc này...gần đây hơi nóng nảy nha."

*

Tiểu Triệu gõ cửa phòng A Yên: "Chị Lâm, phóng viên sắp đến rồi, chúng ta đi xuống đi."

A Yên bỏ son môi muống, quay đầu lại: "Thế nào?"

Tiểu Triệu ngó người: "Cái gì thế nào?"

A Yên nhún mảy, thờ dài một tiếng: "Nếu như cậu không nói, là sẽ đánh mất tiền thưởng của cậu... Mặt của tôi, thế nào?"

Tiểu Triệu đỏ mặt: "Đẹp, đẹp."

A Yên nhìn hấn, nghiêm túc nói: "Nghe nói cậu tốt nghiệp đại học rồi?"

Tiểu Triệu gật đầu: "Tốt nghiệp năm trước."

A Yên nói: "Tôi phát hiện, lượng từ vựng của cậu không được rồi, bình thường cảm từ điển thành ngữ, đọc nhiều chút, học nhiều chút."

Tiểu Triệu: "..."

Hai người vừa đi vừa nói, đi qua hành lang, đến cửa thang máy chờ.

Đình!

Thang máy đến rồi!

A Yên đang muốn đi vào trong, không có ngăn mặt đụng vào thiếu niên từ trong thang máy đi ra, gật đầu một cái, chuẩn bị vòng qua hấn đi vào.

Trang Chính Thanh quay người: "Lâm tiểu thư."

Đây là lần đầu tiên hấn chính thức gọi cô như vậy.

A Yên dừng lại: "Sao hả?"

Trên mặt Trang Chính Thanh không có ý cười, nhẹ giọng nói: "Kêu trợ lý của chị đi trước, có hai câu, chị nghe xong hấn đi xuống."

A Yên gật đầu với tiểu Triệu.

Cửa thang máy đóng lại.

Trang Chính Thanh im lặng một lát, hỏi: "Tôi sẽ không chịu thiệt."

A Yên mỉm cười: "Đúng lúc, tôi cũng không thích chịu thiệt."

Trang Chính Thanh cười lạnh nhạt, ngược mắt, ánh mắt có hơi lạnh lùng: "Không cần biết là ai, chặn đường tôi, đối với tôi có ý lợi dụng....tôi tuyệt đối không nương tay."

A Yên gật đầu, như suy nghĩ: "Không may, tôi là nhất định phải lợi dụng đến cùng, muốn trách... Cậu trách cái gương của tôi là được." *(lão cổ đồng ý)*

Trang Chính Thanh lại chìm vào im lặng, rất lâu, hấn cười nhẹ một tiếng: "Tôi về đây."

A Yên gọi hấn lại: "Đừng, đi cùng tôi xuống dưới."

Trang Chính Thanh nhún mảy nhìn cô.

A Yên cười nói: "Cậu đứng bên cạnh, nghe là được rồi."

Thang máy quay trở lại.

A Yên và hấn một trước một sau đi vào, bên trong chỉ có hai người bọn họ.

Xuống tầng trệt.

Trước khi đi ra, A Yên đứng bên cạnh hấn, giọng điệu vừa đủ: "Cậu rất thông minh, tôi thưởng thức cậu." Trang Chính Thanh liếc mắt nhìn cô chằm chằm. Sau đó, cô lại nói: "Muốn chơi với tôi, cậu vẫn còn quá non...em trai nhỏ."

Cửa thang máy đóng lại.

A Yên đối với hấn cười một tiếng, không nhìn hấn nữa, đi ra ngoài.

Tớ quay lại rồi đây, xin lỗi vì mấy ngày không đăng chương mới nha, tại mình bận quá, thời gian còn không đủ để ngủ ý chứ còn beta, sút mấy kg lặn T.T, mà giờ rảnh rồi, sẽ có chương đều đều, tầm đến cuối tuần sau sẽ full phần này, các bạn nhớ ủng hộ nha ==))

Truyện được page Cà Ri Bơ edit các bạn vào page Cà Ri Bơ (Facebook) để ủng hộ page nha^^

Quyển 6 - Chương 65: Siêu sao trở về (7)

Editor: Hua Shenyu

Beta: Bơ

A Yên đi ra ngoài.

Tranh Chính Thanh không đuổi theo, đứng yên tại chỗ, nhìn cửa thang máy chậm rãi đóng lại, cuối cùng đóng chặt.

Hắn ấn nút tầng hai, đợi thang máy đi lên, đến lầu hai, cửa mở rồi đóng, không có người đi vào. Hắn không biểu hiện gì, nhìn đồng hồ đeo tay, giờ tay lên ấn vào lầu một.

Cửa thang máy mở ra.

Trang Chính Thanh đội mũ che đầu, hai tay đút vào trong túi quần, đi đến lối thoát hiểm-- cách đó không xa, A Yên đang nhận phỏng vấn, sự chú ý của toàn bộ phóng viên đều đặt lên người cô, không ai để ý cái khác. Hắn bật cười, âm thầm đi đến gần mấy bước, đứng ở chỗ tối, vừa hay có thể nghe rõ ràng bọn họ nói chuyện.

"Trang Chính Thanh? Tin đồn tình ái?"

Hắn thấy cô gái khẽ nhượng mày, lộ ra một chút ngạc nhiên, thờ dài trong lòng một tiếng.

-- giả vờ không biết, làm sáng tỏ sao? Vô dụng thôi, càng tỏ lại càng đen.

"Mọi người thật sự hiểu lầm rồi." A Yên đột nhiên bật cười, không biết nên khóc hay nên cười, mấy kiểu châm biếm dở khóc dở cười này, nhìn bên truyền thông lắc đầu nói: "Trang Chính Thanh nổi tiếng như vậy, tôi còn cho rằng các người sẽ bối mớ quá khứ của hắn, kết quả mấy người lại khai loại tin đồn thế này, xem ra thật sự không biết gì về hắn, khiến tôi quá thất vọng rồi."

Một nữ kí giả hỏi: "Lâm tiểu thư, ý của cô là...?"

A Yên thờ dài, giả vờ bất đắc dĩ: "Hắn khác với người đàn ông bình thường, thật đó, hắn đặc biệt thích sạch sẽ, hắn cực kì đơn thuần, bình thường tôi nói chuyện với hắn nhiều hơn mấy câu, hoặc là đi đường không cần thận trọng phải, hắn cũng đỏ mặt, ngay cả nhìn cũng không dám nhìn tôi... Giống hệt đứa nhóc mười hai, mười ba tuổi."

Trang Chính Thanh nhú mày, không hiểu rõ tại sao cô gái đó lại cười hết sức vui vẻ, đến cuối cùng là muốn làm cái gì.

"Tôi xem hắn, giống như em trai ruột của mình vậy, chỉ muốn yêu thương chăm sóc cho hắn, sao có thể có ý đồ khác chứ? Thật độc ác quá rồi. Ài, hắn là một tiểu đệ đệ rất rất nhỏ..."

Ý cười nơi đáy mắt của cô gái càng thêm sâu đậm, cường điệu hai câu "rất rất nhỏ" với "đệ đệ", sau đó lại nói tiếp.

"... Lần trước tôi nói chuyện với hắn, Trang Chính Thanh tự mình nói, bởi vì các fan yêu quý của hắn, trong mười năm, hắn sẽ không nói chuyện yêu đương, hắn muốn dành toàn bộ thời gian tập trung cho sự nghiệp, cho người yêu thích hắn, cho người kì vọng vào hắn. Chuyện yêu đương, hoàn toàn không nằm trong phạm vi suy nghĩ của hắn, hi vọng bạn bè truyền thông cùng với fan hâm mộ cùng nhau ủng hộ hắn."

Phóng viên lên tiếng thán phục: "Wow, thật là một thần tượng tích cực."

A Yên gật gật đầu, ánh mắt nhẹ nhàng nhìn lướt qua, nhìn vào trong khu vực tối gần đó, sắc mặt của thiếu niên âm trầm không rõ, chỉ nhìn một chút rồi dời tầm mắt, chân thành nhìn đám phóng viên, mỉm cười nói: "Cho nên, sau này đừng viết linh tinh, ngoài tôi ra, các sao nữ khác cũng vậy... Đừng vì chúng tôi hợp tác với Trang Chính Thanh, hoặc chụp hình chung với hắn, mấy người lại phát huy trí tưởng tượng phong phú biên soạn đủ chuyện. Thanh Thanh rất ngây thơ, hơn nữa lại rất rất ngoan ngoãn, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện gì, hắn sẽ không để fan của mình thất vọng đâu."

"Đây là lời Lâm tiểu thư muốn nói với fan hâm mộ của Trang Chính Thanh có phải không?"

A Yên bật cười, trả lời câu hỏi của phóng viên: "Đúng vậy, chúng ta hãy cùng nhau bảo vệ trinh---" Hai chữ trinh tiết, mạnh mẽ nuốt trở về, tiếp tục nói chuyện như không có gì xảy ra: "--- nụ cười chân thành của hắn đi."

Truyền thông thiếu chút nữa là vỗ tay khen thưởng cô rồi.

A Yên gật đầu chào hỏi với bọn họ, rồi quay người trở về khách sạn.

Cửa thang máy mở, cô đi vào.

Hai cánh cửa sắp sửa khép lại, thì có người đưa tay chặn cửa, rồi chen vào.

A Yên cười cười, ôm tay dựa sang một bên, nhìn cửa đóng lại, thiếu niên im lặng đứng ở một góc, dưới cái mũ vành, đó là cặp mắt tối tăm... trong nháy mắt, con người chuyển động một vòng, rồi biến thành uất ức, lầm bầm nói: "... thật ác độc."

Sau khi bài phỏng vấn này được đăng lên mạng, fan của hắn đương nhiên là sẽ hoan hô--- trong mười năm không nói chuyện yêu đương, còn không phải hợp với tâm ý của các cô ấy sao, không chừng rất nhiều người còn muốn chuyển qua làm fan của Lâm Yên, cho rằng cô cũng là người cùng chung lý tưởng, là fan ruột của hắn, fan chị gái.

Đoàn đội làm việc của hắn không thể phủ nhận.

Chàng trai thủy tinh, thiếu niên ngây thơ cuối cùng của cuối thế kỉ... Cái này đều là do người của bọn họ tự mình bày ra, bây giờ thật là có nỗi khổ mà không thể nói, cho dù bị đánh rớt răng * cũng phải nuốt máu xuống, nếu như bị hỏi tới, còn phải cảm ơn A Yên đã giúp phủ nhận tin đồn tình ái.

(* là một phép ẩn dụ, ý nói bất lực)

Cuối cùng người xui xẻo, chỉ có hắn.

Nếu như hắn nói chuyện yêu đương, hoặc là bị chụp ảnh thân mật với người khác phái.... vậy thì sẽ phá hỏng thiết kế của người ta, hậu quả có thể tưởng tượng ra được.

A Yên hỏi hột nói: "Cầu gì được nấy, đây không phải là ý muốn của cậu sao?" Thang máy đến nơi, cô đứng thẳng người, lười biếng đi ra ngoài, không quay đầu lại: "... chàng trai thủy tinh."

Còn chưa đi ra khỏi cửa thang máy, cánh tay bị nắm chặt, đột nhiên bị thiếu niên kéo trở về, tiếp theo liền bị hắn ôm từ phía sau.

A Yên thờ ơ như cũ, ngẩng đầu nhìn hắn, nói: "Có máy quay."

Tranh Chính Thanh không buông tay, đôi môi ngậm vành tai của cô gái, nhẹ nhàng nói: "Tiểu đệ đệ của tôi thật sự nhỏ sao?... Nhỏ cỡ nào a, chị?"

A Yên ấn nút mở cửa, kéo tay hắn ra, quay người chỉ vào giữa mày hắn: "Nhóc con tôi tạm thời không có hứng thú đùa giỡn với cậu."

Trang Chính Thanh cúi đầu che giấu vẻ mặt lạnh lẽo, im lặng đi theo cô ra ngoài.

Cửa phòng của hai người vừa lúc đối diện nhau, Trang Chính Thanh quẹt thẻ phòng xong, vừa quay lại, lại nhìn thấy A Yên rất tự nhiên đẩy cửa phòng hắn, rồi đi vào trong.

Trang Chính Thanh mím môi: "Chị, chị không cần phải trêu đùa người khác như vậy." Giọng hắn dịu dàng, sau đó đóng cửa lại, rồi ôm lấy eo cô: "Hai ngày trước còn ôm ôm ấp ấp trong nhà vệ sinh, chớp mắt chị đã không nhận người rồi."

A Yên không để ý hắn làm nũng, gạt tay hắn ra lần nữa, nghiêm túc nhìn vào mắt hắn: "Tôi có lời cần dặn dò cậu."

Trang Chính Thanh cười: "Nói đi."

"Mấy ngày tiếp theo, tôi có cảnh quay, sẽ rất bận rộn--- thầy Trình sắp quay về, tối nay sẽ đến nơi."

Sắc mặt của Trang Chính Thanh trùng xuống, nhỏ giọng hừ một cái: "Tôi biết rồi."

Về mặt A Yên rất nghiêm túc, nhìn hắn rồi hỏi: "Cậu thích đá banh không?"

Trang Chính Thanh nhún mày: "Không."

A Yên lại hỏi: "Có yêu thích môn thể thao vận động nào không? Đua xe cũng được."

Trang Chính Thanh cười, đi tới trước mặt cô, cúi người xuống: "Tôi thích môn vận động nào, chị không biết sao?" Hắn nhích lại gần, nhảm chán: "Tôi thích cùng chị rút ngắn khoảng cách tiếp xúc kiểu này."

A Yên gật gù, nói: "Vậy cũng được, không cần dùng đến đồ bảo hộ, bản thân cậu phải cẩn thận chút..." Con mắt lảo liêng, giọng nói đặc biệt nghiêm trọng: "... bảo vệ tốt thủy tinh đệ đệ của cậu, đó là vật báu vô giá của tôi, có biết chưa?"

Trang Chính Thanh cười mà như không cười: "Có thật không?"

A Yên giơ tay ra, nâng mặt hắn lên, nhìn mắt hắn, từng chữ từng chữ nói rõ ràng: "Thật đó, toàn thân cậu từ trên xuống dưới, phần nào cũng có thể hư, nhưng chỗ đó thì không được, tôi sẽ đau lòng."

Tranh Chính Thanh nhẹ nhàng than thở: "Tôi sắp tin lời chị nói rồi."

A Yên trả lời: "Tôi không gạt cậu--- tuy rằng tôi thích buông thả bản thân, nhưng rất ít khi lừa người khác, trừ khi cần thiết."

Tranh Chính Thanh bật cười: "Được." Hắn nhấc tay cô lên, từ trên ngực hắn đi thẳng xuống dưới, cuối cùng dừng lại ở bộ phận nào đó: "... Chị chỗ này, chỉ có chị mới có thể chạm, có được không?"

A Yên thu tay lại, trả lời: "Cái này không cần, chỉ cần không hư là được, tùy cậu làm gì, tôi không để ý."

*

Trên máy bay tư nhân.

Rượu vang là hắn mang theo đi du lịch, cho dù không uống, thì cũng sẽ rót một ly dự phòng.

Trình Dĩ Hàn thả kịch bản xuống, cầm di động lên, nhìn xem cách đây không lâu có người gửi cho hắn đường link.

Tất nhiên là một tin trên Weibo mới đăng, kéo xuống bình luận đã có hàng ngàn.

Bấm vào, tải xong--- thì ra là Lâm Yên đáp trả tin đồn.

Nghiêm túc nói hư nói vượn.

Trình Dĩ Hàn cười, nâng ly rượu lên, nhấp một ngụm, mắt lướt theo hàng ngàn tin bình luận.

"10 năm không nói chuyện yêu đương, trời ơi bảo bối Thanh Thanh của chúng ta thật là tuyệt vời."

"Thì ra Lâm Yên là fan chị gái của Thanh Thanh nha [cười khúc], Thanh Thanh của chúng ta quá thương người rồi."

"Sớm biết là do Tư Mã Doanh khơi mào đặt điều, mắng chết kẻ đó đi cũng không sai."

"Chuyện qua làm fan của Lâm Yên, cảm ơn tỷ tỷ làm sáng tỏ giúp bảo bối nhà chúng ta."

Hắn thả di động xuống, mắt nhìn vào kịch bản, rồi lật trang mới, từ đầu đến cuối nhìn một lượt.

*

Xuống máy bay chưa lâu, vừa mới ngồi mở màn hình trên xe, di động lại vang lên.

Trình Dĩ Hàn nghe máy: "Là tôi."

Lưu Đạo hỏi: "Tối chưa?"

Trình Dĩ Hàn nhìn ngoài cửa xe: "Vừa xuống máy bay, còn một tiếng nữa là đến."

Lưu Đạo nói: "Chiều mai là quay cảnh nóng đầu tiên, cậu có thể nhập vai được không? Không được thì nói đổi lại quay sau, quay cảnh bình thường trước."

Trình Dĩ Hàn nhẹ giọng cười, giọng nói hồ hững: "Bất cứ lúc nào tôi cũng nhập vai được."

Lưu Đạo cũng cười theo, có chút xúc động: "Cho nên tôi thích tìm anh quay phim, đỡ phải lo lắng."

Hắn đang muốn cúp máy, đột nhiên Trình Dĩ Hàn nói: "Lâm Yên đâu?"

Lưu Đạo hỏi: "Lâm Yên làm sao?"

Trình Dĩ Hàn nói: "Vừa bắt đầu đã quay cảnh hiến thân vì nghệ thuật, cô ấy chịu nhận không?"

Lưu Đạo im lặng một lát, đột nhiên cười một cái: "Hôm nay tôi tìm cô ấy rồi, hỏi cô ấy có cần trao đổi với cậu không, chỉ ít để hai người quen nhau rồi, lúc quay phim sẽ không quá gượng gạo--- cậu đoán xem cô ấy trả lời tôi thế nào?" Không chờ đối phương trả lời, hắn nói tiếp: "Lâm Yên nói, quay cảnh khác, có lẽ cô ấy còn khiêm tốn xin chỉ dạy, cậu là anh để cậu nói được là được, nhưng quay cảnh thân mật, chỉ có cậu diễn không được, chứ cô ấy tuyệt đối một lần là quay xong."

Trình Dĩ Hàn cau mày: "Tự tin vậy sao?"

Lưu Đạo thờ dãi: "Còn tự tin hơn những gì cậu nghĩ, cậu chưa thấy biểu hiện của cô ấy, cái đuôi vẩy lên đến tận trời."

Trịnh Dĩ Hàn không nói nữa, mắt nhìn cảnh đêm bên ngoài cửa xe đang nhanh chóng bị đẩy lui về phía sau.

Một lát sau, hắn bật cười: "Vậy tôi... phải rửa mắt mong chờ rồi."

Tớ đăng bằng ĐT, không để ý lỗi được, bạn nào thấy lỗi thì báo tớ nha^^

#Càri

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 6 - Chương 66-1: Siêu sao trở về (8)

Editor: Hua Shenyu

Beta: Cà Ri

Đến giờ ăn trưa.

Trong bộ phim điện ảnh này, nhân vật Trang Chính Thanh đóng hoàn toàn là người qua đường, có cũng được mà không có cũng được, nhiều nhất là một tuần là quay xong, thế nhưng hắn đột nhiên vì làm nổi bật thái độ chuyên nghiệp, giành được danh tiếng tốt trong ngành, hắn vẫn đi theo hết hành trình của đoàn phim, mặc dù đa số thời gian đều rảnh rỗi không có làm gì.

Hôm nay cũng không có phân cảnh của hắn.

Anh Viên mang đồ cho hắn ăn, thấy hắn ngồi dựa vào đầu giường chơi game, đẩy đẩy hắn: "Thanh Thanh, qua đây ăn cơm."

Trang Chính Thanh chăm chú nhìn màn hình di động: "Không thấy ngon miệng."

Anh Viên sùng sộ lên: "Còn không qua đây, anh tịch thu di động của em."

Trang Chính Thanh không quan tâm hắn.

Anh Viên cầm com hộp, đi đến bên cửa sổ rồi ngồi xuống, lướt Weibo một hồi, đột nhiên hừ một tiếng: "Cái bà thím không đàn ông nào cần, gửi cho tôi cái trò này....coi như cô chút bản lĩnh. Thanh Thanh---" Hắn ngóng cổ, gọi thiếu niên đang ở trên giường: "Mười năm cũng chẳng sao, đúng không nào? Em thử nghĩ, em bây giờ mới hai mươi hai, mười năm sau cũng mới ba mươi hai, còn trẻ chán, cha nuôi em bốn mươi mấy, phụ nữ sắp đến trước mặt hắn còn ít sao? Đàn ông bốn mươi như cảnh hoa, ba mươi vẫn còn là nụ hoa, em cứ coi như sớm tu thân dưỡng tính."

Trang Chính Thanh cup mắt, tắt game, vút di động, cả người nằm trên giường, hờ hững nhìn trần nhà.

Anh Viên lại kêu hắn: "Thanh Thanh, nhanh ăn chút gì đi, sắp qua giờ ăn rồi, thân thể là tiền vốn làm cách mạng...buổi sáng em không ăn rồi, bây giờ không đói sao?"

Giọng nói Trang Chính Thanh hơi nặng nề, che giấu buồn bực: "Đã nói là không thấy ngon miệng mà!"

Anh Viên sững sờ: " Lại làm sao nữa rồi? Ai chọc giận em?"

Trang Chính Thanh không trả lời, lồng ngực có chút phập phồng, không ngừng buồn bực mất tập trung.

Hắn ngồi dậy, nắm nắm tóc, cầm di động lên nhìn, giọng nói bình tĩnh: "Tra ra được chưa?"

Anh Viên trả lời: "Em hỏi chuyện tai tiếng hả? Tra ra rồi."

Về mặt Trang Chính Thanh lạnh dần: "Là ai?"

Anh Viên xì một tiếng, lắc đầu: "Tên thì em có thể chưa nghe nói qua... Minh tinh nhỏ mới xuất đạo, nhân vật nhỏ không có ai quan tâm, từng cùng Lâm Yên đến thử vai."

Trang Chính Thanh hạ thấp ánh mắt, nhìn chiếc nhẫn hình con rắn đá Serpentin đeo trên ngón tay, lòng bàn tay chậm rãi vuốt ve con rắn bạc mát đỏ, qua mấy phút, hắn ngẩng đầu lên: "Em không quan tâm tới nhân vật lớn hay nhỏ, chỉ cần gây cản trở đến em, thì phải trả giá thật đắt." Liếc mắt, nhìn anh Viên: "Tên là gì?"

Giọng điệu của hắn cực lạnh lùng.

Một phút trước còn là thiếu niên ầm ập bảo bảo ngoan ngoãn, sau khi lột mặt nạ xuống, trong một giây biến thân thành thiếu niên có vấn đề tàn bạo.

Anh Viên đã nhìn quen trạng thái hai mặt này của hắn rồi, đột nhiên nhìn thấy hắn lộ ra vẻ mặt sa sầm này, vẫn là không tự giác nuốt nước bọt, lòng nhảy dựng lên: "... Bành Tuyết."

Trang Chính Thanh hỏi: "Tài nguyên (thành tựu, tác phẩm, thế lực, tiền...) có trong tay gần đây là gì?"

Anh Viên trả lời: "Mới xuất đạo, có thể có cái gì được? Về kinh tế của cô ta thì công ty cho cô ta nhận quảng cáo mỹ phẩm, hàng hiệu chính quy, coi như cũng được."

Trang Chính Thanh mặt không cảm xúc: "Cướp về đây."

Anh Viên đang uống nước, nuốt nửa thì sặc chết: "Khụ khụ khụ... Thanh Thanh, em là đàn ông, cướp quảng cáo mỹ phẩm của phụ nữ làm cái gì chứ? Không cần phải bướng bỉnh như vậy."

Trang Chính Thanh lạnh nhạt nói: "Cướp về, cho Lâm Yên." Hắn ngừng một lát, mở Wechat, nhìn tin nhắn gửi đi nửa tiếng trước, đến giờ vẫn chưa có tin nhắn trả lời, mím môi, tâm tình càng không vui: "Nói với bọn họ, tôi có thể hữu nghị đăng Weibo giúp tuyên truyền."

Anh Viên tròn to đôi mắt.

Trang Chính Thanh chưa từng nhận quảng cáo, trên Weibo ngoại trừ liên quan đến công việc và cuộc sống, thì chỉ có tuyên truyền tin do chính hắn đại diện. Dựa vào độ hot cùng địa vị của hắn bây giờ, một cái giá cả quảng cáo, cũng đủ để dọa lui nhiều doanh nghiệp có mục đích hợp tác rồi.

Anh Viên không thể tin nổi dùng tay che miệng, móng tay sơn màu xám khói, hắn làm quá mở to miệng: "Ôi trời ơi, Thanh Thanh, em...em không phải là nhìn vừa mắt ngời sao hết thời dự bị đó chứ? Mắt em làm sao vậy? Lâm Yên ba mươi tuổi rồi, em không biết hay sao?"

Trang Chính Thanh liếc mắt nhìn hắn, cảm di động đi vào phòng tắm, khóa cửa lại.

Anh Viên ở bên ngoài đầu nghĩ lung tung, hắn vờ như không nghe thấy, cúi đầu mở di động, nhìn thấy tin nhắn kia từ đầu đến cuối cũng không có trả lời, trầm mặc rất lâu, lại viết một hàng chữ, lại không có lập tức gửi đi.

Tin thứ nhất gửi đi nửa tiếng trước: Chị, tôi chưa ăn sáng, đói bụng chết rồi, chị đến đây với tôi được không?

Giọng điệu làm nũng, phối hợp với vẻ mặt đáng yêu.

Tin nhắn bản nháp thứ hai: Chúc chị buổi chiều quay phim thuận lợi.

Suy đi nghĩ lại, vẫn là xóa bỏ.

Trang Chính Thanh dựa lên vách tường, người chậm rãi tụt xuống, ngồi xuống, mặt chôn vào đầu gối.

- -- phiền chết đi được.

Nghĩ đến cảnh quay chính của buổi chiều, nghĩ đến A Yên sẽ cùng với người đàn ông khác thân mật âu yếm, thân mật đến cực điểm...trong lòng liền phiền đến không yên, đừng nói là ăn uống, hắn hận không thể tìm con dao nhỏ cắt tay, nhìn máu chảy ra, mới có thể dẹp loạn xao động trong tâm trí của hắn. Hắn cắn chặt răng, vành mắt có hơi đỏ, cảm di động lên trực tiếp gọi điện thoại.

Chuông đồ đến năm sáu lần, mới bắt máy.

Đối phương tâm trạng vui vẻ, giọng nói mang theo tiếng cười: "Tìm tôi có việc gì?"

Sắc mặt của Trang Chính Thanh càng u ám, giọng điệu mang theo uất ức, dịu dàng hỏi: "Chị...chị đang làm gì?"

A Yên nói: "Đang nghe trợ lý của tôi báo cáo công việc, hắn thật sự càng ngày càng có khả năng, tiến bộ thần tốc, nhóc con--- nhìn rất có tiền đồ..."

Trang Chính Thanh nghe vậy, nhẹ nhàng hít một tiếng, hơi có chút ừ ừ: "Chị không nhìn thấy tin nhắn tôi gửi đến sao?"

A Yên ngăn người: "Không có, di động không ở bên cạnh." Một trận âm thanh, qua một lát, cô nói: "Tôi nhìn thấy rồi, cậu đói bụng vì giảm cân sao? Chúc cậu thành công, cố lên, cậu có thể làm được."

...

Cầm của Trang Chính Thanh đặt lên đầu gối, rầu rĩ nói: "Chị..." Hắn dùng ngón tay vẽ vòng tròn trên đất, vẽ hai cái: "...tôi biết không phải là chị thả tin cho tài khoản marketing, xin lỗi."

A Yên ngạc nhiên nói: "Tại sao lại xin lỗi, cậu cũng đâu có việc gì."

Trang Chính Thanh nói: "Có một lúc như vậy, đã hiểu lắm chị."

A Yên trả lời: "Ồ, tôi không để ý."

Trang Chính Thanh cúi đầu, trầm mặc một lát, lại mở miệng, âm thanh rất nhẹ nhàng: "Sớm biết như vậy, nói cái gì thì tôi cũng đem vai nam chính cướp về."

A Yên cười vui vẻ, không biết nói với ai đó một câu "bình luận còn lại tôi đọc", sau đó nói: "Vai nam chính là một thầy giáo trung niên dạy đại học đã thành gia lập nghiệp, ở sau lưng vợ con ngoại tình với nữ chính--- thiết kế vai như vậy, cậu có thể diễn đạt được không?" Cười nhẹ một tiếng, trêu đùa nói: "Cậu nghĩ ai muốn làm đạo sư nhân sinh hả, bảo bối Thanh Thanh."

Trang Chính Thanh ngẩn ngơ, rồi bật thốt lên: "Gọi lại lần nữa."

A Yên nói: "Bảo bối Thanh Thanh?"

Trang Chính Thanh cười, giọng điệu ngọt ngào mềm mại: "Ừ, buổi tối, hôn chị."

Đối phương ngất máy.

Đột nhiên không kịp chuẩn bị.

Trang Chính Thanh ngơ ngác nhìn di động, qua một lát, thờ dài, lại có chút ừ ừ.

Bên ngoài, anh Viên thật không dễ gì im lặng được một lát, đột nhiên cất giọng: "Thanh Thanh, nhanh ra đây---" Hắn gọi một tiếng, ngữ điệu lại thay đổi, thân thiết cùng ôn hòa làm người ta thấy buồn nôn: "Thầy Trình? Thanh Thanh đang ở trong nhà vệ sinh, lập tức ra liền... Anh hôm qua mới xuống sân bay sao? Thật là vất vả rồi, lần này có thể ở cùng một đoàn phim, thực sự là cơ hội trời cho, vẫn mong anh chỉ dạy nhiều cho Thanh Thanh của chúng tôi, hắn hiểu học lại rất thông minh, có anh giúp đỡ, khẳng định có thể thực hiện kỹ thuật diễn nhảy bước lớn..."

Mặt Trang Chính Thanh không có biểu hiện gì, đi ra ngoài.

Cửa phòng mở.

Người đàn ông mặc quần áo thường ngày, đứng trên hành lang, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười nhìn mặt mỉm cười, ông ọ làm dáng nịnh hót đáng sợ của anh Viên.

Hắn cao hơn đối phương nửa cái đầu, khí chất tự nhiên mà nhã nhặn, khỏe mắt đến đuôi lông mày chứa ý cười lạnh nhạt, bất kể người đối diện là ai, đạo diễn lớn nổi danh cũng thế, mà nhân viên chạy việc làm việc vật trong đoàn phim cũng vậy, thái độ của hắn đều rất hiền hòa, chưa bao giờ tỏ vẻ ngạo sào, luôn làm cho người ta cảm thấy như gió xuân ấm áp, không tự giác càng muốn lại gần.

Trang Chính Thanh nhìn hắn một chút, không tiếng động mà nở nụ cười, đi đến cửa.

- --- không hổ là ảnh đế, cuộc đời như phim, phim như cuộc đời, đưa nguyên kỹ năng diễn vào cuộc sống, không bắt nạt được tôi đâu.

Trang Chính Thanh đứng phía sau anh Viên, mở miệng, chen ngang người đại diện đang miệng không ngừng chúc mừng: "Chú Trình."

Một câu cha nuôi kia, dù ở trong nhà hắn gọi không được, ra ngoài càng không muốn gọi.... Đều là do người lớn trong nhà quản việc không đâu, buộc hắn phải nhận thân thích.

Trình Dĩ Hàn khẽ mỉm cười, nếp nhăn ở khóe mắt không cảm thấy rõ, càng không khiến hắn lộ vẻ già nua, trái lại đặc biệt có ý vị của đàn ông trưởng thành: "Tôi hôm qua mới tới, buổi sáng hơi bận, bây giờ mới có rảnh mà đến đây. Cậu ở đây đã quen chưa?"

Trang Chính Thanh bình tĩnh nói: "Đều rất tốt."

Trình Dĩ Hàn nói: "Vậy được rồi, có cần cái gì, cứ nói với tôi, đừng khách sáo."

Trang Chính Thanh còn chưa tiếp lời, thì anh Viên đã cướp lời: "Áy, Thanh Thanh của chúng tôi cái gì cũng tốt, chính là còn quá trẻ, thiếu từng trải cuộc đời phong phú, phương diện kỹ năng diễn cần phải học thêm, thầy Trình nói có thời gian, dạy dỗ nhiều cho Thanh Thanh đi, chỉ điểm một chút lời kịch cho hắn cũng được."

Trình Dĩ Hàn từ trong túi lấy ra tấm thẻ mở cửa phòng, nhẹ nhàng nói: "Chắc chắn rồi. Phòng của tôi ở bên kia lối đi..." Hắn quay đầu lại, nhìn cái thảm màu đỏ ở hành lang: "...có hơi xa, cậu đi đến đầu kia, phòng cuối cùng là nó."

Trang Chính Thanh mỉm môi nở nụ cười, ánh mắt vòng qua hắn, đặt lên cửa phòng ở phía sau lưng hắn: "Không xa, vừa vặn."

Vừa dứt lời, cánh cửa kia cực kì đúng lúc mở ra.

Vì quay là phim thời hiện đại, so với phim cổ trang bom tấn, không cần hóa trang giai đoạn đầu quá nhiều cùng với chuẩn bị tạo hình, con gái thì coi như mặc tùy thích, tóc dài xõa trên vai, mặt trang điểm nhẹ nhàng, phát họa ra dung nhan xinh đẹp như hoa sen hé nở trên mặt nước.

Cô liếc nhìn Tranh Chính Thanh trước, nhú nhú mày, hai người trao đổi ý cười sâu xa, sau đó mới nhìn Trình Dĩ Hiên: "Thầy Trình, chào anh, tôi là Lâm Yên."

Trình Dĩ Hàn đưa tay ra, giọng điệu ôn hòa, mang theo đặc biệt hòa ái dễ gần của một người tiền bối: "Ngày thử vai tôi cũng ở đó. Lâm tiểu thư, cô biểu hiện rất tốt, vai diễn này thuộc về cô."

A Yên nắm tay hắn, chỉ cảm thấy lòng bàn tay hắn khô ráo ấm áp, ngược mắt cười: "Cám ơn, vì để quay một cảnh ngắn ngủi, tôi đã chuẩn bị rất lâu..." Trong nháy mắt buông tay ra, móng tay như bắt cần, lướt qua lòng bàn tay hắn: "....anh sẽ thích thôi."

Trình Dĩ Hàn thu tay lại đút vào túi, không chút biến sắc.

Đều nói trong vòng giải trí là một môi trường nổi bật và hỗn tạp nguy hiểm, ở trong này lâu, ai cũng không thể may mắn thoát khỏi, tóm lại trên người chỉ có vài thứ không về vang gì, không có chuyện gì là được và mất.

Sao nữ vì muốn có vị trí cao hơn mà có thủ đoạn, hắn thấy qua rất nhiều rồi, nghe qua cũng rất nhiều, dựa vào kinh nghiệm cá nhân thì cũng có thể biên thành một cuốn sách truyện.

Ý đồ của A Yên nhìn thấy được rất rõ ràng. Nhưng hắn chỉ cần liếc một cái, thì biết được...đối phương có dụng ý khác.

Giọng điệu mập mờ, ý vị trong câu nói không rõ ràng, động tác khiêu khích như có như không, bên ngoài là tác động vào hắn, nhưng trên thực tế....mỗi một câu nói của người đó, đều nhìn về phía con nuôi ngày thơ của hắn, ý cười trong mắt có chút sâu sắc, rõ ràng là cố ý khiêu khích.

Vô hình trung, mạch nước ngầm chảy cuộn trào mãnh liệt.

Hai người này khẳng định là đã xảy ra cái gì rồi, khác xa với cái gọi là bác bỏ tin đồn phức tạp.

Mà hắn, ngược lại trở thành người ngoài cuộc.

Di động của anh Viên vang lên, hắn cầm di động lên, đi về phòng nghe máy.

Lối thoát hiểm chỉ còn lại ba người nham hiểm.

Ánh mắt của Tranh Chính Thanh từ đầu đến cuối đều bao vây vòng quanh cô gái, đỉnh tai màu đỏ ánh sáng còn chói hơn ngày trước một chút. Hắn trầm thấp ho khan một tiếng, quái gờ nói: "Cô giáo Lâm...chiều quay phim, cô cố lên."

A Yên thần nhiên nhìn hắn, cười hỏi: "Bạn học Tranh, cậu không đến để quan sát học tập sao?"

Tranh Chính Thanh nói: "Lưu Đạo sẽ đuổi đi."

A Yên dịu dàng nói: "Tôi mở cửa sau cho cậu...hửm?" Ngừng một chút, nhẹ nhàng nói: "Hay là cậu sợ không phù hợp với trẻ nhỏ, sẽ tổn thương đến tâm hồn thuần khiết thủy tinh của cậu?"

Tranh Chính Thanh bật cười, theo bản năng mà xoa xoa chiếc nhẫn Serpentine trên ngón tay, giả vờ ngây thơ: "Cái đó còn phải phụ thuộc đến cuối cùng là có bao nhiêu...không thuần khiết."

Giọng nói của A Yên càng nhẹ nhàng: "Con đường độc thân mười năm, đêm dài đằng đẵng, cậu ở trong thời điểm dục hỏa đốt người không có chỗ phát tiết, có thể cùng với khán tay làm bạn cùng cậu, dành cho cậu loại an ủi không phù hợp với trẻ nhỏ kia."

Như thế là khiêu khích rõ ràng, hết lần này đến lần khác nghiêm túc nói, một hỏi một đáp, thật giống như là thầy và trò trao đổi học thuật.

Trình Dĩ Hàn cảm thấy hắn nên đi khỏi đây, dù sao cũng không có người để ý.

Nhưng hắn còn chưa cử động, Tranh Chính Thanh đột nhiên thay đổi sắc mặt, một tay đang đặt trên cửa, giọng điệu kìm nén: "Cô giáo Lâm, cô chính miệng nói muốn bảo vệ nụ cười của tôi, môi hồng răng trắng*--- vậy thì phải chịu trách nhiệm." Hắn điên cuồng bước đi về phòng, trở tay đóng sầm cửa, dùng sức rất mạnh.

[* một người bình thường có dung mạo bình thường chính chắn, nếu một người có sự chính chắn bình thường như vậy lại nói ra những lời bất thường thì sẽ bị người khác mỉa. Thông thường chỉ một người nào đó khi bị vu khống hoặc bị nói xấu sẽ cảm phẫn và hỏi cái kẻ "môi hồng răng trắng" nào có thể nói ra lời không chịu trách nhiệm như vậy.(theo baidu)]

Rầm một tiếng, không nể mặt mũi.

Nhưng A Yên chỉ cười, đợi cửa đóng rồi, tất cả tâm tình mập mờ trên mặt cũng biến mất, nhìn ánh mắt của Trình Dĩ Hàn, với ánh mắt nhìn anh Viên khi nãy không có gì khác nhau: "Thầy Trình, thời gian cũng không còn nhiều, đi thôi."

Hai người cùng chờ thang máy, cùng vào thang máy.

Trình Dĩ Hàn nhìn bảng hiển thị tầng lầu trên cửa, lạnh nhạt nói: "Lâm tiểu thư, đùa giỡn với trẻ con rất có cảm giác thành công sao?"

A Yên liếc xéo hắn: "Thế nào...cha nuôi chịu không nổi con trai bị tôi bắt nạt, tức giận rồi sao?"

Trình Dĩ Hàn không hề bị lay động, vẫn ôn hòa và lịch sự như vậy: "Dù hoàn cảnh thân thích, tôi không có quyền can thiệp vào cuộc sống của hắn, càng không thể can dự vào cuộc sống tình cảm của hắn." Hắn quay người, mặt nhìn cô gái, mặt mày mỉm cười: "Chỉ là, tôi cũng không thích bị người ta biến thành đạo cụ tán tỉnh."

A Yên nhìn hắn, gật đầu: "Thì ra là như vậy. Vừa này là tôi không đúng, quên mất đạo cụ cũng có nhân quyền. Thầy Trình, tôi xin lỗi anh, sau này tôi sẽ tìm người khác."

Trình Dĩ Hàn....

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 6 - Chương 66-2: Siêu sao trở về (9)

Editor: Hua Shenyu

Beta: Cà Ri

Bộ phim này cũng đơn giản mà cũng rất phức tạp.

Vai nam chính trước mặt người ngoài là người đạo đức nghiêm trang, giáo sư trường đại học đức cao vọng trọng, có được gia đình hoàn mỹ, là tấm gương đạo đức trong mắt của tất cả mọi người. Vai nữ chính gia đình từ nhỏ đã phá sản, lớn lên trong nghịch cảnh, quật cường nhưng cũng yếu đuối.

Trong đêm tối mưa gió, gió lớn gào thét.

Thiếu nữ vứt bỏ trang nghiêm cùng tự tôn, quay về với người yêu tha thiết trong lòng kia, dâng cho bề trên xác thịt xinh đẹp cùng tuổi trẻ, vì thế càng làm đạo đức cùng tình dục chống đối nhau, lí trí cùng tình cảm mãnh liệt xung đột.

Trước khi quay, theo lệ là giải tán hiện trường.

A Yên đã chuẩn bị kĩ càng, đứng chờ ở một bên, Trình Dĩ Hàn còn chưa tới.

Diễn phân đoạn này, vì để tránh lúng túng, bộ phận nào đó của diễn viên nam cần phải đặc biệt xử lý, rất nhiều người sẽ chọn uống thuốc trước, ngăn chặn phản ứng sinh lí.

Trình Dĩ Hàn nhìn trợ lí đưa thuốc tới, suy nghĩ cũng biết, đang do dự chưa quyết định giữa cố gắng làm cho như thật với khả năng giữa chừng sững đột nhiên cướp cò, cuối cùng là chọn về sau.

Đây là hắn tự phụ---- cứ cho cơ thể không có cách nào cảm thụ, chỉ dựa vào kĩ thuật diễn, hắn cũng có thể hoàn thành đầy đủ bài kiểm tra.

Rốt cục, Trình Dĩ Hàn cũng chuẩn bị xong, ai vào chỗ nấy, chuẩn bị quay.

Lưu Đạo vừa định mở miệng nói, đột nhiên nhú mày, chuyển hướng sang một bên: "Giải tán chỗ này, cậu---" Hắn nhìn người đeo kính đen đội nón lưỡi trai, người mặc áo khoác dài đen, đeo khẩu trang đen một cái cũng không thiếu, dờ khóc dờ cười: "----- Trang Chính Thanh, cậu đi về đi."

A Yên cười một tiếng, ánh mắt dịu dàng như nước xuân, nổi lên sóng nước: "Lưu Đạo, trong lòng bạn nhỏ hiếu kì, lại có lòng ham học hỏi đi lên, ông để cậu ta ở lại đi, nói không chừng...có khi sau này có một ngày hắn cũng vì nghệ thuật mà hiến thân đấy?"

Lưu Đạo trừng cô: "Cô còn lo không có việc để làm." Rồi nói với Trình Dĩ Hàn: "Đi quán con nuôi của cậu đi."

Trình Dĩ Hàn lạnh nhạt cười: "Lớn rồi không nghe lời."

Lưu Đạo cạn lời, lắc lắc đầu, hai tay dang ra: "Thôi đi, tùy mấy người. Đừng lãng phí thời gian nữa, A Yên, Dĩ Hàn, chuẩn bị đi."

Bắt đầu quay phim

Toàn thân cô gái ướt đầm, giọt nước thuận theo ngọn tóc rơi xuống, áo ẩm ướt dán lên cơ thể, miêu tả ra đường cong hấp dẫn của thiếu nữ trẻ đẹp: "Em đến rồi." (ở chương trước để "tôi", chương này để "em" nha, sửa sau~)

Người đàn ông tay nắm chặt cuốn sách, đốt ngón tay nổi lên màu trắng nhợt, trên mặt nhưng lại lạnh lùng, cách xa người trong vô hình: "Trễ quá rồi, nơi này không phải là nơi em nên đến."

Thiếu nữ cắn môi, cả người hơi run, đột nhiên ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn vào mắt của đối phương: "Tối nay, em không có ý định đi..."

Sau đó, chính là cảnh quay quan trọng.

Động tác của thiếu nữ ngây ngô như vậy, từ cởi quần áo cho đến hôn, rồi rầm lại không biết làm gì, chỉ còn dựa vào một tình yêu nhiệt thành và tuyệt vọng, mang theo trái tim ngoan đạo, muốn mang điều tốt nhất của mình dâng hiến cho đối phương.

Người đàn ông đẩy cô ra mấy lần.

"Không được..."

"Em không biết mình bây giờ đang làm cái gì đâu, đợi em trưởng thành rồi--"

"Chờ em trưởng thành." Thiếu nữ cười khổ một cái, cánh tay mềm mại như con rắn, quấn quanh cổ của hắn: "Đây là hồi ức duy nhất em mãi mãi không hối hận. Em cái gì cũng không có, không có anh, không có hi vọng...chỉ có một đêm nay."

Người đàn ông thờ dài một hơi, đợi thiếu nữ lần nữa đưa môi mềm mại lên, hắn hôn xuống.

Cứ như vậy trầm luân đi, cứ như thế...suốt kiếp sa vào địa ngục không quay đầu.

Hắn là được của cô, cô là độc của hắn.

Hắn nhìn vào mắt thiếu nữ, ở trong đó, hắn nhìn thấy được tình yêu nồng nhiệt nhất, việc nghĩa chẳng từ nan, mà ngọn lửa ở nơi sâu thẳm kia, chỉ có hắn, duy nhất mình hắn.

Hai cơ thể cùng quấn quýt lấy nhau.

Lúc bắt đầu mọi thứ đều tốt, mãi đến khi...thiếu nữ cười nhẹ nhàng, chìm ngập quấn quýt trong môi lưỡi.

Đôi tai Trình Dĩ Hàn ửng đỏ.

Tất nhiên, bên dưới cực kì kích thích, điểm ấy ửng đỏ thì không tính là gì.

Nhưng, mỗi khi có phản ứng, mỗi một giây đều là giây vò.

Trình Dĩ Hàn nhin rồi lại nhin, hắn cho rằng đã trôi qua mấy tiếng đồng hồ dài đằng đẳng, thực ra thì chỉ mới hai, ba phút thôi, cuối cùng, hắn đẩy đối phương ra: "Tạm dừng."

Tất cả mọi người đều nhìn hắn.

Không có ai lên tiếng.

A Yên nhún vai một cái, nhặt cái áo khoác tấm bị vứt sang một bên lên, khoác lên vai, hồn nhiên không để ý: "Đã nói trước rồi, tôi khẳng định một lần là qua." Giọng điệu không che được hài lòng với bản thân, cơ bản là thiếu cái đuôi vui vẻ vậy vậy.

Ở trong góc, thiếu niên ánh mắt nhìn vào Trình Dĩ Hàn, lạnh như lưỡi dao băng.

Trình Dĩ Hàn nói với Lưu Đạo hai câu, rồi bỏ đi.

A Yên tiến đến bên cạnh nhiếp ảnh gia cùng Lưu Đạo, cười rạn rở: "Lưu Đạo, thầy Trương, các người lúc nãy có nhìn thấy không? Tôi có phải là diễn rất giống thiếu nữ chưa trải mùi đời phải không? Tôi nói cho các người biết, ba mươi tuổi diễn vai mười tám tuổi, khiêu chiến lớn nhất không phải là ngoại hình và dung mạo, mà là thần thái. Tôi tập luyện với gương rất lâu, các người--"

Trên người cô gái tỏa ra mùi ngọt ngào lẫn hấp dẫn.

Thầy Trương nhiếp ảnh cũng coi như là người đã trải qua phong ba bão táp, nhưng lần này, đồ mặt không ra cái dạng gì, gần như là tim muốn nhảy ra ngoài, cố gắng diễn cuồng chạy trốn cách xa đến mấy mét.

A Yên không hiểu ra sao liếc mắt nhìn mắt, rồi chuyển sang người còn lại: "Lưu Đạo, ông nhất định phải quay cho được bộ dáng đẹp nhất của tôi, tôi rất kì vọng vào ông, nhờ ông đó. Tôi thử trước gương rồi, dùng hai tư thế nhất..."

"Lâm Yên!" Lưu Đạo xanh mặt, bước nhanh đến bên cạnh thầy Trương: "Cô...cô đứng xa một chút."

A Yên ôm hai tay, nhìn bọn họ một lát, khẽ hừ một tiếng, đi đến chỗ thiếu niên trầm mặc trong góc.

Trang Chính Thanh vẫn cúi đầu, hai tay đặt ở trong túi, không thấy rõ mặt mày: "...cô giáo Lâm."

A Yên cười đến đắc ý vô cùng, giọng điệu êm dịu: "Tôi gánh được tiếng cô giáo này của cậu, đúng không?"

Âm thanh của Trang Chính Thanh ép đến rất thấp, giống như là bị tầng mây đen bao trùm: "Thì ra, cô đối với ai cũng nghiêm túc như vậy...tôi cơ bản không phải là đặc biệt."

A Yên lại cười, ung dung thong thả nói: "Đó là đương nhiên."

*

"Thầy Trình?"

Trợ lí nhìn người đàn ông từ trong phòng rửa tay đi ra, cầm cái bình thuốc đặc biệt kia nhìn hồi lâu, rồi nói: "Có vấn đề gì không?"

"Tiểu Điền."

Giọng người đàn ông hơi hột, không một gợn sóng.

Tiểu Điền không tự chủ được đứng thẳng, cẩn thận từng tí nói: "Thầy Trình...?"

Trình Dĩ Hàn quay người, đem bình thuốc để lên bàn, giọng nói không nặng không nhẹ, lại khiến tim của tiểu Điền nhảy điên cuồng.

"Thuốc này quá hạn rồi, cậu nhớ phải kiểm tra."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 6 - Chương 67: Siêu sao trở về (10)

Editor: Hua Shenyu

Beta: Cà Ri

Phân cảnh này, NG ba lần mới diễn xong.

Những người đàn ông ở hiện trường trải qua một ngày này mà như một năm.

Trình Dĩ Hàn thì không cần phải nói, Lưu Đạo và nhiếp ảnh gia cũng cảm thấy đây con mẹ nó đúng là địa ngục nhân gian, loại khảo nghiệm cuối cùng đối với đàn ông trưởng thành. Trang Chính Thanh vẫn đứng trong góc của hắn, vô thanh vô thức, dù không thấy rõ mặt hắn nhưng vẫn có thể cảm nhận được tâm trạng hắn sa sút, tựa như con chó nhỏ bị vứt bỏ lang thang.

Người vui vẻ nhất vẫn là A Yên.

Lần diễn thứ ba, từ tài đến mặt Trình Dĩ Hàn đều hiện lên một tầng đỏ khác thường, nhưng hắn vẫn duy trì vẻ mặt bình tĩnh, áy náy nói: "Thật xin lỗi." Hắn nhìn cô gái nằm sấp trên giường, tay chống cằm mỉm cười, hơi nheo mắt: "...Đây sẽ là lần cuối cùng."

A Yên lười biếng ngồi dậy, đi đến trước mặt hắn: "Không cần xin lỗi, chụp một lần với chụp một trăm lần đối với tôi cũng như nhau, thầy Trình." Dừng lại một lát, ngẩng đầu, cô dùng giọng chỉ có hai người nghe thấy nói: "Nhưng mà, tôi nghĩ cũng gần ổn rồi, lại chạy thêm hai lần nữa chân cũng mềm nhũn, còn có thể được ư?"

Âm cuối còn mang theo một chút mập mờ, treu chọc.

Trình Dĩ Hàn cúi đầu, mùi hương trên người của cô phảng phất quanh mũi, vô hình đốt lên không khí nóng bỏng. Yết hầu của hắn trượt lên xuống, ánh mắt dần âm trầm: "...Xin lỗi không tiếp được."

A Yên đáp: "Đi từ từ, không cần vội."

Trình Dĩ Hàn quay đầu, lại nhìn cô, khóe môi hơi nhếch lên một nụ cười rồi mới bước đi.

Hai lần trước NG, trong lúc đợi Trình Dĩ Hàn điều chỉnh lại "trạng thái", A Yên rất muốn tìm người để chia sẻ việc tâm đắc quay chụp, mong nhận được vài tiếng khen ngợi, nhưng mà qua hai lần chịu khổ bị Lưu Đạo và nhiếp ảnh từ chối trước mặt, hai người họ coi cô như hồng thủy thú dữ, chỉ muốn cách xa cô một chút.

Lần này, A Yên rút ra bài học, không quan tâm bọn họ nữa, giờ tay lên vuốt lại mái tóc dài đang đổ mồ hôi ẩm ướt, trực tiếp đi thẳng đến bên cạnh Trang Chính Thanh.

Nhiệt độ quanh người thiếu niên rất thấp, ánh mắt dưới mũi không còn sạch sẽ thanh tịnh nữa, mà thâm sâu như màn đêm.

Đột nhiên, hắn quay đầu, hỏi: "Chị không tức giận sao."

A Yên không hiểu lắm nhìn hắn, hỏi lại: "Tức giận cái gì?"

Trang Chính Thanh lạnh lùng nói: "Đây rõ ràng là hắn trắng trợn chiếm tiện nghi, cũng không phải lần đầu tiên quay cảnh nóng, lại bị lỗi ba lần, toàn bộ cup ảnh để của hắn đúng là nên đem đến trạm tái chế phế phẩm đi."

A Yên đáp: "Cái này gọi là hiến thân vì nghệ thuật, nói gì mà chiếm tiện nghi, không có kiến thức. Hơn nữa, thầy Trình không phải cố ý, là về phóng đảng của tôi làm người muốn ngừng mà không được....". Cô theo thói quen muốn tìm gương soi, nhưng không thấy đành từ bỏ, không cam tâm tình nguyện mà than một tiếng: ".....Đó là công của tôi, cậu đừng dát vàng cho hắn."

Trang Chính Thanh trầm mặc một lúc, lại hừ một tiếng, nhỏ giọng thì thầm: ".....Tôi tốt hơn hắn."

A Yên nhún mày, không nói chuyện.

Vì thế, Trang Chính Thanh càng dừng cảm, oán hận nói: "Tôi mạnh hơn hắn, thượng cũng tốt, quay phim cũng tốt....Tôi cái gì cũng tốt hơn hắn."

Nói xong, hắn khựng lại một chút, như nghĩ ra một cánh cửa ở thế giới mới, đột nhiên bước nhanh đến chỗ Lưu Đạo.

Lưu Đạo cả đầu toàn mồ hôi, đang hút thuốc, mắt thấy cậu thiếu niên đang bước tới, không mặt không nhạt nói: "Nhìn đủ rồi? Đây không phải chỗ mà cậu nên đến."

Trang Chính Thanh tháo kính râm, khẩu trang xuống, không đem theo chút cảm xúc nào, ngữ khí lạnh lạnh: "Đổi người."

Lưu Đạo nhún mày: "Cái gì?"

Trang Chính Thanh thần sắc lạnh lùng, khác hẳn cậu thiếu niên dương quang ngày thường: "Khuôn mặt thì dùng cảnh quay đặc tả, còn động tác tìm góc quay chụp, kết quả cuối cùng cũng không chênh lệch lắm." Hắn nhìn Lưu Đạo, bình tĩnh nói: "....Dùng thể thân, để tôi."

Ánh mắt Lưu Đạo có phần không tương tượng nổi: "Cậu tự thấy cậu có thể ư?"

Trang Chính Thanh lạnh lùng: "Sao lại không thể? Thầy Trình không được, tôi với hắn cao gần như nhau, tôi có thể....."

Còn chưa nói hết, Lưu Đạo đột nhiên ho khan vài tiếng, liếc mắt ra hiệu hắn vài cái.

Trang Chính Thanh quay đầu lại.

Không biết từ lúc nào Trình Dĩ Hàn đã quay lại, vẻ mặt như thường, có vẻ không nghe thấy lời hắn vừa nói, không mặn không nhạt quét mắt nhìn hắn một cái, lướt qua vai hắn: "Tôi chuẩn bị xong rồi."

Lần này rốt cục cũng thuận lợi quay xong.

Lưu Đạo và nhiếp ảnh gia đồng thời nhẹ nhàng thở ra, vỗ vỗ bả vai cho nhau, trao đổi ánh mắt "Người anh em, cậu cũng không dễ dàng", sau đó hắn chậm rãi đi đến bên cạnh Trình Dĩ Hàn đã mặc xong quần áo, hắng giọng: "Khụ, hôm nay cậu vất vả rồi."

Trình Dĩ Hàn cài cúc áo cuối cùng, thản nhiên đáp: "Ông có thể cười, không cần nhịn như vậy."

Lưu Đạo thở dài một tiếng: "... cũng không dễ dàng." Hắn liếc mắt nhìn A Yên đang nói chuyện với Trang Chính Thanh, ánh mắt có chút khác thường, dung cánh tay huyếch huyếch Trình Dĩ Hàn: "Này, Con nuôi của cậu với Lâm Yên....có phải có một chân."

"Có một chân..." Trình Dĩ Hàn như ngơ ngác, bình tĩnh đeo đồng hồ: "Chỉ sợ là không chỉ một chân, tất cả ba chân cũng thông đồng rồi."

Lưu Đạo đột nhiên nghe thấy hắn mở miệng vàng, liếc hắn một cái: "Cậu cũng khá tốt, hai cái nửa chân này kết lại rồi." Hắn đốt điếu thuốc, rút ra, chậm rãi thở ra một vòng khói: "Dĩ Hàn, bây giờ tôi chỉ nghĩ....Tôi đột nhiên rất khâm phục một người."

Không cần hắn ta nói rõ, Trình Dĩ Hàn đã đoán ra: "Kiều Thần."

Lưu Đạo gật đầu, giọng điệu còn mang theo khâm phục còn có chút khó hiểu: "Đều nói đàn ông chỉ dùng nửa thân dưới để suy nghĩ, Kiều công tử chứng minh bọn họ đều sai rồi....từ bỏ người phụ nữ như vậy, cậu nói xem hắn có ý đồ gì?" Hắn nhìn A Yên và Trang Chính Thanh đi cùng nhau, bóng lưng yếu đuối, chỉ nhìn từ phía sau cũng làm lòng người miên man vô định: "Bầu vật loại này chỉ có thể gắp mà không thể cầu, đổi thành người khác kim ốc tàng kiều còn không kịp, hắn ngược lại, bỏ người ta một mình trong hôn lễ."

Trình Dĩ Hàn cười: "Ai có chí nấy."

*

Kiều gia.

Tổng Tân Vũ ngồi bên cạnh Kiều Thần, hai người cùng xem ti vi, ti vi lại vừa khéo phát bản tin giải trí, lại nói về công việc của A Yên.....Tổng Tân Vũ có chút không yên lòng, quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, ánh mắt đang xem tivi của Kiều Thần lại có chút hoảng hốt.

Tổng Tân Vũ hít một hơi: "Kiều Thần, Lâm tiểu thư thật sự đóng sao?"

Kiều Thần búng tỉnh lại, cười khỏ: "Anh đã khuyên cô ấy rồi, nhưng không được."

Tổng Tân Vũ nói: "Em không hiểu,... sao cô ấy lại muốn như vậy? Cô ấy vẫn trẻ, cuộc đời vẫn còn nhiều lựa chọn, việc gì phải chọn con đường khó đi như vậy? Nếu là vì trả thù anh, cũng quá không sáng suốt rồi, giết một nghìn địch lại tự tổn hại tám trăm, quá ngốc."

Kiều Thần nhắm lại mắt: "Là anh có lỗi với cô ấy."

Tổng Tân Vũ sững sờ, nghe thấy lời của hắn, nghĩ đến sự bao dung của của hắn dành cho cô, không khỏi cảm động, cầm chặt tay hắn, nghiêm túc nói: "Không, là chúng ta có lỗi với cô ấy."

Kiều Thần lắc lắc đầu.

Tổng Tân Vũ hơi do dự, chậm rãi mở miệng: "Hai ngày trước, trên mạng lan truyền tai tiếng về Lâm tiểu thư và Trang Chính Thanh, anh đã xem chưa?" Nhắc đến cái tên kia, ánh mắt cô trở nên cực kỳ phức tạp.

Kiều Thần không chú ý đến sự thay đổi của cô, chỉ nói: "Không phải sự thật, Lâm Yên đã bác bỏ tin đồn."

Tổng Tân Vũ cắn môi dưới, trong lòng xoắn xuýt.....Cô là người trọng sinh một đời, chỉ có mình cô biết bộ mặt thật của Trang Chính Thanh, cho dù cô không thân với Lâm Yên, Lâm Yên thậm chí còn vô cùng hận cô, nhưng từ lương tâm và đạo đức của cô...Cô liền quyết định.

"Kiều Thần, anh có thể đưa em đi gặp Lâm tiểu thư được không? Em nhất định phải gặp mặt cô ấy."

Kiều Thần kinh ngạc nhìn bạn gái.

Tổng Tân Vũ kiên quyết nói: "Đây là vì tốt cho cô ấy, Em thừa nhận, mình là người ích kỉ, cho nên em...Em lựa chọn trở về bên cạnh anh. Nhưng anh phải tin em, em đối với Lâm tiểu thư trước giờ không có ác ý, em hi vọng sau khi hủy bỏ hôn ước, cô ấy có thể thật sự hạnh phúc....Em không thể tro mắt mà nhìn cô ấy nhảy vào hố lửa, bọn anh không biết Trang Chính Thanh hắn..." Cô dừng lại, sắc mặt tái nhợt, thở dài một tiếng: "Tóm lại, anh dẫn em đi gặp cô ấy, được không? Em thật sự suy nghĩ cho cô ấy."

Kiều Thần trầm mặc một lúc, gật đầu.

*

Đúng 10 giờ tối.

Tiểu Triệu đang chuẩn bị rời phòng, về phòng ngủ của mình, bỗng nhiên nghe thấy A Yên sai bảo: "Cậu ngày mai nghe ngóng một chút, xem trong tổ kịch có người đàn ông nào đặc biệt chơi bồi không."

Hắn ngẩn người, vô thức mở miệng nói: "Chị Lâm, chị bị ai quấy rối sao?"

A Yên nhìn hắn một cái, hơi nghi hoặc, không biết tại sao hắn hỏi như vậy: "Nếu người như vậy đến quấy rối tôi, tôi còn cần cậu đi nghe ngóng sao? Cậu chú ý...." Cô nắm hai tay lại, nghĩ một lúc, chậm chậm nói: "Ngoại hình không quá quan trọng, đạt yêu cầu là được, quan trọng là tính cách của hắn, nhất định phải chơi được."

Tiểu Triệu cau chặt mày: "Như thế nào mới tính là chơi được."

A Yên đáp: "Loại mà bá đạo vô tình, mặc quần rồi không nhận người."

Tiểu Triệu: "...."

A Yên tiễn cậu ra khỏi cửa.

10 giờ 15, đường đi không có động tĩnh.

Trang Chính Thanh vẫn ở trong phòng hắn, muốn chạm vào trái tim thủy tinh đã vỡ của hắn, không biết sao lại lệch ra khỏi suy nghĩ cái gì...dù sao tạm thời không biến thân thành sói, muốn bá vương ngách thượng cung.

Ngón tay A Yên gõ gõ lên mặt bàn, khước môi giờ lên.

.....Xem ra, lửa này cháy vẫn chưa đủ mạnh.

10 giờ 20 phút, A Yên mở cửa ra ngoài.

Cửa phòng đối diện nửa mở, trong phòng đen kịt.

A Yên không dừng lại, từ hành lang bên này đi đến một bên kia, giờ tay gõ cửa phòng cuối cùng, đợi chừng hai phút, cửa mở.

Đứng trước mặt là Trình Dĩ Hàn.

Người đàn ông vừa gội đầu, tóc vẫn còn dính nước, trên tay cầm khăn bông trắng, nhìn vị khách nửa đêm đến, mặt mày không đổi, chẳng qua là đáy mắt hiện lên một nét kinh ngạc, bản đứng rung động trong lòng hắn: "Lâm tiểu thư?"

A Yên giờ kịch bản trong tay lên: "Ngày mai có vài cảnh quay rất dài, muốn nhờ thầy Trình cùng tôi đối lời thoại, nếu như không tiện thì thôi vậy, tôi có thể hiểu."

Trình Dĩ Hàn cười cười, nhường đường: "Không có gì bất tiện, mời vào."

Trước khi vào phòng, A Yên quay đầu, liếc mắt nhìn phía cuối hành lang, hơn nửa dựa vào thị lực hơn người, thành công nhìn thấy góc áo của thiếu niên chột lóc.

10 giờ 19 phút.

Trình Dĩ Hàn hỏi: "Lâm tiểu thư uống gì? Rượu đỏ được không?"

A Yên đáp: "Được."

Hai ly rượu đặt trên bàn trà.

Chỗ ngồi của A Yên, vừa vặn ngang đầu có thể nhìn thấy đồng hồ treo tường, cứ cách năm phút, cô đều liếc mắt nhìn.

Đối lời thoại được một nửa, Trình Dĩ Hàn mở miệng: "Lâm tiểu thư."

A Yên thu hồi ánh mắt tập trung trên đồng hồ, nhìn hắn: "Thầy Trình, tôi biết anh muốn nói gì.....Anh yên tâm, hôm nay là ngày cuối cùng, đạo cụ ngày mai sẽ đổi người khác, anh nhịn thêm một chút, vì đèn bù tổn thất cho anh, tôi chỉ cho anh một cách, lần sau quay cảnh thân mật, anh cũng không đến mức quá xấu hổ."

Nhắc đến sự việc lúc sáng, mặt cô không đỏ cũng không thở gấp, ánh mắt bình tĩnh, giọng điệu hiền hòa, như thể nói đến việc vặt đi làm trễ.

Trình Dĩ Hàn cầm ly rượu, quơ quơ, cân nhắc hỏi: "Lâm tiểu thư.....chọn được người rồi?."

A Yên thần nhiên đáp: "Vẫn chưa, nhưng không sao, rất nhanh sẽ tìm thấy.....đàn ông tốt đốt đèn lồng vẫn khó tìm, đàn ông treo hoa ghẹo nguyệt chỉ ngủ không chịu trách nhiệm, đầu cũng không thiếu, nhất là ngành trái trí." Cô nhìn kịch bản, không nhắc mắt: "Anh không chơi được, luôn có người khác chơi được."

Trình Dĩ Hàn lạnh nhạt nói: "Cô muốn yêu đương với Trang Chính Thanh, dùng những thủ đoạn này cũng vô dụng, cậu ta không yêu mỹ nhân không yêu giang sơn, không mắc câu dễ dàng như vậy."

A Yên đáp: "Tôi không định yêu đương." Bật cười một tiếng, chậm chậm nói: "Một tay roi, một tay mứt táo, đây là bài học tình yêu."

10 giờ 37 phút.

Đối lời thoại xong rồi.

A Yên đứng dậy, săn sóc nói: "Thầy Trình, nếu anh mệt thì nên đi ngủ trước, hôm nay anh vất vả rồi, tôi ngồi một lúc rồi tự đi là được."

Về mặt Trình Dĩ Hàn ôn hòa hỏi: "Có thể giải thích ý muốn của cô không?"

A Yên chỉ đồng hồ treo tường: "Tôi nghĩ muốn ở lại một giờ mới đi."

Trình Dĩ Hàn: "Nguyên nhân?"

A Yên cười mà không nói, chỉ nói: "Đây là việc riêng tư của con trai nuôi anh, đừng hỏi.....không phúc hậu."

Trình Dĩ Hàn lại rót một ly rượu.

A Yên nhìn thấy trên ngăn tủ bày rất nhiều bình lọ, có rất nhiều là chai mới mua, vẫn còn túi nhựa và giấy tờ. Cô cầm lấy một chai xem, lại xem một chai khác, cười khẽ một tiếng, sung sướng nhìn về phía người đàn ông, dịu dàng nói: "Thầy Trình, tội gì gương ép lừa mình dối người? Thừa nhận có phản ứng với tôi, cũng không phải chuyện gì lớn....nam nữ hoan ái, âm dương hài hòa, từ xưa đến nay là việc trời đất không cấm, không có người không hiểu."

Trình Dĩ Hàn trầm mặc không nói.

A Yên lại nhìn thời gian, thấy vẫn sớm, thuận tiện cầm kịch bản, xem từ đầu đến cuối một lượt, thấy hắn vẫn lặng lẽ uống rượu, bỗng nhiên nói: "Thầy Trình, hình như chúng ta có một cảnh quay trên giường."

Trình Dĩ Hàn cười nhẹ, bình tĩnh nói: "Tôi sẽ chuẩn bị tốt.....nhiều thuốc như vậy, chắc chắn có bình có hiệu quả."

A Yên lắc đầu, thanh âm nhẹ hơn, dịu dàng như nước: "Tôi nghe nói, diễn viên dưới đài thực sự có một chân, trên đài sẽ không có nhiều tia lửa như vậy, ngủ rồi sẽ quen, trước màn ảnh cũng không xấu hổ."

Phút chốc không khí nóng lên.

Trình Dĩ Hàn cảm thấy có chút bức mình, vô thức giơ tay lên muốn nói lỏng cà vạt, tay đến không trung mới nhớ ra chính mình đang mặc áo tắm, căn bản không có cà vạt, cũng không có cúc áo.

"Tôi nói đùa đấy, nhưng mà, thật ra....." A Yên thờ dài, giả bộ tiếc nuối: "Tôi nghĩ thật đáng tiếc....buổi sáng, cái gì tôi cũng đều cảm nhận được." Cô liếc mắt nhìn phía dưới áo tắm người đàn ông, lại thờ dài: "....Tôi rất hài lòng, về mọi mặt. Chỉ tiếc thầy Trình là người đứng đắn, tôi không thể ép buộc làm khó người khác."

Trình Dĩ Hàn nhấp hớp rượu vang đỏ, nuốt xuống, mới phát hiện không nhớ được mùi vị thế nào.

Dục vọng bắt đầu, di chuyển.....Đây là tín hiệu nguy hiểm

Hắn dời ánh mắt, mở miệng, âm thanh khàn khàn: "Lâm tiểu thư, tôi vẫn rất tò mò.....sao cô lại chọn Trang Chính Thanh?" Hắn chần chờ, nói: "Theo tôi biết, Trang Chính Thanh và vị hôn phu cũ của cô, là bạn."

A Yên đứng dậy, đi đến cạnh hắn, lặng lẽ nhìn hắn một lúc, lặp lại câu hỏi của hắn, lẩm bẩm nói: "Sao lại chọn Trang Chính Thanh? Đương nhiên là vì...." Mím môi cười yếu ớt, nhón chân lên, ghé vào lỗ tai hắn nhẹ nhàng nói: ".....trẻ tuổi, thể lực tốt."

Phần 6 này với phần 7 sau đều edit xong rồi, chỉ cần beta lại và có thời gian thôi~~

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 6 - Chương 68: Siêu sao trở về (11)

Editor: Hạnh Hạnh

Beta: Cà ri

11h rưỡi, cửa phòng đã mở ra.

A Yên đứng dựa vào cửa, nói với giọng điệu lễ phép: "Cảm ơn thầy Trình đã giúp đỡ tôi đối lời thoại, trong một giờ này, tôi được lợi không nhỏ."

Trình Dĩ Hàn ôn nhu nói: "Lâm tiểu thư quá khách sáo rồi, tôi cũng không giúp được gì cho cô, tôi nghĩ, so với tôi... cô đối với đồng hồ treo tường của tôi càng có hứng thú hơn."

A Yên giơ tay lên, khéo léo lấy cổ áo tắm mở rộng của hắn: "Thầy Trình, thật sự không suy nghĩ lại một chút sao?" Cô nhấn mạnh thờ dài, ánh mắt nhìn mãi vào ngực của hắn, yếu ớt nói: "Uống thuốc nhiều sẽ tổn hại cho sức khỏe..." Đầu ngón tay tinh tế tái nhợt dừng trước ngực hắn, thấp giọng khuyên bảo dỗ dành nói: "Vợ chồng trong đoàn phim, hôn nhân mong manh ngăn ngại, chuyện người tình ta nguyện theo như nhu cầu, không tốt sao?"

Trình Dĩ Hàn bắt lấy tay cô, nắm một lúc, rồi buông ra, mỉm cười nói: "Không có cách gì để bàn giao đâu."

A Yên khẽ nheo lông mày nhỏ nhắn: "Bàn giao cùng với ai?"

Trình Dĩ Hàn trả lời: "Trong lòng cô hiểu rõ..." Hắn liếc mắt về phía cuối hành lang, sau đó thu hồi ánh mắt, thản nhiên nói: "Con thỏ nóng này cũng sẽ cắn người, càng hướng hồ là một con sói nhỏ."

A Yên cười, đứng thẳng người lại: "Ngủ ngon, thầy Trình."

Trình Dĩ Hàn nhìn cô gật đầu: "Ngủ ngon."

Cửa đã đóng.

A Yên bước đi rất chậm.

Bước qua thang máy, vừa lúc có người của đoàn phim đi lên, A Yên và hấn chào hỏi nhau, đứng nhìn hấn bước vào phòng, đóng cửa lại.

Hành lang, lại yên tĩnh trở lại.

Cuối cùng cũng đến cửa phòng của mình, vừa mới quẹt xong thẻ phòng, đột nhiên nghe thấy phía sau có người nói: "Cũng chỉ có một tiếng đồng hồ."

A Yên quay đầu lại nhìn.

Cánh cửa phía phòng đối diện vẫn bị che mất một nửa, phía bên trong cửa tối om, cái gì phía trong cũng đều nhìn không rõ, chỉ có thể nhờ ánh sáng từ hành lang, nhìn thấy một bóng dáng mờ mờ, ôm chân ngồi dưới đất.

Hơi thở xung quanh người ảm đạm mà u ám.

A Yên rút lại thẻ phòng, đi đến cửa phòng khép hờ bên cạnh, không biết đang bị cái gì chặn lại, thở dài nói: "Trẻ con đúng là không biết thương thức, cái gì mà "cũng chỉ có một tiếng đồng hồ"? Cái này khẳng định là trên trung bình rồi...lấy tiêu chuẩn của cậu ra mà nói, có thể tính là phát huy xuất sắc."

Người kia không nói gì.

A Yên cười nhẹ: "Có câu nói thế nào ý nhỉ?...gừng càng già càng cay."

Người Trang Chính Thanh cứng ngắc, ôm lấy đầu gối của mình, vẫn không động đậy, sau đó rất lâu hấn mới mở miệng nói: "Tôi không tin."

A Yên nhìn hấn, chỉ cười.

Trang Chính Thanh ngẩn đầu: "Hấn là người sĩ diện, tôi không tin hấn sẽ bất chấp nguy hiểm tuổi già mạo hiểm, tôi cũng không tin...." Hấn cắn chặt răng, cảm hận ngất trời, giọng nói dần dần lại càng thấp xuống, vừa uất ức vừa đau lòng: "....tôi không tin chị sẽ đối với tôi như vậy, cho dù trở mặt thành người không quen biết, chị cũng không thể tìm hấn...vậy tôi đây sẽ trở thành cái gì đây hả?"

Một chữ cuối cùng dừng lại, không có người nào nói chuyện.

Thật lâu sau, A Yên mới nói một tiếng "ngủ ngon", sau đó xoay người về phía phòng của mình.

Thẻ phòng cắm vào máy nhận thẻ, đèn phòng nháy mắt sáng lên, cửa phòng chậm rãi đóng lại, ngăn cách ánh đối theo đằng sau, đồng hồ treo tường đã điểm đúng 12 giờ.

Lúc này cô đứng đợi ở ngoài tầm nửa tiếng đồng hồ.

A yên quay đầu, nhìn thoáng qua cửa phòng, như có điều suy nghĩ.

....Người kia a, lớn lên có một gương mặt thiếu niên ngây ngô, nhìn dường như trẻ tuổi bốc đồng, nhưng trên thực tế, thật sự có thể bảo trì bình thản.

A Yên ngồi xuống trước bàn trang điểm, cảm cái lược lên, từ từ chải mái tóc dài mượt của mình.

"Kí chủ."

A Yên cúi đầu, liếc nhìn Lão Cổ Đồng: "Lâu rồi không có nghe thấy người nói chuyện với ta."

Lão Cổ Đồng có chút ngượng ngừng cười: "Khụ khụ... người gần đây, không chỉ thích kẻ mặt soi gương, còn thích soi nơi khác, ta... khụ khụ, phi lễ chứ nhìn, phi lễ chứ nhìn."

A Yên bật cười, khẽ lắc đầu: "Bên ngoài tôn trọng đạo đức lễ nghĩa của nhân loại thì cũng thôi đi, người thân là một kẻ tình quái, sao cũng có những ý nghĩ như vậy? Ô Hồ tộc chúng ta..." Bỗng nhiên dừng lại, mày nhăn lại, trầm mặc hồi lâu, khẽ hừ nhẹ một tiếng: "Thôi, Yêu Hồ tộc không cần ta, Thiên Hồ tộc không thừa nhận ta, ta cũng không hiếm lạ bọn họ, sau này một mình ta sáng tạo bộ tộc độc đáo, gọi A Yên tộc."

Lão Cổ Đồng phá lên cười: "Kí chủ, người lại đang nói giỡn rồi."

A Yên che giấu ý cười nhìn về phía nó: "Ta nghiêm túc đó, ta là tộc trưởng, miệng của người chỉ cần ngọt một chút, ta sẽ phong người làm phó tộc trưởng, hoạch là đại trưởng lão."

Lão Cổ Đồng lắc lắc đầu, không muốn cùng đối nói chuyện hoang đường buồn cười này, đổi đề tài: "Kí chủ, ngày mai người lại muốn đòi một đạo cụ mới, kích thích Trang Chính Thanh sao?"

A Yên nói: "Đạo cụ có quyền lựa chọn... Không hẳn là như vậy. Tùy tiện tìm một cái, sau này lại bám lấy ta thì sao đây? Dù sao ta xinh đẹp có đáng người, có kỹ thuật tốt, mới bắt đầu là ham muốn, thay đổi theo cảm xúc... không chỉ nữ nhân sẽ say đắm tình yêu hoan ái, vì vậy bắt đầu để ý. Trình Dĩ Hân là hợp nhất."

Lão Cổ Đồng hỏi: "Nói thế nào?"

A Yên liếc mắt nhìn về phía cửa, ánh mắt chuyển hướng, nhẹ nhàng bật cười nói: "Hắn đang chơi đấy, ở trước mắt ta thì giả làm chính nhân quân tử. Ta nói cho người biết, Trình Dĩ Hân... người trong nghề thâm niên, hiểu quy tắc, nhìn xa trông rộng, biết được cách bảo vệ bản thân như thế nào sẽ không bị tình cảm làm cho mù quáng, trở thành đá cản đường trên con đường mơ ước của ta."

Lão Cổ Đồng bói rồi: "Đá cản đường?"

A Yên kiêu ngạo nói: "Đương nhiên. Người có còn nhớ thế giới đầu tiên không?"

Lão Cổ Đồng suy nghĩ một lúc: "Có nhớ, chuyện xưa không thể nói của người và hai tên tổng giám đốc."

A Yên sửa lại: "Không, là do ta hiến thân vì sự nghiệp, để lại một câu chuyện xưa truyền kì. Không yêu đương, không kết hôn... trước đây là như vậy, hiện tại cũng sẽ không thay đổi, ta rất bận, sắp mở ra hình thức hút phần gió lộc của ta. Cho nên..." Cô lại nhìn về phía cửa, thân nhiên nói: "Thật sự chơi không nổi, là người bạn nhỏ kia đối diện kia."

Lão Cổ Đồng im lặng một lúc, nói: "Người muốn dựa vào bộ phim này hút phần gió lộc ư?"

A Yên liếc nhìn nó một cái, vẫn nguyên cái giọng điệu chắc chắn: "Phần cơ thể cũng là phần, người yêu khuôn mặt của ta, yêu cơ thể của ta, chính là những fan đáng yêu của ta." Lông mày bỗng nhiên nhíu lại, có chút bất mãn: "Không giống với Lưu Đạo và thầy Trương, không còn gì để nói, thật quá tệ rồi, có có đạo đức nghề nghiệp không? Không chỉ cho ta chút kỹ thuật cũng được thôi, ta muốn chia sẻ chút kinh nghiệm tâm đắc của mình, bọn họ ngay cả nhìn cũng không dám nhìn ta, đạo diễn và nhiếp ảnh gia này...thật không đủ năng lực, không xứng chức."

Lão Cổ Đồng: "....."

*

Hôm nay quay 2 cảnh, buổi sáng, buổi chiều mỗi buổi một cảnh.

A Yên và Trình Dĩ Hân đều trong trạng thái, quay phim vô cùng thuận lợi, xong sớm hơn dự tính 20 phút, trên mặt của Lưu Đạo mang theo tươi cười, vỗ vào bả vai A Yên, nói lời thăm thía nói: "Lâm Yên, tám năm trước tôi đã biết, cô sẽ là một diễn viên chuyên nghiệp, tôi quả đã nhìn không sai người."

Trên cao, mặt trời đang chiếu rọi, nghìn dặm không mây.

Thời tiết có chút nóng nực.

A Yên nhìn Lưu Đạo cười, nhận lấy giấy Tiểu Triệu đưa, lau đi mồ hôi trên trán, nhìn Lưu Đạo, suy nghĩ lại vòng vo, chưa từ bỏ ý định hỏi: "Tôi chụp như thế nào?"

Lưu Đạo nói: "Rất tốt, cảm xúc thích hợp."

A Yên cười nhắm tít cả mắt, lại hỏi: "Ngày đó tôi chụp thế nào?"

Lưu Đạo lau mồ hôi, giả bộ nghe không hiểu.

A Yên không chịu từ bỏ: "Lưu Đạo, cơ thể tôi có phải là hoàn mỹ nhất mà ông đã từng chụp không? Da của tôi trắng như tuyết, đường cong cơ thể không tì vết, mỗi một biểu cảm nhỏ trên mặt, có khiến ông cảm nhận được kì diệu của tạo hóa hay không?.....nếu như không, vậy nhất định là do ông nhìn nhầm rồi, hoặc là do thầy Trình không hợp tác, ảnh hưởng đến sự phát huy của tôi."

Lưu Đạo đầu đầy hắc tuyến, mồ hôi rơi như mưa: ".....Lâm Yên, mấy năm nay cô rốt cuộc đã trải qua cái gì?"

A Yên nhìn chăm chăm hắn, nhìn rất lâu, thờ dài một tiếng: "Thôi bỏ đi, tôi đối với ông không ôm hi vọng rồi. Lưu Đạo, ông nhất định phải bày ra bộ mặt đẹp nhất của tôi, ông không khen tôi, sẽ có người khác khen tôi."

Lưu đạo lắc đầu, tức giận nói: "Yên tâm, tôi sẽ đối với tác phẩm phụ trách."

Hắn bỏ đi.

Tiểu Triệu mang đến một túi nước suối, cầm ra 1 chai đưa ra cho cô: "Chị Lâm uống nước đi."

A Yên nói cảm ơn, vừa mới cầm lấy chai nước, bên cạnh bỗng nhiên xuất hiện một bàn tay trắng nhợt, ngón tay thon dài mảnh khảnh, thanh tú như ngọc, trên ngón tay cái đeo chiếc nhẫn bạc hình con rắn, dưới ánh mặt trời rạng rỡ phát sáng.

Cô buông tay ra.

Trang Chính Thanh nhận lấy chai nước suối, mở nắp chai ra, đưa lại cho cô.

A Yên nói: "Cảm ơn."

Trang chính thanh cong khỏe môi, nhìn như cười, nhưng gương mặt lại khó chịu, rất lạnh nhạt nói: "Cô giáo Lâm, tôi lúc nãy đứng bên cạnh nhìn, cô diễn thật tốt."

A Yên lại nói: "Cảm ơn.... cậu quá khen."

Trang Chính Thanh không nói gì, chọc chọc mũi giày xuống đất, đá một hòn đá đi: "Lúc nãy cô cùng Lưu Đạo nói chuyện, cái gì mà da trắng như tuyết...." Hần khẽ hừ một tiếng, tâm trạng vô cùng tệ: "Kiếp trước cô họ Vương sao?"

A Yên biết Hần muốn nói tới bà Vương bán dưa, tự bán tự khen, cũng không tức giận, hỏi lại Hần: "Da của tôi không trắng sao?"

Trang Chính Thanh cúi đầu xuống, buồn thiu nói: "...quên rồi"

A Yên cười, giả vờ ngạc nhiên: "Mới có mấy ngày, cậu đã quên rồi?"

Trang Chính Thanh tủi thân nói: "Đèn ở phòng vệ sinh quá mờ, không có ánh sáng trong phòng."

A Yên liếc mắt nhìn Hần, còn chưa nói gì, Tiểu Triệu đứng cách đó không xa gọi lại: "Chị Lâm, Lưu đạo gọi chị đến xem qua kịch bản."

Trang Chính Thanh nhìn cô gái đi xa dần, bàn tay dần dần nắm chặt.

Tối đó, Hần do dự rất lâu.

Đi qua một đoạn hành lang, chỉ cách có hai cánh cửa.

Hần biết, A Yên sẽ không cự tuyệt Hần.

Cô ấy chính là đang cố ý khiêu khích.... Mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, cô muốn khơi mào cơn giận của Hần lên, nhưng suy cho cùng, tâm tư của cô vẫn đặt trên người Hần.

Nhưng Hần thì không.

Suốt cả 1 đêm không chợp mắt, Hần chỉ là không chịu khuất phục trước dục vọng của trái tim.

Hần có những thứ mà không thể mất đi.

Tình quang muôn vạn, sự ủng hộ của hàng chục nghìn fan....đây là cuộc sống mà Hần quen thuộc, Hần đã từ bỏ quá nhiều thứ cho việc này, đã phải trả giá quá nhiều.

Đối với người con gái kia, càng ngày càng lún sâu, thì tiêu biểu càng ngày càng nguy hiểm.

Hần không thể xác định, mình có thể tình nguyện vì một người con gái, mà từ bỏ con đường làm ngôi sao không.

Ánh mắt của Trương Chính Thanh lạnh xuống, một mình trở lại khách sạn.

Đúng lúc anh Viên đến tìm Hần: "Thanh Thanh à? Em nhìn thấy Lưu Đạo rồi sao? Chúng ta cùng nhau đi tìm Hần xin nghỉ một ngày, em có một đại ngôn cần phải quay video quảng cáo, quay xong lại trở về..."

Trương Chính Thanh mặt không cảm xúc nói: "Hoãn lại mấy ngày."

Anh Viên nhú mày: "Tại sao chứ? Hai ngày nay em cũng không phải quay phim, rảnh đến nỗi sắp mọc cả rồi, Lưu Đạo sẽ không để ý đâu."

Trương Chính Thanh đi đến bên ghế sofa, ngồi xuống: "Một cảnh quay cuối cùng của Lâm Yên và Trình Dĩ Hân, em muốn đến trường quay."

Anh Viên sững sờ một lúc, mới phản ứng được: "Ý em là cảnh giường diễn thứ hai của bọn họ? Nói đến chuyện này anh lại tức, sao em lại chạy đi xem được chứ? Em không cần quan sát học tập, trước 30 tuổi, anh sẽ không cho em nhận loại diễn này đâu, mấy cô gái nhỏ fan của em làm sao có thể chấp nhận được? Ôi chao, Thanh Thanh...." Hần dơ ngón tay lên, thờ dài, chỉ về phía Trang Chính Thanh: "Gần đây lòng hiếu kỳ của em rất nhiều, có gì đẹp mà đáng xem, hả? Em muốn xem, thì lên mạng bom tấn các quốc gia, loại tư cũng có, phong phú đa dạng hơn nhiều."

Trương Chính Thanh không mặn không nhạt hỏi: "Anh xem sao?"

Viên Kha không nghĩ ngợi gì, buột miệng nói ra: "Anh chỉ xem ảnh...nói em đó, lôi anh vào làm gì?"

Trương Chính Thanh không nói gì, sau đó một lúc, thói quen cuộn tròn người lại, mặt lại vùi vào cánh tay, thân thể gầy yếu không nhúc nhích, giống như cố gắng hết sức để kiềm chế.... cuối cùng, hần mở miệng, giọng nói kiềm chế đè nén: "Anh Viên, anh cảm thấy bọn họ đã làm rồi sao?"

Viên Kha đang trả lời bưu kiện cho bên hợp tác, nghe thấy nhưng cũng không ngẩng đầu lên, qua loa nói: "Lâm Yên và Trình Dĩ Hàn sao? Anh không chui dưới gầm giường họ, cũng không sống sát vách bọn họ, làm sao anh biết được chứ.... em nhìn thấy hai người bọn họ quay phim có tia lửa không."

Trương Chính Thanh giật mình: "Tia lửa gì chứ?"

Viên Kha nói: "Nếu bí mật đã làm rồi, quay cái loại cảnh then thùng đó, ít nhiều cũng sẽ có tia lửa, không có cái loại cảm giác khẩn trương kia...." Hần cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, khoa trương diễn tả bằng hành động Thiên Nữ Tân Hoa: "...Chính là như thế này, bùng bùng lộp bộp, em đứng bên cạnh bọn họ, cũng có thể nghe được tiếng rên la dâm chộc này."

Trương Chính Thanh càng vui đầu sâu vào lòng bàn tay: "...Thần kinh."

00:00, giờ này mới rảnh đăng tạm một chương, hứa cuối tuần đăng full phần này mà lại thất hứa, xin lỗi nha, mai tới rảnh sẽ đăng, mọi người thông cảm nha... iu thương nha... đừng giận nha. #càri

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 6 - Chương 68-2: Siêu sao trở về (12)

Editor: Hạnh Hạnh + Cà ri

Beta: Cà ri

Chu Tuấn Bác là Phú Nhị Đại rất có mơ ước và những niềm đam mê lớn.

Hần tự nhận bọng dạng mình tuần tú lịch sự, đẹp trai hơn một nửa số nam minh tinh trong giới giải trí, từ nhỏ đã nghe thấy tiếng fan hét chói tai và kêu gọi. Vì thế, năm 22 tuổi ấy, hần bắt chấp sự phản đối từ người lớn trong nhà, bước lên con đường vĩ đại thu hoạch tâm hồn của hàng vạn thiếu nữ.

Đáng tiếc, hần đã tính sai rồi.

Hần cảm thấy bản thân rất đẹp trai, nhưng mà, hàng vạn thiếu nữ không cảm thấy như vậy.

Hần ở trong giới giải trí lẫn lộn năm năm rồi, lộn thành tài nguyên già thâm niên, thường xuyên có thể đóng nhân vật mà người khách tha thiết ước mơ, có được tài nguyên người khác không có được... Nhưng hần chính là không nóng không lạnh, fan sống chỉ có hai số không, còn không hiểu ra sao chiêu gọi được một đồng anti fan.

Chu Tuấn Bác không để ý.

Ba mẹ hần có tiền, ba mẹ hần có người.

Giống như lần này, hần ở « Thiên * » (con ve) vào vai một người qua đường gặp trong bộ phim, mặc dù chỉ có vài ba lời thoại ngắn ngủi, nhưng có thể lộ diện trong bộ phim của Lưu đạo, điều này đã là sự mong muốn của rất nhiều người mà không có cơ hội.

Chu Tuấn Bác lẫn lộn ngày thứ mười ba trong đoàn phim, hần phát hiện, chị gái nhỏ đóng vai nữ chính tiểu thư kia, có chút hứng thú đối với hần, thường xuyên nhìn hần cười, ánh mắt nhìn hần mang chút câu người, chộc người quyến rũ.

Chị gái nhỏ lớn lên có một gương mặt ngọc nữ trong sáng, thanh khiết, ánh mắt đưa tình khi đó, đối với một người thân kinh bách chiến như hần chỉ cần liếc mắt một cái thì đã nhận ra, trong xương đối phương tuyệt đối là một người con gái phóng túng.

Tất cả mọi người đều biết, bên trong bộ phim này, Lâm Yên và thầy Trình Dĩ Hàn có hai phân cảnh nóng, Lâm Yên coi hết.

Bốn bỏ năm lên, đó chính là một ngôi sao sáng.

Chu Tuấn Bác không ngừng được thay lòng đổi dạ.

Đương nhiên, hần là sắc lang có đầu óc, luôn nhớ đạo lý trên đầu chữ sắc có một con dao, trước khi ra tay, hần vào Wechat, kéo một đàn Phú Nhị Đại hồ bạng cầu hữu vào nhóm, hướng về phía bọn họ hỏi thăm.

"Lâm Yên? Bạn gái trước của Kiều công tử đúng không? Đã từng gặp qua, một người phụ nữ luôn lên mặt, giả tạo, nhảm chán."

"Ngọc nữ chương môn nhân năm đó, lúc tao còn đi học trên vách tường dán đầy áp phích của cô ấy đấy, không nghĩ tới lần này lại coi... Anh Chu, nếu anh thuận lợi, đừng quên nói cho anh em một tiếng, anh em tốt, anh em tốt cả đời cùng nhau đi, phụ nữ cùng nhau ngủ." (*Cải định luật gì đây?*)

"Loại phụ nữ thật sự rất dễ dàng có được vào tay, thật đó, người đầy kinh nghiệm từng trải tuyên bố... Nhìn qua thì là phụ nữ trong sáng, sau lưng thì lẳng lơ không khép được chân, mạnh dạn thượng đi!"

...

Chu Tuấn Bác cũng là nghĩ như vậy.

Vì vậy, với mục đích ban đầu là vui vẻ và trêu chọc, hấn đã đổi tên nhóm thành "Hôm nay ngủ với Lâm Yên sao."

—— tuyệt đối không nghĩ tới, không tới một năm, cái nhóm này phát huy tác dụng lớn, trở thành lực lượng trụ cột quân thể nam phần khổng lồ của Lâm Yên.

*

Ngày hôm đó, Kiều Thần mang Tống Tân Vũ đến hiện trường quay chụp, nhân viên công tác vừa nghe là Kiều công tử, liền dẫn hấn đi vào, mời hấn ở chỗ nghỉ ngơi đợi chờ một chút.

Kiều Thần hỏi: "Lâm Yên không ở đây sao?"

Nhân viên công tác nói: "Thật ngại quá, Kiều tiên sinh, Lâm Yên đang quay phim."

Tống Tân Vũ hỏi: "Ở chỗ nào?"

Nhân viên công tác háng giọng, ánh mắt bay về hướng khác: "Quay chụp khép kín, Lưu đạo thanh trang, không để cho người khác xem, hai người trước tiên cứ ở chỗ này chờ đi, chắc cũng không quá lâu đâu."

Nói xong, hấn liền vội vã rời đi.

Tống Tân Vũ nhìn hấn đi xa, mới tỉnh táo lại, nghe hiểu ý của hấn, khuôn mặt nhỏ không khỏi đỏ hồng, vụng trộm liếc mắt nhìn Kiều Thần một cái, thấy sắc mặt hấn lạnh trầm, môi mím thành một đường, dễ nhận thấy tâm tình cực kỳ không vui.

Lúc này, bên cạnh vừa đi tới mấy người làm việc vặt trong đoàn phim.

"Này này, ngày hôm nay đang chụp cái kia chứ gì? Lâm Yên cùng thầy Trình..."

"Cậu kích động cái gì? Trước lạ sau quen, đây cũng là quay lần thứ hai rồi."

"Lần trước lúc quay chụp, Thầy Trương cùng Lưu đạo bọn họ ở bên trong ngây người thật lâu, lúc đó tôi đã nói, tính thời gian, khẳng định NG nhiều lần, chặc chặc chặc... Thầy Trình thật có phúc a."

"Đúng đó! Tôi nhớ Lâm Yên rất ít đóng cảnh hôn đi? Ài, không biết sao cô ấy lại nhận đóng bộ phim này, cái này còn không phải tự hủy hình tượng sao?"

"Cất, tám năm trước là thiếu nữ thanh thuần, Ngọc nữ chương môn nhân, bây giờ? A, tên kia a... Đúng rồi, Kiều công tử, cũng không biết bị hấn ngủ bao nhiêu lần rồi, đoán chừng ngủ đến muốn ói ra, nên trong hôn lễ mới có thể cho leo cây, Lâm Yên còn có thể giả bộ trong sáng sao?"

"Ha ha ha, cậu cũng quá xấu rồi..."

Tống Tân Vũ càng nghe càng khó chịu, theo bản năng nhìn về phía người ở bên cạnh, bỗng nhiên sững sờ —— ghé dựa không có ai.

Chẳng biết từ lúc nào Kiều Thần đã đứng dậy, bóng dáng cao lớn rần rờ, trực tiếp đi về phía mấy người nói năng lỗ mãng kia, chặn đường đi của bọn họ.

Mấy người kia chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, trong chớp mắt ánh mặt trời đột nhiên khuất khỏi tầm mắt.

Người đàn ông đứng trước mặt bọn họ âu phục trắng tấp, lịch sự tuấn tú, khí chất nho nhã mà khiêm tốn... nhưng giờ phút này, cặp mắt kia lại nhưng băng tuyết bao trùm tầng tầng.

"Ách, anh là...?"

Kiều Thần khẽ mỉm cười, lạnh nhạt nói: "Mấy người đối với Lâm Yên hiểu rất rõ sao?"

"Cũng, cũng không có..."

"Vậy —— " Ánh mắt Kiều Thần thay đổi, sắc bén mà lãnh khốc: " —— mấy người đối với tôi hiểu rất rõ sao?"

"... "

Kiều Thần nhìn bọn họ, nụ cười trên mặt nhạt đi một chút, cuối cùng biến mất không còn tăm tích, hần lạnh lùng nói: "Tôi là Kiều Thần."

Mấy người kia cuống quýt xin lỗi, hốt ha hốt hoảng bỏ đi.

Tổng Tân Vũ nhìn chăm chú bóng lưng cao lớn của Kiều Thần, chỉ cảm thấy hần cứng rắn đến có chút xa lạ... Ở trước mặt cô, Kiều Thần vẫn luôn ôn nhu mà bao dung, cho tới giờ phút này, nhìn thấy hần tức giận đối với mấy người nói lời dèm pha kia, cô mới phát hiện thì ra hần cũng có một mặt này.

Là bởi vì Lâm Yên mới xuất hiện.

Cô không khỏi cảm thấy mất mát, nhưng lại cảm thấy tự trách. Kiều Thần đương nhiên sẽ tức giận... Nghe được loại lời ô ngôn uế ngữ kia, ai cũng sẽ tức giận, hơn nữa hần và Lâm Yên, đến cùng cũng có tám năm tình cảm. Nhưng mà trong lòng cô vẫn không thể giải thích được sa sút.

Mặc kệ cô có tình nguyện thừa nhận hay không, sau khi trọng sinh, nguyên nhân lớn nhất cô lựa chọn Kiều Thần, không phải là cô yêu hần, mà cô chịu đủ cảnh thiêu thân lao đầu vào lửa một bên đơn phương đau khổ lắm rồi, muốn chọn một người yêu mình nhất, muốn có một bến cảng chắn gió che chở.

Nhưng mà, cô suýt chút nữa quên, tuy rằng chưa kết hôn, nhưng bến cảng Kiều Thần này, đã từng là cảng tàu của một người con gái khác, dài đến tám năm.

Kiều Thần không phải hoàn toàn thuộc về cô.

*

Lần này quay chụp thuận lợi ngoài ý muốn.

Trình Dĩ Hàn tới sớm trước ba tiếng vào phòng hóa trang, làm chuẩn bị đầy đủ, phía dưới vị trí nào đó trong ngoài che rất nhiều tầng không nói, trong túi đánh trận của hần cũng để mấy chai thuốc, to nhỏ thì cũng năm sáu chai, cuối cùng cũng coi như không làm mất mặt ảnh đế nhiều năm của hần.

A Yên cũng rất phối hợp, không cố ý chọc ghẹo hần, nhiều nhất sau khi quay chụp thành công, đạo diễn kêu ngừng, cũng chỉ chậm một giây sau mới kết thúc nụ hôn sâu triền miên mà dài đằng đẳng.

Hai người ngồi ở trên giường thu dọn quần áo.

Trình Dĩ Hàn cúi đầu cài cúc áo, giống như lơ đãng nhắc tới: "Tôi nghe người ta nói, Lâm tiểu thư cùng nam diễn viên đóng vai học sinh giáp của tôi đi rất gần?"

A Yên liếc xéo hần một cái, cười mà như không cười: "Người ta cũng có tên tuổi, tên..." Xấu hổ chính là, cô cũng không nhớ rõ tên người ta, nghĩ một lát mới nhớ ra: "Tên Chu Tuấn Bắc, anh Chu. Tin tức của thầy Trình thật tốt, cái gì cũng không thể chạy thoát khỏi mắt anh."

Trình Dĩ Hàn bật cười, thấp giọng nói: "Đạo cụ cô đổi, ánh mắt không ra sao."

A Yên nói: "Đàn ông không thể chỉ nhìn bề ngoài, hần có được hay không, ai dùng tự biết." Cô đứng dậy, thấy mấy cúc áo từ ngực trở xuống của người đàn ông còn chưa cài xong, liền người xuống, tỉ mỉ thay hần cài lại, vừa cài vừa êm ái nói: "... có đàn ông bên ngoài nhìn thì tốt mà không dùng được, anh nói có phải hay không?"

Trình Dĩ Hàn ngược mắt nhìn lướt qua, thấy Lưu đạo và nhiếp ảnh gia đang nói chuyện, thiếu niên vừa rồi còn ngồi trong góc không biết tung tích, liền không có gì kiêng kị, cúi đầu: "Tôi nhớ được Lâm tiểu thư từng nói qua, cô đối với tôi... mọi mặt đều rất hài lòng?"

Ngón tay A Yên dừng ở vị trí trước ngực hần, nhẹ nhàng trượt qua hai lần, mang theo một trận tê dại xúc cảm: "Đúng vậy, chỉ có một chút không vừa lòng, chỗ này..." Đầu ngón tay điểm lồng ngực đang nhảy lên mạnh mẽ, ánh mắt dừng lại trên đôi môi mỏng kêu gọi của hần: "...cùng với miệng của anh nói, hoàn toàn không giống nhau. Nghĩ một đằng nói một nẻo, giả vờ làm đàn ông đứng đắn... thật không đáng yêu rồi."

Trình Dĩ Hàn nhẹ giọng thờ dãi, nửa thật nửa giả nói: "Đó là Lâm tiểu thư quá mê người, tôi sợ không chơi nổi."

A Yên hừ một tiếng, nhìn thẳng vào hai mắt hần: "Không, thầy Trình —— Anh là người có khả năng nhất trong những người đàn ông tôi gặp gần đây. Anh sợ tôi có ý xấu, anh sợ tôi có mưu đồ với anh, muốn mượn anh thượng vị, anh sợ chịu thiệt, anh sợ tuổi già cuối đời khó giữ được." Cô đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh hần, cười nhẹ: "Trong đầu anh là nghĩ như vậy, trong lòng lại hết sức muốn tôi, ngoài miệng cự tuyệt tôi, thân thể lại nghênh hợp tôi... thật sự là một người đàn ông rối rắm."

Trình Dĩ Hàn màu mắt lạnh dần, giống như muốn nói cái gì, còn chưa mở miệng, bỗng nhiên trước mặt tối sầm, bị một luồng trọng lực bất ngờ không kịp chuẩn bị hất xuống đất.

Hần nhú mày lại, ngón tay lau đi vết máu trên khóe môi, ngẩng đầu lên, chỉ kịp nhìn thấy thiếu niên đứng trước cửa, vẻ mặt âm trầm.

Lưu đạo đứng bên ngoài đập cửa, hướng về phía bên trong kêu to: "Xảy ra chuyện gì? Trang Chính Thanh cậu giờ trò quỷ gì? Cậu đem chúng tôi đẩy ra ngoài khóa cửa làm gì? Cậu..."

Thiếu niên dựa lưng vào cửa, hất tay phải nâng lên, hướng về phía khớp ngón tay trắng thối một hơi, ánh mắt nhìn chăm chăm Trình Dĩ Hàn còn ngồi dưới đất, khoe mỗi cong lên, gọi lên nụ cười lạnh như băng.

Sau một lúc lâu, hất mở miệng, lời nói nhẹ nhàng truyền ra bên ngoài cửa: "....Luru đạo, ông chừa cho chúng tôi chút không gian, để xử lý chút chuyện nhà."

*

Kiều Thần đợi rất lâu, không ngừng nhìn thời gian.

Rốt cục, có một nhân viên công tác vội vàng đi qua, hất bước tới hỏi, người kia trả lời. Luru đạo bên kia đã quay xong rồi, trả lại chỉ đường.

Kiều Thần và Tống Tân Vũ cùng đi qua.

Mới vừa vào cửa, hai người đều sững sờ.

Chỉ thấy Luru đạo và một người nhiếp ảnh gia trông giống như đang dùng sức gõ cửa, nhiếp ảnh gia cởi cả giày ra, đập thật mạnh lên trên cửa.

Tính khí Luru đạo vẫn luôn không được tốt lắm, hiện tại trực tiếp hô: "Trang Chính Thanh! Con mẹ nó thằng nhóc con cậu muốn làm gì? Mở cửa! Người đại diện cửa cậu ở đâu? Mẹ nó, cậu có mở cửa ra hay không?!"

Nhiếp ảnh gia nói: "Lão Luru, ngừng một chút."

Hất lỗ tai áp lên trên cửa, nghe xong một lát, "chậc" một tiếng, bất đắc dĩ nói: "Thật sự đánh rồi, đồ đạc còn ở bên trong đó, Trang Chính Thanh điên rồi sao?"

Luru đạo tức giận đến nghiêng răng: "Tôi đã sớm biết không nên dùng hất —— phòng này có chìa khóa không?"

Nhiếp ảnh gia nói: "Trong phút chốc tìm cũng không ra."

Luru đạo lại mắng hai câu mẹ nó.

Kiều Thần bỗng nhiên mở miệng: "Lâm Yên có ở bên trong không?"

Luru đạo cùng nhiếp ảnh gia đồng thời quay đầu lại, trong lòng kinh hãi, đều sợ là chuyện tốt phóng viên lẫn lộn vào.

Nhìn thấy mặt Kiêu Thần, Luru đạo ngược lại thoải mái: "Kiêu tiên sinh? Cậu tới làm gì?" Ngữ khí tựa hồ mềm mại chút —— Kiêu Thần là phía đầu tư, cùng ông từng có hợp tác, cũng coi là quen biết.

Kiều Thần không trả lời mà hỏi lại: "Lâm Yên đâu?"

Hai tay Luru đạo chống nạnh, thở dài: "Ồ bên trong phòng."

Sắc mặt Kiêu Thần chìm xuống: "Còn có người khác sao?"

Luru đạo lắc đầu, hừ lạnh: "Một thằng nhóc không hiểu chuyện, còn có cha nuôi hất, bọn họ nói đang xử lý chuyện nhà."

Kiều Thần nhíu mày lại, nói: "Mời mấy người tránh sang bên cạnh nhường đường."

Luru đạo cùng nhiếp ảnh gia nhìn hất.

Kiều Thần lùi lại mấy bước chạy lấy đà, dồn sức nhắm phía cửa, mạnh mẽ va chạm.

*

Anh Viên nói, nếu như hai người chụp cảnh diễn thân mật mà có tia lửa, vậy thì chứng minh hai người bọn họ là trong sạch.

Trang Chính Thanh ở bên cạnh nhìn nửa giờ.

Lúc chính thức quay chụp còn tốt, tuy rằng không có như lần đầu tiên vậy, tia lửa xoẹt xoẹt, Trình Dĩ Hàn ba lần phạm sai lầm, ba lần quý dị vào phòng vệ sinh... Nhưng lấy mắt thường vẫn có thể nhìn thấy độ nóng.

Nửa đường, Trang Chính Thanh rời đi một chuyến, rửa tay rửa mặt, nhìn chính mình trong gương... Ánh mắt âm ngoan mang theo sự thù hận như vậy, quả thực không giống hất nên có.

Hất điều chỉnh lại trạng thái, trở lại gian phòng quay chụp.

Sau đó, hắn nhìn thấy hai người kia.

A Yên đang giúp cha nuôi hắn mặc quần áo, giúp hắn cài cúc áo, nói chuyện nhẹ giọng lời nói nhỏ nhẹ, ngẫu nhiên còn cúi đầu, mím môi cười một cái, ánh mắt người đàn ông nhìn cô cũng ôn nhu mà ấm muội.

Này cho dù không có tia lửa.

Thì mẹ nó đều sắp thành vợ chồng già rồi.

Trang Chính Thanh biết lý trí của hắn đang nhanh chóng thiếu đốt gần như không còn, cho nên, trước khi hắn bị lòng đố kỵ hoàn toàn cắn nuốt, hắn đem chướng ngại Lưu đạo và thầy Trương đẩy ra khỏi phòng, khóa trái cửa, sau đó trực tiếp xông đến, trước khi đối phương không kịp phản ứng, đánh một đấm trước trút cơn giận rồi lại nói.

Hắn mới mặc kệ người kia là ai.

Hắn thật sự là muốn đối phương chết.

Lưu đạo cùng thầy Trương ở bên ngoài liều mạng gõ cửa, hắn không nghe.

Trình Dĩ Hàn ngồi dưới đất, lau đi vết máu trên khóe môi, lại liếc mắt nhìn hắn, nhũ mày, ngữ khí bình tĩnh: "... Tiểu Thanh, cậu cần bác sĩ tâm lý, bắt cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng có thể nổi điên thế này, không tốt lắm."

Trang Chính Thanh cười lạnh, chậm rãi đi về hắn: "Tôi nổi điên? Chú mới nổi điên... Chú biết rõ ràng cô ấy là của tôi, chú biết rõ..." Hắn lặp lại mấy chữ này, nghiêng răng nghiêng lợi oán hận, giọng nói lạnh lẽo mà mềm nhẹ: "Chú Trình, tôi gọi cô ấy một tiếng chị, tôi nhận chú là cha nuôi, cô ấy chẳng khác nào con gái nuôi của chú, mẹ nó vậy mà chú cũng có thể xuống tay được? Nhiều phụ nữ như vậy, chú còn cướp đến trên đầu tôi, chú thực sự coi tôi là con nít mười tuổi à?"

A Yên ở bên cạnh nhìn bọn họ, không có phản ứng lớn gì đặc biệt.

Trình Dĩ Hàn trầm mặc rất lâu, bỗng nhiên nở nụ cười: "Thì ra, cậu nghĩ như vậy. Sớm biết thế..." Hắn liếc mắt nhìn A Yên nhàm chán vô nghĩa dùng ngón tay chải tóc: "... Tôi không nên uống công cụ đấm cú đấm này, không nên nhận không một trận trách mắng của cậu."

Trang Chính Thanh thấy hắn còn nhìn về phía A Yên nơi đó, cười lạnh thành tiếng, đang muốn đi qua, phía sau bỗng nhiên vang lên một tiếng động thật lớn, cửa phòng mạnh mẽ bị người đập mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 6 - Chương 69: Siêu sao trở về (13)

Editor: Drinna

Beta: Cà ri

Cửa chính mở ra.

Ánh sáng bên ngoài chiếu vào, chỉ trong chớp mắt, ngay sau, trước sau có vài người cướp cửa chạy vào, mà chặn ở cửa, là một người đàn ông cao lớn, sau khi hắn vào, đầu tiên là nhìn bốn phía, ánh mắt dừng lại trên hai người Trang Chính Thanh và Trình Dĩ Hàn một lát, cuối cùng thì cổ trên người cô gái tóc dài xoa trên vai.

Cô gái ngồi ở trên giường, đối với mấy người đột nhiên xông vào cũng không có mấy hứng thú, hai mắt còn lấp lánh hơi nước, thần sắc cũng mang theo phần lười biếng, môi không có tô son, nhưng lại hồng một dạng khác, thủy nhuận mà diễm lệ.

Kiều Thần xiết chặt nắm đấm, trong lòng lửa giận không tên nổi lên, lại cảm thấy đau đớn, không nói một lời, cởi ra áo khoác âu phục, khoác lên bà vai thon gầy của cô gái.

A Yên liếc nhìn hắn, đem áo cởi ra, trả lại cho hắn, miệng còn lẩm bẩm "...Đã cản đường."

Kiều Thần không nhận lấy, cứng rắn dùng áo khoác bọc lấy thân thể mảnh khảnh của cô gái, giọng nói có chút nghẹn: "Đi cùng anh.... A Yên, anh mang em rời khỏi chỗ này." Hắn thở dài một tiếng, giọng nói ôn nhu mang theo mấy phần hèn mọn, đau lòng nói: "Em có oán hận thì nhắm vào anh, được không? Không cần tự làm khổ chính mình như vậy."

Hắn liếc mắt rồi đứng lên, đi tới bên cạnh Trình Dĩ Hàn, lại nhìn về mặt kỳ lạ của Trang Chính Thanh bên cạnh, vô thức nhũ mày --- hắn biết phân cảnh

vừa nẩy là quay cái gì, trước mắt chỉ có hai khả năng, Trình Dĩ Hân đối với A Yên có ý xấu, Trang Chính Thanh giáo huấn hân, hoặc là... hai người bọn hân, cùng nhau ức hiếp A Yên.

Trong lòng Kiều Thần đau nhức, ánh mắt dần dần lạnh lẽo đóng băng, xoay người nói với Lưu đạo: "Lưu đạo, tôi hi vọng ông có thể hiểu được, tôi không thể nhìn A Yên...."

"Anh Kiều."

Lời chất vấn còn chưa ra khỏi miệng, Kiều Thần nghe thấy tiếng của thiếu niên gọi, giật mình, quay đầu nhìn lại hân.

Trang Chính Thanh giống như cười mà không phải cười, giơ tay chỉ về phía sau lưng hân: "Anh mang theo chị dâu mới đến, không nên lạnh nhạt người ta a." Nói xong, lại quay về phía Lưu đạo sắc mặt xanh mét: "Lưu đạo diễn, xin lỗi."

Lưu đạo đau đầu không thôi.

- -- đây rốt cuộc là tình huống gì a?

Thực sự là không thể tệ hơn nữa mà.

Không, bây giờ vẫn có thể cứu vãn, ít nhất thì không có đám truyền thông hay người của đoàn làm phim ở đây... hân liếc mắt ra hiệu cho nhiếp ảnh gia, đối phương lập tức bước nhanh ra chặn cửa, ngăn cản hết đám người tò mò nhìn về phía bọn họ bên này.

Đầu tiên Lưu đạo nói với Kiều Thần: "Kiều tiên sinh, chắc cậu hiểu lầm rồi." Sau đó quay về phía Trang Chính Thanh, từ trong kẽ răng rít ra mấy chữ: "Cậu giờ trở quý gì?"

Trang Chính Thanh bật cười, nhìn Trình Dĩ Hân cũng đang mỉm cười, nói từng chữ: "Không có gì, chỉ là tôi với chú Trình đang đùa thôi, chú ấy cùng tôi chơi một trò chơi, đem đồ gì đó của tôi bí mật giấu đi." Hân nắm hai tay lại, vẫn nhìn chăm chăm Trình Dĩ Hân như trước, cười nói: "Chú Trình --- sau này không nên như vậy, cháu tức giận lên người thân cũng không nhận, đây còn rất nhẹ."

Trình Dĩ Hân cười nhạt: "Cái kia cũng không nhận cậu là chủ, cậu làm mất, cũng chỉ có thể trách cậu quá sợ ý mà thôi." Hân liếc mắt nhìn Kiều Thần, gật đầu: "Kiều tiên sinh, tôi đi trước."

Kiều Thần xoay người, nhìn hân: "Trình tiên sinh."

Hai người bọn họ cũng chỉ quen biết bình thường, thỉnh thoảng sẽ ở những tiệc rượu tình cờ gặp mặt, tổng cộng nói với nhau không đến mười câu. Trình Dĩ Hân thấy Kiều Thần đột nhiên mở miệng gọi mình như vậy hơi kinh ngạc, đứng lại.

Kiều Thần bình tĩnh lại tâm tình, nói: "Tôi tin rằng, lấy tư lịch với danh tiếng của Trình tiên sinh, chắc chắn sẽ không làm khó một nữ diễn viên cùng hợp tác.... cũng sẽ không, không đúng chừng mực."

Trình Dĩ Hân quay đầu lại, ánh mắt nhìn hân tựa gió xuân ấm áp, giọng điệu cũng thật ôn hòa nói: "Đó là điều đương nhiên." Hân đi ra ngoài, khi đi qua bên người Kiều Thần, dùng giọng nói mà chỉ có hai người nghe thấy nói: "... đã là đàn ông, nếu lúc trước là hôn lễ của tôi, tôi sẽ không để cô dâu ở lại một mình, chịu mọi châm biếm."

Lưng Kiều Thần cứng đờ.

Trình Dĩ Hân dứt khoát bước đi.

Trang Chính Thanh đi theo phía sau hân, đi tới cửa, lại quay người lại, đối diện với ánh mắt thờ ơ lạnh nhạt của A Yên nói: "Chị, tôi đưa chị về khách sạn."

Kiều Thần nói: "Tiểu Thanh, cậu tự trở về đi."

Trang Chính Thanh không để ý tới hân, chỉ nhìn chăm chăm người trên giường: "Chị?"

A Yên ánh mắt vòng qua Kiều Thần, dừng lại trên người cô gái phía sau lưng hân, bỗng nhiên con ngươi hơi động, như thấy được đạo cụ thay thế, vì thế nói với Trang Chính Thanh: "Nghe lời anh Kiều của cậu đi."

Trang Chính Thanh ngẩn ngơ, bật cười lãnh nhạt, xoay người đi.

Lưu đạo cùng thầy Trương cũng đi theo hân ra ngoài, Lưu đạo la hét muốn gặp người đại diện của hân.

Cả căn phòng trống trải, chỉ còn lại A Yên, Kiều Thần cùng Tổng Tân Vũ.

Tổng Tân Vũ đi tới cửa, nhìn bóng lưng đã đi xa của Trang Chính Thanh, vẻ mặt phức tạp, thật lâu cũng không xoay người lại.

Mới vừa rồi, hầu như tất cả mọi người đều đang nhìn A Yên, chỉ có cô, ánh mắt vẫn không tự chủ được dõi theo thiếu niên giống như gió kia, trước sau không rời khỏi hân.

Trang Chính Thanh ở trong mắt cô, giống như gió. Khi thì như gió xuân ôn hòa, khi thì là gió đông mát mẻ, nhưng bộ mặt thật của hần, bộ mặt chân thật nhất của hần....có lẽ càng giống như gió bão giống tổ sắp tới.

Lạnh, tàn nhẫn, mang theo uy lực như bẻ cánh khô. *(ý chỉ dễ như trở bàn tay).*

Kiều Thần nói: "A Yên, không phải là em---"

A Yên ngắt lời hần: "Xin lỗi, đợi tôi gọi điện thoại đã."

Cô đi tới một bên, bấm một dãy số quen thuộc, sau khi được kết nối, hoàn toàn không đợi cho đối phương mở miệng, chỉ cùng không khí nói chuyện: ".... Là tôi, chuyện chúng ta thảo luận họp tác lần trước... Được, có thể, trước cứ như vậy... Tạm biệt." Cô để điện thoại di động xuống, đầu ngón tay ấn lần hai lần, giả bộ cúp điện thoại.

Mà đi động... Vẫn là ở trạng thái đang trò chuyện.

"Được rồi." A Yên chuyển hướng tới Kiều Thần, nói: "Kiều tiên sinh, anh đến thật không khéo, tới chậm thêm vài phút là anh có thể nhìn thấy dáng vẻ Trang Chính Thanh cùng Trình lão sư bị thương a, bất kể ai bị thương, cũng đều là tin tức oanh động."

Kiều Thần đau lòng thở dài.

Tổng Tân Vũ đột nhiên mở miệng: "Lâm tiểu thư, là tôi bảo Kiều Thần dẫn tôi tới tìm cô, tôi... có chuyện muốn nói với cô."

A Yên gật gật đầu: "Được."

Tổng Tân Vũ nhìn Kiều Thần: "Anh tránh đi một chút, được không?"

Kiều Thần ngăn ra, sau đó gật đầu: "Được, hai người cứ nói chuyện đi."

Cửa phòng đóng lại.

A Yên hỏi: "Tổng tiểu thư, cô muốn nói cái gì?"

Tổng Tân Vũ trầm mặc một lát, cân nhắc đắn đo, suy nghĩ nói: "Mấy ngày trước... truyền thông đưa tin scandal của cô và Trang Chính Thanh, tôi ở nhà có thấy."

A Yên không tiếp lời, chỉ cúi đầu, nhìn thoáng qua màn hình điện thoại, khẽ mỉm cười.

Tổng Tân Vũ chìm đắm trong suy nghĩ của chính mình, không có chú ý tới, chậm rãi nói: "Tôi biết cô chán ghét tôi, cô sẽ không muốn tôi xem vào chuyện của người khác.... nhưng cô cứ coi như tôi đi theo lương tâm đi." Quyết tâm, ngẩng đầu đón nhận tầm mắt đối phương: "Lâm tiểu thư, cô hãy nghe tôi một câu, cách Trang Chính Thanh càng xa càng tốt, hần... hần trong ngoài không giống nhau, bề ngoài giống như thiên sứ, bên trong chính là ma quỷ! Lời nói của Trang Chính Thanh, cô nghìn lần không được tin."

A Yên hỏi: "Tại sao?"

Tổng Tân Vũ có chút kích động: "Cô không cần hỏi tôi vì sao mà biết, tôi không thể nói cho cô. Thế nhưng cô nhất định phải tin tưởng tôi.... Hần là cái loại người sẽ dùng lời ngon tiếng ngọt với cô, đối với cô thuận theo tuyệt đối, chỉ nào chạm tới lợi ích của hần, hần sẽ ngay lập tức trở mặt giống như không quen biết. Hần còn có thể lợi dụng fan cùng với các tài khoản marketing để đối phó với cô, cuối cùng sẽ ép cô đến trung tâm lốc xoáy dư luận, nhìn cô gãy dựa cầu cứu, còn hần đứng bên cạnh cười rồi ném đá vào cô --- hần, chính là loại người độc ác này."

A Yên đối với lời nói của cô ta không tỏ ra thái độ gì, chỉ nói: "Hần không phải loại tốt đẹp gì, mà tôi, cũng không phải a."

Tổng Tân Vũ vội la lên: "Lâm tiểu thư, tôi sẽ không lừa cô. Cô chán ghét tôi, hận tôi, đây đều là điều hiển nhiên, thế nhưng cô phải vì chính mình, cách Trang Chính Thanh càng xa càng tốt, hần bề ngoài tốt đẹp bao nhiêu, thì trong lòng đen tới lãnh huyết vô tình bấy nhiêu."

A Yên cảm di động lên, nhìn thoáng qua.

Cuộc gọi đã cắt đứt một phút trước.

Cô cười, nói với Tổng Tân Vũ: "Xin lỗi không tiếp được."

*

Trang Chính Thanh cúp máy, đem điện thoại ném sang một bên, cả người ngã vật nằm xuống giường, im lặng thật lâu, dần dần, trong lòng không chỉ căm phẫn, mà tự dưng cảm thấy oan ức xông lên.

Cả thế giới này đều muốn hãm hại hần.

Những lời này, không còn là của fan hần vẫn thường nói, mà thực sự đã trở thành sự thực rồi.

Trình Dĩ Hân đã già còn không biết thẹn, vậy mà không biết xấu hổ nhớ thương cô gái mà hần thích.

Còn có bạn gái của tên Kiều Thần mà hần không nhớ tên kia, thế mà lại chạy đến trước mặt A Yên, giả bộ làm khách, rồi nói một đồng lời hắc (*lời không tốt đẹp, chỉ trích.*) hần.

Hần trước giờ chưa bao giờ gặp qua người này, càng đừng nói đến đắc tội cô ta, quả thật chính là tai họa bất ngờ, sấm sét giữa trời quang.

Không hiểu ra sao.

Trang Chính Thanh chỉ biết là, hần không thể chờ được nữa rồi.

- -- Tùy ý đi.

Cho dù muốn vùi lấp xuống, hần cũng muốn kéo theo A Yên đi cùng.

Một đoạn quan hệ nguy hiểm này, là cô bắt đầu trước, là cô tại ngày thử vai đó kéo hần lên đài, là cô đem hần chặn ở trong phòng vệ sinh, bắt đầu một đoạn tình kích thích mà bí mật xoắn xuýt này.

Cô không thể bội bạc tình nghĩa.

Không biết qua bao lâu, bầu trời chỉ còn lại màu đen, từ hành lang vang lên tiếng bước chân quen thuộc, không bao lâu, cửa phòng đối diện vang lên một tiếng "két" nhỏ.

Trang Chính Thanh vội vã xò giày chạy ra ngoài, mở cửa, vừa vặn tới kịp lúc nhào qua, chặn lại cánh cửa sắp đóng lại kia, lách mình chen người đi vào.

Phía sau, cửa đóng lại.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 6 - Chương 70-1: Siêu sao trở về (14)

Editor: Hua Shenyu

Beta: Cà ri

Bóng đêm sâu thẳm

Lúc Trang Chính Thanh đem cô gái áp lên tường hôn, mơ hồ từ trong đôi mắt của người kia, nhìn thấy được ý cười chột lóc lên, có thể cái đó như cười như không, tựa như ánh nến đêm đông, thoáng chốc vụt tắt, không để lại một tia dấu vết.

A Yên phản kháng.

Mặc kệ là hần làm cái gì, cô cũng không chịu đáp lại, trong ánh mắt chỉ có lạnh lùng, không mang theo bất kì tình ý nào.

Có một câu nói, hần đã nói đúng rồi.

Ánh đèn trong phòng, thực sự sáng hơn đèn trong toilet nhiều, hần có thể nhìn thấy được rõ ràng đáy mắt của cô nhuộm lạnh lùng, nếp gấp mi tâm của cô khi nhướng lên tinh tế, thậm chí khi hần cúi đầu hôn cô, cô mím chặt khóe môi--- đều là im lặng từ chối, phản kháng lại hần.

Trình độ này chọc giận hần cực lớn.

"Thật tuyệt tình." Hần nghe thấy giọng nói của chính mình, mang theo một chút mỉa mai, một chút uất ức, cùng với...đau khổ không che giấu được: "Đề tôi đoán...chị không muốn tôi, là bởi vì nhìn thấy anh Kiều, hay là vì ---" Sự giận dữ trong con người màu đen phút chốc nứt toạc ra, hần ôm chặt người trong lòng, ở bên tai cô nhẹ nhàng nói: "---- chú Trình của tôi?"

Ánh mắt của A Yên có hơi mơ màng, giọng điệu lại như cũ vẫn bình tĩnh: "Nghĩ nhiều quá rồi, chỉ có thể vì cậu thôi."

"Bởi vì tôi..." Trang Chính Thanh chậm rãi thốt ra ba chữ này, áp cái trán nóng vào trán đối phương, tầm mắt đan xen nhau, hơi thở quấn lấy nhau, lần nữa không tách nhau ra: "Chị, tôi đã làm cái gì mà chọc giận chị rồi?" Hần hỏi một câu, khéo môi nhếch lên nụ cười cay đắng, động tác càng thêm kịch liệt: "Tôi ruốc cục đã làm cái gì? Tôi hiểu lầm chị, tôi đã xin lỗi rồi, chị còn muốn tôi làm sao nữa đây... Chị nói đi."

A Yên chỉ nhìn hần, qua một lát, nhắm mắt lại.

Trang Chính Thanh nhếch môi, tức giận trong con mắt càng thêm sâu sắc, dần dần, bình tĩnh trở lại, vành mắt hơi đỏ lên, uất ức cùng đáng thương không nói nên lời: "Chị là cố ý bắt nạt tôi... Chị trước là trêu chọc tôi, chị cảm thấy chơi rất vui, tôi động lòng rồi, tôi thích chị rồi, chị lại không cần tôi! Chị vừa ý Trịnh Dĩ Hần, có phải hay không? Hần có cái gì tốt?" Hô hấp của hần dồn dập, tức giận lẫn không cam lòng: "Hần có trẻ như tôi không? Có đẹp trai như tôi không? Có thích chị như tôi không?"

A Yên mở mắt: "Cậu thích tôi sao?"

Khóe miệng Trang Chính Thanh giật giật, không phát ra tiếng.

Một màn đại tiệc dực vọng kết thúc, bóng đêm thăm thẳm.

Thiếu niên nằm ở trên giường, thở dốc một hồi, ánh mắt trống rỗng lại mờ mịt nhìn trên không, qua mười phút, hần ngồi dậy, ôm gối nằm, vô thức cắn móng tay.

A Yên xem giờ, đúng lúc một tiếng lẻ năm phút.

Cô bật cười, bò dậy, từ phía sau ôm lấy vai Trang Chính Thanh: "Có một không Mau nắm lấy thời cơ thêm một lần nữa, thì cậu được giải thoát rồi..." Ngón tay quần quần một lọn tóc đen của hần, bình tĩnh nói: "Tôi biết trước cậu chơi không nổi mà, đổi lại lúc bình thường, tôi sẽ không chủ động chọc ghẹo cậu, lần này là thực sự hết cách rồi...lắm thêm lần nữa nào, ngủ sớm giải thoát sớm."

Trang Chính Thanh im lặng rất lâu, đột nhiên nói: "Chị từng nói, chị muốn ngủ với tôi ba lần."

A Yên đáp: "Ừ."

Trang Chính Thanh nắm chặt tay: "Sau ba lần thì thế nào?"

A Yên trả lời như lẽ tất nhiên: "Sau ba lần, thì không có sau đó nữa."

Trang Chính Thanh nghiêng đầu, nhìn cô, nổi giận nói: "Vậy tôi không ngủ nữa."

A Yên nhún mày: "Cái gì?"

Trang Chính Thanh co chân lên rồi ôm lấy hai chân, rầu rĩ nói: "Không ngủ nữa, lần thứ ba đó chị giữ lại đi, đến lúc nào đó chị cũng thích tôi rồi, lúc nào đó chị thật lòng với tôi... Thì nói sau."

A Yên choáng váng.

- -- người khác cười ta quá điên cuồng, ta cười người nhìn không thấu.

Qua nhiều thế giới cho tới nay, cô đã quen không biết giữ mồm miệng, dù sao người khác luôn cho là cô bị điên, không có ai nghe lọt tai, lại bắt ngờ suôn sẻ quá nhiều, lần này...giống như là bị lật thuyền rồi?

Quên đi, phải bình tĩnh mới được.

Chỉ cần linh kiện vẫn còn, muốn dỗ một người đàn ông cam tâm tình nguyện lên giường, cái đó có thiếu gì cách.

A Yên mở miệng nói: "Cậu ----"

Trang Chính Thanh ngắt lời cô, bụng đầy cục tức: "Tôi có cái gì không tốt? Tôi có chỗ nào không bằng chú Trình?" Hần liếc nhìn đồng hồ trên tường: "Lần trước là lần đầu của tôi, không tính, lần này không phải là một tiếng sao? Tôi rõ ràng mạnh hơn hần, mắt chị không thấy rõ sao..." Âm cuối đã mang theo ý làm nũng, hần xoay người, quần lấy cô gái không buông: "Hần chỉ như vậy, một phen cảnh chạy vào toilet ba lần, còn có thể có cái gì tốt?"

A Yên dịu giọng dỗ hần: "Chú Trình của cậu nghe lời tôi, cậu không nghe. Được rồi, đừng nghịch, nhanh lên, tôi thấy bộ dạng cậu cũng không giống chân mềm nhũn vì quá mệt, chúng ta lại lần nữa."

Trang Chính Thanh không chịu, vẫn khó chịu: "Chị, tôi thích chị..." Hần than nhẹ một tiếng, dựa đầu lên vai của cô, lẩm bẩm nói: "Tôi thích chị. Lần đầu nhìn thấy chị trên sân khấu, tôi đã thích chị rồi, chị chặn tôi ở nhà vệ sinh, đó là tôi đồng ý...đổi lại là người khác, sớm đã bị lên top tìm kiếm tin tức rồi, bị fan của tôi xoát cho cút khỏi giới giải trí, cả đời không góc đầu nổi."

A Yên liếc nhìn hần, giọng điệu bình tĩnh: "Cậu đó là kìm nén quá lâu, nhìn thấy con gái đương nhiên là động lòng, càng nói gì là tôi." Nói xong, ánh mắt cô chuyển hướng sang gương trang điểm bên cạnh, hơi mỉm cười.

"Không phải." Trang Chính Thanh cọ đầu trên vai cô: "...không phải vậy." Hần lặp lại một lần nữa, rồi không nói nữa, phát ngốc một hồi, đột nhiên nói: "Chị, gọi tên tôi đi."

"Trang Chính Thanh."

"Không phải là cái này, là gọi nhũ danh của tôi."

"Gọi thì cậu sẽ ngoan ngoãn theo tôi lên giường phải không?"

"Chỉ gọi trước."

A Yên nhẩn nại: "...Thanh Thanh."

Trang Chính Thanh nhếch miệng, nở nụ cười, ôm lấy cô hôn một cái: "Thân ái."

A Yên bật cười: "Chơi đủ chưa? Có thể nghe lời rồi chứ?"

Trang Chính Thanh xụ mặt, đứng dậy, yên lặng khom lưng xỏ giày: "Không muốn."

A Yên nhìn động tác của hấn, bình tĩnh khuyên hấn: "Tôi nhất định là sẽ đạt được mục đích của mình, kéo dài càng lâu, chìm đắm càng sâu, cậu thông minh như vậy, sao lại không biết đạo lý này? Lại cùng tôi lần nữa, sau đó hảo tụ hảo tán ---" Dừng một chút, dường như hạ quyết tâm rất lớn: "Cậu ngoan ngoãn nghe lời... Tương lai, đợi phim điện ảnh công chiếu, tôi nổi tiếng khắp đại giang nam bắc, trở thành người tình trong mộng của đàn ông từ mười tám tuổi cho tới tám mươi tuổi, hẹn hò với cậu mấy lần cũng chẳng sao."

Trang Chính Thanh hạ mi, nhẹ giọng nói: "Chỉ mới là nghĩ quá nhiều. Tiêu chuẩn phim điện ảnh quá lớn, cứ cho là có thể chiếu ở trong nước, phân cảnh nóng đỏ của hai người trong bộ phim cũng bị cắt bỏ."

A Yên ngạc nhiên nhìn hấn: "Thật không?"

Trang Chính Thanh khẽ hừ một cái: "Lừa chị làm gì? Chị chỉ có thể trở thành khuê nữ người trong mộng của chuyên gia đánh giá liên hoan phim thôi."

A Yên cúi đầu suy nghĩ: ".....như vậy không được, tôi phải nghĩ đối sách mới được."

Trang Chính Thanh mang giày xong, đứng lên, im lặng một hồi, nâng mặt cô gái lên: "Chị, lời người đàn bà xấu xa đó nói, chị có tin không?"

A Yên đang suy nghĩ, có hơi không tập trung: "Người đàn bà xấu xa?"

Ánh mắt Trang Chính Thanh lạnh lùng nghiêm khắc: "Đúng vậy, người đàn bà xấu xa." Giọng nói của hấn dịu dàng trầm thấp, lại xuyên thấu lạnh lẽo: "Tôi không nhớ rõ bộ dạng của cô ta ra sao, không nhớ đã gặp qua cô ta ở đâu, càng không biết cô ta vì sao lại gửi quà, gọi điện thoại cho tôi... Sau đó lại lật mặt quay lại với Kiều Thần."

A Yên vẫn cúi đầu như cũ, lấy di động ra, nhìn phương thức liên hệ với Chu Tuấn Bác đã hồi hai ngày trước... Đột nhiên có cách giải quyết vấn đề, hưng hữu thành trúc*: "Phim điện ảnh không thể chiếu, không sao cả, không có gì ngăn được giấc mơ của tôi."

**Hung hữu thành trúc: chỉ một việc đã có kế hoạch chu đáo và hoàn thiện trước khi được thực hiện.*

Trang Chính Thanh nói: "Tổng đại tiểu thư quá không nói lý lẽ, tôi chỉ xem cô là fan cuồng nhiệt....không, fan cuồng nhiệt của tôi, chỉ muốn tôi không yêu đương với người khác, Tổng đại tiểu thư là muốn yêu đương với tôi, tôi ghét cô ta, cô ta dựa vào đâu mà nói mấy lời đó với chị?" Hấn lại bắt đầu cắn móng tay, mặt mày tối sầm: "Tôi có phải là người tốt hay không, có liên quan đến cô ta? Tôi còn chưa đụng đến trên đầu cô ta..."

Hai người bọn họ đều tự mình im lặng một lát.

Trang Chính Thanh đi đến, ngừng trước mặt của A Yên, nghiêm túc hỏi: "Chị, chị còn thích anh Kiều không?"

A Yên hoàn hồn, trả lời: "Không thích."

Trang Chính Thanh gạt đầu, nở nụ cười có ý tứ sâu xa: "Tôi tặng chị một món quà, nhưng có thể cần chút thời gian.... Nhưng chị sẽ thích thôi."

*

Anh Viên bỏ đi động xuống, tức sôi ruột, chuyển hướng sang thiếu niên đang ngồi xếp bằng trên giường: "Thanh Thanh, em xem đi em làm chuyện tốt gì rồi ---- em tốt bụng ra tay dạy dỗ tiểu tiện nhân Bánh Tuyết kia, còn cướp quảng bá mỹ phẩm của cô ta, trực tiếp tặng không cho Lâm Yên trở thành người đại diện phát ngôn, người ta có nói một tiếng cảm ơn em sao? Cái bà quản lý không đàn ông thối kia rất là chánh đó, một câu cảm ơn cũng không có, chúng ta thế mà tặng không cho một đại diện phát ngôn, cái thái độ này của cô ta là thế nào? Hừ."

Một câu Trang Chính Thanh cũng không nghe lọt tai, chỉ nhìn màn hình di động.

Hôm nay, hấn liên tục bấm theo dõi năm, sáu thành viên trong đoàn phim, khoảng thời gian bấm mỗi cái theo dõi trước sau cỡ năm phút, nam nữ đều có, tên của Lâm Yên đứng lúc ở trong đó, sẽ không có quá bất ngờ.

Weibo của người đó đã rất lâu không đăng bài mới rồi.

Trang Chính Thanh thở dài, sau đó ngã lên giường.

Anh Viên đứng bên cạnh, liếc nhìn hần: "Thanh Thanh, người phụ nữ đó cho em bùa mê thuốc lú gì vậy? Em phải suy nghĩ cho kĩ, bây giờ em có thể có giá trị như vậy, có thể có địa vị như vậy, không chỉ là dựa vào mình em, còn có fan của em! Giữ được fan mới có nhân khí, có nhân khí mới có tài nguyên, lí lẽ này không phải em không biết."

Trang Chính Thanh nhắm mắt, hời hợt nói: "Em rõ rồi."

"Em rõ rồi mà còn hợp cùng với cô ta làm cho rối lên" anh Viên tức giận không chỗ trút, hai tay chống nạnh, tính toán nợ cũ: "Cô ta với thầy Trình quay cảnh thân mật, em đứng bên cạnh xem, em khiến người khác nghĩ sao đây? Cũng chính vì Lưu Đạo giải tán hiện trường rồi, không có bao nhiêu người biết, nếu không sẽ truyền ra cái dạng gì? Lại nói, em có tim, thì nên tìm người nào gần bằng tuổi em, chứ không phải là một người đàn bà đã quá tuổi lỡ thì! Em muốn đem fan của mình đuổi đi sao?"

Trang Chính Thanh nhũn mày, cố chấp không chịu mở mắt: "Em thích cô ấy."

Anh Viên cười lạnh lùng: "Thích? Thích tính là cái thứ gì? Em thuận buồm xuôi gió quen rồi, chưa có nếm qua vất vả ---- anh nói thật cho em biết, em bây giờ không có tư cách nói thích, em phải được như cha nuôi của em đó, sở hữu mấy cái danh hiệu ảnh đế lớn ở liên hoan phim quốc tế, đủ thực lực rồi, đương nhiên em có thể nói không để ý đến fan của em, không để ý đến nhân khí, em không dựa vào mấy cái tài nguyên thay đổi kia --- nhưng em có thể không?"

Trang Chính Thanh không nói.

Anh Viên lắc đầu: "Em không thể. Đừng như đứa trẻ bú đờng bình quậy phá nữa, ngoan, quy tắc trong ngành này, trong lòng em đều hiểu rõ, còn có, Lâm Yên cũng đã nói qua là em không nói chuyện yêu đương trong mười năm, một lòng tập trung cho sự nghiệp, có trách nhiệm với fan của em. Nếu như hai người thật sự có cái gì, em xem rồi..." Hần cảm di động lên, đưa cho thiếu niên xem tờ tình của fan với hần: "... Người bây giờ ca ngợi em lên tận trời, ngoảnh đầu bôi đen em mắng em so với ai cũng tàn nhẫn hơn hết."

Trang Chính Thanh nhìn cũng không nhìn.

Anh Viên nói: "Thanh Thanh --"

Trang Chính Thanh đột nhiên ngồi dậy, mặt vô cảm: "Đừng quản em."

Anh Viên thấy hần đi vào phòng tắm, sắc mặt có hơi không tốt, đuổi theo mấy bước: "Em không phải là lại---"

"Em nói rồi, ít quản em đi!"

Anh Viên sững người, nhìn thiếu niên đột nhiên nổi giận đi vào phòng tắm, tay trái đặt lên tay nắm cửa, hần do dự một lát, rồi thở dài, bắt đầu đi cầm di động lên, gọi một cuộc.

*

Mũi dao cắt một đường mỏng lên vết sẹo trong lòng bàn tay.

Máu chảy ra.

Thiếu niên ngã vào một bên của bồn tắm, đầu dựa lên thành, trong lòng nhận được một chút thoải mái, đau khổ và không vui kia ở trong ngực không có chỗ để trút ra dường như theo máu mà tuôn ra.

Phiền chết đi được.

Có lúc, hần thật sự chán ghét hào quang minh tinh, người trước đăng quang, người sau lại giống như công xiềng, mỗi tiếng nói mỗi hành động của hần đều nằm ở trong lòng bàn tay, mãi mãi không cách nào tự do được.

Thật sự....rất khó chịu.

Tiếng gõ cửa vang lên hai lần.

Trang Chính Thanh chau mày: "Em nói rồi, đừng có đến quản em -"

"Mở cửa."

Hai chữ bình tĩnh thốt ra.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 6 - Chương 70-2: Siêu sao trở về (15)

Editor: Hua Shenyu

Beta: Cà ri

Trang Chính Thanh ngẩng người, bên môi hiện lên ý cười vui sướng, từ trên mặt đất đứng dậy, vút con dao nhỏ cầm trong tay, mở cửa ra, dịu dàng cất giọng: "Chị."

"Người đại diện của cậu đã gọi điện cho tôi, làm tôi sợ hết hồn." A Yên liếc mắt nhìn con dao gọt hoa quả trên đất, từ trên xuống dưới quan sát hần một lát, thờ nhẹ: "Cắt chỗ nào rồi?"

Trang Chính Thanh im lặng buông tay.

A Yên kéo tay hần lại, nhìn vết thương vẫn còn chưa khép miệng kia, bỗng nhiên cúi đầu, hút máu.

Bảy tề đại, hai phần ngứa ngáy, một phần đau nhói. Giống như cảm nhận trong nội tâm của Trang Chính Thanh.

A Yên buông tay hần ra, ánh mắt đặt lên trên mặt tái nhợt của hần: "Trạng thái tinh thần cậu như vậy, tôi thật sự lo lắng, sợ cậu nghĩ chuyện xấu, chịu không nổi đến lần thứ ba."

Giọng điệu của Trang Chính Thanh hỏi hột: "Tôi sẽ không đâu."

A Yên lại nói: "Tôi sẽ không khuyên người ta, nhưng trên thế giới này có nhiều *cá và bàn chân gấu không thể có được cả hai thứ (*đây là thành ngữ: cá phải xuống nước bắt, còn muốn thấy chân gấu phải lên núi hai thứ này không thể làm cùng lúc được.*), tôi không hiểu cậu có cái gì dùng dằng --- không từ bỏ được cậu bây giờ sở hữu tất cả, vậy thì cứ ngoan ngoãn làm thủy tinh nam của cậu, muốn tự do, vậy thì từ bỏ nhân khí của cậu đi, chuyện này chẳng lẽ không phải rất đơn giản sao?"

Trang Chính Thanh thấp giọng nói: "...là chị nói đơn giản."

A Yên bình tĩnh nói tiếp: "Không, tôi sống đơn giản lắm. Tôi yêu khuôn mặt mình, tôi muốn nổi tiếng, tôi muốn nổi tiếng khắp đại giang nam bắc, tôi muốn rất nhiều người khen tôi, tôi cũng muốn ngủ với cậu. Mục tiêu của tôi rõ ràng, vì vậy tôi không bao giờ nghỉ ngơi, mà cậu... Cậu nghĩ rõ ràng cậu muốn cái gì rồi chưa?"

Trang Chính Thanh nhìn chăm chú vào vết thương rỉ máu trong lòng bàn tay, chậm rãi nắm chặt tay.

A Yên quay đi, nói: "Tôi đi trước, còn có chút chuyện."

Trang Chính Thanh ôm cô từ phía sau: "... Đi đâu?"

A Yên trả lời: "Mời cha nuôi cậu ăn cơm."

Thân thể Trang Chính Thanh rõ ràng cứng ngắc, siết chặt hai tay, rầu rĩ nói: "Không cho chị đi."

A Yên nói: "Buổi tối hôm đó tôi ở lại phòng của anh ta một tiếng, thật ra không có làm cái gì, cũng chỉ làm cho cậu xem, tự cậu cũng rõ, vì vậy cậu đánh anh ta làm cái gì?"

Trang Chính Thanh nhắm mắt, dán mặt vào cô, giọng nói uất ức cất lên: "Chị mặc đồ cho hần."

A Yên nhìn hần, nhíu mày.

Trang Chính Thanh nói: "Chị mặc đồ cho hần, mấy người không có *hỏa hoa (một tựa đề tiểu thuyết của nhật, muốn biết tìm google), tôi lại không thể một ngày hai mươi bốn tiếng nhìn chăm chăm chị, tôi làm sao biết chị rốt cục có cùng hần làm qua chuyện gì hay không?" Hần cắn răng, tức giận nói: "Dù sao cũng không được, tôi không để --- tôi không muốn chị làm chị dâu nhỏ của tôi, tôi cũng không cần mẹ nuôi. Trình Dĩ Hần nếu hần dám như vậy, đợi tôi đối phó xong Tổng Tân Vũ, tiếp theo sẽ đến lượt hần..."

A Yên đưa tay lên, ngón tay chọt chọt vào ngực hần: "Bụng dạ thật nhỏ nhen."

"Đúng đó nhỏ nhen." Trang Chính Thanh thoải mái nhận, than nhẹ một tiếng, giọng điệu dịu xuống: "Chị, tôi thật sự thích chị..." Hần nắm chặt tay cô gái đang đặt lên ngực mình, nhẹ nhàng nói: "Bụng dạ nhỏ nhen như vậy, từ trên sân khấu ngày đó, giả vờ cũng chỉ vì chị. Chị đối với tôi càng tệ, tôi ngược lại càng muốn chị..." Hần cười khổ sở, dịu dàng nói: "Thì ra, con người thật sự rẻ mặt."

A Yên quay người, hai tay ôm cô hần, bên môi mang theo ý cười, rồi dỗ dành hần: "Cậu ngủ với tôi một đêm, đừng nói mời anh ta ăn cơm, từ đây về

sau, ngoại trừ quay phim với tập thoại, tôi xem anh ta là không khí là được."

Nhưng Trang Chính Thanh xoắn xít cả ngày, vẫn là nói: "Không muốn."

A Yên hừ một tiếng, đẩy hẳn ra: "Vậy thì thôi."

*

"Tôi tùy tiện nói, không ngờ được.... Lâm tiểu thư thật sự sẽ đồng ý."

Trong phòng riêng của nhà hàng ánh đèn hơi tối, A Yên nhìn người đàn ông ngồi đối diện bàn ăn, buông cái ly trong tay xuống: "Thầy Trình, tôi đây là người biết nói lí lẽ, anh nói đúng, đạo cụ nên có nhân quyền, lần này anh coi như là tai bay vạ gió, tôi nên mời anh bữa này để đền tội."

Trình Dĩ Hàn lắc lắc rượu ở trong ly, bỗng nhiên nở nụ cười: "Cô xem chúng ta... Bây giờ còn là Lâm tiểu thư, thầy Trình, với quan hệ của chúng ta, dường như quá xa lạ."

Ánh sáng trên đỉnh đầu màu cam ấm áp.

Dưới ánh đèn, ngũ quan của hắn càng tinh tế hơn bình thường, chỉ có đôi mắt đỏ, vẫn có mấy phần sâu lắng.

A Yên cảm dao nĩa lên, không có lập tức động tay cắt bớt: "Với tôi mà nói, phần lớn đàn ông chỉ là một danh hiệu, tôi sẽ không phí sức nhớ tên ---- dù sao ngày nào đó cũng sẽ quên đi." A Yên ngược mắt, nhìn hắn: "Thầy Trình nếu như thích, có thể gọi tôi là Lâm Yên, A Yên, tùy ý anh, suy cho cùng.... Mức độ chúng ta thân mật toàn thân từ trên xuống dưới với nhau đều biết."

Trình Dĩ Hàn cười khẽ một tiếng.

Mập mờ của người trưởng thành, luôn rất bình tĩnh.

Im lặng một lát, hắn nói: "Tôi nói chuyện qua với bà mẹ tiểu Thanh rồi, đợt lần này quay phim xong, sẽ cho hắn nghỉ ngơi một thời gian, áp lực của hắn quá lớn, rất dễ bị chứng vượt tầm kiểm soát gián đoạn."

A Yên không phản đối: "Hắn bị kích thích mới như vậy."

Trình Dĩ Hàn nhủ mi: "Ngày đó, tôi không nhớ được có nói chuyện qua với nó, chứ đừng nói là kích thích nó."

A Yên bật cười: "Cậu ấy nhìn thấy tôi giúp anh cái cúc áo, cảm thấy giữa chúng ta không có hòa hoa, khẳng định là ở sau lưng cậu ta đã làm tôi cùng rồi."

Trình Dĩ Hàn nhin không được cười lên: "Nó thật sự tin cái này?"

A Yên nói: "Cái này cũng không hẳn là đoán mò, chỉ đáng tiếc ánh mắt của Trang Chính Thanh không tốt." Khủy tay đặt ở trên bàn, hai tay tạo thành hình chữ thập, để ở bên miệng, ý cười nơi đáy mắt trôi nổi mờ nhạt: "Có hòa hoa hay không, có đủ kịch liệt hay không, hắn không có quyền lên tiếng, làm người trong cuộc mới biết."

Trình Dĩ Hàn ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau.

Không khí lúc này ngưng trệ, ánh đèn mang theo nhiệt độ.

A Yên lại cười một lúc: "Thầy Trình, tôi đã không cần đạo cụ nữa rồi, cảm ơn sự hợp tác của anh mấy ngày qua, không quan tâm anh có cam lòng đồng ý hay không, anh đều làm cho hết cho tác dụng rồi."

Trình Dĩ Hàn nhấp một hớp rượu, có hơi hững hờ: "Mục đích cuối cùng của cô, là muốn kéo theo Trang Chính Thanh, mượn cậu ta trở mình nổi tiếng lần hai? Cô không cảm thấy..." Hắn dừng một chút, cân nhắc đắn đo sử dụng từ ngữ: "... Mạo hiểm quá lớn? Có thể, cô có sự lựa chọn còn tốt hơn."

Hắn nhìn cô gái ở phía đối diện, ý tứ đã rất rõ ràng.

A Yên một tay chống đầu, tóc dài rũ xuống, che một bên mặt, ánh đèn mờ nhạt hơi nóng rọi xuống, coi thật là phong tình vạn chủng, con ngươi đen lấp lánh chuyển động, như khói như sương, có tình mà tựa như vô tình: "Thầy Trình, rồi sẽ có một ngày anh sẽ hiểu.... Dã tâm của tôi, lớn hơn Trang Chính Thanh rất nhiều."

《Thiền》 đoàn phim đã quay xong rồi.

Sau đó, A Yên nhận làm đại diện phát ngôn của một hãng mỹ phẩm, quay video quảng cáo, cũng ở trên Weibo tuyên truyền, tin đó đăng trên weibo chưa đến nửa tiếng, lúc này *lưu lượng tiêu sinh (người nổi tiếng đi theo hướng idol) nổi tiếng Trang Chính Thanh phá lệ đã chia sẻ tin tức này, thêm một cái biểu cảm hình trái tim màu đỏ.

Tối hôm đó lên top tìm kiếm, dẫn đến bình luận quy mô nhỏ.

Nhưng vì A Yên đã sớm bác bỏ tin đồn, thêm vào đó sau khi Trang Chính Thanh chia sẻ, bên này A Yên cũng không có tương tác, độ hot rất nhanh giảm đi, fan của Trang Chính Thanh cũng không có nghĩ nhiều, chỉ cho là hợp tác bình thường thôi.

Ngày đó khi đoàn phim đã quay xong, A Yên đi cảm ơn Luru Đạo và nhân viên công tác, sau đó là người đầu tiên chạy lấy người.

Trang Chính Thanh muốn cùng cô nói chuyện nhiều hơn mấy câu, thấy cô đi thật sự rất tự nhiên, cảm thấy hơi không vui, tức giận chồng chất không có chỗ trút, hần nhìn chăm chăm Trình Dĩ Hàn còn chưa đi.

"Chú Trình."

Trình Dĩ Hàn đã sắp xếp xong hành lý, đang kiểm tra có quên cái gì không, nhìn thấy Trang Chính Thanh từ bên ngoài đi vào, cũng không có ngạc nhiên tại sao: "Tiểu Thanh, cậu lên máy bay khi nào?"

Giọng điệu bình tĩnh mà nhẹ nhàng, không vui lúc trước dường như chỉ là giấc mơ, tỉnh giấc rồi thì sau cơn mưa trời lại sáng.

Trang Chính Thanh nói: "Buổi sáng," hần nhìn thẻ phòng đang được đặt trên bàn, đáy mắt nổi lên ý cười, từ từ nói: "Vốn là chú ở phòng đối diện với tôi, đây là phòng của Lâm Yên."

Trình Dĩ Hàn bật cười: "Vậy sao."

Trang Chính Thanh nói: "Cô ấy chủ động yêu cầu đổi."

Trình Dĩ Hàn vẫn như cũ không hề bị lay động: "Ra là vậy."

Trang Chính Thanh giấu đi ý cười, lạnh lùng nhìn hần: "Chú biết ý của tôi, chú không cần già mà không có tự trọng."

Trình Dĩ Hàn ngây người, cuối cùng nhìn thẳng hần: "Lâm Yên là vợ chưa cưới trước đây của anh Kiều của cậu, lúc trước cậu gọi một tiếng chị dâu."

Trang Chính Thanh cười lạnh lùng nói: "Sau này gọi là bạn gái, rồi qua mấy năm nữa, chờ tôi ---- sẽ có một ngày nào đó, sẽ gọi là bà xã."

Trình Dĩ Hàn lại cười lên: "Tôi rất mong chờ."

Trang Chính Thanh lạnh lùng hừ một cái, rồi bỏ đi.

*

A Yên ở nhà nghỉ ngơi rất lâu.

Chị Thanh vốn muốn cho cô nhận vai chính hai bộ phim truyền hình nhỏ, A Yên lại không chịu nhận, thà là ở trong nhà mỗi ngày, soi gương soi ngon tiếng ngọt, thè non hẹn biển.

Chị Thanh cũng rất bất đắc dĩ, nhưng cũng hết cách rồi, cũng không thể dùng vòng cổ xích cô, ép cô ra ngoài.

Đoạn thời gian này, liên hệ nhiều nhất của A Yên với thế giới bên ngoài, chính là cách một, hai ngày, đọc tin nhắn chưa đọc bị dồn ứ ở trên wechat, sau đó tìm tên của Trang Chính Thanh, dặn dò hần một cậu "phải thật cẩn thận", "đừng làm hành động nguy hiểm" các kiểu.

Gần một năm sau.

Thế giới giải trí quá nhiều náo nhiệt, mỗi tháng đều có tin hot, minh tinh lớn nhỏ đều liều mạng gây chú ý, khán giả và netizen là mau quên nhất.

Vì thế, ngay lúc tất cả mọi người dường như đã quên Lâm Yên đóng phim trở lại, thậm chí quên luôn Lâm Yên một người thời điểm này... 《 thiên 》 vẫn chưa chiếu ở trong nước, thì trước đã tháo xuống vòng nguyệt quế bộ phim có chất lượng cao nhất của liên hoan phim quốc tế ở Châu Âu, so với cái này còn náo động hơn, đó là sau đó Lâm Yên tiếp tục được giải người mới xuất sắc, lần đầu tiên trong đời dành được giải Ảnh Hậu danh dự, mà còn là ở đầu trường quốc tế.

Ban phê bình đưa ra lời xác nhận lớn nhất đối với kỹ thuật diễn của cô, có lẽ là câu nói này: "Lâm tiểu thư là diễn viên duy nhất tôi thấy qua có thể dùng cơ thể và ngôn ngữ hình thể để thể hiện kỹ thuật diễn, bắt đầu từ tình dục, tuyệt hơn cả tình dục, cảm ơn cô đã mang lại màn biểu diễn hoàn hảo nhất."

Tối hôm đoạt giải, Luru Đạo cô ý đến chúc mừng cô.

A Yên hỏi: "Phim có thể chiếu ở trong nước không?"

Luru Đạo nói: "Tất nhiên là có thể, lịch chiếu đã chuẩn bị rồi."

A Yên lại hỏi: "Bản đã chỉnh sửa hay bản chưa chỉnh sửa?"

Luru Đạo nói: "... Bản chỉnh sửa."

A Yên thở dài: "Tôi quay lâu như vậy, là muốn cho mọi người coi, ban phê bình khen thưởng tuy là hay, nhưng bọn họ ít người, cũng chỉ nói vài lời, tôi lại không thể quay trở về hai năm xem. Lư Đạo, ông đưa tôi bản uncut, đợi khi chiếu chính thức, tôi có thể giúp ông tiết kiệm một ít phí tuyên truyền."

Lư Đạo: "..."

Không quá mấy ngày, phú nhị đại Chu Tuấn Bắc tiên sinh nhân hạ ở trong nhà, nhận được mấy cái wechat mập mờ đến từ đối tượng Lâm Yên.

Đầu tiên là hai đoạn được cắt nối video biên tập, tuy rằng chỉ có mấy phút ngắn ngủi, nhưng đủ để cho bất kì một người đàn ông trưởng thành nào cũng máu huyết sôi trào.

Sau đó là một câu.

"Giúp chia sẻ, cảm ơn."

*

Tổng Tân Vũ nằm trên giường, mắt nhìn về phía phòng tắm.

Kiều Thần vẫn còn đang tắm.

Cô cắn môi, trong lòng dần co rất lâu, cuối cùng vẫn là cảm điện thoại lên, trong lòng mang theo cảm kị và áy náy, ấn mở avata của một người trong wechat.

"Ngủ rồi sao?"

"Ngủ ngon, chúc cậu mơ một giấc mơ đẹp."

"Chúc cậu... Trong mơ có tôi."

Tìm Tổng Tân Vũ đập loạn nhịp.

Cô biết không nên như vậy, cô nhớ rõ đời trước ăn bao nhiêu đau khổ rồi, nhưng.....nhưng mà vẫn ôm một chút chút hi vọng, lỡ như đời này hẳn thay đổi rồi thì sao?

Người kia định sẵn vạn người chú ý, thiếu niên được định sẵn đứng dưới ánh sáng, là nỗi đau của cô không có cách nào nói ra được, nhưng là cô cả hai đời đều ở bên nhau, người duy nhất thật sự đã từng yêu.

Lựa chọn Kiều Thần, chỉ vì hắn yêu cô.

Mà người trong điện thoại này, thiếu niên này kiên trì suốt một năm ân cần hỏi han cô, là vết sẹo và nhu tình ở đáy lòng sâu xa nhất của cô.

Cả đời khó mà quên được.

Cô do dự không dứt, mãi đến khi tiếng nước trong phòng tắm ngừng, cô mới hoàn hồn, mới phát hiện mình đã viết một hàng chữ, bấm gửi đi rồi.

"Cô cũng vậy, ngủ ngon."

...chung quy vẫn thua với khát vọng của nội tâm.

Trang Chính Thanh mới là nơi mà trái tim cô muốn, vẫn luôn là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 6 - Chương 71: Siêu sao trở về (16)

Editor: Tịch Nguyễn

Beta: Cà ri

Gần đây, giới giải trí có hai tin nóng.

Thứ nhất là Lư Đạo đạt giải điện ảnh, hai đoạn video cảnh giường diễn của A Yên và Trình Dĩ Hàn bị một tài khoản mới đăng ký phát lên weibo, chỉ

trong một đêm, số lượt chia sẻ, tải về cao nhất trong lịch sử.

Tài khoản nhỏ này rất nhanh đã bị khóa, đoạn video cũng bị gỡ bỏ, nhưng cũng vô dụng, tốc độ chuyển phát của hai đoạn video này nhanh như lửa cháy lan trên đồng cỏ, căn bản không thể khống chế.

Tên của A Yên leo lên top tìm kiếm.

Bởi vì nội dung video quá hấp cảm, từ khóa tìm kiếm đầu tiên là "'Lâm Yên'", thứ hai là "Lâm Yên Trình Dĩ Hàn", nhân viên đã tận lực gỡ xuống, cư dân mạng lại bắt đầu tìm kiếm "Thiên Lâm Yên", nhân viên lại tiếp tục gỡ xuống, còn che giấu tên của Lâm Yên, nhưng rất nhanh, cư dân mạng thông minh đem "Mộc mộc nữ Yên" lướt lên thứ nhất, sức nóng trực tiếp nổ tung.

Sáng ngày thứ hai, top tìm kiếm đều là những thứ kì quái.

Mộc mộc nữ yên.

Linh Yên

Lâm Yên

Trình Dĩ Hàn thực sự làm

Liễu Hạ Huệ Kiều Thần

....

Một vị danh tiếng khá lớn xem hết video, phát một bài weibo ý vị thâm tường:

"Bây giờ, tôi muốn chân thành khen ngợi Kiều công tử, một vị thánh nhân cuối cùng của thế kỉ, Liễu Hạ Huệ người ngồi trong lòng cũng không loạn, kiêu ngạo của nam nhân.....cảm ơn anh đã giúp tôi chứng minh, đàn ông không chỉ là động vật thân dưới, đàn ông cũng cần tình cảm chân thành.

Bên dưới cư dân mạng bình luận cũng rất nội hàm.

"6666666"

"Tình yêu là vĩ đại."

"Kiều công tử đời này, rất đáng."

"Hỏi thế gian tình là gì, trực tiếp dạy người biến thành Liễu Hạ Huệ."

"Trong phòng xa hoa nhất, cô gái hăng hái nhất, nhân sinh người thắng, không có gì để nói."

"Tôi xem qua video rồi, tám năm, ừm, Kiều Thần thật sự vượt qua nhà giàu nhất, trở thành người đàn ông tôi ghét nhất."

....

Weibo của Lâm Yên trong một đêm tăng hơn mười vạn fan hâm mộ, hơn nữa còn tiếp tục tăng.

Về tin tức oanh động lớn thứ hai, chính là bài đăng weibo của Trang Chính Thanh, hắn đăng một bức ảnh, chụp màn đêm từ cửa sổ phòng hắn, kèm một câu đơn giản, "Màn đêm rất đẹp, em cũng vậy."

Bài đăng lập lòe này, dẫn đến rất nhiều bình luận và tìm kiếm suy đoán tình yêu của thiếu niên thủy tinh, bọn họ bắt đầu đào bới vị "thân phận thần bí kia", hầu hết những nữ minh tinh từng hợp tác với Trang Chính Thanh tất cả trở thành đối tượng bị nghi ngờ trên bảng xếp hạng, A Yên đương nhiên cũng có trong đó.

Fan của Trang Chính Thanh đã viết ra vài vạn bình luận, cầu hắn bác bỏ tin đồn.

Rất nhanh, Trang Chính Thanh đã xóa bài đăng này, lại phát một bài khác, biểu thị về bất đắc dĩ, đây là lời thoại trong một bộ phim hắn sắp quay, gây ra hiểu lầm cho mọi người là lỗi của hắn, hắn rất xin lỗi.

Fan hâm mộ được uống thuốc an thần, lại có khí lực, xông pha chiến đấu, nhảy xổ vào điên cuồng mắng tài khoản marketing vô đạo đức bịa đặt, còn nói Trang Chính Thanh yêu đương, mặc kệ lượt chuyển phát vượt qua 500 lần, tố cáo toàn bộ.

Trò khôi hài này ngoại trừ Trang Chính Thanh chỉ có một người biết ý nghĩ thực sự của hắn.

Lúc Tống Tân Vũ mới thấy bài weibo này, hô hấp của cô đột nhiên dừng lại, sau giây phút kinh ngạc đó, trái tim không thể khống chế mà nảy lên, bang bang bang, mỗi một lần đều nặng hơn, gần như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Trong bức ảnh, có một bóng người in trên cửa sổ sắt đất.

Bóng dáng thiếu niên cao gầy, mái tóc hơi rối, gương mặt thoải mái mỉm cười, mà trên cổ hắn đeo một cái vòng cổ pha lê.

Quá dễ nhận ra.

Đó là lúc trước khi Tống Tân Vũ theo đuổi hắn, đặc biệt mang về cho hắn từ nước ngoài.

Hắn có ý gì?

Tống Tân Vũ không dám suy nghĩ sâu xa.

Trang Chính Thanh quan tâm sự nghiệp của hắn như thế nào, để ý đến fan hâm mộ bao nhiêu, chỉ có cô hiểu rõ nhất, bởi vì đời trước đã nếm qua đau khổ khó có thể tưởng tượng.

Lẽ nào hắn.....Hắn thực sự nguyện ý vì cô, từ bỏ ngành giải trí hào nhoáng và hào quang chói mắt của mình.

Nhưng mà tại sao?

Hắn yêu bản thân, ít nhất là đời trước, hắn chỉ coi cô như đồ chơi, không có nửa điểm thật lòng.

Tống Tân Vũ không ngừng khuyên bảo chính mình, Trang Chính Thanh chắc chắn không có ý tốt, giang sơn dễ đổi bản tính khó rời...Hắn không thể nào sửa bỏ bản tính ác liệt đó.

Nhưng nhờ đâu hắn thật lòng thì sao?

Có thể, hắn cũng trọng sinh, hắn biết kiếp trước mình sai rồi, biết rằng cô mới là người yêu hắn nhất, đời này hắn đổi ý rồi, muốn tìm cô nói lại tình xưa.

Cô đã từng yêu hắn như vậy, đã từng vì hắn trả giá tất cả.....tình yêu mê muội như vậy, như thiêu thân lao đầu vào lửa, cô đời này sẽ không lặp lại.

Hắn là độc nhất vô nhị.

Mỗi ngày Tống Tân Vũ đều bị ý nghĩ này giày vò.

Lí trí và tình cảm, như hai đoàn quân, cả ngày chiến tranh trong suy nghĩ của cô, một bên bằng mặt không bằng lòng với Kiều Thần, một bên có bí mật nhỏ trong điện thoại.

Thiếu niên đó, thật sự là thứ độc không cai được, từ ngày đầu tiên nhìn thấy hắn, cô đã không có thuốc chữa rồi.

Nhất là sau khi hắn phát bài đăng kia trên weibo.

Bí mật về hiếc vòng cổ đó rõ ràng chỉ có bọn họ mới biết, hàm ý của bài đăng kia, cũng chỉ có hai người họ biết rõ, tài khoản marketing và fan hoàn toàn không biết gì cả, lại vẽ ra một trò khôi hài long trọng, cô xem được nội tâm lại nổi lên một chút ngọt ngào khó nói nên lời.

Làm mình tỉnh có ngàn vạn fan hâm mộ, mọi động tĩnh đều khiến mọi người bàn tán, lại ở trước mặt mọi người, âm thầm thổ lộ cùng cô trên weibo....cái cảm giác kích thích lẫn cảm kỳ này, thật sự quá mê người.

Tống Tân Vũ sắp trăm luan.

Cô nhìn Kiều Thần, nghe hắn nói những lời buồn tẻ vô vị, thường xuyên sẽ thất thần, nhớ lại nguyên nhân kiếp trước cô từ chối hắn....Hắn luôn không thú vị như vậy, cuộc sống của hắn, lời nói của hắn, cả cuộc đời của hắn, đều chán ngắt không thú vị.

Về điểm này, trùng sinh mấy trăm lần, cũng không thể thay đổi.

Cô đã từng nghĩ mình có thể nhẫn lại, chỉ cần hắn đối tốt với cô, cái khác đều không quan trọng.

Nhưng mà, thời gian dần trôi qua, cô phát hiện.....những ngày qua đều như nước lọc, âm lạnh tự biết, mỗi ngày đều phải đối mặt với người đàn ông mình không thích và buồn tẻ, quả thực chính là khảo nghiệm dày vò lớn nhất.

Bởi vậy, rốt cục có một ngày, Kiều Thần đưa ra đề nghị muốn kết hôn, cô do dự.

Kiều Thần nói: "Mặc dù thái độ của ba mẹ tạm thời không thay đổi, nhưng anh đã nói với bọn họ rồi, bọn họ đồng ý cho chúng ta kết hôn, cũng sẽ tham dự hôn lễ của chúng ta, em yên tâm, qua vài năm.....Chờ chúng ta ổn định lại, đợi có con, bọn họ sẽ mềm lòng."

Tống Tân Vũ nghĩ, cô sẽ đồng ý.

.....Hắn là kết cục tốt nhất.

Nhưng mà, cô lại do dự.

Tổng Tân Vũ cúi đầu, ngón tay xoắn lại với nhau, trầm mặc rất lâu, nhẹ nói: "Anh...Anh cho em suy nghĩ một chút."

Câu này nói ra, trong lòng cô không yên, qua một hồi lâu, căng thẳng liếc mắt nhìn hần một cái.

Cô ngây ngẩn cả người.

Nội tâm trăm mối cảm xúc ngổn ngang, hơi khó chịu, cũng hơi đau đớn, cũng có một chút thoải mái.

Trên mặt Kiều Thần hiện lên chút thất vọng...chỉ vậy không hơn.

Vèn vèn chỉ là thất vọng.

Hóa ra, đồng sàng dị mộng, bằng mặt không bằng lòng, không chỉ một mình cô.

*

Trong phòng không bật đèn, chỉ có màn hình di động, phát ra ánh sáng sâu kín, chiếu lên dung nhan lạnh lùng của thiếu niên, đuôi mắt hần như kết một tầng sương lạnh, khóe môi nhếch lên.

Trang Chính Thanh ngồi ngồi xếp bằng trên giường, đôi mắt lạnh lẽo như băng.

Điện thoại hiển thị là bài đăng của một tài khoản marketing weibo.

"Khụ khụ, cái kia đã nói nhiều rồi, hôm nay chúng ta nghiêm túc thảo luận, mọi người cảm thấy kỹ thuật của Trình Dĩ Hàn thế nào? Nhìn biểu hiện của Lâm Yên, hần là rất mất hồn a."

Bên dưới ngoại trừ mấy icon, bình luận hèn mọn, ha ha, có mấy cái còn có thể xem.

"Tôi, người trước có thể tính bằng một đội bóng, trải qua bách chiến, dựa theo kinh nghiệm nói cho mọi người biết, size của ảnh để và kỹ thuật tuyệt đối vượt qua kiểm tra."

"Biểu tình của Lâm Yên, thanh âm của Lâm Yên....Còn cần thảo luận nữa ư?"

"Hai người bọn họ thật là.....Hay là đến với nhau đi, thật sự quá hợp mà."

Trang Chính Thanh cười lạnh, thuận thực đăng nhập một tài khoản nhỏ, viết một bình luận: "Còn kém, tôi thượng so với hần còn mạnh gấp trăm lần."

Dưới bình luận này, lập tức có mấy câu trả lời:

"Huynh đệ, tỉnh lại."

"Tặng anh một khúc tình mộng."

"Nhân sinh một trong những suy nghĩ sai nhất, tôi mạnh hơn hần."

"Không ảnh không chân tướng, có bản lĩnh cậu đăng ảnh, chúng tôi bình luận cho cậu."

Trang Chính Thanh hừ một tiếng, tắt weibo, gọi điện thoại ra ngoài.

Sắp đến mười hai giờ đêm, lúc đối phương nhận điện thoại, giọng hơi khàn, rõ ràng vừa bị đánh thức giấc ngủ, mang theo vài phần không vui: "Alo, ai vậy?"

Hần dùng ngón tay gầy trên hoa văn của chăn, giọng nói buồn bực: "Tôi."

Đối phương trầm mặc vài giây, thái độ khá hơn: "Hẹn à?"

Trang Chính Thanh nội tâm chông chất oán khí, hừ hừ vài tiếng: "Không hẹn, nói không hẹn, chính là không hẹn."

"Vậy cậu nửa đêm khuya khoắt gọi điện thoại làm gì? Tạm biệt, cúp máy."

"Đợi chút."

Đầu kia không kiên nhẫn hỏi: "Còn có việc?"

Giọng Trang Chính Thanh vừa nhẹ vừa lạnh: "Đợi tôi tra ra ai tiết lộ video, tôi giết chết hần."

Đầu kia vang lên tiếng cười khê của cô gái, như thể thấy lời hấn nói vô cùng buồn cười, nhẹ nhàng trêu chọc: "Được, vậy cậu đến giết chết tôi, tôi ở trên giường chờ cậu."

Trang Chính Thanh khẽ giật mình: "Chị...là chị?"

Đối phương hùng hổ trả lời: "Đương nhiên là tôi, hai ngày nay, tôi còn đang vui như tết đây, cuối cùng cũng có người thương thức thân thể mà tôi nỗ lực tu đến hoàn mỹ. Mười hai giờ rồi, đừng làm phiền giờ dưỡng da của tôi, gác máy đây."

Trang Chính Thanh vừa mở miệng: "Chị...."

Tút tut tut.

Đầu kia thật sự gác máy rồi.

Trang Chính Thanh bức đến mức ném bỏ điện thoại, nằm trên giường oán hận nghiêng răng.

Qua một lúc, hấn lại ngồi dậy, vừa muốn bật đèn, điện thoại trên đất rung lên, màn hình sáng. Hấn nhặt lên, nhìn nhìn, khoe môi nhếch lên nụ cười lạnh.

Tổng Tân Vũ vừa gửi đến hai tin nhắn.

"Đã từng, tôi nghĩ muốn cho bản thân một cơ hội, sống một sống thật khác."

"Bây giờ, tôi nghĩ.....có thể tôi cũng nên cho cậu một cơ hội, cho chúng ta một cơ hội."

*

Một tuần gần đây, có thể nói là tuần trôi qua nhanh nhất từ khi A Yên đến thế giới này.

Mỗi này sớm tối, Tiểu Triệu đều đứng giờ đến báo cáo, đọc bình luận đã chỉnh sửa tốt, một chàng trai giỏi giang, đọc đến cuối mặt lại đỏ đến mang tai, lời cũng nói không lưu bát.

A Yên nghe lại vô cùng vui vẻ.

Đội tiểu Triệu rời đi, Lão Cổ Đồng vụng trộm liếc mắt nhìn những câu chữ lộ liễu kia, mặt già ửng đỏ: "Kí chủ, mọi người đều nói người lẳng lơ."

A Yên nhìn nó: "Vậy thì sao?"

Lão ngoan đồng thờ dài: "Lẳng lơ....Đây không phải lời khen, đây là nghĩa xấu, người khác đều đang châm chọc người, người còn cho là khen ngợi."

A Yên nhú nhú mày, có chút không hiểu gì: "Người không phải già nên hồ đồ rồi chứ? Ta là hồ ly tinh, không nói ta lẳng lơ, chẳng lẽ nói ta đoan trang?" Cô đoạt lấy tài liệu Tiểu Triệu đã sửa sang không cho nó nhìn: "Người không có ánh mắt thương thức, ta không để ý đến người nữa."

Lão Cổ Đồng nói: "Hồ tộc các người....thật sự khác người."

A Yên nhăn mày nói: "Đã nói ta không phải Hồ tộc, ta là tộc trưởng A Yên tộc."

Lão Cổ Đồng im lặng.

A Yên nhìn văn kiện trong tay, trên mặt nở nụ cười vui vẻ: "Các người nói ta kì quái, ta còn cảm thấy các người không biết nói lý đầu....Năm đó, ta mới tới Tây Thiên tu hành, khắp nơi đều là đại hòa thượng, khắp nơi đều là nam nhân, ta thấy bọn họ ra vẻ, cảm thấy đùa thật vui liền muốn trêu chọc một chút."

Lão Cổ Đồng nghe nàng nhắc lại chuyện cũ, biết rõ tâm trạng nàng lúc này đang rất tốt, ngoài thấy buồn cười, đối với quá khứ của nàng cũng hơi hiểu kỳ, nhin không được hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó, có một hòa thượng giả tu hành, đứng ra chỉ trích ta, nói ta không quản được chính mình, dám khinh nhờn phật môn thanh tịnh..." A Yên nói đến đây, khê hừ một tiếng: "Ta liền cãi nhau với hấn, ta nói ta vốn dĩ là hồ ly tinh, hấn muốn nói hồ ly tinh không phát tao, sao không gọi heo mẹ bò lên cây? Hấn thanh quy giới luật, hấn thành tín nhất, hấn còn để tóc làm gì? Không chạy mau học theo phật tổ của hấn, cạo thành đầu trọc bóng loáng đi?"

Lão Cổ Đồng khẽ cười.

A Yên cũng cười: "Về sau, hấn không nói lại được ta, đứng là đi cạo tóc, biến thành đại hòa thượng, đáng vẻ đó rất buồn cười, ta đứng trước mặt hấn gọi hấn là con lừa gốc đầu trọc mười năm."

Lão Cổ Đồng hỏi: "Mười năm sau thì sao?"

A Yên nói: "Mười năm sau, hấn nuôi lại tóc, thật là một người khó hiểu."

Vừa dứt lời, điện thoại vang lên.

A Yên nhìn thấy dãy số điện thoại, thờ dài, mới tiếp điện thoại: "Kiều tiên sinh."

Kiều Thần trầm mặc một lúc, mở miệng: "Em yên tâm, anh sẽ điều tra ai tiết lộ video.....công tác bảo mật có chỗ hở lớn như vậy, anh sẽ truy xét trách nhiệm."

A Yên thản nhiên nói: "Cũng không phải anh đầu tư, anh truy cứu trách nhiệm gì."

Kiều Thần nói: "Em..." Hắn nói một chữ, lại không nói nữa, dừng lại một lúc lâu, khẽ thờ dài: "A Yên, em phải thật tốt, biết không? Gần đây đừng lên mạng, không có gì đáng xem, anh sẽ cố gắng đề việc này xuống."

A Yên không vui nói: "Kiều tiên sinh, anh lại đến làm đá cản đường của tôi, anh như thế này thật không biết điều. Thứ nhất, video là tôi phát, thứ hai, tôi rất vui vẻ, mỗi ngày đọc bình luận, anh không thể cướp đoạt niềm vui của tôi, thứ ba.....Anh nha, anh thử nói xem có phải anh hơi quá đáng rồi không?" Cô cầm lấy bình luận Tiểu Triện đã sửa, xem vài cái, lắc lắc đầu: "Tôi khiến anh trở thành người đàn ông được hàng vạn người hâm mộ, anh không cảm ơn tôi thì thôi, sao lại làm ảnh hưởng đến ước mơ của tôi? Làm người phải phúc hậu."

Kiều Thần nghe xong liền sững sờ, trong phút chốc không có phản ứng, đợi hắn kinh ngạc xong, vừa định hỏi cô tại sao phát video, đầu kia đã truyền đến tiếng tút tút, dập máy rồi.

Hắn ngây người rất lâu, đột nhiên cảm thấy khó chịu.

A Yên biến thành như vậy, là vì hắn.

.....Cô ấy vốn dĩ dịu dàng như thế, cô gái hay ngượng ngùng như vậy.

Tám năm bầu bạn, đổi lấy một hôn lễ không có chú rể, đổi lấy một câu xin lỗi của hắn.

Hắn...rất cực đã làm những gì.

*

Chu Tuấn Bác từ lúc nhận được câu "Giúp chia sẻ, cảm ơn." từ A Yên, liền kiên định với suy nghĩ của chính mình, cho rằng A Yên là một người phụ nữ phóng đảng không kèm chế được, sớm muộn sẽ trở thành đồ chơi của hắn.

Không chỉ hắn, đồng bọn của hắn đều nghĩ như vậy.

Vì thế, tin nhắn "Hôm nay được ngủ với Lâm Yên sao" đều rất sôi nổi, mỗi ngày đều hỏi, rốt cuộc có ai thành công ngủ không?

"Anh em, hôm nay có người ngủ được chưa?"

"Không phải nói là rất dễ dàng sao? Anh Chu, bên anh thì thế nào?"

"Tôi gửi cho cô ta một bức ảnh khiêu gợi của tôi."

"Sau đó thì sao? Cô ta có phải đối với anh thêm nhò dãi đi?"

Chu Tuấn Bác ngại ngùng nói sự thật.

A Yên trả lời tin nhắn của hắn, ngắn gọn bốn chữ.

.....Chỉ là hàng trung.

Hắn tức giận thiếu chút nữa đập màn hình điện thoại.

Chu Tuấn Bác suy đi nghĩ lại, quyết tâm.

"Mặc kệ, cuối tuần này phải ngủ được. Như vậy đi, tôi hẹn cô ta ra, mấy người các người cùng tới...cất, đã lắng lơ như thế, không bằng chơi lớn một lần."

*

Cuối tuần Kiều Thần về quê một chuyến.

Bỏ hắn ra ngoài, chỉ có mẹ hắn ở nhà, đang uống trà cùng một vị phu nhân sang trọng, bên cạnh họ là một thiếu niên tóc đen nhiễm vài sợi vàng ánh kim đeo bông tai, phong cách này không giống với phong cách của thế giới bọn họ.

Nói thế nào nhỉ?

Rất nổi.

Kiều Thần cười cười, gật đầu với bọn họ: "Chào dì, tiểu Thanh."

Vị phu nhân sang trọng đứng lên, thân thiết nói: "Đã lâu không gặp, đi nghe mẹ cháu nói, tháng trước, cháu đem theo một đoàn đội xuất ngoại, nhận được số lượng lớn đơn, Tiểu Thần, cháu có tiền đồ như vậy, rất nhanh là có thể thừa kế ba cháu rồi."

Kiều Thần khẽ lắc đầu, khiêm tốn nói: "Vẫn sớm Ạ."

Đối phương thờ dãi, nhìn thoáng qua đứa con ngồi cũng không từ tế: "Thanh Thanh nếu được một nửa của cháu, thì đi cũng yên tâm rồi, nó à....à!"

Kiều Thần nói: "Tiểu Thanh hiện tại cũng rất nổi tiếng, trong đoàn đội quản lý của cháu, còn có vài người quản lý hơn bốn mươi tuổi đều là fan của cậu ấy."

"Cái này thì có tác dụng gì? Chú đi chỉ cần nó tốt, sớm ổn định lại, ít gây chuyện thị phi, nhưng nó thì sao? Đợt trước còn đối với chú Trình, nói chung không làm chúng ta bất lo."

Thiếu niên nhìn bà một chút, không nói gì.

Kiều Thần nhớ lại chuyện xấu ở studio ngày đó, vẻ mặt tối tăm lại.

Trang Chính Thanh ngẩng đầu, hăng hái mà đánh giá hần một lúc, bỗng nhiên đứng lên: "Mẹ, mọi người nói chuyện nhé." Rồi nói với Kiêu Thần: "Anh Kiêu, nói chuyện một lát."

Kiều Thần gật đầu nhẹ.

Hai người một trước một sau, đi đến hoa viên.

Trang Chính Thanh cúi đầu, đá rơi viên đá nhỏ dưới chân.

Kiều Thần nói: "Chuyện này hôm đó."

Trang Chính Thanh nhàn nhạt nói: "Chuyện ngày hôm đó, không liên quan đến anh."

Kiều Thần nhìn hần, nhăn mày: "Vậy cậu muốn nói gì với tôi."

Trang Chính Thanh quay đầu lại, nhìn hần cười cười: "Còn có thể nói gì? Đương nhiên là nói về người trong lòng anh, Tổng đại tiểu thư."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 6 - Chương 72-1: Siêu sao trở về (17)

Editor: Công Tử hào Hoa

Beta: Cà ri

Điện thoại trên bàn rung rung.

A Yên mở điện thoại di động. Thì ra là Chu Tuấn Bác gửi WeChat tới.

Thứ đầu tiên cô nhìn thấy là một tấm hình. Trong tấm hình, một chiếc xe thể thao Lamborghini đầy phong cách. Bên cạnh đó là Chu Tuấn Bác mang kính râm dựa vào xe, cảm hơi hất lên. Từ góc độ chụp ảnh, trông hần rất có một luồng khí thế quân lâm thiện hạ.

Tiếp đó một dòng chữ được gửi sau bức ảnh: Có muốn vui đùa một chút?

Cái ngữ khí này rất là ngả ngớn.

A Yên để mẩu đánh giá mặt nạ mới nhất mà Tiểu Triệu vừa in sang một bên, cầm điện thoại lên hồi âm lại.

Ngắn gọn có đúng một chữ "Được".

Rất nhanh, Chu Tuấn Bác đã gửi tới địa điểm cùng thời gian.

Hai tiếng nữa, lúc năm giờ đúng.

A Yên nhìn một chút, cô quay về phía gương Cổ Đồng khẽ cười, hài lòng thờ dài: "Ngày hôm nay cũng là một ngày nỗ lực theo đuổi giấc mơ, tôi cảm thấy cuộc đời này thật tràn đầy hi vọng và ánh mặt trời."

Khóe miệng Lão Cổ Đồng giật giật.

A Yên không để ý tới nó, cô cất gương vào túi, đứng dậy chuẩn bị xuất phát đến chỗ hẹn.

Qua nửa giờ, đi Vương gõ cửa: "Lâm tiểu thư, Lâm tiểu thư!"

A Yên vừa đổi một chiếc váy gọi cảm màu đen lộ lưng eo, vừa đeo khuyên tai vừa đi mở cửa: "Sao vậy?"

Về mặt đi Vương có chút cảnh giác, nhỏ giọng nói: "Bên ngoài có một cô gái rất là kì quái tìm đến, nhìn thần thần bí bí. Có khi nào là nhân vật nguy hiểm nào không? Tôi xem TV trong chương trình pháp trị, có người xấu trước khi hành hung sẽ nguy trang...Ai da, cô là đại minh tinh, đây sẽ không phải là tên cuồng theo dõi nào đó chứ? Con gái của tôi từng nói với tôi, rất nhiều fan đều là biến thái đó..."

A Yên bình tĩnh nói: "Để tôi đi xem xem."

Đi Vương ngăn cản cô: "Vẫn là thôi đi, để tôi gọi điện cho bảo an."

A Yên cười nói: "Người lạ bảo vệ sẽ không cho vào đâu."

Đi Vương nghe vậy thấy có lý, bà liền tránh ra nhường đường cho A Yên.

A Yên mở cửa lớn.

Đứng bên ngoài là một cô gái cao gầy, mặc một chiếc áo rộng rãi, quần rách lỉnh lỉnh, dài đến mắt cá chân, ngực phẳng, dáng người cao gầy, trên đầu còn có một chiếc mũ che nắng, trên mặt mang theo kính râm cùng khẩu trang. Mái tóc xoăn màu nâu xõa tung buông xuống, rơi trên bả vai của hân. Gương mặt kia tái nhợt nhưng không che được phần tinh xảo trên gương mặt đó.

A Yên liếc mắt cái đã nhận ra, cô giơ tay lên, vén mái tóc sang bên tai. Thật không ngoài dự đoán của cô, vành tai như ngọc, lóe lên ánh sáng từ đỉnh tai màu máu.

Đi Vương không đồng ý hành động của A Yên nói: "Lâm tiểu thư, cô đừng để cho người xa lạ đi vào, chuyên mục pháp trị trên TV có nói..."

A Yên đánh gãy lời của đi Vương: "Tôi biết".

Đi Vương liếc nhìn cô gái trầm mặc kia, thấy hân cúi đầu thật giống như vô cùng thẹn thùng...Bà lại nhìn A Yên một chút, ánh mắt trở nên chút quái lạ.

A Yên nói: "Đi làm việc của đi đi."

Đi Vương chậm rì rì "Vâng" một tiếng, đi hai bước lại quay đầu nhìn một lần.

A Yên đi về phía phòng của cô, người phía sau không nói lời nào đuổi theo sát.

Cửa phòng vừa đóng, người kia liền từ sau lưng ôm lấy cô, xuyên qua khẩu trang, thanh âm rầu rĩ vang lên, vừa nhẹ lại vừa mềm mại: "Chị có nhớ tôi không?"

Mái tóc xoăn của hân xoẹt qua gò má của A Yên, thoang thoảng mang theo mùi nước hoa nữ tính.

A Yên khó chịu nói: "Cậu thả tôi ra. Trên người tôi hôm nay có mùi nước hoa đặc biệt, đừng có để mùi nước hoa khó ngửi của cậu ám lên người tôi. Như vậy sẽ ảnh hưởng đến tác dụng phát huy của tôi."

Đối với câu nói của A Yên, đối phương cười hai tiếng, hỏi: "Nước hoa gì vậy?" Hân cọ cọ vào mặt của A Yên, ngửi ngửi một cái: "...Thật là thơm. Lần đầu thấy chị, lúc đó thay chị kéo khóa xuống, tôi ngửi được hương vị này." Vừa nói tay hân từ dưới dùi lên, dừng lại ở khóa váy sau lưng kéo xuống.

A Yên hất tay hân ra, đi sang một bên tránh hân.

Người kia tự giác biết bản thân bị lạnh nhạt, hừ nhẹ một tiếng, đi về phía chiếc ghế ở ban công. Hân ngồi xuống, theo thói quen co chân lại, cả người cuộn thành một đống, nhìn cực kì đáng thương.

A Yên nhìn hân, hỏi: "Cậu là thể nào vào được vào tiểu khu?"

Hân nói: "Tôi muốn làm hàng xóm với chị, cho nên mua nhà ở đây, quang minh chính đại mà đi vào".

A Yên kỳ quái nhìn hân: "Vậy cậu ăn mặc thành như vậy làm cái gì?"

Hắn trầm mặc chốc lát, nói: "Để phòng ngừa vạn nhất thôi".

A Yên không nói với hắn nữa, đứng trước bàn trang điểm, nghiêm túc tô son môi.

Lúc này, bên cạnh cô truyền đến tiếng nói: "Chị muốn ra ngoài sao?"

Mắt A Yên nhìn thẳng: "Ừm" một câu rất lạnh nhạt.

"Đi đâu?"

"Đi khuynh đảo chúng sinh."

Người kia lại không lên tiếng, qua rất lâu mới mở miệng nói, ngữ khí rất là sa sút: "Chỉ khuynh đảo một mình tôi không được sao?"

A Yên nhìn hình ảnh phản chiếu của cô trong gương, không rảnh cho hắn một chút quan tâm nào, thoa thoa xong son môi, mím mím môi, nhếch miệng lên tạo một độ cong hoàn mỹ. Cô nhìn thể nào cũng đều cảm thấy rất là xinh đẹp.

Sau đó cô xoay người, nói: "Ngày hôm nay vẫn không hẹn sao?"

Thiếu niên giả dạng con gái kéo mũ trên đầu xuống, ném xuống đất, rõ ràng là động tác đang nổi nóng, nhưng ngữ khí của hắn lại vô cùng đáng thương, không hề có sức lực: "Tôi đã nói rồi, không hẹn..."

A Yên liếc nhìn hắn, bình tĩnh nói: "Vậy cậu bảo trọng. Gần đây tôi rất bận, bây giờ tôi muốn đi ra ngoài, chờ tôi làm xong việc tôi liền trở về cầu dẫn cậu."

Thiếu niên vô thức cắn móng tay: "Chị đến cùng là đi làm gì?"

A Yên lạnh nhạt nói: "Khuynh đảo chúng sinh."

Hắn giật gờ: "Nói rõ ra!"

A Yên thiếu kiên nhẫn nói: "Chuyện này không liên quan đến cậu."

Sau khi A Yên dứt lời, không khí liền rơi vào trầm mặc.

Một lúc lâu sau, Trang Chính Thanh mở miệng lần nữa "...Chị." Hắn đưa tay về phía A Yên nói: "Đưa điện thoại của chị cho tôi, tôi tặng chị một món quà."

A Yên không để ý nói: "Điện thoại của tôi ở trên giường."

Nghe vậy, Trang Chính Thanh liền từ trên ghế xuống, cầm lấy điện thoại di động ở trên giường, ấn ở màn hình. Điện thoại không có mặt khóa nên hắn dễ dàng mở máy lên. Hắn mở ứng dụng WeChat trong máy của A Yên, lướt xuống liên tục, mãi đến khi hắn nhìn thấy một tin nhắn mới, hắn mới ngừng tay, đem điện thoại di động đưa đến trước mặt A Yên, nói: "Chị xem"

A Yên nhìn một chút.

Đó là Kiều Thần gửi, chỉ có vắn vắn vài chữ, không phối đồ.

- - xưa nay đều là sai, kết thúc cũng tốt.

Ánh mắt A Yên từ màn hình điện thoại, chuyển qua mặt đối phương.

Trang Chính Thanh mỉm cười, ôn nhu nói: "Nói rồi sẽ tặng quà cho chị, đã quên sao? Tuy rằng tiêu tốn chút thời gian, nhưng rốt cục vẫn là đưa rồi."

A Yên đối với hắn cười giễu: "Tôi đối với cái này không có hứng thú. Không bằng cậu bé ngoan lên giường, đem chính mình xem làm quà tặng cho tôi, tôi sẽ cao hứng."

Sắc mặt Trang Chính Thanh từ trời quang chuyển thành trời âm u, lại bắt đầu rầu rĩ không vui: "Chị đối với tôi chỉ nhớ chút đó thôi sao? Ngoại trừ thân thể của tôi, chị không hề có một chút..." Hắn giơ lên hai ngón tay, so khoảng cách một cây kim: "... Ý tưởng khác sao?"

A Yên trả lời: "Không có."

Trang Chính Thanh ngồi lại xuống ghế, ôm tay tức giận, nhưng chẳng được bao lâu, hắn lại sấn lại đây: "Tôi tuổi trẻ."

A Yên nhìn hắn một chút: "Ừ."

"Tôi thể lực tốt."

"Tạm được."

"Tôi lớn lên đẹp."

"Trung bình."

Trang Chính Thanh mềm giọng nói: "Chị ở cùng với tôi không thiệt thòi." Hai cánh tay hần cuốn lấy eo thon cô gái, đôi môi hôn một cái bên gáy của cô, phun ra hơi thở ấm áp: "Chú Trình đến cái tuổi này, một buổi tối hai lần đều muốn mạng già của hần, có thể thỏa mãn chị sao? Tôi chơi với chị ba lần cũng không mệt. Chị... chị nhìn tôi một chút." Hần nhú này, vẫn cứ muốn đối phương nhìn mặt của hần: "Chị nhìn tôi một chút, tôi tốt thế này." (Cà ri: TCT đứng dậy lúc nào vậy??)

A Yên nhìn hần, khề cười.

- - độ thiện cảm là rất cao, không sai.

Trang Chính Thanh nói: "Chỉ cần làm giữ tốt công tác bảo mật, sẽ không có người phát hiện."

A Yên gật gù: "Là không thể để người phát hiện."

Trang Chính Thanh ngớ ngẩn, hỏi: "Chị sợ fan của tôi quấy rầy chị sao? Tôi -- "

A Yên cầm túi lên, liếc mắt nhìn hần, nhân nhạ nói: "Không, tôi là sợ ảnh hưởng đến kế hoạch hút phấn gió lốc của tôi, tôi đi đây, gặp lại sau."

Trang Chính Thanh lại sừng sốt một chút, vội vàng đuổi theo sau, ôm lấy hông của cô quần quít một lát.

Đúng lúc đi Vương từ trong phòng đi ra, nhìn thấy tình cảnh này, hoảng sợ đến biến sắc, che miệng lại sững sờ nửa ngày, nét mặt già nua đỏ bừng, chạy nhanh trở về phòng, đóng cửa lại.

Muốn chết.

Thì ra, Lâm tiểu thư thế mà có một chân này.

*

Mặt trời xuống núi, trong phòng không bật đèn.

Kiều Thần ngồi ở trên ghế sa lông, mặt không hề cảm xúc.

Bốn phía yên tĩnh, thời gian trôi qua là lặng yên không một tiếng động.

Đợi đến một tia sáng cuối cùng tắt, xung quanh rớt cục chỉ còn lại bóng tối dày đặc, hần nhắm mắt lại, xoa xoa mi tâm, cay đắng nở nụ cười.

Trang Chính Thanh cho hần hai thứ.

Đổi thoại WeChat, ghi âm điện thoại.

Bằng chứng như núi, không có chỗ trống để hần nghi ngờ.

"Em đối với Kiều Thần, cảm kích nhiều hơn tình yêu."

"Không, nói thật, em thật sự không yêu hần, từ trước tới giờ chưa từng yêu."

"Nhưng em nghĩ muốn cố gắng cùng hần chung sống, ở cùng với hần, em không cần lo lắng gì cả, trong tương lai không cần sợ một ngày nào đó, hần sẽ thay lòng, em biết hần nhất định sẽ tốt với em."

"Em vốn nghĩ rằng, gả cho hần là nhất quyết định chính xác nhất."

"Nhưng mà... Nhưng mà không được."

"Em thiên tính vạn tính, lại không có tính tới, sinh hoạt đến cùng chú ý chính là sớm chiều ở chung."

"Em không yêu hần, một ngày hai ngày thì thôi, mỗi ngày đều muốn sinh hoạt chung một chỗ, mỗi giờ mỗi phút cũng phải nhìn thấy hần, mười năm, hai mươi năm, cả đời! Mỗi ngày mở mắt ra thấy chính là hần, trước khi ngủ cũng là hần, thế nào cũng phải nghe lời nói nhảm chán của hần, thế nào cũng phải trải qua cuộc sống về già dưỡng lão cùng hần."

"Em không chịu được... Em không thể miễn cưỡng ở cùng hần cả đời."

"Cuộc sống như vậy, còn có ý gì đây?"

Những câu lời nói này, từng chữ, một câu, đều giống như dao găm, đâm vào tim Kiều Thần, đến mức máu thịt be bét.

Điều khiến hắn không thể chịu đựng được là...

Hắn nhắm mắt lại.

Bên tai vang lên tiếng ghi âm, giọng của thiếu niên êm tai: "Chúng ta như thế này, có xứng đáng với anh Kiều không? Tôi không thể giải thích, chị cũng biết mẹ tôi và mẹ anh ấy là bạn tốt."

Chốc lát trầm mặc.

Giọng Tổng Tân Vũ vô cùng lạnh nhạt, thấp giọng nói: "Không đáng kể. Hắn... Hắn cũng có lỗi với Lâm Yên, không phải sao? Thế nhưng Lâm Yên vẫn gắng vượt qua. Không có gì sai cả -- có lẽ, rời khỏi em, hắn có thể tìm được người thích hợp với hắn hơn. Em không yêu hắn, chuyện này với hắn vốn là không công bằng."

Kiều Thần trầm thấp nở nụ cười, mỗi một tiếng đều là thâm trầm châm chọc.

Tổng Tân Vũ đến cùng coi hắn là thành cái gì đây?

Kiều Thần không biết.

Hắn vì cô, vứt bỏ bạn gái kết giao tám năm, nói chuyện cưới xin, hắn vì cô, đem cô gái yêu hắn sâu sắc, bỏ lại trong lễ cưới, hắn trả giá hết tất cả tình cảm. Đổi lấy một câu không yêu của cô.

Thật là một chuyện đáng buồn cười.

Hơn bảy giờ tối, bên ngoài vang lên tiếng bước chân.

Tổng Tân Vũ đi vào, mở đèn lên, nhìn thấy hắn ngồi trên ghế, ngẩn người: "Sao không bật đèn vậy?"

Hai mắt Kiều Thần ửng đỏ, nhìn người con gái mà hắn yêu rất nhiều này, bỗng nhiên bật cười, không nói gì, chỉ cầm điện thoại di động lên, truyền phát tin một đoạn âm.

"Em đối với Kiều Thần, cảm kích nhiều hơn tình yêu..."

...

Tổng Tân Vũ càng nghe, vẻ mặt càng kinh hoàng, đến cuối cùng sắc mặt trở thành trắng bệch, liên tiếp lui về phía sau, lưng đụng vào trên vách tường, đôi môi không còn chút máu giât giât, không phát ra được tiếng nào.

"Thì ra, trong lòng em vẫn luôn nghĩ như vậy."

Giọng Kiều Thần trầm thấp lãnh đạm, giống như đang nói chuyện với người không quen biết, ánh mắt lạnh lẽo dừng trên mặt cô gái, tự giễu nói: "Ngày đó, lúc anh cầu hôn em, có phải em cảm thấy anh là thằng ngốc không? Tân Vũ, đời này có lẽ anh có lỗi với rất nhiều người, nhưng chưa từng phụ lòng em."

Túi trong tay Tổng Tân Vũ rơi xuống đất, ngón tay gắt gao nắm lại, ánh mắt nhìn chằm chằm mũi chân.

Kiều Thần đứng dậy: "Kết thúc đi. Trang Chính Thanh cũng được, người khác cũng tốt, em muốn cùng người nào ở bên nhau, đó là tự do của em. Anh... đối với em đã không còn lời nào để nói."

Con người Tổng Tân Vũ co rút lại, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn thẳng hắn: "Đừng nói giống như chỉ có em có tội."

Kiều Thần cau mày: "Em nói cái gì?"

Tổng Tân Vũ nhìn hắn, cười lạnh: "Anh thật sự không thẹn với lương tâm sao? Kiều Thần... Đúng, là em ở sau lưng anh, lại cùng Trang Chính Thanh qua lại, nhưng anh sạch sẽ sao? Mỗi lần Lâm Yên có chút gió thổi cỏ lay, anh luôn là người đầu tiên xông tới bên người cô ta, em thật nên cho anh một cái gương, để anh nhìn xem một chút đáng về lúc đó của mình."

Ấn đường Kiều Thần nhấn lại: "Anh đem A Yên trở thành người thân, dù sao anh và cô ấy cũng có tám năm tình cảm."

"Người thân?" Tổng Tân Vũ cay nghiệt bật cười thành tiếng, đến mức này rồi, sớm vạch mặt, cô cũng không còn gì để mất: "Người thân cùng nhau ngủ tám năm sao? Lâm Yên còi, mấy người trên mạng kia nói anh thế nào? Anh có mặt đó, tự mình xem đi! Làm bạn gái đương nhiệm của anh, anh cho rằng trong lòng tôi dễ chịu sao? Tất cả mọi người đều đang nhạo báng anh và Lâm Yên, coi tôi thành cái gì? Còn anh thì sao? Anh chỉ lo lắng Lâm Yên thấy bình luận ác độc trên mạng, sẽ khó chịu, sẽ thương tâm, anh có quan tâm đến cảm nhận của tôi sao? Tôi mới là bạn gái của anh!"

Kiều Thần khiếp sợ nhìn cô, nói không ra lời.

Tổng Tân Vũ cầm lấy túi, đứng lên: "Tôi có lỗi, anh cũng không phải trong sạch. Kiều Thần, tôi và anh tối đa kẻ tám lạng người nửa cân, anh đừng giả dạng làm sứ giả chính nghĩa đến mắng tôi -- " Cô chầm chọc cong khoe môi, xoay người đi ra ngoài: "-- anh không tư cách."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 6 - Chương 72-2: Siêu sao trở về (18)

Editor: Công Tử hào Hoa

Beta: Cà ri

Tổng Tân Vũ ngồi vào trong xe, ngậy người một hồi lâu, nước mắt chảy xuống.

Cô khóc thút thít, tầm mắt xuyên thấu qua hai mắt đẫm lệ mông lung, cảm điện thoại gọi điện thoại, mới vừa chuyển được, không chờ đối phương mở miệng, bật khóc chất vấn hân: "Tại sao anh làm như thế? Trang Chính Thanh, em thích anh, tin tưởng anh, mới nói với anh những lời nói kia, tại sao lần lượt làm thương tổn em? Anh -- "

Đối phương cười khẽ một tiếng.

Tổng Tân Vũ tay đặt trên tay lái, hơi lạnh từ đầu ngón tay thấm thấu vào, thẳng đến tận tim: "Anh cảm thấy buồn cười? Trang Chính Thanh, em ở trong mắt anh, có phải là từ đầu tới cuối, đều là một món đồ chơi của anh không?"

"Không, không... Tổng đại tiểu thư." Giọng nói của thiếu niên vẫn dễ nghe như vậy, mang theo lời tâm tình ôn nhu: "Tôi sẽ không cần món đồ chơi giống như cô vậy, cô quá phiền."

"Tại sao anh đối với em như vậy -- " Tổng Tân Vũ cắn môi, đầu lưỡi nếm được mùi máu tươi giống như mùi rỉ sắt: "Em chỗ nào có lỗi với anh? Em vẫn luôn thật lòng thật dạ đối với anh, toàn bộ thế giới, chỉ có mình em đối với anh thật lòng nhất!" Nói xong lời cuối cùng, đã khóc không thành tiếng.

Trang Chính Thanh nhàn nhạt nói: "Chính cô nên tự nghĩ lại chuyện mình đã làm."

"Em thật sự không nghĩ ra! Em thật sự không có -- "

Ngữ khí Trang Chính Thanh bỗng nhiên chuyển lạnh: "Sau lưng tôi, đối với người phụ nữ của tôi nói lung tung... Tổng đại tiểu thư, chuyện này trong mắt tôi, chính là trắng trợn khiêu khích. "

Tổng Tân Vũ sùng sốt, đợi đến khi cô hoàn hồn, cúi đầu nhìn, đối phương đã cúp điện thoại từ lâu.

*

Chu Tuấn Bác cùng bốn người trong nhóm cùng đi, tổng cộng năm người.

Trước khi xuất phát, tràn đầy tự tin, khí phách hiên ngang hùng dũng oai vệ.

Qua mấy tiếng, sau khi về nhà, vẫn như trước tự tin tràn đầy, khí phách hiên ngang hùng dũng oai vệ, cảm thấy tràn ngập sứ mệnh thần thánh.

Chu Tuấn Bác vừa về đến nhà, chuyện đầu tiên làm, chính là kêu mọi người đem tên nhóm Wechat sửa lại.

Tên nhóm WeChat "Ngày hôm nay ngủ với Lâm Yên sao", chính thức thay tên thành "Ngày hôm nay cũng phải bảo vệ Yên Yên mỹ nhân thịnh thế".

Chu Tuấn Bác nhìn thoáng qua, dùng sức gõ xuống đầu người kia: "Yên Yên cái gì? Gọi Chị Yên!"

Người kia vội vã sửa lại.

Mấy ngày sau, ba mẹ Chu Tuấn Bác phát hiện, con trai của bọn họ trở nên đặc biệt bận rộn.

Mẹ Chu nhìn thấy con trai cố gắng như vậy, có chút không đành lòng, nói với hân: "Con trai, bạn học của ba con đầu tư một bộ kịch truyền hình, nếu không để mẹ nói với bọn họ một tiếng, cho con diễn một vai rất nặng bên trong?"

Chu Tuấn Bác vừa ấn lại chuột, vừa hồ hững nói: "Con đã không còn muốn đóng phim."

Mẹ Chu: "...?"

Chu Tuấn Bác nói tiếp: "Con tìm được mục tiêu mới, cực kỳ ý nghĩa đối với cuộc đời con."

Trên đầu mẹ Chu chảy xuống một giọt mồ hôi: "Không phải con muốn ca hát chứ? Con trai, không phải mẹ già không ủng hộ con, bằng cổ họng này của con... Chúng ta vẫn là mở một sân khấu nhỏ ở nhà đi, a?"

Chu Tuấn Bác trừng bà một chút: "Ngu ngốc, vô tri!" Hắn đem laptop chuyển qua, để cho mẹ hắn nhìn thấy rõ ràng: "Mẹ xem một chút, đây là cái gì?"

Mẹ Chu nghi hoặc: "Mẹ xem không hiểu, đây là hình của ai?"

Chu Tuấn Bác đứng lên, kích động vỗ ngực hai lần, hai mắt lấp lánh có thần: "Con muốn trở thành kỹ nữ lợi hại nhất trên thế giới!"

Mẹ Chu: "...???"

Chu Tuấn Bác càng thêm đồng đặc, một cước đạp lên ghế: "Mẹ thấy không? Con đã báo cáo một lớp tự học PS chỉnh sửa, sau này con còn muốn học nhiếp ảnh, làm thế nào chụp những bức ảnh đẹp nhất, làm sao cắt video, làm sao viết văn chương, thôi bạo mỹ nhan thịnh thế nữ thần của con!"

Mẹ Chu có chút kinh hồn bạt vía: "Con trai, con... con có phải phát sốt rồi không? Hay là tiếp xúc với tổ chức tà giáo nào rồi?"

"Mẹ mới phát sốt." Chu Tuấn Bác hừ lạnh một tiếng, ôm lấy laptop, đi ra ngoài: "Con không chấp nhận với mẹ, fan club còn muốn chiêu dẫn thêm người đâu."

Mẹ Chu: "... "

*

Mười một giờ rưỡi đêm, chuông cửa vang lên.

Di Vương mặc áo ngủ đi ra mở cửa, không nhận được cầu nhàu: "Ai vậy? Hơn nửa đêm, cậu không ngủ được, người khác không cần ngủ à..." Cửa vừa mở ra, nhìn thấy khách xa lạ đến, giật mình, thái độ lại tốt lên: "Xin hỏi cậu là...?"

Người đàn ông rất anh tuấn, hơn nửa lễ độ tự nhiên nho nhã, khí chất lịch sự, khiến người ta không thể đối với hắn nổi nóng. Hắn nhìn Di Vương, nhàn nhạt mỉm cười: "Lâm Yên có ở nhà không?"

Di Vương nói: "Mới vừa ngủ."

Người đàn ông do dự một chút, giống như không biết nên đi hay nên ở lại, cuối cùng, hắn thở dài: "Nhờ đi... Nhờ đi gọi cô ấy một tiếng, tôi là Kiều Thần."

Di Vương vội vàng gật đầu: "Được, tôi đi liền."

Qua khoảng mười lăm phút, cửa phòng mở ra từ bên trong.

Lòng Kiều Thần nâng lên.

Nhưng mà người đi ra là Di Vương.

Kiều Thần không khỏi thất vọng, vẻ mặt trong nháy mắt âm trầm đi mấy phần.

Di Vương nói: "Kiều tiên sinh, ngưng ngưng, Lâm tiểu thư nói..." Bà chân chờ một chút, cẩn thận lựa chọn dùng từ: "... cô ấy không muốn gặp cậu."

Kiều Thần cười khổ: "Không có chuyện gì, dĩ cứ chuyển đạt nguyên văn lời cô ấy nói là được."

Di Vương thở dài một tiếng: "Lâm tiểu thư nói, cô ấy không có gì để nói nhiều với cậu, cậu lại lấy oán trả ơn như thế, không biết cảm ơn, cả ngày tới quấy rầy cô ấy, cô ấy... cô ấy nói với cậu, cậu là vạn bất đắc dĩ mới làm Liễu Hạ Huệ, cậu ngay cả trung bình chềch xuống dưới cũng không phải, chỉ có thể là thất bại viết kếp."

*

Không lâu sau đó, phim điện ảnh《Thiên》giành giải thưởng quốc tế, chính thức ở rạp chiếu phim quốc nội công chiếu.

Trước khi quay phim, rất nhiều người đều đoán được là tác phẩm mà Lưu đạo ti mi chuẩn bị nhiều năm, nhất định về mặt giải thưởng sẽ thu hoạch rất phong phú, thế nhưng ai cũng không hề nghĩ tới,《Thiên》làm thành điện ảnh, phòng bán vé vậy mà một đường đi xa, mà mảnh lời tuyên truyền lớn nhất, không phải là Trình Dĩ Hàn tránh bóng nhiều năm tái xuất giang hồ, cũng không phải là tiểu thị tươi Trang Chính Thanh bạo hóa làm khách mời xuất hiện 15 phút trên màn ảnh, mà là... hai đoạn giường diễn sớm tiết lộ bất hạnh bị cắt bỏ.

Có hai đoạn video này, tương đương với tiết kiệm được một khoản phí tuyên truyền trên trời.

Đặc biệt là quần thể người xem nam tính đông đảo, đối với bộ phim này vẫn ôm ấp hứng thú thật lớn, từ lúc chiếu phim trước, các nền tảng bán vé chính "Muốn nhìn" nhân số cũng rất khả quan.

Sau khi bộ phim được chiếu, một dãy đánh giá đều là:

"Hướng về phía Lâm Yên đi."

"Coi hay không coi cũng đẹp, nữ thần chính là nữ thần."

"Mẹ nói tôi thật là hâm mộ Trình Dĩ Hàn a a a!"

Từ đây, A Yên coi như một lần coi thành danh, lần thứ bạo đồ.

Truyền thông tranh nhau phỏng vấn cô, có một lần đang ở hậu trường hoạt động ngăn cản A Yên, không để ý người đại diện cản lại, hỏi cô liệu sẽ bởi vì vậy mà cảm thấy bị quấy nhiễu, có nhìn thấy những bình luận đáng khinh của cư dân mạng nhắm vào thân thể cô hay không.

Bọn họ vốn tưởng rằng vị này lấy vị nữ tinh lấy thân phận thanh thuần ngọc nữ thành danh này, sẽ xấu hổ, sẽ lúng túng.

Không được nghĩ, đối phương chỉ chớp mắt, sau đó vén lên một luồng tóc buông rơi trước trán, mỉm cười rộ lên: "Mỗi ngày tôi đều đọc bình luận, cũng không có một cái đánh giá xấu, tôi rất hài lòng."

"Cô... cô xác định?"

Ý cười trên môi A Yên sắc thêm, khẽ hất dưới mi: "Nói tôi lẳng lơ phóng đảng khuynh quốc khuynh thành toàn bộ thế giới đều muốn ngủ, không cái gì không đúng, xin đừng ảnh hưởng tiếp tục khen ngợi tôi."

"... "

*

Hơn hai tháng sau.

A Yên xuất ngoại chụp ảnh bìa tạp chí, mới vừa về nước điều chỉnh lại múi giờ chênh lệch, sáng sớm tỉnh lại, phát hiện trên điện thoại có ba cuộc gọi lỡ, tất cả đều là Trình Dĩ Hàn gọi tới.

Cô nhú nhú mày, cầm điện thoại lên, bấm số của hắn, chờ đối phương nghe máy, đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Thầy Trình, là tôi, anh gọi điện thoại cho tôi sao."

Giọng Trình Dĩ Hàn vẫn ôn nhu thâm trầm như vậy, mang theo mấy phần hững hờ thân thiết: "Quấy rầy đến cô sao?"

"Tôi mới vừa tỉnh ngủ, có việc?"

Trình Dĩ Hàn trầm mặc chốc lát, nói: "Tôi vừa nhận một bộ phim."

A Yên nói: "Chúc mừng anh."

Trình Dĩ Hàn cười: "Lần này, tôi tham dự đầu tư."

A Yên nói: "Chúc anh nhiều may mắn."

Trình Dĩ Hàn bật cười một tiếng, tốc độ nói chậm lại: "Có hứng thú tới nhà của tôi nói chuyện hợp tác sao? Tôi còn thiếu một cái vai nữ chính."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 6 - Chương 73-1: Siêu sao trở về (19)

Editor: Cà Ri

Năm giờ chiều đúng.

Dĩ Vương rửa xong bát đĩa, ra khỏi bếp, nhìn thấy A Yên ngồi trước gương to trong phòng khách, soi gương ông ẹo làm dáng, một lúc chau mày, một

lúc lại cong lên khoe môi tươi cười, quần áo trang điểm xinh đẹp, không nhịn được tò mò hỏi một câu: "Lâm tiểu thư, ngày hôm nay cũng đi ra ngoài khuynh đảo chúng sinh sao?"

"Không." A Yên từ trong gương, nhìn bà một cái: "Ngày hôm nay chỉ khuynh đảo một người."

Lòng bát quái của dì Vương lại càng dồi dào hơn, cười đi đến gần hỏi thăm: "Cô ấy nhất định rất xinh đẹp đi?"

A Yên ngó người, ngẩng đầu lên suy nghĩ một lát, nói: "Xinh đẹp thì.... Cũng được, với tuổi của hấn mà nói, thì cũng trên trung bình."

Dì Vương nhớ lại cô gái thân bí lần trước, lại hỏi: "Tính cách cô ấy thế nào, có tốt hay không? Tôi thấy cô ấy có chút thẹn thùng, nói thế nào đây, ôn nhu nhẹ nhàng."

A Yên bật cười: "Không phải thẹn thùng, ra vẻ mà thôi." Cô quay đầu lại, nhìn vẻ mặt kỳ lạ của bà, ý thức được đối phương hiểu lầm, nhất thời nổi lên lòng truềnh chọc, cố ý bày ra vẻ mặt nghiêm túc, nghiêm túc nói: "Đi có tin hay không? Chờ hấn cởi quần áo ra, so với ai thì cũng nhiệt tình buông thả hơn."

Mặt già của dì Vương đỏ ửng, khoát tay áo: "Lâm tiểu thư, muốn chết, cô không biết xấu hổ, tôi còn muốn a."

A Yên cười khanh khách, lại nhìn về phía tấm gương, nhẹ giọng nói: "...Đáng tiếc, bây giờ tôi không có hứng thú cởi quần áo của hấn."

Trình Dĩ Hàn có nhà ở trong thành phố, thế nhưng hấn cho địa chỉ gặp mặt lại là biệt thự xa hoa ở ngoại ô thành phố, mất một giờ đi đường, khi đến nơi trời cũng đã tối rồi.

A Yên vừa mới mở cửa xe, ngẩng đầu lên, vừa vặn thấy cửa lớn của tầng dưới cùng mở ra, người đàn ông đi ra, xuyên qua ánh đèn màu cam trong sân, đứng trước mặt cô,

Hấn ăn mặc rất tùy ý, áo sơ mi quần dài.

Chỉ là.... Trước ngực còn mặc tạp dề màu nâu cà phê kẻ sọc.

A Yên nhìn hấn, cười nhạo: "Thầy Trình, bộ phim mới của anh tính đóng vai đầu bếp sao? Ở nhà luyện tập trước? Thật sự rất chuyên nghiệp."

Trình Dĩ Hàn khoát tay lên cửa xe, cúi đầu bật cười hai tiếng: "Không, tôi nay tôi xuống bếp."

A Yên nhìn hấn một lát, chậm rãi nói: "...Chỉ có một người khách là tôi?"

Giọng nói cô ý nói thật nhẹ nhàng.

Ánh đèn vào lúc này lóe lên một cái.

Đôi mắt Trình Dĩ Hàn sâu xa, không có ý tránh đi ánh mắt của cô gái, gật đầu: "Đúng vậy, chỉ một mình cô."

A Yên xuống xe, theo hấn đi vào trong: "Thầy Trình có lòng, nên nói sớm một tiếng với tôi, tôi đem hai chai rượu đến, tay không mà đến thật ngại."

Trình Dĩ Hàn đứng lại, nhìn cô một cái, làm như ngạc nhiên nói: "Lâm tiểu thư cũng sẽ ngại sao?"

A Yên cúi đầu bật cười: "Tùy trường hợp."

Bên cạnh phòng bếp chính là phòng ăn nhỏ.

Trên bàn bày mấy món ăn, bốn món mặn một món canh, hai mặn hai nhạt, tất cả đều là món Trung. (22h10 edit chỗ này cảm thấy thiết đói, thôi đi ăn cái gì đây, mai làm tiếp~~)

Trình Dĩ Hàn kéo ghế dài ra, vừa mới ngồi xuống, chợt nhớ tới trên người còn đang mặc tạp dề, liền đứng dậy, còn chưa đưa tay ra cởi, phía sau đã truyền đến giọng nói êm ái của A Yên: "Đề tôi."

Khoe môi của hấn khẽ cong lên, lễ phép nói lời cảm ơn: "Cảm ơn."

Trên trần nhà treo đèn thủy tinh cung đình theo phong cách Châu Âu chiếu xuống ánh sáng dịu dịu, trên cái mâm tinh xảo bày đầy món ngon màu sắc hương vị đầy đủ, hơi nóng trắng xóa lượn lờ bay lên, không khí xung quanh cũng theo đó bỗng nhiên ấm lên.

Trình Dĩ Hàn giơ tay lên, nói ra hai cái áo sơ mi trên cùng, lúc xoay người lại cong lưng xuống, chợt lóe lên xương quai xanh thon gầy khiêu gợi, như ẩn như hiện.

A Yên ngồi đối diện với hấn, vẻ mặt bất động, ý cười dưới đáy mắt sâu hơn mấy phần, hỏi hấn: "Nói chuyện công việc trước, hay ăn trước?"

Trình Dĩ Hàn nói: "Sao cũng được, không cần để ý nhiều như vậy." Hấn cầm chai rượu lên rót hai chén, một chén trong đó đầy đến trước mặt A Yên, mở miệng nói: "Đã sớm muốn hẹn gặp mặt cô, nhưng mà gần đây Lâm tiểu thư quá nổi tiếng, lịch trình đầy ắp, vẫn không có cơ hội... Biết cô mới về nước, coi như tôi gặp may."

A Yên hỏi: "Làm sao anh biết tôi mới trở về?"

Trình Dĩ Hàn tươi cười nói: "Fan club của cô đăng ảnh đón máy bay."

A Yên gật gù: "Đúng vậy, tôi cũng thấy rồi, chụp không tồi." Giờ ly rượu lên, nhấp một ngụm, đặt xuống: "Thầy Trình cũng quan tâm đến tin tức của tôi sao?"

Trình Dĩ Hàn thân nhiên nói: "Vẫn luôn rất quan tâm -- nhất là sau khi cô tiết lộ video." Hắn cầm đôi đũa, chỉ chỉ đồ ăn: "Ăn đi, để nguội không ngon."

A Yên gấp lên một đũa đồ ăn, bỏ vào trong bát, ngẩng đầu lên nhìn hắn, chân thành nói: "Thầy Trình, anh đừng tức giận -- tôi xem đi xem lại video chất lượng cao mười mấy lần, biểu hiện ở bên trong của anh rất tốt, trong đó có một nửa công lao thuộc về Lưu đạo, tôi phát hiện hắn thiên vị anh."

Trình Dĩ Hàn nhú mày: "Sao lại nói vậy?"

A Yên thở dài: "Cái góc độ đó, còn nữa lựa chọn thời gian đặc tả khuôn mặt.... cho dù là ai nhìn đều sẽ cảm thấy anh tài nghệ hơn người, mắt hờn đến tận xương, làm cho tôi muốn ngừng mà không được."

Trình Dĩ Hàn di chuyển đũa một chút, không ngắt đầu, cố ý giữ giọng bình tĩnh: "Lẽ nào không phải như vậy?"

A Yên mạnh dạn chăm chú nhìn hắn, giọng dịu lại, giống như đang làm nũng: "Thầy Trình, hai người chúng ta trong lúc đó, ai làm ai mất hồn, ai làm ai muốn ngừng mà không được.... anh có thể không biết sao?"

Trình Dĩ Hàn trầm mặc một lát, nói: "Vẫn lên ăn cơm trước."

A Yên bật cười thành tiếng.

Chơi trò mập mờ, đùa giỡn tán tỉnh, đời này cô chưa bao giờ thua qua.

Còn không phải hắn bắt đầu trước, đến cuối cùng cũng vẫn là hắn chịu thua trước sao.

Tối nay người giúp việc không có ở đây.

Cơm nước xong, A Yên giúp đỡ hắn cùng nhau thu dọn bát đũa, vừa mới ra khỏi phòng bếp, điện thoại trong túi vang lên. Cô lấy ra, liếc mắt nhìn, nghe máy: "Là tôi."

Giọng nói của thiếu niên vẫn ôn nhu ngon ngọt như vậy: "Chị, chị về nước rồi."

A Yên chất chồng bát vào mâm, kẹp điện thoại giữa vai và lỗ tai: "Ừ, vừa mới trở về."

Trang Chính Thanh than một tiếng: ".... Đã thật lâu chưa gặp chị rồi."

A Yên hỏi: "Cô đơn sao?"

Trang Chính Thanh nhỏ giọng lầm bầm: "Nhớ chị muốn chết, hôm nay là sinh nhật tôi."

A Yên đang muốn hỏi "Hẹn à", còn chưa mở miệng, từ trong bếp đã truyền ra tiếng nói: "Đề đó tôi bụng cho."

Đầu bên kia điện thoại trở lên yên lặng.

A Yên để mâm xuống, Trình Dĩ Hàn đi tới, cầm lấy, quay lại vào bếp, phảng phất như không nhìn thấy cô đang nghe điện thoại. A Yên nhìn bóng lưng của hắn, đem điện thoại để lên tai: "Hẹn sao?"

Giọng nói Trang Chính Thanh cực lạnh: "Chị ở đâu?"

A Yên nói: "Nói chuyện công việc."

Trang Chính Thanh tức giận nói: "Chị lừa tôi, coi tôi là trẻ con sao? Tôi nghe thấy hắn đang nói chuyện.... đúng là cái đồ âm hồn bất tán." Hắn mắng một câu, cảm xúc chập chòn kịch liệt, thanh tuyến run lên một cái, lại hỏi: "Chị ở đâu? Chị... có phải chị để hắn vào nhà của chị không?"

Vậy đại khái chính là không muốn hẹn.

Vì thế, A Yên cúp điện thoại.

Trình Dĩ Hàn đem bát đũa bẩn bỏ vào máy rửa bát, quay lại phòng khách, vừa dùng khăn lau tay, vừa ôn hòa hỏi: "Tiểu Thanh gọi tới sao?"

A Yên nói: "Đúng vậy."

Trình Dĩ Hàn bỏ khăn xuống, im lặng một lát, mở miệng: "Xin lỗi, vừa rồi là do tôi xúc động."

A Yên bật cười: "Không sao, tôi cũng không phải là lần đầu tiên thấy đàn ông vì tôi tranh giành ghen tuông.... sóng to sóng nhỏ gì cũng gặp rồi, trò đùa trẻ con, tôi không để trong lòng."

Trình Dĩ Hàn: "... "

A Yên ngồi xuống ghế sofa, hai chân vắt chéo, vẻ mặt ôn hòa: "Thầy Trình, có thể nói chuyện công việc chưa?"

Trình Dĩ Hàn nói: "Dĩ nhiên." Hắn đem một phần văn kiện đưa cho A Yên, đợi cô lật vài tờ, mới nói: "Tôi nghĩ cô sẽ thích, bối cảnh thời đại là dân quốc, vai nữ chính là đào kép nổi tiếng một đời, phong hoa tuyết đại."

A Yên cúi đầu lật xem, không tập chung nói: "Đúng là rất thích, có nhiều cảm giác nhập vai."

Trình Dĩ Hàn: "Cái gì?"

A Yên không trả lời hắn, lại lật vài tờ, bỗng nhiên thờ dài, nghiêm túc nhìn hắn nói: "Thầy Trình, anh biết không, đây là một thời đại cần cổ." "

Trình Dĩ Hàn không hiểu.

A Yên lắc đầu, ánh mắt tràn đầy tiếc nuối: "Thực sự chính là sa mạc văn học. Trên mạng nhiều bình luận khen ngợi tôi như vậy, tuy rất tốt, nhưng không có lấy một cái có thể rung động đến linh hồn của tôi, không giống...." Cô không nói tiếp nữa, dừng lại một lát, như không có chuyện gì xảy ra hỏi: "Tôi muốn đóng, điều kiện là gì đây?" (Lại nhớ đến Đường Từ Minh mà ~~)

*

Di Vương xem xong một tập phim truyền hình, đứng dậy pha trà, còn chưa ngồi xuống, đã nghe thấy chuông cửa không ngừng vang lên, một tiếng so với một tiếng càng gấp gáp hơn.

"Đến đây đến đây, gấp gấp cái gì a!"

Di Vương bất mãn nói thầm, đi ra, cửa vừa mở ra, giật mình.

Bên ngoài đứng một thiếu niên gầy gầy cao cao, nhìn trông ra cửa rất vội vã, tóc tai rối loạn, giày thể thao đi trên chân hai cái không giống nhau, tất cũng không kịp đi.

Di Vương biết hắn, từng xem qua phim truyền hình hắn đóng, cũng thường xuyên thấy hắn bên trong quảng cáo.

Trang Chính Thanh.

Thiếu niên thở hổn hển, hỏi: "Lâm Yên đâu? "

Di Vương nói: "Cậu là Trang Chính Thanh đi? Có thể cho tôi xin chữ ký không? Cháu gái của tôi rất thích cậu."

Thiếu niên cau mày, nói: "Đề lần sau...." Hắn thật sự sốt ruột, trực tiếp chen lách đi vào, gọi hai tiếng "Lâm Yên", thấy không có ai trả lời hắn, sắc mặt trở lên trắng bệch: "Cô ấy không ở nhà sao?"

Di Vương nói: "Đi ra ngoài từ sớm rồi."

Trang Chính Thanh cắn răng: "Đi đâu? Ăn ở nhà, hay là..." Hắn xiết chặt nắm đấm, ánh mắt dừng lại trên người Di Vương, mang theo chút đáng thương cầu xin: "Cô ấy có nói mình đi đâu hay không?"

Di Vương khó xử: "Chuyện này..."

Trang Chính Thanh yếu đuối nói: "Đi nói cho tôi đi, tôi với chị rất quen thân, không sao đâu. Chúng tôi còn cùng nhau đóng phim, chị ấy thích tôi nhất."

Di Vương liếc mắt nhìn hắn, khó có thể mở miệng.

Trang Chính Thanh kéo tay áo của bà: "Di à, xin đi đó."

Di Vương mềm lòng: "Lâm tiểu thư nói, ngày hôm nay đi ra ngoài khuyên đảo một người."

Lửa giận của Trang Chính Thanh bay thẳng lên đầu, đầu ngón tay run rẩy, cúi đầu khẽ nói: "... Đúng thật."

Máy hát của Di Vương vừa mở ra thì không thể ngừng được: "Lâm tiểu thư nói người kia không xấu hổ, thích lên mặt, chào ôi... Còn có nói mấy câu nói kia, rất ngượng ngùng, tôi là sao có thể nói với cậu."

Trong lòng Trang Chính Thanh dờn sóng lấp biển, mưa gió sắp đến, trên mặt lại bình tĩnh, tươi cười: "Di, đi nói nhỏ với cháu, cháu sẽ không nói ra."

Di Vương có tật gật mình khẽ thấy giọng nói: "Lâm tiểu thư còn nói, người kia già vò đứng đắn, cởi quần áo ra thì so với ai cũng nhiệt tình buông thả hơn, ai, có đôi khi Lâm tiểu thư nói chuyện thực hù chết người, cái gì cũng giám nói, người trẻ tuổi bây giờ lá gan chính là lớn..."

Trên mặt Trang Chính Thanh hiện ra một nụ cười lạnh lùng, trong lòng có chuẩn bị, hỏi: "Cô ấy còn ở trong thành phố sao?"

Di Vương nói: "Không ở, Lâm tiểu thư nói sẽ trở về muộn, muốn ra nội thành, có chút xa."

Trang Chính Thanh xoay người: "Tôi đi trước, cảm ơn."

Di Vương gọi hần lại: "Dừng đi a, đi vào ký cái tên... không phải, vào nhà uống chén trà rồi lại đi. Vội như vậy, cậu muốn đi đâu a?"

Trang Chính Thanh, không quay đầu lại, giọng nói lạnh như băng nhẹ nhàng truyền lại: "Bất kể thông đảm."

Di Vương ngây người, khoảng năm phút đồng hồ. Cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, bà che miệng lại, lẩm bẩm một mình: "Thật muốn chết mà. Không nghĩ tới, Lâm tiểu thư nam nữ đều xoi, không kén chọn.... may quá mình một bó tuổi, từng kết hôn rồi."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 6 - Chương 73-2: Siêu sao trở về (20)

Editor: Cà Ri

"Không, Lâm tiểu thư hiểu lầm."

A Yên nhìn người đàn ông đối diện.

Trình Dĩ Hàn khẽ mỉm cười, giọng điệu ôn hòa mà chân thành: "Tôi cho rằng cô là nữ chính tốt nhất được chọn, cho nên tôi tìm cô bàn bạc hợp tác, đây chính là ý thức trách nhiệm tôi đối với tác phẩm nên có, không có bất kỳ điều kiện kèm theo, cô đồng ý đồng, vậy đương nhiên là tốt nhất."

A Yên nghiêng người về phía trước, cầm lấy chén trà trên bàn, uống một hớp, cười nói: "Thành ý của anh tôi nhận được, cảm ơn anh thương thức.... Được rồi, lời khách sáo nói xong rồi." Giữ một bức tường ấm áp, thờ dài: "Thầy Trình, có thể nói trọng điểm sao?"

Trình Dĩ Hàn ngăn ra: "Tôi thật sự là..." Hần bỗng nhiên ngừng lại, chậm rãi nhấp một ngụm trà nóng, mỉm cười: "Cô nói rất đúng, tôi đương nhiên là có lòng riêng, tuy rằng không có liên quan đến công việc."

A Yên là ra vẻ mặt chăm chú lắng nghe.

Trình Dĩ Hàn lặng im suy nghĩ một lát, chậm rãi nói: "Tôi không có dự định kết hôn."

A Yên nhấn mạnh: "Nói điểm chính."

Trình Dĩ Hàn nhìn ánh mắt của cô có chút bất đắc dĩ: "Lâm tiểu thư, đây là trọng điểm. Tôi đang độc thân, không có dự định kết hôn, chúng ta..." Hần cúi đầu, đặt tay lên môi, khẽ ho khan, không biết có phải do dư âm từ rượu ban nãy không mà chớp tai ửng đỏ: "... Chúng ta rất hợp phách, tôi sẽ là một người yêu đủ điều kiện, chúng ta ở bên nhau, truyền thông nhiều nhất cũng chỉ trêu chọc vài câu, đánh giá chung là hoàn toàn tích cực."

A Yên thờ dài: "Thầy Trình, anh là người tốt... Thực không dám giấu giếm, nếu như anh thật sự lấy lý do này làm quy tắc ngầm, độ khả thi thành công có thể cao hơn một chút."

Trình Dĩ Hàn nhú mày một cái, lập tức vừa buông ra, không chút biến sắc.

A Yên bình tĩnh nói: "Tôi từ chối."

Trình Dĩ Hàn hỏi: "Có thể nói lý do ra sao?"

A Yên gật đầu: "Thứ nhất, không có giá trị lợi dụng, không có lý do để ngủ với anh. Thứ hai, tôi không có được quần thể nam tính phần thân thể khổng lồ."

Trình Dĩ Hàn lặng im một hồi, vẫn không nghĩ ra, không nhận được hỏi: "Vậy thì thế nào?"

A Yên nhú mày: "Đây là vấn đề lớn. Bọn họ coi tôi trở thành khuê nữ trong mộng, người tình trong mộng, Kiều Thần là quá khứ, có thể bỏ qua không tính, nếu như bên cạnh tôi lại có người... Thầy Trình, anh sẽ hi vọng người tình trong mộng của mình, mỗi ngày ngủ trong lòng người khác sao?"

Trình Dĩ Hàn mở miệng: "Lâm Yên, cô —— "

"Anh sẽ không." A Yên ngắt lời hắn, ngữ khí rất nghiêm túc, bình tĩnh: "Anh sẽ rất bi thương, anh sẽ đau lòng, anh sẽ không có cách nào nhìn thẳng vào tôi, do đó làm giảm đáng kể nhiệt tình theo đuổi thần tượng, thế cho nên mất đi bình luận khen ngợi động lực của tôi."

Trình Dĩ Hàn dở khóc dở cười.

Logic này... Có vẻ như không có gì sai.

Khắp nơi đều là máng nước, vớ vẫn muốn chết.... Nhưng hắn suy nghĩ hồi lâu, cũng không biết sửa lại từ đâu: "Lâm Yên, ý của em là, vì đám người xa lạ trên mạng đối với em mơ tưởng hào huyền kia.... em muốn từ chối tôi?"

A Yên không vừa lòng nói: "Sao lại là người xa lạ, đó là fan club của tôi."

Trình Dĩ Hàn không có gì để nói.

A Yên nhìn về mặt của hắn, khẽ cười một tiếng, đứng lên đi tới: "Thầy Trình, tôi đã sớm nói rồi, dã tâm của tôi, so với Trang Chính Thanh còn lớn hơn nhiều, sao anh mau quên như vậy? Qua thôn này liền không có tiệm này, người là phải vì sự lựa chọn của chính mình mà chịu trách nhiệm."

Cô đi tới bên người Trình Dĩ Hàn, ngồi xồm xồm người xuống, ha tay đặt trên đầu gối hắn, ôn nhu cười nói: "Không phải anh là một phía đầu tư trong bộ phim này sao? Quyền lợi khá lớn đâu... Anh thật sự đối với tôi muốn ngừng mà không được, thì thêm nhiều hơn hai phần cảnh diễn thân mật, anh biết là tôi sẽ phối hợp với anh mà."

Cửa khu biệt thự, một chiếc Rolls-Royce Phantom màu đen ngừng lại.

Bảo vệ đi tới, còn chưa hỏi, cửa sổ xe đã chậm rãi hạ xuống, lộ ra gương mặt tuấn tú của thiếu niên, bên trong bóng tối, đỉnh tai màu máu ló lên ánh sáng màu đỏ tươi: "Tôi đến tìm cha nuôi của tôi, Trình Dĩ Hàn."

Cửa sổ xe đóng lại.

Nụ cười trên mặt thiếu niên biến mất trong nháy mắt không còn tăm tích, chờ bảo vệ cho đi, bỗng dung đập mạnh cửa ga, xe như mũi tên rời cung, xông ra ngoài, thoáng cái đã tan vào bóng đêm, chỉ để lại tro bụi tung bay.

Dừng xe lại, Trang Chính Thanh chân bước dài một bước, xe không tắt máy, cửa xe không khóa, hắn cũng không để ý tới, vài bước đã vọt tới cửa lớn... Cửa không khóa.

Máu của hắn đều lạnh.

Kịch liệt như thế nào mà cửa cũng không kịp khóa lại?

Mở cửa đi vào, hắn trở tay dùng sức đóng sầm cửa, quơ lấy gạt tàn thuốc trong tay, vừa nhìn thấy người đàn ông ngồi trên ghế sofa, bất chấp tất cả, ném về phía hắn.

Trình Dĩ Hàn nghiêng đầu, tránh đi.

Gạt tàn thuốc rơi xuống thảm trải sàn, phát ra một tiếng vang trầm thấp.

A Yên ngồi xồm bên người Trình Dĩ Hàn, quay đầu.

Sắc mặt thiếu niên trắng bệch, con ngươi đen tức giận đến bùng cháy.

Nhưng nhìn bộ dáng của hắn thật sự rất buồn cười, đặc biệt là đi sai giày.

Trình Dĩ Hàn xoa xoa mi tâm: "Lại là cậu."

Trang Chính Thanh cười lạnh: "Dám làm không dám chịu. Làm sao, cướp được đặc biệt có cảm giác thành công sao? Còn ở trước mặt ba mẹ tôi cáo trạng, vậy thì có cái gì hay? Được, chú có bản lĩnh...." Hắn cắn chặt răng, oán hận nói: "Chú có bản lĩnh thì làm trước mặt tôi, tôi sẽ đứng chỗ này xem! Dù sao cũng không phải lần một lần hai, mẹ nó chú có bản lĩnh thật sự..."

Trình Dĩ Hàn bình tĩnh nói: "Tiểu Thanh, cậu có thể có chút lý trí không?"

"Tôi còn không có giết chú là đủ lý trí rồi!"

Trình Dĩ Hàn thờ dài, nhìn về phía A Yên, thấy thái độ đối phương hoàn toàn không đếm xỉa đến, càng bất đắc dĩ: "Lâm tiểu thư, cái này xem như trò đùa trẻ con, hay vẫn là sóng to gió lớn?"

A Yên nói: "Không thấy máu."

Trình Dĩ Hàn cười khò: "Lòng thật ác độc." Hắn lại nhìn Trang Chính Thanh một chút, đứng lên, lờ lờ nói với A Yên: "Tôi gọi điện thoại cho ba mẹ hắn, hay là em xử lý?"

Hắn không đợi cô gái trả lời, trực tiếp đi lên cầu thang xoay tròn.

Trang Chính Thanh đỏ mắt đuổi theo hai bước, nghe được phía sau truyền đến tiếng nói: "Này." Bước chân hắn dừng lại, trừng mắt nhìn bóng lưng Trình Dĩ Hàn, giống như không cam lòng, cuối cùng vẫn nhẫn nại xoay người lại, biểu diễn kỹ năng nháy mắt biến sắc mặt, cúi đầu, vẻ mặt oan ức, ngữ khí càng bị thương hơn: "Chị... Sinh nhật tôi."

A Yên nói: "Chúc cậu sinh nhật vui vẻ."

Trang Chính Thanh nhẹ giọng nói: "Tôi tới đón chị về nhà."

A Yên nói: "Tôi lái xe."

Trang Chính Thanh không nói lời nào, sau một lát, lại nói: "Tặng tôi một món quà sinh nhật."

A Yên đi tới bên cạnh hắn, thả nhẹ giọng nói: "Đem chính tôi tặng cho cậu, có được hay không?"

Trang Chính Thanh do dự mấy giây, ngẩng đầu, liếc mắt nhìn trên lầu, luôn cảm thấy bị uy hiếp, vì thế quyết định kẻ thức thời mới là tuân kiệt: "Đi thôi, trở về."

A Yên hỏi: "Thật sự? Cậu đồng ý hẹn?"

Trang Chính Thanh lại nhìn một chút gian phòng trên lầu, không tình nguyện nói: "Hẹn."

Về mặt A Yên nghiêm túc: "Tôi muốn là cậu cam tâm tình nguyện."

Trang Chính Thanh sững sờ, liếc cô một chút, xoay người đi ra ngoài, rầu rĩ nói: "Tôi có phải là cam tâm tình nguyện hay không, chị để sau chính mình sờ chẳng phải sẽ biết sao."

Ngày hôm nay là Trang Chính Thanh sinh nhật.

Tất cả mọi người đều biết, Tổng Tân Vũ đương nhiên cũng biết.

Cô ở dưới lầu nhà hắn đợi cả một đêm, gọi điện thoại cho hắn, hắn không bắc máy, gọi điện thoại bàn cũng không ai nhận..... hắn không ở nhà.

Tổng Tân Vũ ngồi đợi trong xe. Cô nhất định phải hỏi cho ra kết quả, chết cũng muốn chết rõ ràng.

Con người Trang Chính Thanh, hắn chỉ yêu chính mình, còn có fan và sự nghiệp của hắn.... Hắn không nên động lòng với Lâm Yên. Hơn nữa, làm sao hắn biết cô đi tìm Lâm Yên? Chẳng lẽ là Lâm Yên nói? Cô lòng tốt nhắc nhở Lâm Yên, tại sao Lâm Yên lại muốn nói cho Trang Chính Thanh biết?

Tổng Tân Vũ không hiểu, cũng không cam lòng. Chuyện đến nước này, luôn có một loại cảm giác... Bị Trang Chính Thanh với Lâm Yên liên thủ với nhau treu đùa.

Cô có ý tốt, nói cho Lâm Yên bộ mặt thật của Trang Chính Thanh, cuối cùng đổi lấy được cái gì? Là Lâm Yên đem cô đi bán, là Trang Chính Thanh ghi âm lại nội dung cuộc nói chuyện của cô cho Kiều Thần xem.

Trọng sinh sống lại một đời, cô vốn nên nắm giữ cơ hội tốt nhất, sống cuộc sống tốt nhất.

Kết quả đâu?

Cuộc đời của cô hồngбет, so với kiếp trước cũng không tốt hơn chỗ nào.

Cảm giác thất bại như vậy, gần như bức cô phát điên.

Tổng Tân Vũ đem đầu tựa trên tay lái, lại không nhịn được khẽ bật khóc, khóc được một hồi, bỗng nhiên phía trước sáng lên đèn xe chói mắt.... cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy Trang Chính Thanh ngồi trên ghế điều khiển ngừng cách đó không xa, cô đang muốn xuống xe, không ngờ một chiếc xe chậm rãi lái tới, dừng lại bên cạnh xe Trang Chính Thanh.

Xuống xe chính là một cô gái.

Tổng Tân Vũ ngây người, trái tim như bị lưỡi dao sắc bén đâm thủng, đau đớn khó nhịn.

Sau một lúc lâu, cô chết lặng cầm điện thoại di động lên, bấm điện thoại gọi cho Trang Chính Thanh.

Chuông vang ba tiếng, đối phương nghe máy, giọng nói lạnh nhạt mà xa cách: "Tổng tiểu thư."

Tổng Tân Vũ khịt khịt mũi, trấn định lại: "Trang Chính Thanh, anh đang ở đâu?"

Đối phương ngắn gọn nói: "Không có quan hệ gì với cô."

Tổng Tân Vũ cười lạnh một tiếng: "Em lại cho anh thêm một cơ hội, anh đừng ép em——"

Đối phương ngắt lời: "Tạm biệt."

Tổng Tân Vũ hít sâu một hơi, lạnh lùng nói: "Anh sẽ hối hận! Tôi xưa nay không muốn hại người, đều là do anh ép tôi! Trang Chính Thanh, anh là tên khốn nạn!"

Điện thoại ngắt máy.

Tổng Tân Vũ ngồi trong xe, mặt không cảm xúc nhìn về phía trước.

Thiếu niên kéo mũ, che khuất mặt, đi về phía trước mấy bước, bỗng nhiên quay trở lại, nắm lấy tay cô gái đi đằng sau, lúc này mới tiếp tục bước đi.

Tổng Tân Vũ cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, hít vào khí lạnh như băng.

Kiếp trước thêm kiếp này, đi cùng với hắn, luôn giống như trộm, đừng nói dắt tay, ở bên ngoài, xưa nay hắn chỉ coi cô như người xa lạ, có thể cô nhìn hắn, nhường hắn, hết lòng hết dạ chờ hắn.... cuối cùng, rơi xuống kết cục này.

Hai người kia từ từ biến mất trong tầm mắt.

Tổng Tân Vũ chết lặng cong lên khóe môi, cúi đầu, đầu ngón tay lạnh lẽo ấn lên màn hình điện thoại, tìm đến một số điện thoại đã chuẩn bị kỹ càng từ lâu.

"Alo? Muốn biết scandal của Trang Chính Thanh sao? Đến dưới lầu nhà hắn đợi... scandal gì? Đủ khiến anh kiếm đủ tiền sống mười năm cuộc đời, đủ kiến giới giải trí chấn động nửa tháng... Trang Chính Thanh với Lâm Yên, độ tin cậy? Có tới hay không thì tùy anh."

Dứt lời, lại gọi một số khác, mãi tới tận khi chính mình cũng không đếm hết đã gọi bao nhiêu cuộc, mới bỏ điện thoại xuống, cả người nằm trên tay lái, không nhúc nhích.

Cứ như vậy tốt lắm.

Cả chết lưới rách, mọi người cùng nhau chết, cùng nhau đau.

—— đây đều do Trang Chính Thanh ép cô.

*

Đây là một lần rất vui vẻ hai bên tình nguyện, trải qua kinh nghiệm người nông ta sâu.

Trong lúc thân mật nhất, hai mắt Trang Chính Thanh nhuận nước, mồ hôi thấm ướt tóc rũ xuống, che khuất đôi mắt, cũng che mất đi ý cười của hắn. Hắn thở hắt ra, nói: "Gọi tên của tôi."

A Yên ôm hắn, tâm tình vô cùng tốt phối hợp: "Thanh Thanh."

Trang Chính Thanh cười nhẹ một tiếng, cúi người hôn cô: "Hôn chị."

Sau đó, A Yên cũng mở miệng: "Cậu cũng gọi tôi."

Trang Chính Thanh nói: "Chị."

Ngón tay A Yên nắm chặt ga trải giường, khẽ hừ một tiếng: ".... gọi em tai chút."

Trang Chính Thanh cười, đôi môi nóng ảm ghé vào bên tai cô: "Chị xinh đẹp."

A Yên nói: "Thật nghe lời."

Vòng đầu tiên kết thúc, Trang Chính Thanh nghỉ ngơi một lát, lại sấn tới đây, quần quít lấy cô thêm một lần, đợi đến khi kết thúc, đã là đêm khuya.

Mười hai giờ.

A Yên tựa vào đầu giường, liếc mắt nhìn thời gian biểu hiện trên điện thoại, nói: "Sinh nhật vui vẻ."

Trang Chính Thanh yên lặng rất lâu, nhẹ giọng nói: "Sinh nhật hàng năm đều không vui vẻ.... ngoại trừ năm nay." A Yên cũng không truy hỏi, hắn lại yên

lặng một lát, hít một hơi: "Mẹ tôi xuất ngoại, ba tôi..." Hấn lại trở nên yên lặng, xoay người, ôm lấy A Yên, cúi đầu nói: "Ba tôi có con trai bên ngoài, nhỏ hơn so với tôi mười tuổi, sinh nhật cùng một ngày."

A Yên liếc mắt nhìn về phía cửa sổ, cửa đã kéo rèm.

Trang Chính Thanh không chú ý tới ánh mắt của cô, đầu tựa lên bả vai của cô, trầm giọng nói: "Tôi không xin hấn, vĩnh viễn không xin hấn.... tùy hấn muốn sinh nhật cùng ai." Hấn dừng lại một lát, nhìn vào mắt cô gái, mỉm cười nói: "Chị, sau này sinh nhật chị ở cùng tôi, có được hay không? Sau này chị làm bạn với tôi...."

Điện thoại của hấn reo lên.

Trang Chính Thanh liếc mắt nhìn, không tình nguyện bắc máy: "Bây giờ em đang bận."

Anh Viên ở đầu bên kia hét âm lên: "Trang, Chính, Thanh! Có phải cậu đang ở cùng Lâm Yên không?"

Về mặt Trang Chính Thanh khẽ biến: "Xảy ra chuyện gì?"

Giọng nói của anh Viên đang phát run, có vẻ hết sức kích động: "Em ngàn lần không được ra cửa, có nghe hay không? Không được xuống lầu, không được ra khỏi tiểu khu! Em... em thật sự làm anh tức chết, em còn giả bộ! Anh nói cho em biết, bây giờ trước cửa tiểu khu nhà em, có ít nhất mười nhà truyền thông, mấy chục người chặn em! Anh lập tức đến ngay, em đừng nhúc nhích, ở trong nhà, kéo rèm cửa sổ vào!"

Trang Chính Thanh cúp điện thoại.

A Yên từ trên giường đứng dậy, mặc quần áo vào, giọng nói bình tĩnh: "Xoắn xuýt sao? Tôi có thể chọn giúp cậu."

Trên mặt Trang Chính Thanh không lộ vẻ gì, nhìn cô chỉnh sửa xong, mặc thêm áo khoác, nhìn cô đi tới cửa, hấn đột nhiên đuổi theo vài bước, từ phía sau ôm lấy cô, giọng như là hạ quyết tâm rất lớn, trầm giọng nói: "Tôi ra ngoài với chị."

A Yên cau mày: "Cậu cam lòng?"

Trang Chính Thanh trầm mặc, gật đầu.

A Yên hỏi: "Không hối hận?"

Hấn không lên tiếng, nhếch khóe môi.

A Yên nở nụ cười, lắc đầu một cái: "Nhưng tôi không lỗ lổ bỏ, fan của tôi sẽ khóc." Cô cúi đầu muốn kéo cánh tay của hấn, kéo không ra, chỉ có thể gỡ từng ngón từng ngón tay của hấn ra. Cuối cùng xoay người, nhìn đôi mắt ửng đỏ của hấn: "Con người lúc còn sống, cá cùng và gấu không thể có cả hai, sống quyết đoán, cậu sẽ vui vẻ rất nhiều."

Trong lòng Trang Chính Thanh xoắn xuýt, cắn răng nói: "Tôi đã chọn chị rồi."

A Yên liếc mắt nhìn hấn, lạnh nhạt, không mang theo cảm xúc: "Tôi không quan tâm cậu chọn cái gì, dù sao cũng ngủ xong rồi, đến thời điểm mặc quần vô tình, trầm mê kế hoạch sự nghiệp và mỹ dung lớn của tôi."

Trang Chính Thanh chặn trước cửa, nhìn cô, sắc mặt tái nhợt: "Nếu như tối nay tôi không ngủ với chị? Nếu như chị không thể ngủ ba lần với tôi, nếu như chị đều không thể có được cá và gấu.... chị sẽ chọn tôi hay là sự nghiệp của chị?"

A Yên không chút nghĩ ngợi, trả lời: "Cá và gấu không thể có, đó chính là chị cậu. Người có khả năng giống như tôi..." Cô nở nụ cười, trong hiện lên ánh sáng chói rọi, đẩy hấn đi ra ngoài, đứng tình hợp lý nói: "Cá và gấu tôi đều phải có, một cái cũng không bỏ qua."

Mấy web copy lúc nào nhanh nhỉ?:D

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 6 - Chương 74-1: Siêu sao trở về (21)

Editor: Shuu

Beta: Cà ri

Lúc trợ lý đến gõ cửa, Kiều Thần còn đang ở công ty tặng ca.

Ngoài cửa sổ, bóng đêm sâu thẳm.

Hắn từ vị trí lầu cao trọc trời nhìn xuống, nghìn ánh đèn thấp sáng bóng đêm, những người đi lại trên đường cái lác đác, còn có ít xe cộ qua lại.

Đã muộn lắm rồi.

Kiều Thần ngẩng đầu lên hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Trợ lý muốn nói lại thôi, chỉ điện thoại hắn đặt trên bàn: "Kiều tổng, có nhà truyền thông trên Weibo đang phát trực tiếp."

Kiều Thần thấy sắc mặt của hắn, biết hắn khẳng định có chuyện khó có thể mở miệng, liền xoa xoa mi tâm đang phát đau, mệt mỏi nói: "Nói đi, đến cùng có chuyện gì?"

Hai ngày nay, hắn liên tục thức đêm làm việc, không tránh khỏi hết sức mệt mỏi.

Nhưng hắn không muốn dừng lại.

Thời gian dài đằng đẳng mà cô đơn, thật sự khiến người ta sợ hãi cỡ nào.

Trong căn phòng trống rỗng, chỉ có một mình hắn trên giường, mở mắt ra là nhìn thấy trần nhà trắng xám, đèn treo, trong đầu không ngừng mà thoáng hiện qua lại hình ảnh trắng đen làm cho người hoa mắt, chìm chìm nổi nổi trong lúc đó... Là bóng dáng cô gái với vẻ mặt đau buồn và hai mắt đầm lệ, xuyên qua tất cả mảnh vụn thời gian vỡ nát, nhìn thẳng vào hắn trong im lặng.

Lâm Yên.

Thực ra chưa bao giờ Kiều Thần thấy A Yên lộ ra vẻ mặt và ánh mắt như vậy.

Hắn là người yếu đuối.

Sau khi hủy hôn, hắn thậm chí không thể đối mặt nói với cô một tiếng xin lỗi, mà chỉ lựa chọn cách gửi tin nhắn, qua loa kết thúc một đoạn cảm tình tám năm.

Bây giờ nghĩ lại, đó không phải là si nhục đối với cô.

Khi hắn rút cục có dũng khí, đến phía trước gặp cô, muốn nói tiếng rất xin lỗi... thì cô đã bước ra khỏi khỏi bầu trời của hắn, không bao giờ cần hắn nữa rồi.

Không có hắn, cuộc đời của cô vẫn đặc sắc như trước.

Có lúc, hắn thà rằng cô là hận hắn, vì yêu sinh hận, dễ chịu hơn so với nhẹ như mây gió.

Cho nên, từ chỗ nào mà hắn thấy được ánh mắt này của cô đây?

Hắn không nhớ ra được.

Tám năm, A Yên luôn đối với hắn chăm sóc tỉ mỉ, cho dù trong lòng khổ sở, cũng sẽ không dễ dàng biểu lộ ra ngoài, để hắn phát hiện, để hắn lo lắng.

Nhưng đây rõ ràng là đôi mắt của cô.

Trong điện thoại của hắn vẫn còn giữ lại tin nhắn thật lâu trước đây A Yên gửi tới.

"Không cần bồi thường gì cả. Chúc anh và Tổng tiểu thư hạnh phúc."

"Kiều Thần, em thật sự yêu anh. Đừng quên... tám năm, em thật sự, rất yêu anh."

Khi đánh ra những dòng chữ này... Cô ấy đang khóc sao?

Trong lòng Kiều Thần đau xót.

Hắn lại dùng sức xoa bóp mi tâm, nhàn nhạt liếc mắt nhìn trợ lý muốn nói lại thôi một cái: "Nói."

Trợ lý gờ tay lên, nhẹ nhàng ho mấy tiếng: "Là Lâm tiểu thư... Phóng viên ở ngoài tiểu khu Trang Chính Thanh sống năm vùng, nghe nói Lâm tiểu thư đang ở cùng với hắn."

Kiều Thần ngẩn ra, liếc mắt nhìn đồng hồ trên tường.

Rạng sáng 1 giờ 15 phút.

Trang Chính Thanh và Lâm Yên?

Không thể.

Kiều Thần không kịp ngẫm nghĩ nữa, vội vàng gọi điện thoại đi ra ngoài, chờ đối phương nghe máy, lo lắng nói: "A Yên, Trang Chính Thanh có ở bên cạnh em không? Ngoài tiểu khu của hấn có phóng viên..."

Giọng nói của đối phương bình tĩnh: "Tôi biết, tôi đã thấy." Dừng lại, còn nói: "Cảm ơn đã nhắc nhở, tạm biệt."

Trò chuyện kết thúc.

Kiều Thần sững sốt thật lâu, trong lòng một trận lạnh một trận nóng, lại cảm thấy không thể tin, lại cảm thấy đau đớn, cuối cùng thậm chí mơ hồ nổi lên chua xót.

Sao A Yên lại ở cùng Trang Chính Thanh...? Bọn họ bắt đầu bao lâu? Bắt đầu thế nào?

Không... Trang Chính Thanh làm người không đáng tin cậy, hấn đã lừa gạt Tống Tân Vũ, lần này tiếp cận A Yên, lại có mục đích gì?

Có lẽ sâu trong lòng hấn, thật sự muốn hỏi, lại là...

A Yên thích hấn sao?

Lòng Kiêu Thần trống rỗng. Hấn biết mình không có tư cách, nhưng mà không không chế được.

Tám năm, bao nhiêu ngày bao nhiêu đêm, hấn quen thuộc có cô gái yên tĩnh này làm bạn.

Hấn thật sự không lừa được chính mình.

Hấn... nhớ cô. (sao lúc ở cùng Tống Tân Vũ không nhớ????)

Cho dù Tống Tân Vũ không có phản bội hấn, cho dù lúc Tống Tân Vũ ở bên cạnh hấn, hấn thỉnh thoảng cũng sẽ nhớ tới một người con gái khác, thậm chí có đôi khi hấn sẽ lặng lẽ hỏi mình, mỗi tình thâm thiết hấn đối với Tống Tân Vũ, cuối cùng là tình yêu xuất phát từ sông cạn đá mòn, hay chỉ là chấp niệm từ nhỏ đến lớn.

Người hấn thực sự yêu là ai, chính hấn cũng không biết.

Kiều Thần cười khổ.

Hấn đúng là người đàn ông xấu xa.

Mở Weibo lên, không chỉ có một nhà truyền thông phát ra link trực tiếp, hàng ngàn, hàng vạn vớng hữu nửa đêm không ngủ, hưng phấn vừa nhìn trực tiếp vừa bình luận đạ nạc.

Tâm tình Kiêu Thần phức tạp, mở ra một link trong đó.

Đèn flash của máy quay và điện thoại rọi sáng bóng đêm vô biên.

Cửa tiểu khu không biết ngừng bao nhiêu chiếc xe, tiếng người ồn ào, trên mặt mỗi người đều tràn đầy hưng phấn kỳ lạ, đêm hôm khuya khoắt, không thấy buồn ngủ chút nào. (Cà ri: Còn tớ rất buồn ngủ *ngáp*)

Không chỉ có phóng viên và đồng nghiệp của bọn họ, còn có người qua đường dừng chân vây xem.

"Cửa sau bên kia có ai không?"

"Đã có người đi chặn, yên tâm."

"Cửa hông thì sao? "

"Hình như cửa hông..."

Đột nhiên, đoàn người dẫn đầu phía trước, có người hô một tiếng: "Có xe đi ra rồi!"

Trong phút chốc, phóng viên ủa lên, ngăn chặn trước chiếc xe kia.

Kỳ quái chính là, từ lúc phóng viên vây chặt lại đây, xe liền dừng lại, chủ xe rõ ràng không có ý tránh đi hay chạy đường vòng khỏi đám người.

Qua không bao lâu, cửa xe mở ra.

Cô gái tự nhiên thoải mái đi xuống, không trốn không né, đi tới trước mặt phóng viên, đối mặt truyền thông liên tục chụp ảnh, còn có lòng dạ thành thoi bày ra tư thế thật đẹp, như thế tại thời điểm này, không phải tình yêu bí mật bị phanh phui, mà là đang tham dự một sự kiện lớn nào đó.

Các phóng viên ngẩn ngời, lấy lại tinh thần, nổ thành một nôi.

"Lâm tiểu thư, cô là từ nhà Trang Chính Thanh đi ra sao?"

"Trang Chính Thanh đâu rồi?"

"Hai người ở cùng nhau sao? Đã bao lâu rồi?"

"Cô nói coi cậu ấy như em trai, đây này tính làm mất mặt sao?"

"Trang Chính Thanh mấy ngày trước còn ám chỉ là hấn độc thân."

"Hôm nay là sinh nhật Trang Chính Thanh, cô và cậu ấy cùng nhau trải qua sao?"

...

Chờ tất cả mọi người hỏi xong một lần, tiếng nói lú lú giảm xuống, A Yên nhìn đám người, đối với nữ phóng viên gần nhất vươn tay ra: "Đưa tôi."

Người kia ngẩn ngơ: "Đưa cô?"

A Yên nói: "Đưa micro cho tôi, quá ồn."

...

A Yên nhận lấy micro, từng chữ từng chữ nói rõ ràng: "Không bên nhau, cũng sẽ không cùng nhau. Bắt đầu từ hôm nay, tôi sẽ chuyên tâm với sự nghiệp của mình, không yêu đương, không kết hôn -- đời sống tình cảm của tôi chỉ giới hạn giữa tôi và mặt của mình, nhiều hơn một cái nữa là thân thể của tôi, sẽ không còn có người thứ tư chen chân, cảm ơn quan tâm."

"Vậy cô và Trang Chính Thanh -- "

Cô gái lườm qua một cái, phóng viên nuốt ngụm nước bọt, tự giác câm miệng.

Răng rắc răng rắc, tiếng ấn chụp vang lên không ngừng.

Phóng viên trước mặt cô giống như ruồi bọ người thấy mùi máu tươi, vô số ống kính nhắm thẳng vào cô, giống như họng súng sẵn sàng phát động, mà cô mặt không đỏ, thờ không gáp, thần sắc hờ hững tự nhiên, ngữ khí bình tĩnh vững vàng.

"Kính già yêu trẻ là truyền thống mỹ đức (đạo đức tốt), tôi không được đến tặng quà, rồi đòi hấn trả lễ chặc?"

Phóng viên nói: "Nhưng mà lúc này đã là nửa đêm mười hai giờ..."

A Yên ngắt lời: "Vừa về nước, quá bận."

Phóng viên truy hỏi: "Bận bịu cái gì?"

A Yên nở nụ cười, xoay người: "Không phải đã nói sao, kính già yêu trẻ, trước tiên vội vàng tôn lão, bây giờ yêu trẻ xong rồi, là thời điểm về nhà ngủ một giấc dưỡng nhan sao."

Đèn Đèn flash chớp lóe, giống như nghìn vạn ánh sao.

Bóng lưng của cô trước sau như một quyến rũ xinh đẹp, eo nhỏ lắt nhẹ, chân dài catwalk, mở cửa xe, khom lưng đi vào, mỗi một động tác như nước chảy mây trôi, không chút biểu lộ sự bối rối khi bị vây chặn.

Trên thế giới, giống như không có chuyện gì có thể ngăn trở cô, không có chuyện gì có thể nhốt cô lại.

Bầu trời đầy sao, chỉ có cô là ánh trăng sáng chói rực rỡ nhất.

Kiều Thần nhìn phóng viên nhường đường, nhìn chiếc xe kia lái đi, bỗng nhiên nhớ tới một câu nói.

... không chiếm được thì luôn rối loạn, được yêu chiều thì không biết sợ.

Hai đoạn tình cảm của hấn, dường như có thể dùng những lời này tóm tắt.

Hấn một bên bằng lòng bảo vệ Tống Tân Vũ, một bên lại phung phí phụ lòng tình cảm sâu đậm của một cô gái khác vì hấn trả giá tất cả, kết quả là, Tống

Tân Vũ cũng sẽ bởi vì một người đàn ông khác, không chút do dự vứt bỏ hắn.

Mà bây giờ...

Hắn nhìn cô gái tự do thoải mái, tự nhiên như gió kia. Cái cảm giác càng ngày càng mạnh liệt trong lòng này, gọi là hối hận.

*

Trình Dĩ Hàn xem xong video nhạt nhẽo trên máy tính, đứng dậy, đi tới bên cửa sổ xát đất, cầm lấy ly rượu bên cạnh, muốn nhấp một ngụm, vừa cúi đầu nhìn, mới phát hiện là cái ly không.

Hắn giật mình.

Từ này đến bây giờ, hiện lên trước mặt, trong đầu nghĩ tới, đều là bóng dáng của cô gái kia.

...cô ở chỗ nào, chỗ đó chính là sân khấu.

Hắn nhắm mắt lại, bên tai vang vọng lại lời nói mạnh mẽ khí phách của cô.

"Thầy Trình, một ngày nào đó anh sẽ biết, dã tâm của tôi, so với Trang Chính Thanh còn lớn hơn."

*

Bởi vì phong ba sinh nhật Trang Chính Thanh, sáng sớm ngày hôm sau, fan của hắn cùng Fan club vừa mới thành lập của A Yên khai chiến, tình hình chiến đấu kịch liệt.

Fan Trang Chính Thanh chỉ trích A Yên tuyên truyền, tự biên tự diễn, tìm truyền thông đến chụp trộm.

Fan A Yên mắng Trang Chính Thanh không chịu trách nhiệm, để cho con gái đứng ra làm sáng tỏ.

Đôi bên đều có đầy đủ tự tin, đặc biệt là bên này của A Yên.

"Không yêu đương, không kết hôn.... bớt mẹ nó sán tới đi."

"Fan nào tàn bạo vệ chàng trai thủy tinh xứ nam của mấy người đi thôi, cách chị Yên của chúng tôi xa một chút."

"Các vị, nói đạo lý đi, người trước của Lâm Yên là Kiều Thần, đối tượng hợp tác là Trình Dĩ Hàn, fan nào tàn trở về ngắm nghĩ lại đi, con gà con kia nhà mấy người có thể lọt vào mắt cô ấy sao?"

Náo loạn đến ngày thứ ba, fan Trang Chính Thanh thu thập toàn bộ scandal từ lúc xuất đạo tới nay của A Yên, bao gồm cả chuyện trong hôn lễ chịu khổ bị Kiều công tước cho leo cây, gửi cho rất nhiều tài khoản marketing, trắng trợn truyền bá.

Vì thế nhóm Wechat "Hôm nay cũng muốn bảo vệ chị Yên mỹ nhân thịnh thế", lại có tên là "Nhóm quản lý Fan club chính thức của Lâm Yên", đối với chuyện này tiến hành thảo luận.

"Hội trưởng, làm sao đây?"

"Anh Chu, sức chiến đấu của đám Tiểu Bích Trì rất cao a, cả đám đều không ngủ sao?"

Chu Tuấn Bác hít một hơi thuốc lá, cười lạnh, tuyên bố mệnh lệnh.

"Sợ cái gì? Bọn họ có thời gian, chúng ta có rất nhiều tiền."

"Anh Chu, mua thủy quân sao?"

"Mua thủy quân cái rắm, vẽ bản đồ sâm phá... nhìn ông đây."

Fan club chính thức của Lâm Yên rất nhanh chóng bác bỏ tin đồn trên Weibo, hơn nữa còn kèm theo mấy tấm ảnh xinh đẹp của A Yên, phát lên mạng, cũng không vội gửi cho tài khoản marketing hay mua Đại V chuyển phát.

Weibo này vừa phát ra không lâu, một nhóm hội viện được chứng nhận của câu lạc bộ siêu tốc độ, cùng với nhóm Phú Nhị Đại hoa hoa công tử ào ào đến phát kết quả, phương pháp đều giống nhau không khác là mấy:

"Chia sẻ cho hai mươi người tặng một máy tính ngoài hành tinh."

"Chia sẻ tặng tiền, năm mươi người, một người một vạn."

"Chia sẻ tặng xe, tùy ý chọn một chiếc trong hình."

Cuối cùng, lượt chia sẻ Weibo này trăm triệu, lượt xem nhiều vô số kể, một đám tiểu cô nương fan Trang Chính Thánh tức đỏ mắt, nhưng không thể làm gì.

Sau khi kết thúc kịch lớn, trên Weibo bỗng nhiên có người phát hiện, giống như từ đầu đến cuối, trừ bỏ một ngày đó A Yên nói rõ, đôi bên không có tỏ thái độ gì, càng hiếm thấy hơn là Trang Chính Thanh trầm mặc.

Một tuần sau.

Trang Chính Thanh rốt cục cập nhật động thái mới, liền năm chữ.

"Tôi sẽ thật cố gắng."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 6 - Chương 74-2: Siêu sao trở về (22)

Editor: Shuu

Beta: Cà ri

Di Vương đem quần áo từ trong máy hong khô ra, mang tới phòng khách, một bên vừa gấp gọn gàng, một bên hỏi: "Lâm tiểu thư, cô thật sự không tính kết hôn sao?"

A Yên nằm trên ghế sofa đọc kịch bản, mắt tập trung nói: "Đúng vậy."

Di Vương nói: "Vậy cũng không sinh con sao?"

A Yên ừ một tiếng.

Di Vương thở dài: "Lâm tiểu thư, phải là tôi nói cô... cô à, lại nói lúc chết, không tốt. Phụ nữ phải có chỗ đặt chân, bằng không chờ lúc cô già đi, ai sẽ chăm sóc cho cô đây?"

A Yên nói: "Tôi sẽ không già."

Di Vương khoát tay áo: "Trên thế giới này cũng không có thuốc trường sinh bất lão."

A Yên thần nhiên nói: "Cho dù có già đi, tôi cũng không cần người khác chăm sóc tôi, tự sinh tự diệt có cái gì không tốt chứ."

Di Vương bắt đắc dĩ: "Lâm tiểu thư, tôi cũng không biết nên nói lý với cô thế nào... cho dù cô là đồng tính, thì cũng phải tìm một đồng tính nữ để dựa dẫm vào nhau, nói gì mà tự sinh tự diệt, thật khó nghe."

A Yên nhìn bà một cái, lười giải thích.

Xem xong hai trang kịch bản, điện thoại di động vang lên.

A Yên nhìn hiện thị trên điện thoại, nghe máy: "Là tôi."

Đầu bên kia điện thoại im lặng một lát, nói: "Qua sinh nhật, tôi 23 rồi."

A Yên nói: "Chúc mừng cậu."

Giọng nói của thiếu niên có chút lạnh, giống như đang hết sức áp chế tình cảm, một lát sau, lại nói: "Nhiều nhất năm năm, chị chờ tôi năm năm, chờ tôi đến năm 28 tuổi, tôi sẽ đứng ở đỉnh cao giới giải trí, hướng về toàn bộ thế giới tuyên bố, tôi muốn cùng chị kết hôn."

A Yên lật một trang giấy, lạnh nhạt nói: "Chờ cậu đứng ở đỉnh cao giới giải trí, tôi cũng phi thăng rồi."

Thiếu niên tức điên: "Lời tôi nói với chị đều là nghiêm túc!"

A Yên nói: "Tôi cũng nghiêm túc."

"... "

Trong điện thoại chỉ còn tiếng hít thở của nhau.

Trang Chính Thanh nghe, trong lòng dần dần bình tĩnh lại, hắt thở dài, mềm giọng nói: "Chị, tôi sẽ thật cố gắng, một ngày nào đó, tôi cũng có thể giống như Trình Dĩ Hàn vậy... Tôi lúc đó, chị ở cùng với tôi, có được không?"

A Yên bình tĩnh nói: "Cậu nên quyết định mục tiêu nhỏ nào đó có thể thực hiện, còn lý tưởng này quá xa vời, không thích hợp với cậu."

Trang Chính Thanh chắc chắn nói: "Tôi có thể thành công."

A Yên nói: "Tôi muốn nói là cậu có thể thành công hay không." Dừng lại, bỏ kịch bản xuống: "Cậu vì chính mình cố gắng, tôi sẽ không vì cuộc đời của cậu chịu trách nhiệm."

Trang Chính Thanh im lặng một lát, nhẹ nhàng hỏi: "Mấy năm này tôi sẽ cố gắng, nếu vẫn luôn nhớ chị..." Giọng nói run lên một cái, không có sức lực: "...Có thể đếm tìm chị hay không?"

A Yên trả lời: "Có thể, tôi hi vọng độ hảo cảm cậu đối với tôi có thể luôn duy trì một trăm phần trăm."

Trang Chính Thanh hừ một tiếng: "Chị không phải chị sợ bị phát hiện sao?"

A Yên ngữ khí ung dung không vội: "Không sợ, nếu như thật sự hết cách rồi, tôi có thể nói thật ra cậu là em họ bà con xa, thất lạc nhiều năm cái loại kia."

"... "

*

Hai tuần sau.

Trình Dĩ Hàn mở cửa, liếc mắt nhìn thoáng qua người đứng bên ngoài, hai tay đút vào trong túi áo, cười giễu cợt: "Lần này không phải vừa thấy mặt đã muốn đánh tôi chứ?"

Thiếu niên ngược mắt, im lặng khác thường.

Trình Dĩ Hàn xoay người: "Vào đi, tùy tiện ngồi."

Trang Chính Thanh theo hắn đi vào, đối diện hắn ngồi xuống, vẫn im lặng.

Trình Dĩ Hàn hỏi: "Tìm tôi có chuyện gì?"

Giọng Trang Chính Thanh rất thấp: "Tôi nhận một bộ phim điện ảnh, bọn họ nói thành viên chế tác lòng cốt không sai."

Trình Dĩ Hàn gật đầu: "Tôi có nghe nói, đúng thật là cơ hội rất tốt, hi vọng cậu có thể nắm chắc."

Trang Chính Thanh cup mắt nhìn đầu ngón tay, không nói gì, qua rất lâu, ngẩng đầu lên, gọi hắn một tiếng: "Chú Trình."

Trình Dĩ Hàn nhìn kỹ hắn, vẻ mặt bất động: "Cậu nói."

Trang Chính Thanh dừng như hạ quyết tâm rất lớn, chậm rãi mà không lưu loát nói: "Tôi muốn nhờ chú giúp tôi." Hắn cắn chặt răng, nhìn đối phương, trong cuộc đời khó có một lần buông bỏ tự tôn và kiêu ngạo: "Tôi xin chú giúp tôi, tôi phải diễn tốt... tôi không muốn lại làm mình tình nhân khí, tôi muốn là diễn viên. Chỉ có như vậy..." Yết hầu của hắn giật giật, đôi mắt trong trẻo: "Tôi phải tranh thủ vì một người."

Trình Dĩ Hàn nhìn hắn một lát, mở miệng: "Mang theo kịch bản tới không?"

Trang Chính Thanh ngắt ra: "Chú -- "

Trình Dĩ Hàn cười giễu cợt, người giúp việc từ trong phòng bếp đi ra, mang trà cụ đến, hắn bắt đầu châm trà: "Tôi không bao giờ từ chối diu đất hậu bối, điều kiện tiên quyết là bọn họ có lòng, có tinh thần và trách nhiệm này không. Bây giờ tôi thấy... mấy thứ này cậu đều có."

Trang Chính Thanh không nói.

"Nhưng tôi không nghĩ là cậu có thể thành công."

Trang Chính Thanh cau mày, bỗng dưng đứng lên.

Trình Dĩ Hàn quay đầu lại nhìn hắn: "Cậu đừng kích động, tôi không phải là nói cậu không thể trở thành một người diễn viên tốt, tôi muốn nói... cái người mà cậu muốn tranh thủ kia, không như cậu mong muốn. Nhưng đây chỉ là suy đoán của tôi thôi, cậu có thể xem như lời gió thổi bên tai." Hắn đem chén trà đưa cho thiếu niên lại hỏi: "Có mang kịch bản đến không?"

Trang Chính Thanh gật đầu.

Trình Dĩ Hàn nói: "Đưa tôi nhìn một chút."

Trang Chính Thanh đưa cho hắn, nhìn hắn cầm lấy, bỗng nhiên nói: "Dù sao người thắng vẫn là tôi."

Trình Dĩ Hàn trừng mắt nhìn lên, bật cười, lắc đầu: "Không phải cậu thắng tôi, mà là tôi thua bởi..." Nhớ tới A Yên, hắn cũng không biết nói cái gì cho phải, thở dài: "Thôi, không nói những thứ này."

Cô gái kia... sẽ không vì bất kỳ người nào dừng lại.

A Yên không giống hắn, bởi vì tự do, bởi vì rất nhiều hiện thực cân nhắc cùng suy tính, lựa chọn chủ nghĩa không kết hôn, lựa chọn độc thân.

Cô là người hoàn toàn vì chính mình.

Thế giới của cô, chỉ chứa được một người là cô.

Phạm trần tục thế lại nhiều hỗn loạn, cuối cùng cũng không có quan hệ gì với cô.

*

Năm năm.

A Yên thành công là nằm trong dự liệu của tất cả mọi người -- khách quen của quốc tế điện ảnh tiết, hai cái ảnh hậu vinh dự trên người, không thể nghĩ ngờ đời này cô là diễn viên đáng chú ý bên trong đồng lứa.

Cô và Trình Dĩ Hàn hai lần hợp tác, hai lần giao ra đáp án bài thi hoàn mỹ, trở thành một trong những đôi tình nhân màn ảnh được mọi người yêu thích nhất, lại bởi vì hai người diễn thực sự xuất sắc, thậm chí rất nhiều người xem nhập diễn quá sâu, luôn thích suy đoán ám muội giữa bọn họ.

Nhưng A Yên vẫn luôn độc thân.

Năm năm qua, thật sự làm người ta kinh ngạc nhất, không gì bằng người đã từng có tên gọi nạt phiến vương ngày xưa tiểu thị tui Trang Chính Thanh, từ sau khi người đại diện cùng đoàn đội thay máu, sửa đi con đường khác hoàn toàn, không nhận đóng phim thương mại hái nhanh ra tiền, mà thấp điệu đóng phim, kỹ thuật diễn tăng lên rõ như ban ngày.

Năm năm sau, hắn giành được chiến thắng trong liên hoan phim hạng nặng trong nước, nhận được danh hiệu ảnh đế đầu tiên trong đời.

Lễ trao giải ngày ấy, A Yên cũng không ở hiện trường, mà là ở trong nhà Trình Dĩ nói chuyện công việc, TV trong phòng khách đang mở, đúng là lúc Trang Chính Thanh phát biểu cảm tưởng giành giải thưởng.

Thiếu niên không còn bộ dáng thanh tú ngây ngô như lúc trước nữa, nhưng ngũ quan vẫn tinh xảo không thể soi mói như trước, khí chất cả người vững vàng, sáng sủa hơn rất nhiều, không còn chút hơi thở âm u.

"Năm năm trước, tôi phát một cái Weibo... tôi sẽ thật cố gắng."

"Câu nói này là nói cho chính tôi nghe, nói cho fans của tôi nghe, cũng là nói cho một người nghe."

"Tôi thích cô ấy rất lâu... Lâu lắm lâu lắm rồi."

"Ngày hôm nay, tôi rốt cục có thể đứng ở chỗ này..."

A Yên cầm lấy điều khiển từ xa, chuyển một kênh khác.

Trình Dĩ Hàn nhìn cô một cái, theo tầm mắt của cô, nhìn về phía màn hình TV... Là một chương trình làm đẹp báo cáo về một loại mỹ phẩm dưỡng da, không quá sớm không muộn, vừa vặn bắt đầu phát tin.

Cô nắm chặt thời gian đổi kênh.

Trình Dĩ Hàn bật cười, tập mãi thành quen.

A Yên hỏi: "Không đề ý chứ? Lễ trao giải sẽ có chiếu lại, anh lên mạng xem cũng có thể tìm thấy."

Trình Dĩ Hàn thần nhiên nói: "Tôi có nghe hay không cũng không có gì -- còn em?" Hắn nhú mày, nhìn cô gái: "Không muốn biết cậu ấy nói gì sao?"

A Yên trả lời: "Không cần thiết, cùng nói chuyện công việc xong, tối nay tôi sẽ đi."

Trình Dĩ Hàn nhìn mi: "Xuất ngoại?"

A Yên nói: "Anh có thể cho là như thế."

Trình Dĩ Hàn hỏi: "Đi rất lâu sao?"

A Yên nói: "So với rất lâu càng lâu."

Trình Dĩ Hàn cười, âm giọng chế nhạo: "Lâm tiểu thư, mấy năm nay diễn mấy bộ phim văn nghệ, em nói chuyện cũng càng ngày càng văn nghệ rồi."

A Yên cũng nở nụ cười, không nói gì.

Trình Dĩ Hàn lại hỏi: "Tiểu Thanh biết không?"

A Yên bình thản nói: "Không biết... Dù sao tôi thông báo qua anh, chờ hấn leo lên đỉnh cao, tôi cũng phi thẳng."

Trình Dĩ Hàn nghe không hiểu, đang muốn hỏi rõ ràng, chợt thấy A Yên quay đầu lại, không hề chớp mắt nhìn thẳng hấn. Hấn giật mình, bật thốt lên nói: "Xảy ra chuyện gì?"

A Yên nói: "Thời gian quảng cáo."

Trình Dĩ Hàn nhìn màn ảnh TV, lắc đầu một cái.

Ánh mắt A Yên rơi vào trên mặt hấn, nhìn một hồi, thờ dãi: "Thầy Trình, không ai nói với anh, tên của anh lấy không tốt lắm sao? Trình Dĩ Hàn, thành tiếc nuôi."

Trình Dĩ Hàn vẻ mặt hồ hững, không để ý lắm: "Người một đời, đều sẽ có một chút tiếc nuôi, ai cũng chạy không thoát." Hấn giờ lên mí mắt, giống như tùy ý hỏi: "Lâm tiểu thư... Có sao?"

A Yên suy nghĩ một chút, cúi đầu, nhìn lá trà trôi nổi trong chén, ngửi khí xa xăm: "Hình như là có..." Cô đón nhận ánh mắt thăm dò của hấn, cười khẽ, nhún mày: "Nhưng không quan hệ tới tình yêu."

Cô thấy ánh mắt đối phương chợt lóe mất mát, cầm chén trà lên, hững hờ uống một ngụm.

Một đời dài đằng đặc, mấy vạn năm năm tháng, có tiếc nuôi sao?

Dường như là có.

Đợi đến khi tất cả kết thúc, ân oán nợ cũ thanh toán toàn bộ, nàng muốn tới trước mộ phần mẫu thân nhìn xem... đã nhiều năm như vậy, có mấy lời, khi mẫu thân còn sống không thể ở mở miệng ra nói, bây giờ đối với một tấm bia đá lạnh như băng, thì có ý nghĩa gì?

Còn có sự phụ của nàng, Tây Thiên bụng phê tai to mặt lớn Đại hòa thượng, trước khi nàng rời khỏi sư môn, nàng nói sẽ tìm được thanh tửu tốt nhất nhân gian, vụng trộm mang tới cho hấn vừa ngủ vừa nghe, cho đã nghiền, cũng không thể thực hiện... nàng không có khả năng trở lại sư môn, năm đó Thiên Hô tộc đại chiến với Tiên Minh giới, trước trận chiến, trước khi đại khai sát giới, nàng hướng về phía tây dập đầu ba cái, tự tay bóp vỡ nát tín vật sư môn, từ đây cùng Tây Thiên không còn nửa điểm liên can.

Tam giới không dung, Thần Phật cộng tru.

Đời này, liền như vậy.

Quảng cáo trong TV kết thúc, lại tiếp tục chương trình làm đẹp bảo dưỡng.

A Yên cong lên khoe môi, cười giễu cợt, nhìn màn hình TV, xem say sưa ngon lành.

*

Trang Chính Thanh trong lễ trao giải trước mặt công chúng thổ lộ.

Quần chúng ăn dưa bô còn chưa kịp tiêu hóa tin tức này, hot search và đề tài tìm kiếm đứng đầu lại bị một quả bom nặng ký khác rót xuống: Lâm Yên mất tích.

Ròng rã một tuần không thấy tăm hơi, chị Thanh người đại diện không thể không báo cảnh sát, có thể bận rộn trong vài ngày, nhưng vẫn không tìm thấy người, manh mối duy nhất có thể nói là vô lý mà buồn cười.

Trước khi Lâm Yên mất tích, làm hai chuyện cuối cùng.

Thứ nhất, cô viết một tờ di chúc, cha mẹ đã mất, tài sản một nửa để lại cho chị Thanh, một nửa để lại cho di Vương, còn có một chút nhỏ để lại cho người luôn cẩn thận chỉnh sửa bình luận, Tiểu Triệu.

Thứ hai, cô chụp một bộ sưu tập bơi lội mới nhất, kí gửi cho hội trưởng Fan club Chu Tuấn Bắc, mở ra trang thứ nhất, trên trang giấy trắng viết một hàng chữ nhỏ.

.... một món quà cuối cùng, gửi cho mọi người trong Fan club.

Chu Tuấn Bắc khóc lóc nức nở rất nhiều, kiên cường leo lên Weibo, khích động phát ra một động thái.

"Cút mẹ mày đi Trang Chính Thanh, không có chuyện gì thò mẹ mày lộ, bây giờ thì tốt lắm, chị Yên của bọn tao bị mày dọa trực tiếp biến mất! Mẹ nó mày bồi thường tổn thất của bọn tao thế nào?! Ông đây anti mày cả đời!!

*

Hai năm sau.

Nội thành nhà hát lớn nào đó.

Ngày hôm nay không có sắp xếp biểu diễn, bên trong rạp hát không có ai, chỉ có bảo vệ cửa còn phải đi làm. Bốn giờ chiều, hần lấy điện thoại di động ra, chuẩn bị gọi điện thoại, vừa ngẩng đầu, bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân, có thanh niên trực tiếp đi về hướng đại sảnh.

"Tiên sinh." Hần gọi lại người kia: "Ngày hôm nay không có -- "

Thanh niên lấy kính râm xuống, khẽ mỉm cười: "Tôi biết, tôi tới xem một chút, đợi lát nữa sẽ đi."

Bảo vệ cửa sừng sốt: "Trang, Trang -- ""

Thanh niên giơ lên một ngón tay thon dài, đặt trên môi: "Xuyt." Hần vừa cười, vừa rất tự nhiên lấy bút máy từ trong túi ra, nói: "Tôi ký tên cho anh, không cần làm lộ ra."

Bảo vệ cửa vội vàng gật đầu: "Được được được."

Trang Chính Thanh ký tên xong, buông tay xuống.

Bảo vệ cửa cùng hần bắt chuyện: "Tôi hôm nay thực sự là gặp may rồi, buổi chiều gặp cậu, buổi sáng... Hắc, cậu nhất định không đoán được, buổi sáng cũng có người đến đây, rõ ràng hôm nay không hề có biểu diễn."

Trang Chính Thanh lạnh nhạt nói: "Trình Di Hần."

Bảo vệ cửa ngây người: "Sao cậu biết? Sau khi hần tránh bóng đèn đều định cư ở nước ngoài, một thời gian dài không trở về, đột nhiên nhìn thấy hần, tôi thật sự sợ hết hồn."

Trang Chính Thanh không có nhiều lời, đối với hần gật đầu, hai tay bỏ vào trong túi quần, đi vào trong.

Xuyên qua đại sảnh trống trải, xuyên qua hành lang.

Toàn bộ nhà hát lớn, chỉ có tiếng bước chân vang vọng của hần, âm thanh trống rỗng tịch liêu, giống như đi qua ký ức.

Theo cầu thang đi xuống.

Hàng thứ nhất, vị trí ngoài cùng bên trái.

Ngày hôm nay cũng không phải ngày lễ đặc biệt gì, chính là ngày thử vai nữ chính 《 Thiên 》 rất nhiều năm trước.

Trang Chính Thanh ngồi xuống, bốn phía không có mở đèn, hần ẩn thân với trong bóng tối, mặt không cảm xúc mà nhìn sân khấu ngay phía trước.

Nhắm mắt lại, năm ấy mới gặp gỡ, rõ ràng trước mắt.

Cô gái kia từ trên sân khấu chậm rãi đi xuống, đứng trước mặt hần, cứ không nói đạo lý như thế mà xông vào cuộc đời hần, mang đến niềm vui và hạnh phúc mà hần chưa từng trải qua trước đây, cũng mang đến chấp niệm vĩnh cửu mà hần không bao giờ đi ra được.

"Tiên sinh, ngài ăn mặc đặc biệt như vậy, vừa nhìn thì biết rất thích hợp làm bối cảnh diễn, nào lại đây, sẽ không trì hoãn thời gian của ngài quá lâu."

Cô chính là nói như vậy, mặt mày tươi cười.

Đáng tiếc, trên sân khấu ngắn ngủi mấy phút, cuối cùng làm lỡ hần một đời.

Nói như vậy, giống như cũng không đúng.

Nếu như không có người kia, cuộc đời của hần cũng là âm đạm, cuối cùng có một ngày, hần sẽ không chịu được áp lực, tự kết thúc tính mạng của chính

mình, mà có cô... Đồi lại được thành công trong sự nghiệp của hần.

Hần rốt cục thoát khỏi khống chế của fan và khó khăn từ người đại diện công ty, hần tự do.

"Cậu vì chính mình cố gắng, tôi sẽ không vì cuộc đời của cậu chịu trách nhiệm."

"Con người lúc còn sống, cá cùng và gấu không thể có cả hai, sống quyết đoán, cậu sẽ vui vẻ rất nhiều."

Khi còn sống cô đều rất quyết đoán, ngay cả rời đi cũng là đột nhiên như vậy.

Trang Chính Thanh cúi đầu, cười khổ một tiếng, tiếng nói khàn khàn: "Chị." Hần nhẹ nhàng gọi một lần, khi gọi ra hai chữ này (Tiếng trung: tỷ tỷ), trong lòng có một sự dịu dàng đã mất từ lâu: "Tôi sống rất tốt."

Trả lời lại hần chỉ có im lặng mãi mãi.

Hần than một tiếng, vành mắt ửng đỏ: "Tôi sống tốt như vậy, nhưng tôi..." Hần cắn chặt răng, nói mỗi một chữ, đều cảm thấy đau đớn: "Nhưng tôi, vẫn nhớ chị."

Thật lâu trước đây, khi người kia mới vừa mất tích, hần gần như nổi điên đi tìm Trình Di Hần, bởi vì lễ trao giải đêm đó, hần ở cùng với A Yên.

Hần ép hỏi Trình Di Hần, A Yên đến cùng đã nói cái gì.

Đối phương trả lời thế nào?

"Cô ấy nói mình phải đi, sẽ đi rất lâu... So với rất lâu càng lâu."

So với rất lâu càng lâu.

Đó chính là, mãi mãi.

Đến bây giờ, sống chết không gặp.

*

Ma giới.

Cấm điện Mạn Đà La Cung.

Nửa gương mặt A Yên đã khôi phục hào quang ngày xưa, chỉ còn dư lại mặt trái tối gần lỗ tai một bên chưa khôi phục, da thịt hở ra, lộ ra xương trắng âm u bên trong.

Nửa gương mặt xinh đẹp như hoa đào, nửa gương mặt mỹ nữ xương khô.

Nhưng nàng không để ý, soi gương thường thức nửa ngày, hài lòng than thở một tiếng.

Lão Cổ Đồng cũng nhìn chằm chằm xem nàng.

Nửa gương mặt kia... Quả thật mỹ đến Thiên Thượng Địa Hạ tuyệt vô cận hữu*, thật sự gánh được danh hiệu yêu cơ khuynh quốc, chỉ không biết chờ cả gương mặt đều khôi phục, đến cuối cùng sẽ có loại phong thái nào. (trên trời dưới đất có một không hai)

Kí chủ từng nói, nàng năm đó được mệnh danh Thiên Thượng Địa Hạ, không có sinh vật giống đực nào không thể câu được, thì ra, thực sự không phải thuận miệng khoác lác.

A Yên thường thức đủ rồi, cầm gương Cổ Đồng lên, đang chuẩn bị nói chuyện, bỗng nhiên dừng lại.

Giữa không trung, vang lên một đạo tiếng nói u oán: "Tỷ tỷ," Không nhận được đáp lại, giọng nói này thờ dài: "Tỷ tỷ, muội biết tỷ nghe được... muội đã là thê tử của Thái tử Trường Lưu."

Lão Cổ Đồng nhủ mảy, nhỏ giọng hỏi: "Không phải nói là thiệp thất sao?"

A Yên không có trả lời.

Giọng nói kia tiếp tục nói: "Tỷ tỷ... Tỷ, tỷ cũng ở lại đi, được không? Hậu cung của Thái tử Trường Ly xưa nay vô chủ, bên trong Mạn Đà La Cung không có một người hậu phi, tỷ là nữ nhân duy nhất hần dung nạp." Nàng dừng một lát, dè dặt cẩn thận nói: "Nếu như hai tỷ muội chúng ta cùng gả cho Thái tử Ma giới, cũng có người bầu bạn, thế gian muội cũng chỉ còn một người thân là tỷ, tỷ cũng chỉ có một người muội muội là muội."

Vẫn không có đáp lại.

Người kia bỗng nhiên cúi đầu bật khóc nức nở: "Tỷ tỷ, tỷ thật sự muốn mặc kệ muội sao? Tỷ ở lại đi, tỷ có thể đi chỗ nào đây? Tam giới không dung, Thần Phật cộng trụ, chỉ có ở lại Mạn Đà La Cung, tỷ mới an toàn, chỉ có Trường Ly Thái tử có năng lực bảo vệ tỷ... Muội biết tỷ muốn trở lại Thiên Hồ tộc, giết... giết hán, nhưng hán sắp chết già, không cần tỷ động thủ hán cũng không sống được mấy năm, nếu tỷ thật sự giết hán, Thượng Thần của Chúng Thần Đình sẽ bỏ qua cho tỷ sao? Hán tốt xấu gì cũng là Đại trưởng lão Thiên Hồ tộc!"

"Tỷ tỷ..." Khóc một lúc, người kia thấp giọng cầu khẩn nói: "Tỷ gả cho Trường Ly Thái tử đi, đây là kết quả tốt nhất của tỷ... Hán thân phận tôn quý, lại là Tam giới cao thủ số một số hai, Ma giới thậm chí bên trong Tam giới còn có vô số nữ nhân ái mộ hán, hán ai cũng không cần, Ma hậu nói... Nói nếu như là tỷ mà nói, nàng sẽ đồng ý."

A Yên nhủ mảy, hiện lên mấy phần không kiên nhẫn, ngón tay hơi cử động, chợt nghe đạo tiếng nói kêu "A" một tiếng, sau đó liền yên tĩnh lại.

Lão Cổ Đồng sợ hãi nói: "Người đem nàng làm gì rồi?"

A Yên nói: "Cách không điểm á huyết, phiền chết rồi." Nàng lau vết son trên môi, hững hờ nói: "Từ nhỏ đã đông dài, gả cho người càng lái nhai."

Lão Cổ Đồng: "... "

A Yên đứng lên: "Được rồi, mở ra thế giới tiếp theo đi."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 7 - Chương 75: Phần 7 : Tiệp Thiếp Vương Phủ - Tiệp thiếp vương phủ (1)

Editor: Slinh

Beta: Cà ri + lyly

Tiên đế băng hà, cả nước cùng buồn bã.

Đại Hạ quốc, trong vòng ba tháng không được tổ chức lễ thành thân, không được khai chiêng gõ trống, không được rêu rao khắp nơi. Vào ban đêm, ngoại trừ lệnh cấm đi lại tự do, dân chúng cũng không được trăng trợn mở tiệc mời khách, không được ồn ào.

Đây là lời vàng ý ngọc của Nhiếp Chính vương Nam Cung Dạ.

Đêm nay, màn đêm đen kịt.

Phủ Nhiếp Chính Vương ca múa mừng cảnh thái bình, tiếng đàn sáo du dương không dứt truyền cả con phố dài.

Cảnh tượng này, rất dễ khiến cho người ta nhớ đến một câu.

...Chỉ cho quan châu đốt lửa, không cho dân chúng thấp đèn.

Trong chính sảnh đẹp đẽ của Vương phủ, hơn mười vũ cơ mỹ mạo y phục nửa kín nửa hở đang nhẹ nhàng nhảy múa, váy dài bông bênh, năm màu tơ lụa tung bay, nữ tử mỹ nhân như tơ, bày ra tư thái mỹ hoặc với nam tử một thân y phục màu đen ngồi ghế chủ tọa.

Cầm bảo hắc Long thêu kim tuyết, dung mạo tuấn mỹ tựa thiên nhân, mày kiếm mắt sáng, từng cử động đều toát ra khí thế bề ngỗ thiên hạ.

Hắn là Nhiếp Chính Vương Nam Cung Dạ của Đại Hạ quốc, cũng là nam nhân tôn quý nhất trên đời.

Đương kim thiên tử Cao Hoài Tú ở trong bữa tiệc, cũng chỉ có thể ngồi phía dưới bên tay phải hắn.

Mà ở bên cạnh hắn, chính là muội muội ruột của Cao Hoài Tú, Lang Gia trưởng công chúa, Cao Sương Sương.

Chính sảnh to như vậy, vàng son lộng lẫy, ánh sáng xung quanh phát ra từ nghìn ngọn nến, sáng chói như ban ngày.

Chủ trì yến hội chỉ có ba người họ, trong bữa tiệc không có người nói chuyện, không ai mời rượu, bầu không khí ngưng trọng quý dị, đôi mắt đẹp của Cao Sương Sương rung rung, ai oán mà thê lương, thỉnh thoảng liếc nhìn huyền y Nhiếp Chính Vương.

Biểu cảm của thiên tử Cao Hoài Tú lạnh nhạt, đơn thuần uống rượu, không nói gì, cũng không nhìn bất kỳ kẻ nào.

Thời gian chậm chạp trôi qua như nước nhỏ giọt.

Bên trái cửa ra vào, có năm sáu nữ tử xinh đẹp như nhuộm đang quỳ, tất cả đều cúi đầu, không nói một câu, thỉnh thoảng lại bị bóng dáng các vũ cơ che khuất.

A Yên là một trong số họ.

Nàng xuất thân là nô lệ, thuở nhỏ cha mẹ đều mất sớm, không có nơi nương tựa, nàng còn không biết cha mẹ mình là ai, quê hương mình nơi nào, càng không biết họ của mình là gì. "A Yên" là do mẹ mình nàng thấy nàng có vài phần sắc đẹp nên đặt cho. Cũng chính nhờ chút sắc đẹp này mang đến cho nàng một cơ hội.

Năm đó, Nam Cung Dạ còn chưa lập được nhiều chiến công, chưa được phong Vương gia khác họ, lưu lạc khắp thiên hạ... Hắn chỉ là một thiếu niên mang theo huyết hải thâm cừu, ngẫu nhiên đi qua một con phố sầm uất, trông thấy A Yên yêu kiều đang sợ hãi quỳ ở một bên, nổi hứng mua nàng.

Chẳng qua là thuận miệng nói một câu, lại khiến số phận nàng hoàn toàn thay đổi.

Gió có chút lớn, vài cánh hoa hạnh rơi xuống, lưu lại trên mái tóc đen dài của thiếu niên, sắc mặt hắn lạnh như băng, mắt phượng hẹp dài tịch mịch như suối cổ ngàn năm, nhìn khuôn mặt thị nữ mình vừa mua, thấy thiếu nữ gầy yếu kia rơi nước mắt, liền lạnh lùng nói: "Người khóc cái gì? Đi theo ta tốt hơn so với làm nha hoàn cho mấy nhà giàu có đó."

A Yên nhanh chóng lau nước mắt, lắc đầu: "Ta... Ta quá hạnh phúc."

Nam Cung Dạ hừ lạnh một tiếng, quay người bước đi.

Nàng là nữ nhân đầu tiên của hắn.

Khi đó hắn còn là một vị công tử quyền quý phóng khoáng. Hoàng Đế bất nhân, tin lời gièm pha của gian thần, chém đầu cả già trẻ nhà hắn, may mà một người nô bộc trung thành ôm hắn chạy trốn khỏi Nam Cung phủ xác chết chất đầy như núi, cứu hắn một mạng.

Nam Cung Dạ thề, một ngày nào đó, hắn sẽ đòi lại món nợ máu này từ Hoàng Đế, từ hoàng gia.

Vì vậy, hắn giấu họ giấu tên vào quân doanh, nhiều lần lập kỳ công, từng bước một trèo lên trên đỉnh cao, từ Tướng quân, Hầu gia đến Vương gia khác họ quyền khuynh thiên hạ... Rốt cuộc, vài ngày trước, trước mắt vị vua bù nhìn Cao Hoài Tử và Lang Gia trưởng công chúa, chính tay hắn đảm phụ hoàng của bọn họ, tiền đề của Đại Hạ.

A Yên không hiểu quyền mưu mâu thuẫn.

Địa vị Nam Cung Dạ càng cao, thân phận càng tôn quý, trong phủ nữ nhân cũng ngày càng nhiều. Nàng từ tiểu thiếp duy nhất của hắn, trở thành một trong hậu viện đông đảo, cuối cùng đã thành tiện thiếp trong vương phủ, một năm cũng khó được nhìn thấy hắn một lần.

A Yên có chút đau đớn, nhưng chỉ là đau đớn mà thôi.

Người giống như công tử, sớm muộn gì cũng trở nên nổi bật, đứng ở đỉnh núi ngạo thị quần chúng, hắn không thể chỉ có một nữ nhân là nàng.. Nàng không xứng.

Nàng hèn mọn như vậy, giống như hạt bụi dưới nền đất, còn hắn? Hắn là Nhiếp Chính Vương của Đại Hạ, đứng đầu thiên hạ, văn võ bá quan và các nước chư hầu phải quỳ gối trước hắn.

Nam tử hán đại trượng phu, tam thê tứ thiếp mới lộ ra bản chất anh hùng, hướng chỉ là Nhiếp Chính Vương quyền cao chức trọng.

A Yên không muốn quan tâm nữa.

Chỉ cần tình cờ nhìn thấy hắn là tốt lắm rồi, thỉnh thoảng hắn đến hậu viện, đi vào phòng của nữ nhân khác, nàng đứng ở cửa ra vào, nhìn bóng lưng xa xôi của hắn, lòng vừa chua xót vừa hạnh phúc.

Như vậy là đủ rồi.

Nàng không dám có yêu cầu xa vời.

Nhưng mà, công tử thích một người, là nữ thi của kẻ thù hắn.

Cao Sương Sương bị trúng độc Tơ Ngọc, ba ngày không thể không hoan ái. Nam Cung Dạ hận nàng, nhưng cũng yêu nàng, từ khi tiền đề chưa bằng hà, hắn liền tìm danh y khắp thiên hạ, muốn lấy được cách giải độc.

Hắn cần một người để thí nghiệm thuốc.

Ngày đó, Cao Sương Sương ở Vương phủ, A Yên bị gọi đến hầu hạ nàng, đúng lúc nàng ta và Nam Cung Dạ đang cãi vã, đôi mắt Cao Sương Sương đỏ ửng, nức nở: "... Ta không hề phát sinh chuyện gì với Lan Lăng Quân, tuy ta ở chung với hắn mấy tháng, nhưng hắn là chính nhân quân tử, không

giống như người... Mà người có tư cách gì chất vấn ta?" Nàng ta thoáng nhìn A Yên đang cúi đầu đứng một bên: "Trong phủ người cơ thiếp vô số, ta tính là cái gì chứ?"

Nam Cung Dạ nhú mày: "Cơ thiếp?" Ánh mắt rơi xuống người A Yên, một lát sau mới nhớ ra nàng là ai, vì vậy hần khẽ cười, vẫy tay với A Yên: "Tới đây."

Trong lòng A Yên vô cùng khản trương, nhưng vẫn chậm rãi đi về phía hần.

Một tay Nam Cung Dạ túm lấy nàng, nắm tay của nàng, dùng sức nắm chặt, lập tức gân cốt gãy đoạn.

A Yên đau đớn kêu một tiếng, ngất đi.

Nam Cung Dạ không thèm nhìn nữ nhân đang té trên mặt đất, nói với Cao Sương Sương đang sùng sốt: "Chỉ là nô tỳ mà thôi. Nếu như nàng không thích, giết hết cũng không sao."

Môi Cao Sương Sương run run: "Người.. sao người có thể tàn nhẫn như thế?"

A Yên thở dài, ngẩng đầu, ánh mắt xuyên qua ống tay áo của vũ cơ, rơi vào nam nhân ở ghế chủ tọa, khoé môi xuất hiện nụ cười đắng chát.

Nàng sờ lên cổ tay phải... Cái tay này, phé rồi.

Công tử nói cũng đúng, nàng chỉ là một nô tỳ mà thôi, ti tiện như vậy, giết đi cũng không sao cả, sẽ không có ai quan tâm, sinh mệnh mỏng manh như ngọn đèn, tịch mạch cô đơn.

Nhưng hần không giết nàng.

Sau khi phé đi một bàn tay của nàng, Nam Cung Dạ nhớ tới tác dụng khác của nàng.

Hần cho nàng ăn độc Tư Ngọc mà Cao Sương Sương trúng, sau đó, thí nghiệm thuốc giải trên người nàng, mục đích tìm ra một phương thuốc hiệu quả, sau khi bảo đảm an toàn mới cho Cao Sương Sương dùng.

Những thuốc kia tác dụng vô cùng kỳ quái.

Đôi khi, người nàng giống như bị lửa đốt, lại có khi giống như cả người ngâm trong nước đá.

Đôi khi đau đến tê tâm liệt phế, lại có khi nửa người tê liệt, không thể động đậy.

Càng nhiều khi sau khi ăn "Giải độc", nàng không chỉ nôn đến bất tỉnh nhân sự, mà còn nôn ra máu, vô cùng đau đớn.

Trong vòng ba ngày độc của nàng phát tác, Nam Cung Dạ sẽ để thị vệ giải độc cho nàng, cho đến khi tìm được giải độc thích hợp.

Thân thể của nàng không sạch sẽ rồi.

Chống đỡ thân thể còn chút hơi tàn này, chỉ vì muốn thay hần làm chút chuyện.

Nếu như hần yêu Cao Sương Sương, nàng liền kiên trì thử giải độc... Cuối cùng, ngày mà thí nghiệm thuốc thành công đó, Nam Cung Dạ cũng lộ ra chút tươi cười với nàng.

Như vậy là đủ rồi.

Sinh ra là nô, thân phận ti tiện, mạng của nàng không đáng giá, có thể nhìn thấy nụ cười của hần, cuộc đời này coi như mãn nguyện, có thể an tâm nhắm mắt nơi cửu tuyền.

Nàng vì hần nên mới sống, cuối cùng chết vì hần, coi như cũng tận tâm trung thành.

Chỉ là, trước khi tự sát, đột nhiên nàng và một số tiện thiếp khác bị gọi tới Ngọc Yến sảnh, quỳ ở chỗ này, nhìn ca múa.

Nam Cung Dạ chưa từng liếc mắt nhìn các nàng.

Trong lòng A Yên thấp thòm, quay đầu, nhìn thấy thân thể A Nguyệt hơi run rẩy, nàng nhẹ giọng hỏi: "Sao vậy?"

Năm ngoái A Nguyệt mới vào phủ, tuổi còn nhỏ, giọng nói cũng run rẩy: "....Sợ hãi."

Đều nói Vương gia thô bạo tàn khốc, lãnh huyết vô tình, không biết đêm nay lại định làm gì... Hải cốt tiên đế chưa lạnh, hần không cho phép dân chúng mờ tiệc, lại ăn chơi đàng điếm trong phủ, gọi bọn họ tới đây, nhất định không có ý tốt.

A Yên vỗ vỗ tay nàng để trấn an.

Phía trước, Nam Cung Dạ hơi nheo mắt, giống như say, nhìn những vũ cơ xinh đẹp kia, mỗi hân hơi cong lên đầy tà khí. Sau đó, hân phất tay, cất giọng nói: "Tất cả lui ra -- Người đâu, mang Lan Lăng Quân lên đây."

Về mặt Cao Suong Suong đại biến, vốn là đã tái nhợt lại càng trắng bệch hơn: "Nam Cung Dạ! Ngươi đã đồng ý với ta, ngươi sẽ bỏ qua cho hân... Ta với hân không hề có gì cả! Tại sao ngươi không tin ta? Ngươi đã báo thù thành công, ngươi giết hại phụ hoàng, ngươi nhục nhã ta và hoàng huynh, ngươi còn muốn gì nữa? Tha cho Lăng Lan Quân đi, coi như ta van xin ngươi... Năm đó ở Quang Minh Tự, ta chỉ có duyên gặp gỡ hân vài lần --"

Nam Cung Dạ cười lạnh: "Lúc ấy nàng thân trúng độc Tơ Ngọc, trong vòng ba ngày không thể không hoan ái, nàng lại có thể ở trong chùa cùng hân vài tháng, nàng nói cho ta biết, hai người không phát sinh chuyện gì sao?" Hân châm chọc nói: "Đừng nói là bốn vương, hỏi hoàng huynh tốt của nàng một chút, hỏi xem hân sẽ tin sao?"

Thân thể Cao Suong Suong khẽ run, cảm thấy vô cùng nhục nhã, không dám nhìn thẳng huynh trưởng, cắn răng nói: "Ngươi, ngươi vô si!"

Giữa hai hàng lông mày của Nam Cung Dạ hiện lên vẻ lạnh lùng, chỉ nói: "Bốn vương đã sớm nói, nam nhân chỉ cần chạm qua một ngón tay của nàng, ta sẽ khiến bọn họ sống không bằng chết."

Cao Suong Suong nắm chặt bàn tay nhỏ bé, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, bởi vì tức giận và sợ hãi, vẻ mặt ảm đạm bỗng trở nên ửng đỏ, như hoa đào ngày xuân.

Trong nháy mắt Nam Cung Dạ thất thần, một lát sau mới dời ánh mắt.

Đám vũ cơ hành lễ với chủ tọa một cái, nhao nhao lui ra ngoài, không lâu sau, thị vệ áp giải một nam nhân trẻ tuổi tuấn lãng đến -- tăng bào màu xám trên người hân vừa cũ kỹ vừa dơ bẩn, rách rưới, mơ hồ có thể nhìn thấy phần lưng và lồng ngực chằng chịt vết roi roi dọa người.

Tuy vậy hân không hề lộ vẻ hoảng sợ, dung mạo tiêu tụy, nhưng khí chất lại ung dung lạnh nhạt.

Mẫu thân của hân là phi tử của tiên đế, trước khi vào cung đã sinh ra hân, thế nhưng một năm kia tiên đế cải trang vi hành, bày đặt ngàn vạn khuê nữ không cần, lại nhìn trúng quả phụ xinh đẹp đã có nhi tử.

Tiên đế cũng là người phúc hậu, trước khi hồi cung còn đặt tên cho đứa nhỏ kia là Lan Lăng Quân, đưa nó vào chùa của hoàng gia tu hành.

Vài năm sau, Cao Suong Suong tạm ở chùa hai tháng, quen biết hân.

Cao Suong Suong thấy Lan Lăng Quân chật vật như vậy, sau khi khiếp sợ qua đi, nước mắt dâng lên, oán hận trùng mắt với Nam Cung Dạ: "Ngươi... ngươi điên rồi! Năm đó là hân dùng nội công giúp ta áp chế độc trong người, ta với hân đều trong sạch! Sao ngươi có thể tra tấn hân? Ngươi cho rằng hiện tại ngươi có thể một tay che trời, muốn làm gì thì làm sao?!"

Nam Cung Dạ đáp: "Không sai, đúng là như vậy."

Cao Suong Suong cắn chặt môi, lập tức đứng dậy, ý muốn đỡ tăng nhân đang quỳ trên mặt đất.

Ngữ khí của Nam Cung Dạ lạnh lẽo: "Ngươi bước thêm một nước, bốn vương lập tức chặt một cánh tay của hân."

Thân thể Cao Suong Suong cứng đờ.

Nam Cung Dạ cười cười, nhìn đám thị thiếp im lặng trong một góc, từ từ nói: "Yên tâm, bốn vương sẽ không lấy đi tính mạng của hân. Nghe nói... Lan Lăng Quân khổ tu mấy năm tại chùa, hoàn toàn thanh tâm quả dục."

Lan Lăng Quân ngẩng mặt đầy vết bầm đen lên, nhìn hân một cái, nhỏ giọng niệm một câu gì đó, nhắm mắt lại, hai tay chấp trước ngực, lẩm bẩm.

Nam Cung Dạ chậm rãi nói: "Tốt nhất ngươi nên mở mắt ra. Bốn vương sẽ cho ngươi một cơ hội..." Hân chỉ nữ nhân trong góc: "Ta ban cho ngươi một nữ nhân, ngay tại chỗ này viên phòng -- đây là đám tiện thiếp trong phủ, cũng có chút tư sắc, ngươi muốn ai, tự mình chọn đi."

Cao Suong Suong trừng mắt: "Đây là ngươi cố ý làm nhục người khác, ngươi còn có nhân tính hay không?... ngươi điên rồi!"

Nam Cung Dạ đứng lên, đi đến bên cạnh người Lan Lăng Quân, thần nhiên nói: "Không chọn?" Đối phương vẫn như cũ chưa từng mở mắt, hân nở nụ cười: "Vậy ta thay ngươi làm chủ."

Trong góc, không chỉ có A Nguyệt, mà tất cả mọi người đều đang run rẩy.

Tất cả mọi người... Ngoại trừ A Yên.

Nàng rất bình tĩnh, thần sắc như thường, hô hấp đều đặn, cúi đầu, chậm rãi lê gối về phía trước, đến bên chân Nam Cung Dạ, nhìn mũi giày của hân, đập đầu vài cái, trán liên tiếp đập xuống mặt đất phát ra tiếng vang, khi ngừng đầu, cái trán trắng nõn như tuyết đã chảy máu.

Nam Cung Dạ nhíu mày: "Ngươi muốn gì?"

A Yên nâng mắt.

Đến cuối cuộc đời, rốt cuộc nàng có thể dung túng cho bản thân một lần, nhìn hấn trực diện như vậy, nhìn ngắm nam nhân nàng yêu cả đời.

Hắn là sự kiêu ngạo của nàng, bầu trời của nàng, phu quân của nàng.

Mà nàng... Cái gì cũng không phải, chẳng qua là một sinh mạng ti tiện không quan trọng thôi.

Dù như thế nào, coi như nàng đã ô uế, coi như nàng vừa đề tiện vừa hèn mọn, nàng cũng không thể, ngay trước mắt hấn để nam nhân khác đụng vào.

"Thiếp thân chúc Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế, cả đời bình an hạnh phúc."

Bình thường, khi nói chuyện với Nam Cung Dạ, nàng rất căng thẳng, cho nên sẽ nói lắp, hiếm khi được trôi chảy như hiện tại.

Ánh mắt của nàng dịu dàng, ngữ khí bình tĩnh: "Chúc Vương gia cầu được ước thấy, chúc Vương gia mọi sự như ý, quãng đời còn lại không bệnh tật tai ương."

Nam Cung Dạ lãnh đạm, cao ngạo nhìn nàng.

A Yên mỉm cười dịu dàng với hấn, rõ ràng chưa có sự cho phép của hấn, đã đứng lên, thấp giọng nói: "Thiếp thân đi trước một bước, Vương gia bảo trọng."

Nàng quay người, lao về phía bức tường.

*

Khi A Yên tiếp thu xong kí ức của nguyên chủ, đã vọt tới cạnh tường.

Nàng cố gắng dừng lại, muốn dùng cả hai tay chống vào bức tường, nhưng mới giờ tay lên mới biết là một tay đã phé rồi, căn bản là không dùng sức được, vì vậy không thể dừng lại, theo đà ngã trên mặt đất.

Nàng không để ý, sau khi ngồi một lúc, lại đứng lên, xoay người.

Thế giới này là một quyển tiểu thuyết máu chó ngược luyến tàn tâm vừa sâu vừa cay, mọi chi tiết được viết ra, đều để phục vụ sinh hoạt khiến người khác xấu hổ của nam nữ chính, bao gồm độc Tơ Ngọc gì đó, chuyện trong ba ngày không thể sống thiếu nam nhân gì đó, hiện tại chắc hẳn là tiến hành đến chuyện hành hạ nam phụ Lan Lăng Quân, sau khi hành hạ xong sẽ tiếp tục cốt truyện khiến người khác xấu hổ đó.

Nữ chính tên là Cao Sương Sương, đương nhiên nam chính là Nam Cung Dạ.

A Yên không quan tâm.

Tất cả mọi người đều nhìn nàng, mà nàng cũng đang quan sát những người khác -- trên mặt đất có một con lừa đầu trọc bị thương, cách đó không xa đang đứng là tên nam chính cầm thú mặc đồ đen, xa thêm chút nữa là tên thiên tử bù nhìn sống chết mặc bay Cao Hoài Tú.

Tổng cộng là ba nam nhân.

Tình huống trước mắt có chút rắc rối nhĩ.

Lão ngoan đồng không ở bên cạnh, tạm thời không biết đầu mới là manh mối nam chủ, khả năng lớn là Nam Cung Dạ, mà cũng có thể là người khác, bỏ qua cơ hội thì thật đáng tiếc... Hay là trước mắt cứ đối mặt với nhiệm vụ lăn giường khó khăn này, nếu như xui xẻo ngủ sai người, không sao, còn có thể đổi lại mục tiêu mà.

A Yên nhìn tên hoà thượng đang yên lặng niệm kinh, đưa ra quyết định.

Bên kia, Nam Cung Dạ mắt kiên nhẫn, giọng nói lạnh lùng: "Trước khi ta vắn gậy cổ ngươi... cho ngươi cơ hội giải thích trong ba câu."

A Yên nói với hấn: "Ta nhiệt tình muốn báo danh!"

Nam Cung Dạ nhướng mày: "Cái gì?"

A Yên khó hiểu nhìn hấn: "Không phải ngươi muốn chọn một nữ nhân để vũ nhục hấn sao? Ta nhiệt tình muốn báo danh đó." Chỉ vào tăng nhân vẫn đang niệm A di đà phật nói: "Ta, tiện thiếp, thân phận hèn mọn, có thể thoả mãn nguyện vọng nhục nhã hấn của ngươi. Vì vậy, chọn ta đi."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 7 - Chương 76: Tiệp thiếp vương phủ (2)

Editor: Slinh

Beta: Cà ri

Đám oanh yến trong sảnh, không ai dám hé nửa lời.

Mọi đôi mắt đều nhìn chăm chăm A Yên đang đứng giữa sảnh, mỗi người đều có biểu cảm khác nhau, đám thị thiếp quý trên mặt đất về mặt hoảng sợ, trong mắt A Nguyệt có chút lo lắng. Cao Sương Sương thì khiếp sợ và tức giận, Nam Cung Dạ lạnh lùng mang theo chút nguy hiểm thăm dò, Lan Lăng Quân hơi hé mắt rồi nhắm lại.

Duy nhất chỉ có thiên tử bù nhìn Cao Hoài Tú luôn bày ra vẻ sống chết mặc bây kia, nghe thấy lời nói của A Yên, môi khẽ nhếch rồi rất nhanh cũng tan biến. *(Cà ri: Hi hi, biết ai không?)*

Nam Cung Dạ nheo mắt, chậm rãi nói: "Người lặp lại lần nữa."

A Yên nhú mày, nhìn hắn: "Người bị điếc sao? Hay trí nhớ kém, chính người nói, giờ lại quên mất? Người nói, ta chọn cho người một nữ nhân, tại đây viên phòng -- mọi người ở đây cũng có thể làm chứng. Chuyện ta đứng ra bảo danh có gì sai sao?"

Nam Cung Dạ im lặng, ánh mắt sắc bén khoá trên người nàng.

A Yên nhìn sắc mặt của hắn, như có điều suy nghĩ nói: "Ồ... Đúng rồi, người nói, cho hân quyền lựa chọn." Nàng đi đến bên tảng nhân áo xám kia, hơi cúi người, gọi hắn: "Hoà thượng."

Lan Lăng Quân nhắm mắt không đáp, đôi môi khô nứt vì thiếu nước khẽ giật, lại niệm một câu A di đà Phật.

A Yên đi một vòng quanh hắn, trong ánh mắt quý dị đang quan sát của mọi người, quỳ xuống bên cạnh hắn, nghiêm mặt nói: "Hoà thượng, ta với người nói chuyện đạo lý chút nào, người xem, hiện tại người không thể tự bảo vệ mình, Phật tổ của người cũng không thể đến cứu người, mà hân lại khẳng định muốn người phá giới ở đây, ta là lựa chọn tốt nhất."

Lan Lăng Quân thờ ơ, mí mắt cũng không nhếch lên.

A Yên quan sát hắn, nói tiếp: "Ta quốc sắc thiên hương..." Chỗ này hiện tại không có gương, nàng cũng không biết dung nhan mình là cái dạng gì, chắc cũng không quá kém chỗ nào đi, dù hiện tại không quốc sắc thiên hương nhưng chắc chắn tương lai sẽ quốc sắc thiên hương: "... không đến mức bạc đãi người. Hơn nữa, người nhìn những người khác xem." Ánh mắt lướt qua đám thị thiếp đang run rẩy khóc sụt mướt, nghiêm túc nói: "Các nàng bị dọa đến mức hồn bay phách tán rồi, có thể hầu hạ người sao? Đến lúc đó cởi sạch quần áo, người không cứng nổi, không thể viên phòng, không phải người mất mặt nhất sao?"

Tại Lan Lăng Quân đỏ lên, mí mắt run rẩy.

Phía sau, ánh mắt của Nam Cung Dạ như thiêu đốt, giống như muốn đốt thủng người nàng.

Nhưng mà A Yên là người đã trải qua sóng to gió lớn, nên không bị hoàn cảnh này dọa sợ, nàng vẫn cố gắng giảng đạo lý với tảng nhân chạt vật: "Nếu người cứ khẳng định, đến lúc đó không được, không chừng Vương gia sẽ chê cười người, dù sao người cũng sẽ bị vũ nhục, đành phải chọn thôi. chọn ta đi, ta có kỹ thuật cao siêu, sẽ không khiến người khó xử."

Một thoáng im lặng.

Trán Lan Lăng Quân phủ một lớp mồ hôi mỏng.

A Yên nhìn hắn một lúc, thở dài, đứng lên: "Hoà thượng trên đời này đều mạnh miệng vậy sao?" Trở về trước mặt Nam Cung Dạ, bình tĩnh nói: "Vương gia, hoà thượng không chịu chọn, người thay hân chọn đi."

Bỗng nhiên Nam Cung Dạ nhếch môi, nhàn nhạt nói: "Chủ động như thế, người rất muốn cùng hân viên phòng sao?"

A Yên nhìn hắn, đáp: "Chỉ là giao hợp thôi, viên phòng gì chứ, có phải thành thân đâu mà. Vương gia, thực không dám giấu giếm, đây là ta thay người suy nghĩ."

Nam Cung Dạ nhú mày, hành vi của đối phương quá hoang đường, ngược lại hân trở nên tỉnh táo, có chút hứng thú: "Nói nghe chút."

A Yên bày ra vẻ mặt đứng đắn: "Người muốn vũ nhục hân, người muốn mua vui, không phải sao? Một nữ nhân khóc sụt mướt, một hoà thượng trần như nhộng đang tụng kinh, có cái gì đẹp sao? Người giao nhiệm vụ gian khổ này cho ta, ta đảm bảo, lát nữa người có thể thấy đáng về hoá cảm thú của hân." Nàng liếc nhìn Cao Sương Sương, cười khê: "Chính nhân quân tử và sắc quý, đôi khi chỉ cách nhau một lớp da. Huy đi hình tượng cao quý của hân trong lòng công chúa, Vương gia, đây không phải là điều người muốn sao?"

Cao Sương Sương đứng phắt dậy: "Người đừng động vào hân!"

A Yên quay người, nhìn cô công chúa yếu liễu đào tơ kia, hoà hào nói: "Công chúa, ngươi cũng muốn báo danh sao? Đừng hi vọng nữa, ngươi không tranh nổi ta đâu, ngươi thân phận cao quý, lại là người trong lòng của Vương gia, hấn sẽ không để ngươi đi vũ nhục tiểu hoà thượng đâu."

Cao Suồng Suồng tức giận: "Ngươi, ngươi -- "

A Yên thở dài một hơi: "Mà thôi, nếu thật sự ngươi muốn tranh, chúng ta chơi kéo búa bao đi, người nào thắng thì được vũ nhục tên hoà thượng kia, được không?... Ta còn nhiều việc lắm, đừng dài dòng nữa, mau lên."

Bộ ngực no đủ của Cao Suồng Suồng phập phồng, đôi mắt xinh đẹp tức giận lườm A Yên, môi hé mở như muốn nói gì đó. bỗng nhiên, vừa muốn nói chuyện, hai mắt trợn ngược, hôn mê bất tỉnh.

"Suồng Suồng?!" Nam Cung Dạ bước nhanh về phía trước, ôm Cao Suồng Suồng vào trong ngực, quay đầu lại trừng A Yên: "Người đâu, nhốt tiện nhân này vào kho cũi ở hậu viện, bốn vương muốn nàng chết đói!"

A Yên nhìn hấn ôm Cao Suồng Suồng, rời khỏi sảnh, nhún vai, đi theo thị vệ đến cửa chính, quay đầu lại -- đúng lúc mắt chạm mắt với Lan Lăng Quân.

Vậy mà hấn mở mắt rồi.

A Yên mỉm cười: "Hoà thượng, nếu có duyên lần sau ta lại đến vũ nhục ngươi."

Lan Lăng Quân lại nhắm nghiền hai mắt.

*

Trong kho chứa củi chỉ có một cái cửa sổ rất nhỏ, ánh trăng âm ỉm xuyên qua, im lặng chiếu lên mặt đất.

A Yên ngồi trên đống củi khô được xếp thành một đống nhỏ, trong lòng thầm tính toán kích thước của cửa sổ, sau đó nhìn về phía cánh cửa đóng chặt đằng kia. Cửa chính bị khoá rồi, bên ngoài chỉ có một gã thị vệ trông coi.

Thế giới trước xoát đầy độ hảo cảm, thế giới này thân thể khoẻ mạnh, tuy có chút yếu ớt, nhưng thể là đủ rồi.

Đêm nay, có thể dễ dàng chạy trốn.

Đột nhiên, phía cửa sổ truyền đến âm thanh nho nhỏ.

A Yên nhìn sang, một cái gương Cổ Đồng mọc ra cái chân nhỏ, đang gắng sức leo lên bệ cửa sổ, một lúc sau, mới dùng hết sức lực, may mắn đáp xuống đống củi khô.

Lão Cổ Đồng chạy đến bên người nàng: "Kí chủ, ta đến cứu ngươi đây."

A Yên không biết nên khóc hay cười: "Ta không phải là đợi ngươi đến cứu ta, ta đang đợi người đến để nói với ta manh mối nam chủ là ai, sau đó mới có thể tiến hành bước tiếp theo của kế hoạch."

Lão Cổ Đồng im lặng, một lúc sau mới nói: "Hình như là Quy Thiện đại sư?"

A Yên sững sờ: "Hắn là ai?"

Lão Cổ Đồng nói tiếp: "Quy Thiện đại sư -- chính là Lan Lăng Quân đó. Năm thứ hai hấn tu hành, đã cạo đầu xuất gia, rồi lập pháp danh là Quy Thiện."

A Yên lại hỏi: "Hình như là sao?"

Lão Cổ Đồng nản chí ngồi xuống, đau lòng ôm lấy chính mình: "Hệ thống trục trặc, đang tiến hành sửa chữa... trước khi trục trặc biểu hiện manh mối nam chủ là Lan Lăng Quân." Nó cúi đầu, sợ kí chủ sẽ tức giận, một lúc lâu mới dám hé mắt, nhìn lên biểu cảm của kí chủ.

A Yên không có phản ứng đặc biệt nào, bình tĩnh hỏi: "Bao lâu mới sửa xong?"

Lão Ngoan Đồng trả lời: "Nhanh thì vài ngày, lâu thì một tháng."

A Yên gật đầu: "Được."

*

Địa lao của Vương phủ.

Đêm đã khuya, thị vệ gác cửa bắt đầu ngủ gật, đang ngủ thì gửi thấy một mùi hương ngọt ngào, bên tai lại nghe được âm thanh rất nhỏ, bỗng dưng bừng tỉnh, tuần tra xung quanh một vòng, không phát hiện dị thường nào, nghĩ chẳng qua là địa lao ẩm thấp, nước nhỏ giọt phát ra âm thanh hoặc chó mèo vô tình xông vào.

Hắn lại ngủ tiếp.

Cùng lúc, trong phòng giam

Lan Lăng Quân trợn mắt, chưa kịp mở miệng, á huyết đã người ta bị điểm.

Người nọ xoay người nhìn hắn, cười như không cười: "Hoà thượng, ta mang ngươi chạy trốn, sau khi ra ngoài, ngươi đáp ứng ta ba điều kiện được không?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 7 - Chương 77-1: Tiệp thiếp vương phủ (3)

Editor: Slinh

Beta: Cà ri

Đồng quê thôn nhỏ.

A Nguyệt giặt xong y phục bên dòng suối thì trở về, ôm chậu gỗ, nhìn thấy căn nhà nhỏ dưới chân núi, bèn dừng chân, nhớ lại những điều mắt thấy tai nghe ở Vương phủ lúc trước, cảm giác giống như một giấc mơ vậy.

Đêm đó, nàng lên rồi khỏi hậu viện, muốn đưa chút nước cho A Yên đang bị nhốt trong phòng chứa củi.

Từ khi nàng tiến vào Vương phủ tới nay, người đối xử với nàng tốt nhất là tỷ tỷ A Yên ôn nhu ít nói. Lần đầu thị tẩm, nàng bị Vương gia đối xử tàn bạo, thể xác và tinh thần bị thương, nằm trên giường sốt cao ba ngày không khỏi, là A Yên vất vả ngày đêm, không ăn không ngủ ở bên chăm sóc đến khi nàng khỏi bệnh mới thôi.

Dù tính mạng của các nàng đều rẻ mặt, nhưng tỷ muội tình thâm, nàng cũng muốn làm hết sức lực.

Nàng tránh thoát thị vệ, nhón chân lên, nằm ngoài trên cửa sổ quan sát xung quanh.

...Trong phòng chứa củi không có một bóng người.

Nàng vô cùng hoảng sợ, đang muốn gọi tên A Yên, bỗng nhiên từ phía sau duỗi ra một cánh tay, màu trắng xám nhưng mềm mại, mang theo hương thơm nhàn nhạt, lạnh yên mà che miệng nàng.

Có người nhẹ nhàng nói bên tai nàng: "Ngươi đang nhìn gì?"

Nàng hoảng sợ quay đầu, chỉ thấy dưới ánh trăng, đôi mắt A Yên sâu thẳm như ngọc, im lặng chăm chú nhìn nàng, mang theo ý cười nhàn nhạt.

Cổ tay A Yên buộc một sợi dây, hẳn là vải xé rách từ bộ y rồi được xoắn lại vô cùng rắn chắc... một đầu khác của dây... buộc vào eo một người nam nhân.

Hai mắt A Nguyệt trợn trừng, hít vào một hơi.

Người đàn ông kia... không phải là tên hoà thượng Vương gia gọi người áp giải vào trên yến hội sao?

Trên người hắn không có y phục, lồng ngực tinh trắng chỉ chút vết roi cùng vết tích tra tấn, tầng y màu xám bị xé rách, làm thành sợi dây đang buộc hắn cùng A Yên.

Này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

A Yên nhìn thấy ánh mắt của nàng, không hề để ý, bình thản nói: "Hoà thượng không chịu phối hợp với ta, chỉ nói lời chọc tức ta, nên ta điểm á huyết của hắn rồi. Còn ngươi ---" Im lặng một chút rồi hỏi: "Ngươi biết giặt quần áo không?"

A Nguyệt mơ hồ gật đầu.

A Yên hỏi: "Ngươi biết nấu cơm sao?"

A Nguyệt lại gật đầu một cái.

A Yên cười cười: "Vậy thì tốt."

Sau đó, A Yên nắm lấy hoà thượng kia, mang theo nàng, rời khỏi Vương phủ.

Rời đi là đi cửa chính, còn tiện tay lấy thêm một chiếc xe ngựa.

Những thị vệ kia, nhìn thấy bọn họ, thế nhưng nhìn như không thấy, một đám giống như mất hồn, tinh thần hoảng sợ, lao ão đảo.

... Thực sự rất tà môn.

Chuyện tà môn hơn còn ở phía sau.

Bọn họ đến nơi này, không có thôn dân, càng không có khách điểm. A Yên tìm thấy nhà gỗ bỏ hoang, đồ dùng đều cũ nát hết nên đưa cho hoà thượng một ít ngân lượng lấy từ Vương phủ, bắt hắn đánh xe ngựa làm cu li miễn phí, ra ngoài mua đồ, còn đưa cho hắn cả một danh sách.

Chờ hoà thượng kia đi rồi, A Nguyệt tiến lên, hỏi: "Ngươi không sợ hắn một đi không trở lại?"

A Yên đáp: "Con lừa trọc ngực kia ngực lấm, lúc nào cũng lý lẽ cứng ngắc, nếu như hắn đã đồng ý, nhất định sẽ trở về."

A Nguyệt hiểu kỳ hỏi: "Ồ trong Vương phủ, tại sao ngươi lại mang hắn đi? Còn có quần áo của hắn..." Nhớ tới dáng vẻ còi trăn của hoà thượng, nàng hơi đỏ mặt.

A Yên khẽ hừ một tiếng, đáy mắt hiện lên sự mát kiêu nhẵn: "Ta nói với hắn, ta có thể cứu hắn, điều kiện tiên quyết là điều kiện tiên quyết là hắn phải đáp ứng ta ba điều kiện, hắn hỏi ta điều kiện gì, ta thẳng thắn nói ra, ai ngờ nghe xong hắn lại không chịu."

A Nguyệt hỏi: "Ba điều kiện?"

A Yên giải thích: "Rất đơn giản, làm nhục nhau hai lần, sau đó vui vẻ giao hợp, nhanh thì một buổi tối là xong, chậm thì nhiều nhất cũng ba ngày --- đều tại con lừa trọc kia đầu óc chậm chạp, sống chết không đồng ý, còn nói nếu bị ta làm nhục, thà ở lại địa lao kia chờ chết còn hơn." Mấy liễu dân nhú lại, hiện ra vài phần ừ ừ: "Ngươi xem hắn có bị ngốc không? Trên yến hội coi như hắn gặp may, công chúa bị ta chọc tức đến ngất, hắn mới tránh được một kiếp, nhưng ai có thể đảm bảo, sau đó Vương gia lại đột nhiên nổi hứng, gọi đại nương quét dọn sân đến sỉ nhục hắn?"

A Nguyệt nghe xong mà sững sờ, ngơ ngác nhìn nàng.

A Yên thở dài, nhún vai: "Ta thấy nói chuyện với hắn quá phiền phức, nên điểm á huyết của hắn, xé rách y phục rồi bắt hắn đi theo ta."

A Nguyệt đã không thể phản ứng từ lâu.

Sau đó, hoà thượng kia trở về, trên người mặc một cái bao tải kỳ quái, che nửa người trên, nhìn cực kỳ buồn cười, hắn khuôn đồ từ trong xe ngựa xuống, ngoại trừ đồ gia dụng cùng nhu phẩm cần thiết, còn có sơn bột nước A Yên muốn hắn mua, hắn mua chất lượng cũng không quá tốt, A Yên không thích, lại tự mình cưỡi ngựa ra ngoài.

A Nguyệt nhìn bóng lưng xinh đẹp đang xa dần, đột nhiên cảm thấy rất xa lạ.

Cái này... người này, thật sự là tỷ tỷ A Yên ôn nhu yếu đuối im lặng nhẵn nhụi trong Vương phủ sao?

Chậu gỗ trong tay hơi trùng xuống.

A Nguyệt hoàn hồn, tiếp tục đi về phía trước.

*

Căn nhà nhỏ chia làm một gian phòng chính, một gian nhà bên.

A Nguyệt ở tạm nhà bên, phòng chính tất nhiên dành cho hai người còn lại.

Lúc gần trưa, khí trời âm u, đột nhiên trời đổ mưa phùn, từng giọt mưa nhỏ tí tách tí tách dột lại thành một tấm võng lớn, bao trùm trời đất.

Cảm giác oi bức lúc trước, cuối cùng đã vơi bớt.

A Yên ngồi trước gương trang điểm, từ trong gương quan sát nam nhân ngồi phía sau.

Bên trong góc trái một tấm chiếu đơn sơ, Lan Lăng Quân ngồi khoanh chân ở trên, người mặc một bộ áo tang xám trắng, tay cầm một chuỗi Phật châu, nhắm mắt lại, miệng lầm bầm.

Chỉ cần liếc mắt nhìn khẩu hình của hắn, nàng liền biết, hắn đang đọc đoạn kinh văn nào.

Từ lúc sáng sớm đến bây giờ, hần đọc kinh ròng rã một buổi sáng.

A Yên lác đầu, hừ một tiếng, lại chú ý đến mình, tay chạm vào dung nhan trong gương, đôi mắt hiện lên sự dịu dàng, thì thầm với tấm gương: "Ngày hôm nay ngươi là đẹp nhất, ngày mai ngươi cũng đẹp nhất, ngày kia ngươi vẫn là đẹp nhất, cả thế giới này ngươi chính là người đẹp nhất..."

Hần niệm kinh, nàng cũng niệm.

Một lát sau, Lan Lăng Quân dừng lại, mở đôi mắt dài nhỏ, ánh mắt lạnh lạnh như nước, đảo qua nữ nhân đang ngồi trước bàn trang điểm.

Hần nhẹ nhàng thở dài, lại nhắm mắt, tiếp tục đọc kinh.

Mấy phút sau, đột nhiên hần dừng lại, mi tâm hơi nhú lại với nhau.

Phía trước truyền đến một câu không mặn không nhạt, chính là kinh văn hần nhớ không ra.

Lan Lăng Quân ngẩn ra, kinh ngạc nói: "Ngươi -"

A Yên xoay người lại, liếc nhìn hần, không biểu cảm: "Sao, chưa thấy yêu nữ niệm kinh bao giờ à?"

Lan Lăng Quân gật đầu theo bản năng, mở miệng hỏi: "Nữ thí chủ, ngươi nghe đoạn kinh văn này ở đâu?"

"Tây Thiên."

Lan Lăng Quân cau mày: "Tây Thiên?"

A Yên khẽ nhướn mày, sóng nước trong mắt khẽ lưu chuyển, dịu dàng cười nói: "Tiểu hoà thượng, ngươi mới cùng lăm sống được mấy chục năm, đọc kinh Phật được bao nhiêu năm? Cả toà tăng kinh các lưu trữ kinh Phật, ta có thể đọc thuộc một mạch hơn phân nửa, không thềm lừa ngươi."

Nàng đứng dậy, đi tới cạnh hần, quỳ gối xuống, giọng nói càng uyển chuyển: "Hoà thượng, mấy ngày nay ta chăm chỉ dưỡng nhan, không thềm nói chuyện với ngươi nữa --- nào, mau nhìn một cái" Ngẩng mặt lên, đưa khuôn mặt điểm lệ như quả đào gần sát mặt hần, cách môi của hần thật gần rồi hỏi: "Có phải ngày càng đẹp không?"

Khuôn mặt tái nhợt trước kia, bây giờ lại trắng nõn mang theo chút hồng hào.

Trước kia nhan sắc tiêu tụy, bây giờ thần thái toả sáng, đôi lông mày như được tỉ mỉ vẽ nên, mỗi cái nhú mày mỗi nụ cười đều vô cùng kiều mị, mà mi tâm điểm một giọt chu sa, đỏ đến mức khiến trái tim người ta rung động.

Giải nhân khuyh thành.

Lan Lăng Quân chỉ liếc qua một cái, rồi lập tức nhắm lại, niệm một câu: "A di đà Phật."

A Yên cũng không tức giận, cười tùm tùm đánh giá hần một lúc, bỗng nhiên cả người nhào vào trong ngực hần, ngồi ở trên đùi hần, cánh tay mềm mại như rắn nước đặt ở sau gáy hần, biểu cảm vô cùng lấy lòng, giọng điệu thân thiết: "Đại sư, ngươi thấy như thế này được không? Ta và ngươi hoan hảo ba lần... Lúc ngươi nỗ lực, ta niệm kinh cho ngươi nghe, lúc ngươi ở trên người ta thờ dốc cây cầy, ta niệm A di đà phật bên tai ngươi, niệm nam mô Quan Thế Âm bồ tát, cổ vũ ngươi. Như vậy, ngươi thoải mái, ta vui vẻ, không tốt sao?"

Hương thơm trên người nữ nhân dần tản ra, đọng lại trong không khí không tan.

Da thịt của nàng non mềm nhẵn nhụi, dựa vào người hần, giống như ôn hương nhuỷ ngọc.

Tình kiếp khó qua.

Lan Lăng Quân chấp hai tay thành chữ thập, tràng hạt từ tay hần rủ xuống, đôi mắt dài nhỏ hơi run rẩy, lạnh nhạt nói: "Thí chủ, đời là bể khổ, quay đầu là bờ."

A Yên hừ một tiếng: "Ngươi có bao năm đạo hạnh mà dám khuyên ta? Hoà thượng ---" Hần không phản ứng, nàng nhìn hần, lại hừ một tiếng: "Con lừa ngốc --- sao ngươi lại cứng đầu thế chứ? Ta làm nhục ngươi một lần, ngươi làm nhục ta một lần, việc này đâu thiệt thòi..." Ngón tay nàng lướt qua chỗ da thịt nắn cảm ở tai hần, mềm giọng nói: "Chúng ta tóc chiến tóc thắng, Phật tổ của ngươi sẽ không biết đâu, nghe lời, ngoan."

Lan Lăng Quân không hề bị lay động, bình thản nói: "Thí chủ, hay là để tiểu tăng niệm một đoạn 《 Thanh Tâm kinh 》 cho ngươi nghe?" Hần mở một mắt, im lặng chốc lát, rồi lại nói: "Nếu ngươi thật sự... khó nóng bất an, tiểu tăng có thể dùng nội lực giúp ngươi hạ hỏa."

Mây liễu của A Yên dựng thẳng: "Con lừa trọc ngu ngốc này, sao suy nghĩ lại giống lừa như thế chứ? Nếu không phải ngày đó trong Vương phủ ta cứu ngươi, từ lâu ngươi đã phá giới rồi, bây giờ còn dám mạnh miệng với ta?"

Lan Lăng Quân lại im lặng, hít một hơi: "Nữ thí chủ, thật ra là ngươi xung phong nhận việc si nhục ta."

A Yên không nhịn được nói: "Tập trung vào kết quả đi, đừng có để ý tiểu tiết! Ngươi nói xem, nếu ta không chọc tức công chúa kia ngất đi, Vương gia

sẽ tha cho ngươi?"

Lan Lăng Quân lạnh nhạt: "Nếu ngươi không dừng cảm đứng ra, cũng sẽ không xảy ra chuyện gì."

A Yên run run, hoảng sợ nói: "Sẽ không phải... sẽ không phải ở trong địa lao, ngươi đã bị..." Nàng làm động tác giống như cái kéo, mắt nhìn giữa hai chân hắn, tức giận nói: "Sao ngươi không nói sớm! Ta còn mất công cứu ngươi ra làm gì? Tức chết ta."

Lan Lăng Quân không hiểu, chỉ nói: "Nếu thật sự xảy ra, tiểu tăng sẽ lấy cái chết làm bằng chứng."

Suy nghĩ của A Yên sớm đã bay lên chín tầng mây, căn bản không để ý tới hắn, một lát sau, đột nhiên nàng lại ngồi lên đùi hắn, bắt chập tất cả, phi vào sò giữa hai chân hắn sò soạng một cái.

Lan Lăng Quân không kịp ngăn cản.

A Yên sờ xong, trán giãn ra, trêu chọc nói: "Con lừa ngốc, đang yên đang lành, ngươi dọa ta làm gì? Cái đó không phải đang ở chỗ cũ sao?"

Đúng lúc này, bên ngoài truyền đến giọng nói của A Nguyệt: "A Yên tỷ tỷ, đại sư, cơm đã chuẩn bị xong rồi, mau đến đây ăn." Cửa phòng chính mở ra, nàng tự nhiên bước vào, kết quả là nhìn thấy hai người kia đang triền miên, khuôn mặt đang tươi cười đỏ bừng, "A" một tiếng, che mặt xoay người chạy đi.

Lan Lăng Quân cau mày, nhanh chóng cầm lấy bàn tay xấu xa của nữ nhân kia --- đột nhiên chạm vào cổ tay trắng nõn tinh tế, hắn hơi ngừng lại, nhìn nàng: "Tay của ngươi..."

A Yên cười cười, rút tay ra, không quan tâm lắm: "Cái tay này từng bị phế, gân cốt đứt từng khúc, mặc dù tài giỏi như ta, muốn lành lại cũng cần một thời gian."

Lan Lăng Quân hỏi: "Ừm... là Nhiếp Chính Vương sao?"

A Yên gật đầu: "Đúng vậy."

Lan Lăng Quân than nhẹ một tiếng.

A Yên hơi cong môi, đi ra ngoài: "Hoà thượng, đừng lạm dụng lòng từ bi của ngươi lên người ta, ta không cần sự thương hại của ngươi." Đột nhiên dừng bước chân, quay đầu nhìn hắn, ngón tay thon dài chỉ chỉ môi, giễu cợt: "Nếu ngươi thật sự cảm thấy ta đáng thương, mau đến truyền chân khí cho ta đi... Ta cũng muốn thử mùi vị của cao tăng đắc đạo cùng lòng dạ từ bi."

Lan Lăng Quân đáp: "Tiểu tăng tu vi còn thấp, còn chưa thấy đại đạo, làm sao có thể xưng là đắc đạo."

A Yên tự động bỏ qua câu trả lời vòng vo này.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 7 - Chương 77-2: Tiệp thiếp vương phủ (4)

Editor: Slinh

Beta: Cà ri

Trên bàn bày ra vài món ăn chay.

Cơm nước xong, A Yên đứng dậy trở về phòng, đột nhiên Lan Lăng Quân mở miệng: "Thí chủ, ngày ấy ta vào trấn mua đồ, có thể đã bại lộ hành tung, Nhiếp Chính Vương nhất định sẽ không bỏ qua cho chúng ta, trước tiên vẫn nên ---"

A Yên xoay người, ngắm nhìn hắn một chút, nở nụ cười: "Hoá ra vẫn không quá ngốc."

Lan Lăng Quân đề nghị: "Chúng ta mau chạy đi, cách Đế Đô xa một chút, mới có thể an tâm"

A Yên khoát tay, lười biếng nói: "Không cần, chuyện đến nước này, ta chỉ ước hắn phải cao thủ đến tìm ta, mặc hắn phải đi bao nhiêu người, đều là quà tặng ta mà thôi --- đúng lúc ta đang thiếu trợ thủ đắc lực."

Lan Lăng Quân không hiểu, đang muốn hỏi lại, chợt thấy A Yên quay lại.

"Hoà thượng." A Yên gọi hần, vẻ mặt nghiêm túc: "Ngươi ăn no chưa?"

Lan Lăng Quân càng hoài nghi, nhưng cũng nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng.

A Yên gật đầu, nghiêm túc nói: "Rất tốt, ăn no để có sức, lát nữa trở về phòng, ta không chơi mèo vờn chuột với ngươi nữa, ta sẽ ra tay thật đấy, ngươi có thể sử dụng tất cả khả năng của mình, cầu Bồ tát của mình phù hộ cho ngươi, cho ngươi có thể kháng cự lại ta --- chúng ta tỷ thí công bằng."

Lan Lăng Quân im lặng rất lâu.

A Nguyệt đang dọn dẹp bát đĩa đồ ăn, vội rũ mi mắt, giả bộ không để ý.

Sau đó, Lan Lăng Quân bất đắc dĩ nói: "Nữ thí chủ, tại sao ngươi lại... cố chấp với việc này như vậy?"

A Yên thần nhiên nhìn hần, ngữ điệu không thay đổi: "Ngươi thích niệm kinh, ta thích xuân phong ba lần với ngươi, ta không hỏi ngươi đồng kinh văn khàn đó niệm có thú vị không, ngươi cũng đừng hỏi tại sao ta muốn ngủ với ngươi." Giọng nói thể hiện vẻ cây ngay không sợ chết đứng, nói xong, hơi dừng lại, lại tiếp tục nhàn nhạt nói: "Người có chí riêng. Ta không thích cả ngày phải nghe ngươi niệm A di đà phật --- ngủ sớm siêu sinh sớm, khi nào ngủ xong, ta sẽ để ngươi đi."

Lan Lăng Quân nhìn bóng lưng của nàng, không biết nên nói gì mới phải.

A Nguyệt cũng lên nhìn bóng lưng xa dần của nàng, bỗng nhiên thở dài, tự nhủ: "Từ sau khi rời khỏi Vương phủ, A Yên tỷ tỷ càng ngày càng đẹp, nếu nàng muốn ngủ cùng ta, ta sẽ không từ chối."

Lan Lăng Quân ngẩn người, quay đầu nhìn nàng.

Lúc này A Nguyệt mới ý thức được mình lỡ nói ra tiếng lòng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, bối rối đến mức tay chân luống cuống, không thể làm gì hơn là che mặt bỏ chạy.

Lan Lăng Quân ngồi xuống cái bàn bên cạnh.

Ngoài kia mưa đã tạnh, trời quang mây tạnh.

Sau thời gian hai chén trà, hần đứng dậy, trở lại phòng nhỏ, nhớ tới chuyện mà A Nguyệt vô tình cắt ngang, hần liền đóng cửa lại.

A Yên vẫn yên tĩnh ngồi ở bàn trang điểm như trước, cũng không quay đầu nhìn hần.

Lan Lăng Quân thở phào nhẹ nhõm, đã biết lời nàng nói chỉ là đùa cợt, không phải thật lòng, tay lần phật châu, bắt đầu nhỏ giọng tụng kinh.

Trong chốc lát căn phòng trở nên yên tĩnh.

Hần nghe tiếng sột soạt rất nhỏ vang lên, chợt có tấm tơ lụa mỏng manh trùm lên đầu, mang theo mùi hương thần bí, hần vô tình mở mắt ra, đột nhiên con ngươi trừng lớn, lại nhanh chóng nhắm mắt lại.

Nữ nhân đứng trước mặt hần, quá gần rồi.

Nàng cởi bỏ áo lụa, mỗi một kiện áo cởi ra, đều mang theo nhiệt độ cơ thể, rơi trên người hần, dần dần trượt xuống, treo ở vai hần, rơi trên đùi hần.

Lan Lăng Quân mím môi, đến lúc một kiện áo nữa rơi xuống, đành phải mở miệng: "Thí chủ ---"

Đỉnh đầu truyền đến giọng nói mềm mại đáng yêu đến tận xương của nữ nhân: "Đại sư... sao vậy?"

Lan Lăng Quân khàn khàn nói: "Xin ngươi ---"

"Xin ta cái gì?" A Yên quỳ xuống, hai tay nâng mặt của hần, nhìn khuôn mặt vô cảm, nhìn một lúc, cười khê: "Trong lòng có Phật, tự nhiên sẽ thanh tịnh -- nhìn ngươi." Nàng quờ trách một câu, nâng bàn tay trắng như tuyết, lau vầng trán thấm mồ hôi của hần, cười hỏi: "Xem ra... Đại sư cách lực căn thanh tịnh, không màng nữ sắc, còn rất xa."

Lan Lăng Quân cau mày, môi mỏng khẽ động, tốc độ tụng kinh chậm lại... Hần im lặng một lát, hít sâu một hơi, lại tụng kinh nhanh hơn trước.

A Yên giờ tay lên, đầu ngón tay đưa vào trong miệng, nếm vị mặn của mồ hôi.

Nàng chỉ khẽ cười, không trêu đùa hần nữa, an vị ở cạnh hần, da thịt dán vào nhau, đầu tựa vào vai hần, tình cờ đưa mắt nhìn hần, giống như thợ săn chờ đợi con mồi, dù bận rộn nhưng toát ra vẻ ung dung, mang theo chút ác ý trêu đùa.

Lúc hần tụng được một nửa kinh, nàng cố ý sắp lại, chỉ cách hần một chút, lúc môi mỏng của hần nhấp máy, giống như sẽ chạm vào cánh môi non mềm của nữ nhân.

Nhưng mà nàng không hôn hần.

Nàng chỉ đang giả vờ.

Xung quanh đều là mùi hương của nữ nhân, không ngừng len vào hơi thở của hắn, không ngừng ăn mòn chút lý trí còn sót lại của hắn.

Hắn biết nàng đang ở bên cạnh.

Da thịt mềm mại lạnh buốt, dính sát lấy hắn --- nhiệt độ cơ thể của nàng vốn rất ấm áp, chẳng qua là do hắn quá nóng, toàn bộ cơ thể giống như bị thiêu cháy, hai cơ thể cận kề, cảm giác mềm mại kia, lại mang theo chút mát lạnh.

Ngẫu nhiên khi tụng kinh, sẽ có thứ gì đó mềm mại lướt qua môi hắn.

Hắn không dám nghĩ tới.

Trong gian phòng cảnh xuân sắc tràn đầy như vậy, nội tâm của hắn kịch liệt đấu tranh, miệng niệm về Phật, nhưng trong đầu muốn... không, không thể.

Thời gian trôi qua nhàm chán, dài như một ngày một đêm, đột nhiên giọng nói của A Yên vang lên.

"Hoà thượng, người cứng rồi."

Lan Lăng Quân hít sâu một hơi, bỗng dưng tròn mắt, đứng lên.

A Yên ngẩng đầu nhìn hắn.

Lưng Lan Lăng Quân cứng ngắc, cước bộ có chút chệch choạng, hắn trực tiếp đi đến cạnh bàn, từ hai bên tay cho đến khuôn mặt như bạch ngọc, đỏ bừng một mảng. Im lặng một lát, hắn mở ngăn kéo, lấy ra một thanh chủy thủ nhỏ khảm bảo thạch, không chút chần chừ, đâm xuống đùi.

A Yên vội vàng kêu lên: "Ai ui, là ta sai, người đừng vùng dao tự cung."

Mũi dao đâm vào đùi, trong nháy mắt máu đỏ chảy ra.

Khuôn mặt Lan Lăng Quân dần chuyển sang trắng bệch, trán liên tục đổ mồ hôi lạnh, ngồi im lặng ở góc tường, không nói một câu.

A Yên nhìn hắn, im lặng một lúc, đột nhiên cười nhẹ, nhặt xiêm áo rơi là tả, khoác lên vai, ngẩng đầu hỏi hắn: "Hoà thượng, yếm của ta đẹp không?"

Khuôn mặt trắng bệch của Lan Lăng Quân đàn hồi lại, niệm một câu A di đà phật.

A Yên lắc đầu: "Ta biết rõ người sẽ sớm không chịu nổi --- mà thôi, nhìn người thật sự quá đáng thương, ta chưa đến mức chọc nam nhân ghẹo nữ nhân đâu."

Lan Lăng Quân kinh ngạc nhìn nàng.

A Yên nói ngắt quãng: "Hỗ ly tinh cũng biết giảng đạo lý đấy, ta và người không thù không hận, muốn ngủ cũng không nhất định là người, qua thời gian một tháng mới biết, người rất cố gắng từ chối..." Ánh mắt đảo qua vết thương trên đùi của hắn, nàng buộc lại mái tóc tơ, đi đến cạnh hắn, ngồi xổm xuống: "Tiểu hoà thượng, niệm kinh của người đi thôi, căn phòng này cho người, nếu có duyên thì một tháng sau sẽ gặp."

Lan Lăng Quân hỏi theo bản năng: "Vậy còn người?"

A Yên quẹo rũ cười cười, không hề để ý: "Ta kiếm người khác ngủ."

Lan Lăng Quân ngạc nhiên: "Người ---"

Đột nhiên hắn ngừng lại, nhú mào, im lặng lắng nghe.

Ngoài phòng... có tiếng bước chân.

Có người đến.

Còi báo động trong đầu Lan Lăng Quân reo lên mãnh liệt, giãn tái mặt, nhìn vết thương trên đùi, có chút hối hận vì hành động do xúc động vừa rồi --- nếu người đến là thích khách, là sát thủ, bộ dạng này của hắn làm sao bây giờ? Tự bảo vệ mình còn không thể, sao có thể... Hắn cụp mắt, cắn răng.. Sao có thể, bảo vệ người khác.

A Yên không nhìn hắn nữa, đứng dậy đi tới cửa, váy áo tơ lụa,ê,f nhẹ theo bởi vai trượt xuống, khó khăn treo trên cánh tay, nàng cũng không để ý, mở cửa ra.

Lan Lăng Quân vịn vào bức tường đứng lên, nhìn chằm chằm vào nữ nhân vẫn còn lộ nửa vai, trầm giọng nói: "Đứng lại, đừng ra ngoài."

A Yên đứng dựa vào cửa: "An tâm ngồi đó, sẽ không liên lụy người."

*

Cửa phòng khoá lại.

Lan Lăng Quân lê cái chân bị thương, thất tha thất thiểu đến trước cửa, thật vất vả dùng nội lực mở cửa phòng, đã thấy cửa trước sân nhỏ thông với sảnh ngoài đóng chặt.

A Nguyệt run sợ co ro ở một bên.

Lòng Lan Lăng Quân ngày càng lạnh, bật thốt lên: "A Yên ---" Hắn nhú mày, lại hỏi: "Nữ thí chủ đâu?"

A Nguyệt run rẩy nói: "Tỷ tỷ đi ra ngoài rồi, rất nhiều hắc y nhân xông vào, tỷ tỷ bảo ta trốn ở đây, không có chuyện gì thì đừng mở cửa, sợ khiến ta sợ hãi."

Lan Lăng Quân cắn răng, không để ý thương thế của mình, đánh một chuông về phía cửa lớn, bụi bặm ào ào rơi xuống.

Ngoài phòng rất yên tĩnh.

Càng làm lòng hắn gấp hơn.

Chuông thứ hai tung ra, cửa mở.

Trong nháy mắt Lan Lăng Quân sững sốt.

Trong sân nhỏ, đám hắc y nhân quỳ đầy đất, tất cả đều ngơ ngác, về mặt ngu ngốc, mà đứng giữa bọn họ, là nữ nhân kiều mị tóc xoã dài lười nhác.

A Yên quay đầu, nhìn nam tử đứng sau cánh cửa, không có cảm xúc gì, lại quay đầu về phía đám hắc y nhân: "Những gì ta nói, phải nhớ kỹ."

"Vâng!" Tất cả hắc y nhân đều đồng loạt hô lên, dừng một chút, rồi trầm miệng một lời nói: "Giáo chủ mỹ nhan thịnh thế, thống nhất giang hồ! Giáo chủ quốc sắc thiên hương, thiên thu vạn tái! Chúng ta thề chết theo giáo chủ!"

A Yên nhú mày, cười một tiếng: "Tốt, đi đi."

Sau khi bọn họ biến mất, A Nguyệt lặng lẽ bước lên: "Tỷ tỷ, giáo chủ của bọn hắn là ai?"

A Yên đáp: "Ta."

A Nguyệt ngơ ngác nhìn chằm chằm nàng: "Tỷ? Tỷ là giáo chủ gì cơ?"

A Yên bình tĩnh nói: "Ta vừa nghĩ ra một môn phái, mỹ nhan thịnh thế giáo, hiện tại vẫn trong giai đoạn tuyển giáo đồ, ngươi muốn gia nhập không? Ta cho ngươi đi cửa sau, làm Tả hộ pháp."

A Nguyệt: "..."

A Yên nhìn Lan Lăng Quân vẫn đang đứng nguyên tại chỗ, cười nói: "Hoà thượng, ngươi thấy không? Chỉ cần ta muốn, ngươi cũng sẽ trở nên giống bọn họ. Ta là yêu nữ có lương tâm, coi như số ngươi gặp may."

*

Sáng sớm ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, A Nguyệt đã tới gõ cửa: "Tỷ tỷ?"

Hôm qua A Yên dặn nàng, buổi tối chuẩn bị thật tốt, sáng nay sẽ xuất phát rời khỏi nơi này, bởi vậy, nàng đã sớm rời giường mặc quần áo rửa mặt, chất hành lý lên xe ngựa.

A Yên mở cửa: "Ta rất nhanh sẽ chuẩn bị xong, ngươi ra ngoài chờ đi."

A Nguyệt gật nhẹ đầu, do dự một chút, hỏi: "Đại sư không đi theo chúng ta sao?"

A Yên trả lời: "Không, hắn tự có con đường riêng."

A Nguyệt "Ừm" một tiếng, đi ra ngoài.

A Yên trở lại phòng, cầm lấy gương Cổ Đồng trên bàn trang điểm, soi mặt mình một lúc, sau khi hài lòng, cầm một bọc nhỏ ở đầu giường, đi về phía cửa.

Từ góc phòng, truyền đến giọng nói trầm thấp của nam tử: "... Trước chó đi."

A Yên chỉ chỉ bên cạnh chén trà nhỏ: "Ta lưu lại cho ngươi chút tiền bạc, sẽ không để ngươi chết đói."

Lan Lăng Quân ngồi xuống, lưng dựa ở vách tường, dung nhan tuấn tú hơi trắng không cảm xúc, đôi mắt màu đen lộ ra, ở lúc trời chưa sáng hẳn, nhìn hết sức thâm sâu: "Ngươi..." Thanh âm của hắn rất nhẹ, vẫn lạnh lạnh như vậy, nhưng lại bao gồm vài phần kiềm chế tình cảm: "Ngươi muốn đi đâu?"

A Yên đáp: "Không phải hôm qua đã nói rồi sao? Đi ngủ với nam nhân khác."

Lan Lăng Quân: "... Vì sao phải làm như thế?"

A Yên nhìn hắn một cái, cười cười: "Vi đây là sở thích của ta."

Lan Lăng Quân: "..."

A Yên thở dài, trêu chọc nói: "Hoà thượng, ngươi không phải người xấu, ngươi cũng đã rất cố gắng bảo vệ trinh tiết rồi, nếu Phật tổ biết nhất định sẽ khen ngợi ngươi." Cười một cái, lại tiếp tục nói: "Ta thì không giống, ta hư hỏng từ bên trong, máu chảy ra đều là máu đen đấy. Cho nên, ta còn thích chơi vài trò nhỏ với người xấu."

Lan Lăng Quân im lặng thật lâu, thấp giọng nói: "Ngươi muốn quay về Vương phủ."

A Yên nhìn ánh mắt của hắn, hơi ngạc nhiên: "Ngươi kỳ lạ thật đấy, đôi khi vừa ngốc nghếch vừa bướng bỉnh, giống như con lừa, đôi khi lại vô cùng thông minh."

Lan Lăng Quân đứng lên, vịn vào tường, đứng nơi khuất sáng, khuôn mặt có chút mờ hồ: "Niếp Chính Vương tàn nhẫn bạo ngược, ngươi trở về là đi tìm chết, ngươi..." Mãi hắn chớp mắt, khẽ nói: "Ngươi đừng trở về."

A Yên nhú mày, vẻ mặt hưng phấn: "Ta rất thích bạo quân." Nói xong, nàng giơ tay: "Ta đi, đừng nhớ, có việc một tháng sau sẽ tìm ngươi."

Ra khỏi cửa phòng, ra khỏi cửa lớn, là đình viện.

A Nguyệt đứng ở sân nhỏ, bên cạnh xe ngựa đợi nàng.

Lão Cổ Đồng trong ngực đột nhiên bạo động, vô cùng kích động, không nhịn được mà nói nhỏ: "Kí chủ... kí chủ sao lại đi? Lương tâm trời dậy sao? Thật đáng mừng đáng mừng!"

A Yên hơi nhếch môi, khẽ nói: "Đối với loại người này, không thể ép hắn, lấy lui để tiến mới phải." Dừng lại, đành hoàng nói: "Cho hắn một chút thời gian."

Lão Cổ Đồng không hiểu lắm.

A Yên không dừng bước, đến cạnh xe ngựa, giúp A Nguyệt: "Lên xe."

A Nguyệt liền vén rèm xe, nhưng chưa kịp bước lên, bên trong liền vang lên giọng nói lạnh lạnh: "... Dừng bước."

Nàng quay đầu, trông thấy nam nhân đang khập khiễng, ngẩn người, nhìn nữ tử bên cạnh: "Tỷ tỷ?"

A Yên cười cười, quả không ngoài dự đoán: "Ủy khuất ngươi ở ở trong xe ngựa gây ngốc một canh giờ nhé, khi ta quay lại ngươi sẽ là Thánh Nữ của mỹ nhân thịnh thế giáo."

A Nguyệt: "...??"

A Yên lại giúp nàng: "Nghe lời."

A Nguyệt đành phải bò vào xe ngựa.

A Yên quay lại, bước không nhanh không chậm, dừng lại ở trước mặt tăng nhân: "Đại sư, muốn làm gì?"

Lan Lăng Quân cúi đầu, nhìn đôi gầy vải cũ nát trên chân, rất lâu sau, mở miệng, ngữ khí hơi ư ờ: "Đỡ ta trở về."

A Yên mỉm cười: "Được."

Đôi khi quay lại phòng, Lan Lăng Quân đứng dựa vào tường, thần nhiên nói: "Ngươi đừng quay về Vương phủ."

A Yên đến trước mặt hắn, một tay xoa khuôn mặt tái nhợt kia: "Đừng vòng vo, nói điểm chính."

Lan Lăng Quân nhắm mắt, lặp lại: "Đừng quay về Vương phủ."

A Yên nhón chân lên, khẽ hôn môi hắn, dịu dàng nói: "Đây là lần đầu tiên, ta muốn ngươi cam tâm tình nguyện bị ta làm nhục."

Mí mắt Lan Lăng Quân khẽ run, hai gò má đỏ bất thường, giọng nói vẫn lạnh tanh, chẳng qua là nhỏ như muỗi kêu gần như không nghe rõ: "Trói chặt tay ta."

A Yên bật cười thành tiếng nói: "Lúc này mới nói sao... Nghĩ thông suốt rồi?"

Lan Lăng Quân mở mắt, im lặng, bỗng khẽ thở dài, lẩm bẩm: "Ta không vào địa ngục thì ai vào?"

A Yên áp sát hẳn, thân thể kiều nhuئن như nước mùa xuân dựa vào hẳn, hai người dính sát vào nhau. Nàng nheo mắt, trêu đùa một câu: "Đại sư, tầm mắt ngươi được mở rộng, khá thú vị, chỉ là -- " Bỗng dừng thu lại ý cười, không vui hừ một tiếng, oán giận nói: "Ngươi gặp địa ngục xinh đẹp như ta sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 7 - Chương 78-1: Tiễn thiếp vương phủ (5)

Editor: Slinh

Beta: Cà ri + lyly

Một cơn gió mạnh thổi tới, cánh cửa gỗ khép hờ bỗng chốc mở ra, đập vào hai bức tường trắng bên cạnh, tạo ra tiếng vang nặng nề. Màn giường theo cơn gió hơi lay động, giống như thủy triều đập trùng, giống như sóng ngầm mãnh liệt.

Gió nổi lên rồi.

Bên trong màn, tiếng thở dốc dần dừng lại.

A Yên nằm trên ngực người kia, hai tay lười biếng mà nhích dần thân thể yếu kiều mềm mại lên, đôi mắt mang ý cười, cẩn thận ngắm nhìn khuôn mặt đỏ bừng của hắn, con ngươi đen thăm mênh mông hơi nước, cuối cùng dừng lại ở đôi môi mỏng đang hé mở... Giờ ngón tay trắng nõn lên, đặt ở môi hắn, ngữ khí nhu hoà: "Hoà thượng, thoải mái không?"

Sương mù trong đôi mắt Lan Lăng Quân tan biến một chút, nhưng mặt lại càng đỏ, bối rối dời mắt.

Ngón tay A Yên chậm rãi rời xuống, mon trón cằm của hắn, cổ, xương quai xanh rồi dừng lại ở lồng ngực rắn chắc, hồ hững miêu tả từng vết roi chưa phai màu, truy hỏi đến cùng: "Rốt cuộc là có thoải mái hay không?"

Lan Lăng Quân nhẹ giọng nói: "A di đà Phật."

Đôi mắt A Yên tối lại, lờm lỏm: "A cái đầu ngươi --- Ngươi ngược lại giỏi lắm, nằm trên giường không bỏ ra nửa điểm khí lực, đều là ta vất vả thoả mãn ngươi ---" Nàng bỗng ngồi dậy, cười trên người hắn: "---- Con lừa ngốc, ta hầu hạ ngươi lâu như vậy, không có công lao cũng có khổ lao, ngươi niệm một câu A di đà Phật là có ý gì? Ngươi muốn quy hết công lao cho Phật tổ với Bồ tát sao?"

Lan Lăng Quân bất đắc dĩ thở dài: "Ta chưa từng có ý nghĩ này."

A Yên lại hỏi: "Thoải mái chứ?"

Lan Lăng Quân do dự một lúc lâu, cuối cùng nhỏ giọng "Ừ" một tiếng.

A Yên mỉm cười đứng dậy, nhìn hai cánh tay đang bị dây trói buộc thắt nút giờ qua đỉnh đầu của hắn. Nàng hơi đổi ánh mắt, mở trói cho hắn, dụ dỗ: "Ngươi nghe đây. Lần này đến lượt ngươi trói ta, sau đó chúng ta làm một lần nữa..." Nghĩ tới nhiệm vụ ngủ ba lần sắp hoàn thành, đôi mắt của nàng sáng lên, mang theo sự hưng phấn và kích động: "Ngươi sẽ được giải thoát, tiếp tục niệm A di đà Phật của ngươi, mà ta cũng có thể theo đuổi mộng tưởng của ta."

Lan Lăng Quân thở dài: "Không được."

A Yên nhún mày, không vui nói: "Hoà thượng, ngươi không phải thư sinh trói gà không chặt, ngươi đã từng luyện ngoại công, lại có nội công thâm hậu hộ thể, chỉ là ba lần cá nước thân mật, đối với ngươi mà nói, không phải việc nhỏ như con thỏ sao? Khiêm tốn với ta làm gì."

Lan Lăng Quân hít vào một tiếng, lẩm bẩm: "...Đau."

A Yên kỳ quái nhìn hắn: "Không phải chứ? Ngươi đã lớn như vậy rồi, phá thân đồng tử thân còn đau sao?"

Sắc mặt Lan Lăng Quân nhàn nhạt, ngữ khí uyển chuyển: "Thí chủ, ngươi ngồi trên vết thương của ta, có chút đau."

A Yên ngẩn ra, bò từ trên người hấn xuống.

Lan Lăng Quân rên lên một tiếng, thờ phào một hơi, gương mặt hồng hào hơn chút, chống tay ngồi dậy.

A Yên liếc qua vết thương trên đùi hấn, im lặng trong chốc lát, mở miệng: "Thôi... với dáng vẻ này của ngươi, nghĩ đến việc làm nhục ta, chắc là không thể." Đứng dậy, nhặt y phục rải rác ở khắp nơi, từng kiện từng kiện mặc vào, cũng không quay đầu lại, hỏi: "Hoà thượng, ngươi không thể quay về Quang Minh tự, chắc chắn Vương gia đã bày thiên la địa võng ở đó chờ ngươi. Chuyện sau này, ngươi có tính toán gì chưa?"

Mặt Lan Lăng Quân hờ hững, bình tĩnh nói: "Tìm một gian miếu tranh, tụng kinh lễ Phật."

A Yên mặc xong xiêm y, xoay người cười cười với hấn, vỗ vai hấn: "Được, vậy đêm nay ngươi cố gắng một chút, sáng mai ngươi sẽ được toại nguyện."

Lan Lăng Quân gọi: "Thí chủ."

A Yên nhìn hấn: "Sao?"

Lan Lăng Quân do dự một hồi, thấp giọng nói: "Ngươi đi theo ta đi. Mỗi ngày ngươi nghe ta niệm tụng kinh văn, tương lai... cũng sẽ có một ngày, ngươi có thể vứt bỏ tà niệm trong lòng --- "

A Yên cười nhẹ, giống như thấy vô cùng thú vị, cắt ngang lời hấn: "Tiểu hoà thượng, ngươi muốn độ ta thành Phật?"

Lan Lăng Quân không đáp.

A Yên cười càng vui vẻ hơn, tựa ở bên giường, hai tay khoanh trước ngực, ngắm nhìn ba vết hương tròn trắng trên đỉnh đầu hấn, lầm bầm: "Mỗi con hồ ly tinh đều có mộng được làm yêu nữ, muốn ở trên ngai cao tăng đắc đạo thử xem công lực của bản thân, nhưng lại không nghĩ tới, hoá ra... Mỗi con lừa trọc ngốc cũng có chí hướng cao cả muốn độ yêu thành tiên thành Phật."

Thần thái Lan Lăng Quân bình tĩnh, ngữ khí ung dung, khuyên nhủ: "Thí chủ, mê muội với hoan lạc tuy được nhất thời, nhưng trăm năm sau còn lại gì? Không bằng như ta một đường tìm hiểu chân lý của sinh mệnh, phật pháp vô biên ----"

A Yên nhìn chằm chằm vào hấn: "Biểu hiện lúc này trên giường của ngươi, giống như đã sớm quên đi phật pháp vô biên rồi." Thấy đối phương im lặng nhũn mảy, cúi đầu, vẻ mặt tự trách và hối hận, nàng không khỏi cười cợt: "Hoà thượng, đối với ai ngươi cũng đồng đãi vậy sao?"

Lan Lăng Quân đáp: "Không phải."

A Yên lại hỏi: "Là vì thấy yêu nữ như ta, nên mới đồng đãi giảng đạo?"

Lan Lăng Quân bình tĩnh nói: "Cũng không phải là vì vậy, chỉ là từ khi nhìn thấy thí chủ, tiểu tăng cảm thấy có vài phần quen thuộc...xảy ra chuyện gì?"

Đột nhiên A Yên thay đổi sắc mặt, chăm chú nhìn hấn, im lặng một chút, thanh âm vừa lạnh lẽo vừa trầm thấp: "Ngươi cảm thấy ta quen thuộc?"

Lan Lăng Quân hơi dơ người ra, gật đầu.

Về mặt A Yên có chút kì lạ, im lặng một lúc lâu, trực tiếp đi đến bàn trang điểm, cầm lấy tấm gương cổ đồng trang nhã, phẩy tay áo bỏ đi, miệng lầm bầm: "... Thật phiền muốn chết."

Lan Lăng Quân nhìn bóng lưng của nàng, đôi mắt mờ mịt, không biết mình đã nói sai chuyện gì, hay làm sai việc gì.

Đi đến trong sân, A Yên giơ tấm gương đối diện với mặt mình, hơi mắt tập trung, một lát sau, thấp giọng hỏi: "Hệ thống tu sửa xong chưa?"

Lão Cổ Đồng nhỏ giọng đáp: "Chưa, nhưng cũng sắp xong rồi."

A Yên liếc mắt nhìn căn phòng, hiếm khi chăm chú như vậy: "Hai thần thức hỗn loạn kia... có phải đã tách ra rồi không?"

Lão Cổ Đồng khẳng định: "Đúng vậy, thế giới này kết thúc thì có thể hoàn toàn thức tỉnh." Nó thở dài, vỗ vỗ mặt kính của mình, nói: "Kí chủ cuối cùng ngươi cũng có thể biết lời bọn họ muốn nói với ngươi ---"

A Yên hừ lạnh một tiếng, không nhìn được nói: "Dù sao cũng chỉ là mấy lời vô nghĩa, ta nói cho ngươi biết, có gì tốt để nghe đâu? Tiểu hoà thượng này cảm thấy ta quen thuộc, chắc là do thần thức của sư huynh ta ảnh hưởng --- năm đó, hấn nói ta có hoá thành tro hấn cũng nhận ra ta, thật không phải là nói dối."

Lão Cổ Đồng hỏi: "Sư huynh ngươi?"

A Yên hơi hốt nói: "Một con lừa trọc ngốc mang tóc giả. Rất nhiều năm trước, hấn nói, hấn chưa gặp người nào vô liêm sỉ như ta, cho nên dù ta sống hay chết, rơi vào kiếp luân hồi biến thành súc sinh, biến thành muỗi giun để gì đó, hấn đều nhận ra ta... A mà cái này không phải trọng điểm"

Lão Cổ Đồng hiểu kỳ: "Trọng điểm là...?"

A Yên nâng nó lên cao hơn, ngắm nhìn bộ tóc dài đen nhánh, biểu hiện say mê: "Tuy đây không phải thân thể của ta, nhưng là do ta tỉ mỉ tu sửa dung mạo. Bởi vậy có thể thấy được, vẻ đẹp lây sang cả thân thể này."

Lão Cổ Đồng: "..."

Mấy ngày sau.

Dựa vào những gì Lão Cổ Đồng bí mật quan sát, kể từ khi biết thân thế của cố nhân thức tỉnh, kí chủ biểu hiện quy củ hơn nhiều, không hề tùy tiện mà tấy máy tay chân với Lan Lăng Quân, ngược lại Lan Lăng Quân còn bám dính kí chủ không rời, luôn liếc mắt nhìn bóng lưng của kí chủ, sau đó thờ dài.

Có một ngày, nhân lúc Lan Lăng Quân không có mặt, Lão Cổ Đồng hỏi A Yên: "Kí chủ, người sư huynh kia của người tỉnh tỉnh có giống Lan Lăng Quân không?"

A Yên đáp: "Không giống, tiểu hoà thượng mềm mại đáng yêu hơn hẳn nhiều."

Lão Cổ Đồng ngạc nhiên nói: "Hắn rất hung bạo sao?"

A Yên: "Không hẳn vậy, chỉ là do hắn một lòng tu hành không hỏi thế sự, cho nên không dính khói bụi trần gian, đồng môn đều nói hắn rất giống Thiên Tiên, mãi đến khi gặp ta."

Lão Cổ Đồng truy hỏi: "Gặp người thì sao?"

A Yên nhàn nhạt nói: "Gặp phải ta, hắn liền hạ phàm, đánh mất tất cả mặt mũi trước kia."

Lão Cổ Đồng nghe say sưa: "Là thế nào?"

A Yên không hứng thú lắm, bình thản nói: "Năm đó, hắn bế quan tu hành đến lúc quan trọng nhất lại động tình ý, tâm ma đậm sâu, kim thân bị phá, ngàn năm khổ hạnh tu luyện lại thất bại trong gang tấc, mặt mũi mất hết."

Lão Cổ Đồng than thở: "Thật thê thảm."

A Yên không đáp lại.

Đêm đó, kí chủ lại bắt đầu quần quít lấy hoà thượng.

Lan Lăng Quân chuyên tâm lễ Phật, tay lần Phật châu, A Yên nằm ngoài bên cạnh hắn, cảm gối lên bên chân không bị thương, cười như không cười nhìn hắn, đôi mắt đen trắng rõ ràng, ánh sáng lưu chuyển trong đó như vạn đoá hoa đào bung nở, may nhờ Lan Lăng Quân không mở mắt mới tránh được ánh mắt nguy hiểm như đâm lầy kia.

Sau đó, tay A Yên xấu xa di chuyển, theo vạt áo của hắn tham lam tiến vào, sờ vết roi trên ngực, hỏi hắn: "Hoà thượng, đau không?"

Lan Lăng Quân nhắm hai mắt nói: "Không đau."

Nhưng tay A Yên đặt ở trên người hắn, so với an ủi vết thương đau đớn, càng giống như đang đốt lửa hơn. Qua một hồi, chỉ thấy môi mỏng của hắn không tiếng động đóng mở niệm kinh, nàng liền lầm bầm nói: "Người mau mở mắt nhìn ta... Ài, hoà thượng, Phật tổ của người đâu có xinh đẹp như ta nha? Ta từng gặp hắn ở Tây Thiên, tai to mắt lớn, cái bụng tròn vo, đâu có gì đẹp để nhìn chứ."

Đôi mắt đen thẳm của Lan Lăng Quân hơi hé, thấp giọng nói: "Chớ nói bậy."

Nhưng mà, chỉ mở ra một chút, lại không nỡ lòng dời ánh mắt đi.

Nữ tử quay về phía hắn nở nụ cười xinh đẹp, đôi mắt sáng ngời dường như có một loại ma lực nào đó, câu dẫn khiến lòng người ngứa ngáy khó chịu, mà trong khoảnh khắc tìm hắn loạn nhịp, đôi tay mềm nhũ đã theo đường cũ, cởi áo khoác của hắn ra: "Đại sư, đừng nói chuyện phở độ chúng sinh, đến ta người còn không phở độ được... Đến đây." Nàng giơ tay trước mặt hắn, nắm lại, thanh âm ngày càng ngọt ngào vô lực: "Ta xấu đến mức không thể cứu chữa, người mau tới trời chặt tay của ta, thực hiện biện pháp giáo huấn người yêu thích."

Trên trán Lan Lăng Quân thấm mồ hôi, đôi mắt tràn đầy bất đắc dĩ, cắn răng nói: "Thí chủ ---"

A Yên cười cười, thôi nhẹ mắt hắn: "Đại sư, chỉ nói không làm tính là anh hùng hảo hán gì chứ? Người cho ta ăn no, khiến ta không có khí lực gieo hoạ cho nam nhân khác, đây không phải vì dân trừ hại sao?"

Hai tai Lan Lăng Quân đỏ lên: "....Không biết giữ mồm miệng."

A Yên nhượng mảy, giả bộ kinh ngạc: "A, người nghe hiểu sao? Mới mấy ngày trước..." Nàng cười, ôm lấy cảm hắn rồi hôn vào khoé môi, từng chữ từng chữ dịu dàng nói: "Thật là một tiểu hoà thượng ham học, thương cho người một cơ hội trừng phạt ta."

Xưa nay Lan Lăng Quân không phải người nhanh mồm nhanh miệng, bây giờ đối đầu với nữ nhân vô liêm sỉ như vậy, càng không thể làm gì, chỉ biết lắc

đầu, nhanh chóng niệm kinh văn.

A Yên dỗ hấn: "Đến đây."

Lan Lăng Quân im lặng.

A Yên nhẹ giọng nói: "Trước lạ sau quen, ngủ một lần và ngủ ba lần có gì khác nhau? Trái phải đều phá giới, giúp người phải giúp đến cùng.. Đến đây."

Lan Lăng Quân vẫn không nói gì.

A Yên nhìn hấn một lúc, quỳ gối bên cạnh: "Con lừa trọc ngực, đừng ép ta."

Lan Lăng Quân hơi nhìn nàng.

A Yên nghiêm mặt nói: "Nếu ngươi không ngoan ngoãn hợp tác, trước tiên ta sẽ khiến ngươi dục hoả đốt người, sau đó không để ý đến ngươi nữa, khiến ngươi hoá hổ báo làm nhục ta."

Lan Lăng Quân im lặng rất lâu, thở dài: "Tại sao phải nói cho ta biết kế hoạch?"

A Yên không nhịn được nói: "Ta đếm đến ba, nếu ngươi không đáp ứng, ta sẽ bắt đầu. Một, hai ---"

Chữ cuối cùng còn chưa nói ra, trên bàn trang điểm vang lên tiếng động nhỏ.

Lan Lăng Quân bỗng xoay người, cảnh giác nói: "Tiếng động gì vậy?"

A Yên đứng dậy: "Không sao, đồ vật rơi." Đi đến bàn trang điểm, tinh tế nhìn, mang theo tấm gương ra ngoài, cúi đầu nhìn mặt kính, nhẹ giọng hỏi: "Làm sao?"

Lão Cổ Đồng vội vàng nói: "Kí chủ, hệ thống sửa chữa xong rồi, ta nhất định phải thông báo cho ngươi."

"Sao vậy?"

"Mạnh mỗi nam chủ lần này hoá ra là nhân vật phản diện trong nguyên tác, thiên tử bù nhìn Cao Hoài Tú."

A Yên hơi kinh ngạc: "Hấn, nhân vật phản diện? Không phải Nam Cung Dạ vì kiêng kị hấn mà phế hấn thành người què sao? Còn giết cha hấn ngay trước mặt, ép thiên tử lấy lệnh chư hầu --- có nhân vật phản diện thâm như vậy sao?"

Lão Cổ Đồng phản bác: "Có thể do cuối cùng Cao Hoài Tú thành công hạ độc Nam Cung Dạ, suýt chút nữa hại chết Nam cung Dạ. Nếu không phải vì Cao Sương Sương trộm thánh dược trong hoàng cung cứu hấn, Nam Cung Dạ đã tạch rồi."

Dựa theo nguyên tác, Nam Cung Dạ chết không thành, sau khi tỉnh lại liền ngũ mã phanh thây Cao Hoài Tú, cùng lúc đó, hấn ý thức được Cao Sương Sương chính là tình yêu đích thực. Ngay hấn đăng cơ, lập Cao Sương Sương là hoàng hậu duy nhất, hai người sống hạnh phúc đến cuối đời."

Đây chính là kết thúc của nguyên tác.

"Đúng rồi, kí chủ." Lão Cổ Đồng nhẹ giọng kêu, mang theo vài phần hưng phấn: "Hệ thống thông báo, vì nhiệm vụ lần trước ngươi hoàn thành xuất sắc nên lần này có khen thưởng đặc biệt."

"Thưởng gì?"

"Nếu ngươi không muốn ngủ với Cao Hoài Tú, có thể lựa chọn Nam Cung Dạ! Như thế nào, có phải đây là hệ thống có độ tự do cao nhất, có tình người nhất ngươi từng gặp không?"

A Yên cười cười, trở lại phòng.

Lan Lăng Quân hỏi: "Ngươi ra ngoài làm gì."

A Yên miễn cưỡng nói: "Đi hóng gió đêm, nghĩ chuyện đời... ta nghĩ, sẽ không ngủ với ngươi nữa."

Hai má Lan Lăng Quân vẫn hơi hồng, mồ hôi hai bên thái dương có thể lờ mờ thấy được. Hấn cúi đầu, thở dài: "...Đây chính là kế hoạch của ngươi?"

A Yên liếc mắt đến chỗ giữa hai chân của hấn, ngữ khí bình tĩnh: "Kế hoạch phát sinh biến hoá, thật sự không ngủ với ngươi, ngươi tự mình giải quyết đi, ta sẽ không can thiệp."

Lan Lăng Quân ngẩn ngơ, chỉ cảm thấy cả người khô nóng, vô cùng oan ức, thốt lên: "Nhưng ta ---"

A Yên nhìn hấn, tốt bụng tiếp lời: "Ngươi không biết tự mình giải quyết?" Sắc mặt nàng bình tĩnh, đi mấy bước, cầm lấy quả quyết trên bàn, lột bỏ vỏ bên ngoài rồi đưa cho hấn: "Đây, đạo cụ đây --- Yên tâm, ta sẽ không nhìn lên, sẽ không bắt ngươi ra tận nhà vệ sinh."

Lan Lăng Quân im lặng, sau đó thanh âm vừa thấp vừa lạnh, tâm tình hạ xuống: "Ta chưa từng gặp loại người như...người."

A Yên không coi ra gì: "Vậy hiện tại người thấy rồi, chúc mừng"

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 7 - Chương 78-2: Tiệp thiếp vương phủ (6)

Editor: Slinh

Beta: Cà ri + lyly

Hai tháng sau.

Hoàng cung, đại nội cấm địa.

Đền được rất mờ, chỉ còn hai ngọn nến còn lại chút hơi tàn, toả ra thứ ánh sáng u ám.

Căn phòng được trang trí đẹp đẽ, đập vào mắt đều vô cùng tinh xảo, chạm trổ tỉ mỉ, rực rỡ muôn màu --- lẽ ra đây là nơi ở của người tôn quý nhất thiên hạ.

Bây giờ, người ở nơi này, được gọi là thiên tử, thực ra là tù nhân.

Ngồi lên tấm gấm màu vàng óng, thanh niên tóc đen mềm mượt, dựa ở đầu giường, một chân co lên, trên đầu gối đặt một con búp bê nhỏ hình dáng khủng bố, hần nhìn vật nhỏ quỷ dị kia, nhếch mép cười, tiện tay lật búp bê lại, sau lưng nó dán vào một tờ giấy, trên đó viết ngày sinh tháng đẻ của một người.

Hắn gờ một cái ngón chân tinh tế lên, ngắm thẳng con mắt của búp bê mà đắm xuống, động tác chậm rãi mà tao nhã, dung sắc thanh quý lãnh đạm, giống như đang đánh đàn thương hoa, chứ không phải... hạ vu cổ.

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng của nữ tử.

Cao Hoài Tú không hề nhúc nhích, cũng không ngẩng đầu lên, gọi: "Sương Sương."

Cao Sương Sương dừng chân, thấy búp bê trong tay huynh trưởng, ngo ngắc, che miệng: "Hoàng huynh... huynh, huynh mau dừng tay! Nếu người khác nhìn thấy ---"

Cao Hoài Tú cười khê, nhàn nhã nói: "Nếu Nam Cung Dạ biết thì ta khó giữ tính mạng? Không sao, hiện tại, ta cũng không cảm thấy mình đang sống." Hắn nghiêng đầu, nhìn muội muội một chút, cười: "Hoàng muội, cái xác không hồn, được coi là sống sao?"

"Hoàng huynh!" Cao Sương Sương kiên trì, bước nhanh tới, cướp búp bê trong tay hắn, gắt gao nắm lấy, khuyên nhủ: "Muội cầu xin hắn lâu như vậy, hắn mới đồng ý buông tha huynh, không hại Huynh... Việc đã đến nước này, có thể làm gì nữa?"

Nàng thở dài, ánh mắt ưu thương bi ai: "Muội chỉ muốn bảo vệ tính mạng của huynh, muội không muốn huynh xảy ra chuyện gì... huynh... hiểu không?"

Cao Hoài Tú lạnh nhạt nói: "Giết hắn."

Cao Sương Sương cả kinh, khuôn mặt dần trắng bệch: "Huynh, huynh vừa nói gì?"

Ánh mắt Cao Hoài Tú nhẹ liếc qua nàng, trào phúng cười: "Thiên hạ chỉ mình muội có thể làm được, Sương Sương.. Muội có thể giết hắn."

Cao Sương Sương lắc đầu: "Không.."

Cao Hoài Tú lạnh lùng nói: "Là không dám, hay không muốn? Trong lòng hắn có muội, dù hắn đối với cả thiên hạ tàn nhẫn, chỉ với muội là không đề phòng, chỉ cần mưu tính thoả đáng, muội có thể giết hắn, báo cướp đoạt chính quyền, báo huyết hải thâm cừu giết phụ."

Cao Sương Sương sợ hãi, lao đảo lui về sau: "Không... không được! Sao muội có thể lợi dụng tình cảm của hắn với muội để hạ độc thủ? Đề tiện như vậy ---"

Mặt Cao Hoài Tú lạnh lùng: "Hắn giết phụ hoàng."

Cao Sương Sương mặt âm ảm, gắt gao cắn môi, lắc đầu, một lát sau, bật khóc năn nỉ nói: "Hoàng huynh, đừng ép muội! Muội biết hấn giết phụ hoàng, hấn hại huynh, nhưng muội... muội không thể---"

Cao Hoài Tú nhìn nàng suy sụp ngã trên mặt đất, đau khổ ôm đầu gào khóc, ánh mắt của hấn rất lạnh, không hề thay đổi sắc mặt, không hề thương hại, cuối cùng, hấn than một tiếng: "Muội không hạ thủ được." Khoé môi hiện lên nụ cười châm chọc, nhẹ giọng nói: "Hấn giết phụ hoàng của chúng ta, hấn hại ta biến thành người tàn phế, còn muội... Muội muội tốt của ta, muội vẫn yêu hấn."

Cao Sương Sương ngẩng đầu: "Không phải như vậy." Nàng nói, nước mắt chảy xuống, vô cùng thống khổ: "Muội hận hấn, đương nhiên hận hấn! Nhưng hoàng huynh, ca ca..." Nàng vừa khóc, vừa đau đớn nhìn hấn: "Giết hấn, giải quyết được việc gì sao? Phụ hoàng sẽ không sống lại, huynh... chân của huynh cũng không lành được."

Sự trào phúng ở đáy mắt Cao Hoài Tú càng nồng, nhưng hấn không nói chuyện, im lặng một lúc, mới vẫy tay với cô công chúa đáng thương, dịu dàng nói: "Sương Sương, lại đây."

Cao Sương Sương sợ hãi đi đến bên giường, ngồi bên cạnh hấn.

Cao Hoài Tú cười nhạt, giơ tay lên, xoa mái tóc mềm mại của nàng: "Đừng khóc, là huynh không tốt, là ta vô năng, không thể dựa vào bản thân để báo thù cho phụ hoàng, mới đổ lỗi cho muội, xin lỗi."

Cao Sương Sương oan ức, nước mắt chảy càng nhiều, thấp giọng nói: "... Muội không trách huynh."

Cao Hoài Tú mỉm cười, thanh âm lạnh lẽo mà mềm nhẹ: "Chuyện như báo thù rửa hận, vốn là nam nhi chúng ta nên làm, sau này sẽ không nói với muội những câu như thế nữa."

Cao Sương Sương ngẩn ra, cay đắng khuyên nhủ: "Hoàng huynh, hấn đã đồng ý với muội, chắc chắn sẽ không động tới tính mạng của huynh, muội tin lời hấn nói là thực. Huynh... huynh cũng đừng tay đi. Trong triều hấn một tay che trời, còn có, thống lĩnh hoàng thành Cẩm Vệ Quân, thống lĩnh kinh kỳ doanh đều là người của hấn, huynh muốn đối phó hấn, như trứng chọi đá, nói thì dễ."

Cao Hoài Tú dịu dàng nói: "Muội đừng suy nghĩ nhiều, không còn sớm, trở về cung nghỉ ngơi đi."

Cao Sương Sương gật đầu, đứng lên: "Hoàng huynh cũng nên sớm nghỉ."

Đội Cao Sương Sương đi xa, một lão thái giám đi từ bên ngoài vào, trong mắt mang theo vẻ không đành lòng, cung kính nói: "Hoàng thượng, Nhiếp Chính Vương cho người mang sớ con hấn đã phê duyệt đến, mời ngài dùng ngọc tỷ đóng dấu."

Cao Hoài Tú cười, đôi mắt đen thẳm, vài sợi tóc đen tán loạn, âm trầm nói: "Đã đến mức này, sao hấn không mang ngọc tỷ về vương phủ luôn? Làm việc thừa."

Lão thái giám than thở: "Hoàng thượng, khi cần nhẫn thì nên nhẫn."

Sắc mặt Cao Hoài Tú lãnh đạm, bỗng nhiên thờ dài: "Hạ Phúc, chữ nhẫn trên đầu có một cây đao ---" Hấn giơ ngón tay thon dài lên, đề xuống vị trí đầu gối bên trái: "Sâu thấy được xương, đau đến chảy máu."

Lão thái giám Hạ Phúc dùng tay lau nước mắt: "Nếu tiên đế vẫn còn ---"

Cao Hoài Tú nhàn nhạt nói: "Nếu không phải phụ hoàng dẫn sói vào nhà, không để ý lời ta khuyên can, càng muốn trọng dụng tên tặc tử đầy dã tâm kia, bộ tộc Cao thị của chúng ta, sao lưu lạc đến mức này?"

Lòng lão thái giám chua xót, âm thầm rơi lệ.

Cao Hoài Tú liếc mắt nhìn hấn, ôn nhu động viên: "Bây giờ nói những thứ này cũng vô dụng. Sáng sớm hôm qua, ta nghe nói, Nhiếp Chính vương có điều phiền lòng, người biết vì sao không?"

Lão thái giám lau khô nước mắt, vuốt cằm nói: "Là vì một đám ác đồ giang hồ."

Cao Hoài Tú cau mày: "Vài tên tiểu tặc mà thôi, cũng đáng để hấn phiền lòng?"

Lão thái giám vội vàng lắc đầu: "Không, hoàng thượng ngài không biết, tân tà giáo kia thật sự rất đáng sợ! Mỗi người đều võ công cao cường, luôn cướp giật hàng hoá của phủ Nhiếp Chính vương, cướp tiền thì không nói, bọn họ... bọn họ lá gan còn rất lớn, ban ngày ban mặt cũng dám đi đến các nơi cướp son phấn bột nước, găm vốc các loại..."

Cao Hoài Tú nghi ngờ: "Son phấn bột nước?"

"Đúng vậy!" Lão thái giám ngoài miệng nói như vậy, nhưng nhớ tới dáng vẻ đau đầu của Nhiếp Chính Vương, không khỏi lộ ra cười gằn: "Vị giáo chủ tà giáo kia cũng là quái nhân, những bang phái giang hồ khác, không phải muốn xưng bá một phương, chính là chém giết tranh giành vị trí võ lâm minh chủ, nhưng khẩu hiệu của vị giáo chủ kia là..." Nói tới đây, hấn nuốt nước bọt, vẻ mặt trở nên quái lạ.

Cao Hoài Tú hỏi: "Là gì?"

Lão thái giám chậm rãi nói: ""An đến rộng rãi hạ ngàn vạn, toàn bộ thiên hạ yêu mỹ nhân đều vì nụ cười, sẽ có một ngày, chiếm Nhiếp Chính Vương phủ, lập thành đại bản doanh của giáo ta!"

Cao Hoài Tú nhướng mi: "Người nói gì thế?"

Lão thái giám than thở: "Đây chính là tôn chỉ của tà giáo kia, người người đều nói giáo chủ của họ là kẻ điên, dám khiêu khích nam nhân quyền lực nhất --
- Nhiếp Chính Vương cũng tức điên rồi, phái rất nhiều người đi truy sát bọn họ, trong số đó không thiếu cao thủ đại nội, quân tinh nhuệ, mặc kệ đánh nhau lớn bao nhiêu cũng đều trắng tay trở về, phái người đi còn bí ẩn mất tích."

Cao Hoài Tú buồn cười nói: "Còn có việc này?"

Lão thái giám gật đầu: "Vâng, vì thế Nhiếp Chính Vương nổi trận lôi đình, treo thưởng vạn lượng vàng, đòi lấy đầu của ác đồ giang hồ này."

Cao Hoài Tú dựa vào giường, nhàn nhạt nói: "Để hần phiền lòng đi, đến lúc đó ta..."

Hần cười cười, không nói nữa, cây đuốc phía đối diện đột nhiên tắt, bóng tối bao phủ, cũng giấu đi lưỡi dao sắc bén nơi đáy mắt, còn có... sự khát máu.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 7 - Chương 78-3: Tiệp thiếp vương phủ (7)

Editor: Slinh

Beta: Cà ri + lyly

Nhiếp Chính Vương phủ.

"Rác rưởi! Đều là rác rưởi!"

Ổng tay áo Nam Cung Dạ vung lên, trừng mắt nhìn đám thuộc hạ quỳ dưới đất, cười lạnh: "Chỉ là một bang phái trên giang hồ, mà các người tra không ra lai lịch của bọn họ? Bản vương nuôi các người làm gì?"

Thủ lĩnh trong đám người quỳ gối về phía trước: "Vương gia bớt giận, chúng thuộc hạ đã dùng hết khả năng---"

Nam Cung Dạ lạnh lùng cắt ngang: "Không chỉ riêng việc giáo chủ tà giáo này... Tịch Hân, không phải ta không cho người cơ hội, hai tiện ti ở hậu viện mất tích, còn có Lan Lăng Quân không thấy tăm hơi trong địa lao. Sắp ba tháng rồi, người còn không biết hướng đi của bọn họ sao?"

Trần Tịch Hân chảy mồ hôi lạnh: "Thuộc hạ vô năng."

Nam Cung Dạ nhìn hần, một lát sau, nhắm mắt lại: "Bản vương cho người một tháng nữa, nếu như không có kết quả, cho người mang đầu của người đến."

Tịch Hân run mình, lớn tiếng nói: "Vâng, thuộc hạ tuân lệnh! Tạ vương gia khai ân!"

Nam Cung Dạ khoát tay áo: "Lui xuống."

Mọi người lùi ra.

Tỳ nữ dâng một ly trà nóng, nhẹ nhàng đặt trên khay trà, không dám thở mạnh, cẩn thận từng chút đi đến cửa, chợt nghe giọng nói lạnh lẽo phía sau: "Đứng lại."

Tìm trong lồng ngực đập thình thịch, nàng xoay người, lập tức quỳ xuống, liên tục dập đầu: "Nô tỳ đáng chết, nô tỳ đáng chết ----"

Nam Cung Dạ nhàn nhạt nói: "Bản vương đáng sợ như vậy sao?"

Tỳ nữ瑟瑟, ngơ ngác ngẩng đầu lên: "Vương, vương gia?"

Nam Cung Dạ có chút thất thần, một lát sau, mắt hững nói: "Đi ra ngoài."

Tỳ nữ thở phào nhẹ nhõm: "Tạ vương gia khai ân."

Cửa đóng lại.

Nam Cung Dạ một tay chống đầu, những ngày qua quá mức bận rộn, hần cũng mệt mỏi, chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi một chút, nhưng lại mơ về chuyện xưa nhiều năm trước.

Đó là... thời niên thiếu.

Từ nhỏ hần trà trộn trong giang hồ, kết thù quá nhiều, có lần bị người đuổi giết, bị trọng thương không có sức chống cự, gần như sắp bị một kiếm đâm qua ngực, đúng thời khắc mấu chốt --- một bóng người gầy yếu tinh tế xuất hiện từ đằng sau, can giúp hần một chiêu, máu tươi tràn ra, nhiễm đỏ gò má trắng bệch của hần.

Cũng thời khắc này, hần đánh gục kẻ thù kia.

Thiếu nữ mềm mại ngã vào trong lòng ngực hần, mồ hôi mở mắt, khí tức yếu ớt: "Công tử... công tử..."

Hần nhanh chóng kiểm tra vết thương của nàng, thay nàng cầm máu: "Yên tâm, không chết được."

Thiếu nữ nhếch miệng, vất vả phun ra vài chữ: "... người, người sao rồi?"

Hần lạnh nhạt nói: "Sau này gặp phải chuyện như vậy, người chỉ cần trốn đi là được, ta không cần người cứu."

Thiếu nữ không biết có nghe rõ không, rụt rè nhìn hần, cười ngu ngốc: "Chẳng không có chuyện gì là tốt rồi... ta, ta rất sợ người bị thương..."

Người kia.

Nam Cung Dạ bỗng nhiên bừng tỉnh, trước mắt còn lưu lại dung nhan trắng bệch của thiếu nữ, đôi môi mấp máy như cánh hoa khô héo, ánh mắt luôn hèn mọn, tràn đầy quyến luyến cùng không muốn xa rời.

A Yên.

Nam Cung Dạ nhếch môi, ý cười mang theo chút trào phúng --- đây là ban ngày nghĩ đến, ban đêm nằm mơ sao? Lâu như vậy rồi, hiện tại còn không biết tung tích của nha đầu ti tiện kia, khả năng lớn nhất, sợ là thời điểm Lan Lăng Quân rời khỏi phủ, cũng tiện tay mang nàng đi.

Dường như hần đã quên trong sinh mệnh mình đã từng có một người như vậy tồn tại, nàng mất tích, lại khiến hần mơ thấy đoạn đường cũ phủ bụi trong ký ức xưa cũ.

Cuộc đời hần tạo thành từ huyết quang và ánh lửa.

Tuổi ấu thơ phải chịu họa diệt môn, hần mang theo cừu hận lớn lên, suốt thời niên thiếu đều gắng sức tập võ, giúp cho việc báo thù, đó là những năm tháng vô cùng đen tối.

Thiếu nữ thấp kém mà nhu nhược kia, từng là một điểm ấm áp nho nhỏ trong vùng ký ức màu xám đỏ.

Nàng mê luyến hần, như thiêu thân lao vào lửa.

Nhưng hần không thích nàng, chỉ coi nàng là chó mèo hay thứ đồ chơi bình thường, khi nhàm chán có thể giải trí, không thích thì vứt một bên, chưa bao giờ để tâm.

Nam Cung Dạ bung chén trà lên, đưa đến bên môi, mới phát hiện trà đã nguội.

Thôi.

Nghĩ những thứ không quá quan trọng làm chi?

Nữ nhân kia chỉ là một tiện nô mà thôi, ăn thì không ngon, bỏ đi cũng không tiếc.

Hần còn có chuyện quan trọng hơn cần xử lý.

Nhớ tới tà giáo mới hưng khởi trên giang hồ, mặt Nam Cung Dạ nhất thời trầm xuống, hừ lạnh một tiếng, đi ra ngoài.

*

A Yên đã ở căn nhà nhỏ nơi nông thôn hơn ba tháng.

Hệ thống của Lão Cổ Đồng đã tu dưỡng xong, sau khi biết thay đổi manh mối nam chủ, A Yên liền thúc giục hoà thượng mang theo quần áo của hần, cầm lộ phí, mau chóng rời đi.

Nhưng mà hoà thượng không chịu đi, nàng khuyên can đủ đường, hần coi như không nghe thấy, một câu A di đà phật là xong việc, sau đó tiếp tục ngồi

trên cái chiếu đơn sơ, niệm kinh của hần, ngủ giấc của hần.

A Yên vô cùng phiền lòng, nể mặt vì mình mà phá thân đồng tử của hần, cũng không ép buộc hần, chỉ không để ý tới hần, dồn toàn bộ tinh lực vào việc phát triển lực lượng tà giáo của mình.

Cuối cùng, thời cơ đã đến, đến lúc bước chân đi chinh phục con đường thành công phía trước.

A Yên ăn điểm tâm xong, gọi A Nguyệt vào, lại kéo Lan Lăng Quân đến, nghiêm túc nói: "Ta có lời muốn nói với các ngươi, nghe rõ đây."

A Nguyệt gật đầu.

Lan Lăng Quân không nói gì.

A Yên móc ra một cái lệnh bài, chỉ thấy trên đó viết một chữ "Yên" thật to, mặt sau thì là một chữ "Mỹ" nhỏ hơn một chút.

Nàng giao lệnh bài cho A Nguyệt, nghiêm túc nói: "Xét thấy biểu hiện nổi trội xuất sắc ba tháng này của ngươi, ta quyết định thăng chức cho ngươi, từ hôm nay trở đi, ngươi chính là phó giáo chủ của mỹ nhan thịnh thế giáo phái chúng ta."

A Nguyệt vui vẻ thu lại lệnh bài, hỏi: "Tỷ tỷ, giáo phái này chỉ có hai chúng ta thôi sao?"

A Yên nhún mày: "Sao có khả năng? Giáo chúng của ta trải rộng khắp thiên hạ, mỗi lần ta đi ra ngoài đều là đi tẩy não --- không, truyền đạo khai sáng. Sau này ngươi sẽ gặp được, sẽ có người đến liên lạc với ngươi."

A Nguyệt ngượng ngùng nói: "Vâng."

A Yên lại chuyển sang Lan Lăng Quân đang im lặng: "Hoà thượng, ta biết ngươi không có chỗ để đi, ngươi lại sống chết không chịu đi, sợ là đã mê mẩn mỹ nhan thịnh thế của ta rồi, bây giờ cho ngươi một cơ hội, ta phong ngươi làm Thánh Tử giáo ---"

A Nguyệt hoảng sợ nói: "Tỷ tỷ, ta không phải Thánh Nữ sao?"

A Yên khoát tay: "Ngươi đã thăng chức thành phó giáo chủ, Thánh Tử đổi thành hần."

A Nguyệt mím môi, có chút không cam lòng.

A Yên nhìn Lan Lăng Quân, tiếp tục nói: "Sau đó, mỗi tháng ngươi có thể lĩnh tiền tiêu vặt... Ngươi xem, tiền nhang đèn cũng không đáng kể, như vậy cũng coi như xứng đáng với ngươi, ta cảm giác mình càng ngày càng có tính người, loại đãi ngộ này, ngươi không tìm được ở nơi khác."

Lan Lăng Quân không hề bị lay động, chỉ hỏi: "Cuối cùng ngươi muốn làm gì?"

A Yên nói: "Ta phải đi."

A Nguyệt quay đầu: "Đi đâu? Tỷ và muội cùng đi."

A Yên lắc đầu: "Không cần, quá phiền phức, làm việc một mình thuận tiện hơn."

A Nguyệt chu miệng lên: "Tỷ tỷ---"

A Yên đứng lên: "Quyết định như vậy, tan họp."

Bỗng nhiên Lan Lăng Quân nói: "Chờ đã."

A Yên quay đầu lại.

Lan Lăng Quân đi tới trước mặt nàng, ngữ điệu khẳng định: "Ngươi về Đế Đô."

A Yên không lên tiếng.

Lan Lăng Quân nhắm mắt, hít sâu một hơi, lại nói: "Ngươi sẽ về Vương phủ."

A Yên nhìn hần một chút: "Trước khi về vương phủ còn phải đi một chỗ, tóm lại chuyện không liên quan đến ngươi." Nàng thở dài, nhìn chăm chú vào hần: "Hoà thượng, hiện tại ta còn ôn hoà nhã nhặn cùng ngươi giảng đạo lý ---"

Lan Lăng Quân lạnh nhạt nói: "Ta biết, khi ngươi không ôn hoà nhã nhặn, sẽ gọi ta là con lừa trọc góc."

A Yên mất kiên nhẫn: "Nói chung, không phải mới làm một lần thôi sao? Bao nhiêu chuyện lớn, bao nhiêu tội ác tày trời, Phật tổ đều có thể tha thứ, ngươi chẳng qua mới vào địa ngục một lần, nhiều nhất cũng chỉ một canh giờ, đời là bể khổ, mau quay đầu lại, Phật tổ sẽ tha thứ cho ngươi."

Lan Lăng Quân im lặng.

A Yên xoay người bỏ đi, mới bước được một bước, tay áo căng ra, quay đầu lại nhìn, là do hấn nắm lấy.

Lan Lăng Quân nhẹ nhàng nói: "... Đừng đi."

A Yên nhìn hấn một lát, lắc đầu, trực tiếp kéo rách tay áo, tiếp tục đi về phía cửa, cũng không quay đầu lại: "Cho người đó--- sau này không gặp lại."

Giờ thì thấy hoà thượng thật đáng thương, mà thôi phần này nam chính đáng thương, về thể giới thật thì nam phụ đáng thương~~

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 7 - Chương 79-1: Tiệp thiếp vương phủ (8)

Editor: Slinh

Beta: Cà ri + lyly

Hoàng cung.

Sau khi Cao Hoài Tú hạ triều, thay một bộ thường phục màu đen, ở ngự thư phòng đọc sách một canh giờ, lão thái giám Hạ Phúc nhìn bóng dáng của hấn, lặng lẽ thờ dài, đi ra ngoài bưng lên một ly trà nóng, nhẹ nhàng đặt lên bàn.

Lại qua gần nửa canh giờ nữa, thời tiết thay đổi.

Ngoài cửa sổ bắt đầu mưa to, Hạ Phúc vội đi qua, đóng cửa sổ lại, tránh cho mưa bụi hắt vào.

Cao Hoài Tú buông quyển sách xuống, nhấp một ngụm trà thanh hương, ấn đường dần dần dần ra, một bàn tay theo thói quen mà xoa đầu gối, ánh mắt nhìn về phía cửa sổ gỗ chạm khắc hình hoa, tự giễu mà cười một cái.

Hạ Phúc không đành lòng, thấp giọng hỏi nói: "Hoàng thượng, chân ngài lại đau sao? Có cần phải truyền thái y không?"

Cao Hoài Tú lắc đầu, nhàn nhạt nói: "Không cần."

Hạ Phúc lại khuyên vài câu, thấy thái độ của hấn kiên quyết, liền than một tiếng, lui sang một bên.

Tay Cao Hoài Tú cầm quyển sách, lại có chút thất thần, như suy nghĩ gì đó, một lát sau, hỏi: "Đám cường đạo trên giang hồ kia như thế nào rồi?"

Hạ Phúc nhỏ giọng đáp: "Nhiếp Chính Vương đã tặng giải thưởng lên tới mười vạn lượng hoàng kim."

Cao Hoài Tú nhếch khóe môi, đáy mắt vẫn lạnh như băng: "Kết quả?"

Hạ Phúc lắc đầu, có điểm vui sướng khi người gặp họa: "Không có kết quả. Thuộc hạ của Nhiếp Chính Vương phải đi vài lần, đều không đánh mà bại."

Cao Hoài Tú nhíu mày, ngẫm nghĩ lại một hồi, chậm rãi nói: "Đám người kia..... Có quá nhiều dân chúng không?"

Sắc mặt Hạ Phúc cổ quái: "Cả ngày bọn họ chỉ đi cướp các cửa hàng sơn phấn, giống như không có mưu đồ khác, hơn nữa còn trả tiền..... Đúng rồi, gần nhất trong khoảng thời gian này, bọn họ thường xuyên quấy rầy những vị tài tử thư sinh nổi tiếng ở Đế Đô, thế nào cũng phải buộc bọn họ gia nhập tà giáo."

Cao Hoài Tú không nhịn được mà bật cười.

Hạ Phúc cũng cười, nhìn vị thiên tử mình hầu hạ từ nhỏ đến lớn này, lại nhớ tới tình cảnh thê lương của hấn, không khỏi thổn thức: "Hoàng Thượng, ngài nên cười thường xuyên mới tốt, người ta đều nói cười một cái trẻ ra mười tuổi, ngài năm nay, cũng mới hai mươi lăm thôi!"

Hai mươi lăm tuổi, ngồi lên ngai vàng không đủ một năm.

Bệ hạ của hấn, đã nhiều lần trải qua nỗi đau giết phụ (cha) tranh quyền đoạt vị, lại bị tàn phế nửa người, sống cuộc sống bị kiểm soát, không thể tự quyết định việc gì, chuyện sống chết của bản thân cũng phải phụ thuộc vào người khác.

- - chỉ có thể hận rằng hấn sinh ra trong hoàng tộc.

Cao Hoài Tú cười nhẹ, thanh âm bình tĩnh: "Hạ Phúc, ta không mong sống lâu trăm tuổi, nếu trời xanh có mắt....." Dung nhan tái nhợt hiện lên vẻ tàn

khóc, trong đôi mắt đen là hận ý cuộn cuộn: "Ta nguyện ý dùng cả quãng đời còn lại, đổi thành Nam Cung Dạ không được chết từ tế!"

Hạ Phúc chợt biến sắc: "Hoàng Thượng, tai vách mạch rừng! Ngài đừng nói nữa."

Cao Hoài Tú nhắm mắt lại, cười lạnh.

Khi thượng triều, hắn chỉ là ngồi trên long ý làm con trời, quyết định toàn bộ thuộc về Nam Cung Dạ. Sau khi hạ triều, hắn cũng không phải làm gì, chỉ cần chờ Nam Cung Dạ phê chuẩn xong sổ con, hắn đóng dấu ngọc tỷ.

Đêm nay, sổ con mãi chưa đưa tới, Cao Hoài Tú đang chuẩn bị trở về Dưỡng Tâm Điện để nghỉ ngơi, vừa mới đứng lên, Hạ nhân mang khuôn mặt u sầu đi đến, đi theo phía sau là một nam tử với khuôn mặt lạnh lùng.

Đó là người bên cạnh Nam Cung Dạ, tướng quân trung thành đi theo hắn từ lâu, Tịch Hàn.

Ánh mắt của Cao Hoài Tú, dừng ở bội đao bên hông Tịch Hàn -- Ngự tiền đại đao, đao xử phạt được mọi tội lỗi. Hắn nhìn thoáng qua, sau đó mau chóng dời tầm mắt đi, mỉm cười nói: "Tịch tướng quân, đêm khuya đến đây, không biết có gì chi giáo?"

Tịch Hàn cúi người hành lễ với hắn, nhưng lại không quỳ, vô cùng cao ngạo: "Hoàng Thượng nói quá lời. Vì thần phụng lệnh Nhiếp Chính Vương đến đây, Nhiếp Chính Vương nghe nói Hoàng Thượng nhiều ngày chưa từng ngủ hạnh phi tần ở hậu cung, vô cùng lo lắng."

Tay giấu trong áo của Cao Hoài Tú nắm chặt, cố gắng kiềm chế lửa giận đang bùng lên trong lòng. Bị người khác chọc tức như vậy, nhưng hắn vẫn vô cùng trấn định, cười nói tự nhiên như thường: "Nhiếp Chính Vương trăm công ngàn việc, chuyện nhỏ này, không cần lo lắng."

Mặt Tịch Hàn vô cảm, ngữ khí vừa lạnh lùng vừa cứng rắn: "Hoàng Thượng sai rồi. Khai chi tán diệp, kéo dài huyết mạch của hoàng gia, vốn chính là đại sự của triều đình, sao Hoàng Thượng có thể không coi trọng như vậy? Hoàng Thượng đã qua tuổi hai mươi lăm, lại không có con nối dõi, chưa lập Thái Tử -- không chỉ Nhiếp Chính Vương, trong triều có rất nhiều đại thần cũng có ý kiến."

Cao Hoài Tú cười cười, nhẹ nhàng nói: "Nhiếp Chính Vương luôn được lòng người, hắn nói cái gì, liền có văn võ bá quan phụ họa."

Tịch Hàn nhìn dung nhan tuấn tú đang cười của thiên tử, lạnh lùng nói: "Vương gia cũng chỉ là quan tâm Hoàng Thượng. Sớm sinh hoàng tử, sớm lập Thái Tử, mới có thể bình định tâm tư của quan viên -- đây cũng là trách nhiệm của ngài."

Tay Cao Hoài Tú nắm chặt, có thể thấy được từng khớp xương trắng, bên môi vẫn cứ treo nụ cười nhạt, gật đầu nói: "Ý của Nhiếp Chính Vương, trẫm đã hiểu, đa tạ Tịch tướng quân không ngại khó, đêm khuya tới truyền lời."

Tịch Hàn thấy hắn đi ra ngoài, lạnh lùng gọi hắn: "Hoàng Thượng."

Cao Hoài Tú xoay người, nhẹ nhàng mảy sao: "Tịch tướng quân còn muốn phản phò gì?"

Tịch Hàn nghe ra ý trào phúng, nhưng vờ như không thấy gì, hồ hững nói: "Lệ phi ôn nhu uyển chuyển, tri thư đạt lý, có thể khiến Hoàng thượng vui vẻ -- Đêm nay, nàng đã ở trong cung chờ ngài rất lâu, còn thỉnh ngài đi giá Trữ Tú Cung."

Cao Hoài Tú rũ mắt cười, thờ dài nói: "Vương gia suy xét thật chu đáo, còn giúp trẫm an bài người được chọn." Hắn quay đầu lại, nhìn thoáng qua Tịch Hàn, nhàn nhạt nói: "Trẫm biết, sẽ qua đó..... Tịch tướng quân nếu còn không yên tâm, hay là cùng trẫm đi đến Trữ Tú Cung?"

Tịch Hàn lui về phía sau một bước, hành lễ nói: "Hoàng Thượng có thể hiểu được khổ tâm của Vương gia, là chuyện không thể tốt hơn. Vì thần cáo từ." Dứt lời, hơi hơi cong lưng, lui đi ra ngoài, khi bước chân, bội đao bên hông đập vào áo giáp, thỉnh thoảng phát ra một tiếng, giống như đánh vào lòng hai người trong điện.

Cao Hoài Tú bỗng nhiên mở miệng: "Tịch tướng quân xin dừng bước."

Tịch Hàn xoay người.

Cao Hoài Tú hỏi hắn: "Lang Gia trưởng công chúa từ đêm qua xuất cung, từ đó chưa từng trở về, không biết --"

Tịch Hàn nhanh chóng cắt ngang: "Công chúa ở bên cạnh Vương gia, mười phần an toàn, không nhọc Hoàng Thượng quan tâm." Hắn ôm quyền hành lễ rồi đi mất.

Cao Hoài Tú nhìn bóng dáng của hắn, ánh mắt càng lạnh.

Hạ Phúc thấy hắn đi xa, khuôn mặt già nua hiện lên vẻ hận thù, thấp giọng nói: "Nhiếp Chính Vương thật là khinh người quá đáng!"

Cao Hoài Tú không có phản ứng quá khích gì, nâng chén trà nguội trên bàn, uống một ngụm: "Đi thôi."

Hạ Phúc đỏ mắt, nhìn về phía hắn: "Hoàng Thượng?"

Cao Hoài Tú cười cười: "Thất thần làm gì? Bãi giá Trữ Tú Cung."

Hạ Phúc thốt lên "Ngài thật sự muốn --"

Cao Hoài Tú ngữ khí điềm đạm: "Lệ phi chính là người hấn an bài ở bên cạnh ta, cũng là tai mắt của hấn ở trong cung, đêm nay ta không đi, sáng mai Nam Cung Dạ sẽ tìm tới cửa."

Hạ Phúc đến gần hấn, nói nhỏ: "Hoàng Thượng, ngài nói, đang êm đẹp, tại sao Nhiếp Chính Vương lại quan tâm đến con nối dõi của hoàng thất?"

Cao Hoài Tú nói: "Hấn đồng ý với Sương Sương giữ lại mạng của ta, tất nhiên không thể động thủ, nhưng theo tính tình của hấn, xét theo lâu dài, tất nhiên không thể để ta tồn tại." Buông chén trà, nhẹ nhàng cười: "Hấn muốn Lệ phi sớm sinh hoàng tử..... A, một đứa trẻ vô tri vô giác, so với ta, càng thích hợp làm con rồi hơn. Lưu lại huyết mạch của ta, đối với Sương Sương, hấn cũng dễ ăn nói."

Hạ Phúc kinh hãi: "Vậy ngài --"

Cao Hoài Tú cười một tiếng, từ từ nói: "Hấn đã có tâm tư như vậy, ta tất nhiên có biện pháp. Lệ phi hoặc bất kỳ nữ nhân nào trong cung, đều không thể hoài long tử."

Hạ Phúc cúi đầu suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên nhớ lại một sự kiện, kinh hồn táng đảm: "Hoàng Thượng, ngài, thuốc ngài uống kia, chính là tuyệt tử được?"

Cao Hoài Tú chỉ là cười.

Hạ Phúc mặt như màu đất, ngơ ngẩn nói: "Loại dược này, dùng lâu, chính là cuối cùng không có cách nào sinh dục --" bỗng nhiên hấn bùm một tiếng quỹ xuống, run giọng nói: "Hoàng Thượng, lão nô cầu ngài, ngài không thể như vậy, ngài là huyết mạch cuối cùng của Cao gia--"

Cao Hoài Tú dung sắc lạnh nhạt, nói: "Làm sao? Dù sinh được con nối dõi, cũng để Nam Cung Dạ khi dễ, không bằng tuyệt hương khói trên người ta."

Hạ Phúc khóc không thành tiếng: "Hoàng Thượng, Hoàng Thượng.....!"

Cao Hoài Tú lắc lắc đầu, không hề nhìn hấn, đi về phía cửa.

Gió đêm thổi qua, nháy mắt thanh tĩnh vài phần.

Hấn ngẩng đầu, nhìn bầu trời đêm đầy sao, cười chua xót, hồi tưởng thời thiếu niên, phụ tử tử hiếu, hấn cùng Cao Sương Sương ở trong cung vô ưu vô lo sống, chỉ cảm thấy nhân sinh giống như một giấc mộng, lại giống như một vở hài kịch hoang đường..... Mà cuộc sống ngắn ngủi của hấn, sợ sẽ dùng bị kịch để hạ màn.

Ngay cả như vậy.....

Hấn cười lạnh, nâng bước đến Trữ Tú Cung.

Cho dù bị nguyên rủa không được chết già, cho dù vĩnh viễn không được siêu sinh, hấn cũng muốn kéo Nam Cung Dạ cùng nhau xuống địa ngục.

- - đây chính là ý niệm chống đỡ cuộc sống của hấn.

Trữ Tú Cung.

Mới vừa vào cửa cửa, liền có một mùi hương ngọt ngào theo gió bay tới.

Thái giám trông cửa thông báo hoàng đế đã đến, Cao Hoài Tú đi được vài bước, ngẩng đầu, thấy một mỹ nhân mặc cung trang, cười khanh khách ra đón chào từ bên trong, uốn gối thi lễ với hấn, hơi cúi đầu, lộ ra chiếc cổ thon dài trắng nõn: "Nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng....."

Cao Hoài Tú cúi người nâng nữ nhân dậy: "Ái phi miễn lễ."

Lệ phi e lệ đứng dậy, ngược mắt, đối diện với ánh mắt mỉm cười của thiên tử, bất giác mặt ửng hồng lên, ôn nhu nói: "Không biết Hoàng Thượng đã dùng qua cơm tối chưa? Thiếp thân đã chuẩn bị trà và điểm tâm, Hoàng Thượng mau tới nếm thử."

Cao Hoài Tú cùng nàng đi vào trong nội thất, cung nữ hầu hạ và thái giám đều lui ra ngoài.

Đôi tay trắng nõn của Lệ phi rót một chén trà nhỏ, đưa tới tay nam tử: "Hoàng Thượng, mời ngài uống trà."

Cao Hoài Tú nhận lấy, nhẹ nhàng ngửi ngửi, hơi nóng trắng xóa bốc lên cao, làm mờ ánh mắt của hấn, ngữ khí mang ý cười: "Thật thơm, trà ngon như vậy, trăm chi có thể gấp ở chỗ Lệ phi."

Khuôn mặt nhỏ của Lệ phi đỏ bừng, ôn nhu nói: "Nếu Hoàng Thượng thích, có thể thường xuyên đến Trữ Tú Cung, thiếp thân chắc chắn sẽ chuẩn bị trà cho ngài."

Cao Hoài Tú cười nói: "Ái phi thật là săn sóc."

Lệ phi chỉ cười không nói.

Uống vào một chén trà nhỏ, toàn thân Cao Hoài Tú mau chóng nóng lên, khuôn mặt luôn tái nhợt lại ửng đỏ mắt tự nhiên, khoe môi cười nhạt, duỗi tay ôm lấy nữ nhân đang cựa vào người hắn, cũng không hề chống cự, chỉ có một đôi mắt kia..... trước sau vẫn lạnh lẽo như vậy.

Đêm đã khuya.

Hắn ôm nữ tử kiều nhu trong lòng, đặt lên giường, khoanh khắc giờ tay buông màn che xuống -- gió nhẹ phát qua, hắn ngẩn ra, nhìn về phía cửa sổ đang đóng chặt.

Cửa sổ đều đóng rồi mà.

Con gió này..... Từ đâu mà đến?

Cao Hoài Tú đề phòng, quay đầu nhìn lại, Lệ phi một lát trước còn ôn nhu gọi hắn "Hoàng thượng", thế nhưng đã mê man ngủ, bất tỉnh nhân sự.

Trong không gian vang lên một tiếng cười nhẹ.

Bỗng dung Cao Hoài Tú ngẩng đầu, theo bản năng lui về phía sau một bước, gót chân đụng tới ghế nhỏ bên mép giường.

Trên xà ngang đối diện... Có người.

Đó là một nữ tử mặc bộ váy sam đỏ đậm, dung mạo thiếu nữ, ấn đường điểm một nốt chu sa hồng, trang điểm mười phần tinh xảo, giờ phút này đang khẽ mỉm cười, mi mắt cong cong.

Hắn từng gặp khuôn mặt này.

Ở ngọc yển chính sảnh của Nhiếp Chính Vương phủ, nhưng đêm đó..... Người này rõ ràng là bộ dáng vô cùng thâm trầm, mặt tái nhợt, thân hình gầy yếu, khi quỳ xuống dập đầu với Nam Cung Dạ, ánh mắt tràn đầy si tình, lúc đâm tường được một nửa bỗng nhiên ngừng, sau đó lại như biến thành con người khác vô cùng kiều ngạo.

Cao Hoài Tú như hiểu được gì đó, nhìn thoáng qua phía cửa.

- - không có một chút động tĩnh.

Thị vệ tuần tra, nô tỳ trong cung, không một ai phát hiện ra sự tồn tại của nàng.

"Hoàng Thượng, đừng nhìn." Người nọ mở miệng, thanh âm lười biếng, đối với sự cảnh giác của hắn, đối với Lệ phi đang hôn mê trên giường, hồn nhiên không thêm để ý: "Ta đến sớm hơn ngươi. Phi tử của ngươi hạ xuân được ở trong trà, ta ở đây chờ ngươi mãi, nên ngủ được một giấc rồi."

Cao Hoài Tú nhú mi, trầm giọng nói: "Ngươi vào bằng cách nào?"

A Yên không đáp lời, chỉ vào Lệ phi trên giường: "Hoàng Thượng, thỉnh cầu ngươi di chuyển vị cô nương kia đi chỗ khác, chờ lát nữa, đó là chiếc giường ta muốn ngủ, nàng ta ở đây không thuận tiện."

Cao Hoài Tú do dự, lại nhìn về phía cửa phòng lần nữa, không biết có nên gọi người hay không. Đúng lúc này, hạ thân lại dâng lên một trận khô nóng, vì thế ấn đường nhíu càng chặt.

A Yên thấy dáng vẻ của hắn, cười một tiếng, nói: "Hoàng Thượng, đừng phản kháng, ngươi có thể đi ra ngoài coi một chút -- người bên ngoài đều ngủ say cả rồi, ngươi kêu rách cổ họng, cũng sẽ không có người tới cứu ngươi."

Cao Hoài Tú chịu đựng phản ứng của cơ thể, bình tĩnh nói: "Ngươi là người trong phủ Nhiếp Chính Vương--"

A Yên đánh gãy lời hắn: "Tin tức của ngươi quá chậm." Nhảy xuống, nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt hắn, thu lại ý cười, nghiêm túc nói: "Chính thức giới thiệu một chút, ta là giáo chủ của mỹ nhan thịnh thế giáo, A Yên."

Cao Hoài Tú ngơ ngẩn, càng nghi ngờ mà nhìn chằm chằm đối phương.

A Yên ngạc nhiên nói: "Ngươi không nghe nói về ta sao? Không có khả năng, ta nổi tiếng lắm đấy, Vương gia còn treo giải thưởng mười vạn lượng hoàng kim cho cái đầu ta mà."

Cao Hoài Tú trong đầu linh quang chợt lóe: "Ngươi là giáo chủ tà giáo đó?!"

A Yên nhú mày, có điểm không vui: "Tà giáo? Chúng ta là giáo phái đường đường chính chính, ngươi đừng nói lung tung." Nàng cời bỏ đai lưng bên hông, cũng mặc kệ ánh mắt kinh ngạc của hắn, chậm rãi nói: "Ta vừa vội vội vàng vàng làm xong việc ở Đế Đô, vốn dĩ muốn đi vương phủ tìm Vương gia, nhưng hắn không ở đó, ta cũng chỉ có thể tới tìm ngươi."

Nàng bước lên phía trước một bước, Cao Hoài Tú liền lui về sau một bước, nhưng hắn đã ở mép giường, không còn đường lui nữa, đang trong tình

huống khẩn cấp, mà hấn lại không thể điều khiển thân thể, chỉ có thể ngã ngồi xuống, nhìn nữ tử tới gần.

A Yên cười cười, dưới ánh nến trong phòng, khuôn mặt kiều diễm kia hiện lên vẻ chế nhạo: "Hoàng Thượng, ngươi đừng sợ, ta là đạo tặc coi trọng đạo nghĩa nhất mà người gặp. Ngươi chỉ cần hợp tác, phối hợp ta, ta sẽ tặng ngươi một phần lễ vật....."

Cao Hoài Tú căng thẳng, mở miệng nói một chữ: "Ngươi --" cũng không nói xong câu.

Nữ tử ôm hấn, ngồi trên đùi hấn, đôi môi non mềm kề sát vào tai, nhỏ nhẹ nói: "Ta đưa ngươi một tòa giang sơn -- ngươi nằm mơ cũng muốn đòi lại cảm tử giang sơn mà."

Cao Hoài Tú không nhúc nhích, bỗng nhiên cười lạnh: "Ngươi có thể sao?"

A Yên như sương mây, nhìn hấn cười nói: "Hoàng Thượng, ngươi thật khiến người ta chán ghét, ngươi có biết nghi ngờ năng lực của ta, giống như nghi ngờ thực lực trên giường của ta vậy, đều sẽ khiến ta tức giận?"

Cao Hoài Tú không nói, nhìn chăm chú cặp mắt gần trong gang tấc, đôi mắt lấp lánh sóng nước, hầu kết bất giác nhấp nhô.

A Yên giờ tay khẽ vuốt mặt hấn, ôn nhu nói: "Đừng nóng vội, hai loại năng lực này, ngươi đều có thể dùng thân thử nghiệm."

Ánh nến chợt lóe.

Nữ tử cởi áo ngoài, quần áo mềm mại nằm ở bên chân.

Màn gấm lặng yên không một tiếng động buông xuống, ánh nến lập loè, thân ảnh hai người ở một chỗ, không thể phân biệt.

Mà Lê phi vẫn như cũ ngủ mê man dưới đất, không hề có cảm giác.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 7 - Chương 79-2: Tiệp thiếp vương phủ (9)

Editor: Slin

Beta: Cà ri + lyly

Động tĩnh trên giường dừng lại.

Sau khi yên tĩnh được một lúc, A Yên xốc màn gấm lên, buộc lại, sửa sang lại mái tóc đen dài.

Nam tử trên giường từ từ ngồi dậy, ôm chặt bờ vai mảnh khảnh kia từ phía sau, cười nhẹ một tiếng, lại thở dài: "... Ngươi là nữ nhân đầu tiên dám cười trên người trẫm."

A Yên dùng ngón tay chải mái tóc dài, nhàn nhạt nói: "Mà ngươi cũng là hoàng đế có kỹ thuật kém nhất trong số ta từng ngủ cùng." Quay đầu lại, nhìn hấn một cái, vỗ vỗ hấn tay, thăm thía nói: "Sở hữu tam cung lục viện, mà kỹ thuật kém cõi như vậy, về sau cần luyện tập nhiều hơn."

Cao Hoài Tú trầm mặc một lúc, tự giễu nói: "Ta chỉ là hoàng đế bù nhìn, là con rối của Nam Cung Dạ, tất nhiên là không được nắm quyền."

A Yên lại nhìn hấn: "Ta đáp ứng ngươi, trả lại ngươi một tòa giang sơn, nhất định sẽ không đổi ý, ngươi không cần thử ta."

Cao Hoài Tú tĩnh tĩnh, hỏi: "Ngươi hận hấn như vậy?"

A Yên lắc đầu: "Không hận, ta không có cảm giác gì với hấn."

Cao Hoài Tú nhíu mày, quan sát đối phương: "Vậy tại sao ngươi lại đối nghịch với hấn?"

A Yên đáp: "Ta muốn ở trên giang hồ gây sóng gió, phát triển thế lực của giáo ta, hấn biết ta, muốn giết ta, cho nên ta chỉ có thể tiên hạ thủ vi cường -- hoặc là ngủ cùng hấn, hoặc là nhờ cây đũa là hấn. Không khéo đêm nay hấn không ở vương phủ, bỏ lỡ lựa chọn thứ nhất."

Cao Hoài Tú trầm mặc.

A Yên đứng dậy, vòng qua Lê phi đang ngủ chảy cả nước miếng ở dưới đất, đi đến chỗ bàn trang điểm chăm chú nhìn dung nhan trong gương-- Dung nhan mới vừa hoan ái, một khuôn mặt hết sức diễm lệ, mang theo một chút vũ mị lười biếng, vô cùng đẹp mắt.

Phía sau, Cao Hoài Tú hỏi: “Nghe nói, ngọc yển chính sánh đêm đó. Sau đó, ngươi mất tích một thời gian.”

A Yên nhàn nhạt nói: “Đúng vậy, không cần thận ngủ sai người, nhưng hiện tại đã vào quỹ đạo, ổn thoả cả rồi.”

Cao Hoài Tú im lặng một hồi, thanh âm trầm thấp: “Rốt cuộc ngươi là ai?”

A Yên nhìn hấn từ trong gương, ôn nhu trên đầu: “Là người muốn ngủ cùng ngươi, là người sẽ cứu ngươi-- Hoàng Thượng, hỏi nhiều như vậy làm gì? Hôm nào đó, ngươi cứ nói ta là cung nữ trong cung, tùy tiện cho ta danh phận, cho ta nghỉ ngơi vài ngày. Ngươi cứ yên tâm, sau khi ta xong việc, sẽ trở về vương phủ, không ở đây ăn bám ngươi.”

Cao Hoài Tú nhìn chằm chằm bóng dáng nữ tử.

A Yên nhàn nhạt nói: “Kẻ thù của kẻ thù là đồng đội, đạo lý này, Hoàng Thượng cần ta nói cho sao?”

Cao Hoài Tú cười rộ lên, nằm trên giường, tiếng nói mang theo một chút khàn khàn: “Là bằng hữu chung giường chung gối sao?”

A Yên quay đầu lại, cười cười: “Giường hữu.”

Cao Hoài Tú buồn cười, lắc lắc đầu.

Đột nhiên, A Yên nghe tiếng động rất nhỏ, đứng lên, đi đến bên cửa sổ, đẩy ra.

Có người treo ngược ở bên ngoài, không hề phát ra tiếng động: “Giáo chủ.”

A Yên dựa tường, không quan tâm về mặt kinh dị của nam nhân trên giường, hỏi: “Chuyện gì?”

Hắc y nhân đáp: “Ta đã phụng mệnh lệnh của giáo chủ, phái người đưa Phó giáo chủ và Thánh Tử đến chỗ của chúng ta.”

A Yên cũng không như quan tâm lắm: “Vậy là tốt rồi.”

Hắc y nhân do dự một lát, lại nói: “Phó giáo chủ không có việc gì, Thánh Tử.”

A Yên hỏi: “Hắn làm sao vậy? Nếu hắn muốn chạy, các ngươi cứ thả, đừng cản hắn.”

Hắc y nhân thở dài: “Không, Thánh Tử luôn hỏi về ngài, còn hỏi. có phải ngài đã trở về phủ Nhiếp Chính vương không?”

A Yên không kiên nhẫn nói: “Kêu hắn an phận một chút--” Liếc nhìn người bên ngoài ẩn vào bóng đêm, phân phó nói: “-- coi chừng hắn. Truyền lời ta, nếu hắn quấy rầy ta, ta tước đoạt chức vị của hắn, phạt hắn làm nghề cũ, ra ngoài hoá duyên xin cơm.”

Hắc y nhân: “.....”

Qua một hồi lâu, hấn chỉnh lại suy nghĩ, lại nói: “Giáo chủ, hôm trước mang về hai tên thư sinh, họ có vài phần khí tiết, liệu chết không chịu nhập giáo.”

A Yên nghe xong, cười nhạo một tiếng: “Bọn họ viết văn chương như thế nào?”

Hắc y nhân trả lời: “Thuộc hạ đã tìm người giám định, hai người này vô cùng tài hoa, là một sách nổi tiếng ở Đế Đô, có thể nói là có phong vị độc đáo riêng.”

A Yên nhìn hấn, cười tươi, cuối cùng cũng vui vẻ: “Rất tốt. Ngươi bảo đảm mạng sống của bọn họ, mấy ngày nữa, ta sẽ trở về một chuyến, tự mình thu phục bọn họ.”

Hắc y nhân cung kính nói: “Vâng, thuộc hạ ở Lâu Ngoại Lâu xin đợi giáo chủ đại giá.”

“Đi đi.”

Chờ hắc y nhân đi rồi, A Yên lại đóng lại cửa sổ, trở lại mép giường, ngồi bên cạnh nam nhân, cười nhạt: “Hoàng Thượng, vừa nhìn đã biết ngươi là người thông minh, ta hy vọng, chúng ta có thể hợp tác vui vẻ.”

*

Mười ngày sau, phủ Nhiếp Chính Vương.

Nam Cung Dạ ra ngoài trở về, cởi áo choàng ra, tùy tiện ném đi, thị nữ phía sau vội vàng tiếp được, nhẹ nhàng cùng hắn đi vào phòng khách.

Tịch Hân đã chờ ở bên trong, một góc khác, thiếu nữ dung nhan tuyệt sắc đang ngồi.

Nam Cung Dạ thấy hấn, không đợi hấn quỳ xuống hành lễ, vẫy vẫy tay: “Sao rồi? Có tin của giáo chủ tà giáo chưa?” Ánh mắt thoáng nhìn thiếu nữ ngồi

trên ghế, hần nhủu nhủu mảy, mở miệng: “Sương Sương? Không phải Bồn vương đã phái người đưa nàng hồi cung sao? Sao nàng lại ở đây?”

Cao Sương Sương thấy hần, đứng lên, hai mắt rung rung: “Đã nhiều ngày mưa dầm liên miên, chắc chắn chân của hoàng huynh. Dạ, thái y trong cung chỉ nghe lời người nói, người mau kêu bọn họ trị thương cho hoàng huynh đi, thời tiết như vậy, chân sẽ đau đến mức không ngủ được --”

Nam Cung Dạ cười lạnh nói: “Có liên quan gì đến ta?”

Cao Sương Sương cắn môi dưới, một lát sau, mở miệng: “Xin người.”

Nam Cung Dạ nhìn thiếu nữ thanh lệ với hai hàng nước mắt, sắc mặt lãnh đạm, nhìn một hồi, hần khẽ cười, trong mắt hiện lên vài phần châm chọc: “Nàng cảm thấy hần đáng thương? Nàng cảm thấy ta giết phụ hoàng của nàng, đó là đại nghịch bất đạo, tội ác tày trời?”

Hần cười to vài tiếng, đi lướt qua người thiếu nữ, ngồi vào ghế thái sư ở giữa, ngữ khí lạnh lẽo: “Cao Sương Sương, nàng đừng quên, là Cao gia các người phải xin lỗi ta! Ta giữ lại tính mạng của Cao Hoài Tú, đã là tận tình tận nghĩa, năm đó. Phụ hoàng của nàng đối xử như thế nào với Nam Cung gia?”

Sắc mặt Cao Sương Sương tái nhợt, yên lặng không nói gì.

Đáy mắt Nam Cung Dạ hiện lên sự thù hận, từng chữ từng chữ nói ra: “Hần tàn sát gia đình ta, giết cha ta, nương ta, muội muội còn quần tã lót của ta, còn tỏ phụ đang bệnh nằm trên giường. Sau đó, nàng biết ta trải qua như thế nào không? Mỗi đêm đều sẽ bị ánh lửa dọa tỉnh, ướt đầm mồ hôi lạnh.”

Cao Sương Sương giật giật môi: “Người đã báo thù.”

Nam Cung Dạ lạnh lùng nói: “Phụ hoàng nàng chưa từng lưu tình với người già, nữ nhân hay hài tử của Nam Cung gia, ta cần nương tay với con cháu của hần hay sao?” Hần nhìn thiếu nữ, ánh mắt càng ngày càng lạnh: “Hồi cung đi.”

Cao Sương Sương run giọng nói: “Dạ --”

Nam Cung Dạ không dao động, nâng tay: “Người đâu, đưa công chúa hồi cung.”

Cao Sương Sương đành phải lưu luyến từng bước rời đi.

Tịch Hân lúc này mới bước lên trước: “Vương gia.”

Nam Cung Dạ bình phục ngữ khí, nhàn nhạt nói: “Thế nào?”

Tịch Hân đáp: “Đầu tháng, Đế Đô lại có hai thư sinh bị bắt cóc, nghĩ là việc của tà giáo kia gây ra, thuộc hạ liền phái người điều tra.”

Nam Cung Dạ quay đầu: “Kết quả.”

Trán Tịch Hân toát ra mồ hôi lạnh, quỳ xuống: “Thuộc hạ đáng chết. Mấy người kia đều mất tích.”

Đồng tử Nam Cung Dạ co lại, một chương đập trên bàn: “Hỗn trướng!”

Tịch Hân lập lại: “Thuộc hạ đáng chết.”

Nam Cung Dạ nhắm mắt lại, lặng im hồi lâu, đột nhiên hỏi: “Hai ngày này, trong cung có tin tức gì không?”

Tịch Hân cung kính đáp: “Đêm thuộc hạ tiến cung, hoàng đế đã ngủ lại trong cung Lệ phi.”

Nam Cung Dạ cười lạnh, đậm mạc nói: “Tốt. Chờ Lệ phi hoài long thai, Cao Hoài Tú không còn cần thiết nữa.”

Tịch Hân trầm mặc một lát, lại nói: “Còn có. Hoàng đế phong một người cung nữ làm tài tử, ngày càng sủng ái cung nữ kia.”

Nam Cung Dạ hỏi: “Thông tin về cung nữ kia, người biết không?”

Tịch Hân đáp: “Mười phân xa lạ. Vương gia, chuyện này có điểm khả nghi.”

Nam Cung Dạ nâng chén trà do thị nữ dâng lên, mặt không biểu cảm nói: “Ngày mai, sau khi bồn vương trở về từ ngoại thành, người mang cung nữ kia đến đây.” Hần cười cười, nhướn mày: “Bồn vương muốn nhìn một chút, một Cao Hoài Tú luôn không màng nữ sắc, cuối cùng lại coi trọng loại nữ nhân nào.”

*

Ngoại ô Đế Đô, Lâu Ngoại Lâu.

Đại bản doanh của mỹ nhân thịnh thế giáo.

Trong phòng, thư sinh Giáp cầm hộp đồ ăn thị nữ vừa mang tới, hung hăng ném xuống đất, dưa và trái cây cùng một cái bánh bao nóng hổi rơi ra, thị nữ ‘a’ một tiếng, vội vàng tránh xa.

Thư sinh Giáp đỏ mặt tía tai, kích động kêu to nói: “Gọi chủ tử của ngươi ra đây gặp ta! Dựa vào cái gì mà nhốt ta ở chỗ này? Kẻ sĩ có thể chết nhưng không thể chịu nhục, ta thà đói chết, cũng không ăn đồ của tà giáo các ngươi!”

Thư sinh Ất leo xuống từ trên giường, biểu tình đồng dạng hùng hồn, đứng ở bên cạnh đồng bạn, ngẩng cao đầu, lớn tiếng nói: “Đúng vậy! Ta là người có khí khái, sao có thể ăn thức ăn của kẻ thù? Ngươi đi đi, ngươi cứ chờ xem. Tà giáo, rồi sẽ có một ngày bị quan phủ đuổi cùng giết tận! Tuy chúng ta ngã xuống, nhưng sẽ có người tới thay chúng ta rửa hận báo thù!”

Thị nữ thở dài, khuyên bọn họ: “Công tử, vì sao các ngươi cố chấp như vậy? Ta nghe bọn họ nói, những thư sinh đến trước, mới đến họ cũng như các ngươi, nhưng vừa thấy giáo chủ của bọn ta, bọn họ đều biến thành cái đuôi của ngài ấy.”

Thư sinh Giáp cười lạnh nói: “Đó là do ý chí của họ yếu kém.”

Thư sinh Ất ra sức gật gật đầu: “Không sai, chúng ta quyết tâm thấy chết cũng không sờn, có mười giáo chủ của các ngươi ở đây, chúng ta cũng không thềm chóp mắt!”

Thư sinh Giáp hừ mạnh một tiếng: “Các ngươi chờ đó, Nhiếp Chính Vương sẽ không buông tha các ngươi, hẳn đã treo giải thưởng mười vạn lượng, đổi lấy cái đầu của giáo chủ các ngươi, rất nhanh thôi đầu nàng ta sẽ treo ở cửa thành để thị chúng!”

Thị nữ nhìn bọn họ, ánh mắt oán giận: “Nhiếp Chính Vương tàn nhẫn húng ác, hoang đường thất đức, thiên hạ người người đều biết, các ngươi không hiểu được sao?”

Hai gã thư sinh trầm mặc một lát, không biết phản bác như thế nào.

Thị nữ hừ lạnh: “Không ăn thì không ăn, cho các ngươi đói chết.” Nàng mới vừa đi ra cửa, thấy nữ nhân đang dựa vào tường, bỗng nhiên giật ra ánh mắt, nở nụ cười, vội vàng chạy tới: “Tỷ tỷ, người đến rồi!”

A Yên liếc nhìn nàng, nói: “Ngươi là Phó giáo chủ, không cần tự mình đi đưa thức ăn.”

A Nguyệt cúi đầu: “Nhưng những chuyện đại sự khác, ta không biết gì cả.”

A Yên cười cười, đứng thẳng dậy, đi vào trong phòng.

A Nguyệt vội la lên: “Tỷ tỷ, bọn họ không biết điều, chúng ta bỏ đói họ ba ngày, cho họ đỡ nói bậy nói bạ.”

A Yên không quay đầu lại: “Không cần, cho ta thời gian nửa nén hương (15’).”

Trên thực tế, đừng nói nửa nén hương, nàng đi vào một lúc, liền đi ra, không hề dừng lại, đi qua A Nguyệt, đi xa.

A Nguyệt nhìn bóng dáng của nàng, do dự một lát, cẩn thận tới gần căn phòng của hai gã thư sinh, đúng lúc thấy bọn họ đi ra, liền dừng chân.

Biểu cảm của hai người kia rất bình thường, giống như không có gì không đúng.

Bọn họ lập tức đi đến trước mặt nàng, rồi dừng lại.

A Nguyệt trừng mắt nhìn bọn họ.

Thư sinh Giáp mở miệng: “Vị tỷ tỷ này, xin hỏi phải nộp hội phí ở đâu vậy?”

A Nguyệt: “.....”

Thư sinh Giáp thấy nàng không đáp, lại hỏi: “Xin hỏi viết mấy nghìn trang giấy, mới có thể tranh chức chân sai vặt của giáo?”

.....

*

A Yên không ngủ lại ở đại bản doanh, lần này trở về, xử lý xong chuyện quan trọng, liền chuẩn bị xuất phát hồi cung. Xuyên qua tiền viện, còn chưa nhìn thấy cửa chính, chợt thấy một đạo ánh sáng vụt tới, chắn trước mặt nàng.

Vài tên giáo chúng đi ngang qua, vốn định hành lễ với giáo chủ, nhưng mà vừa thấy hai người đang giằng co trong viện, cảm giác bầu không khí có gì đó không đúng, thức thối mà chạy mất.

Vì thế, trong đình viện chỉ còn lại ám dạ điều cô mình.

Ánh trắng lạnh như nước.

A Yên mở miệng: “Tránh ra.”

Người nọ không nhúc nhích.

A Yên liền đi vòng qua hắn, ngay lúc sắp đi qua, tay áo lại là bị kéo. Nàng nhú mào: “Người thích sờ tằm mảnh tay áo rách của ta sao --”

Người nọ nói vô cùng nhỏ: “Không thích.”

A Yên đứng yên, quay đầu nhìn hắn.

Lan Lăng Quân mở ra tay còn lại, trong lòng bàn tay là một mảnh vải vụn, tuy thần sắc bình tĩnh, nhưng ngữ khí của hắn ép xuống cực thấp: “Ta không cần tay áo của người.”

A Yên nhìn chăm chăm hắn, dời đi ánh mắt từ trên mặt hắn, bỗng nhiên cười cười: “Nuôi tóc sao?” Lại cười một tiếng, thu hồi lại mảnh tay áo, nhàn nhạt nói: “-- về sau sẽ không gọi người là con lừa trọc ngực nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 7 - Chương 80-1: Tiệp thiếp vương phủ (10)

Editor: Slinh

Beta: Cà ri + lyly

Trong trời đêm, những đám mây dày đặc trôi qua, che mờ ánh trăng rằm sáng rõ.

Đèn lồng trước cửa toà ra thứ ánh sáng nhàn nhạt, mà bạch y nam tử kia đứng ngược sáng, cả người chìm trong bóng tối, so với lần trước gặp nhau, thân hình càng ngày càng gầy yếu, nếu không có trường bào rộng lớn khoác lên, chỉ sợ sẽ lộ ra vóc dáng gầy yếu, ngũ quan anh tuấn càng như tạc tượng.

A Yên hỏi hắn: "Đề tóc, phải ăn nói như thế nào với Phật tử của người đây?"

Lan Lăng Quân im lặng một lát, cười nhạt: "Thế gian này, ta có thể phụ tất cả, cũng không phụ --" Hắn ngừng một lát, cuối cùng vẫn không thể nói ra chữ "người" kia, một lát sau, hắn nói: "Ta đề tóc."

A Yên nói: "Ta thấy rồi."

Mắt Lan Lăng Quân chăm chăm nhìn đất, im lặng không nói gì.

Khoảng cách giữa hai người là bóng đêm dày đặc, còn có vài cơn gió lạnh.

A Yên mở miệng: "Ta phải đi."

Lan Lăng Quân ngẩng đầu: "Thí chủ --" Hắn lại dừng lại, nhìn về phía thiếu nữ đang khoác trên mình bộ hồng y, vạn phần mỹ lệ nhưng cũng tuyệt tình hơn bất cứ ai khác, chỉ nhìn thoáng qua, lại không thể dời mắt, rồi sau đó cứ muốn ngắm nhìn lần thứ hai, thứ ba, thấy đối phương đã sắp ra ngoài cửa, hắn nhẹ nhàng kêu một tiếng: "..... A Yên."

A Yên dừng lại bước chân, quay đầu lại: "Còn chuyện gì?"

Lan Lăng Quân rũ mắt, nhìn mảnh tay áo trong lòng bàn tay: "Người đừng đi."

Hắn nhìn chăm chăm mảnh vải vụn kia, nhìn thật lâu, lâu đến mức xung quanh đều im lặng, hắn cho rằng đối phương đã đi rồi, than nhẹ một tiếng, ngược mắt, đột ngột đối diện với tầm mắt tìm tòi của nữ tử, vì thế lập tức mặt ửng đỏ, có chút quay cuồng: "..... Người chưa đi sao?"

A Yên bình tĩnh nói: "Người kéo tay của ta."

Lan Lăng Quân sững sờ, nhìn xuống, lúc này mới phát hiện -- vốn bàn tay hắn lúc trước còn nắm mảnh vải vụn, không biết từ khi nào đã nắm chặt cổ tay mảnh khảnh của nàng, lòng bàn tay cảm nhận được sự non mềm của da thịt.

Hắn vội buông ra, muốn niệm một câu A di đà Phật, lại cảm thấy lúng túng.

A Yên bật cười: "Hòa thượng --"

Lan Lăng Quân nhủ mảy: "Ta đã hoàn tục."

A Yên nói: "Kêu theo thói quen." Nhìn hấn, vẫn cười: "Chờ đến khi tóc người dài ngang vai, ta sẽ trở lại, có chuyện gì nữa không?"

Lan Lăng Quân ngơ ngẩn, nhất thời vẫn chưa hồi hồn.

Mây đen tan đi, ánh trăng dịu dàng chiếu xuống.

Đây coi như..... Lời hứa với hấn?

Lan Lăng Quân vô cùng kích động, muốn nói chuyện, nhưng cổ họng lại giống như bị cái gì đó chặn lại.

Khi còn do dự, đã nghe đối phương nói: "Ta phí nhiều tâm tư, nhiều sức lực như vậy, sáng tạo ra thịnh thế mỹ nhân giáo, đâu phải do cao hứng nhất thời? Ta sớm muộn gì cũng sẽ trở về hưởng thụ thành quả thắng lợi -- mà người, nếu người không muốn làm hoà thượng nữa, thân là Thánh Tử của giáo ta, cũng phải quan tâm đến việc chiêu mộ giáo chúng nhiều hơn, đừng có ăn hại."

Lan Lăng Quân: "....."

Hấn bắt đầu đi thờ dài, ngừng đầu nhìn, trong viện đã sớm không còn ai.

*

Hoàng cung, đại nội cấm địa.

Hai ngày nay mưa to liên miên, tạt ở chân Cao Hoài Tú phát tác, vô cùng đau đớn, cả ngày nằm ở trên giường trong Dưỡng Tâm Điện, không thể ra ngoài.

Hạ Phúc vì sốt ruột, cho nên quyết định đánh liều, bất chấp mệnh lệnh của hoàng đế, trộm đi Thái Y Viện một chuyến, ai ngờ Thái Y Viện to như vậy, đi vào đi ra một vòng, chỉ thấy một y sĩ trẻ tuổi ngồi chỗ kia, trong tay cầm một quyển sách, vừa đọc vừa ngáp ngủ.

Hạ Phúc vội hỏi nói: "Những người khác đâu? Hoàng ngự y, Phương ngự y, bọn họ đều ở đâu rồi?"

Y sĩ liếc mắt nhìn hấn, lười nhác nói: "Hai vị tiên sinh cáo bệnh nghỉ ở nhà, người không biết sao?"

Hạ Phúc lại hỏi: "Vậy Lưu ngự y đâu? Không đến mức tất cả ngự y đều bị bệnh chứ."

Rõ ràng y sĩ trẻ tuổi nhận ra thân phận của lão thái giám, khước môi cười khinh thường, chậm rì rì nói: "Họ đều bị bệnh, công công, người cũng hiểu được, dạo gần đây thời tiết không tốt, trời mưa liên miên, có người phát bệnh đau chân, có người lưu ở nhà dưỡng bệnh, đây đều là chuyện không thể tránh khỏi."

Hạ Phúc vừa nghe mấy chữ "phát bệnh đau chân", sắc mặt lập tức lạnh xuống, trừng mắt nhìn y sĩ tâm tư độc ác kia, thanh âm bén nhọn, cười lạnh nói: "Thiên hạ này cuối cùng vẫn thuộc về họ Cao."

Y sĩ xuy một tiếng: "Ai biết còn được mấy ngày?" Hấn gấp lại quyển sách, lười biếng nói: "Công công, nếu không có việc gì nữa, ta còn phải đi đọc sách, không rảnh để tiếp ngài."

Hạ Phúc hừ mạnh, ánh mắt sắc lẹm như dao nhìn chằm chằm hấn, phất tay áo bỏ đi.

Y sĩ nhìn hấn bóng dáng của hấn, lắc đầu, ngữ khí khinh thường: "Chỉ là một lão cầu nô, hung dữ thì làm được gì, cũng không thể cản người..... Thiên hạ này thuộc về họ Cao thì sao, người làm chủ lại là họ Nam Cung."

Hạ Phúc trở lại Dưỡng Tâm Điện, trên đường vội đi, thờ phỉ phò, liếc mắt một cái liền thấy Lang Gia trưởng công chúa cũng đi hướng này, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, mồ hôi đọng lại hai bên thái dương, mặc trên người bộ quần áo cười ngửa.

Cao Sương Sương nhìn thấy hấn, chào hỏi: "Công công."

Hạ Phúc hành lễ: "Lão nô gặp qua trưởng công chúa điện hạ." Hấn ngẩng đầu, nhanh chóng liếc nhìn thiếu nữ, lại quy quy củ củ mà hạ thấp tầm mắt, cười hỏi: "Mưa mới dừng được một ngày, công chúa trở về từ ngoài cung sao?"

Cao Sương Sương gật đầu, không để ý lắm: "Đi ra ngoài cười ngửa."

Hạ Phúc nuốt nước miếng, nắm chặt run bàn tay đang run rẩy: "Chính là..... Đi cùng Nhiếp Chính Vương sao?"

Lúc này Cao Sương Sương mới nhìn hấn: "Vì sao công công lại hỏi như vậy?"

Lòng Hạ Phúc lạnh lẽo, nghe thiếu nữ nói như vậy, đã biết đáp án, đột nhiên quỳ xuống, lão lệ tung hoành: "Công chúa, ngài kêu Vương gia giờ cao đánh

khẽ, dùng như làm nhục Hoàng Thượng như vậy, lão nô cầu xin ngài, lão nô dập đầu cầu xin ngài....." Hắn thật sự dập đầu vài cái thật mạnh: "Tật ở chân Hoàng Thượng, nếu trị liệu chậm trễ, cứ thế mãi, chỉ sợ cái chân này -- ngài ấy đã như vậy, Vương gia còn chưa đủ hà giận sao? Vì sao không cho ngự y của Thái Y Viện chữa cho Hoàng Thượng....."

Vài cung nữ bên cạnh cong lưng, định kéo hắn ra.

Cao Sương Sương giữ tay ngăn lại, tự mình dìu hắn lên, thờ dãi nói: "Công công, người đứng lên đi. Ta biết rõ bệnh của hoàng huynh, nhưng....." Giọng nói đột nhiên im bặt, thiếu nữ buồn bã cười: "Ta có thể làm gì? Ta đã từng cầu xin Nhiếp Chính Vương, hắn không đồng ý. Ta cũng không có biện pháp nào khác."

Hạ Phúc run giọng nói: "Chỉ cần ngài ở trước mặt Vương gia nói thêm vài câu --"

Cao Sương Sương phát phát tay, những người xung quanh đều lui xuống, một lát sau, cười khổ nói: "Người có chuyện không biết. Án oan năm đó..... Công công, người hắn là nghe nói qua. Thật sự là phụ hoàng hại Dạ, hại Nam Cung gia bọn họ, ta vẫn luôn hồ thẹn. Hiện giờ hắn đối hoàng huynh, đã là nhân từ rồi. Nếu ta luôn cầu xin cho hoàng huynh, chỉ sợ....." Nhẹ nhàng cắn môi, uể oải nói: "Chỉ sợ hắn sẽ hận cả ta."

Hạ Phúc vội la lên: "Công chúa, vì sao ngài phải suy nghĩ cho hắn? Ngài phải nghĩ cho tiên hoàng, nghĩ cho hoàng huynh của ngài, Nhiếp Chính Vương đối xử với bọn họ như thế nào!"

Sắc mặt Cao Sương Sương trắng nhợt, đang muốn nói, phía sau lại truyền đến một tiếng ho nhẹ.

Hai người đồng thời xoay người, thấy thiên tử với dung sắc ảm đạm ở đó, tay hơi nắm lại, đặt ở bên môi, thấp giọng ho khan vài tiếng.

Hạ Phúc đi đến bên người người nọ, muốn đỡ hắn.

Cao Hoài Tú quay đầu, nhàn nhạt liếc hắn một cái: "Người đi đâu?"

Đôi mắt vẫn đục của Hạ Phúc đã sưng lên, không dám nhiều lời.

Cao Hoài Tú thần sắc lãnh đạm "Ta nói rồi, không cần người tự tiện đi Thái Y Viện, cũng không cần người trước mặt Lang Gia trưởng công chúa hồ ngôn loạn ngữ -- Hạ Phúc, trầm nói, người trong cung không ai dễ trong lòng, cũng đành vậy. Hiện tại cả người cũng không nghe?"

Hạ Phúc lại quỳ xuống: "Lão nô không dám."

Cao Hoài Tú cười tự giễu: "Người có chuyện gì không dám?" Hắn than một tiếng, lầm bầm nói: "Ta không thể làm gì người..... Ta có thể làm gì ai?"

Cao Sương Sương chạy lại, đỡ lấy cánh tay hắn, lo lắng nói: "Hoàng huynh, mấy ngày nay huynh khỏe không? Lần trước muội sai người mang nhân sâm tới, huynh dùng được không?"

Cao Hoài Tú cười cười: "Khá hơn nhiều, không có gì phải lo lắng."

Cao Sương Sương nói: "Vậy là tốt rồi....." Im lặng một lát, nàng dựa vào huynh trưởng, thờ dãi: "Hoàng huynh, hai năm nữa..... Qua thời gian dài như vậy, có lẽ có thể làm tiêu tan hận ý trong lòng Vương gia. Nói đến cùng, đó là ân oán từ thời trưởng bối, muội tin tưởng một ngày nào đó, hắn sẽ buông xuống hận thù."

Cao Hoài Tú nhìn nàng, chỉ cười cười, cũng không đáp lại.

Sau khi im lặng một lúc, Cao Hoài Tú mở miệng: "Muội cười ngửa cũng mệt mỏi rồi, hồi cung đi, không cần lo lắng cho ta, chân của ta không nghiêm trọng đến vậy đâu."

Cao Sương Sương gật gật đầu, rồi đi.

Cao Hoài Tú nhìn thiếu nữ mang theo các cung nữ đi xa, thần sắc phức tạp, không nói nên lời là mĩa mai, cũng có thể là bi ai. Thật lâu sau, hắn hỏi Hạ Phúc: "Nghiêm tài từ đâu?"

Nữ nhân kia không có họ, hỏi tới hỏi lui, chỉ tự xưng A Yên, hắn không thể phong nàng là Yên tài tử, liền lấy hải âm (âm gần giống), phong làm Nghiêm tài tử.

Nghiêm tài tử đối với phong hào này của chính mình tỏ thái độ vô cùng ghét bỏ.

Nghĩ đến người nọ, ý cười bên Cao Hoài Tú cuối cùng cũng trở nên chân thật một chút.

Hạ Phúc đáp: "Hôm qua nô tài còn gặp ở Đường Tâm Điện, sáng nay đã không thấy bóng dáng đâu....." Sau khi nghĩ lại, bất giác nhăn mày: "Hoàng Thượng, ngài phân phó Nghiêm tài tử ở Đường Tâm Điện hầu hạ, Nghiêm tài tử lại luôn trộm đến các cung khác chơi đùa, thật không hiểu quy củ."

Cao Hoài Tú hơi mỉm cười, không hề cảm thấy tức giận: "Tùy nàng đi." Hắn ngẩng đầu, nhìn về phía xa, ngữ khí mang theo mơ hồ sùng nịch: "Rồi nàng sẽ về thôi." Sau một lúc, hắn lại ho khan, nhăn mi lại: "Hạ Phúc..... Đỡ ta trở về."

Hạ Phúc hoảng sợ: "Hoàng Thượng?"

Sắc mặt Cao Hoài Tú không hề thay đổi, chỉ nhỏ giọng: "Đầu gối đau kịch liệt."

Hạ Phúc thở dài, đỡ hấn vào trong Dưỡng Tâm Điện, thấp giọng khuyên nhủ: "Hoàng Thượng, vì sao ngài không nói cho Lang Gia trưởng công chúa? Hiện giờ, chỉ có Lang Gia trưởng công chúa trước mặt Nhiếp Chính Vương, mới có thể --"

Cao Hoài Tú nhàn nhạt nói: "Lòng Surong Surong đã ở chỗ hấn, hà tất phải làm điều thừa."

Hạ Phúc lắc đầu: "Trưởng công chúa..... Ai!"

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 7 - Chương 80-2: Tiệp thiếp vương phủ (11)

Editor: Slinh

Beta: Cà ri + lyly

Cao Hoài Tú vào cửa, bỗng nhiên dừng lại, vẩy vẩy tay: "Đi xuống đi."

Hạ Phúc sững sốt, ngẩng đầu, chỉ thấy có người ngồi cạnh cửa sổ uống trà, thấy bọn họ đi vào, liền đứng dậy đón chào. Hấn nhìn thoáng qua gương mặt hiếm khi lộ ra hạnh phúc của thiên tử, gật đầu lui ra: "Vâng."

Bên trong chỉ còn hai người.

Khi Hạ Phúc rời đi, còn vô cùng tri kỷ mà đóng cửa lại.

Cao Hoài Tú nhìn nữ tử, giơ tay, sờ sờ tóc nàng, hài hước nói: "Không bỏ đi nữa sao?" Đứng đã lâu, đùi lại vô cùng đau đớn, hấn nhíu mày, ngồi xuống ghế: "Cả ngày hôm nay đều không thấy bóng dáng của nàng, xuất cung sao?"

A Yên đáp: "Chuẩn bị không sai biệt lắm, trở về có chút chuyện."

Cao Hoài Tú hỏi: "Chuyện gì?"

A Yên không lập tức đáp lại, đi đến cạnh hấn, tay đặt ở đầu gối, hỏi: "Đau không?"

Cao Hoài Tú nhàn nhạt nói: "Đã sớm quen."

A Yên nhìn nhìn hấn, ngữ khí bình tĩnh: "Nếu để thời gian dài, không ai chữa trị cho ngươi, đi lại bình thường cũng sẽ vô cùng khó khăn, các triều đại thay đổi, ta có nghe qua hoàng đế què, cũng có hoàng đế không thể đi lại." Ánh mắt của đối phương vô cùng ôn hoà, nàng cười cười: "Trong lòng ngươi rất rõ ràng."

Cao Hoài Tú khẽ gật đầu: "Không sai. Nam Cung Dạ sẽ không cho ta quá nhiều thời gian, nhưng cho dù ta có chết, cũng sẽ không để hấn yên."

A Yên đối với chuyện này không có ý kiến, đi đến trước bàn trang điểm, cầm lấy một hộp phấn nhỏ, nhìn thoáng qua kích cỡ, nhíu mày, thả nó xuống: "Ta phải về vương phủ."

Cao Hoài Tú ngẩn ra, ánh mắt có chút ngạc nhiên: "Nàng nói cái gì?"

A Yên cười cười: "Không phải ta đã sớm nói với ngươi sao, ta ở trong cung nghỉ ngơi mấy ngày, sớm hay muộn cũng phải kết thúc với Vương gia, ta an gối vô ưu."

Cao Hoài Tú hồi lâu không nói, sắc mặt lãnh trầm, qua một hồi lâu, thấp giọng nói: "Gối của ai?"

A Yên nhìn về phía hấn, mang theo điểm thú vị, ôn nhu nói: "Tất nhiên là của Vương phủ."

Tay Cao Hoài Tú nâng đến giữa không trung, bỗng dừng lại, đầu ngón tay có chút run. Hấn nâng khóe môi, thanh âm rất nhẹ: "Cho nên, những lời lúc trước, đều là nàng lừa gạt ta?" Không chờ đến khi nghe được đáp án hấn muốn, đôi mắt đen hiện lên hận ý, có chút thất vọng cùng đau đớn: "Người bên cạnh ta đều là tai mắt của hấn, ngoại trừ Hạ Phúc, không có ai thật lòng với ta, kết quả là..... Nàng cũng như thế."

A Yên im lặng, chăm chú nhìn hấn.

Ngữ khí Cao Hoài Tú trầm trọng, tay tái nhợt tay nắm lấy cằm nàng: "Trả lời trẫm!"

Trong mắt A Yên hiện lên tia sáng, nhìn giống như vô cùng vui vẻ: "Hoàng Thượng, ngài tức giận sao?"

Cao Hoài Tú nao nao: "Nàng --"

A Yên không đợi hắn nói xong, vội vàng ngắt lời: "Tức giận thì tốt rồi. Tới đây, rèn sắt khi còn nóng, mau nhanh lên." Nàng đứng dậy, đi đến bên giường, nằm lên trên giường, ngoắc tay với hắn: "Cho phép ngài trừng phạt ta, cho ngài cơ hội bắt nạt ta, phát tiết tức giận trên người ta, mau tới đây."

Cao Hoài Tú dờ khóc dờ cười: "Nàng lại muốn làm gì?"

A Yên đứng đắn nói: "Sao ngài lại không tức giận rồi? Như vậy không tốt, hay là ta lại nói vài câu, chọc tức ngài."

Cao Hoài Tú hừ nhẹ, đi đến, ngồi ở bên người nàng: "Thân thể ta không tốt, nàng chọc giận ta thêm vài câu, chỉ sợ ta sẽ bệnh không dậy nổi."

A Yên bật cười: "Đã có ta ở đây, không sợ ngài sinh bệnh, chỉ sợ --" Tay nhỏ xoa chân của hắn, vẽ một vòng tròn, trong mắt hàm chứa ý cười, mắt nheo lại: "-- Dù sao chỉ cần nó là được."

Cao Hoài Tú nheo chớp mũi của nàng, tức giận nói: "Hai ngày nay, bệnh ở chân ta tái phát, không thể bắt nạt nàng, cho nên nàng tự mình động đi."

A Yên lắc đầu: "Phạm quy, không được -- ta không thể tự động, không thể dục cụ còn nghênh, phải rụt rè."

"Nàng? Rụt rè?" Cao Hoài Tú cười một tiếng, thở dài: "Ta cũng không có cách nào."

A Yên nhìn hắn, nhíu mày: "..... Thật không có chí khí." Ngồi dậy, đôi tay vòng lấy cổ hắn, dâng lên nụ hôn, vô cùng mềm mại, thấp giọng nói: "Cho ngài tiên được, sẽ không đau nữa."

Cao Hoài Tú ôm lấy eo nhỏ của nàng, hơi thở hỗn loạn: "Ồ đâu?" Vừa dứt lời, hắn hơi híp mắt, nhìn đôi môi phồng nộn của nữ tử trong gang tấc, không cần phải nhiều lời nữa, lại hôn, hôn đến mức khó phân thắng bại.

Rốt cuộc cũng tách ra được một chút, A Yên lau đi vệt nước ái muội ở khoeo môi, nhướn mày: "Nhìn đi, tiên lộ mỹ tửu đó."

Cao Hoài Tú cười nói: "Nàng a, thật đúng là....."

Hắn chợt dừng lại, không thể tin tưởng mà đè lại xuống đầu gối của chính mình.

Giống như, không còn đau nữa?

A Yên thúc giục hắn: "Cởi quần áo."

Cao Hoài Tú không nhúc nhích.

A Yên nhìn hắn một lượt: "Hoàng Thượng, thật không dám dấu diếm, ngài khá hợp khẩu vị của ta, lại khá phối hợp, bởi vậy, ta cứ nghĩ rằng, chúng ta có thể vui vẻ cùng nhau hợp tác."

Cao Hoài Tú nhướn mày, chờ nàng nói tiếp.

A Yên lắc đầu thở dài: "Ta hy vọng mối quan hệ của chúng ta, có thể chân thành thêm một chút, bớt đi chút giả tạo..... Xem ra, là ta nghĩ sai rồi." Tạm dừng một lát, nàng thu lại ý cười trên mặt, thật thà nói: "Vương gia mạnh hơn ngài nhiều."

Cao Hoài Tú sững sốt một lúc, chậm rãi nói: "Nàng..... Nói cái gì?"

A Yên nhìn thẳng vào mắt hắn, dường như không quan tâm sự lạnh lẽo trong đó: "Ta nói, Nhiếp Chính Vương mạnh hơn ngài nhiều, hắn võ công cao cường, nội lực thâm hậu, ngự nữ vô số, đi qua thanh lâu, dạo qua kỹ viện, ngài ở trước mặt hắn, giống như đứa trẻ con vậy, không có sức sát thương."

Cao Hoài Tú biết rõ nàng đang cố ý chọc giận hắn, nhưng mà nói đến đoạn này, ngôn ngữ lộ liễu như vậy..... Hắn không thể kiên nhẫn được, đã lộ ra vài phần tức giận.

Ngữ khí của A Yên vô cùng bình tĩnh, không chút nhấp nhô gợn sóng: "Hắn am hiểu viên phòng chi thuật, mười tám loại võ nghệ đều tinh thông, đủ loại đa dạng, đều hơn hẳn trí tưởng tượng căn cốt của ngài. Bởi vậy, nữ nhân của hắn....." Nàng tiến lên, hơi cúi người, nhẹ giọng nói bên tai hắn: "..... Cho dù hận hắn, cũng sẽ không rời bỏ hắn."

Mặt Cao Hoài Tú trầm xuống, nhìn nữ tử đang vô cùng bình tĩnh bên người.

Người nàng nói, là chính nàng, cũng có thể là..... Sương Sương.

Cao Hoài Tú nhắm mắt, trước khi đối phương hé miệng, phun ra những lời nói tổn thương người khác, hung hăng hôn xuống, ôm chặt lấy nàng, áp nàng

xuống long sán.

Người ở dưới thân sâu xa than một tiếng: "Người hợp tác sớm một chút, ta đã không phải tốn nhiều nước bọt như vậy."

Cao Hoài Tú hừ lạnh.

A Yên mở to mắt, khẽ mỉm cười: "Hoàng Thượng, người đứng nhìn bên ngoài ta nhiệt tình với người như lửa, thật ra trong lòng ta không vui vẻ đâu."

Cao Hoài Tú lạnh giọng: "Không phải dục cự còn nghênh sao?"

A Yên cười cười, lập tức thu lại biểu cảm sung sướng, tiếp tục nằm im giả chết.

*

Rõ ràng là sau cơn mưa thời tiết sẽ lạnh, nhưng trong phòng lại vô cùng nóng.

Sau khi xong việc, A Yên nhớ tới y phục của mình, còn chưa ngồi dậy, đã bị Cao Hoài Tú kéo trở về, bị ôm vào trong ngực, mặt dán vào lồng ngực đầy mồ hôi.

Cao Hoài Tú thấp giọng: "Nói."

A Yên nói: "Nóng, người toát mồ hôi, trời hết phần son của ta rồi."

Cánh tay Cao Hoài Tú ôm chặt nàng, cứng như kim sắt, vị thiên tử xưa nay vẫn ôn nhu ản ản, lúc này lại vô cùng ngang ngược: "Nói hay không?"

A Yên mở miệng: "Người toát mồ hôi --"

Cao Hoài Tú cắt ngang: "Nói trầm là nam nhân lợi hại nhất nàng từng gặp, mạnh hơn Nam Cung Dạ nhiều."

A Yên hỏi: "Lừa mình dối người rất vui sao?"

Cao Hoài Tú chán nản.

A Yên an ủi nói: "Không sao, sau này người là hoàng đế, sẽ có nhiều cơ hội để luyện tập. Quen tay hay việc, người chậm cần bắt đầu sớm, đạo lý này, ở đâu cũng có thể áp dụng"

Cao Hoài Tú càng bức mình hơn.

A Yên đẩy hân ra, ngồi dậy.

Ngoài phòng, đột nhiên vang lên giọng nói của Hạ Phúc: "Hoàng Thượng..... Tịch Hân đại nhân của phủ Nhiếp Chính Vương, đang ở bên ngoài cầu kiến."

Cao Hoài Tú lạnh lùng: "Nói với hân, trầm đang ở cùng Nghiêm tài tử, vừa mới lên giường."

Hạ Phúc im lặng một lúc, lại nói: "Tịch đại nhân nói, mục đích của hân là đến đón Nghiêm tài tử -- Nhiếp Chính Vương nghe nói Nghiêm tài tử hầu hạ Hoàng Thượng tận tâm tận lực, muốn tự mình khen thưởng cho nàng."

Thần sắc Cao Hoài Tú đại biến.

Ngược lại, A Yên không cho là đúng, nói với hân: "Thị tẩm hai lần, những gì ta dạy người cũng không ít, Hoàng Thượng, không thể thắng vị cho ta sao? Phong hào Yên mỹ nhân thì sao?"

Cao Hoài Tú không nói câu nào, chỉ ôm eo nàng.

A Yên quay đầu lại, nhìn hân, lại nói với Hạ Phúc đang ở bên ngoài: "Hạ công công, làm phiền người báo Tịch đại nhân chờ ta một lát, sau khi hầu hạ Hoàng Thượng xong, ta sẽ ra."

Hạ Phúc nói: "Vâng, lão nô tuân mệnh."

A Yên cúi đầu, mặc áo ngoài, nói: "Hoàng Thượng, người luôn tự xưng là "ta", "trầm" cũng không thường xuyên dùng, quá thiếu tự tin."

Cao Hoài Tú nói: "Ta cũng không tự nhận mình là thiên tử."

A Yên bình thần nói: "Mặc long bào, ngồi long y, ngủ long sàng, đó là thiên tử." Nàng muốn đứng dậy, nhưng nam nhân lại không buông tay, chỉ có thể kéo tay hân ra trước, mới đứng lên được, buộc dải gấm bên hông lại: "Sau khi ta đi, Hoàng Thượng nhớ bảo trọng long thể và long căn."

Cao Hoài Tú chán nản nhìn nàng: "Về sau mới quan trọng đúng không?"

A Yên thừa nhận: "Đúng vậy. Duyên phận lần thứ ba của chúng ta, ta muốn thứ gì đó đặc biệt, cho nên còn xin Hoàng Thượng cần phải trân trọng."

Cao Hoài Tú nhìn nàng mở cửa đi ra ngoài, đôi mắt đen lạnh lẽo làm người ta sợ hãi.

Đó là nữ nhân của hắn, tuy không biết có bao nhiêu tình cảm, nhưng tốt xấu gì cũng là tài tử chính miệng hắn phong, mà hắn, chỉ có thể trợ mắt nhìn nàng bị một nam nhân khác mang đi.

Lần này đi, sinh tử không rõ.

Thù này, hắn ghi đậm trong lòng.

*

Tịch Hàn thấy một nữ tử đi ra từ Dưỡng Tâm Điện, không nghĩ nhiều, đi lên trước, mở miệng nói: "Nghiêm tài tử, mời --"

Hắn chợt im mồm, trừng mắt nhìn gương mặt kia.

Dung mạo vô cùng quen thuộc.

Nữ nhân trong hậu viện đột nhiên mất tích, hắn truy xét rất nhiều tiện tì, chỉ tìm được người có chút giống.

Chỉ là có chút mà thôi.

Tiện thiếp tên A Yên kia, sau khi thử được, dung nhan nhanh chóng suy tàn, cả người tiêu tụy không ra hình người, xanh xao vàng vọt, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Mà Nghiêm tài tử đứng trước mặt hắn, tràn đầy sức sống, chói lọi, đẹp đến không gì sánh được.

Trong sự khiếp sợ và nghi ngờ, hắn nghe được nữ tử ôn nhu nói: "Tịch đại nhân, mau đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 7 - Chương 81: Tiệp thiếp vương phủ (12)

Editor: Slinh

Beta: Cà ri + lylý

Trên đường trở về Vương phủ, Tịch Hàn cười ngửa lớn, không nhìn được quay đầu lại nhìn vài lần, nhìn về phía vài mảnh hơi đung đưa của xe ngựa, một cơn gió lạnh thổi qua, màn xe màu tím hé một góc, lộ ra một đôi giày thêu tinh xảo, trên giày là một cảnh hoa như ẩn như hiện.

Tịch Hàn nhíu mày.

Là hắn suy nghĩ nhiều quá sao?

Nghiêm tài tử, A Yên.

Không, không có khả năng.

Thâm cung cấm địa, nữ tử yếu đuối tay trái gà không chặt sao có thể đi vào?

Nếu xét khả năng Cao Hoài Tú cứu nàng, vậy càng vô lý, bản thân Cao Hoài Tú còn bị Vương gia khống chế, trong cung toàn là tai mắt của vương phủ, mà hắn vừa mới phong nữ nhân này là Nghiêm tài tử, Vương phủ đã thu được tin tức..... Bởi vậy, cho dù tâm tư của Cao Hoài Tú có sâu kín đến đâu, cũng không thể cứu tiện tì kia ra khỏi hậu viện.

Chẳng lẽ, thế gian thật sự có hai người giống nhau như hai giọt nước?

Chắc là trùng hợp thôi, thật ra nếu nhìn kĩ thì dung mạo hai người hơn kém nhau quá xa, dung mạo của Nghiêm tài tử có thể nói là quốc sắc thiên hương, thiên hạ hiếm thấy, mà tiện thiếp kia của Vương gia, chỉ có chút tư sắc mà thôi.

Chỉ là trùng hợp thôi.

Tịch Hàn ổn định lại tâm tình.

*

Nhiếp Chính Vương phủ.

Thời tiết tháng tư, vừa mới đổ vài con mưa không khí mát mẻ, mang theo hương vị đặc trưng của mùa hạ. Đúng lúc hai cây hoa hạnh ngoài phòng khai hoa, đoá hoa màu trắng yên lặng mà nở rộ, gió nhẹ lướt qua, vô tình sẽ có vài cánh hoa rơi xuống, đáp xuống bả vai nam tử.

Một bộ cảm y màu đen, mây kiếm như vẽ.

Nam Cung Dạ chờ ở phòng khách, chỉ là thời gian trôi qua đã lâu, cho nên cảm thấy huân hương trong phòng khó chịu, không bằng hôm nay ra ngoài hít thở không khí trong lành, vì thế hắn đi ra, vừa ngẩng đầu, liền thấy một nụ hoa hạnh nhỏ xinh, trước mắt là màu trắng thanh lệ, tự nhiên sinh ra cảm giác quen thuộc.

Đóa hoa thanh tú yếu ớt, không cao quý như mẫu đơn, không kiều diễm như nguyệt quý, là cảnh sắc có thể thấy được ở bất kỳ đâu, vô cùng bình thường, cho nên thường xuyên bị người ta bỏ qua.

- - Rất giống một người.

Nam Cung Dạ nhíu mày, cười nhạt.

Cách đó không xa, tiếng bước chân vài người bước đến.

Nam Cung Dạ hồ hững nhìn, thấy được Tịch Hàn dẫn một nữ tử trẻ tuổi đang đi đến, nàng ta mặc bộ cung trang màu hồng, mái tóc đen dài được búi lên, có chút lười biếng, thân hình mảnh khảnh tinh tế, yếu đuối nhu nhược, mềm mại yêu kiều, làn da rất trắng, còn ngũ quan thì chưa nhìn rõ lắm.

Đội đoàn người đến gần, thần sắc Nam Cung Dạ bỗng nhiên thay đổi, gắt gao nhìn chăm chăm nữ nhân phía sau Tịch Hàn.

Người nọ cũng nhìn hắn, chiếc cảm tinh tế hơi nâng lên, ánh mắt bình tĩnh, đón lấy ánh mắt của hắn.

Nam Cung Dạ có chút hoảng hốt, bỗng nhiên liền nhớ lại, vì sao cảnh hoa hạnh trong gió nhẹ này, dường như trước kia đã từng thấy qua, luôn có một loại cảm giác quen thuộc.

Đầu xuân một năm kia, đầu con phố sầm uất rơi xuống một trận mưa hoa, nữ hài gầy như que củi quý trên mặt đất, mới khoảng mười tuổi, đôi mắt đen trắng rõ ràng ngập tràn sợ hãi, còn có vẻ thê lương không nói nên lời, xuyên qua đám người, nhìn vào hắn.

Từ đó, hắn luôn độc lai độc vãng, bên cạnh có thêm một bóng hình.

Đó là chuyện từ rất nhiều năm trước..... Hắn đã sớm quên mất.

Tịch Hàn vừa mới dừng lại, còn chưa kịp quỳ xuống hành lễ, giọng nói lãnh đạm của nam tử đã truyền tới: "A Yên."

Hắn thăm rùng mình, vội vàng quay lại nhìn nữ nhân ở phía sau, chỉ thấy vị "Nghiêm tài tử" kia biểu cảm bình tĩnh, hơi kinh ngạc nói: "Không gọi ta tiện gì hay tiện nhân sao?"

Ngữ khí thật bình tĩnh, không mang theo chút sợ hãi.

Nam Cung Dạ nhìn nàng, hừ lạnh một tiếng, nói với Tịch Hàn: "Bắt được người?"

Tịch Hàn không biết nên nói cái gì, im lặng một lát, quỳ một gối xuống đất: "Bẩm Vương gia, đây là..... Nghiêm tài tử, thuộc hạ phụng lệnh đưa từ trong cung ra."

Biểu cảm trên mặt Nam Cung Dạ trở nên vô cùng kỳ lạ, nhìn chăm chăm nữ tử rất lâu, lạnh lùng cười: "Nghiêm tài tử?"

Tịch Hàn im lặng.

Nam Cung Dạ tóm lấy nữ tử, bàn tay to chụp trên bả vai nhỏ yếu của nàng, giống như muốn bóp nát xương nàng vậy, hắn nguy hiểm nheo lại đôi mắt sắc bén, hỏi: "Đêm đó, người rời khỏi Vương phủ như thế nào?"

A Yên trả lời: "Đi ra khỏi từ cửa chính."

Nam Cung Dạ toả ra hàn khí: "Tốt nhất người nên nói thật -- cảm giác xương cốt bị bẻ nát không dễ chịu đâu."

A Yên nhìn hắn, vẫn trấn định như cũ, không hề sợ hãi: "Lại hông dễ chịu sao, còn có thể khó chịu bằng lúc thí nghiệm giải dược cho người trong lòng người, có thể đau đớn bằng lần chấn cho người một kiếm đó sao?"

Nam Cung Dạ nhếch môi: "Quả nhiên là nguoi."

A Yên cười cười: "Nếu đến cả ta Vương gia cũng không nhận ra, vậy thì trí nhớ quá kém rồi, giang sơn nằm trong tay nguoi, thật không tốt."

Nam Cung Dạ chỉ cười lạnh, một lát sau, dùng sức nắm một bàn tay của nàng, xem xét mạch đập, trong con mắt đen thẳm, xẹt qua tia kinh ngạc cùng nghi ngờ.

Tay của tiện nô kia là do hấn phế, không có sai.

Nhưng tay nàng, rõ ràng lại lạnh lặn.

Nam Cung Dạ bình tĩnh lại, buông nàng ra, ngữ khí lạnh lẽo, chậm rãi nói: "Khi Lan Lăng Quân trốn ra khỏi Vương phủ, đã mang theo nguoi." Hấn hơi cúi người, nhìn thẳng vào mắt nữ nhân: "Hấn chữa trị cho nguoi, đưa nguoi tiến cung, muốn cùng Cao Hoài Tú liên thủ, diệt trừ bốn vương."

A Yên lắc đầu, cười nói: "Chỉ là một tiểu hoà thượng suốt ngày chỉ biết niệm kinh lễ Phật, đào đâu ra bản lĩnh lớn như vậy? Vương gia đánh giá hấn quá cao rồi."

Nam Cung Dạ nhướng mày: "Nguoi còn có lời giải thích hợp lý hơn không?"

A Yên nói: "Có, nhưng tạm thời không muốn nói cho nguoi."

Nam Cung Dạ nâng tay lên, trên mu bàn tay là một vết sẹo nhìn qua giống như con rết, là vết thương cũ khi ở trên chiến trường, ngón tay khớp xương rõ ràng, có sức mạnh, nắm lấy cổ nữ nhân.

A Yên không hề phản kháng, trước khi hấn dùng sức, nhàn nhạt nói: "Vương gia, thái độ của nguoi không thể tốt hơn sao, tốt xấu gì ta cũng đã vũ nhục tình địch của nguoi là Lan Lăng Quân, cùng tâm phúc của nguoi hại tiểu hoàng đế. Nguoi không ban thưởng cho ta thì thôi, sao chưa nói gì mà đã bóp cổ ta?"

Tuy thanh âm mềm mại, nhưng ánh mắt vô cùng lạnh.

Nam Cung Dạ ngẩn ra, tiện đà cười to, vẫy vẫy tay, phân phó người xung quanh: "Đều lui ra!"

Tịch Hấn nhìn hấn một cái, cúi đầu, theo những người khác đi ra ngoài, chỉ là đi được vài bước, không nhìn được quay đầu lại, đúng lúc nữ nhân kia cũng nhìn hấn, hai ánh mắt chạm nhau, sau đó tách ra.

Hấn nhớ rõ nữ nhân này.

Lúc trước khi thí nghiệm giải dược chưa thành công, độc tình trên người nữ nhân này phát tác, Vương gia liền sai vài tên thị vệ hoan hảo cùng, hấn là một tướng quân, tất nhiên sẽ không chạm vào loại nô tỳ dơ bẩn như vậy, nhưng hấn đã từng chứng kiến.

Nữ nhân này rất kỳ quái, nàng giống như biết phản kháng là vô dụng, cho nên không chống cự nữa, cũng không nói chuyện, chỉ có từng hàng nước mắt, im lặng mà chảy xuống từ khoé mắt nàng.

Thậm chí khi khóc nàng cũng không khóc lớn, chỉ thút thít rất nhỏ.

Nghe nói, nữ tử này tên A Yên, từng hầu hạ bên người Vương gia nhiều năm, từ trước khi hấn nhập ngũ rồi thăng chức, nàng đã là thị nữ của hấn, đối với hấn không rời không bỏ, nhưng Vương gia lại nhân tâm như vậy, không hề niệm chút tình xưa.

Vương gia luôn là người lạnh lùng, chuyện này không có gì lạ.

Nữ tử A Yên này vào ngày ở chính sảnh ngọc yển, so với nàng hiện tại, thật sự chênh lệch quá nhiều, không giống cùng một người.

Mà Vương gia, lại có thể liếc mắt một cái liền nhận ra.

Thật sự..... Hoàn toàn vô tình sao?

Tịch Hấn nghĩ không ra, cũng không muốn suy nghĩ thêm nữa, xoay người bước tiếp.

Ngoài phòng khách, Nam Cung Dạ và A Yên đứng đối diện nhau, một con gió thổi qua, làm bay phất phơ tóc mái của nữ tử, cùng vạt áo màu đen của nam tử.

Trong mắt Nam Cung Dạ chỉ có sự trào phúng: "Nguoi cùng người khác gian điu, còn dám nói bậy bạ trước mặt bốn vương?"

A Yên nhìn hấn, ánh mắt có điểm kỳ lạ: "Vương gia, ta nghĩ rằng nguoi có loại sở thích này, nên mới đến tranh công..... Ngày đó ở chính sảnh ngọc yển, rất nhiều thị nữ nguoi không chọn, đại tâu quét rác nguoi không chọn, một hai muốn thị thiếp của nguoi đến vũ nhục hoà thượng....." Cười một tiếng, lắc đầu: "..... Ai cũng sẽ hiểu lắm nguoi có loại hứng thú đặc biệt này."

Mặt Nam Cung Dạ vô cảm: "Tiện thiếp."

A Yên không quan tâm lắm: "Tiện thiếp hay thị thiếp cũng được, đều là nữ nhân trong hậu viện của ngươì cả mà. Thân thể này của ta, cũng đâu phải lần đầu Vương gia cho người khác chạm qua."

Mặt Nam Cung Dạ cứng đờ, hừ lạnh một tiếng.

A Yên cười dịu dàng: "Vương gia, ngươì duy nhất có một chỗ tốt, yêu hận rõ ràng, đã yêu là yêu đến tận xương tủy, còn những người khác trong mắt ngươì, chỉ nhỏ bé như con kiến, tính mạng rẻ rúng." Nàng cúi đầu, sờ cổ tay của mình, ngẫm lại khi đâm tường ngày đó, muốn giơ tay để dừng lại, nhưng tay vô lực, thanh âm càng bình tĩnh: "Ta và ngươì không có ân oán gì, chỉ là cần phải kết thúc, cho nên vẫn là quy định cũ -- chờ đợi Thiên Đạo, nhân quả luân hồi."

Nam Cung Dạ khinh thường cười: "Ngươì có bản lĩnh khiến bốn vương nhận báo ứng sao?" Hắn nhìn chăm chăm nữ tử trước mặt, bỗng nhiên nhướn mày cười: "Được!..... Bốn vương cho ngươì một cơ hội, ta rất muốn xem, ngoại trừ khả năng trốn khỏi Vương phủ, ngươì còn làm được trò hề gì nữa."

A Yên cười với hắn, đổi đề tài: "Vương gia, sáng nay ngươì đi cười ngửa sao?"

Nam Cung Dạ nhú mồm: "Sao ngươì biết?"

A Yên thản nhiên nói: "Ồ trong cung, đúng lúc thấy Lang Gia trưởng công chúa trở về, ta nghĩ ngươì mang nàng đi cùng." Nàng cúi đầu, lại xoa cổ tay: "Nếu ta đoán không sai, ngươì đến phủ cũ của Nam Cung gia, sau đó ra ngoại thành tảo mộ cha mẹ ngươì?"

Nam Cung Dạ đang muốn hỏi nàng làm sao mà biết được, lại nghĩ ra.....

Tất nhiên nàng biết.

Rất nhiều năm về trước, ở bên cạnh hắn, cùng hắn tảo mộ, cùng thương tiếc cố nhân, là nàng.

Nam Cung Dạ nghĩ đến thất thân, ngẩn ngơ một lúc, vừa nhìn lại, đối phương đã đi rồi.

Hướng kia là..... Hậu viện.

*

A Yên ở lại căn phòng trước đây của mình.

Nam Cung Dạ phái hai tên thị vệ, mười hai canh giờ thay phiên nhau trông chừng nàng, phải ghi nhớ từng hành động của nàng. Hắn cho phép nàng ở hậu viện đi lại, còn những chỗ khác, không có mệnh lệnh của hắn, tất nhiên không thể đến.

Ba ngày trôi qua, Nam Cung Dạ truyền thị vệ đến hỏi chuyện.

Thị vệ bẩm báo: "Vương gia, ngày thường A Yên cô nương chỉ ngây ngốc ở trong phòng, không hề ra ngoài, đôi khi, có vài nữ tử của hậu viện tìm nàng nói chuyện, cũng chỉ bàn đến vài chuyện nhà lật vặt, không có gì đáng ngại."

Nam Cung Dạ cúi đầu uống một ngụm trà, nhàn nhạt nói: "Nàng có nhắc tới bốn vương không?"

Thị vệ ngẩn ra, lắc đầu: "Chưa từng nhắc đến."

Nam Cung Dạ ra lệnh cho bọn họ lui ra.

Đêm hôm qua, hắn lại mơ thấy chuyện xưa.

Đầu con phổ sầm uất, lần gặp mặt từ nhiều năm trước, hoa hạnh bay múa trong gió, nữ hài thoát khỏi tay bọn buôn người, nhìn hắn, chảy xuống hai hàng thanh lệ.

Hắn nhú mồm, hiện ra vẻ không vui, hỏi đối phương tại sao lại khóc, đi theo hắn, chẳng lẽ không bằng việc bị bán vào nhà giàu, trở thành nha hoàn mặc người đánh chửi?

Nàng nói: "Ta..... Ta rất hạnh phúc."

Hình ảnh lại chuyển.

Một phòng nhỏ đơn sơ, hắn luyện kiếm ở trong sân, luyện từ sáng sớm đến tối muộn, một kiếm rồi một kiếm chém ra, đều mang theo hận ý thấu xương, theo mồ hôi chảy xuống, còn có máu chảy ra từ vết thương bị vỡ.

Thiếu nữ đi ra từ trong phòng, thấy thân trên để trần của hắn, vải băng trước ngực đã nhuộm đỏ máu, sắc mặt liền trắng bệch, sợ hãi tiến lại gần hắn, khuyên nhủ: "Công tử..... Vết thương của ngươì chưa lành, ngươì, ngươì phải chú ý, thân mình quan trọng, ngày mai luyện kiếm cũng được."

Hắn không để ý tới nàng, giả vờ như không nghe thấy.

Thiếu nữ đứng bên cạnh nhìn một lúc, sau đó ngồi ở thềm, mặt xỉ xuống thờ dài: "..... Sắp hết tiền mua thuốc rồi."

Cuối cùng hấn cũng dừng tay, quay đầu trừng mắt nhìn nàng.

Thiếu nữ thấy hấn không luyện kiếm nữa, xích lại gần: "Công tử, mau theo ta vào nhà, ta đòi được cho ngươì, miệng vết thương nứt ra rồi, sẽ --"

Hấn lạnh lùng cắt ngang: "Ngu xuẩn."

Thiếu nữ buồn bã cúi đầu.

Hấn thu kiếm lại, cũng thu lại khí phách giữa hai lông mày, nhàn nhạt nói: "Một ngày nào đó, ta sẽ ở căn phòng trắng lệt nhất thiên hạ, dùng trần phẩm quý giá nhất thiên hạ -- còn ngươì lại chỉ vì mấy lượng bạc dùng mua thuốc mà cả ngày than thở, thật vô dụng."

Thiếu nữ ngây ngốc hỏi: "Nơi trắng lệt nhất thiên hạ, không phải hoàng cung sao?"

Hấn cười nhạo: "Thì sao."

Hình ảnh dần dần nhoè đi.

Hấn lại thấy dưới ánh chiều tà đỏ như máu ngày hôm đó, thiếu nữ ngã vào trong ngực.

Bộ váy trắng của nàng bị máu nhuộm đỏ, khi thở vô cùng khó khăn, ngón tay lạnh lẽo, không có sức sống.

Khi đối mặt với ranh giới sinh tử, có lẽ những giây cuối cùng, trong mắt nàng không có ánh tà dương, mà là hấn, chỉ có hấn.

Chuyện năm xưa nhanh chóng trôi qua, từng mảnh vụn kí ức thay đổi, cuối cùng dừng lại ở hình ảnh một gian phòng ở Vương phủ.

Ngày đó, hấn nhớ rõ ràng, thí nghiệm giải độc của độc Tơ Ngọc thành công, hấn có chút quá vui mừng, cho nên đối với nữ nhân kia, nữ nhân bị chôn vùi nơi hậu viện, dần dần già đi, lộ ra nụ cười tươi tắn.

Nữ nhân kia nhìn hấn, cũng nở nụ cười, sau đó, nước mắt rơi xuống.

Nhiều năm trôi qua, nàng thay đổi quá nhiều, chỉ có hai hàng nước mắt đó, vẫn giống như thiếu nữ năm đó quỳ gối ở đầu con phố sầm uất, trong veo, lặng lẽ.

Tĩnh lại, Nam Cung Dạ đập nát một chén trà nguội.

Hấn chán ghét mơ thấy nàng, chán ghét mơ thấy chuyện cũ.

Đã sớm trôi qua..... Những ngày nằm gai nếm mật, nhần nhục chịu đựng, hấn đã trải qua, còn hấn ở hiện tại, giàu có nhất thiên hạ, có quyền thế ngập trời, ngườì nào có thể tranh giành với hấn?

Những năm tháng nhục nhã đó, đã..... Kết thúc.

Vài ngày nữa trôi qua.

Nam Cung Dạ càng phiền muộn.

Thứ nhất là chuyện điều tra tà giáo không có tiến triển, thứ hai là không ngừng mơ thấy chuyện cũ.

Mỗi lần vừa đến tối, nhắm mắt lại, những hình ảnh vụn vặt đó lại hiện ra, khiến hấn rối loạn, không thể yên giấc.

A Yên vẫn ở hậu viện, cũng không chủ động tìm hấn.

Nam Cung Dạ liền đặt tâm tư trên người Cao Hoài Tử, thử vào cung vài lần, đối phương đều vô cùng chặt chẽ, chỉ nói Nghiêm tãi tử là cung nữ hấn vô tình gặp được, hấn không biết gì khác, lại miệng nam mô bụng bỏ dao găm, châm chọc hấn, nói hoàng cung này, Nhiếp Chính Vương tất nhiên biết nhiều hơn so với hoàng đế như hấn.

Nam nhân kia..... Nói chung là không thể lưu lại.

Nam Cung Dạ ngồi trên ghế thái sư, vuốt ve chiếc nhẫn ban chỉ ở ngón tay (nhẫn bảo vệ tay của những ngườì bán cung), mặt không biểu cảm. Một lát sau, hấn đứng dậy, vắt áo màu đen vẽ ra một đường sắc bén trong không trung.

Xa cách hơn nửa tháng, hấn đi vào trong hậu viện của Vương phủ, dừng trước cửa một căn phòng hoàn toàn xa lạ.

Hai cánh cửa sổ nhỏ khắc hoa mở ra, A Yên đang ngồi trang điểm trước gương.

Nam Cung Dạ không đi vào, chỉ bước vài bước, dựa vào tường bên cửa sổ, bỗng nhiên mở miệng: "Mấy ngày nữa, bốn vương chuẩn bị mở tiệc trong phủ, chiêu đãi Hoàng Thượng, đến lúc đó ngươi cũng sẽ tham dự."

A Yên không ngẩng đầu nhìn hắn: "Công chúa cũng tới sao?"

Nam Cung Dạ cười nhẹ, nói: "Không."

A Yên ôn nhu nói: "Vậy chính là Hồng Môn Yến rồi."

Nam Cung Dạ ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, ngữ khí bình tĩnh: "Nếu ngươi không chịu nói ngươi tiến cung bằng cách nào, bốn vương đành ép hắn ta vậy."

A Yên cười cười, thờ dãi: "Hoàng Thượng cũng thật oan uổng, hắn thật sự không biết. Nhưng mà....."

Nam Cung Dạ nhướn mày: "Nhưng mà cái gì?"

A Yên đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, hai tay chống xuống thành cửa sổ, lộ đầu ra nhìn hắn: "Vương gia, ngươi tình nguyện thiết đãi Hồng Môn Yến để bắt nạt tiểu hoàng đế, cũng không ép cung ta, không tra khảo trong địa lao, ngươi như vậy....." Nàng nhìn nam tử lạnh lùng mặc trường sam màu đen, nhẹ nhàng nói: "..... là mềm lòng sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 7 - Chương 82-1: Tiệc thiết vương phủ (13)

Editor: Slinh

Beta: Cà ri + lyly

Mềm lòng?

Đột nhiên nghe được một từ xa lạ như vậy, Nam Cung Dạ cảm thấy vô cùng buồn cười, vừa mới nhếch khoé môi, trong lúc vô tình ngẩng đầu, bỗng nhiên nhìn thấy đôi mắt cười như không cười của người kia, nụ cười lập tức đông cứng.

Một lúc lâu sau, hắn quay đầu đi, khoé môi hạ xuống: "Nếu ngươi muốn sống đến ngày được gặp Cao Hoài Tú, ta khuyên nên quản tốt cái miệng của mình đi."

A Yên than một tiếng, nhẹ nhàng nói: "Lúc trước ta có thể, nhưng sống như vậy chẳng vui vẻ gì, còn phải mặc người ta bắt nạt, Vương gia thuận miệng nói một câu, ta liền bị nhốt ở phòng chứa củi chờ chết."

Nam Cung Dạ cười lạnh: "Nếu bốn vương thật sự muốn giết ngươi, cũng không cần tốn nhiều sức lực như vậy."

A Yên nhìn hắn, giả vờ kinh ngạc: "Ra là vậy, hoá ra Vương gia đã phá lệ khai ân."

Nam Cung Dạ lạnh nhạt: "Chỉ bằng biểu hiện của ngươi ở đêm yến hội đó, bốn vương chém ngươi vạn đao cũng không quá, ngươi còn nhớ rõ ngươi đã làm gì không?"

A Yên theo thói quen mà xoa xoa cổ tay: "Nhớ rõ. Công chúa thấy ta nhiệt tình báo danh, tích cực tham gia hoạt động vũ nhạc tiểu hoà thượng, giận đến công tâm, cho nên bất tỉnh ngất đi."

Nàng cúi đầu, chăm chú ngắm nhìn cổ tay trắng nõn, khẽ cười nói: "Trước đây chỉ vì Công chúa ghen, Vương gia liền phế một bàn tay của ta, ngày đó công chúa hôn mê, ngài cũng chỉ giam ta vào phòng chứa củi, chờ ta đói khát mà chết, thật sự cũng đã nương tay."

Ngực Nam Cung Dạ có chút nặng nề, chốc lát sau, lại lãnh đạm nói: "Khế ước bán thân của ngươi ở trong tay ta. Đừng quên, tính mạng rẻ mạt của ngươi, là ta mua."

A Yên gật gật đầu, như suy nghĩ gì đó: "Vương gia, ngươi còn nhớ khi mua ta, ngươi đã nói những gì không?"

Nam Cung Dạ nhớ tới những giấc mộng kia, ra vẻ lạnh lùng ngang ngược nói: "Không nhớ rõ, đã sớm quên."

A Yên cười cười: "Thật sao. Nhưng thật ra ta có thể nhớ một chút." Tạm dừng một chút, chậm rãi nói: "Ngươi đã nói, đi theo ngươi, tốt hơn so với bị bán vào nhà giàu. Hiện tại nghĩ lại, những lời này thật hoàn toàn sai lầm, nhục cười nhất là ta lại coi ngươi như ân nhân cứu ta ra khỏi hố lửa."

Nam Cung Dạ không nói chuyện, đôi tay dần dần nắm chặt.

A Yên lẩm bẩm nói: "Bị bán cho nhà giàu làm nha hoàn, may mắn một chút, hầu hạ một chủ tử tốt, khi tới tuổi, được gả cho một gã sai vặt trong nhà, đó là trường hợp tốt nhất. Xui xẻo thêm chút, bị lão gia ham mê nữ sắc nhìn trúng, làm tiểu thiếp, xui xẻo nhất là bị chủ mẫu ghen hận, không được chết già."

Nam Cung Dạ nghe nàng từ từ kể ra, chỉ cảm thấy từng chữ từng chữ, đều tác động đến lòng hắn, từng chút từng chút đau đớn.

Hắn nhớ tới nữ nhân khi thí nghiệm giải dược không ngừng nôn ra máu, lại nhớ tới sau khi thí nghiệm giải dược thành công, những giọt nước mắt của nữ nhân kia.

Hoá ra, hắn nhớ rõ ràng như vậy.

Thật đáng giận.

A Yên thở dài, đột nhiên thấp giọng gọi: "Công tử."

Nam Cung Dạ lập tức ngước mắt, nhìn thẳng nàng.

Loại xưng hô này, đã rất nhiều năm không có người gọi qua.

A Yên gục đầu xuống, nói rất nhỏ: "Công tử mua ta, người một bước lên mây, thân phận của ta từ thị nữ đến tiện thiếp, cái tốt không được hưởng, nhưng tất cả khổ sở trên thế gian này, ta trải qua hơn nửa." Lại là một tiếng cười khẽ, mang theo tự giễu: "Hiện tại nghĩ lại, người mua ta cũng không lỗ."

Môi mông của Nam Cung Dạ khẽ nhúc nhích, nhưng không phát ra âm thanh.

Nữ nhân này..... Là một trong số ít người biết quá khứ của hắn, nhìn thấy hắn khi nghèo túng nhất, cũng gặp qua cảnh hắn phong lưu với trăm ngàn mỹ nhân, hắn không có gì để nói.

Hắn chưa từng coi nàng là người, rẻ rúng, giống như gia súc.

Nhưng mà, hiện tại hắn lại tình nguyện bỏ ra thời gian, nghe nàng nói chuyện, nghe thanh âm của tiện mệnh kia, ngực hắn lại đau đớn, trong lòng nặng nề bị thương, những ký ức vụn vặt từ ngày xưa ngập tràn đầu hắn.

Bên cạnh, vang lên thanh âm nhẹ nhàng của A Yên: "Công tử, Cao gia có lỗi với ngươi, Hoàng Thượng cùng công chúa có lỗi với ngươi, thiên hạ này cũng có lỗi với ngươi, nhưng ta..... thật sự có lỗi với ngươi sao?"

Nam Cung Dạ im lặng, cơ bắp trên mặt căng lên.

A Yên ngẩng đầu, nhìn hắn một cái, cười nhạt, duỗi tay đóng cửa sổ lại.

Sau khi hai cánh cửa nhỏ đóng lại, cuối cùng chỉ còn một khe hở nhỏ, có một tiếng thở dài rất khẽ, theo gió bay đi.

Mạch máu trên huyết thái dương căng chặt.

Nam Cung Dạ dùng tay đè lại, nhắm mắt, im lặng một lát, xoay người rời đi.

Bên kia cửa sổ.

A Yên ngồi trước gương trang điểm, cầm một chiếc lược làm bằng ngà voi, chậm rãi chải mái tóc dài, ngắm nhìn dung nhan tuyệt mỹ trong gương, cảm thấy vô cùng mỹ mãn.

Lão Cổ Đồng nằm ở trên bàn, nhỏ giọng nói: "Ban đêm hắn luôn nằm mơ, mơ về ngươi."

A Yên nhàn nhạt nói: "Ta vẫn luôn là người tình trong mộng của rất nhiều nam nhân trong thiên hạ, chuyện thường thôi."

Sau một lúc lâu á khẩu, Lão Cổ Đồng lại nói: "Là ngươi động tay động chân sao?"

A Yên trả lời: "Thật oan uổng, ta chỉ động tay động chân với khuôn mặt mình, đâu rảnh xem buổi tối hắn mơ cái gì."

Lão Cổ Đồng kinh ngạc nói: "Vậy tại sao?"

A Yên buông lược, ngón tay ấn ấn răng lược, hỏi lại: "Có chuyện gì bất ngờ lắm à? Nam nhân là loại động vật vô cùng đơn giản." Nâng ngón tay hơi lạnh, điểm vào ấn đường một giọt chu sa: "Dựa vào gương mặt tuyệt diệu, đi vào trong đầu hắn, chỉ cần hắn bắt đầu nghĩ về ngươi, nhớ ngươi, trong lòng có ngươi, rất nhiều chuyện có thể giải quyết dễ dàng, sau đó kể một vài chuyện cũ, trêu chọc một chút cảm tình -- kể tiếp, chờ hắn động tâm là được."

Lão Cổ Đồng hỏi: "Chờ hắn động tâm á?"

A Yên thở dài: "Hắn không thích ngươi, ngươi làm chuyện gì đều sai, hắn thích ngươi, ngươi dùng sức phá trời phá đất, cầm dao găm đâm vào ngực hắn,

hắn sẽ cảm thấy ngượng khác biệt." Ngừng lại một chút, lại mỉm cười: "-- Không phải rất đáng yêu sao?"

Lão Cổ Đồng: "....."

A Yên cảm lấy nó, soi mặt mình, ôn nhu nói: "Ban ngày nghĩ gì, ban đêm mơ đó, điều này chứng minh, hắn rất chú ý đến dung mạo của ta....."

Lão Cổ Đồng hùng hồn nói: "Nam nhân nông cạn."

A Yên nhàn nhạt nói: "Đúng. Nhưng người biết thương thức mỹ mạo của ta, ta rất thích, chỉ đáng tiếc Vương gia đã bỏ lỡ cơ hội, chỉ có thể làm kẻ thù mà thôi."

Bỗng nhiên Lão Cổ Đồng tò mò: "Vậy còn người không biết thương thức mỹ mạo của người thì sao?"

A Yên hừ một tiếng: "Ta cần hắn làm gì?"

.....

Một ngày nữa trôi qua.

Buổi sáng A Yên tỉnh lại, trời còn chưa sáng hẳn, đã nghe thấy tiếng khóc thút thít trong viện, thỉnh thoảng vang lên một hai tiếng nói nhỏ, giống như đang an ủi vậy.

Qua hơn nửa khắc sau, tiếng khóc vẫn chưa dừng lại.

A Yên đứng dậy mặc quần áo, mở cửa, hỏi hai gã thị vệ: "Sao vậy?"

Ở sân đối diện, vài thị thiếp đang đứng ngoài một căn phòng, vừa gõ cửa vừa trấn an, tiếng khóc đúng là truyền ra từ trong phòng, nghe thật thê lương.

Hai gã thị vệ liếc nhau, không trả lời.

A Yên liền xoay người trở về phòng.

Vừa mới xoay người, một thị thiếp ở phía đối diện đã thấy nàng, vội vàng đi tới: "A Yên tỷ tỷ, thật đúng lúc..... Người cũng đi khuyên bảo Xảo Tích đi."

A Yên hỏi: "Xảo Tích xảy ra chuyện gì?"

Nữ tử kia cười khổ, nhìn hai tên thị vệ canh giữ ngoài cửa, không biết nên nói như thế nào, hai gã thị vệ kia dường như cũng thấy xấu hổ, thế mà tránh xa một chút, để cho các nàng nói chuyện. Nàng thấy thị vệ đi xa, nhẹ giọng nói: "Tôi hôm qua, Vương gia tới hậu viện, thị tẩm Xảo Tích."

A Yên giật mình.

Từ sau khi Cao Suồng Suồng ăn đám với đám thị thiếp, rất lâu rồi Nam Cung Dạ không tới hậu viện, chuyện giải tán ba ngàn giai nhân trong hậu cung, độc sủng một người cũng không xa.

A Yên nghĩ đến Nam Cung Dạ xưa nay tàn bạo, lại hỏi: "Là Vương gia đem nàng ngủ đến khóc sao?"

Đối phương sâu kín thở dài: "Cũng không phải..... Lúc sáng nay, Vương gia còn chưa dậy, Lang Gia trưởng công chúa đã đến, nghe nói Vương gia ở trong phòng Xảo Tích, liền náo loạn, Vương gia vì trấn an nàng, sai người chọn ngày bán Xảo Tích tỷ tỷ....."

Nàng nói với vẻ không đành lòng, giữ chặt tay A Yên, kéo về phòng Xảo Tích: "Bán đến nơi đó, tỷ cũng biết mà. Mau tới cùng chúng ta khuyên nhủ nàng."

A Yên đẩy cửa ra, đi vào.

Trong phòng, một nữ tử nằm ở trên giường khóc, nghe tiếng cửa mở ra, quay đầu, trên mặt tràn đầy nước mắt, thấy là A Yên, lại khóc lên: "Tỷ tỷ, người vốn đã trốn ra, vì sao lại quay lại..... Nơi này không dành cho người ngốc, Vương gia hắn..... Hắn quá độc ác."

A Yên mở miệng: "Ta chỉ trở về mấy ngày, không ở lâu."

Xảo Tích xuyên qua nước mắt mà nhìn nàng, lắc đầu: "Lần này trở về, tỷ tỷ thay đổi rất nhiều, nếu ta có dung mạo như hoa của người..... Thôi. Dù có mỹ mạo, cũng không đấu lại tâm địa của Vương gia. Tỷ tỷ --"

Bỗng nhiên nàng mở to hai mắt, nắm chặt tay A Yên: "Người nói cho ta biết, người trốn ra khỏi vương phủ bằng cách nào? Ta cầu xin người, ta không muốn bị bán đến kỹ viện, ta đã từng này tuổi, vào đó không phải là đi chết sao? Ta cầu người!"

Nàng nói vô cùng thê lương, nhóm thị thiếp trong phòng cũng âm thầm gạt lệ.

A Yên nghe nàng nói mình có dung mạo như hoa, đang muốn trộm hỏi một câu, nàng có hứng thú nhập giáo hay không, ngoài phòng lại vang lên bước

chân nặng nề của nam tử.

Thị vệ đứng ở cửa, nói: "A Yên cô nương, Vương gia cho mời."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 7 - Chương 82-2: Tiệp thiếp vương phủ (14)

Editor: Slinh

Beta: Cà ri + lyly

Tiền thính Vương phủ.

Cao Sương Sương mở to đôi mắt ngập nước, không thể tin mà trừng mắt nhìn nam tử ngồi ghé chủ tọa: "Cuối cùng người vẫn chạm vào những người khác, rõ ràng người đã hứa với ta..... Người đã hứa với ta!"

Nam Cung Dạ im lặng, sau một lúc lâu, hần mở miệng: "Bổn vương đã hạ lệnh, chọn ngày bán tiệp thiếp kia đi."

Cao Sương Sương buồn bã nói: "Thì sao? Thương tôn đã tạo thành, sai lầm đã phạm phải, người cho rằng hai câu nói bằng quơ như vậy, là có thể gạt hết mọi chuyện? Ta tin tưởng người như vậy, nhưng người, nhưng người bản tính khó đổi, lần lượt tổn thương trái tim ta....."

Nam Cung Dạ nhắm mắt lại, mặt vô cảm.

Cao Sương Sương lắc đầu, nước mắt âm áp rơi xuống, dừng ở khóe môi, mang theo chua xót: "Dạ, người đừng nghĩ chuyện gì ta cũng không biết..... Rất nhiều chuyện, lòng ta rõ ràng! Không chỉ là nữ nhân hôm nay, người còn mang phi tử của hoàng huynh về phủ, để làm gì? Người đối với ta..... Thật sự là chân tình sao?"

Nghe được câu cuối cùng, Nam Cung Dạ rút cuộc phản ứng, mở mắt ra, cười lạnh: "À? Hoàng huynh nàng nói cho nàng sao?"

Cao Sương Sương sững sốt: "Không cần hoàng huynh nói cho ta, ta đã sớm nghe người ta nói."

Nam Cung Dạ vô cùng tức giận: "Vậy nàng có biết, phi tần kia, vốn là người của vương phủ?"

Cao Sương Sương ngây người: "Người nói..... Cái gì?"

Nam Cung Dạ đứng lên, hừ lạnh một tiếng: "Bổn vương còn chưa tính sổ với hần, coi như hần mạng lớn. Nàng có quyền gì mà chất vấn ta?"

Đôi môi trắng bệch của Cao Sương Sương mấp máy: "Người, người ở trong phòng nữ nhân khác --"

Nam Cung Dạ cười: "Thì sao?"

Cao Sương Sương dường như không thể đứng vững được nữa, vịn vào mép bàn: "Người --!" Thanh âm run rẩy, như khóc như tố cáo: "Ta cho rằng..... Người yêu ta thật lòng."

Nam Cung Dạ nhìn nàng, tự giấu cười cười: "Bổn vương còn chưa đủ thật lòng sao?" Hần đi đến trước mặt thiếu nữ, giơ tay nắm cầm nàng: "Bổn vương vì nàng, tha cho mạng chó của hoàng huynh nàng, cho huynh muội hai người tiếp tục hưởng vinh hoa phú quý. Năm đó khi phụ hoàng nàng giết toàn bộ gia đình ta, có ban cho ta ân huệ này không?"

Nước mắt trong mắt Cao Sương Sương, giống như chuỗi trân châu bị đứt, không ngừng chảy xuống.

Cuối cùng hần vẫn không thể quên được chuyện ngày xưa.

Mối thù giết cha, thù giết nhà, ở trong lòng hần, nàng không thể so sánh được.

Nam Cung Dạ buông nàng ra, đứng khoanh tay: "Cao Sương Sương, có phải bổn vương đối xử quá tốt với người, nên người mới sinh ra ảo giác --" Hần quay đầu lại, ánh mắt lạnh lẽo: "Người không phải nữ chủ nhân của vương phủ, càng không phải thể tử của bổn vương, người mang danh công chúa, nhưng thực tế, chỉ là tù nhân của bổn vương."

Cao Sương Sương cười thầm nói: "Hoá ra..... Hoá ra." Nàng liên tục gạt đầu, vừa cười vừa khóc, nước mắt không ngăn được, tuyệt vọng cười: "Ta nghĩ rằng người vẫn còn chút lương tâm, ta vẫn luôn nghĩ như vậy..... Hoá ra đều là ảo giác của ta."

Nàng xoay người, thất tha thất thểu mà chạy ra ngoài, suýt chút nữa đụng vào một người đang đi tới.

A Yên quay đầu lại, nhìn bóng dáng nghiêng ngả đang chạy xa của công chúa, không có phản ứng đặc biệt gì, bước vào cửa của thiên đình, đứng ở cạnh cửa, nhìn nam tử ở phía trước.

Nam Cung Dạ quay lưng về phía nàng, Tịch Hàn im lặng đứng một bên.

Một lát sau, Tịch Hàn thật cẩn thận mở miệng: "Vương gia, Lang Gia trưởng công chúa hồi cung như vậy, chỉ sợ không ổn, có cần thuộc hạ --"

Nam Cung Dạ bức bối cắt ngang: "Không phải chuyện của ngươi."

Hắn biết A Yên đã tới, nhưng không muốn quay đầu lại.

Tối hôm qua, vì sao hắn lại ngủ trong phòng Xảo Tích?

Hắn lại mơ thấy chuyện thời thơ ấu, lần này lại không phải cảnh gió trăng đẹp đẽ, cũng không phải thấy nữ nhân hèn mọn nhút nhát kia, mà là ánh lửa phừng phừng, lão quân gia ôm lấy hắn đang khóc thút thít, liều mạng chạy, rồi xa toà nhà đang cháy rụi.

Phía sau, là tiếng thét chói tai, tiếng khóc, hết đợt này đến đợt khác.

Lão quân gia che mắt hắn lại, nói với hắn: "Đừng nhìn -- tiểu thiếu gia, đừng nhìn, đừng nghe."

Hắn kéo tay lão quân gia xuống, mở to đôi mắt đỏ au, quay đầu nhìn chằm chằm biển lửa kia.

Có thể nào không nghe? Có thể nào không nhìn sao?

Đó là tiếng khóc của cha mẹ hắn, của muội muội hắn!

Có phải..... Hắn quá nhân từ với Cao gia?

Bởi vì Cao Suồng Suồng, hắn mềm lòng, nhưng làm thế nào mới không phụ lòng cha mẹ, muội muội đang ở dưới cừu tuyền? Còn hơn một trăm người của Nam Cung gia chết oan?

Hắn quyết không thể lại khoan nhượng nữa.

Bên người vang lên tiếng đặt chén trà xuống giòn tan, như tiếng châu ngọc rơi vào trong khay.

Bỗng Nam Cung Dạ xoay người, thấy nữ tử áo đỏ không biết từ khi nào đã ngồi xuống, chỉ lo thương trà, coi như hắn và Tịch Hàn không tồn tại.

Hắn hừ một tiếng: "Buông. Trà kia không phải cho ngươi."

A Yên nhìn thoáng qua bên ngoài phòng: "Khách của ngươi đã đi rồi."

Nam Cung Dạ nói: "Đó không phải là thứ ngươi có thể chạm vào."

A Yên cười cười, buông chung trà, không thêm so đo với hắn.

Nam Cung Dạ mặt đen như than ngồi xuống, phân phó thị nữ dâng lên trà nóng, nhìn nữ nhân nhàn nhã, nhưong mây: "Hôm nay bốn vương sẽ được nghe một tin tức rất thú vị, cho nên mời ngươi đến cùng nghe."

A Yên gật đầu: "Được."

Trên mặt Nam Cung Dạ hiện lên nụ cười trào phúng, hướng sang Tịch Hàn: "Nói đi."

Tịch Hàn đứng dậy, nói với người ngồi vị trí chủ tọa: "Thám tử thuộc hạ phải đi đêm qua đã trở lại, trải qua hơn một tháng kiên trì cố gắng, bọn họ vượt qua muôn vàn khó khăn, cuối cùng cũng tra ra giáo chủ của tà giáo là ai! -- Có bức họa làm chứng, tuyệt đối không sai."

Nam Cung Dạ nhếch môi, liếc nhìn A Yên một cái: "Nghe rõ chưa?"

A Yên nhìn chằm chằm Tịch Hàn, ánh mắt hiện lên vài phần hứng thú: "Có vài phần ý tứ."

Nam Cung Dạ cười lạnh: "Ngoại trừ tiểu tử Cao Hoài Tú kia, còn có một người, ta cũng sẽ không bỏ qua. Hắn cứu mạng ngươi, cho nên ngươi có tình cảm với hắn."

A Yên còn không thêm nhìn hắn: "Nói chuyện giáo chủ trước đi, ta muốn nghe."

Nam Cung Dạ hừ mạnh một tiếng, nói với Tịch Hàn: "Tiếp tục đi."

Tịch Hàn lấy ra một bức hoạ đơn sơ, tay run run mở ra.

Trên đó là chân dung một nam tử, mặc bộ áo gai không thể bình thường hơn tóc ngắn ngắn, còn chưa dài đủ, chắp tay trước ngực, là tư thế hành lễ của tăng nhân.

Tịch Hàn giao bức hoạ cho Nam Cung Dạ, trịnh trọng nói: "Vương gia, giáo chủ tà giáo kia, chính là Lan Lăng Quân ngày đó trốn ra khỏi vương phủ, hắn vẫn còn hận ngài, cho nên lập ra tà giáo để trả thù. Bức hoạ này, chính là do người của chúng ta nhân lúc hắn ra ngoài mời chào giáo chúng, trộm về lại."

A Yên nhẹ nhàng cười một tiếng, mắt cong lên: "Thật đúng là đi ra ngoài mời chào giáo chúng..... Tuy rằng tiểu hòa thượng không thông minh, nhưng thật ra rất chăm chỉ."

Nam Cung Dạ nghe thấy tiếng cười của nàng, quay đầu: "Ngươi còn cười được?"

A Yên nói: "Vì sao lại không?"

Nam Cung Dạ nhìn bức hoạ nam tử trong tay, im lặng rất lâu, đột nhiên ngón tay dùng vài phần nội lực, trực tiếp khiến bức hoạ kia thành bột phấn. Hắn nhìn A Yên, nói: "Nếu ta tra được thân phận của hắn, ngày hắn chết, cách không quá xa." Hắn lại ngừng một chút, phui tay, lạnh lùng nói: "Hắn để tóc hoàn tục, điều đó có nghĩa là -- ngươi cùng hắn, quả nhiên từng có gian tình!"

A Yên bình tĩnh nhìn thẳng hắn: "Vương gia, ngươi kích động như vậy làm gì? Ta chưa từng phủ nhận mà."

Nam Cung Dạ chán nản, ngực phập phồng không chừng, mặt càng đen: "Tối nay, Cao Hoài Tú sẽ đến dự tiệc, chờ đến lúc đó, bản vương muốn ngươi tận mắt nhìn thấy hắn chết trước mặt ngươi, bản vương phải đích thân bề gây hai tay hắn, khiến hắn nhận hết đau đớn trên thế gian mà chết!"

A Yên nhìn hắn: "Tùy ngươi."

Nam Cung Dạ cắn răng nói: "Ngươi nghĩ bản vương thuận miệng nói sao --"

A Yên bước về phía hắn, nâng lên một tay, theo bản năng Nam Cung Dạ tránh né, nàng cười cười, cái tay kia nhẹ nhàng đặt ở trên vai hắn, vỗ hai cái: "Tùy ngươi, ngươi vui là được rồi."

"....."

"Còn hoà thượng....." A Yên buông tay, ngạc nhiên nói: "Vì sao các ngươi cứ khẳng khẳng giáo chủ là hắn?"

Nam Cung Dạ xuy một tiếng, cười lạnh nói: "Ngoại trừ hắn còn có thể là ai? Hắn ghen ghét bản vương có được Sương Sương, lại hận bản vương làm nhục hắn, cho nên lập âm mưu này."

A Yên chậm rãi nói: "Nhưng hắn không giống người có lý tưởng như vậy --"

Nam Cung Dạ lạnh giọng cắt đứt: "Từ lúc hắn cướp ngươi đi, hắn sớm đã không phải Lan Lăng Quân trong Quang Minh tự năm đó. Nhưng thật ra ngươi....." Hắn nhìn thoáng qua thần sắc ung dung của nữ nhân, ngực lại cảm thấy nặng: "..... Nhiều năm như vậy, ngươi vẫn ngu ngốc. Ngươi nghĩ hắn là người tốt sao? Hắn ngủ với ngươi xong, liền đưa ngươi vào cung, chính là muốn lung lạc Cao Hoài Tú, buồn cười ngươi trước sau vẫn không nhìn ra ý đồ của hắn."

A Yên thở dài: "Ta thật sự nhìn không ra. Ta chỉ biết là, khi ta rời đi, hắn vô cùng thương tâm."

Nam Cung Dạ thốt lên: "Là hắn giả bộ."

A Yên gật đầu: "Ngươi nói thế thì là thế đi." Đợi một lúc, lại hỏi: "Vương gia, còn có việc gì nữa không? Không có gì thì ta về trước, không trì hoãn nghiệp lớn giết người của ngươi nữa."

Nam Cung Dạ nhìn nàng đi ra ngoài cửa, bỗng nhiên nói: "A Yên."

Nữ nhân đứng yên, xoay người nhìn hắn.

Tay giấu trong áo của Nam Cung Dạ nắm chặt, trên mặt lại không thể hiện gì, mở miệng, tiếng nói có vẻ hơi trầm thấp: "Nam tử trên thế gian này đều như thế..... Lan Lăng Quân thiện lương chỉ là nguyệt trang, còn Cao Hoài Tú thì vô dụng."

A Yên nhú mày: "Ta không hiểu ngươi nói gì."

Yết hầu Nam Cung Dạ giật giật, thanh âm có chút khàn: "Nếu bọn họ có một nửa thực lực của bản vương, đáng vẻ đối với ngươi sẽ khác. Ngươi cho rằng bọn họ đối xử tốt với ngươi, chẳng qua là vì ngươi có giá trị lợi dụng."

Cuối cùng A Yên cũng hiểu, cười: "Ý vương gia là, quạ đen trong thiên hạ đều đen, ngươi không tốt, bọn họ cũng không có điểm nào tốt."

Nam Cung Dạ không đáp.

A Yên liền lại cười: "Đạo lý này không cần người dạy ta. Trong lòng ta, các người đều mây bay khách qua đường, quá vài chục năm nữa, một người ta cũng không nhớ được."

Nam Cung Dạ trì trệ, còn muốn nói, đối phương đã đi rồi, hần đành phải phát tiết trên chén trà, quăng vờ một ly Bích Loa Xuân hảo hạng.

*

Ban đêm, hậu viện yên tĩnh không tiếng động.

Mãi đến sau nửa đêm, trong phòng A Yên mới có chút tiếng động rất nhỏ, Lão Cổ Đồng đứng thẳng hai lỗ tai, nghe thấy có tiếng đóng cửa, nhỏ giọng kêu: "Ký chủ, người đã trở về sao?"

A Yên không châm đèn, ngồi vào trước bàn trang điểm: "Ừ."

Lão Cổ Đồng nhẹ nhàng thở ra: "Người đi đâu? Nửa đêm mà cũng không thấy người."

A Yên không để ý lắm: "Đi qua hai nơi, về Lâu Ngoại Lâu đại bản doanh một chuyến --"

Lão Cổ Đồng tiếp lời: "Nhắc nhở Lan Lăng Quân, kêu hần cẩn thận một chút?"

A Yên nói: "Không, bảo bọn họ nhanh chóng chế tác lệnh bài mới, buổi sáng ở hậu viện Xảo Tích khen ta đẹp, ta cảm thấy nàng có tiềm năng nhập giáo."

Lão Cổ Đồng: "....." Hần cứng họng một lúc, lại hỏi: "Còn một chỗ nữa?"

A Yên im lặng, đột nhiên cười nhẹ, kéo dài giọng nói: "Đến nhà kho của vương phủ, lấy một món đồ chơi hay, giữ lại ngày mai mang đến yến tiệc trợ hứng."

Nàng nâng tay, xuyên qua ánh trăng mờ ảo, mơ hồ có thể thấy được một cái bình nhỏ: "Thật khiến người ta chờ mong."

Lão Cổ Đồng nghi ngờ hỏi: "Đây là....."

A Yên cười: "Độc tình Tơ Ngọc." Buông cái chai, cẩn thận giấu kỹ, lại nói: "Giải được bị ta huỷ rồi."

Lão Cổ Đồng càng thêm khó hiểu: "Kí chủ, rốt cuộc người muốn làm gì?"

A Yên liếc nó một cái: "-- Đến lúc khảo nghiệm tình yêu và tình bằng hữu rồi."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 7 - Chương 83-1: Tiễn thiếp vương phủ (15)

Editor: Slinh

Beta: Cà ri + lyly

Ngoại ô Kinh thành, Lâu Ngoại Lâu.

Đại bản doanh của mỹ nhân thịnh thế giáo.

Đêm khuya, cây trong đình viện treo đầy đèn lồng, ở giữa chỗ đất trống đứng hơn trăm tên giáo chúng, rất nhiều người cầm trong tay cây đuốc, ánh lửa chiếu sáng những khuôn mặt vừa phấn chấn vừa chờ mong, từng đôi mắt sáng lấp lánh nhìn về phía Hữu hộ pháp ở phía trước.

Đó là một gã thư sinh trên mặt còn trang điểm, trên đầu đeo khăn vuông màu vàng nhạt, nhìn qua yếu như gà, phía sau hần là vài vị cường giả võ công cao cường, càng khiến hần gầy yếu.

A Nguyệt đứng ở trong góc nhìn bọn họ, có chút tò mò, hỏi người bên cạnh: "Hần mới nhập giáo gần đây, tại sao tỷ tỷ lại phong hần làm Hữu hộ pháp?"

Tên giáo chúng kia đáp: "Bẩm Phó giáo chủ, nghe nói là chính miệng giáo chủ phong -- người này tuy rằng mười phần vô dụng, đánh không lại đại nương quét sân, còn từng bị ngỗng trắng ở hậu viện đuổi chạy toán loạn, nhưng hần viết văn rất tốt, còn am hiểu về hội họa, giáo chủ nói hần là nhân tài ưu tú, vì thế phá lệ phong hần làm Hữu hộ pháp, lệnh cho hần phụ trách công tác động viên giáo chúng."

A Nguyệt gật gù đầu: "Thì ra là thế."

Lúc này, chỉ thấy Hữu hộ pháp giơ cao một bức họa, vung tay lên rồi hô: "Giáo chủ ở đây --"

Bức họa sinh động như thật, đặt bút xảo diệu, họa một nữ tử với làn váy đỏ đung đưa trong gió, mặt mày tinh xảo, án đường điểm một giọt chu sa màu đỏ, rõ ràng là thân ảnh nhỏ yếu, nhưng từng cử chỉ, đều mang theo khí chất phong lưu, khí thế như hồng.

Đám người phía dưới xôn xao.

Mọi người nhanh chóng quỳ một gối xuống, giống như thủy triều nhấp nhô, bọn họ cùng kêu lên: "Giáo chủ mỹ nhan thịnh thế, thiên thu vạn tái! Chúng ta thế sống chết đi theo giáo chủ xông pha! Giáo chủ hoa dung nguyệt mạo, khuyên tuyệt thiên hạ! Chúng ta nguyện làm lính hầu của giáo chủ, cúc cung tận tụy, muôn lần chết không chối từ!"

A Nguyệt cũng nửa quỳ trên mặt đất, vô cùng vui vẻ mà hô vang khẩu hiệu, vừa nhìn sang bên cạnh, chỉ thấy bạch y nam tử vẫn đứng thẳng tắp dưới tàng cây, có vẻ cực kỳ lạc loài, ánh sáng của đèn lồng khiến hắn trông ôn nhu hơn, cả người hắn dường như được bao phủ trong ánh sáng.

"Này."

A Nguyệt nhăn mày, kêu hắn một tiếng, lại nắm góc áo của hắn, gục: "Đại sư, người mau quỳ xuống, người thân là Thánh Tử, sao lại không hiểu quy củ như vậy?"

Lan Lăng Quân ngẩn ra, cúi đầu nhìn nàng, khẽ lắc đầu.

A Nguyệt thở dài: "Đại sư, không phải ta cố tình bắt bẻ người, nhưng người như vậy là không được, sẽ bị tỷ tỷ giáng chức đấy, đến lúc đó chức vị Thánh Tử của người không giữ được, vậy phải làm sao?"

Lan Lăng Quân thần sắc điềm đạm: "Quỳ Phật Tổ, quỳ sư phụ, lạy cha mẹ --"

A Nguyệt hừ một tiếng: "Không phải quỳ tỷ tỷ sao?"

Mặt Lan Lăng Quân đỏ lên, nhẹ nhàng nói: "Không phải hiện tại."

Trong lúc họ đang nói, tiếng hô của giáo chúng dần nhỏ lại, hữu hộ pháp giao bức họa cho thủ hạ, nghiêm mặt nói: "Ngày mai chính là ngày lớn của giáo ta, giáo chủ sẽ diệt trừ họa lớn trong lòng, bình định tứ phương --"

Có một người bộ dáng giống nhân sĩ giang hồ đứng ra, kích động nói: "Nếu ta hữu dụng với giáo chủ, Lý Tứ dù máu chảy đầu rơi, cũng không chối từ!"

Hữu hộ pháp gật đầu, vô cùng tán thưởng với nhiệt huyết của hắn: "Nói rất đúng, rất có tinh thần! Nhưng giáo chủ nói, việc nhỏ kia, không cần người khác nhúng tay, trách nhiệm của các người, là tuyên dương mỹ mạo của giáo chủ khắp nơi, khiến thiên hạ đều biết rõ! Cầu tặc Nhiếp Chính Vương Nam Cung Dạ kia, khắp nơi bôi nhọ mỹ danh của giáo chủ, dám nói giáo chủ là giáo chủ tà giáo -- Các huynh đệ, chúng ta là tà giáo sao?"

Mọi người cùng hô vang: "Không phải!"

Hữu hộ pháp lớn tiếng nói: "Chúng ta là thánh giáo, gánh vác sứ mệnh thần thánh vĩ đại! Từ ngày mai, các người từng nhóm đi ra ngoài, dán truyền đơn của giáo ta ở khắp các bảng thông báo. Còn có, phụng lệnh của giáo chủ, mau tăng tốc độ chế tác lệnh bài, giáo chủ cần dùng gấp!"

Mọi người lại nói: "Được! Chúng ta sẽ không làm nhục sứ mệnh!"

Đám người tản ra gần hết, A Nguyệt xoay người, thấy Lan Lăng Quân vẫn đứng dưới tàng cây, vẻ mặt nghiêm trọng, liền đi qua hỏi hắn: "Người làm sao vậy? Luôn rầu rĩ không vui."

Lan Lăng Quân thấp giọng nói: "Có chút lo lắng cho nữ thí chủ."

A Nguyệt nhướn mày: "Tóc đã mọc rồi, còn gọi nữ thí chủ cái gì-- phải gọi là giáo chủ!"

Lan Lăng Quân than nhẹ một tiếng.

A Nguyệt nhìn hắn một lúc, khoanh tay, bỗng nhiên nói: "Ta vừa nghĩ thông suốt rồi..... Người nói hiện tại người không quỳ trước bức họa của tỷ tỷ, là chờ sau này cùng quý bối đường thành thân sao?"

Bỗng dưng Lan Lăng Quân ngẩng đầu, không biết làm sao, mặt nhanh chóng đỏ bừng.

A Nguyệt mở to hai mắt: "Ta thật sự đoán trúng rồi sao? Đại sư, người thật không biết xấu hổ, tỷ tỷ muốn nhanh chóng bình định tứ phương, muốn nhanh chóng phát dương quang đại giáo ta, cứu rỗi nữ tử đáng thương trong thiên hạ -- Còn người, người giỏi lắm! Còn dám nghĩ tới chuyện tình yêu nam nữ còn con này, mặt công tỷ tỷ phong người làm Thánh Tử!"

Lan Lăng Quân im lặng thật lâu, màu đỏ đã lan từ mặt sang cả tai, một lát sau, hắn mở miệng: "A Nguyệt cô nương -- ta nghĩ, giáo chủ sáng lập bốn giáo,

không phải là vì cứu rồi những cô nương trong tình trạng nước sôi lửa bỏng đâu."

A Nguyệt hừ một tiếng: "Dù sao thì tỷ tỷ vẫn muốn cứu các tỷ muội trong hậu viện vương phủ, còn người đã đọc kinh Phật gần nửa đời người, đã cứu ai chưa? Người cũng là do tỷ tỷ ta cứu."

Lan Lăng Quân lại không nói, cúi đầu.

A Nguyệt bĩu môi: "Còn nữa -- chuyện tỷ tỷ muốn thành hôn, cũng phải để toàn bộ gia đình cạnh tranh công bằng, dựa vào đâu mà nhất định phải là người?" Hai mắt lại nhìn hần từ trên xuống dưới, lắc đầu: "Người không có miệng ngọt, không biết viết văn chương, không thể tranh được, chỉ có thể xếp hạng trên một trăm..... Hết hy vọng đi, tỷ tỷ thà rằng cưới ta, cũng không muốn cưới người."

Lan Lăng Quân: "....."

Thiếu nữ xoay người, rời đi.

Lan Lăng Quân vẫn đứng ở dưới tàng cây, đèn lồng treo trên cây tỏa ra thứ ánh sáng ấm áp, kéo dài cái bóng của hần trên mặt đất, gió đêm thổi qua, quang ảnh mơ hồ.

Hần nhìn về phía Đệ Đô xa xa, thờ dài.

*

Hoàng cung, đại nội cấm địa.

Thiếu nữ mặc trung y đơn bạc, nằm trên chăn gấm, khóc suốt một canh giờ, khóc đến mệt mỏi, liền ngủ mất.

Cao Hoài Tú đứng ở mép giường, duỗi tay sờ chăn cùng vỏ gối, đều ẩm ướt.

Hần cúi đầu, trên mặt thiếu nữ tiều tụy còn có vết nước mắt chưa khô.

Trong phòng thật yên tĩnh, cung nữ cùng Hạ Phúc đều đứng ở một bên, không dám lên tiếng.

Sau một lúc lâu, Cao Hoài Tú xoay người rời đi, đi ra ngoài tâm cung của Lang Gia trưởng công chúa, mới dừng bước chân, phát ra tiếng thờ dài đầy chua xót.

Hạ Phúc nói nhỏ: "Hoàng Thượng, Trưởng công chúa--"

Cao Hoài Tú nhàn nhạt nói: "Sau khi trở về từ Vương phủ, Sương Sương luôn là đáng vẻ này, rất nhiều ngày trời qua, vẫn không chịu ăn cơm, cả ngày chỉ là khóc."

Hạ Phúc lo lắng nói: "Công chúa là thiên kim ngọc diệp, chỉ sợ cứ thế mãi, thân thể chịu không nổi."

Cao Hoài Tú không biểu cảm: "Ta cũng không có cách nào, chẳng lẽ có thể cho người gọi Nhiếp Chính Vương vào cung sao?"

Hạ Phúc trầm rùng mình, không nhiều lời nữa.

Chỉ có hai người trở lại Dưỡng Tâm Điện.

Cao Hoài Tú dựa vào trên giường, nhắm mắt nghỉ ngơi. Hạ Phúc vốn tưởng rằng hần ngủ rồi, đang muốn thay hần đắp chăn mỏng, chợt thấy hần lại mở to mắt, hỏi: "Mấy giờ rồi?"

Hạ Phúc đáp: "Còn sớm, chưa đến buổi trưa ạ."

Cao Hoài Tú gật đầu: "Buổi tối Nhiếp Chính Vương mở tiệc, ta qua đó sớm chút. Dừng xong ngọc thiện, người liền sai người chuẩn bị xuất cung."

Hạ Phúc ngăn ra: "Vậy cũng quá sớm."

Cao Hoài Tú không nói chuyện.

Hạ Phúc gật gù: "Lão nô đã biết." Hần đi ra ngoài truyền lời, không bao lâu sau, đã trở lại, buồn bực nói: "Vô duyên vô cớ, sao Nhiếp Chính Vương lại mở tiệc chiêu đãi ngài trong phủ? Lần này còn không mời Trưởng công chúa --" Đột nhiên hần hoảng sợ, hạ giọng, nói nhỏ: "Sẽ không phải..... Hoàng Thượng, tiệc rượu này ngài không thể đi, cần phải suy nghĩ lại!"

Cao Hoài Tú cười cười, không đồng ý nói: "Đi hay ở, ta có thể quyết định sao?"

Hạ Phúc chỉ cảm thấy lạnh gáy, lấy lại bình tĩnh: "Vậy, vậy ít nhất cũng nên mang theo Lang Gia trưởng công chúa. Có nàng ở đó, Nhiếp Chính Vương có lẽ sẽ kiêng kỵ."

Cao Hoài Tú cười nhẹ một tiếng, ngược mắt liếc hắt một cái: "Mới vừa rồi Sương Sương có bộ dáng gì, người còn chưa thấy sao? Người nghĩ Nam Cung Dạ quả tốt bụng rồi."

Trong lòng Hạ Phúc bất an, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh.

Qua non nửa canh giờ nữa, hắt hắt hạ Cao Hoài Tú dùng ngọc thiện, đang muốn cùng chủ tử thương lượng làm cách nào có thể tránh khỏi kiếp nạn này, bên ngoài có người tới báo, Lang Gia trưởng công chúa tới.

Đôi mắt Cao Sương Sương hồng hồng, giống như thỏ con bị úy khuất, vừa đi đến, đã bỏ nhào vào cạnh Cao Hoài Tú, im lặng một chút rồi bắt đầu meo meo, thút thút nói: "Hoàng huynh."

Cao Hoài Tú hơi hơi mỉm cười: "Làm sao vậy?"

Cao Sương Sương nghe thấy huynh trưởng ôn nhu như vậy, không nhịn được lại cảm thấy chua xót: "Huynh nói đúng, hắt..... Hắt là kẻ táng tận lương tâm, muội không muốn nhìn thấy hắt nữa!"

Cao Hoài Tú lắc đầu, hỏi: "Ngày đó muội đi vương phủ..... Nhìn thấy cái gì?"

Cao Sương Sương cắn đôi môi non mềm, nước dâng lên trong hốc mắt: "Hoá ra..... Hoá ra những lời trước đây hắt nói với muội, đều là giả! Hắt có thể dễ dàng ở bên nữ tử khác --"

Bỗng nhiên sắc mặt Cao Hoài Tú thay đổi, thanh âm trầm xuống: "Hắt ở cùng ai?"

Cao Sương Sương bị ngữ khí của hắt dọa sợ, sùng sốt: "..... Hoàng huynh?"

Lúc này Cao Hoài Tú mới phát hiện biểu cảm của mình quá tàn nhẫn, vội thu lại lệ khí dưới đáy mắt, ôn nhu nói: "Nữ tử muội vừa nói..... Là ai?"

Cao Sương Sương rơi hai giọt nước mắt, lắc đầu: "Muội không biết, dù sao cũng là thị thiếp trong hậu viện của hắt."

Tâm Cao Hoài Tú lạnh một nửa.

Cao Sương Sương lại nói: "Khi muội rời khỏi vương phủ, còn gặp được phi tần của huynh."

Cao Hoài Tú gạt mình, thốt lên: "Không phải là cùng một người sao?"

Cao Sương Sương mờ mịt hỏi: "Cái gì?"

Cao Hoài Tú phát hiện "thị thiếp" trong miệng muội muội không phải A Yên, thở ra một hơi, cuối cùng cũng an tâm: "Không có gì. Muội nói Nam Cung Dạ lại bắt đầu sùng hạnh nữ tử trong hậu viện sao?"

Cao Sương Sương đau đớn, rung rung nói: "Hắt gạt muội..... Nói cái gì mà chỉ yêu muội, nói cái gì mà rất tốt với muội, kết quả là..... Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời."

Cao Hoài Tú cười nhạt: "Không đúng."

Cao Sương Sương ngẩng đầu: "Hoàng huynh....."

Cao Hoài Tú biểu tình khó lường, mắt đen ôn nhu, ản ản có huyết quang: "Giang sơn này, sẽ không đổi."

*

Nhiếp Chính Vương phủ.

A Yên mở tủ quần áo, muốn mặc một bộ chiến bào thật đẹp, mặc đến tiệc rượu tối nay, đủ để kinh diễm bốn phương, nhưng chọn tới chọn lui, xiêm y của nguyên chủ thật ít đến đáng thương, càng chọn càng ít, cuối cùng đành phải chọn một bộ váy xanh tương đối thanh thoát.

Đây là sau lần đầu tiên Nam Cung Dạ xuất chinh trở về đưa cho nguyên chủ.

Khi đó cuối cùng hắt cũng thực hiện được bước đầu của kế hoạch báo thù, vô cùng cao hứng, không ngừng mua thêm rất nhiều đồ trong nhà, cũng cho nguyên chủ một lễ vật.

Bộ váy này, mãi đến khi chết đi, nguyên chủ cũng chưa từng mặc lên, ngày thường chỉ lấy ra nhìn một cái rồi sờ sờ.

Đã qua buổi trưa.

A Yên ngồi trước gương trang điểm, cầm lấy Lão Cổ Đồng, đang muốn nhìn xem mình có nếp nhăn hay không, có cần hay chỉnh sửa gì không, chợt nghe ngoài cửa sổ có người nói: "Sẽ sớm đến tối thôi."

Nàng đi qua, mở cửa sổ, ngẩng đầu nhìn thoáng qua mặt trời đang trên cao, vô cùng chói lọi: "Vương gia, ngài bị ám đầu sao? Vẫn còn sớm."

Nam Cung Dạ nhàn nhạt nói: "Nhanh thôi."

Hắn dựa vào bức tường trắng như tuyết, cúi đầu thưởng thức chiếc nhẫn ban chỉ, suy nghĩ đến xuất thần.

A Yên trở lại trước gương, cẩn thận vẽ lông mày.

Một lát sau, Nam Cung Dạ mở miệng: "Ngươi không cầu xin thay hắn sao?"

A Yên hỏi: "Thay Hoàng Thượng sao?"

Nam Cung Dạ giễu cợt: "Ngươi không phải Nghiêm tài tử của hắn sao? Bạc tình bạc nghĩa như vậy?"

A Yên nói cho có lệ: "Tùy ngươi, muốn nói gì thì nói."

Nam Cung Dạ hừ một tiếng, lẩm bẩm: "Ta biết mà..... Ngươi không quan tâm đến hắn, Cao Hoài Tú cũng được, Lan Lăng Quân cũng được, ngươi ngu xuẩn như vậy, khi yêu một người, sâu đậm biết bao."

A Yên nghe những gì hắn nói, lười cho đánh giá.

Nam Cung Dạ xoay người, dựa vào cửa sổ, nhìn nữ tử dùng bút vẽ mày, đột nhiên nhớ tới rất nhiều năm về trước, hắn đơn độc luyện kiếm trong sân, thỉnh thoảng một môi, sẽ đi lấy ấm nước đặt trên bậc thang, vừa ngẩng đầu, sẽ thấy được thiếu nữ đang trang điểm trước gương.

Lúc đó bọn họ sống không dư dả gì, không có tiền để mua son phấn, nàng chỉ cầm cây lược gỗ, chải mái tóc dài đen nhánh.

Trước mắt dường như lại có hoa hạnh bay qua.

Năm tháng vô hình.

Nam Cung Dạ hắng giọng, gọi nàng: "A Yên."

A Yên quay đầu lại: "Có chuyện thì nói."

Nam Cung Dạ do dự một lát, chậm rãi nói: "Cao Hoài Tú là họa lớn trong lòng ta, ngoài mặt hắn thuận theo ta, thật ra thì trong lòng hận ta vô cùng --"

A Yên nói: "Đó là lẽ tự nhiên, ngươi giết cha hắn mà."

Nam Cung Dạ lạnh lùng: "Còn cha hắn giết cả nhà ta."

A Yên gật gật đầu: "Đây là ân oán của các ngươi, ngươi nói có lý."

Nam Cung Dạ tiếp tục nói: "Hắn vẫn luôn âm thầm tìm cơ hội đối phó ta, cho nên, ta không thể giữ lại mạng của hắn -- đây chính là do Cao gia thiếu nợ ta."

A Yên nhìn hắn, hỏi: "Thì sao?"

Nam Cung Dạ lại im lặng, thật lâu sau, mới nói tiếp: "Chuyện đó..... Ta đã từng nói, một ngày nào đó, ta sẽ ở trong căn phòng cao quý nhất thiên hạ, ngươi nhớ rõ không?"

A Yên đáp: "Có chút ấn tượng."

Nam Cung Dạ xụ mặt, lại lặng im, cuối cùng hắn quay lưng đi, nhàn nhạt nói: "..... Ngươi cũng có thể ở trong đó."

A Yên hỏi: "Làm cung nữ nhóm lửa của Ngự Thiện Phòng sao?"

Người Nam Cung Dạ cứng lại, xoay người trừng nàng: "Ai nói ngươi sẽ làm cung nữ?"

A Yên không có biểu cảm gì: "Hoá ra không phải à. Ai....." Thở dài, khóe môi cong lên một chút: "Người ta nói nước chảy xuống nơi thấp, người hướng chỗ cao mà đi đến, trong trường hợp của ta, đó chính là, Vương gia đi đến chỗ càng cao, ta càng ở dưới thấp, ngươi cũng đừng trách ta hiểu sai."

Nam Cung Dạ tức giận nói: "Lần này ngươi đến nơi cao."

A Yên buông bút xuống, quay đầu, thế nhưng trên mặt đều không có ý cười, giờ khắc này, có vẻ thập phần nghiêm túc: "Ta thay một người cảm ơn ngươi."

Nam Cung Dạ nhíu mày: "Ai?"

A Yên khẽ thở dài: "Một người đã từng thật lòng thích ngươi, coi ngươi là niềm tự hào cả đời, còn cả đời mình lại bị thảm, một nữ nhân ngốc đến chết vẫn mong ngươi sống lâu trăm tuổi."

Nam Cung Dạ ngẩn người: "Ngươi --"

A Yên đứng dậy, cắt ngang lời hắn: "Vương gia, ta muốn đi ngủ một lát để dưỡng sức, yến hội tối nay chỉ cần nghĩ đến ta cũng đã thấy mệt. Ngươi cũng nhân lúc còn sớm nghỉ một chút đi."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 7 - Chương 83-2: Tiệp thiếp vương phủ (16)

Editor: Slinh

Beta: Cà ri + lyly

Vài canh giờ sau.

Mặt trời ngả về phía tây, hoàng hôn buông xuống che phủ cả bầu trời.

Ánh trăng treo ở trên cao, điểm thêm vài ngôi sao lấp lánh.

Đêm hơi lạnh.

Cũng là chính sảnh ngọc yến, tiếng đàn sáo trong veo, mỹ nhân nhảy múa, tay áo tung đưa hút mắt.

Vài thị nữ quần áo mỏng mang, lộ ra nửa vai bụng chén rượu phi thủy, tiến lên rót rượu, đầu tiên là Nam Cung Dạ ở chủ tọa, sau đó mới đến lượt Cao Hoài Tú, mà ở bên kia đại sảnh bên kia, Tịch Hân và vài tên thị vệ mang đao đang đứng.

Lúc Cao Hoài Tú tiến vào, nhìn bốn phía xung quang, ánh mắt liếc qua thị vệ Vương phủ thần sắc nghiêm trọng, sau đó coi như chưa từng thấy bọn họ. Đôi tay thon nhỏ của mỹ nhân rót ra một ly rượu gạo, hân cảm tạ, giờ lên, uống một hơi cạn sạch.

Nam Cung Dạ nhìn hắn, chỉ cười lạnh.

Một lát sau, vũ cơ nhảy đến điệu thứ hai, một người nữ tử mặc váy xanh khoan thai bước đến, cúi đầu hành lễ với Nam Cung Dạ.

Cao Hoài Tú hơi nheo mắt.

Nam Cung Dạ cười, nâng tay lên, tiếng nhạc xung quanh im bật. Hắn nhìn chăm chăm nữ tử với dung mạo như hoa kia, chậm rãi hỏi: "Sao bây giờ mới đến? Có phải sau khi bốn vương rời đi....." Hắn hơi dừng lại, nói tiếp: "..... Ngươi ngủ quá say, cho nên dậy muộn?"

Tay giấu trong áo của Cao Hoài Tú nắm chặt, sóng trong đôi mắt đen cuộn cuộn, nhưng trên mặt vẫn là nụ cười nhạt.

A Yên hành lễ xong, đứng thẳng, sau đó rất tự nhiên mà ngồi xuống bên cạnh Cao Hoài Tú: "Không có tới muộn. Nửa đầu vở kịch không chút thú vị, xem cũng như không."

Nam Cung Dạ đen mặt: "Ngươi ngồi ở đó làm gì?"

A Yên nhìn hắn một cái, nói: "Ta phải đứng sao?"

Nam Cung Dạ không vui nói: "Lại đây."

A Yên vui vẻ đáp ứng: "Được."

Trong khi đứng dậy, ánh mắt đúng lúc chạm vào Cao Hoài Tú.

Đáy mắt nàng hiện lên ý cười, gật đầu với hắn: "Hoàng Thượng, đã lâu không gặp."

Cao Hoài Tú ôn nhu nói: "Đúng..... Thật lâu."

A Yên hỏi: "Từ khi chia tay không có chuyện gì chứ?"

Cao Hoài Tú không đáp, nhẹ nhàng than một tiếng.

A Yên dường như suy nghĩ gì đó: "Xem ra, tình trạng của ngươi không tốt lắm." Ngẩng đầu, nhìn mặt Nam Cung Dạ xanh mét, lại quay lại nhìn đế vương tuổi trẻ: "Không quan trọng, đêm nay ngươi có thể giải thoát rồi -- Vương gia chính miệng nói, sẽ không là giả."

Cao Hoài Tú thấy nàng xoay người muốn đi, bỗng nhiên duỗi tay, cầm cổ tay nàng: "Nếu thật sự như vậy..... Nàng sẽ đứng bên cạnh trợ mắt nhìn sao?"

Đồng tử Nam Cung Dạ co lại, một chương đập trên bàn, khiến cho ly rượu kêu leng keng: "Làm càn! Cao Hoài Tú, ngươi nghĩ ngươi đang động chân động tay với nữ nhân của ai?!"

Cao Hoài Tú không nhìn hắn, giống như không nghe thấy, cũng không buông tay.

Tiếng đàn sáo đã sớm ngừng, vũ cơ và cầm cơ nhìn nhau, sợ hãi co rúm ở một bên.

Tịch Hàn ra hiệu cho các nàng lui ra, các nàng được lệnh, nhẹ nhàng thờ ra, một đám nhanh nhẹn nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Bầu không khí đông cứng lại.

Cao Hoài Tú không chờ đáp án, ngón tay dùng vài phần lực, vẫn dịu dàng nói: "Sống hay chết, là giải thoát hay là tra tấn..... Ngươi đứng ngoài cuộc, hay là --"

Hắn không nói tiếp nữa, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh.

A Yên cúi đầu, nhìn hắn, trấn an một câu: "Yên tâm, ta sẽ tham gia."

Cao Hoài Tú hơi mỉm cười, buông tay ra.

A Yên đi đến bên người chủ tọa nọ, ngồi xuống, rót một chén rượu, từ từ mà thưởng thức một ngụm.

Sự chú ý của Nam Cung Dạ rời khỏi người nàng, bỗng nhiên đứng lên, đi đến trước mặt thiên tử bù nhìn, khóe miệng nhếch lên độ cong tàn khốc: "Cao Hoài Tú -- bốn vương giữ lại cho ngươi một mạng, ngươi không mang ơn đội nghĩa cũng thôi, trong lòng ngươi có tâm tư gì, ngươi biết ta biết, trời biết đất biết, ngươi phủ nhận cũng vô dụng."

Cao Hoài Tú thờ dài, ngữ khí vẫn ôn hòa như vậy: "Chuyện tới nước này, ta cũng không muốn phủ nhận."

Nam Cung Dạ nheo mắt, nhìn chằm chằm hắn, khoanh tay mà đứng, ngón tay đè lại ngọc ban chỉ lạnh như băng: "Một khi đã như vậy, ngươi hẳn là biết, tối nay..... Chuyện gì đang chờ ngươi."

Cao Hoài Tú cười cười, đón nhận ánh mắt của hắn: "Nam Cung Dạ, nếu ngươi không thẹn với lương tâm, nếu ngươi cảm thấy hành động đều theo lý mà làm, vì sao không mời Sương Sương đến? Tại sao phải vắng mặt nàng, ngươi mới dám xuống tay với ta?" Ý cười trào phúng từ mắt hắn bắn ra, lạnh nhạt nói: "--Nhu nhược."

Nam Cung Dạ gằn từng chữ: "Ngươi sẽ trả giá đắt vì lời nói của mình."

Cao Hoài Tú lại rót một chén rượu, nâng lên, quơ quơ: "Nhiều lời vô ích -- động thủ đi."

Đám người Tịch Hàn nhanh chóng rút ra bội đao, vây quanh hoàng đế tay không tác sát.

Âm thanh kiếm rút ra khỏi vỏ, ở màn đêm yên tĩnh, hết sức rõ ràng, đánh thẳng vào lòng người.

Đạo quang kiếm ảnh, vận sức chờ phát động.

A Yên nhắc nắp nhỏ của bầu rượu lên, một viên thuốc nhỏ từ lòng bàn tay không tiếng động mà rơi vào trong. Nàng lắc bầu rượu vài cái, lại rót ra một chén.

Đội hơn nửa ngày, cuối cùng Nam Cung Dạ cũng hành động, hắn xoay người, bước nhanh tới, thấy nàng đang đóng đưa ly rượu, không nhìn được hừ mạnh một tiếng: "Hoá ra ngươi vẫn có tâm trạng uống rượu."

A Yên nhìn hắn một cái: "Ta không uống..... Ly này để kính Vương gia."

Nam Cung Dạ nhìn nàng.

A Yên đứng lên, dâng ly rượu kia bằng cả hai tay: "Chúc mừng Vương gia, chúc mừng Vương gia từ dòng dõi quý tộc nghèo túng đến Nhiếp Chính Vương quyền thế ngập trời, một đường này không dễ đi, núi xác biển máu, bụi gai chi chít -- rốt cuộc, chỉ thiếu một bước cuối, long ý trong Kim Loan Điện, vị trí chủ thiên hạ, sẽ là ngài."

Nam Cung Dạ nhếch môi, tiếp nhận ly rượu kia: "..... Coi như ngươi thức thời."

Cao Hoài Tú lạnh lùng nhìn bọn họ, cũng không nói gì, tay cầm chén rượu đã lạnh đi, hô hấp cũng có chút rối loạn, mắt đen âm u, thấy không rõ tâm tư của hân.

Nam Cung Dạ lại đi rồi trở về, có lẽ là đêm nay đã uống không ít rượu, sắc mặt của hân không tái nhợt như ngày thường, mà hơi phiếm hồng, trong mắt hận ý ngủ đông đang trở dậy: "Cao Hoài Tú, ngươi có biết, năm đó..... Phụ hoàng tốt của ngươi, đối xử với thân nhân của ta như thế nào không? Nam Cung gia chúng ta mỗi người đều lập được ít nhiều công lao trên chiến trường vì thiên hạ của Cao gia! Kết quả là, chỉ vì vài câu gièm pha của kẻ gian, liền rơi vào kết cục tan cửa nát nhà. Biền lừa đó--"

Hân cắn răng, cách một cái bàn, túm lấy vạt áo của Cao Hoài Tú, nhấc hân lên: "Biền lừa đó, cháy rất lớn, bùng sáng nửa bầu trời đêm..... Ngươi cũng biết, nẫu thân ta vừa sinh hạ nữ nhi, tiểu muội của ta còn chưa đủ tháng! Tổ phụ ta từng theo phụ thân ngươi chinh nam phạt bắc, mắc phải bao nhiêu bệnh tật? Mà khi hân từ từ già đi, nằm ở trên giường bệnh, gần đất xa trời..... Chờ hân là cái gì?"

Cao Hoài Tú nhắm mắt lại: "Nếu năm đó ta là phụ hoàng, sẽ không phạm phải sai lầm này." Đợi một lát, hân trừng mắt, bình tĩnh nói: "Nhưng ngươi ngay trước mặt ta, giết phụ hoàng ta, mối thù này, ta cũng không thể quên được."

Nam Cung Dạ cười to: "Phải, phải!..... Oan oan tương báo, vốn là không có cách thoát ra. Muốn chấm dứt, trừ phi Cao gia các ngươi tử tuyệt, một người cũng không được sống." Hân quay đầu đi, nhìn Cao Hoài Tú, từ từ nói: "Ít nhất, nam nhân phải chết hết mới được."

Khoé mắt Cao Hoài Tú liếc về phía bên kia.

A Yên đã đứng lên.

Hân liền hít sâu một hơi, bình tĩnh nói: "Động thủ đi."

Nam Cung Dạ buông hân, tiếp nhận đao Tịch Hân truyền qua, đang muốn một đao chặt đứt hân cánh tay, đột nhiên động tác ngừng lại, nghiêng tai lắng nghe -- trong gió đêm, hình như có tiếng binh khí va chạm.

Đồng thời, Tịch Hân cũng nghe thấy, thần sắc kịch liệt thay đổi, lao ra ngoài cửa, quát: "Xảy ra chuyện gì --"

Giọng nói đột nhiên im bặt.

Đó là..... Từ ngoài sân truyền tới.

Tiếng chém giết, tiếng kêu thảm thiết, còn có tiếng bước chân hỗn loạn.

Có một thị vệ cả người nhuộm máu lao vào xông vào, thờ hồn hèn: "Vương gia..... Có, có chuyện lớn rồi! Đồ tướng quân chỉ huy quân kinh thành và vùng lân cận..... Hân, hân tạo phản! Hân dẫn người xông vào vương phủ, sắp vào đến đây rồi!"

Nam Cung Dạ kinh ngạc, sau khi khiếp sợ, khoé mắt muốn nứt ra: "Hân dám!"

Cơ bắp trên người Tịch Hân căng chặt, chất vấn: "Có bao nhiêu người?"

Lời này hỏi cũng vô ích.

Tên thị vệ bị thương kia chưa kịp mở miệng, giọng nam tử mười phần khí phách xuyên qua tiếng đao kiếm đánh nhau, truyền đến: "Thông lĩnh quân kinh thành và vùng lân cận Đỗ Thiên Chấn cứu giá chậm trễ, mong giáo chủ thứ tội!"

Tịch Hân cùng Nam Cung Dạ đồng loạt cứng đờ, không nhúc nhích.

Màn đêm vô tận sáng lên ánh lửa

Tiếng chém giết bên ngoài dần ngừng lại.

Một người lưng hùm vai gấu, mặc bộ áo giáp có khắc hình long hành hổ bộ, phía sau là vài chục tên tướng sĩ cầm đao, bọn họ xếp thành một đội ngay ngắn, đem chính sảnh ngọc yển vây chặt không một khe hở.

Nam Cung Dạ nhìn nam nhân kia, từ răng phun ra mấy chữ: "Đỗ Thiên Chấn, bốn vương đối đãi ngươi không tệ, ngươi đang định làm gì?"

Đỗ Thiên Chấn mày rậm dựng ngược, nghĩa nghĩa nói: "Ngươi có mưu đồ gây rối, bức ép thiên tử cùng chư hầu, dĩ hạ phạm thượng, phạm tội phải giết! Ta đến đây, là vì cứu Hoàng Thượng, thanh trừng quân đội, loại trừ gian nịnh!"

Các tướng sĩ trầm miệng một lời nói: "Thanh trừng quân đội, loại trừ gian nịnh! Thanh trừng quân đội, loại trừ gian nịnh!"

Vang tận trời cao.

Tịch Hân che trước mặt Nam Cung Dạ: "Đỗ Thiên Chấn, ngươi là đồ vong ân phụ nghĩa --"

"Phi!" Đỗ Thiên Chấn khinh thường mà cười lạnh, chỉ vào Nam Cung Dạ: "Niếp Chính Vương làm việc ngang ngược, tàn bạo bắt nạt, phải để mọi

người trong thiên hạ cùng đến giết! Nay ta phụng mệnh giáo chủ thay trời hành đạo, ta khuyên các ngươi nên mau chịu trói!"

Nam Cung Dạ đẩy Tịch Hàn ra, lạnh lùng nhìn đối phương: "Giáo chủ?"

Trên mặt hắn hiện ra nụ cười khác thường, thấp giọng nói: "Hoá ra... Là ta coi thường Cao Hoài Tú. Nói!" Ngắc đầu, nhìn chăm chăm vị tướng quân kia: "Ngươi tiếp xúc với Cao Hoài Tú từ khi nào? Sao hắn có thể tránh được tai mắt của bản vương, trở thành giáo chủ tà giáo?!"

Đỗ Thiên Chấn giận dữ: "Con mẹ nó, ngươi mới là tà giáo! Ngươi vũ nhục Mỹ nhan thịnh thế giáo của chúng ta như vậy, lão tử làm thịt ngươi!"

Phía sau truyền đến tiếng cười khê.

Nam Cung Dạ xoay người.

A Yên đứng trước mặt Cao Hoài Tú, đang giúp hắn vuốt phẳng nếp gấp trên vạt áo, khẽ môi nhếch lên: "Lúc ở trong cung, ngươi hỏi ta đang vội làm cái gì, hiện tại đã biết chưa?"

Cao Hoài Tú cười cười, không nói gì thêm.

A Yên buông tay, cười nói: "Ta vội vàng đi ra ngoài khuynh đảo chúng sinh đó....."

Dứt lời, quay đầu lại, nhìn Nam Cung Dạ đang kinh ngạc và Tịch Hàn hoảng sợ đề phòng, hơi mỉm cười: "Vương gia, không phải ta đã sớm nói với ngươi sao? Tiêu hoà thượng ngốc kia, sao có thể có lý tưởng vĩ đại như ông này, bản lĩnh thông thiên như ông này..... Dám dùng cảm đối nghịch với ngươi?"

Nam Cung Dạ im lặng thật lâu, thái dương toát mồ hôi lạnh.

Rốt cuộc, hắn mở miệng, ngữ khí chắc như đinh đóng cột, không chút nghi ngờ: "..... Là ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhan Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 7 - Chương 84-1: Tiệp thiếp vương phủ (17)

Editor: Slinh

Beta: Cà ri + lyly

"Là ngươi cứu Lan Lăng Quân rời khỏi địa lao."

"Là ngươi sáng lập tà giáo, gây sóng gió trên giang hồ."

"Là ngươi một mình lên vào hoàng cung, cùng Cao Hoài Tú, diễn màn kịch này."

"Là ngươi xúi giục Đỗ Thiên Chấn, ra lệnh cho hắn đêm nay bắt ngờ xuất hiện, tấn công vương phủ."

"Tất cả đều là ngươi, vẫn luôn là ngươi!"

.....

Mỗi một chữ Nam Cung Dạ nói ra, sắc mặt liền tái nhợt đi một chút, trong mắt, lúc ban đầu còn có lửa giận hừng hực, sau là hàn băng lạnh lẽo, cuối cùng chỉ còn lại sự ảm đạm.

Trong lòng hắn biết rõ ràng, đại thế đã mất, mặc dù tìm mọi cách báo cho thù hạ ở bên ngoài Đế Đô, thì cũng đã muộn, không có cách nào xoay chuyển tình thế.

Hiện giờ, người trở thành con cá trên thớt, mặc người xâu xé..... Là hắn.

Tướng sĩ trong viện tay đều cầm đuốc, lửa cháy bùng bùng, hợp thành một mảnh, giống như biển lửa năm đó.

Vận mệnh sắp đặt, chẳng lẽ tất cả đều được sắp đặt?

Khi hắn nói, A Yên đều im lặng nghe, chờ hắn nói xong, mới rời khỏi bên cạnh Cao Hoài Tú, đi ra chính sảnh ngọc yển, đứng trong viện.

Đỗ Thiên Chấn vừa thấy nàng, hai mắt liền phát sáng, uốn gối quỳ xuống: "Thuộc hạ tham kiến giáo chủ! Giáo chủ mỹ nhan thịnh thế, thiên thu vạn tái!

Giáo chủ --"

Tịch Hàn không thể tin tưởng mà nhìn chăm chăm nam nhân vạm vỡ đang quỳ xuống kia, cả giận nói: "Đỗ Thiên Chấn, ngươi con mẹ nó điên rồi sao? Ngươi biết ngươi quỳ trước mặt ai sao? Nữ nhân này chỉ là một tiện thiếp trong vương phủ --"

Con giận của Đỗ Thiên Chấn bùng lên, rút đao ra khỏi vỏ, dùng lưỡi dao dính máu chỉ vào hắn: "Hỗn trướng! Ngươi là cái gì mà dám nói xằng bậy trước mặt giáo chủ của chúng ta! Xem lão tử có chặt đầu ngươi xuống hay không!"

Tịch Hàn cắn chặt răng: "Ngươi điên thật rồi..... Ngươi mở to mắt nhìn xem!"

Đỗ Thiên Chấn phi một ngụm, đôi mắt trừng to như chuông đồng: "Lòng lão tử sáng như gương, đôi mắt cũng sáng vô cùng, là ngươi cùng cầu tặc Nam Cung Dạ to gan lớn mật, âm mưu mưu triều oán vị. Chuyện này không tính là gì, lão tử còn có thể nhịn, nhưng mà các ngươi lại ăn nói lỗ mãng với giáo chủ, đây là trọng tội bất kính trong giáo!"

Tịch Hàn tức đến mức huyết nôn ra máu: "Tà giáo kia, đáng giá để ngươi thất tín bội nghĩa, chĩa mũi kiếm về phía Vương gia sao? Ngươi đừng quên --" Hắn cười lạnh: "-- chức vụ thống lĩnh quân Đê Đô và vùng lân cận là do ai ban?"

Đỗ Thiên Chấn cũng cười lạnh: "Chức danh thống lĩnh quân Đê Đô và vùng lân cận của lão tử, là do từng đao từng đao, là do chiến đấu anh dũng trên chiến trường, dùng tính mạng đổi lấy."

Tịch Hàn gật gật đầu, ánh mắt lạnh lùng, khinh miệt nói: "Vong ân phụ nghĩa."

"Như vậy xem ra....." Thanh âm ngọt ngào của nữ tử truyền tới, mang theo một chút ý cười: "Tịch đại nhân là người có tình có nghĩa, biết trả ơn."

Tịch Hàn vẫn chắn trước mặt Nam Cung Dạ, đề phòng nhìn xung quanh.

A Yên cười, cũng không có ý định tới gần bọn họ, nhìn Đỗ Thiên Chấn, nói: "Đỗ tướng quân, mới vừa nãy khẩu hiệu ngươi còn chưa hô xong, đã bị Tịch đại nhân cắt ngang."

Đỗ Thiên Chấn vội vàng quỳ xuống: "Đúng vậy! Giáo chủ mỹ nhan thịnh thế, thiên thu vạn tải! Giáo chủ hoa dung nguyệt mạo, khuynh tuyệt thiên hạ!"

A Yên nghe vô cùng vui vẻ, cười một tiếng, vung tay lên: "Tốt! Đêm nay ngươi lập công lớn, ngày khác ta sẽ ban cho ngươi một bức họa tự tay ta kí tên."

Đỗ Thiên Chấn cảm động đến rơi nước mắt: "Thuộc hạ cảm tạ giáo chủ! Giáo chủ đại ân đại đức, thuộc hạ suốt đời không quên."

A Yên gạt vài sợi tóc đen trên trán sang hai bên, ánh lửa chiếu xuống, nhan sắc diễm tuyệt: "Những nữ tử ở hậu viện, mang tất cả bọn họ đến đây."

Đỗ Thiên Chấn lập tức phân phó người đi làm.

A Yên lại nói: "Mã thống lĩnh hoàng thành cấm vệ quân bên đó, có tin tức gì chưa?"

Đỗ Thiên Chấn đáp: "Người mà giáo chủ muốn, Mã thống lĩnh đã đưa tới đây, hiện đang bị trói ở ngoài."

A Yên phân phó nói: "Mang vào."

Đỗ Thiên Chấn nói: "Vâng!" Xoay người, phát tay với thị vệ bên người.

Sau đó, một thiếu nữ yếu đuối đẹp đẽ, mặc cung trang màu hồng, bị vài tên thị vệ mang lên, trong mắt nàng là nước mắt kinh sợ, thoát nhìn nhút nhát sợ sệt, nhìn thấy Nam Cung Dạ, ánh mắt sáng ngời, một câu "cứu ta" còn chưa thốt ra, thấy rõ tình thế ở chính sảnh ngọc yển, lại sợ tới mức nói không nên lời.

Trong viện đều là tướng sĩ mặc khôi giáp nhuộm đỏ máu, tay cầm đuốc, eo đeo bội đao.

Ở giữa là một đại hán lưng hùm vai gấu, mắt sáng như sao.

Cao Hoài Tú đi ra, nao nao: "Sương Sương?"

Cao Sương Sương thấy hắn, nước mắt chảy ra, khóc lóc nói: "Hoàng huynh, bọn họ cũng, cũng bắt huynh tới sao? Đã xảy ra chuyện gì....."

Cao Hoài Tú không đáp, nhìn về phía A Yên, đôi phương lại không nhìn hắn.

Một lát sau, binh lính mang theo khoảng hai, ba mươi thị thiếp đang thấp thỏm lo sợ đến, trong viện đã đứng đầy người, mỗi người mang một suy nghĩ, nhưng đều vô cùng sợ hãi.

Chỉ có A Yên vẫn luôn bình tĩnh, thấy nhóm thị thiếp đã tới, liền mở miệng: "Đỗ tướng quân, ngươi cùng những người chờ trong viện. Người đâu, mời Lang Gia trưởng công chúa vào sảnh, còn những nữ tử này--" Giơ tay, chỉ hướng đám thị thiếp đang không biết làm sao: "Cũng mời vào chính sảnh ngọc yển." *Những chương tiếp theo chỉ đăng ở Facebook (Cà Ri Bơ)*

Đỗ Thiên Chấn do dự nói: "Giáo chủ, chỉ sợ bọn họ sẽ gây bất lợi cho người."

A Yên hồn nhiên không thèm để ý: "Không sao."

Đỗ Thiên Chấn còn muốn nói, thấy A Yên gơ tay ngăn lại, liền thở dài, truyền lệnh.

Bọn họ đi vào, A Yên nhìn về phía Tịch Hàn cùng Nam Cung Dạ: "Vương gia, Tịch đại nhân, xin mời -- ở đây có nhiều người, lại có một số việc, giải quyết ở bên trong vẫn tốt hơn."

Tịch Hàn nhăn chặt mày, dáng vẻ đề phòng.

Nam Cung Dạ nhếch môi, cười lạnh một tiếng, không nói, nâng chân bước vào.

A Yên nhìn đế vương ở bên cạnh, nói: "Hoàng Thượng, mời."

Cao Hoài Tú thấp giọng nói: "Cuối cùng nàng muốn làm gì?"

A Yên nhìn hần, thần sắc thản nhiên: "Mới vừa nãy, ta cho người cùng Vương gia thời gian, để cho các người thanh toán nợ cũ, nhưng các người thật sự quá lè nê, chuyện đơn giản như vậy, thế nào cũng phải nói cái gì mà không để yên này nọ, mãi đến khi Đỗ tướng quân đánh vào, cũng chưa giải quyết xong."

Cao Hoài Tú nhướng mày: "Rất đơn giản sao? Ta không thấy thế."

A Yên nhàn nhạt nói: "Tất nhiên là vậy, Vương gia giết người, chặt đứt huyết mạch của Cao gia, sau đó có thể kê cao gối mà ngủ. Nhưng mà hần kìm nén quá lâu, cho nên nói rất nhiều, vậy là bỏ lỡ cơ hội rồi."

Cao Hoài Tú có chút bức mình: "Nàng cũng biết hần muốn giết ta, nếu Đỗ tướng quân tới trễ --"

A Yên cắt ngang, xoay người bước đi: "Tóm lại, ta và các người khác nhau, hiện tại, ta muốn làm theo cách của ta."

Đại môn chính sảnh ngọc yển, chậm rãi đóng lại, che đi tầm mắt của đám người Đỗ Thiên Chấn.

Nam Cung Dạ đặt tay ở trường kiếm bên hông, nhìn nữ tử đang đứng trước cửa: "Lá gan của người cũng lớn quá nhỉ. Đỗ Thiên Chấn không ở đây, ai sẽ bảo vệ người cùng câu hoàng đế?"

Tịch Hàn cũng nắm chặt chuôi đao, chờ đợi thời cơ.

Nhóm thị thiếp thì tùm năm tùm ba dựa vào nhau, hoảng sợ nhìn bọn họ.

Không biết từ khi nào Cao Sương Sương đã chạy ra sau Nam Cung Dạ, thấy có hần bảo vệ, mới an tâm một chút.

A Yên coi như không thấy bọn họ, cũng không thèm để ý đến bất cứ ai trong phòng, đi đến trước ghế chủ tọa, cầm lấy bầu rượu trên bàn, chậm rãi rót ra một chén rượu, lại đặt một cái chai nhỏ cạnh bầu rượu.

Thần sắc Nam Cung Dạ khẽ biến.

A Yên quay đầu lại nhìn hần, bình tĩnh nói: "Vương gia, thứ này..... Ngài có nhận ra không?"

Tất nhiên là Nam Cung Dạ nhận ra, bởi vậy mà tay hần run lên một chút, mới vừa rồi, đối đầu với kẻ địch mạnh, đối mặt với những tướng sĩ đàng đàng sát khí đứng chặt một sân, đối mặt với Đỗ Thiên Chấn luôn miệng đòi chém đòi giết, hần không hề run rẩy, nhưng giờ phút này, trong mắt hần lại hiện ra vẻ sợ hãi.

A Yên cười cười: "Xem ra, Vương gia vẫn nhớ. Đây là độc tình Tơ Ngọc."

Cao Sương Sương hét lên một tiếng, sau đó hoảng sợ mà che miệng lại. Nàng đã nếm đủ khổ của độc tình Tơ Ngọc, tất nhiên biết được sự đáng sợ của loại độc này, bây giờ lại nhìn thấy nó ở đây, không khỏi vô cùng hoảng sợ, buột miệng thốt ra: "Người, người muốn làm gì?"

A Yên nhìn nàng một cái, lắc đầu: "Công chúa sai rồi, không phải ta muốn làm gì, mà là..... Ta đã làm gì. Vừa rồi Vương gia uống ly rượu này, là rượu có độc."

Sắc mặt Nam Cung Dạ thay đổi liên tục, lạnh giọng chất vấn: "Người lấy như thế nào?"

A Yên nhàn nhạt nói: "Ngay cả Đỗ tướng quân ta còn có thể sai khiến, việc lấy đồ trong nhà kho của Vương phủ, không phải dễ như trở bàn tay sao? Nhưng mà người, thứ hại người như vậy, còn giữ làm gì? Cuối cùng chính nó lại khiến người thảm rồi."

Nam Cung Dạ lùi lại một bước, đỡ lấy bàn, hỏi cùng câu hỏi với Cao Sương Sương: "Người rút cuộc muốn làm gì!" Những ngón tay dần dần siết chặt, bỗng nhiên đập một chưởng lên bàn, nháy mắt mặt bàn vỡ toác, hần hung dữ nhìn nữ tử ở không xa, nghiêng răng nghiêng lợi: "Nếu người hận ta, sao

không trực tiếp lấy đi tính mạng? Lại hạ độc tình Tơ Ngọc, loại việc bỉ ổi như vậy, ngươi muốn làm gì?!"

Ngữ khí của A Yên vẫn điềm đạm, lẳng lặng nói: "Vương gia, ngươi lạm quyền, xem tính mạng của người dân như cỏ rác, Thiên Đạo luân hồi sẽ đến, cuối cùng một ngày cũng sẽ giáng xuống -- đây là kết cục của bạo quân. Huống hồ, nói về bỉ ổi, ngươi cũng không tốt lành gì đâu, không cần khiêm tốn."

Về mặt Nam Cung Dạ cứng đờ, rất lâu sau, hần gật gật đầu, nhìn A Yên, lại nhìn nhìn Cao Hoài Tứ: "Ta đã biết..... Đây là kế hoạch của các ngươi, có phải không? Ta si nhục hần, cho nên hiện tại ngươi--"

A Yên nhanh chóng chen ngang hần: "Không, không. Vương gia, ngươi lại hiểu lầm. Ta đã sớm nói rồi mà, thù hận của các ngươi, ngươi có lý của ngươi, hần có của hần, ta không nhúng tay vào -- ta chỉ đòi lại món nợ của ta." *Những chương tiếp theo chỉ đăng ở Facebook (Cà Ri Bơ)*

Nam Cung Dạ ngẩn ra, trong lòng giật mình: "..... Thí nghiệm giải được."

A Yên lắc lắc đầu, vẫn là ngữ khí bình đạm: "Đó là chuyện xảy ra rất lâu rồi, người nên hận ngươi, đã đầu thai chuyển thế." Buồng bình được xuống, từng bước từng bước đi tới: "Chính là Vương gia, ta và ngươi có thù có oán."

Nam Cung Dạ nuốt nước bọt, tay lại đặt ở trên chuôi kiếm

A Yên dừng lại cách hần không xa, trên mặt không có cảm xúc, ấn đường điểm một giọt chu sa, điểm lệ như máu: "Vương gia, ta không thuận tay trái."

Nam Cung Dạ ngẩn người, nghi ngờ nói: "Thì sao?"

A Yên cười lạnh: "Là vấn đề lớn đấy. Ngươi phé đi tay phải của ta --" Một bàn tay theo thói quen mà xoa xoa cổ tay mảnh khảnh, độ ẩm trong mắt đột ngột giảm xuống: "Ta không thuận tay trái, chỉ quen dùng tay phải. Một đêm kia, khi ta đắm tưởng, nếu không kịp dừng lại, chắc ngươi cũng biết kết quả là gì nhỉ? Óc vỡ toang, máu tươi văng ra, có lẽ sẽ nát cả mũi!"

Nam Cung Dạ vẫn không hiểu lý do.

A Yên phát tay áo, đi được vài bước, dừng lại, thanh âm đã mang theo phần tức giận: "Cái chết nhẹ như lông hồng, cũng có thể nặng như Thái Sơn, cho nên có người đẹp như thiên tiên, cũng có xấu như dạ xoa -- đó không phải cách ta muốn chết. Đó là lý do thứ nhất, thứ hai..... là bởi vì ngươi, bàn tay này chỉ mềm nhũn vô lực, rất nhiều ngày, ta chỉ có thể dùng tay trái để trang điểm, lông mày đều bị vẽ lệch đi một chút, may mắn hoá thượng ngọc kia luôn nhắm mắt niệm kinh, cho nên không thấy."

Đại sảnh ngọc yên lặng im không tiếng động, có thể nghe cả tiếng kim rơi.

Nam Cung Dạ cùng những người khác giống nhau, hồi lâu cũng không phản ứng được, đến khi hoàn hồn, chỉ cảm thấy cổ tay đau đớn, mồ hôi lạnh chảy dọc theo thái dương.

Hần cắn chặt răng, ngăn lại tiếng hét thảm thiết, vừa quay đầu đi, nữ nhân kia đã vô thanh vô tức mà đến bên cạnh hần, vô cùng quý dị, chớp mắt một cái, đã phé bỏ một bàn tay của hần, tiếng xương gãy vụn, làm người ta sởn tóc gáy.

Tịch Hàn kinh sợ, vung đao chém tới.

A Yên lắc mình tránh đi, bước chân vừa điểm, xoay người điểm trụ huyết đạo của hần.

Thân thể Tịch Hàn mềm nhũn, vô lực mà quỵ xuống đất, thần trí lại thanh tỉnh, bởi vậy càng sợ hãi hơn.

Thân thủ như vậy, một tiện thiếp ở vương phủ không thể có được, thậm chí còn mạnh hơn hần và Vương gia.

Nữ nhân này, rốt cuộc là người hay quỷ?

Trong ánh mắt sợ hãi của mọi người, A Yên không nhanh không chậm mà trở về giữa đại sảnh, quay đầu lại, nhìn Nam Cung Dạ đang chảy mồ hôi lạnh ròng ròng: "Vương gia, thuốc giải cuối cùng của độc tình Tơ Ngọc, đã bị ta huỷ rồi, nếu như không tin, ngươi có thể tự mình đi xem..... Mà ngươi cũng không cần sợ hãi như vậy, ta hạ độc ngươi, nhưng cũng không phải là không thể trị nha..... Không phải cũng vì độc này mà ngươi và công chúa kết thành lương duyên sao?"

Khuôn mặt trắng bệch của Cao Suong Suong đỏ lên, thẹn quá hoá giận mà lườm nàng một cái.

A Yên không ngại, khẽ cười cười: "Giải được đã bị huỷ, vậy cứ dựa theo phương pháp lần trước mà làm, thử lại là có thể tìm ra mà. Chẳng qua thí nghiệm giải được là việc vô cùng gian khổ, trên giang hồ người tự xưng danh "Thần y" lại quá nhiều, được của bọn họ từ lần trước để lại không ít..... Có được, toàn thân ngươi sẽ như chìm trong hỏa ngục, có được, sẽ khiến ngươi bán thân bất toại, mấy ngày mấy đêm không thể tự giải quyết, có được, sẽ khiến ngươi nôn mửa không ngừng, thậm chí còn nôn ra máu đến hôn mê....." Ánh mắt liếc qua Tịch Hàn rồi đến Nam Cung Dạ, ý cười càng đậm: "Điểm này, Vương gia cùng Tịch đại nhân tất nhiên biết rõ, đúng không?"

Không có người trả lời.

A Yên cầm lấy bầu rượu, quơ quơ, rót ra một chén rượu, giơ ra trước mặt mọi người: "Như vậy, ai nguyện ý dùng thân thí nghiệm giải được cho ngươi đây?" Chậm rãi đi đến trước mặt Tịch Hàn đang nửa quỵ trên mặt đất, cúi người: "Tịch đại nhân có tình có nghĩa, trung thành cùng tận tâm nhất, hay là

ngươi nha? Đến lúc đó độc phát, cần thiết phải ân ái, lấy tư sắc của đại nhân, có lẽ sẽ có nhiều góa phụ nhiều năm trên năm mươi, thân thể mạnh mẽ nguyện ý thử một lần."

Ánh mắt Tịch Hàn dán chặt vào ly rượu tràn đầy sợ hãi.

A Yên làm như không phát hiện, kẻ sát ly rượu vào môi hắn: "Tịch đại nhân? Đến đây đi, để chứng minh lòng trung thành của ngươi, uống một ly rượu độc mà thôi, có gì đáng sợ?"

Môi Tịch Hàn mấp máy, cả người run rẩy. *Những chương tiếp theo chỉ đăng ở Facebook (Cà Ri Bơ)*

A Yên như rồng mây, cười khê: "Sợ? Ai..... Tinh chủ tở, on tri ngộ, hoá ra cũng chỉ được như vậy."

Mặt Tịch Hàn xám như tro tàn, cả người căng chặt.

A Yên đứng lên, lại đi đến trước mặt Cao Sương Sương, nâng chén: "Công chúa? Để chứng minh sự thật lòng của ngươi với Vương gia, để tìm ra giải được, ngươi nguyện ý uống, đúng không?"

Môi Cao Sương Sương run rẩy, sắc mặt trắng bệch, nhìn thoáng qua ly rượu trong suốt kia, đôi mắt như bị đâm vào, ánh mắt lập tức dời đi, giờ tay che mặt: "Ngươi lấy ra! Mau lấy ra! Ta không bao giờ muốn..... Ta thà rằng chết, ta cũng sẽ không uống loại độc này."

A Yên cười một tiếng, nhìn Nam Cung Dạ vẫn không nhúc nhích: "Vương gia, ngươi nhìn đi, công chúa mà ngươi yêu, nguyện ý yêu kẻ thù giết cha, lại không chịu thay ngươi thử giải được để cứu ngươi."

Cao Hoài Tú bước lên trước một bước: "A Yên --"

A Yên lạnh lùng nói: "Cảm ơn. Thời điểm ta làm nhục người khác, tới lượt ngươi xen vào sao?" Ngoài đầu nhìn lại, nhìn hắn một cái: "Hay là ngươi muốn đến thử được?"

Cao Hoài Tú không dám nhiều lời nữa.

A Yên lại chuyển hướng sang một nhóm thị thiếp co ro trong góc, hỏi: "Các ngươi cũng không muốn sao?"

Những thị thiếp đó đều nhìn thấy tình trạng bi thảm của A Yên khi trúng độc, lòng chỉ còn sợ hãi, nào dám chủ động uống độc tình Tơ Ngọc, vội vã lắc đầu, tràn đầy kháng cự.

A Yên không làm khó các nàng, đi về phía Nam Cung Dạ.

"Vương gia, ngươi nói xem, sao ngươi lại sống thất bại như vậy? Nữ nhân ngươi yêu, thủ hạ ngươi tín nhiệm..... Kết quả là, không một người nguyện ý vì ngươi mà mạo hiểm."

Nam Cung Dạ vẫn không nói gì, trên mặt thậm chí còn không có biểu cảm, chỉ có vẻ chăm chọc ở đáy mắt, dần dần tràn ra, bao phủ cả khuôn mặt. Bỗng nhiên hắn phá lên cười, cười không ngừng, cuối cùng tê liệt ngã xuống trên ghế, nhưng vẫn cười không ngừng như cũ: "..... Cả đời của bốn vương, sao lại thành ra như vậy?" Đột nhiên, hắn ngừng lại, ánh mắt nổi lên một tia mơ hồ, lầm bầm nói: "Trước kia, sẽ có người nguyện ý."

A Yên nhìn hắn, một lát sau, thừa nhận: "Đúng vậy. Thật lâu trước kia, có một nữ nhân, vì công chúa yêu dấu của ngươi, im lặng chịu đựng hết mọi đau khổ khi thử được, cuối cùng sau khi thử được thành công, còn sẽ vì ngươi mà hạnh phúc, từ tận đáy lòng."

Nam Cung Dạ ngẩng đầu, ngữ khí khẳng định: "Ngươi không phải nàng."

A Yên gật đầu.

Bỗng nhiên Nam Cung Dạ đứng phắt dậy, thần sắc có điểm làm cho người ta sợ hãi, lạnh lùng nói: "Nàng ở nơi nào? Ngươi dịch dung thành dáng vẻ của nàng, vậy ngươi nhất định đã gặp nàng, nàng --"

A Yên đối với sự bùng nổ đột ngột của hắn, cũng không bất ngờ, càng không sợ hãi, nhìn thẳng vào mắt hắn: "Vương gia, cả thế giới đều bỏ rơi ngươi, cho nên cuối cùng ngươi cũng nhớ tới người kia? Tội gì phải làm vậy? Khi sống không biết quý trọng, người đã chết, uống xong canh Mạnh bà, đi qua cầu Nại Hà, quên hết toàn bộ chuyện trước kia, dù ngươi đau đớn đến đâu, nàng cũng sẽ không biết."

Nam Cung Dạ lắc đầu, ánh mắt tan rã: "Không, sẽ không..... Nàng không có chết, sống không thấy người, chết không thấy xác, nàng không có chết....."

A Yên nhàn nhạt nói: "Tuy luật lệ của thế gian này tàn khốc, nhưng lại công bằng. Không phải mỗi loại phụ lòng, đều có cơ hội sửa sai." Cúi đầu, bên môi hiện lên một tia cười như có như không: "..... Thiên Đạo xoay vòng vĩnh cửu, đối với ai cũng là như vậy, Thần Ma Tiên Yêu, phạm nhân cũng không có ngoại lệ."

Nàng xoay người muốn đi, Nam Cung Dạ đuổi theo vài bước, nữ tử tay áo vung lên, bỗng nhiên hắn vô lực mà ngã xuống, giống như Tịch Hàn, toàn thân vô lực, chỉ có đầu óc là thanh tỉnh.

A Yên trở lại bên người Cao Hoài Tú, quay đầu lại nhìn Nam Cung Dạ, ngữ khí mang theo hồi ức buồn bã: "Ta nhớ rõ..... Khi ta mới đến, cũng là ở gian chính sảnh ngọc yến này, Vương gia muốn nhìn ta vũ nhạc tiểu hòa thượng, ta tự nguyện chờ lệnh, nhưng mà trời xui đất khiến, không thể thỏa mãn nguyện vọng này của Vương gia."

Tinh thần luôn hoảng hốt của Nam Cung Dạ, cuối cùng cũng trở nên thanh tỉnh một chút: "Người muốn làm gì?"

A Yên nhìn chăm chú hắn, mỉm cười: "..... Thỏa mãn người thôi. Tiểu hòa thượng đẹp ở chỗ nào chứ? Khi ở trên người của người, cũng chỉ có thể niệm một tiếng A di đà Phật, thật mất hứng."

Đáy lòng Nam Cung Dạ sinh ra hàn ý.

A Yên vươn tay ra với Cao Hoài Tú, ôn nhu nói: "Hoàng Thượng, người muốn giang sơn, ta đã cho người, ta muốn xuân phong ba lần..... đến lúc trả nợ rồi."

Cao Hoài Tú như mộng mị, hình như có vài phần kinh ngạc: "Ồ chỗ này?"

A Yên bình tĩnh nói: "Nơi này lớn như vậy, trên vách tường, trên sàn nhà, trên bàn ghế, tùy người chọn..... À, đúng rồi." Nhìn sang nhóm thị thiếp đang đỡ ra, nói với nữ tử đứng bên trái: "Xảo Tích, người mang theo đám muội muội trở về phòng, mang theo cả công chúa nữa, người đã có được sự trọng dụng của ta, nếu để người chạy mất, đến lúc đó ta hối hận người."

Người nọ ngần ngại, đứng dậy, tuy rằng không rõ tình huống trước mắt, nhưng nàng biết, mình sẽ không bị Vương gia bán đến kỹ viện nữa, trong lòng vui mừng, gật đầu như già tôi: "Vâng!"

A Yên cười với nàng: "Người làm thỏa đáng chuyện này, chờ ta xong việc, sẽ phong người làm Trâm ngư lạc nhận đàn chủ của bốn giáo."

Vài thị thiếp kéo theo Cao Sương Sương vừa khóc vừa nháo, mang theo nàng lui ra ngoài theo cửa hông.

A Yên lại nhìn về phía đế vương trẻ tuổi: "Hoàng Thượng?"

Cao Hoài Tú than một tiếng: "..... Mất công người có thể nghĩ ra chuyện này được."

A Yên nói: "Ta có dung mạo khuynh quốc khuynh thành, kỹ thuật điên đảo chứng sinh, trước nay chưa từng sợ hãi, nhưng mà..... Hoàng Thượng, người sợ sao?" Mấy nhỏ nhún nhún, cười xấu xa: "Dáng vẻ này của người, còn bắt ta nói người là nam nhân lợi hại nhất ta từng thấy --"

Cao Hoài Tú giờ tay che lại môi, ho nhẹ.

A Yên cười cười.

Cao Hoài Tú lắc đầu, lại thở dài, khom lưng bế nàng lên, đi đến vị trí chủ tọa, ngồi xuống, đặt nàng ngồi trên người mình.

Một trận diễm tình xuân sắc.

Có bàn ngăn trở, chỉ thấy được bóng dáng lên xuống pháp phòng của nữ tử, búi tóc tán loạn, từng đoạn tóc buông xuống, theo động tác của hai người, nhẹ nhàng lay động.

Nữ tử đặt tay trên vạt áo, vô tình lộ ra nửa bên vai ngọc, nhanh chóng bị Cao Hoài Tú che lại, kiềm chế nói: "Không được."

A Yên hừ một tiếng, oán trách: "Có thể thấy được cái gì?"

Cao Hoài Tú ấn nàng vào trong ngực, cười nhẹ: "Không nhìn thấy cái gì mới tốt." *Những chương tiếp theo chỉ đăng ở Facebook (Cà Ri Bơ)*

Ban đầu Nam Cung Dạ chỉ cảm thấy cả người rét run, một lát sau, nghe được những tiếng thở dốc ái muội đó, thân thể liền nóng lên, cho dù gắng sức nhắm mắt lại, che kín lỗ tai, không muốn nhìn thấy, không muốn lắng nghe, nhưng vẫn nóng như vậy..... Hắn cắn răng, hận không thể cắn nát hàm răng, đầu lại toát mồ hôi.

Thật lâu sau, hắn mở to mắt, trong tầm mắt mờ lung, đúng lúc thấy nàng ngoái lại nhìn hắn, da thịt bạch ngọc lộ ra vài phần hồng phấn mê người, mắt đen như mực ngọc, đôi mắt trong veo như nước mùa thu, ấn đường điểm một giọt chu sa, hơi mở ra môi đỏ, khóe môi cười như không cười, mê hoặc đến tận xương tủy.

Hắn nghe thấy thanh âm của nữ nhân: "Được rồi..... Hoàng Thượng, ta và người thanh toán xong. Ta và Vương gia....." Ngừng một chút, lại nói: "Một bàn tay, một liều thuốc, cũng đã chấm dứt."

A Yên trèo từ trên người hoàng đế xuống, cong lưng, nhặt xiêm y trên đất, không để ý đến mái tóc đen rối loạn, sửa sang lại xiêm y, vuốt phẳng nếp nhăn trên váy, bước xuống bậc thang: "Sau này, các người có thù báo thù, có oán báo oán, chúc các người may mắn -- giang hồ hẹn không gặp lại."

Cao Hoài Tú cũng đứng lên, phát hiện mình còn chưa ăn mặc chỉnh tề, vội quay lưng lại, chỉ kịp kêu lên: "A Yên."

A Yên không để ý, nói với người bên ngoài: "Mở cửa!"

Cửa chính sảnh ngọc yển từ từ mở sang hai bên, lộ ra màu đỏ của máu dưới ánh lửa, cũng lộ ra..... người đứng ngoài cửa, là nam tử bạch y trắng như tuyết.

A Yên nhìn hần, nhưng lại hơi sợ hãi mà lắp bắp: "Hòa thượng người tới làm gì?" (*Chắc Yên tỷ chỉ sợ mỗi nam chính:v*)

Hần không lên tiếng.

Đỗ Thiên Chấn ở phía sau chen vào nói: "Tối nay giáo chủ tiêu diệt nghịch tặc Nam Cung Dạ, Thánh Tử lo lắng cho sự an toàn của ngài, cho nên đến đây....." Hần nhìn A Yên một cái, lại nhìn "Thánh tử" luôn ôn nhu yên tĩnh một cái, nuốt nước miếng, thanh âm nhỏ dần.

Ánh lửa phùng phùng, nhưng mặt Lan Lăng Quân lại tái nhợt.

A Yên hỏi hần: "Người ở chỗ này bao lâu rồi? Đã nghe được cái gì?"

Lan Lăng Quân vẫn im lặng như cũ.

A Yên nhìn hần một hồi, đang muốn rời đi, bỗng nhiên đứng lại, lại nhìn chăm chăm hần một lát, ngạc nhiên nói: "Hòa thượng, ngày tiêu diệt nghịch tặc, đó là ngày ta quét sạch thiên hạ..... Ngày đại hi, người khóc cái gì?" (*đã bảo nam chính đáng thương mà T.T*)

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 7 - Chương 84-2: Tiệp thiếp vương phủ (18)

Editor: Slinh

Beta: Cà ri + lyly

Hoàng cung, trong thiên lao.

Tận cùng bên trong một gian tù, xung quanh có khoảng sáu, bảy tên cai ngục trông coi, bên trong hàng rào lạnh lẽo, một người tóc tai bù xù, quần áo tả tơi dựa vào góc tường, nhìn thấy ghé người, tóc rối che hết trán, trên mặt đều là vết máu, căn bản không thể phân biệt được ngũ quan, căn bản không phân biệt được..... Hần từng là Nhiếp Chính Vương quyền thế ngập trời, đứng trên vạn người.

Nam Cung Dạ nâng lên tay trái dính đầy máu, bình thần nhìn những ngón tay không có móng, huyết nhục mơ hồ.

Nữ nhân kia phế bỏ một bàn tay của hần, Cao Hoài Tú muốn một chân của hần, sai người ngày ngày tra tấn hần.

Mấy ngày trước, đế vương trẻ tuổi một lần nữa mặc vào long bào, nhìn hần chật vật, nói vài câu nhẹ như gió, nhưng lại định đoạt vận mệnh của hần: "Nam Cung Dạ, người năm đó không lấy đi tính mạng của trẫm, hôm nay trẫm cũng sẽ không giết người, người hại trẫm nửa tàn phế, trẫm chỉ cần một chân của người..... Từ nay về sau, người liền ngốc tại trong thiên lao, chờ độc tình Tơ Ngọc phát tác, trẫm sẽ gọi vài vú già qua đây giúp người giải độc, người cứ như vậy trôi qua phần đời còn lại đi.

Nghe một chút xem..... Miệng đầy trẫm.

Trước kia, nam nhân vô dụng kia không dám xưng hô như vậy, đối với hoạn quan hạ tiện, chỉ dám tự xưng là ta.

Khi đắc thế rồi, thật sự rất chướng mắt.

Đây là ngày thứ ba sau chính sảnh ngọc yển.

Cũng là, ngày độc của hần phát tác.

Nam Cung Dạ dựa vào vách tường lạnh băng ẩm ướt, hoảng hốt, lại nhìn thấy khi hần còn nhỏ, cha mẹ đều ở bên người, tỏ phụ hi vọng vào hần rất cao, còn có..... Tiêu muội muội của hần, oa nhi mới sinh, thấy hần, sẽ lộ ra nụ cười thiên chân vô tà, giống như nói với hần, ca ca, ca ca.

Đó là năm tháng tốt đẹp nhường nào.

Hần chỉ hy vọng giờ phút này có thể dài thêm một chút, dài thêm một chút.

Sau khi lớn lên, đó là những ác mộng không ngừng, chôn sâu hận thù tận đáy lòng, khiến máu của hần như thiêu đốt..... Hần hận Cao gia, hận thiên hạ này, hận mọi người.

Khi hoa hạnh bay trong gió, hắn gặp được một thiếu nữ xuất thân hèn mọn.

Người kia luôn nhỏ giọng gọi hắn là công tử, đầu óc có chút ngốc, không có dã tâm, đáy lòng đáy mắt, dường như chỉ có hắn.

Người kia vì hắn mà chần một kiếm của kẻ thù.

Người kia đi theo hắn, từ nhà gỗ đơn sơ, một đường đến trung tâm quyền lực của Đế Đô, Nhiếp Chính Vương phủ.

Người kia bị chôn vùi trong đám thị thiếp mỹ mạo trong hậu viện, từng chút khô héo, từng chút già đi, năm tháng tĩnh lặng, nàng cũng vẫn luôn im lặng, mãi đến khi vì Cao Sương Sương, nàng lại xuất hiện trước mặt hắn.

Đôi mắt Nam Cung Dạ hơi hồng, tay run rẩy che lại đôi mắt đau đớn.

Từng có một người, đối xử với hắn thật lòng, mà hắn lại ngại xuất thân hèn mọn của nàng.

Nếu, năm đó, hắn từ bỏ việc báo thù, mang theo nàng tìm một chỗ non xanh nước biếc, trôi qua sinh hoạt thường ngày như đôi phu thê bình thường, kết cục của bọn họ sẽ như thế nào?

Nếu, hắn không yêu Cao Sương Sương, sau khi giết lão hoàng đế, sớm một chút diệt trừ Cao Hoài Tú, Cao Sương Sương, thậm chí còn có con cháu của Cao gia, nếu hắn lập nữ nhân tộc kia làm Hoàng hậu..... Phải chăng sẽ có một kết cục khác?

Nếu đó là sự thật, hải tử của bọn họ chắc chắn đã lớn, máu mủ cùng biển lửa trong mộng của hắn, sự phẫn nộ cùng căm thù của hắn, có lẽ có thể chính thức lắng xuống.

"Khi sống không biết quý trọng, người đã chết, uống xong canh Mạnh bà, đi qua cầu Nại Hà, quên hết chuyện trước kia, dù người có đau đớn cỡ nào, nàng cũng sẽ không biết."

Nữ nhân kia nói như vậy.

Đầu Nam Cung Dạ dựa vào tường, đôi môi khô nứt tái nhợt, tràn ra một tiếng thở dài đầy mỏi mệt.

Cả đời này hắn bỏ lỡ cái gì, mất đi cái gì?

Không có nếu như nhiều vậy.

Hắn luôn không phải người biết lo trước lo sau, khi định ra mục tiêu, sẽ mang theo quyết tâm cao độ mà thực hiện.

Chính là, con đường cuối cùng của nhân sinh, trong tầm mắt hoang hốt của hắn, lại hiện lên cảnh con phố sầm uất năm đó, một trận mưa hoa là tả, cánh hoa trắng thanh nhã, mê người.

Thiếu nữ rơi nước mắt, nhẹ giọng nói: "Ta, ta là hạnh phúc..... Ý"

Hắn nâng lên tay, xuyên thấu qua không khí hư vô, dường như có thể chạm vào mái tóc đen mềm mại của thiếu nữ, thanh âm khàn khàn, gọi ra cái tên đã quá muộn màng.

"A Yên."

** Những chương tiếp theo chỉ đăng ở Facebook (Cà Ri Bơ)*

Đêm khuya, ngự thư phòng.

Từ sau quyển sách, Cao Hoài Tú ngẩng đầu, giật mình: "Người nói cái gì?"

Hạ Phúc đành phải lặp lại một lần: "Hoàng Thượng, nghịch tặc Nam Cung Dạ, đêm nay đã tự sát trong ngục, đâm tường mà chết, cai ngục không kịp ngăn lại, khi phát hiện ra, đã chết."

Cao Hoài Tú gật gật đầu.

Ánh đuốc chiếu xuống, mặt của đế vương trẻ tuổi không có biểu cảm, đáy mắt cũng không có sự vui mừng, bên môi cũng không có ý cười.

Phảng phất, giống như nghe được một việc rất bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhân Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 7 - Chương 84-3: Tiệp thiếp vương phủ (19)

Editor: Slinh

Beta: Cà ri + lyly

Một năm sau.

Lang Gia trưởng công chúa đã đến tuổi kết hôn, Cao Hoài Tú liền chọn Phò mã văn võ song toàn, tuổi trẻ tài cao, đính hôn với trưởng công chúa.

Cao Sương Sương không muốn, sau khi Nam Cung Dạ chết, nàng liền mất hết ý chí, cả ngày ăn chay niệm phật, vì Nam Cung Dạ cầu phúc, rất bất mãn với huynh trưởng, đã náo loạn vài lần.

Nhưng lần này, mặc kệ nàng nháo như thế nào, Cao Hoài Tú cũng không nhượng bộ.

Hôn lễ cử hành đúng hạn.

Cao Sương Sương vốn dĩ không tình nguyện, đêm đại hôn lấy nước mắt rửa mặt, nhìn Phò mã, lại tưởng là Nam Cung Dạ. Mà vị Phò mã kia cũng biết công chúa và nghịch tặc từng có đan đầu, có khúc mắc trong lòng, sau khi cùng chung chăn gối, phát hiện nàng quả thực không phải xử nữ, tâm càng lạnh.

Sau hôn nhân, tình cảm phu thê không có bao nhiêu tốt đẹp.

Bởi vì khi còn trẻ Cao Sương Sương đã nhiễm độc tình Tơ Ngọc, khiến thân thể yếu ớt, hơn nữa phu thê cũng không hòa thuận, rất ít ân ái, ba năm sau khi thành hôn, vẫn không có hài tử.

Người nhà Phò mã ngày càng suốt ruột, chính vì Cao Sương Sương là muội muội duy nhất của đương kim thánh thượng, lại là trưởng công chúa, cho nên không dám nạp thiếp để sinh con nối dõi.

Qua một đoạn thời gian nữa, dần dần, Phò mã dưới sự xúi giục của nha hoàn thân cận, nổi lên ác ý.

Bốn năm sau thành hôn, Cao Sương Sương bạo bệnh chết tại phủ công chúa, nguyên nhân chết không rõ.

Cao Hoài Tú vô cùng tức giận, sai người điều tra, hoá ra là do Phò mã, liền trừng phạt cả nhà Phò mã, đáng tiếc người chết không thể sống lại, bị thương vô cùng, chỉ có thể sai người hậu táng công chúa.

Còn Cao Hoài Tú, những năm gần đây chưa từng cử hành đại điển tuyển tú, hậu cung vẫn như trước kia, ngoại trừ phé đi danh phận của Lệ phi và vài phi tần khác của Vương phủ để trừng trị các nàng, còn lại vẫn không hề thay đổi.

Mỗi tháng, tổng cộng có không ít đại thần thượng thư, cầu xin Hoàng Thượng sớm ngày lập hậu.

Tấu chương đã xếp thành một ngọn núi nhỏ, Cao Hoài Tú chỉ coi như không nhìn thấy.

Các đại thần gấp gấp vô cùng, đành phải hỏi thăm Hạ Phúc công công là tâm phúc bên người hoàng thượng.

Hạ Phúc nhìn bọn họ, buông tay: "Hoàng Hậu? Tất nhiên trong lòng Hoàng Thượng đã sớm có người được chọn."

Các đại thần vội vàng truy hỏi: "Là thiên kim của nhà nào? Đã có người được chọn, càng nên sớm ngày cử hành đại hôn mới được! Hoàng Thượng chính là chủ thiên hạ, ngài ấy nhìn trúng một nữ tử, há có thể không đồng ý? Hạ công công, ngàn vạn lần không được từ bỏ!"

Hạ Phúc thờ dài, lại hừ nhẹ, xoay người rời đi: "Có cách nào đâu? Người ta đang phát triển tà giáo trên giang hồ, gây sóng gió, sóng sung sướng!"

Các đại thần: ".....???"

** Những chương tiếp theo chỉ đăng ở Facebook (Cà Ri Bơ)*

A Yên thực sự đang trôi qua những ngày vô cùng sung sướng.

Mỗi ngày tinh dậy, tiếp nhận sự tôn thờ của giáo chúng, tiếng xướng tụng vang lên tận trời, mỗi buổi tối, A Nguyệt ngồi ở mép giường, dùng giọng nói thanh thúy mà đọc văn chương ca ngợi, đọc đến khi A Yên ngủ mới thôi.

Cuộc sống này, thật sự không thể tốt hơn.

Đương nhiên, ngoại tử tiểu hoà thượng muốn nói lại thôi kia, Thánh Tử trong giáo.

Tóc của hắn đã dài ra, hiện giờ đã có thể dùng ngọc quan buộc lại, nhìn từ xa, đó là bộ dáng của mỹ lang quân ôn nhu.

Nhưng mà, từ buổi tối hôm đó, ở ngoài chính sảnh ngọc yến của Vương phủ, A Yên thấy hắn rơi nước mắt, liền đối với hắn kính trọng từ xa, trốn càng xa càng tốt.

Hắn không chịu rời khỏi giáo, nàng liền phái hắn đi nơi khác mời chào giáo chúng, mỗi năm chỉ có ngày lễ ngày tết mới có thể thấy nhau vài lần.

Lan Lăng Quân tìm nàng nói chuyện, câu trả lời của nàng vĩnh viễn chỉ có hai.

"Không muốn nghe."

"Không, từ chối."

Năm thứ năm.

Cuộc sống tuy rằng tốt đẹp, nhưng A Yên đã thực hiện được giấc mơ -- chiếm Vương phủ làm đại bản doanh của mỹ nhan thịnh thế giáo, giáo chúng trải rộng thiên hạ, vô vàn thờ phụng.

Nàng muốn rời đi.

Một ngày, A Yên chải xong tóc, còn chưa nói chuyện với Lão Cổ Đồng, bỗng nhiên ngửi được mùi lạ, che mũi lại rồi đứng lên, nhanh chóng đẩy cửa ra: "Sao lại có mùi của hồ ly đực? Hưn chết cái mũi mũi lệ của bọn giáo chủ rồi....."

Bên ngoài một thị nữ đang đứng, trong tay cầm một cái lồng sắt.

Bên trong đang nhốt một con hồng mao hồ ly, đang cảnh giác nhìn nàng.

Thị nữ thấy giáo chủ sắc mặt không vui, vội vàng cầm lồng sắt tránh xa một đoạn, sau đó mới nói: "Bẩm giáo chủ, là Hạ công công trong cung nhờ người mang đến, nói là đồ Hoàng Thượng cho ngài --"

A Yên giật mình, cảm xúc trong mắt phức tạp, dần dần, có một tia cười ẩn ý.

Thị nữ thấy giáo chủ cười, ngấm nhẹ nhàng thở ra, tiếp tục nói: "Hoàng Thượng còn nói..... Ngài thấy, nhất định sẽ hiểu ý tứ của hắn."

Còn có thể không hiểu sao?

A Yên vẫy vẫy tay: "Mang ra ngoài, tìm một chỗ thả đi, sau đó mau lấy huân hương lại đây, đốt trong sân, xua tan mùi này."

Thị nữ phụng mệnh mà đi: "Vâng."

Trở lại phòng, đóng cửa lại, Lão Cổ Đồng lộ ra đầu nhỏ, tò mò hỏi: "Ký chủ, mấy năm nay Cao Hoài Tú không có tin tức gì, tại sao tự nhiên lại mời người tiến cung ôn chuyện? Còn cho người mang một con hồ ly tới? Để cho người làm một cái áo khoác lông hồ ly sao?"

A Yên cười nhạo: "Cao Hoài Tú?"

Lão Cổ Đồng sừng sốt: "Đúng..... Sao vậy?"

A Yên nhìn dung nhan trong gương, đáy mắt lại nổi lên gợn sóng, cười như không cười: "Người kia sao có thể là Cao Hoài Tú....." Tạm dừng một lát, cúi đầu, nhìn về phía Lão Cổ Đồng: "Chúc mừng người, một đạo thần thức đã hoàn toàn thức tỉnh."

Lão Cổ Đồng kinh hãi: "Chẳng lẽ..... Cao Hoài Tú là.....!"

A Yên vô cùng bình tĩnh, ngồi xuống, bắt đầu đánh phách: "Đã sớm không phải Cao Hoài Tú, người đang ở trong cung, là biểu ca của ta."

Đã bao nhiêu năm rồi, chưa từng gặp nhau.

Thư trong cảm điện Ma giới chất cao như núi, một phong cũng chưa xem.

Hoa Dung, từ biệt đã lâu, rốt cuộc..... Cũng tới ngày gặp nhau.

Như đã nói từ trước, sau khi full phần này, những chương sau tại mình sẽ chỉ đăng ở Facebook (Cà Ri Bơ) và đợi đến khi hoàn truyện, beta hoàn chỉnh hết thì sẽ tiếp tục đăng ở Wattpad và DDLQD, mong các bạn vẫn ủng hộ tại mình nha^^ #Càri

Bạn đang đọc truyện *Ta Có Mỹ Nhan Thịnh Thế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

